

د يوه پاچا بېرته راتگ

د افغانستان له پاره جگړه

ليکوال

وېبډايزه کړنه: [Ketabton.com](http://www.ketabton.com)

بلومزبري Bloomsbury

لندن ڊهلي نيويارڪ سيدني

لمري په ۲۰۱۳ کال په لندن کې چاپ شو

د کاپي حق © ۲۰۱۳ د ويليم دلرېمپل

نقشي او د څپرکو انځورونه : اولېويه فرېزر

قومي شجرې: اېم ال ډيزاين

د ليکوال معنوي حقونه خوندي دي.

پرته د څېړونکي له ليکلي اجازې د دغه کتاب له هرې برخې په هره بڼه کار اخيستنه يا بيا چاپونه منع ده. په کره کتنو کې د کتاب له

منځپانگې لنډ نقل قول مستثنی دی.

په هره مناسبه توګه هڅه شوې چې د هغه څيزونو د چاپ حق څېستن وموندل شي چې په دغه کتاب کې بيا خپاره شوي. خو که په

تېروتنه چا ته پام نه وي شوی، د کتاب څېړونکي به خوښ شي چې دوی اړیکې ورسره ونيسي. له حقوقي اړخه، په ف پانه کې کورودانی

د چاپ د حق يوه برخه جوړوي.

د بلومزبري مطبعه

Bloomsbury Publishing PIC

50 Bedford Square

London

WC1B 3DP

د بلومزبري مطبعه لندن، ډهلي، نيويارک، سيدني

د دغه کتاب اخليک په برتېش کتابتون British Library کې ثبت شوی

زما گران ادم

او خلورو هغو کسانو ته چې له تاريخ سره يې زما مينه وزېږوله:

Veronica Telfer وړانېکه تelfer

Fr. Edward Corbould OSB اېډوارډ کاربولډ

Lucy Warrack لوسي وورک

او

Elsie Gibbs اېلسي گېبس

د ژباړن يادښت

د يوه پاچا بېرته راتګ ليکوال، وليم ډلرمپل، يو وتلی تاريخپوه دی چې کتابونه يې په تېره بيا په لوېديځ کې د ډېرو خلکو خوښ دي. دغه کتاب د افغان-انګلیس د لمړۍ جګړې په هکله دی چې د جګړې د پيل لامل، د لوبې لوبې پيل، د اشغال بهير، د انګرېزانو پر ضد پاڅون، د دوی ماته او د جګړې په اړه ډېرې نورې پېښې په ډېر تفصيل او مستنده بڼه په کې بيان شوې دي. سربېره پر دې، په جګړه کې د ښکېلو خواوو مشران په پوره تفصيل انځور شوي او دا په کې څرګندېږي چې د بېلګې په توګه په افغان لوري کې څوک د هېواد پالنې له کبله په جګړه کې ښکېل وو، څوک د پيسو وړي او څوک د واک ترې وو. ليکوال د دې کتاب د ليکلو په موخه ډېرې پلټنې نه يوازې په انګلنډ بلکې په افغانستان، پاکستان، روسيه او هند کې ترسره کړې دي او داسې سرچينې يې موندلې چې تر اوسه راسپړل شوې نه وې.

ډېری هغه کتابونه چې تراوسه په انګلستان کې د افغان-انګلیس جګړو په اړه ليکل شوي، يو اړخيزه دي، پېښې د انګرېزانو په ګټه بيانوي او افغانانو ته په کې د تنګ نظرو او معتصبو په سترګه کتل شوي. د يوه پاچا بېرته راتګ ليکوال يوازې په انګرېزي سرچينو بسنه نه کوي او له افغان سرچينو سربېره له ډېرو نورو سرچينو څخه په کار اخيستنې يې په ډېره مفصله او ناپېلې توګه پېښې بيان کړي دي او دا يې لوستونکو ته جوته کړې چې افغانان هغسې نه دي لکه په نورو انګرېزي تاريخونو کې چې ياد شوي. په دې اړه ليکوال په خپل يادښت کې ليکلي: «بله ډېره مهمه خبره دا ده چې د افغان سرچينو په برکت د افغان مقاومت مشران ناڅاپه داسې سم سړي څرګند شول چې له خپلو ټولو حواسو سره ښه انسانان وو چې خپل انفرادي اندونه او انګېزې يې درلودې، خو انګرېزي سرچينو په توليزه توګه يوازې د پېرورو تنګ نظرو او متعصبو په سترګه ورته کتلي.»

سربېره پر دې، په دې کتاب کې د افغان-انګلیس لمړۍ جګړې بېلابېل اړخونه په افغانستان کې د اوسنۍ جګړې سره پرتله شوي او په حيرانوونکې توګه د دوی ورته والی جوت شوی. ليکوال په خپل يادښت کې دغه وړاندوينه کړې او داسې يې ليکلي: «...دا يقيني برېښي چې په دغه هېواد کې د لوېديځ څلورمه جګړه به له دومره لږو سياسي ګټو سره پای ته ورسېږي لکه مخکې درې جګړې (د افغان-انګلیس درې تېرې جګړې) او لکه همدغه تېرې جګړې، وروسته له شرموونکې ماتې څخه به په سپکاوي ځواکونه ترې وايستل شي، افغانستان به يو ځل بيا په قومي ګډوډيو کې پريښودل شي او دا به ډېره شونې شي چې هغه څوک بيا واک ترلاسه کړي چې د پرځولو په موخه يې جګړه پيل شوه.» په حيرانوونکې توګه، داسې ښکاري چې د ليکوال دغه وړاندوينه اوس په پېښېدو ده. زه چې همدا اوس دغه يادښت ليکم، د افغان-انګلیس د لمړۍ جګړې د بهير يوه برخه اوسنيو هغو پېښو ته کټ مټ ورته ده چې په دې ورځو کې په افغانستان کې تکرارېږي. هغه وخت انګرېزانو د امير دوست محمد واکمني ړنګه کړه او پر ځای يې خپل لاسپوڅی شاه شجاع پر تخت کېښاوه، خو کله چې انګرېزان له ماتې سره مخ کېدل، شاه شجاع ته يې شا وړوله او بېرته يې د دوست محمد واکمني

ته لاره هواره كړه. په اوسني پېر كې امريكايانو د طالبانو واکمني ړنگه كړه او پر ځای يې د خپلې خوبښې حكومت جوړ كړ. اوس چې د ماتې په مورگه كې دي، هغه حكومت ته يې شا كړه چې دوی يې ملاتړ كولو او د هغه چا واک ته د رسولو هڅې كوي چې واکمني يې دوی پرځولې وه.

دا كتاب ما ته ډېر په زړه پورې ښكاره شو او دا هيله راته پيدا شوه چې افغانان هم دې ته لاس رسى ولري. لكه څنگه چې اوس د خداى ج په فضل ډېر كتابونه په پښتو ژبه خپرېږي، دا پوښتنه راته پيدا شوه چې دغه كتاب به ژباړل شوى وي او كه نه. كله چې پوه شوم چې تراوسه نه دى ژباړل شوى، نو كه څه هم مسلكي ژباړن نه يم، ما يې د ژباړې تكل وكړ او دا دى له څه باندې يو كال وروسته خپرېدو ته چمتو شو.

ما هڅه وكړه چې په ژباړه كې له سوچه پښتو كليمو څخه كار واخلم، خو دا كار راته ډېر ستونزمن شو؛ نو په دې هڅه كې بريالى نه شوم. ستونزه دا وه چې د ځينو انگرېزي كليمو سيالي كليمې مې په پښتو ژبه نشوای موندلې او كله يې چې په موندلو بريالى كېدم، ډېرى يې دومره نااشنا او عجيبه راته برېښېدې چې ما يې كارولو ته زړه نه شوای ښه كولى؛ نو دې ته اړ كېدم چې د يوې انگرېزي كليمې د سم مفهوم له پاره يوه بشپړه غونډله وليكم او يا د بلې ژبې كليمې وكاروم. دا ډېر د خواشينۍ ځاى دى چې سره له دې چې په پښتو كې د ډېرو څيزونو له پاره سمې كليمې شته، خو زموږ د ليكوالانو او قلم خاوندانو له وجې چې په خپلو ليكنو او خبرو كې له پرديو كليمو څخه كار اخلي او همدې ته ورته د هغه پښتنو له وجې چې زموږ د دري ژبو وطنوالو په سيمو كې مېشت دي او د دري ژبې اغېز پرې كړى، اوس پردى كليمې د بې شمېره پښتو كليمو ځاى نيولى او دغسې پښتو كليمې اوس دومره نااشنا شوې دي چې په ليكلو او ويلو كې ډېرې عجيبې ښكاري. د بېلگې په توگه، په پښتو كې وټه شته خو پر ځاى يې اقتصاد كارول كېږي، پخلنځى شته، خو اشپزخانه، اكار شته خو مستبد، پاڅكى شته خو مفتخور كارول كېږي. كه دا كار دوام وكړي، پښتو ژبه به هسې د نورو ژبو يوه گډوله شي. هيله من يم چې هر پښتون په دې اړه د مسوليت احساس وكړي او د پرديو كليمو له كارولو ډډه وكړي. د دې كتاب په ژباړه كې هغه كليمې چې ما ته څه ناڅه نااشنا ښكاره شوې، د پاڼې په حاشيه كې مې په گډوډه پښتو مانا ورته ليكلې چې د كتاب په لوستلو او پوهاوي كې اسانتيا راشي.

په دې كتاب كې د خوشحال خان او رحمن بابا له څو بيتونو سرېږه له اكبرنامې، جنگ نامې او شجاع له ژوند ليك څخه ځينې شعرونه په انگليسي ژبه ژباړل شوي. ما هڅه وكړه چې د دغه شعرونو اصلي متن پيدا كړم ځكه چې له انگليسي څخه يې بېرته ژباړه به بې وزنه او بې قافې وي. د رحمن بابا بيتونه مې زده وو او د خوشحال خان بيتونه مې د دوستانو په مرسته وموندل، خو د نورو شعرونو په موندلو بريالى نه شوم كه څه هم حتى د دغه كتاب د ليكوال سره مې اړيکه ونيوه. هغه راته وويل چې د شعرونو اصلي متنونه د ژباړن سره په هند كې دي او دى به هڅه وكړي چې زه لاس رسى ورته پيدا كړم، خو دې هڅې څه پايله ونه زېږوله؛ نو زه دې ته اړ شوم چې ويې ژباړم. ژباړه يې اصلي مفهوم افاده كوي، خو د شعر په څېر وزن او قافيه نه لري.

بل دا چې په انگليسي ژبه كې تره او ماما ته يوه كليمه كارول كېږي. همدې ته ورته، ښينې او وربندارې، وراره او خورېږ، ورېره او خورځه، امى او ترورۍ ته. چېرته چې زه په ژباړه كې له داسې كليمو سره مخ شوى يم، دواړه ماناوې مې څنگ تر څنگ ليكلې.

په پای کې د دغه کتاب په ژباړه کې غواړم له لاندې کسانو څخه د زړه له کومې مننه وکړم
ښاغلی ویليم ډلرېمپل چې په لیکلې بڼه یې د ژباړې اجازه راکړه.

- ښاغلی عبدالحبیب صالح چې څه نا څه درې میاشتې کابو هر ماخوستن لږترلږه یو ساعت یې د تېلفون
په وسیله د ژباړې د سمون او د مناسبه پښتو کلیمو د کارولو په هکله له ماسره مرسته وکړه.

- ښاغلی هېواد رفعت چې ما به د هر څپرکي ژباړه څو ځلي ولوسته او اصلاح به مې کړه، خو کله به
مې چې ده ته وروولېږه، په خپلو ځکو سترگو او بشپړه ځیرکتیا به یې بیا هم ډېرې تېروتنې په کې پیدا
کړې.

- ښاغلی عبدالمالک بېکسیار چې په ورین تندي یې زما غوښتنه ومنله چې د ژباړې وروستی کتنه یې په
غاړه واخیسته او ډېرې تېروتنې یې اصلاح کړې.

د دغه کتاب ژباړه خپل کړېدلي ولس ته ډالۍ کوم.

په درناوی

عبدالکریم رحیمزی

لویو شاهانو تل د خپل سلطنت پېښې ثبت کړې دي. ځینو ته چې خدای استعداد ورکړی، په خپله یې د خپل سلطنت په دوران کې پېښې لیکلې، خو ډېرو دغه دنده لیکوالانو او تاریخ پوهانو ته سپارلې ده چې دغسې ټولګې د تاریخ په حافظه کې پاتې شي.

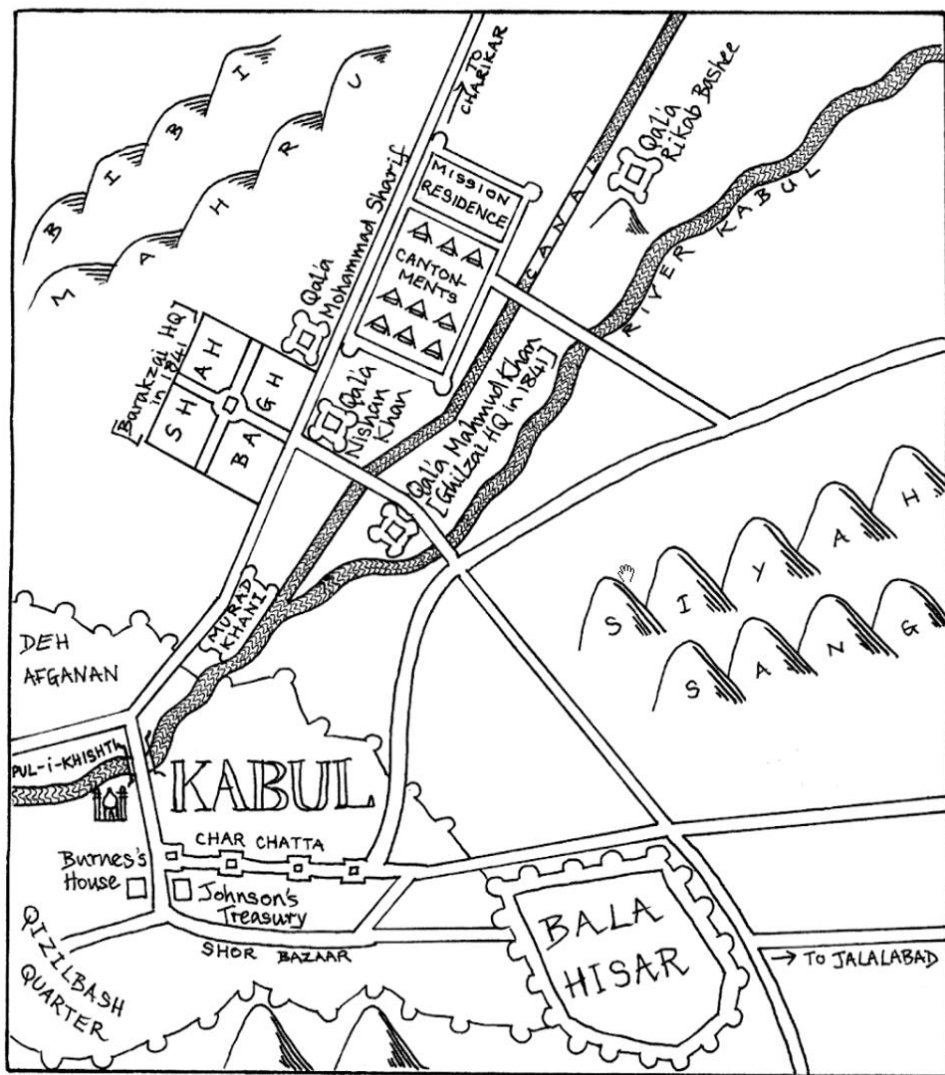
نو د مهربان خدای په دربار کې دغه عاجز بنده، سلطان شجاع الملک شجاع دراني، هوډ وکړ چې د خپل سلطنت د دورې جګړې او پېښې وليکي خو د خراسان تاریخ پوهان د دغه پېښو او جګړو په رښتیني تفصیل پوه وي او مفکر لوستونکي له دغو بېلګو څخه درس واخلي.

شاه شجاع، د شاه شجاع واقعیت

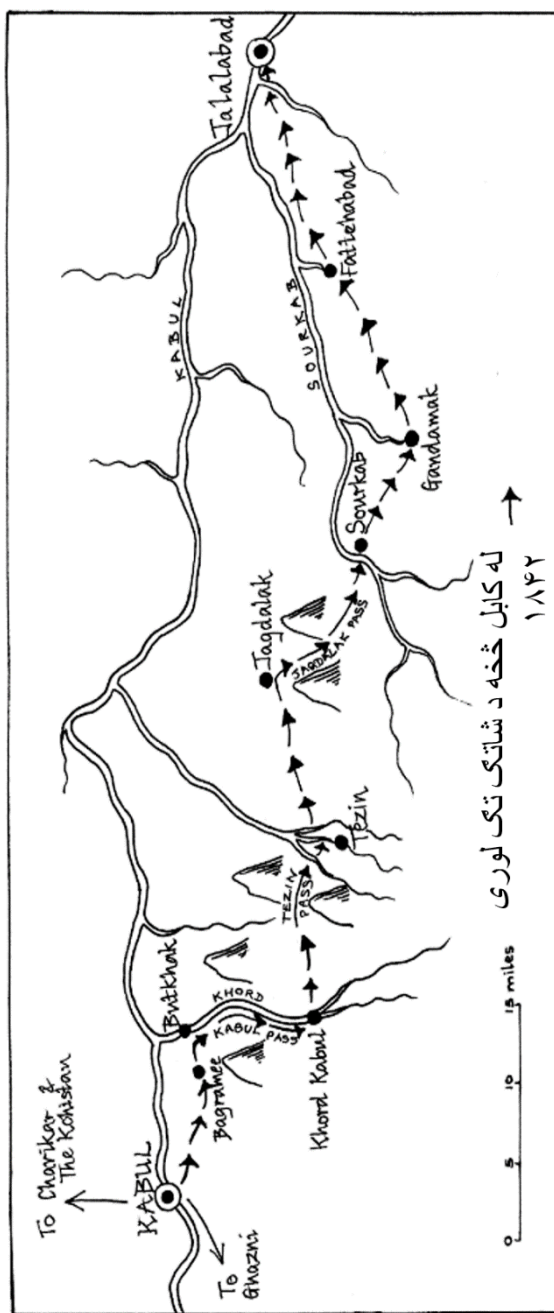
ليکلی

ب.....	نقشې
ث.....	د شخصیتونو نوملړ
ث.....	افغانان
ث.....	سنوزي
ح.....	بارکزي
د.....	د مقاومت نور مشران
ر.....	انګرېزان
ض.....	نور کسان
ع.....	سدوزي او بارکزي
ف.....	کورودانی
۱.....	د حاکمیت له پاره اسانه ځای نه دی
۲۱.....	یو نارامه ذهن
۵۱.....	د لویې لوبې پیل
۹۹.....	د دوزخ خوله
۱۵۰.....	د جهاد جنډه
۱۸۷.....	موږ د خپلې نادانۍ له امله ناکامېږو
۲۱۳.....	ټول نظم په ختمېدو دی
۲۶۸.....	د بېګلو کوکې
۲۹۱.....	د یوه پاچا مړینه
۳۱۶.....	د نابینده موخې له پاره یوه جګړه
۳۶۰.....	د لیکوال یادښت
۳۷۰.....	اخځلیک

پر افغانستان باندې يرغل ۱۸۳۹ - ۱۸۴۲
کابل ۱۸۳۹ - ۱۸۴۲

د شاتګ تګ لوری ۱۸۴۲

د شخصیتونو نوملړ

افغانان

سدوزي

احمدشاه ابدالي (۱۷۲۲-۱۷۷۲): په ملتان کې زېږدلی او د پارس جنگسالار نادرشاه په چوپړ کې یې واک تر لاسه کړ. د نادرشاه له مرګ څخه وروسته احمد شاه د کوه نور د الماس په ګډون، د شاه د مغولي ګانو صندوق خپل کړ او له دې څخه یې د خراسان، کابل او لاهور د فتحې د تمویل له پاره کار واخیست، بیا یې په هند کې یو شمېر ګټور یرغلونه ترسره کړل. د دراني (د ملغلرو ملغلره) لقب په ترلاسه کولو، احمدشاه دراني شمال ته د ازبکانو، سوېل ته د مغلو او لوېدیځ ته د پارس د صفویانو له درې ړنګو امپراتوریو څخه یوه امپراتوري جوړه کړه. دغه امپراتوري په خپل اوج کې د اوسني ایران له نیشاپور تر افغانستان، پنجاب او له سند څخه تر کشمیر او د مغول ډهلي تر لمې وغزېده. احمدشاه ابدالي وروسته له دې چې یو نوموړی پېرزه له منځه یوړه او مغزو ته یې سرایت وکړ مړ شو.

تیمورشاه (۱۷۷۲-۱۷۹۳): د احمدشاه ابدالي زوی او د شاه محمود، شاه زمان او شاه شجاع پلار و. تیمورشاه چې پلار یې د درانیو امپراتوري ورته پرېښې وه، په بریالیتوب سره افغان خاوره وساتله، خو د پارس او هند پولې یې له لاسه ورکړې. تیمورشاه پلازمېنه له کندهاره کابل ته یوړه چې په دې توګه د پښتني سیمو له اړودور نه په امان کې وي. وروسته له مړینې یې د ۲۴ زامنو تر منځ په وراثت داسې ترخې شخړې جوړې شوې چې د دراني امپراتوري یې په کورنۍ جګړو واړوله.

شاه زمان (سلطنت ۱۷۹۳-۱۸۰۰، مړینه ۱۸۴۴): د خپل پلار، تیمورشاه ځای ناستی شو او هڅه یې وکړه چې د خپل نیکه دراني امپراتوري له ړنګېدو وژغوري خو بریا یې محدوده وه. په ۱۷۹۶ کال کې کله چې په هندوستان باندې د یرغل په هڅه کې پاتې راغی، د خپلې واکمنۍ کنټرول یې له لاسه ورکړ او د ۱۸۰۰ کال په ژمي کې د غبرګو دښمنانو، د بارکزي قبیلې او میرني ورور شاه محمود، له خوا اسیر او وړاند کړل شو. کله چې شاه شجاع په ۱۸۰۳ کال کې واک ته ورسېد، شاه زمان یې له بند څخه ازاد کړ. ده په کابل کې ژوند کاوه، خو په ۱۸۰۹ کال د نیملې Nimla له ماتې وروسته هندوستان ته په تېښته اړ شو. په ۱۸۴۱ کال کې بېرته کابل ته راغی او د لنډې مودې له پاره د شاه شجاع سره د کابل د پاڅون په بهیر کې یو ځای شو. یو کال وروسته کله چې ورور یې ووژل شو، شاه زمان د تل له پاره افغانستان پرېښود او په لودیانه Ludhiana کې یې د تبعید ژوند پیل کړ. دی په ۱۸۴۴ کال کې مړ او د سېرهند Sirhind په صوفي زیارت Shrine Sufi کې خښ کړل شو.

شاه شجاع (۱۷۸۶-۱۸۴۲): شاه شجاع هغه وخت نوموړ شو چې مشر ورور یې شاه زمان په ۱۸۰۰ م کال دښمنانو اسیر او وړاند کړ. شاه شجاع د نیول کېدو له وېرې غرونو ته وتښتېد او پټ ژوند یې کولو. کله چې په ۱۸۰۳ کال په کابل کې فرقه ییزه بلوا روانه وه، دی کابل ته لاړ او هلته یې واک خپل کړ. د ده واکمني بیا هغه وخت پای ته ورسېده چې په ۱۸۰۹ کال کې بارکزیو او میرني ورور یې د نیملې په جګړه کې ماته ورکړه. دی څو کاله د هند په شمال کې د فراري په څېر ګرځېده، شتمني یې ترې واخیستل شوه او په ۱۸۱۳ کال کې تر ټولو ګرانیه شتمني (د کوه نور الماس) هم ترې واخیستل شو. په ۱۸۱۶ کال کې د ختیځ هند برتانوي کمپنۍ په لودیانه کې پناه ورکړه. شاه شجاع درې ناکامې هڅې وکړې چې د پاچاهۍ تاج بیا پر سر کړي. په څلورمه هڅه کې بریالی شو، خو دا ځلې د ختیځ هند برتانوي

کمپنی خپلو سټراټیژیکي موخو ته د رسېدو له پاره، دی د ګوداګي په څېر واک ته ورساوه. کله چې شاه شجاع د یوې ازادې واکمنۍ هڅه وکړه، انګرېزانو سمدلاسه سپک او ځنډې ته کړ. د ۱۸۴۱ کال د نومبر په میاشت کې کله چې په کابل کې پاڅون مخ په پیلېدو و، شاه شجاع ته د پاڅون د مشرۍ وړاندیز وشو، خو ده رد کړ او د انګرېزانو برعکس چې د خپلو اډو په ساتلو کې بریالي نه شول، شاه شجاع په بالاحصار کې خپله اډه په بریالیتوب وساتله. د ۱۸۴۲ کال د فبرورۍ په میاشت کې، کله چې انګرېزانو شاه شجاع یوازې پرېښود او دوی د خپلې تباڼې په لور روان شول، داسې انګېرنه کېده چې شاه شجاع به له بېلابېلو مخالفو ګروپونو سره د معاملو په وسیله خپل تخت وساتلی شي، خو د اپرېل په پنځمه، نوموړی هغه چا وواژه چې ده زوی بللی و. د شاه شجاع له مړینې سره د سدوزیو واکمني پای ته ورسېده او د بارکزیو حکومت پیل شو.

شاه محمود (سلطنت ۱۸۰۰-۱۸۰۳، ۱۸۰۹-۱۸۱۸؛ مړینه ۱۸۲۹): شاه محمود ورورسته له دې چې خپل مړینی ورور، شاه زمان اسیر او بیا وړاند کړ، په ۱۸۰۰ کال کې یې کابل تر خپل واک لاندې راوست. د شاه محمود سلطنت د ده بل مړینې ورور شاه شجاع په ۱۸۰۳ کال کې نسکور کړ. شاه شجاع ونه غوښتل چې شاه محمود وړاند کړي؛ نو یوازې یې بندي کړ. شاه محمود په ۱۸۰۸ کال کې له بالاحصار څخه وتښتېد او د خپل ورور بارکزی سیالانو سره یو ځای شو. ده د شاه شجاع پر ضد په بریالیتوب د مخالفینو مشري وکړه او په ۱۸۰۹ کال کې یې وکولای شول چې شاه شجاع ته د نیمې په جګړه کې ماته ورکړي. نوموړي د دراني امپراتورۍ په پاتې سیمو تر ۱۸۱۸ کال پورې واکمني وکړه. کله چې ده خپل واکمن وزیر فتح خان شکنجه، وړاند او بیا وواژه، د فتح خان ځاځمنو* وروڼو دی له کابله وشاړه. شاه محمود په هرات کې خپله واکمني تر خپل مرګه وساتله او په ۱۸۲۹ کال کې مړ شو. ځای ناستی یې خپل زوی شهزاده کامران شاه سدوزی شو چې تر ۱۸۴۲ کال پورې یې واکمني وکړه. شهزاده کامران د خپل ځواکمن وزیر، یارمحمد الکوزي (د واکمنۍ کلونه ۱۸۴۲-۱۸۵۱) له لوري له واک څخه ګوښه او ورپسې په ۱۸۴۲ کال کې پانسي شو. شهزاده تیمور، شهزاده فتح جنگ، شهزاده شاپور او شهزاده صفدر جنگ: دا ټول د شاه شجاع زامن وو چې لمړني درې یې له وفا بېګم څخه وو. له دوی څخه یوه هم د پلار د واک تنده او یا د مور ځیرکتیا نه درلوده. شهزاده تیمور په بې خونده مزاج کې نوم درلود. د شهزاده فتح جنگ نوم یوازې په همنوري* او په کندهار کې د خپلې چوڼۍ پر غړو په جنسي تېري یادېده. ده د شاه شجاع له مرګ نه وروسته په کابل کې پنځه میاشتې حکومت وکړ، خو کله چې پوه شو چې انګرېزان د ده د واک ساتلو له پاره نه پاتې کېږي، واک یې خپل ورور، شهزاده شاپور ته په ۱۸۴۲ کال کې پرېښود. د شهزاده شاپور واکمني له یوې میاشتې څخه لږ دوام وکړ او د وزیر اکبر خان په غوښتنه د خپلو اشرافیانو په وسیله له واک څخه وشړل شو. د شاه شجاع تورېخون بنایسته زوی صفدر جنگ چې د لودیاني له یوې بازنېګرې څخه زېږدلی و، دومره اغېزمن نه و. څلور واړه شهزادګانو چې ونه شو کړای د انګرېزانو له تګ وروسته د پادشاهۍ تاج وساتي، په لودیاني کې په تبعید کې مړه شول.

* ځاخ: غوسه

ځاځمن: په غوسه

* همنوري: هم جنسي

بارکزي

حاجي جمال خان (مړینه ۱۷۷۱): لمړی د احمدشاه ابدالي سیال او وروسته یې توپچي باشي یا د توپچي قوماندان و. د نادر افشار له مرګ وروسته یې د احمدشاه مشرې هغه وخت ومنله چې علماوو د احمدشاه مشري تایید کړه او ده خپل ملاتړ له احمدشاه ابدالي څخه په پوځ کې د قوماندانی د څوکۍ په بدل کې څرګند کړ.

پاینده خان (واکمني ۱۷۷۴-۱۷۹۹): د حاجي جمال خان زوی او د تیمور خان په دربار کې تر ټولو واکمن اشرافي و. دا پاینده خان و چې په ملاتړ یې شاه زمان وکولای شول قدرت ته ورسېږي. دوی دواړه هغه وخت بدوردي* شول چې شاه زمان هڅه وکړه د میراثي اشرافیت واک محدود کړي او کله چې پاینده خان د شاه زمان پر ضد د کودتا هڅه وکړه. شاه زمان په ۱۷۹۹ کال پاینده خان اعدام کړ. د دې پر ځای چې د بارکزیو واک پای ته ورسوي، دغه اعدام د شاه زمان د نسکورېدو او د پاینده خان د ۲۱ زامنو د واکمنۍ لامل شو، په ځانګړې توګه د پاینده خان د مشر زوی وزیر فتح خان او د ده کشر ورور او متحد، دوست محمد خان. د پاینده خان وژنې د سدوزیو او بارکزیو تر منځ داسې د وینې دېمنې پیل کړه چې تر نیمې پېړۍ یې خپل سیوری په سیمه اچولی و.

وزیر فتح خان (۱۷۷۸-۱۸۱۸): د پاینده خان تر ټولو مشر زوی و. د پلار له اعدام وروسته، فتح خان وکولای شول ایران ته وتښتي. ده په راتلونکو کلونو کې له سدوزیو څخه خپل غچ واخیست. لمړی یې د شاه زمان د مړینې ورور شاه محمود په وسیله د شاه زمان واکمني نسکوره کړه او شاه زمان یې روند کړ او بیا یې شاه شجاع ته د نیمې په جګړه کې ماته ورکړه. فتح خان ترهغه وخته د شاه محمود تر ټولو واکمن وزیر و چې په هرات کې د ده په مرسته په ۱۸۱۷ کال کې د سدوزیو په حرم تېری وشو. ورپسې شاه محمود هغه روند کړ، د سر پوستکي یې ترې واېسته، شکنجه یې کړ او په ۱۸۱۸ کال کې یې اعدام کړ. دغه اکاړې* وژنې بیا د سدوزیو او بارکزیو تر منځ دېمنې تازه کړه او سیمه له افغانستان څخه د وروستي سدوزي تر شړلو وېشلې پاتې شوه.

دوست محمد خان (۱۷۹۲-۱۸۶۳): دوست محمد خان د پاینده خان اتلسم زوی و چې له یوې ټیټ پورې قزلباشې ښځې څخه یې زېږېدلی و. دی په لمړي ځل د خپل مشر ورور وزیر فتح خان په وسیله واک ته ورسېد او د فتح خان له مرګ څخه وروسته د ده خپلې بېرحمه چالاکۍ او اغېزمنتیا دی واک ته ورسولو. دوست محمد له ۱۸۱۸ کال څخه واک ته تر رسېدو یعنې ۱۸۲۶ کال پورې کرار کرار خپل واک مضبوط کړ او په ۱۸۳۵ کال یې د سېکانو پر ضد جهاد اعلان او خپل ځان یې په رسمي توګه امیر اعلان کړ. دی د الکساندر برنز Alexander Burnes ډېر خوښ و او په خپلو راپورونو کې به یې تل د دوست محمد خان د عدالت او ګرانېست ستاینه کوله، خو د الکساندر برنز له هڅو سره سره، کلکې په دوامداره توګه ده ته د برتانوي د ګټو د دېمن په سترګه کتل. کله چې دوست محمد د روسيې استازی، ایوان ویتکېویچ Ivan Vitkevitch په ۱۸۳۸ کال کې خپل حضور ته ومنلو، لارډ اکلنډ Lord Auckland پرېکړه وکړه چې د دوست محمد اصلي سدوزی سیال، شاه شجاع د ده ځای ناستی کړي. کله چې انګرېزانو کابل ونيو، دوست محمد اتلس میاشتي په تېښته تېرې کړې مخکې له دې چې د ۱۸۴۰ کال د نومبر په څلورمه سېر ویلیم مېکناتېن

* بدورده کېدل: مخالف کېدل

* اکاړ: ظالم

ته تسليم شي. له تسليمۍ وروسته دوست محمد هند ته تبعيد شو. د شاه شجاع له وژل کېدلو او ورپسې په ۱۸۴۲ کال کې له افغانستان څخه د انګرېزانو له وتلو وروسته، دوست محمد ازاد شو او اجازه ورکړل شوه چې بېرته کابل ته لاړ شي. د خپلې واکمنۍ په راتلونکو ۲۱ کلونو کې په دې بريالی شو چې خپله واکمني د هېواد تر اوسنيو پولو وغځوي. دوست محمد د هرات له فتحه کولو څخه لږ وخت وروسته په ۱۸۶۳ کال کې مړ شو.

نواب جبار خان (۱۸۵۴-۱۸۸۲): د پاينده خان اووم زوی او د خپل کشر ورور، دوست محمد خان نږدې متحد و چې له انګلستان سره يې خاصه مينه درلوده. که څه هم له لوېديځې ژوند او ډېرو انګريزي مامورينو سره يې ناست* درلود، نواب جبار خان خپل ورور دوست محمد خان ته وفادار و. هغه د ۱۸۳۸ کال د انګريزي يرغل په وړاندې ودرېد او د دوی پر ضد مقاومت کې يې نوم درلود.

وفا بېګم (ميرينه ۱۸۳۸): د پاينده خان لور او د فتح خان او دوست محمد خان مېړنۍ خور وه چې له شاه شجاع سره يې هغه وخت واده وکړ کله چې نوموړي د ۱۸۰۳ کال څخه لږ وروسته د خپلې پاچاهۍ په لمړۍ دوره کې د سدوزيو او بارکزيو په منځ کې د دښمنۍ د نرمښت هڅه کوله. لکه څنګه چې انګرېزانو د هغې د ارامه طبيعت او زړورتيا ستاينه کوله، وفا بېګم په دې وتوانېده چې په ۱۸۱۳ کال کې رنجيت سېنګ ته د کوه نور الماس په بدل کې خپل مېړه، شاه شجاع په کشمير کې له بند څخه ازاد کړي او د ځينې سرچينو پر بنسټ، وفا بېګم په ۱۸۱۵ کال کې د شاه شجاع سره له لاهور څخه په دويم ځل تېښته کې مرسته وکړه. کله چې لوديانې ته ورسېده، وفا بېګم انګرېزان په دې قانع کړل چې هغې ته پناه ورکړي او په دې توګه يې سدوزيو ته يوه داسې اډه جوړه کړه له کومې څخه چې دوی به يو وخت بېرته د پاچاهۍ تخت ترلاسه کړي. وفا بېګم په ۱۸۳۸ کال کې مړه شوه او له مرګ څخه يې وروسته ځينې خلک د شاه شجاع د پاليسو د ناکامۍ وجه، د وفا بېګم د ښو مشورو نه شتون ګڼي.

وزير محمد اکبر خان (۱۸۱۶-۱۸۴۷): د دوست محمد خان څلورم او تر ټولو وړ زوی چې له پوپلزي ښځې څخه يې زېږدلی و. وزير محمد اکبر خان د يو پېچلي او پوه کرکټر خاوند و او په کابل کې ورته د مقاومت تر ټولو زړور او بې باکه مشر په سترګه کتل کېدل. په اکبر نامه کې په تفصيل د ده د واده د تخت خوند تشرېح شوی. وزير محمد اکبر خان ته هغه وخت د خلکو پام شو چې ده په ۱۸۳۷ کال کې د جمرود په جګړه کې د سېک جنرال هري سېنګ Hari Singh په ماته کې مرسته وکړه. د ځينې سرچينو پر بنسټ، وزير اکبر خان په خپله سېک جنرال مړ او اندامونه يې ټوټې ټوټې کړل. کله چې د ده پلار په ۱۸۴۰ کې انګرېزانو ته تسليم شو او دی په خپله د بخارا له بند څخه ازاد شو، د انګرېزانو پر ضد يې په هندوکش کې د مقاومت په جوړلو پيل وکړ. وزير اکبر خان د ۱۸۴۱ کال د نومبر په پنځه ويشتمه کابل ته ورسېد او د انګرېزانو پر ضد پاڅون ته يې بدلون ورکړ. نوموړي د انګرېزانو د وتلو په اړه له انګرېزانو سره د خبرو اترو مشري کوله. د ۱۸۴۱ کال د ډسمبر په درويشتمه د کابل رود غاړې ته څېرمه د خبرو اترو په ترڅ کې، شخصاً په خپله وزير اکبر خان د انګرېزانو استازی سېر ويليم مېکنانن وواژه. ورپسې ده د جلال اباد د کلابندۍ مشري وکړه. د ۱۸۴۲ کال د سپټمبر په ديارلسمه کله چې پالک Pollock د کابل د بېرته نيولو هڅه وکړه، نوموړي د هغه افغان ځواکونو قوماندان هم کوله چې د دغه هڅې مخنيوی يې کاوه. د انګرېزانو له وتلو وروسته، وزير اکبر خان بيا پلازمېنه ونيوله او د خپل پلار دوست محمد خان تر بېرته راتګ، د ۱۸۴۳ کال د اپريل تر مياشتې پورې،

تر ټولو واکمن کس و. وزير اکبر خان څلور کاله وروسته مړ شو. ځينې وايي چې ده ته دوست محمد خان زهر ورکړل ځکه چې هغه يې خپلې واکمنۍ ته ممکنه کوايښ گانه.

نواب محمد زمان خان بارکزی: د دوست محمد خان وراره او نږدې سلاکار و. دی د دوست محمد خان په دوره کې له ۱۸۰۹ کال څخه تر ۱۸۳۴ کال پورې د جلال اباد والي و او له دوست محمد خان سره په ۱۸۳۹ کال کې له کابل څخه وتښتېد، خو موهن لال کشميري Mohan Lal Kashmiri له تبعيد څخه د هغه د بېرته راتګ لاره هواره کړه او په ۱۸۴۰ کال کې د شاه شجاع په دربار کې ومنل شو. د پاڅون په پيل کې يې له انګرېزانو څخه د ملاتړ نښې نښانې وښودې، خو ډېر ژر دې ته قانع کړل شو چې د پاڅون مشري په غاړه واخلي. که څه هم دی په شتمن کوچي نومور و او د يو اطرافي په سترګه ورته کتل کېدل، د سپتمبر په مياشت کې ده ته د امير لقب ورکړل شو، خو کله يې چې د تره زوی، وزير اکبر خان د ۱۸۴۱ کال په نومبر مياشت کې کابل ته راغی، هغه يې ځنډې ته کړ. د ۱۸۴۲ کال په فبروري کې، نواب محمد زمان خان بارکزی د شاه شجاع سره ائتلاف وکړ او د وزير دنده يې واخيسته، خو له نايب امين الله خان لوګري سره د ده د سيالۍ له کبله او د زمان خان د زوی په پرتله د لوګري پر زوی، نصرالله باندې د شاه شجاع د پام او مهربانۍ له امله دغه ائتلاف مات شو. د زمان خان زوی، شجاع الدوله بارکزی خپل پلار گڼلی، شاه شجاع وواړو.

د مقاومت نور مشران

نايب امين الله خان لوګري: امين الله خان يو يوسفزی پښتون Pathan او له يوې متواضع کورنۍ څخه و. د تيمور شاه په دوران کې د امين الله خان پلار د کشمير د والي معاون و او ده د خپلې وړتيا او سدوزيو ته د وفادارۍ له امله پرمختګ وکړ. په ۱۸۳۹ کال کې، که څه هم هغه ډېر زور و، خو د خپلې ملېشې د قوماندانۍ سربېره، د ډېرو مالي سرچينو او له ستراتيژيکي پلوه د زياتو مهمو ځمکو اداره هم د ده په لاس کې وه. امين الله خان که څه هم د سدوزيو شاهي کورنۍ ته کلک وفادار و، خو په خپله خاوره کې يې د انګرېزي ملحدينو په شتون سخته نيوکه کوله او کله چې يو ټيټ پوري انګرېز افسر، کپټين ترور Captain Trevor هغه ته سپکاوی وکړ او د اوچتې شوې ماليې د نه ورکولو له امله يې ځمکه له لاسه ورکړه، نوموړی له عبدالله خان اخکزي سره يو ځای د مقاومت د مشرۍ يو مهم مرکز وګرځېد. په خرد کابل کې د انګرېزانو له ستولو څخه وروسته، امين الله خان بېرته د شاه شجاع چوپړ ته لاړ او د شاه شجاع له مرګ وروسته، بېرته بارکزيو ته ورغی. کله چې دوست محمد بيا واک تر لاسه کړ، نوموړی اړودور ته د سوله منو خلکو د پارولو په تور بندي شو او د بالاحصار په تل خونې زندان کې مړ شو.

عبدالله خان اخکزي (مړینه ۱۸۴۱): عبدالله خان اخکزي يو اشرافي جنګيالی او په سيمه کې له يوې ډېرې واکمنۍ او عزتمنې کورنۍ څخه و. د درانيو د امپراتورۍ په لمړيو کې د هغه نيکه د دوست محمد خان د نيکه سيال و او اخکزي هېڅ کله د بارکزيو مينه وال نه وو. عبدالله خان اخکزي هم لکه ملګری يې، نايب امين الله خان لوګري په څېر په افغانستان کې د انګرېزي پوځ د شتون سخت مخالف و او کله چې الکساندر برنز د ده معشوقه جنسي عمل ته لېشه* کړه او کله چې ده د هغې د بېرته راوستلو هڅه وکړه او په ده ملنډې ووهل شوې، د انګرېزانو پر ضد يې

* لېشه: (جنسي) ترغيب

مقاومت ته مخ کړ او د مقاومت له دوو مهمو او اصلي مشرانو څخه یو دی شو. په ۱۸۴۱ کال د جګړې په پیل کې، عبدالله خان اڅکزی د انګرېزانو پر ضد د جګړې عمومي قوماندان وګمارل شو او تر مرګه د انګرېزي ځواکونو د ماتو اصلي طراح و. نوموړی د نومبر په دروېشتمه د بي بي مهرو د غونډۍ په جګړه کې مړ شو. یو قاتل ادعا وکړه چې عبدالله خان اڅکزی یې د شاه له خوا په دزو وويشت څو هغه انعام تر لاسه کړي چې موهن لال کشميري د مخالفينو مشرانو د وژلو په سر اېښی و.

محمد شاه خان غلجی: د وزیر محمد اکبر خان خسر او د لغمان د غلجیو د بېرک خیلو ځواکمن مشر و. کله چې شاه شجاع په ۱۸۳۹ کال کې بېرته راوګرځېد، محمد شاه خان غلجی دې ته قانع کړل شو چې د شاه شجاع په محکمه کې کار وکړي او د شاه د جلات مشر اعزازي څوکۍ ورکړل شوه. په ۱۸۴۱ کال د اکتوبر په میاشت کې کله چې سپر ویلیم مېکناتن پر غلزيو اعانه بنده کړه، هغه د انګرېزانو پر ضد مقاومت سره یوځای شو. هر پاچا د لارې او هند ته د روان پوځي او سوداګریزو لښکرو د ساتنې په بدل کې غلزيو ته پیسې (راه داري) ورکولې، خو مېکناتن غلزي مشرانو ته خبر ورکړ چې دغه هوکړه لغوه کوي. په ۱۸۴۱ کال کې کله چې اکبر خان بېرته راوګرځېد، محمد شاه خان د انګرېزانو د شاتګ په وخت کې د دوی د ستولو مشري کوله، خو په ۱۸۴۳ کال کې د دوست محمد خان بیا واک ته له رسېدو سره، محمد شاه خان غلزي هم لکه د مخالفينو نور مشران څنډې ته کړل شو او په تبعید کې د کافرانو په منځ، نورستان کې مړ شو.

میر مسجدي (مړینه ۱۸۴۱) او میر حاجي: د کوهستان دغه دوه ځواکمن او درانه وروڼه د نقشبندیه میراثي شېخان وو. میر مسجدي په پل خشتي جومات کې د جمعې د لمانځه میراثي امام، د کابل د علماوو مشر او د عاشقان او عارفان زیارت د شېخانو مشر هم و. وېد Wade په ۱۸۳۹ کال کې دغه دوه وروڼو ته د لوی رشوت ژمنه وکړه؛ نو دوی د دوست محمد خان پر ضد د خپلو تاجکو توکموالو مشري وکړه او د شاه شجاع پر تخت کېښلولو کې یې مهم رول ولوباوه، خو یو کال وروسته هم دوی ته له ژمنې سره سم پیسې ورنه کړل شوې؛ نو دوی د شاه شجاع او د هغه د انګرېزي ملاتړو پر ضد پورته شول. میر مسجدي نږدې و چې انګرېزانو ته تسلیم شي، خو د ټولو خبرو برعکس، انګرېزانو د ده پر کلا یرغل وکړ او د ده کورنۍ یې ووژله او ځمکه یې د دښمنانو په منځ کې ووېشل شوه. له دغې پېښې وروسته، دواړه وروڼه د انګرېزانو نه پخلاکېدونکي دښمنان شول او د سدوزي-انګرېزي رژیم پر ضد یې لمړی د نجر او په دره کې او ورپسې په چاریکار او کابل کې د کوهستان د تاجکو مشري وکړه. د نومبر په دروېشتمه میر مسجدي د بي بي مهرو په غونډۍ کې ووژل شو، خو میر حاجي د انګرېزانو پر ضد د کابل د اوسېدونکو پارولو ته دوام ورکړ. دا د انګرېزانو پر ضد په جلال اباد کې د میر حاجي د جهاد ناره وه چې شاه شجاع یې بلاخره په ۱۸۴۲ کال د اپریل په پنځمه له بالاحصار څخه په وتلو او مرګ ته د ورته په لور اړ کړ.

انګرېزان

مونټسټورټ الفنسټون (۱۷۷۹-۱۸۵۹) Mountstuart Elphinstone. د لولند Lowland (کوز سکاټلنډ، ژباړن) د سيمې سکاټلنډي روڼ اندی و چې لارډ مینټو Lord Monto په افغانستان کې د لمړني پلاوي د مشرۍ له پاره په ۱۸۰۹ کال کې غوره کړ. که څه هم په پېښور کې يې د شاه شجاع تر کلا وړاندې تګ ته زړه ښه نه کړ، ده د افغانستان په هکله يو خارق العاده او نوموړ کتاب، د کابل د سلطنت بيان (An Account of the Kingdom of Caubul) چاپ کړ چې د څو نسلونو له پاره په انګرېزي ژبه د سيمې په هکله د پوهې سرچينه وګرځېد.

ټورن جنرال ويليم الفنسټون (۱۷۸۲-۱۸۴۲) Major-General William Elphinstone د مونټسټورټ مشر د تره زوی او مخکې له دې چې په کابل کې د خپل عمر په اته پنځوس کلنۍ د عمومي قوماندان دنده ترسره کړي، په واترلو Waterloo کې د ۳۳ پلي غونډ قوماندان و. ويليم الفنسټون په پنځه پنځوس کلنۍ کې وروسته له دې چې په کلونو يې په نيمايې تنخوا ژوند وکړ، په ۱۸۳۷ کال کې بېرته پوره چوپړ ته وګرځېد چې خپل زياتېدونکي پور خلاص کړي. د ده د ملګرو لکه لارډ اکلنډ Lord Auckland په اند، ويليم الفنسټون جذاب شخصيت درلود، خو د هند يا هندي عسکرو د مشري کولو دومره مينه وال نه و او خپل سپاهيان يې توران (Negroes کنډل) Negro تور پوستي سړي يا ښځې ته وايي، خو د دوی په دغه نوم يادول دوی ته سپکاوی دی. ژباړن). نوموړی هغه وخت کابل ته ورسېد چې د روماتيزم په ناروغۍ اخته و او حالت يې په چټکۍ سره په خرابېدو و. جنرال نابت Nott نوموړی يو «ور» سړی نه بللو. د نابت دغه ارزونه هغه وخت بېخي سمه ثابته شوه کله چې ويليم الفنسټون د پاڅون په پيل کې هېڅ اقدام ونه کړ او ورپسې يې په خپګان کې د نه پتېښې حالت ته مخه کړه. هغه له کابل څخه د شاتګ په بهير کې ټپي شو او له درېيو مياشتو وروسته د ۱۸۴۲ کال د اپرېل په درويشتمه د خپلو ټپونو، روحي خپګان او اسهال له وجې مړ شو.

سېرويليم هې مېکناتېن (۱۷۹۳-۱۸۴۱) Sir William Hay Macnaghte : مېکناتېن د الستر Ulster يو په کتاب مين روڼ اندی، ژبپوه او پخوانی قاضي و چې له محکمې څخه يې د کمپنۍ د اداري چارو مشرۍ ته وده وکړه. ايملي ايډن Eden Emily مېکناتېن داسې تشرېح کړی و: «زموږ لارډ پامرستېن Lord Palmerston يو وچ او معقول سړی دی چې ډېرې غټې چشې په سترګو کوي». نوموړي ته د هغه د هوشيارۍ په وجه ډېر درناوی کېده، خو ډېرو د ده خانتماټوب نه خوښېده او ځينې نورو به د والي د سترسلاکار څوکۍ ته د دغه «اداري کارکونکي يا د مېز شاته تل ناست سړي» وړتيا تر پوښتنې لاندې راوستله. دا مېکناتېن و چې لارډ اکلنډ ته يې وويل چې دوست محمد خان ته د برتانوي کټو د دښمن په سترګو وګوري. هغه د کلاډ وېډ Claude Wade سره په همکارۍ په کابل کې د رژيم د بدلولو کار پيل کړ چې شاه شجاع بېرته په تخت کېښېښوي. د يرغل د پاليسۍ له جوړلو څخه وروسته، مېکناتېن کابل ته د لېږلو غوښتنه وکړه چې دغه پاليسي هلته عملي کړي، خو اداره يې په کابل کې بريالۍ نه وه او په خپله دې ته اړ شو چې لارډ اکلنډ ته په افغانستان کې د دروغو خوشبينانه او د پوره ارامۍ پيغامونه ولېږي په داسې حال کې چې د افغانستان له بېلابېلو برخو څخه د نوموړي مامورينو له اندېښنو څخه ډک راپورونه ورلېږل. د ۱۸۴۱ کال د نومبر د مياشتې د پاڅون په ترڅ کې مېکناتېن خپلو جنرالانو ته د يوه کارنده عمل په لارښونه کې پاتې راغی. نوموړی د ۱۸۴۱ کال د ډسمبر په درويشتمه له اډې څخه بهر د خبرو اترو په ترڅ کې د اکبر خان په لاس ووژل شو.

جګړن کلاډ وېډ (۱۷۹۴-۱۸۶۱) Major Claude Wade: په بنګال کې زېږېدلی، یو پارسی پوه و چې په لودیانه کې د برتانوي اجنټ په توګه یې دنده ترسره کوله. د نوموړي دنده یوازې د رنجیت سېنګ د دربار سره د اړیکو ساتل وو، خو دغه څوکۍ یې په یوه داسې څارګرې شبکې واړوله چې تر همالیا او منځنۍ اسیا غزېدلې وه. په دغه توګه نوموړی په دې وتوانېد چې په اغېزمنه توګه د لویې لوبې The Great Game د څارګرې ادارې لمرنی مشر شي. دا وېډ و چې له شاه شجاع څخه په کار اخیستنې یې په کابل کې د رژیم بدلولو وړاندیز وکړ او تر یوې کچې یې له الکساندر برنز سره چې له دوست محمد سره د ائتلاف پلوی و د سیالۍ له کبله هغه پالیسي پر مخ بېوله چې د سدوزیو پاچاهۍ د بېرته اعاده کولو له پاره ترې کار اخیستل کېده. د ۱۸۳۹ کال د یرغل په بهیر کې د خیبر د نیولو په موخه پلان داسې و چې وېډ به د کمپنۍ د عسکرو او د رنجیت سېنګ د پنجابي مسلمانانو د یوې ګډې قوې مشري وکړي، خو په دې بریالی نه شو چې له څو پنجابیانو پرته، پنجابي مسلمانان راټول کړي، بیا هم هغه وکړای شول چې د جولای په دروېشتمه خیبر ونیسي. کله چې رنجیت سېنګ مړ شو، وېډ د سېک خالصانو Khalsa سره په ناندريو شو؛ نو سېکانو له اکلنډ څخه وغوښتل چې نوموړی بدل کړي او بل څوک یې پر ځای وګماري. مخکې له دې چې تقاعد شي او د وېټ په ټاپو کې Isle of Wight هستوګن شي، وېډ د خپل ماموریت وروستي کلونه د اېنډور په هستوګنځي Resident in Indore کې په لږ حساسه موقفونو کې تېر کړل.

سېر الکساندر برنز (۱۸۰۵-۱۸۴۱) Sir Alexander Burnes: د های لنډ Highlands (بر سکاټلنډ ټبرن) تکره، نوبټکر او د لوړې روحې ځوان سکاټلنډی و چې د ژبې وړتیا یې په چټکه وده کې ورسره مرسته وکړه. له ۱۸۳۰ کال څخه تر ۱۸۳۲ کال او بیا له ۱۸۳۶ کال څخه تر ۱۸۳۸ کال پورې نوموړي افغانستان او منځنۍ اسیا ته د دوه څېړنیزو یونو مشري وکړه. دغه یونونه په نامه سوداګریز خو په حقیقت کې سیاسي او کمپنۍ ته د څارګریزه مالوماتو راټولول وو. په خپل دویم یون کې الکساندر برنز خبر شو چې په کابل کې روسي پلاوی هم د کابل دوست محمد خان ته نږدې کېدل غواړي. هغه کلکې ته ټینګار وکړ چې له دوست محمد سره د دوستۍ تړون لاسلیک کړي، خو مشورې ته یې چا پام ونه کړ او لارډ اکلنډ دغه مشورې ته د پام پر ځای پرېکړه وکړه چې نرم خویه شاه شجاع د دوست محمد ځای ناستی کړي. برنز د دغه تګ لوري سخت مخالفت وکړ، خو کله چې هغه ته د بارونټ Baronet لقب د ورکولو او د انګریزي استازي، سېر ویلیام مېکناتن، د مرستیال څوکۍ وړاندیز وشو، له دغه پرېکړې څخه یې خپل ملاتړ څرګند کړ. لکه څنګه چې مېکناتن په کابل کې د ادارې ټول کنټرول په خپل لاس کې واخیست، د برنز استعداد هسې ضایع شو او په پایله کې یې د افغانستان په پنځو پسي د ګرځېدو لاره خپله کړه. له همدې کبله نوموړي تر نن پورې خپل ځان افغانانو ته د کرکې څېره وګرځولو او د افغانانو د بیان پر بنسټ، د برنز همدغه کړنې په کابل کې وروستي خونړی پاڅون پیل کړ او د نومبر پر دویمه د نوموړي د بېرحمانه وژنې لامل شو.

چارلس مسون (۱۸۰۰-۱۸۵۳) Charles Masson: په ۱۸۲۶ کال د بهارتپور د کلابندی پر وخت کې یې چې کله خان مړ واچاوه او له غونډ څخه وتښتید، نوموړی له اباسین څخه تېر او افغانستان ته یې په پښو یون وکړ. هغه لمرنی لوېدیځوال و چې د افغانستان په لرغونپوهنه کې یې پلټنې وکړې او د لوی باخترې ښار پاتې شوني یې په ګرام کې وموندې او بودايي زیارت یې له خاورو څخه را وسپړو. کلاډ وېډ څه نا څه د مسون په اصلي هویت او له عسکرۍ څخه یې په تېښته خبر شو او لږ وخت وروسته یې د برېښدولو په ګواښ جاسوسی ته اړ کړ؛ نو په دغه وسیله کلاډ

وېد کړه راپورونه په منظمه توګه له افغانستان څخه تر لاسه کول. په ۱۸۳۷ او ۱۸۳۸ کلونو کې مسون له برنز سره مرسته وکړه چې له دوست محمد سره خبرې وکړي، خو د دې سره سره چې د ټولو انګرېزانو په پرتله د افغانستان په هکله د مسون پوهه ډېره وه، د برنز برعکس، هغه ونه شو کړی چې د وروستني يرغل او اشغال پر وخت کومه څوکۍ تر لاسه کړي. په پای کې نوموړی بېرته انګلنډ ته لاړ او په ۱۸۵۳ کال کې د يوې نامالومې مغزي ناروغۍ له کبله د بېوزلۍ په حال کې په پاترز بار Potters Bar کې مړ شو.

د څلور څلوېښتمې پلې فرقې بريد جنرال جان شلټن (مړینه ۱۸۴۴) Brigadier General John Shelton: يو قهرجن، لږاک* او بې نزاکته سړی و چې خپل ښی لاس يې د پېنېسولر وور Peninsular War (د ټاپووزمې په جګړه کې. ژباړن) له لاسه ورکړی و. هغه يو کلک انضباطي او پر خپلې فرقې باندې په ظلم نومور و. کله چې کابل ته راغی، سمدلاسه يې ځان ته په اډه کې کرکه پيدا کړه او له نرم خويه تورن جنرال الفنسټون سره يې هم اړيکې خرابې شوې. تورن جنرال وروسته ليکي: «د راتګ له لمړۍ ورځې څخه، جان شلټن د بې اطاعتۍ چلند درلود. هغه هېڅ کله ما ته مالومات او يا کومه مشوره نه راکوله، خو په هر څه کې يې عيب پيدا کولو.» د قوماندانانو دغه ناکاره جوړې ونه کړای شول چې د ۱۸۴۱ کال د نومبر مياشتې پاڅون له پاره په يوه ستراتيژي هوکړې ته ورسېږي، خو په پای کې جنرال جان شلټن خپل مطلب ترلاسه کړ او د هغه په وړاندیز د کابل انګرېزي پوځ د ۱۸۴۲ کال د جنورۍ په شپږمه له خپلې اډې څخه په واورينو درو کې د خپلې تباھۍ په لور ووت. شلټن اسير شو او وروسته ورباندې پوځي محکمه جوړه شوه خو په عزت برائت ورکړل شو. کله چې نوموړی په ۱۸۴۴ کال له خپل اس څخه ولوېد او مړ شو، د ده لاس لاندو په خوشحالی يوه ليکه جوړه او بيا يې د مارش په حالت کې د خوښۍ درې نارې وکړې.

کالن مکزي (۱۸۰۶-۱۸۸۱) Colin MacKenzie: په اصل کې د پردشير Perthshire و او په هندې پوځ کې تر ټولو ښايسته ځوان افسر پېژندل کېده. په پېښور کې د سياسي اجنت د مرستيال په توګه نوموړی په ۱۸۴۱ کال کې کابل ته لاړ او هلته په پاڅون کې بند پاتې شو. دی يو له هغه څو انګرېزي افسرانو څخه و چې د جګړې په وخت کې يې خپله هوښياري او زړورتيا وښوده. په پای کې اکبر خان نوموړی يرغمل ونيو، له جګړې څخه ژوندی ووت او په سرحد کې يې د سېکانو يو غونډ جوړ او د هغه قوماندې يې پر غاړه واخيسته.

جورج لارنس (۱۸۰۴-۱۸۸۴) George Lawrence: د دوه خورا نوموړو څېرو، هېنري او جان لارنس مشر ورور و. دوی دواړو وروسته د راج Raj د اتلانو په توګه نوميالتوب ترلاسه کړ. جورج د الستر Ulster يو هوښيار ځوان و چې مېکناتين د چټکې ارتقا په ورکولو سره خپل پوځي سکرتير کړ. نوموړي د ۱۸۳۹ کال په يرغل کې او همدا راز د دوست محمد په لټون کې برخه اخيستې وه او د ۱۸۴۰ کال د نومبر په څلورمه د دوست محمد په تسليم کې حاضر و. هغه درې ځله له حتمي مرګ څخه بچ شو: د ۱۸۴۱ کال د نومبر په پاڅون کې، د ډسمبر په درويشتمه د مېکناتين د وژنې په وخت او له کابل څخه د شاتګ په بهير کې کله چې نوموړی يرغمل ونيول شو. هغه له دغې جګړې څخه ژوندی ووت او وروسته په ۱۸۴۶ کال کې د سېک او انګرېزانو په جګړه کې اسير شو.

* لږاک: بې ادبه

الډرېډ پاتېنګر (۱۸۱۱-۱۸۴۳) Eldred Pottinger : پاتېنګر د بوج Bhuj د څارگرې ادارې د مشر او د برنز د پخواني ريس، سېر هنري پاتېنګر Sir Henry Pottinger وراره/ خورېږ و. د پارسيانو له خوا د هرات د کلابندۍ په وخت کې ۱۸۳۷-۱۸۳۸ په بدله څېره په هرات کې د پاتېنګر شتون خورا تصادفي و او انګرېزانو ته يې د اړتيا وړ مالوماتو سلسله برابره کړې وه. د انګرېزي ليکنو پر بنسټ، پاتېنګر د هراتيانو د هوډ په ټينګښت کې چې له هرات څخه دفاع وکړي، پوره برخه درلوده، خو د افغانانو او پارسيانو په ډېرو ليکنو او د کلابندۍ د پېښو په بيان کې داسې څه نه ليدل کېږي چې د پورتنۍ خبرې پخلى وکړي. د ۱۸۴۱ کال د نومبر د مياشتې د پاڅون په پيل کې پاتېنګر د دويم ځل له پاره د کابل په شمال، چاريکار کې کلابند شو او نږدې له ټولې چوڼۍ څخه يوازې نوموړي وکولای شول چې د کابل اډې ته ځان ژوندۍ ورسوي. کله چې د هغه د مشورې برعکس، پاڅون کوونکو ته تسليمي پيل شوه، نوموړى د نورو اسيرانو په گډون د اکبر خان اسير شو او نهه مياشتې يې په بند کې تر هغه وخته تېرې کړې چې جنرال پالک د ۱۸۴۲ کال د سپټمبر په مياشت کې کابل بېرته ونيو. وروسته پرنوموړى باندې پوځي محکمه جوړه شوه. که څه هم په بشپړ ډول په محکمه کې برات ورکړل شو، خو په افغانستان کې يې د خپل چوپړ په بدل کې کوم انعام ترلاسه نه کړ او په کمپنۍ کې يې له خپل کار څخه استعفا وکړه. الډرېډ د خپل تره/ ماما سره د اوسېدو له پاره هانکانګ ته لاړ او هلته په ۱۸۴۳ کال کې مړ شو.

جنرال ويليم نات (۱۷۸۲-۱۸۴۵) General William Nott : يو سپين کويه او د ولش Welsh د پولې د يو بزګر زوى و چې په ۱۸۸۰ کال کې هند ته ورسېد. نوموړي په تدريج ځان د کمپنۍ تر ټولو لوړې جنرالي رتبې ته ورسولو. يو ځيرک کس و چې خپلو سپاهيانو- تکره زرورو عسکرو ته تل وفادار او له دوى سره يې ډېره مينه درلوده - خو هغه له خپلو امرينو سره په چلند کې دومره استعداد نه درلود. د لارډ اکلنډ په اند نوموړى نازک طبيعته، ناخوښ او د يو ښاغلي له شخصيت څخه ډېر ليرې کس و. له همدې کبله هغه ته څو ځله په کابل کې د اعلى سرقوماندان څوکى ور نه کړل شوه. بالاخره هغه ته د کندهار قومانداني ورکړل شوه او په داسې حال کې چې په ټول افغانستان کې پاڅونونه کېدل، نوموړي وکړاى شول چې کندهار ارامه وساتي. نات په انګرېزي پوځي قوماندانانو کې تر ټولو اغېزمن ثابت شو او د ۱۸۴۲ کال د اګسټ په مياشت کې يې د افغانستان له يوه سره تر بله پوري مارش وکړ او ټول هغه ځواکونه يې مات کړل چې د نوموړي پر ضد لېږل شوي وو او د سپټمبر په اولسمه، دوه ورځې وروسته چې جنرال پالک د کابل ښار بيا ونيو، کابل ته ورسېد. هغه د جلال اباد له لارې بېرته هند ته لاړ او په افغانستان کې د چوپړ په پار، په هند کې د برتانيې د استازي څوکى د انعام په توګه ورکړل شوه.

دويم بریدمن هنري رالېنسن (۱۸۱۰-۱۸۹۵) Lieutenant Henry Rawlinson : يو با استعداد د منځني ختيځ او سويلي اسيا پېژندونکى و چې د لرغوني پارس د ميخي نسخو په پوهاوي کې يې مرسته وکړه. په پارس کې د انګرېزي پوځي ماموريت د يوې برخې په توګه، دا رالېنسن و چې انګرېزان يې د روسي ماموريت په هکله چې ویتکېويچ يې مشري کوله خبر کړل. نوموړي، ویتکېويچ او ورسره مل قزاقان د پارس او افغانستان ترمنځ په ناندريزه سيمه کې تصادفي وليدل. هغه وروسته کندهار ته بدل شو او له جنرال نات سره يې د سياسي اجنت په توګه دنده ترسره کوله. نوموړي او نات په شريکه وکولای شول چې په سيمه کې ډېره کارنده اداره جوړه کړي. د ۱۸۴۲ کال د اګسټ په مياشت کې له نات سره په ټول افغانستان کې په مارش يا لښکرايستنه کې مل و او په کابل او استالف کې يې د انګرېزي عسکرو د

جنګي جرمونو په ليدلو سخت ټکان وخوړ. هغه د خيبر له لارې بېرته هند ته لاړ، خو خپل پاتې کاري ژوند يې په پارس او عربي نړۍ کې تېر کړ.

سېر ابرټ سېل (1782-1845) Sir Robert Sale: د کمپنۍ جنګ ليدلی و چې خپلو افرادو يې د جګړې باب په نامه پېژنده ځکه نوموړي نه غوښتل چې د ليکو تر شا پاتې شي او تل به په شديدۀ تن په تن جګړو کې ښکېل کېدو. سېل د غزني په جګړه کې برخه واخيسته او په 1840 کال کې کوهستان ته د نوموړي د جزاوو او له تاوتریخوالي څخه ډک عمليات تر ډېرې کچې د دې لامل شول چې تاجکان د سدوزي - انګرېزي رژيم پر ضد متحد کړي. د 1841 کال د اکتوبر په پای کې نوموړی بېرته ډهلي ته وغوښتل شو او په لاره کې يې غلزيو ته د دوی د مقاومت له امله د جزا هود درلود، خو کله چې د هغه ځواکونه د خرد کابل او تيزين په غاښيو کې پر مخ روان وو، دوی له يو لړ برياليو غلچکي بريدونو سره مخامخ شول. داسې باور کېده چې دغه عمليات به قومي خلکو ته جزا ورکړي، خو په تنګو درو کې دغه عمليات د بل ډول قربانيانو په لرلو پای ته ورسېدل. ښکاريانو په داسې حالت کې ځان وموند چې دوی په خپله ښکار کېدل. سېل له خپلو پاتې ځواکونو سره چې له غلچکي بريدونو څخه ژوندي ووتل، د نومبر په دولسمه جلال اباد ته ورسېد. هلته د نوموړي غونډ تر هغه وخته په کلابندۍ کې پاتې شو تر څو چې د 1842 کال د اپريل په اوومه د نوموړي ځواکونو کلابندي ماته او همدا راز اکبر خان ته يې ماته ورکړه. نهه ورځې وروسته د پالک کسايي* ځواکونو د سېل د ځواکونو ځای ونيو او ورپسې هغوی د پالک د ځواکونو سره يو ځای کابل ته لاړل. سېل د سپتمبر په اتلسمه له خپلې تکړه مېرمنې، فلورنسيه مېرمن سېل Florentia Lady Sale سره يو ځای شو. دغه مېرمن له کابل څخه د انګرېزانو له شاتګ څخه ژوندۍ ووته او بيا نهه مياشتې د اکبر خان سره يرغمل پاتې وه. درې کاله وروسته په 1845 کال کې جګړه مار باب د انګرېزانو او سېکانو په جګړه کې ووژل شو. کونډې مېرمن سېل سوېلي افريقا ته مهاجرت وکړ او په 1853 کال کې په کېپ ټون Cape Town کې مړه شوه.

سېر جورج پالک (1786-1872) Sir George Pollock: د کمپنۍ يو دقيق، بې رحمۀ او په اغېزمنتوب کې استقامت لرونکې جنرال و. نوموړي په هند کې له دېرشو کلونو څخه ډېر وخت تېر کړی و کله چې په جلا د اباد کې له کلابندۍ انګرېزي چوڼۍ سره د مرستې امر ورکړل شو. پالک په محتاط پلان جوړولو او په دقيق لوجيستيک کې نوم درلود او هېڅ کله يې بې وخته عمل نه کولو. کله يې چې په ډېر پام په پېښور کې خپل اکمالات پوره کړل، له خپل کسايي پوځ سره خيبر ته ننوت او بلاخره د اپريل په شپاړسمه د جلال اباد مرستې ته ورسېد. هلته بيا د مهماتو او د ترانسپورتي اکمالاتو د پوره کولو له وقفې څخه وروسته، نوموړي خپل پرمختګ ته دوام ورکړ او اکبر خان ته يې د تيزين په غاښي کې ماته ورکړه او د سپتمبر په شپاړسم يې کابل بېرته ونيو. وروسته له دې څخه چې استالف يې وران او د کابل ډېرې برخې يې وسوځولې، نوموړی له افغانستان څخه ووت او د 1842 کال د ډسمبر په نولسمه لارډ اېلېنبورې Lord Ellenborough په فېروپور کې ښه راغلاست ورته وويل.

* کسات: غچ کسايي: غچ اخيستونکی

لارډ اکلنډ (۱۷۸۴-۱۸۴۹): Lord Auckland: جورج ايډن لارډ اکلنډ يو هوشيار خو ځان راضي وېګ* Whig اشرافي و. نوموړی ۵۱ کلن جره و چې کلکتې ته ورسېد، خو د هند د تاريخ او تمدن په هکله يې دومره مالومات نه لرل او نه يې په دې هکله د پوهې هڅه وکړه. هغه د افغانستان په هکله لا دومره پوهه نه درلوده چې په ۱۸۳۸ کال کې د هغه جګړه غوښتونکو سلاکارانو نوموړی يو بشپړ غير ضروري يرغل ته وهڅولو چې شاه شجاع د امير دوست محمد خان ځای ناستی کړي. که څه هم دغه د کرکې وړ اشغال ته يې اړينې سرچينې نه برابرولې، خو نوموړی راتلونکې انګرېزي ماتې ته هېڅ چمتو نه و. لکه څنگه چې ايملي ايډن ياده کړې، د کابل پوځ بشپړې تباهي غريب جورج په لسو ساعتونو کې لس کاله زور کړ او داسې ښکارېده چې هغه کوم ډول سکټې يا فلج وهلی وي. کله چې لارډ اېلېنبورېه د نوموړي ځای ناستی شو، هغه په څه نا څه نيمه سپکاوي کې په کېنزينګټن کې Kensington ژوند تېر کړ او په ۱۸۴۹ کال کې په څلور شپېته کلنۍ مړ شو.

لارډ اېلېنبورېه (۱۷۹۹-۱۸۷۱): Lord Ellenborough: د وارن هېستنګز Warren Hastings د دفاعي وکيل زوی او يو مستعد خو سخت بدنګه کس و. د هغه فزيکي څېره دومره بې خونده وه چې داسې ويل کېږي چې څلورم جورج George IV يې په اړه ویلی وو چې د اېلېنبورېه څېرې ته کتل يې ناروغه کوي. اېلېنبورېه خپل مسلک ته په روس - کرکه Russofobia کې وده ورکړه او تر ډېرې کچې د لويې لوبې پلار و - د روس او انګرېز د امپرياليستي سيالۍ، جاسوسۍ او فتوحاتو لوبه چې روسان او انګرېزان په اسيا کې د خپلو امپراتوريو تر ړنګېدو پورې په کې ښکېل و. هغه د ۱۸۴۱ کال د اکتوبر په مياشت کې د لوی والي په توګه د اکلنډ ځای ناستی شو او هند ته په داسې ښه وخت کې ورسېد چې نوموړي وکولای شول د کساتي پوځ بريا په خپل نامه کړي - هغه بريا چې انګرېزي پوځ وکړی شول له افغانستان څخه پرته له دې چې تر يوې کچې د دوی پوځي نوميالتوب زيانمن شي، ووځي. يو کتونکي ليکي چې اېلېنبورېه په نورو چارو کې بې پروا او له ادارې څخه وتلی کس و، خو د ټولو پوځي چارو سخت کاږمن* و او خپل پام او نات يې پر همدغه چارو متمرکز کړی و.

نور کسان

کونټ وسيلي الېکسيويچ پېروفسکي (۱۷۹۴-۱۸۵۷): Count Vasily Alekseevich Perovsky: په اورنبورګ Orenburg کې د روسي پوله ييزې شاګي Russian Steppe Frontier د چوڼۍ والي او د کلاډ وېب روسي سيال و چې غوښتل يې په منځنۍ اسيا کې د روسي څارګريز عملياتو کچه د انګرېزانو د څارګريز فعاليتونو له کچې سره برابره کړي. نوموړي دا هيله درلوده چې ايون و يتکېويچ به په افغانستان کې د «الکساندر برنز رول ولوبوي». وروسته له دې چې دا خبره ښکاره شوه چې انګرېزان پر افغانستان يرغل کوي، په سيمه کې د روسي پرستيژ د بيا اعاده کولو په هوډ پېروفسکي د ترکمن خانات خېوې Turkman Khanate Khiva د اشغال له پاره د ملاتړ پيدا کولو سمدستي هڅې پيل کړې. پر خانات خېوې باندې د روسانو يرغل په داسې تباهي پای ته ورسېد لکه له کابل څخه د انګرېزانو شاتګ.

* Whig په ۱۶۸۰ - ۱۸۵۰ کلونو کې په برتانيې کې د يو سياسي ګوند نوم و چې وروسته په نولسمه پېړۍ کې په لېبرال ګوند بدل شو. (ژباړن)

• کاږمن: شايق

پېروفسکي خپل نيمايي اوبښان او نږدې نيمايي پوځيان له لاسه ورکړل. دغه ماتې د يو نسل له پاره د روسيې موخې بېرته تر پوله ييزه ښاکي پورې محدودې کړې. خېوه تر ۱۸۸۲ کال پورې د روسي پوځ تر کنټرول لاندې رانغله.

ايون ویتکېويچ (۱۸۰۶-۱۸۳۹) Ivan Vitkevitch: يو کاتوليک پولنډی اشرافي چې په وِلنيس Vilnius کې چې اوس د لېتوانيا پلازمېنه ده زېږدلی او اصلي نوم يې ين پراسپر ویتکېويچ Jan Prosper Witkiewicz و. ين د يوې پټې ټولنې چې نوم يې «تور ورونه» و، په جوړولو کې مرسته وکړه. دا يو ملي انقلابي د مقاومت خوځښت و چې پولنډي زده کوونکو د روسيې له لوري د دوی د هېواد د اشغال پر ضد د جګړې په نيت جوړ کړی و. روسانو ين او د دغه کړۍ پنځه نور مشران ونيول، له دوی څخه يې تحقيقات وکړل، اشرافي رتبې او القاب يې ترې واخيستل او د قزاق په ښاکۍ کې يې بېلابېلو پوځي ادو ته ولېږل. له نيولو څخه لږ وخت مخکې، ویتکېويچ د خپلې زوکړې څوارلسمه کلېزه نمانځلې وه. هغه خپل قسمت ته ځان تسليم کړ او هوډ يې وکړ چې له خپل اوسني حالت څخه کټه پورته کړي؛ نو قزاق او ترکي چاګتای ژبې يې زده کړې او د خپل نوم د داسې بدلولو هوکړه يې وکړه چې روسي نومونو ته ورته و، اېون ویکتورويچ ویتکېويچ Ivan Viktorovich Vitkevitch. نوموړي دومره وده وکړه چې په لويه لوبه کې د روسانو لمرنی لوبغاړی شو. ين دوه ځلې بخارا ته پلټنيز يونونه وکړل او ورپسې کابل ته ولېږل شو چې له دوست محمد سره ائتلاف جوړ کړي. دلته نوموړی له خپل انګرېزي سيال الکساندر برنز څخه مخکې شو، خو کله چې د ين مشرانو دغه ائتلاف لغوه کړ او انګرېزانو پر افغانستان يرغل وکړ، هغه سن پيټرزبورګ ته لاړ او هلته د ۱۸۳۹ کال د مې مياشتې په اتمه په يوه هوتل کې مړ وموندل شو، ظاهراً ځان وژنه يې کړې وه.

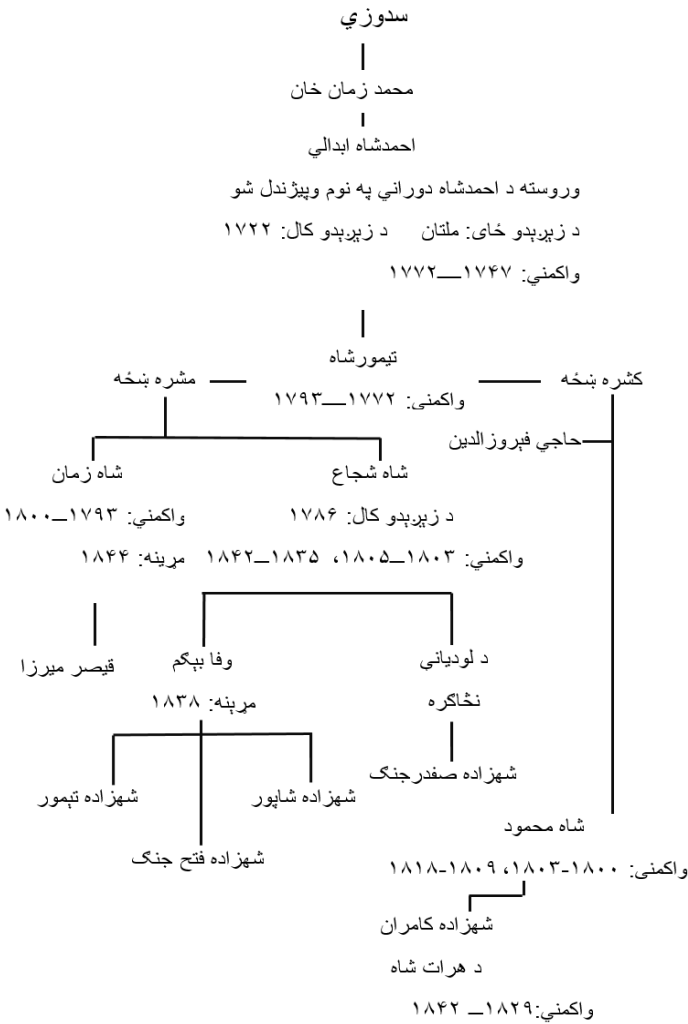
محمد شاه دويم قاجار (۱۸۰۸-۱۸۴۸): د پارس قاجاري حاکم و چې د روسانو په پلوۍ يې ائتلاف ته غېږه خلاصه کړه او هڅه يې کوله چې افغان پوله ييز لانجمن ښار، هرات بېرته ونيسي. د نوموړي دغه کړنې انګرېزانو ته يو خبرداری و او انګرېزان يې دې ته ولسول چې پر ۱۸۳۹ کال کې پر افغانستان يرغل وکړي.

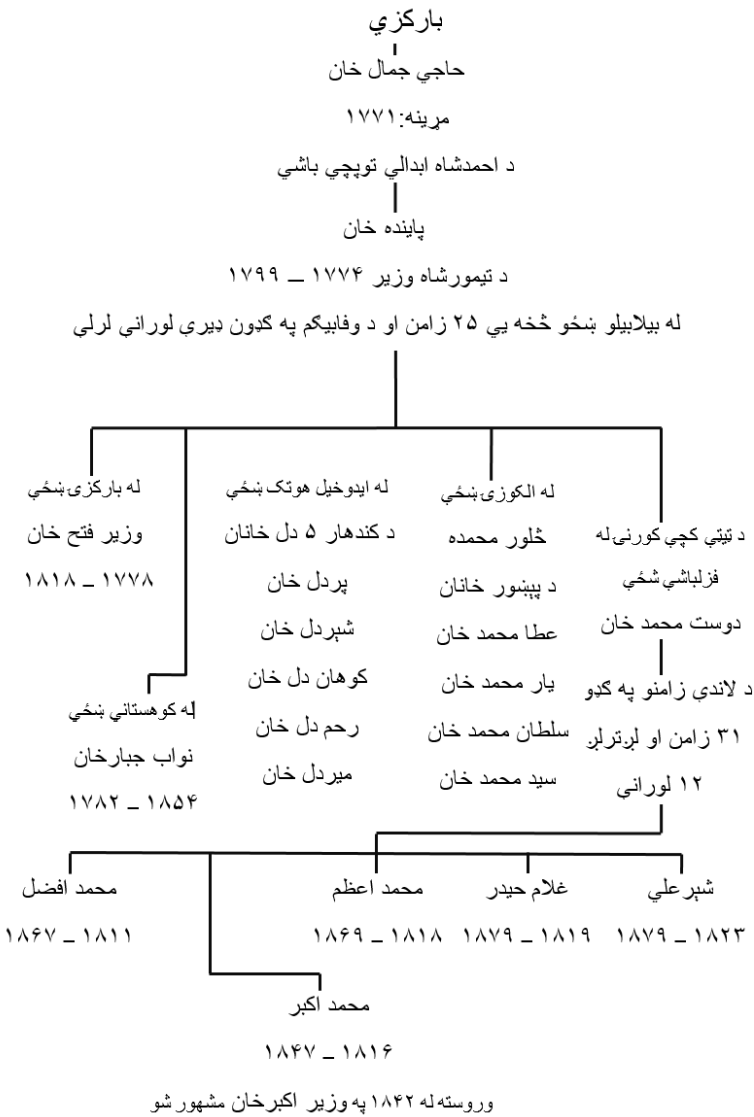
مھراجا رنجيت سېنګ (۱۷۸۰-۱۸۳۹) Maharaja Ranjit Singh: يو مستعد او چالاک سېک حاکم و چې په پنجاب کې يې يوه ځواکمنه، منظمه او د ښې واکمنۍ پاچاهي جوړه کړه. په ۱۷۷۹ کال د افغانانو د بېرته تګ د اړودور په ترڅ کې، رنجيت سېنګ له شاه زمان سره د هغه توپونو په خلاصون کې مرسته وکړه چې د جيلم د سيند په خټو کې بند پاتې وو. که څه هم هغه يوازې نولس کلن و، شاه زمان د پنجاب د ډېرو برخو مسوليت وروسپاره. رنجيت سېنګ له خپل پخواني بادار څخه په څو راتلونکو کلونو کې، کرار کرار د دراني امپراتورۍ کټور ولايتونه ونيول او په پنجاب کې يې د يو واکمن ځواک په توګه د هغه ځای ونيو. په ۱۸۱۳ کال کې يې له شاه شجاع څخه کوه نور واخيست او په کور کې يې نظر بند کړ، خو شاه شجاع يو کال وروسته په تېښته بريالی شو. رنجيت سېنګ له سېر ويليم مېکانټن سره د خبرو په ترڅ کې په خپله چالاکۍ وکړای شول هغه پلان چې سېکان به افغانستان ته د انګرېزانو په ګټه ځي، په داسې پلان بدل کړ په کوم کې چې انګرېزانو د سېکانو په ګټه پر افغانستان يرغل وکړ. کله چې انګرېزان د هغه د لوی دښمن، دوست محمد پر خاوره د يرغل په نيمايي کله وو، نوموړی په ۱۸۳۹ کال کې مړ شو.

موهن لال کشميري (۱۸۱۲-۱۸۷۷) Mohan Lal Kashmiri: د برنز ارزښتمن منشي يا سکرتر او نږدې سلاکار و. شل کاله مخکې د هغه پلار هم د الفستون په ماموريت کې منشي و. کله چې له ماموريت څخه بېرته راوګرځېد، موهن لال يې د نوي ډهلي په کالج کې شامل کړ چې د انګرېزي درسي نصاب پر بنسټ تدريس په کې کېده. موهن لال يو له

خو هلکانو نه و چې په شمالي هند کې يې په لمړي ځل په نوموړي کالج کې زده کړې وکړې. دی يو هوښيار او هوډمن کس و او په انګرېزي، اردو، کشميري او پاړسي ژبو يې په فصاحت خبرې کولې. هغه له برنز سره د بخارا په يون کې مل و او له دغه يون څخه يې وروسته، څه وخت په کندهار کې د جاسوس په توګه وېد ته کار وکړ. نوموړي برنز ته د ممکنه پېښېدونکي پاڅون په هکله خبرداري ورکړ، خو برنز هغه ته غوړ ونه نيو او دا کار يې نېغ د مرګ لامل شو. د پاڅون او کلابندۍ په بهير کې موهن لال د مېکناتين په ګټه په خپل نوم لوی پورونه واخيستل او په ۱۸۴۲ کال کې يې نور پور د يرغملو د ازادولو له پاره بيا واخيست، خو نوموړي ته دغه د پور پيسې چې په ټوله کې ۷۹۴۹۶ روپۍ کېدې بېرته ورنه کړل شوې او ټول عمر پوروړی پاتې شو. هغه د خپل حق د ترلاسه کولو له پاره برتانيې ته لاړ او هلته د کمپنۍ له مشرانو سره د کتنو سربېره، سکاټلنډ ته لاړ او په مانټروز Montrose کې يې د برنز ژورنالونه د هغه کورنۍ ته وروسپارل. کله چې په برتانيه کې و، موهن لال منځنۍ اسيا ته له برنز سره د خپلو يونو يادښتونه خپاره کړل او د دوست محمد خان ژوند ليک يې په يو لوی نهه سوه مخيزه دوه ټوکه کتاب کې خپور کړ. نوموړي حتی د ملکې وکتوريا Queen Victoria سره هم ليدنه وکړه، خو افغان جګړې تل دردولو او په عملي توګه يې د ده کاري ژوند ته د پای ټکي کېښود.

سدوزي اوبارکزي

کورودانی

کېدای شي د تاريخ د يو کتاب د څېړنې له پاره د افغانستان او پاکستان په پرتله اسانه ځايونه پيدا شي، خو دغسې ځايونه به لږ د تعي خلاف د ليکونو، متنونو او نسخو د لټون په تګ لوري کې بدلون راولي. په دې لاره کې زه د يو شمېر ملګرو د لوی احسان پورورۍ شوم. دوی د دغه کتاب له پاره د اومو موادو د راټولولو په بهير کې زه له فزيکي او رواني اړخه خوندي وساتلم.

په افغانستان کې: رای سټيورټ Roy Stewart په کابل کې ما ته په خپله کلا کې د هستوګنې له پاره ځای راکړ چېرته چې د فېروزکوه په بنسټ کې هر يوه زما درنه پالنه وکړه - شوشانه کوبرن کلارک Shoshana Coburn Clark، تلايه کېنيدې Thalia Kennedy، وېل Will او لوسي بهرل Lucy Beharel. سيري ترنگ خلسه Siri Trang Khalsa د يوې اونۍ په پای کې د استالاف او چاريکار ليدو ته بوتلم او هغې په کندهار کې د وطن Watan سره په اړيکه کې کړم. مېچ کرايټس Mitch Crites مې ډاډمنه ملتيا وکړه او د شوني او ناشوني په هکله يې عالمانه مشورې راکړې. په همدې توګه د برتانيې په قونسولګرۍ کې د پاول سمېټ Poul Smith له مشورو څخه برخمن شوم. دا هرکله نه پېښېږي چې د څارګرې ادارې يو مشر ستا اثار په خير لوستي وي. زه د کرزي د هغه وخت له ملي امنيت مشر امرالله صالح نه منندوی يم چې په وروستي مغول The Last Mughul يې کلکه ګوټنيونه وکړه (د هغه په اند ظفر يو کرغېړن کمزوری کس و چې د هېواد پالنې مينه يې نه لرله؛ نو هېڅ د خواخوږۍ ارزښت نه لري) او په خاصه توګه دا چې زه يې جګدک ته وروپېژندم. د جګدک تر ساتنې لاندې ما وکړای شول چې د شاتګ تګ لوری تعقيب کړم. انورخان خپل ژوند په خطر کې واچولو او خپل کلی يې ماته وښود. زه تر ابده د هغه منندوی يم.

همدا راز د نجيب الله رزاق د احسان ډېر پورورۍ يم چې ماسره جګدک، جلال اباد او هرات ته لاړ. کله به چې هلته د ناڅاپي سره مخ شوو، هغه ما ته د ارامه لارښونې خزانه و. زه به هېڅ کله دا هېر نه کړم کله چې موږ دواړه يوځای په هرات کې ښکته شوو موږ ته جوته شوه چې د ۱۹۵۰ کلونو د هوايي ډګر ترمينل کولپ دی ځکه د چا سره چې کلی وه، د ماسپښين لمانځه له پاره تللی و. له دې څخه مخکې، د کابل په هوايي ډګر کې د حاضري ورکولو check in په وخت کې ما ته د کابل - رياض سپرلی کارت Boarding pass راکړل شو. کله چې ما وويل زه خو هرات ته ځم، د هوايي شرکت مامور راته وويل پروا نه کوي، دوی به په هر حال تا ته په الوتکه کې اجازه درکړي. کله چې په هرات کې يو زوړ تراکتور راوړسېد او زموږ بکسونه يې د ترمينل په څنډه کې واچول، د لاس ګاډي په نه شتون کې نجيب الله سمدستي دوه کوچني هلکان چې کراچۍ ورسره وې پيدا کړل او زموږ بکسونه يې پر چرو د لکېدلو ګاډو ليکي ته ورسول. له دغه ګاډو څخه د هرات د ټکسيانو په توګه کار اخيستل کېده. نجيب الله د هرات په جهاد موزيم کې هم يو ښه لارښود و. په دغه موزيم کې د بېلابېلو څيزونو يوه ټولګه وه چې له هغه بهرنيانو څخه پاتې وو چې په څښتوب* يې د افغانستان د اشغال هڅې کړې وې. د افغان-انګليس د لمړۍ جګړې له انګرېزي توپونو څخه نېولې تر روسي ټانکونو، جېټ الوتکو او جنګي هېلېکوپټرو پورې په دغه موزيم کې وې. سړی په ډاډ ويلی شي چې ډېر وخت به تېر نه شي چې دغه ټولګې ته امريکايي هموي او انګرېزي لندرون ور زيات شي.

* څښتوب: حماقت..... څښ: احمق

سېر شرډ کوپر کولز Sir Sherard Cowper-Coles د برتانيې ځانګړې استازی، د خپلې مخه ښې مېلې له پاره پنجشیر ته بوتلم چېرته چې موږ په نري باران کې د سیند پر غاړه د ولو لاندې پر قالینو ناست او د بادرنګ سانډویچ او په پلاستيکي پیالو کې د واین سره عجیبه انګرېزي غرمې وکړه. که سړی د هغه د ساتونکو څک ډله، د دوی د لاسي مخابرو شغری او دزو ته چمتو توپک او همدا راز د روسيې ويجاړ زرهپوشه او لوېدلې جنګي هلیکوپترې په پام کې ونه نیسي، دغه ځای کاتسودس Cotswolds ته ورته و. هلته شرډ د سیاسي وضعیت په هکله او همدا راز افغان لمړۍ جګړې ته د دغه وضعیت د ورته والي په هکله لنډ مالومات راکړل. هغه ما ته په مفصل ډول امنیتي مشوره راکړه او یوه کوچنۍ د لوړې تکنالوژۍ د څرک اله یې هم د احتیاط له پاره راکړه چې که ګندمک ته د تګ په لاره کې وتېستول شم، له هغې کار واخلم. که زه د دغه الې د خطر تنې ووهم؛ نو زما موقعیت به ښکاره کړي او زما غږ به چې زه باید تېستونکي په کې په ګوته کړم د څو ثانیو له پاره ثبت کړي. اله مې ځان سره واخیسته، خو خوښ شوم چې اړتیا ورته پیدا نه شوه او بېرته مې ورکړه.

برید جنرال سایمون لوي Simon Levey د شاتګ د تګ لوري یوه ډېره کارنده د ستلايت نقشه راکړه. جاپنت پره ساد Jayant Prasad او ګوتم موکوپتیاو Gautam Mukhopadhaya دواړه د هند په سفارت کې بې کچې مېلمه پال وو. سعد محسني Saad Muhseni او تامس روتیک Thomas Ruttig دواړو ګټورې مشورې راکړې او له کارنده خلکو سره یې زما اړیکې ټینګې کړې. د یان لي اندرسن Jon Lee Anderson، یان بون Jon Boone، حیات الله حبيبي، اېکرت شویک Eckart Schiewek، او سمر کواېش Summer Coish په ګډون، زه له ډېرو ملګرو چې په کابل کې مو یو بل سره وپېژندل ډېر منندوی یم.

ډاکتر اشرف غني یو پوه تاریخپوه او د ماليې پخوانی وزیر د پارسي او افغان سرچینو په موندلو کې ارزښتمنه مرسته راسره وکړه. جوان شېر راسخ د کابل د کتاب پلورنځیو بازار، جوی شیر ته بوتلم چېرته چې ما ډېرې سرچینې وموندې. د یونسکو انډي مېلر Andy Miller بالاخصار ته د تګ په اجازه کې راسره مرسته وکړه او د پلټنې په ترڅ کې یې له روسي مینونو څخه د ځان ساتنې لارښونه راته کوله. سید مخدوم رهین او ډاکتر عمر سلطان د کابل ارشيف ته بوتلم او غلام سخي منیر په ارشيف کې د ننه مرسته راسره وکړه. د فرانسې د لرغونپوهنې د ماموریت بې کچې ښه سړی، فېلیپ مارکي Philip Marquis خپل کتابتون ته پرېښودم او کالیکي Gallic ښه خدا، پنیږ او په افغانستان کې تر ټولو ښه سره واین یې راباندې ولورول.

جولاین لېسلي Jolyon Leslie په خپله پوهه او تجربه کې سخي و او زه یې د تیمورشاه مقبرې او په هرات کې د اختیارالدین کلا ته بوتلم. دواړه، د تیمورشاه مقبره او نوموړې کلا یې د اغاخان په مالي مرسته ښایسته بیا رغولې وې. د خاورې د لېږد له پاره یې دومره ډېر خلک ګمارلي وو چې شمېر یې په انجیلي فلمونو کې له خوارې کښو څخه ډېر ښکارېده او په پایله کې یې د تیموریانو ښایسته زینتي کاشي چې په پېړیو تر خاورو لاندې وو راسپړلي وو. د دغه بیا رغونې په ترڅ کې، جولاین ډېر غیر فعاله د روسي توپونو او دافع هوا وسلو د نصب ځایونه لېرې کړي وو او سیمه یې له هغه بې ضرره څیز ته ورته بمونو څخه پاکه کړې وه چې روسانو د تګ په وخت کې هرات ته د مخه ښې ډالۍ پرېښي وو. د ژوندیو ګولیو یو جال د دیارلسمې پېړۍ د یوه مسدس برج پر سر د ټانک د یوې زړې بطری سره نېلول شوی و؛ له دغو برجونو څخه چې لمړی د منګولي لښکرو پر وړاندې د هرات د دفاع له پاره جوړ شوي وو څه د پاسه دوه

لسیزي مخکې روسانو د مجاهدينو پر وړاندې د دفاع له پاره کار واخيست. مهربانه او زړه وړې ننسي هېچ دوپري Nancy Hatch Dupree د کابل اډې او د بي بي مهرو غونډۍ ته بوتلم او نوره ډېره مرسته يې راسره وکړه. څلور څلوېښت کلنه ننسي په دوه کورونو کې چې يو په پېښور او بل کابل کې دی ژوند کوي. کله ناکله په گادي کې چې په خپله يې چلوي او کله بيا د سره صليب په الوتکه کې دغه دوو کورونو ته تګ راتګ کوي. کله چې په تېر نږدې وخت کې د کابل په هوايي ډګر کې ورسره مخ شوم، هغې راته وويل: «زه ډېری وخت په دغه الوتکه کې سفر کوم». کابل ته زما د څېړنې په لمړي سفر کې زما يوه ډېره ښه خاطره په گندمک هستوګنځي کې ننسي ته د ماښامۍ له پاره بلنه ورکول وو. د ننوتې د دهليز په منځنۍ برخه کې ناڅاپه د ماشينګڼو د ډزو غږ پورته شو، ټول خلک چې سرسخته گڼل کېدل سمدلاسه د مېزونو لاندې پټ شول. يوازې ننسي په خپل ځای ناسته پاتې شوه او ويې ويل چې د خپلو چپسو خوراک ته به دوام ورکوي.

په کندهار کې حضرت نور کرزي زما پالنه وکړه، الېکس سټريک فان لينشوتن Alex Strick Von Linschoten تليفوني او حبيب ظاهوري مخامخ مشورې راکړې. د وطن د خطر ادارې Watan Risk Management کارکونکو، مارک اکټن Mark Acton، ويليم جيفس William Jeaves او ډېو برون Dave Brown زما امنيتي ساتنه وکړه او په سخاوتمندۍ يې ما ته د دغې ادارې په بنگله کې هستوګنځای راکړ. چا به دا حدس وهولو چې له پخوانيو سکاټلندي ساتونکو څخه ډکه بنگله به په ترينګلي وضعيت کې په اونيو له شرابو څخه ډډه وکړي، خو زه يې ډېر منندوی يم. کندهار داسې ځای نه دی چې څوک يې پرته له لږ مرستې ليدنه وکړي.

په پاکستان کې: له په زړه پورې احمد رشيد سره د خبرو او د هغه له لوی کتابتون څخه زما د ليدنې په ترڅ کې زه پوه شوم چې اوسنی وضعيت د ۱۸۲۹-۱۸۴۲ کلنو حالاتو ته څومره ډېر ورته دی. کله چې ما په لاهور کې څېړنې کولې، محسن او زهره حميد راته د پاتې کېدو له پاره ټينګ شول او خوندور پنجابي ماښامۍ او ساعتيری يې راته برابر کړل. د محسن له پلار څخه په ځانګړې توګه مننه کوم چې خپله د مطالعې کوټه يې زما د خوب له پاره خوشې کړه. په لاهور کې زما د هستوګنې په وخت کې عجازالدين، علي سيټي، شعيب حسين شېرزي او د پنجاب په ارشيف کې ښاغلي عباس په سخاوتمندۍ مشورې راکړې او ما ته يې د اسنادو او نويو اردو او پارسي سرچينو لاسرسی برابر کړ. فرخ حسين د مبارک حويلۍ په پيدا کولو کې مرسته راسره وکړه او د تاي خانې په هکله يې مالومات راکړل. د نوموړي نيکونو له تاي خانې څخه د شاه شجاع سره په تېښته کې مرسته کړی وه.

په هند کې: زما گاونډی ژا مري لفنت Jean Marie Lafont د سېکانو تاريخ او په فوج خاص Fouj-e-Khas کې د فرانسوي جنرالانو ونډه راته تشرېح کړه. مايکل اکسواردي Michael Axworthy د قاجاريانو په اړه درس راکړ او جېمز اسټېل James Astill ارزښتمنه افغانانو ته وروپېژندم. دروند پروفيسر بي اېن گاسوامي B N Goswamy په چنديکار کې د پام وړ انځورونه پيدا کړل او د چاپ له اجازې وروسته يې ما ته په چې بي جي فارمټ کې ولېږل. رضا حسيني په ډېر سخاوت ما ته په ملي ارشيف کې د خپلې ارزښتمنې موندنې په هکله وويل چې د محاربه کابل و کندهار Mubaraba Kabul wa Kandaha د پارسي قلعي نسخې يوه کاپي وه او بل دا چې ما ته يې د ۱۸۵۱ کال د کنپور Kanpur يوه چاپي ګڼه راوړه. فضل الرحمن او سچېن مولجي Suchin Mulji دواړو په زړه پورې مواد په ملي ارشيف کې وموندل. پيام يزدانجو د جنگنامې په ژباړه کې

مرسته راسره وکړه. لوسي دېوسن Lucy Davison په کشمير باندې د پير پنجال د لوړو غاښيو له لارې د شاه شجاع له مصيبت څخه ډکو يرغليزه هڅو د تګ لوري د څېړنې له پاره د سفر لوجستيکي مواد راته برابر کړل. په انګلستان کې: ډېوېډ لاین David Loyn، جمیز فرګسن James Fergusson، فېل ګوډوېن Phil Goodwin او زما د ترور/تره زوی انتوني فيتزربرټ Anthony Fitzherbert ټولو په اوسني افغانستان کې د ګرځېدنې په هکله مشورې راکړې. چارلس الن Charles Allen، جان کي John Leat، بېن مکېنټاير Ben Macintyre، بېل وډېرن Bill Woodburn او سول ډېوېډ Saul David د افغانستان د تاريخ په هکله ارزښتمن مالومات راکړل او په دې بې وتوانولم چې نوې سرچينې پيدا کړم. د سېلک روډ له کتابتون څخه فرخ حسين د وېکتوري دورې له خوا د جګړې د شرحې په هکله پرله پسې پارسلونه راولېږل او د پام وړ مواد يې د شاهي جغرافيايي ټولنې په ارشيف او د ملي پوځ په موزيم کې وموندل او ليکلې بڼه ته يې واورول. پيټر Peter او کت هاپکرک Kath Hopkirk هغه څوک چې د لويې لوبې په اړه د دوی افسانوي اثر زه او زما د نسل ډېر خلک له افغان انګليس جګړې سره اشنا کړل، د الکساندر برنز په هکله يې مرسته راسره وکړه. د برنز په هکله د هغه د ژوند ليک ليکونکي کرېک مري Graig Murray چې راتلونکي اثر يې د دغه ترټولو عجيبه څېرې د بيا ارزونې په هکله دی، هم مالومات راکړل. سارا ولېنګټن Sara Wallington او مريم فېلپاټ Maryam Philpot په برتېش کتابتون کې British Library او پېپ ډاډ Pip Dodd په ملي پوځ موزيم کې کتوري سرچينې وموندې. سو سټرانګ Sue Stronge په V&A کې او په برتېش کتابتون کې جان فلکونر John Falconer زيار وايست چې خپلو هنري اثارو ته زما لاسرسی برابر کړي. زه يو ماسپېنين له الهزابت ارنېنګټن Elizabeth Errington سره هغه خونې خاطرې لرم کله چې موږ د برتېش موزيم په ساتنځونو کې د افغانستان په هکله د چارلس مسون Charles Massing په ځير کتلاک شوې او په ښايسته بکسونو کې اېښودل شوې موندنې څېړلې.

په مسکو کې ډاکټر الکساندر مورېسن Alexander Morrison او اولګا بېرنارډ Olga Bernard په برياليتوب د ابون ويتکېوېج وروستي ورک څارګريز راپورونه راته وموندل. يو شمېر پوهانو د اردو او پارسي سرچينو سره زما د ستونزو په حل کې مرسته راسره وکړه. بروس ونل Bruce Wannel څو اونۍ په ډهلي کې زما په باغچه کې په يوه کېږدۍ کې تېرې کړې چې ماسره په واقعيت شاه شجاع، محاربه کابل و قندهار او نوې معرکه Naway Ma'arak کار وکړي. عاليه نکوي Aliyah Naqvi د اکبر د دربار په هکله خپل تېز ته وقفه ورکړه او له ما سره يې د يو بل اکبر په اړه مرسته وکړه. نوموړې د مولانا حميد کشميري د اکبرنامې په اړه هم راسره مرسته وکړه. تامي وايد Tommy Wide په جنګ نامه او عين الوقايع کار وکړ او له ما سره يې د تيمورشاه د مقبرې د ننه او په شاوخوا کې د بېلابېلو سدوزيو د قبرونو د پېژندنې په بيا پخلي کې مرسته وکړه. دانش حسين او مور يې استاده سيده بلقيس فاطمه حسيني، دواړو په ګډه په تاريخ سلطاني او د امين الله خان لوګري په ليکونو کار وکړ. زه په ځانګړې توګه د رابرټ مکچسزني Robert McChesney منندوی يم چې په خپل سخاوت يې ماته د سراج التواريخ ژباړه راولېږه. يو شمېر ملګرو د کتاب څو بېلابېلې برخې ولوستې او کتوري کره کتنې يې وړاندې کړې، له دوی څخه لاندې ملګري د يادونې وړ دي: کرېس بېلي Chris Bayly، عايشه جلال، بېن هاپکېن Ben Hopkins، رابرټ نېکولز Robert Nichols الکساندر مورېسن Allexander Morrison، اشرف غني، انتوني فيتزربرټ Anthony Fitzherbert، چيکي سرکار Chili Sarkar او نانديني مهټا- په پينګوين اينډيا Penguin India کې ډکي او مستعد تيم - اکاش کپور، فلخ زېوير Fleur Xavier، ډېوېډ کارنر David Farmstead مونيشا راجېش Monisha Rajesh، جېمز کرون James Caring، جوان شېر راسخ، مه يه جزنوف Maya Jasanoff، جونو والټرز Jono Walters، سم مېلر Sam Miller، جوليان لسلي Jolyon Leslie، جيانې ډوبيني Gianni Dubbini، سلوي دومينېک Sylvia Dominique، پېپ ډاډ

Pip Dodd، تامي وايډ Tommy Wide، نايډل گرین Nile Green، کريستين نوول Christine Noelle، مايکل سېمپل Michael Semple او شاه محمود حنيفي. لي Lee په اونیو په ډېر ځیر د دغه کتاب لمړني جوړښت ته یادښتونه، نظریې او تبصرې ور زیاتې کړې او زه یې د پاڅون په پېچلي محرکاتو چې له ما څخه پاتې وو پوه کړم. یوه له څو په زړه پورې او ګټورو ورځو څخه چې ما د دغه کتاب په لیکلو کې لرله، په نیوزیلاند کې له یې سره زما لیدنه وه چې د اکلنډ په شمال کې د ژمي په موسم کې د توپاني سمندر په غاړه د ګام وهلو په ترڅ کې نوموړي د افغان قومي پېچلتیا تاریخ راته تشریح کړ.

زه نیک بخته یم چې د تل په څېر بېساری اجنټ لکه ډېوېډ ګاډوېن David Godwin لرم او همدا راز په بلومزبري Bloomsbury کې زما د اثارو اصلي خپروونکي مايکل فیشویک Michael Fishwick، الکساندره پرنګل Alexandra Pringle، نایجل نیوټن Nigel Newton، رېچرډ چارکېن Richard Charkin، فېلېپ پېرسفرډ Philip Beresford، کټي بانډ Katie Bond، لورا بروک Brooke Laura، ترم ای ډون Tram Anh Doan، ډېوېډ من David Mann، پاول نش Paul Nash، امنده شېپپ Amenda Shipp، انه سېمسن Anna Simpson، الېکسه فن هېرسبرګ Alexa Von Hirschberg، اېکس اې شا Xa Shaw او ډییا حازره Diya Hazra ټولو په ډېر ناث او زیاته انرژۍ په دغه پروژه کار وکړ.

همدا راز د پيټر جېمیز Peter James، کترینه بېسټ Catherine Best، ماتین براینټ Martin Bryant، کرسټوفر فېپس Christopher Phipps نه هم مننه کوم. په ناف Knopf کې د سوني مېهتا Sonny Mehta، ډایینه کولینینسي Diana Coglianese، اېرین بی هارټمن Erinn B Hartman څخه او په بوچېټ چېسټل Buchet Chastel کې د وېره میخلسکي Vera Michalski او په اېټالیا کې د بې انډوله روبرتو کله سو Roberto Calasso په اډلفي Adelphi کې مننه کوم. زه له رېچارډ فارمن Richard Foreman څخه د ټولو هغه څه له پاره مننه کوم چې د وروستي مغول راهیسې یې زما کتابونو ته کړي.

یو لیکوال له هر څه ډېر د خپلې کورنۍ په مینې او حوصلې متکي دی. الېو Olive، اېبي Ibbi، سم Sam او ادم Adam په داسې حال کې ډېر خواږه وو چې د مېړه او پلار ټول حواس یې د کتاب په لیکلو متمرکز وو او په هندوکش کې لالېانده ګرځېده، خو کله چې بېرته کورته راغی، بیا یې هم د باغچې په وروستي سر کې د کمپیوټر تنی وهلې او روحاً له خپلې کورنۍ او ژوندانه څخه لیرې او د ۱۸۴۰ مو کلونو په ستونزو او کړکېچونو کې ډوب و. بېښنه او مننه.

دغه کتاب زموږ ګران وروستي او کشر زوی ادم ته چې تر اوسه په ډهلي کې اوسېږي، ډالی کوم.

۱

د حاکمیت له پاره اسانه ځای نه دی

د شاه شجاع الملک له پاره ۱۸۰۹ کال په نېکمرغۍ پیل شو. د مارچ میاشت وه او افغان لنډ پسرلی په پیلېدو و. د یخجنې منظرې رګونو ته چې تر ملا پورې په واوره کې پټه وه، ورو ورو نبض بېرته راګرځېده. اوس د استالف د زنبق خوشبویه گلانو خپله لاره په یخ وهلې ځمکه کې ایستله، د خوشبویه گلانو پر ډنډرونو پرته پرځه پر ویلې کېدو وه او غلزي کوچیانو خپل لمور پسونه له ژمني شپولونو خوشي کول، خپلې د سنیو کېړدۍ یې ټولولې او رمې یې د پسرلي لمړني لېږد ته د لوړو شنو څرخایونو په لور تیارولې. دا ټیک هغه وخت و، هغه د نرمۍ او خوښۍ وخت چې شاه شجاع دوه ښه خبرونه ترلاسه کړل - داسې خبرونه چې د نوموړي د ستونزمنې واکمنۍ په دوران کې یې ډېره قحطي وه.^۱ لمړی خبر د هغه د کورنۍ د ورکې شوې شتمنۍ موندنه وه. په نړۍ کې تر ټولو لوی الماس، کوه نور یا د رڼا غر له څه باندې لسو کلونو راهیسې ورک و، خو د وخت کړکېچن حالات داسې وو چې د موندلو له پاره یې هیڅ هڅه نه وه شوې. د شاه زمان په هکله چې د شاه شجاع مشر ورور او د افغانستان پخوانی پاچا و، ویل کېدل چې لږ وخت مخکې له دې چې د خپلو دښمنانو له لوري اسیر او بیا ړوند کړل شي، نوموړي دغه الماس چېرته پټ اېښی و. په همدغه وخت کې د فخراج په نوم یو بل لوی هندي یاقوت هم ورک شوی و؛ نو شاه شجاع خپل ړوند ورور راوغوښت او له هغه څخه یې د خپل پلار د تر ټولو نوموړو کانو په هکله وپوښتل: «ایا دا رښتیا ده چې ته پوهېږې دغه کاني چېرته دي؟» شاه زمان وویل مخکې له دې چې نهه کاله مخکې اسیر شي، فخراج یې د خیبر غاښي ته څېرمه په یوه ویا له کې تر یوه کمر لاندې کېښود. لږ وخت وروسته یې کوه نور د کلا د هغی کوټې د دېوال په چاک کې واچاوه، په کومه کې چې هغه ونیول او وتړل شو. وروسته د دربار یوه تاریخپوه لیکلي: «شاه سمدلاسه خپل څو تر ټولو اعتباري خلک د دغه کران بیه کانو د موندلو له پاره ولېږل او ورته وېې ویل چې په هر صورت چې کېږي دغه کاني به پیدا کوي. دوی کوه نور له یوه شینواري شېخ سره وموند چې په بې خبرۍ یې د خپلو رسمي کاغذونو له پاره د کاغذ وزن (هغه ډېره یا کوم بل څیز چې د کاغذونو پر سر اېښودل کېږي.) په څېر تری کار اخیسته او فخراج یې له یوه طالب سره چې په یوه ویا له کې یې د خپلو جامو د مینځلو په وخت کې موندلی و، پیدا کړ. هغوی دواړه کاني ضبط کړل او پاچا ته یې راوړل.»^۲

دویم خبر د یو مخکني دښمن ګاونډي د پلاوي د راتګ په هکله و چې پاچا ته په عملي توګه بالقوه ګټور برېښېده. شاه شجاع اوس یوازې په څلورویششت کلنۍ کې د خپلې واکمنۍ په اووم کال کې و. نوموړی فطرتاً یو متفکر، د جګړې او کمپاین په پرتله د لوست، پوهې او شاعرۍ ډېر شوقی و. دا به د نوموړي په برخلیک کې وو چې په زلمیتوب کې ورته د دراني پراخه امپراتوري په میراث پاتې شي. د هغه نیکه، احمدشاه دراني دغه امپراتوري له درېیو ړنګو امپراتوریو څخه جوړه کړې وه، شمال ته د ازبکانو، سوېل ته د مغلو او لوېدیځ ته د پارس د صفویانو. دغه امپراتوري په پیل کې د

اوسني ايران له نيشاپوره تر افغانستان، بلوچستان، پنجاب او له سند څخه تر کشمير او د مغول ډهلي تر لمنې غځېدلې وه، خو اوس د خپل نيکه له مړينې يوازې دېرش کاله وروسته، پخپله د دراني امپراتوري مخ په نږېدو وه. دا په حقيقت کې د حيرانتيا خبره نه وه. که د افغانستان يا خراسان چې د تېرو شلو پېړيو راپه دېخوا افغانانو د دغه سيمې خاوره بللې ده، لرغوني تاريخ ته وگورو، دغه هېواد ډېر لږ وخت سياسي او اداري يووالی درلود^۳ او ډېری وخت د دوه متضادو ځايونو په منځ کې و- د ناندريزه غرونو ماتې لری، ټيټې پرتې سيلاب وهلې هوارې ځمکې او دښتې دغه هېواد له خپلو گاونډيانو چې ډېر منظم دي، جلا کوي. ولايتونو يې ځينې وخت د سياليو او په نښتو کې د ښکېلو امپراتوريو د جگړو وروستۍ پوځي جوړولې. ډېر لږ داسې پېښ شوي چې د دغه هېواد ټوټې سره راټولې شي او د خپل حق درلودونکي يو منظم او يو موټی هېواد شي.

هر څه د دغه هېواد د اوچتېدلو پر ضد په هر وخت کې په توطيه بدل شوي: د دې جغرافيه، توپوگرافي او په ځانگړې توگه د هندوکش لوی ډبرينه اسکلېټ، چې د تورو تېرو شپونده شېلې يې د يخ وهلو شوديارو او واورينو څوکو مخته پرتې دي، هېواد داسې وېشلی لکه د سينې د قفس پښتۍ. په همدې توگه، بېلابېل قومي، توکميز او ژبني درزونو افغان ټولنه ټوټه ټوټه کړې: د تاجک، ازبک، هزاره او دراني او غلزي پښتنو تر منځ سيالي، د شيعه او سوني تر منځ بېلتون او په ځانگړې توگه پخپله د قومونو او قبيلو د ننه د کورنيو تر منځ د ويني دښمنۍ چې له بدنيۍ سره له يو نسل څخه بل نسل ته پاتې کېږي، د هېواد د عدلي سيستم د ناکارۍ سمبول ښيي. په ډېرو ځايو کې دښمني نږدې په داسې ملي سرگرمۍ بدله شوې لکه د برتانوي ښارگوټو د کرکټ لوبې افغان معادل. دغه دښمنۍ ډېری د سختو وژنو لامل گرځي. يوه کتونکي ليکلي چې د شاه شجاع يو جگپوړي مشر د پخلاينې په پلمه خپلو شاوخوا شپېتو تېررونو ته د ماښامني بلنه ورکړې وه. لکه څنگه چې د مخه يې د کوټې لاندې د باروتو کڅوړې پر ځای کړې وې، د دودۍ خوړلو پر وخت نوموړی په يوه پلمه بهر ووت او ورپسې يې دوی ټول په باروتو والوزول؛ نو په دغسې هېواد کې کېدای شي يوازې په مهارت، ستراتيژۍ او ډکه خزانه حکومت وکړل شي.

نو د ۱۸۰۹ کال په پيل کې کله چې شاه شجاع ته له پنجابه داسې خبرونه رارسېدل چې د ډهلي له شمال څخه د ختيځ هند کمپنۍ يو پلاوی را روان دی او له ده سره ژر تر ژره د يو ائتلاف جوړول غواړي، نوموړی ډېر خوښ و. دغه کمپنۍ درانيو ته پخوا لوی سرخوړی وه ځکه چې د ښه دسپلين د سپاهيانو پوځ يې پر هندوستان باندې هغه کټور يرغلونه ناشوني کړي وو چې په پېړيو د افغانستان د عايد اصلي سرچينې وو. اوس داسې برېښېدل چې کمپنۍ له افغانانو څخه د کومې مرستې په تمه وه. د شاه خبر ليکونکو نوموړي ته وليکل چې پلاوی له اباسين څخه تېر شو او د پېښور په لور چې د شاه ژمنۍ پلازمېنه وه، روان دی. دغه نه يوازې پاچا ته له معمولي کلانديو، نيونو او ترټونکو عملياتو څخه دمه ورکوله، بلکې نوموړي ته يې يو داسې بالقوه ځواکمن متحد هم ورپه برخه کاوه چې سخته اړتيا يې ورته لرله. له دې څخه مخکې، افغانستان ته هېڅ کله کوم انگرېز پلاوی نه و تللی او دغه دوه ملتونه يو بل ته کابو نا اشنا وو؛ نو دا چې دا لمړی ځل و چې انگرېزي پلاوی افغانستان ته ځي، شاه شجاع يې ښه مېلمه پالنه وکړه. هغه په خپل يادښت کتاب Memoir کې ليکلي: «موږ د شاهي دربار چوپړيالان چې په چلند او ښه والي کې يې نوم درلود، د دوی د ليدو او مېلمه پالنې له پاره وگمارل او ورته وويل شول چې له دوی سره په ادب، پام او هوښيارۍ چلند وکړي.»^۴ کوم راپورونه

چې شاه شجاع ته راتلل له ډېرو ډاليو سره د انګرېزانو د راتګ څرګندوی وو: «پيلان له طلايي زينونو سره، يوه ډولۍ د جګې چترۍ سره، په سرو زرو ښکلې شوي توپک، داسې ښايسته او تخليقي اوه دزې توماني چې هېڅ کله مخکې نه وې ليدل شوې، دېوالي يا ميزي ساعتونه، لړکوټونه، ښايسته ښيښې چې نړۍ يې هماغسې ښودله لکه څرنگه چې وه، په الماسو ښکلي شوي څراغونه، په چين او اېتاليا کې جوړ شوي لوښي او گلدانۍ چې له سرو زرو څخه په کې کار اخيستل شوي و، ونې ته ورته شمع دانۍ او نورې داسې گران بيه او ښايسته ډالۍ چې ظرافت يې تصور نه شو څرګندولای».^۵ کلونه وروسته شاه شجاع يوه ډالۍ ياده کړه چې ډېر ورته خوشحاله و: «يو لوی بکس چې غږ ته ورته شور يې کولو، داسې سازونه او نغمې يې غږولې چې په غوږ ډېرې ښې لګېدې».^۶ دغه ماموريت افغانستان ته خپل لمړنی ارکان (د ساز اله) راوړ.

شاه شجاع په خپل ژوندليک کې په دې اړه څه نه دي ويلي چې ايا هغه ته د دغه انګرېزي ډاليو په اړه کوم اړنګ* پيدا شو، خو کله چې نوموړي د خپل عمر په وروستۍ نيمايي کې په دې هکله څه وليکل، هغه پوه شوی و چې له انګرېزانو سره دغه اثتلاف د نوموړي د ژوند بهير او په دې توګه د افغانستان هم د تل له پاره بدل کړ.

افغانستان ته د برتانيې د لمړني پلاوي لېږلو اصلي وجه د هند او هندوکش له غاښيو څخه ډېره ليرې پرته وه. د دې ريښه د شاه شجاع، د دراني امپراتورۍ او حتی د هندوستان له ستر او پېچلي سياست سره هېڅ تړاو نه درلود. د دغه پلاوي د لېږلو د موخې اصلي ريښه د شمال ختيځ پره شا Prussia او د نيمن سيند River Nieman تر منځ له يوې جالې څخه رامنځته شوې وه.

دلته، اتلس مياشتې وړاندې، ناپليون چې د خپل قدرت په اوج کې و، له روسي امپراتور، دويم الکساندر Alexander II سره د سولې د تړون په هکله د خبرو له پاره وکتل. دغه ليدنه د روسانو له هغه ماتې څخه وروسته ترسره شوه چې د ۱۸۰۷ کال د جون په څورلسمه د ناپليون توپچي ځواکونو ۲۵۰۰ روسان د فريډلنډ Friedland جګړې په ډګر کې ووژل. دا روسانو ته يوه لويه ضايعه وه، خو دوی وتوانېدل چې خپلو پولو ته په ښه نظم شاتګ وکړي. اوس دغه دوه پوځونه د نيمن د سيند د کرلېچونو او گرداونو په دواړو خواوو کې سره مخامخ شوي وو په داسې حال کې چې روسي پوځ په دوه نورو فرقو غښتلی شوی و او ۲۰۰۰۰۰ ملېشې يې دغه سيمې ته څېرمه د بالتیک په اوبغاړو کې تم وې. رکود هغه وخت مات شو کله چې روسانو ته وويل شول چې ناپليون نه يوازې د سولې بلکې د اثتلاف هيله هم کوي. د جولای په اوومه دغه دوه امپراتورانو د سپين کلاسيکه چتر لاندې چې لوی N پرې ليکل شوی و په يوه جاله کې مخامخ د سولې د تړون په هکله چې وروسته د تېلسټ تړون په نوم وپېژندل شو، د خبرو له پاره يو له بل سره وکتل.^۷ د تړون ډېری فقرې د جګړې او سولې په هکله وې - د ټولستای Tolstoy د خورا غوره ناول لمړی ټوک، چې «له تېلسټ نه مخکې Before Tilsit» نوم ورکړل شوی و، هسې بې خايه نه و. - د خبرو ډېره برخه د فرانسې تر اشغال لاندې

* اړنګ: شک..... بې اړنګه: يقيناً، بې شکه

اروپا د برخلیک په اړه وه، په ځانګړې توګه د پره شا په هکله چې پاچا یې په خبرو کې له ګډون څخه محروم شوی و او په انډېشنو یې د سیند په غاړه ښکته پورته ګامونه اخیستل. نوموړی تم و چې د غونډې په پای کې به خپله پاچاهي ولري او کنه.

خو د تړون د ټولو عامه مادو په منځ کې، ناپلیون څو پټو فقرو ته هم ځای ورکړې و چې هغه وخت یې برېښې نه کړې؛ نو دې پر هند باندې چې ناپلیون د برتانې د شتمنۍ سرچینه ګڼلو، د فرانسې او روسې د ګډ یرغل بنسټ کېښود. هند بې اړنګه د هغه د دښمن تر ټولو غني ملکیت و. د هند اشغال، چې ناپلیون د برتانې د کمزورۍ او د وټه ییزه* ودې او غښتلتیا د ماتې وسیله ګانه، د نوموړي او د څو نورو مخکنیو ستراتیژستانو له پخوا څخه لوی هوس و. کابو نهه کاله مخکې، د ۱۷۹۸ کال د جولای په لمړۍ نېټه ناپلیون خپل عسکر په الکساندریه کې ښکته کړل او د قاهرې په لور مخته لاړ. ناپلیون لیکلي: «موږ به د مصر له لارې پر هند برید وکړو او د سوس Suez زور تګ لوری به بیا جوړ کړو.» ناپلیون د می سور Maysore ټیپو سلطان Tipu Sultan د لیک په ځواب کې چې د انګرېزانو پر ضد یې د مرستې سوال په کې کړی و، نوموړي ته له قاهرې څخه ولیکل: «ته به اوس خبر وې چې زه له یو نه ماتېدونکي پوځ سره په دې ارمان چې تال له اوسپنیز انګرېزي غږ څخه ازاد کړم، د سره سمندر څنډو ته ورسېدم. خدای دې ستا ځواک ډېر او دښمنان دې تباه کړي.»^۸

خو د اګست په لمړۍ نېټه د نیل په جګړه کې د سمندري ځواکونو لوی قوماندان نېلسن Admiral Nelson نږدې ټولې فرانسوي بېړۍ ډوبې کړې او په دې توګه یې د ناپلیون لمړنی پلان شنډ کړ چې له مصر څخه به د یوې خوندي ادې په څېر کار واخلي او له همدې ځایه به پر هند برید وکړي. ناپلیون اړ شو چې خپله ستراتیژي بدله کړي، خو هېڅ کله یې پر هند باندې چې د برتانې د وټه ییز ځواک د سرچینې په سترګه یې ورته کتل، خپل د یرغل هوډ بدل نه کړ. هند برتانې ته داسې و لکه یو وخت هسپانیا ته د لاتین امریکا د انکه او ازټېک Inca and Aztec سره زر چې وو. نو دا ځل ناپلیون د افغانستان او پارس له لارې پر هند باندې د یرغل پلان جوړ کړ. د پارس له سفیر سره لا د مخه په یوه تړون هوکړه شوې وه چې داسې به کې لیکل شوې وو: «که چېرې اعلحضرت د فرانسې امپراتور وغواړي خپل پوځ د ځمکې له لارې په هند کې د برتانې په مستعمرو د یرغل له پاره ولېږي، اعلحضرت د پارس امپراتور به د یو ښه او وفادار متحد په توګه لاره ورکړي.»

د تېلېسټ په پټو فقرو کې په مفصله توګه دغه پلان څرګند شوی و. ناپلیون به له لوی الکساندر سره په انډول د ستر فرانسوي پوځ پنځوس زره عسکر د پارس له لارې پر هند باندې د یرغل له پاره وخوځوي او روسیه به د سوېل په لور د افغانستان له لارې روانه شي. جنرال ګاردېن Gardane پارس ته د شاه سره د ګډ کار او همدا راز هلته د یرغل تګ لوري ته د نقشي جوړولو له پاره ولېږل شو* او دا دنده هم ورکړل شوه چې دا جوته کړي چې کوم بندر د شل زره عسکرو له پاره د اوبو او نورو اکمالاتو ځای برابرولی شي. په عین حال کې، جنرال کولن

* وټه: اقتصاد... وټه ییز: اقتصادي

* د ناپلیون په هغه بکس کې چې له مسکو څخه د نوموړي د شاتګ په وخت کې ونيول شو، یوه داسې دوسیه وه چې له راپورونو، نقشو او هغه تګ لورو څخه ډکه وه چې جنرال ګاردېن د ناپلیون په غوښتنه پر هند باندې د یرغل له پاره کاپي وو. ناپلیون د روسانو له تابع کولو وروسته هم د دغه پلان د

کورټ Caulaincourt ته چې په سن پيټرزبورګ St Petersburg کې د ناپليون سفير و، دستور ورکړل شو چې له روسانو سره د دغه نظر په هکله وغږېږي. ناپليون ورته ليکلي وو: «هر څومره چې دغه نظر تخليقي وېرېښي، همدومره به يې د اجرا د هڅو ډېرښت انګرېزان وډار کړي، په هند کې به وېره او په لندن کې به مغشوشتيا خپره کړي (فرانسې او روسيه په ګډه څه نه شي کولای؟). څلوېښت زره فرانسويان به، چې پارس به د کانستن ټينوپل له لارې د تېرېدو اجازه ورکړي، د قفقاز له لارې د راروانو څلوېښت زره روسانو سره يو ځای شي. په ډاډمنه توګه دغه پوځ بس دی چې اسيا په ډار کې واچوي او فتح يې کړي.»^۹

خو انګرېزان له دې څخه بې خبره پاتې نه شول. څارګرې ادارې هلته خپل يو جاسوس چې يو ناهيلي اشرافي روسی و، ساتلی و. نوموړي د کښتۍ لاندې په يخۍ کې په داسې حال کې چې ښکري يې په اوبو کې خړېدل وتوانېد چې ټولې خبرې واورې او ژر تر ژره لندن د دغه پلان له مهمو ټکو خبر کړي. بيا يوازې شپږ اونۍ وروسته انګرېزي څارګرې ادارې وکولای شول چې د پټو فقرو ټول متن ترلاسه کړي. دغه متن يې په چټکۍ هند ته ولېږه او ورسره يې د هند لوی والي لارډ مېنتو Lord Minto ته دستور ورکړ چې د هند او پارس په منځ کې ټولو هېوادونو ته له دغه خطر څخه خبرداري ورکړي او له دوی سره پر هند باندې د فرانسې او يا روسيې او فرانسې د يرغل پر ضد د ائتلاف په جوړولو خبرې وکړي. بېلابېلو انګرېزي سفارتونو ته هم دستور ورکړل شو چې په سيمه کې ستراتيژيک او څارګريز مالومات راټول کړي چې انګرېزان وکړای شي په سيمه کې د انګرېزي نقشې تشې ډکې کړي. په عين وخت کې به په انګلنډ کې تقويي پوځ د تيارسۍ په حالت کې وساتل شي چې که له فرانسوي بندرونو څخه د پوځ د خوځښت نښې وليدل شي، دغه تقويي قوه به هند ته ولېږل شي.^{۱۰}

لارډ مېنتو د ناپليون دغه پلان خيالي ونه ګاڼه: «هغه انرژي او استقامت ته په کتو سره چې د فرانسې اوسنی حاکم له نورو څخه بېلوي، د پارس له لارې پر هند باندې يرغل له کچې څخه وتلې خبره نه ده.» نوموړي دغه خبره هغه وخت وليکله چې په پارس کې يې د هغه فرانسوي فعاله پاليسۍ پر ضد د ځوابي عمل پلان بشپړ کړ چې په ځيرکۍ د هندوستان تر درباره د توطيې د وسيلو په لټون کې وه.^{۱۱} په پای کې مېنتو څلور جلا پلاوي وګمارل چې له خورا ډېرو ډاليو سره هغه واکمني ته لار شي چې د ناپليون په لاره پرې وې څو دوی ته خبرداري ورکړي او همدا راز د دوی ملاتړ تر لاسه کړي. يو پلاوی تهران ته ولېږل شو چې د پارس قاجار فتح علي شاه د خپل نوي متحد د بې وفايۍ او مکارۍ په هکله پوه کړي. دويم پلاوی له رنجيت سېنګ او سېکانو سره د ائتلاف په موخه لاهور ته او درېيم د سند اميرانو ته ولېږل شو. د شاه شجاع او افغانانو د خپلولو دنده د کمپنۍ په چوپړ کې يو پرمختګ کوونکي ځوان ستوري، مونټسټورټ الفنسټون ته ورکړل شوه.

الفنسټون د کوز سکاټلنډ و چې په ځوانۍ کې يې له فرانسې سره د پام وړ مينه پيدا کړې وه. هغه د اېډنبورګ Edinburgh په ماڼۍ کې، چېرته يې چې پلار والي و، د فرانسوي جنګي بنديانو په څنګ کې لوی شوی و او همدلته يې د دوی انقلابي سندرې زده کړې وې او له خپلو ايډيالانو سره د همدردۍ له کبله يې خپل تاو او طلايې وېښته د جاکوبېن Jacobin په ډول تر ملا پورې پرېښي وو.^{۱۲} نوموړی په ډېر کم عمر يعنې څورلس کلنۍ هند ته ولېږل شو څو بې لارې نه شي. هلته يې پارسي، سانسګريټ او هندوستاني ژبې زده کړې او ژر په يو هڅاند ډيپلومات، لېوال پوهاند او تاريخپوه بدل شو.

کله چې الفنسټون د خپل لمړني ماموریت له پاره د پوني Pune په لور روان شو، یو پیل یوازې د نوموړي کتابونو ته بېل کړل شو. د پارسي شاعرانو د یو شمېر توکونو سربېره، د نورو لیکوالانو او شاعرانو کتابونه هم ورسره وو لکه هومر Homer، حارس Horace، هراډتس Herodatus، تیاکرتس Theocritus، سفو Sappho، اپلاتون Plato، بیووالف Beowulf، مکېولي Machiavelli، ولټېر Voltaire، حارس والپول Horace Walpole، ډرایډن Dryden، بېکن Bacon، بازوېل Boswell او تامس جفرسن Thomas Jefferson.^{۱۳} الفسټون له هماغه وخت څخه له اړتیا وړې سره Arthur Wellesley چې د ولېنگټن راتلونکې ډیوک* و، خوا په خوا په منځني هند کې د مهاراتا په جګړو کې وجنګېد او ډېر د وخته له خپل ایډیال اند څخه چې د بشري مساواتو غوښتنه وه، تېر شوی و. نوموړي لیکلي: «لکه څنګه چې د کابل دربار خانتما و، پرېکړه وشوه چې کابل ته زموږ ماموریت باید په ډېر پرمېن ډول وي چې کېدای شي په دې وسیله د اروپايي ملتونو ځان غوښتونکي نظر ومني.»

په افغانستان کې د لوېدیځ قدرتونو لمړنی پلاوی د کمپنۍ له ډهلي ادې څخه د ۱۸۰۸ کال د اکتوبر په دیارلسمه د افغانستان په لور روان شو. له سفیر سره په دغه ماموریت کې ۲۰۰ اسوال او ۴۰۰ پلي عسکر، دوولس پیلان او لږ تر لږه ۶۰۰ اویسان مل وو. دا لوی حیرانوونکی ماموریت و، خو له دغې هڅې څخه په وضاحت ښکاره کېدل چې انګرېزانو غوښتل افغانان په دې پوه کړي چې دوی د ځان په خاطر د شاه شجاع د ملګرتیا خپلولو ته نه وو راغلي بلکې د دوی یوازینی موخه د خپل امپریالیستي سیال د پلان شندول وو. د لوېدیځ په دیپلوماسۍ کې افغانانو ته د سطرېج دانو په سترګه کتل کېدل. چې هر وخت وغواړي، ښکېل او یا قرباني یې کړي. دا یوه داسې کړنه وه چې په راتلونکو کلونو او لسیزو کې ډېرو نورو قدرتونو تکرار کړه او هر ځل افغانانو وښوده چې دوی پخپله له خپلې خاورې څخه په داسې اغېزمنه توګه دفاع کولی شي چې د دوی (ممکنه) دوکه بازانو یې تصور نه شو کولای.

معمولاً داسې ګڼل کېږي چې د شاه شجاع نیکه، احمد شاه ابدالي په ۱۷۴۷ کال کې د مدرن افغانستان د بنسټ تېره کېښوده. د هغه کورنۍ د پنجاب له ملتان څخه راغلې وه او له مغولو سره یې د چوپړ اوږده سابقه درلوده؛ نو له دې کبله دا مناسبه وه چې د نادرشاه له وژل کېدو څخه یوازې یو ساعت وروسته، احمد شاه د مغولو هغه له غمیو څخه ډکه خزانه تر خپل واک لاندې راوړل چې د نادرشاه لوتمارانو شپيته کاله مخکې د ډهلي له سړې کلا څخه چور کړې وه.* هغه له دغې خزانه څخه د خپل پوځ په غښتلتیا کې کار واخیست؛ نو هېڅ کله یې کومه جګړه ونه بایله، خو نوموړي ته په پای کې یو داسې دښمن ماته ورکړه چې د هر بل پوځ په پرتله جګړه ورسره خورا سخته وه. ده خپل مخ د داسې یوه مرض له امله له لاسه ورکړ چې ځینې افغان سرچینې یې خسمار بولي، کېدای شي دا جزام او یا کوم

Duke* پخوا په اروپا کې د یو کوچني ازاد هېواد مشر ته ویل کېدل او اوس په انګلستان کې یو اعزازي لقب دی. (ژباړن)

* د نادرشاه له لوب څخه چې څه پاتې دي، د ایران د ملي بانک په ساتنځونه کې ساتل شوي. په دې کې د دریای نور یا د رنډاو سیند، چې د کوه نور خور بلل کېږي، هم شامل دی.

ډول سرطان و. احمد شاه د خپل قدرت په اوج کې، وروسته له دې چې د لوېديځ هند پر هوارو يې اته پرله پسي يرغلونه وکړل، په پای کې وتوانېد چې د موراتز Marathas لويو لښکرونو ته په ۱۷۶۱ کال کې د پانېپت په جگړه کې ماته ورکړي. په دغه وخت کې د نوموړي پزه مرض پوره خورلې وه او پر ځای يې يوه جوړه شوې پزه چې د الماسو غمي په کې اېښودل شوي وو، اېښودله. په داسې حال کې چې د هغه د پوځ شمېر ۱۲۰۰۰ کسانو ته ورسېد او امپراتوري يې پراخه کېدله، د هغه تومور هم مخ په غځېدو و چې له امله يې مغز ته زيان ورساوه، د بدن غړي يې له کاره ولوېدل او مرض يې سيني او ستوني ته ورسېد.^{۱۴} دی د شفا له پاره په زيارتونو وگرځېد، خو يو يې هم هغه شفا چې د نوموړي هيله وه، ده ته ور نه کړه. په ۱۷۷۲ کال کې په داسې حال کې چې له رغېدو څخه ناهيلي شوی و، احمد شاه خپل کټ ته لاړ او يو افغان ليکوال په دې هکله داسې ليکلي: «د هغه د خرما د ونې پانې او مېوه په ځمکه وغورځېدې او له کوم ځای څخه چې راغلی و، بېرته هلته لاړ.»^{۱۵}

د دراني امپراتورۍ لويه غميزه دا وه چې بنسټ اېښودونکي يې مخکې له دې چې د خپل هېواد پولې جوتې کړي يا يوه کارنده اداره جوړه کړي او يا خپلې نوې فتحې مضبوطه کړي، مړ شو.

تيمور شاه، چې په جسه کې د احمد شاه کوچنی زوی و، وکولای شول چې له پلار څخه ورته د پاتې امپراتورۍ اساسي برخې وساتي. نوموړي پلازمېنه له کندهار څخه کابل ته ولېږدوله چې د پښتني اصلي سيمو له جنجالونو څخه يې په امان کې وساتي او له قزلباشو څخه يې خپل شاهي گارد جوړ کړ - قزلباش هغه کېوال وو چې په لمړي ځل د نادر شاه له پوځ سره يو ځای له پارس څخه افغانستان ته لاړل - د سدوزيو واکمنه کورنۍ لکه قزلباش پارسي ژبي او د کلتور له اړخه پارسي شوې وه. لکه څنګه چې رابرټ بايرن Robert Byron تيموري شاهان ختيځ ميديجي Oriental Medici نومولې، تيمور شاه د خپلو کلتوري ماډلونو له پاره تيموري شاهانو ته مخ کړی و. ده په دې اړه په خپل نابت وياړ کولو. نوموړي د بالاحصار په کلا کې رسمي باغونه چې په لمړي ځل د شاه جهان په پېر کې د کابل والي، علي مردان خان جوړ کړي وو، بيا ورغول او په دې هکله يې د خپلې مشرې ښځې له نکلونو الهام اخيستی و. نوموړي د مغولو يوه شهزادګۍ وه او د هند په سره کلا کې چې حويلۍ يې تيندکې* او د سيوري له پاره مېوه لرونکې ونې لرلې، لويه شوې وه. لکه مغول خسرخيل يې، تيمورشاه په پرتم ښودنه کې استعداد درلود. هغه خپل حکومت د لويو واکمنانو په څېر جوړ کړی و. د دربار په ورستني تاريخ *سراج التواريخ* کې ليکل شوي: «تيمور شاه به يو داسې گل په خپل دستار کې تومبلی و چې د الماسو غمي په کې اېښودل شوي وو، په گانو پټ دسمال به يې په اوږه و او په کران بيه تېرو ښکلی شوی کوټ به يې په تن و. کوه نور به يې په ښي مړوند او فخرج يا قوت به يې په کين مړوند کې اچولی و. اعلحضرت تيمورشاه به د خپل اس په تېږه هم د گانو يو گل ځړولو. لکه څنګه چې هغه په ونه تپت و، پر اس باندې د سپرېدو له پاره په گانو يو ښکلی شوی پاتکي هم ورته جوړ شوی و.»^{۱۶}

که څه هم تيمورشاه د خپل پلار د امپراتورۍ پارسي سيمې له لاسه ورکړې، خو هغه وکولای شول چې په سختو جګړو د امپراتورۍ افغان هسته وساتي: په ۱۷۷۸-۱۷۷۹ مو کلونو کې هغه وکولای شول چې د خپل پلار د زوکړې

ځای، د پنجابي ملتان ياغي ښار بېرته ونيسي او په اوبسانو بار د څو زره ياغي سپکانو له سرونو سره بېرته راوگرځي. وروسته د بريا د نښې په څېر دغه سرونه نندارې ته کېښودل شول.^{۱۷}

تیمورشاه څلورويشت زامن لرل. د هغه له مړینې وروسته، د وروڼو تر منځ د واکمنۍ پر سر شخړې را منځ ته شوې. دغه شخړې تر دې کچې ورسېدې چې د واکمنۍ مدعیانو په خورا قوت د یو بل په نیولو، وژلو او عیبي کولو لاس پورې کړ او په دې توګه یې د دراني واکمنۍ د کمزورتیا بهیر پیل کړ. د تیمورشاه د ورستي ځای ناستي، شاه زمان په دوره کې دراني امپراتوري ړنګه شوه. په ۱۷۹۷ کال کې، شاه زمان لکه پلار او نیکه یې د خپلې شتمنۍ د ډېرولو او د خزانې د بیا ډکولو له پاره پرهندوستان د لوی یرغل امر وکړ. دا د پیسو د بحران د حل له پاره زور افغاني دود و - نوموړی د ټیپو سلطان بلې وهڅاوه چې د خیبر له هسکو ټیټو څخه ښکته د لاهور زرې او د دوې باران وهلې کلا په لور ستون شي او د لوېدیځ هند په شتمنو هوارو د برید پلان جوړ کړي، خو په ۱۷۹۷ کال کې سیمې ته یو وېروونکی اجنې ننوتلی و. دا د ختیځ هند کمپنۍ وه چې اوس یې هند تر خپلې ولکې لاندې راوستی و. د غورځاون لوی والي، لارډ ولزلي Lord Wellesley د ولېنګتن د راتلونکي ډیوک مشر ورور تر مشرۍ لاندې، کمپنۍ له خپلو ساحلي فابریکو څخه په وچه کې د ننه په چټکۍ په پراخېدو وه او سیمې یې تر خپلې ولکې لاندې راوستې. په پای کې د ولزلي هندي کمپاین د ناپلیون د اروپايي ټولو فتوحو په پرتله ډېره خاوره ونیوه. هند نور د افغانانو له پاره د پخوا په څېر د لوټ اسانه سرچینه نه و او ولزلي په ځانګړې توګه یو مکار دښمن و.

هغه پرېکړه وکړه چې د شاه زمان مخه ونيسي، خو په مخامخ جګړه نه، بلکې په دیپلوماتیک چل. په ۱۷۹۸ کال کې یې یو دیپلوماتیکي پلاوی پارس ته ولېږه. پارس ته یې د وسلو او روزنې د ورکړې وړاندیز وکړ او وېي هڅاوه چې د شاه زمان پر بې دفاع سیمو یرغل وکړي. شاه زمان اړ شو چې بېرته راوگرځي او په دې ترڅ کې یې د لاهور ولایتي چارې یو تکړه او قدرت ته هوسې سېک ځوان، رنجیت سېنگ ته ورکړې. د افغانانو د بېرته تګ د اړودور په ترڅ کې، رنجیت سېنگ له شاه زمان سره د هغه توپونو په خلاصون کې مرسته وکړه چې د جيلم د سیند په خټو کې بند پاتې وو. نوموړي په خپل اغېزمنتوب د شاه پام ځان ته واړاوه؛ نو که څه هم هغه یوازې نولس کلن و، د پنجاب د ډېرو برخو مسولیت یې وروسپاره.^{۱۸} په څو راتلونکو کلونو کې، په داسې حال کې چې شاه زمان د خپلې ټوټې ټوټې امپراتورۍ د ساتلو له پاره په لښکرکشي او د هغه پر ضد د نورو لښکرکشيو پر وړاندې په جګړه بوخت و، رنجیت سېنگ له خپل پخواني بادار څخه کرار کرار د دراني امپراتورۍ کټور ختیځ ولایتونه واخیستل او په پنجاب کې یې د یو واکمن قوت په توګه د هغه ځای ونیو.

میرزا عطا محمد چې د شاه شجاع د وخت یو تر ټولو هوښمنو لیکوالانو څخه و، لیکلي: «د خراسان افغانان په یو شي کې پخوانی نوم لري، هر کله چې د قدرت څراغ روښانه بل وي، دوی لکه بوراکاني پرې ټولېږي او هر کله چې دسترخوان ډک وي، دوی لکه مچان پرې غونډ شي.»^{۱۹} خو د دغه خبرو معکوس هم رښتیا وو. کله چې د هند له لوتولو څخه د شاه زمان مخه ونیول شوه او بېرته راوگرځېد او سپکانو، انګرېزانو او پارسیانو ساحه پرې تنګه کړه، سلطه یې ورو ورو په کمېدو شوه. د ده خپلوان، اشرافيان او حتی میرني وروڼه یې یو په بل پسې د هغه پر ضد ودرېدل.

د شاه زمان د واکمنۍ پای هغه وخت راورسېد چې د ۱۸۰۰ کال په سپاره ژمي کې، ده ته کابليانو د کابل دروازه خلاصه نه کړه. نوموړي د ژمي په يوه سره شپه کې، په داسې حال کې چې بنو يې نرمه واوره نيولې وه، له توپاني واورې څخه د جلال اباد او خيبر تر منځ يوې کلا ته پناه يوره. شينواري کوربه يې دی بندي کړ، د کلا دروازې يې کولپ کړې، ساتونکي يې ووژل او وروسته يې په سره ستن وړوند کړ. ميرزا عطا ليکلي: «د ستنې څوکې يې سمدلاسه د ليد شراب د هغه د سترګو له پيالو توپي کړل.»^{۲۰}

وياړمن او په کتاب مين شاه شجاع يوازې څورلس کلن و چې مشر ورور يې وړوند او له واکه وغورځول شو. دی په دوامداره توګه په هر وخت کې د شاه زمان د لارې مل و. د کودتا په ترڅ کې په ده پسې عسکر ولېږل شول چې دی ونيسي، خو نوموړي وکولای شول چې له دوی څخه ځان پټ کړي. وروسته له خپلو څو ملګرو سره په ليرې پرتو لارو، له سپېدار، نانګه او څېړيو نه ډکو شېلو څخه نيولې، د واورې تر بلورې کرښو پورې په لوړو درو او غرونو کې لالپانده ګرځېده. ورځ يې سرګردانه او خوب يې په بېديا کې، ده د خپل بخت د بيا وېنېدو په تمه شپې او ورځې تېرولې. شاه شجاع يو هوښيار، نرم خويه او لوستی زلی و. له تاوتریخوالي څخه يې، چې تر ده چاپېره وه، کرکه لرله او په سختو وختو کې يې په شاعرۍ کې راحت موندله. په دغه وخت کې يې داسې ليکلي: «کله چې له ستونزو سره مخ شوې، مه ناهيلي کېږه.» په داسې حال کې چې د خپلو وفاداره قومي کسانو تر ساتنې لاندې يې د غره په لمنو کې، کله په يوه کلي او کله په بل کې شپې او ورځې تېرولې، «تورې ورېځې پرته له ځنډه رڼه باران ته لاره ورکړه.»^{۲۱}

د مغلو لمړني امپراتور بابر په څېر، شاه شجاع هم خپل ژوندليک ډېر ښايسته ليکلی او د هغه ورځو په هکله يې ليکلي چې دی يې کوره د سپين غر په لمنو کې لالپانده ګرځېده، د شين غر او فيروز کوه د لوړو پرتو چوپ او کرارو ډنډونو په غاړه يې کېښانده ګامونه اخيستل او د خپل ذاتي حق د بېرته تر لاسه کولو په موخه، د ښه فرصت له پاره تم و او پلانونه يې جوړول. هغه ليکلي: «په دغه وخت کې قسمت موږ ډېر وګړولو، خو موږ د توفيق دعا کوله ځکه چې د بريا او پاچاهۍ ډالۍ يوازې له خدای سره ده. د خدای په فضل، دغه زموږ نيت و چې له هغه شپې څخه چې پر تخت کېښانستو، موږ به پر خپل رعيت په عدالت او مهربانۍ حکومت کوو او دوی به زموږ د خوندي وزرو لاندې په خوښۍ ژوند کوي ځکه چې د پاچاهۍ موخه په خلکو پام او له ظلم څخه د کمزورو خلاصول دي.»^{۲۲}

درې کاله وروسته په ۱۸۰۳ کال کې هغه فرصت چې شاه شجاع يې په تمه و، هغه وخت راورسېد چې فرقه ييزه بلوا پيل شوه: شاه شجاع ليکلي: «د کابل خلکو زما د ورور، زمان نرم او سخي حکومت په ياد و او د لږاک زورواکي او د هغه له ډانګه يې عسکرو سره يې پرتله کړ. دوی ته نور زغم نه و پاتې؛ نو د يو بدلون راوستلو له پاره يې مذهبي شخړو ته مخ کړ. د سني او شيعه تر منځ اخ او ډب بيا پيل شو او سمدستي د کابل په واتونو کې بلوا پيل شوه.»^{۲۳}

د يوې افغان سني سرچينې پر بنسټ، جګړه د شيعه قزلباشو او د دوی سني ګاونډيانو تر منځ پيل شوه.

يو لوچک قزلباش يو سني هلک چې په کابل کې يې ژوند کولو بې لارې کړ او خپل کور ته يې بوت. دغه قزلباش څو نورو چوربازانو* ته هم بلنه ورکړې وه چې په دې ناولې کرڼه کې برخه واخلي. دوی پر دغه بې وسه هلک جنسي تېری وکړ. څو ورځې وروسته په داسې حال کې چې هغه ته يې په دوامداره توګه مخدره مواد او شراب ورکړي وو، نوموړی يې په سړک کې واچاوه. دغه هلک کور ته لاړ او خپل پلار يې د پېښې په هکله خبر کړ. پلار يې د عدالت غوښته وکړه ... د هلک کورنۍ د جمعې په ورځ په لوڅ سر او پښو په داسې

* چورباز: بچه باز

حال کې چې د جامو جېبونه یې چپه را اېستلي وو د پل خشتي جومات سره راټول شول. دوی هلک د منږ لاندې ودراره او پر مشر امام یې غږ وکړ چې د دغه کرکجن عمل جبران ورکړي. ورپسې امام د قزلباشو پر ضد د جگړې اعلان وکړ.^{۲۴}

د افغانانو کلکې دېمنۍ ډېری د هغو خلکو تر منځ دي چې یو بل سره یې وینه کډه وي. په دغه قضیه کې زورواکي د شاه شجاع پردی شوی میرنی ورور، شاه محمود و. کله چې شاه محمود د زورورو قزلباشو چې د نوموړي د ساتونکو او اداري نخبه گانو پور ترې جوړ و، مجازات رد کړل، څاڅمن سني قومي خلک له شاوخوا غونډیو څخه پر کابل راښکته شول او د قزلباشو دېوال محاطه هستونکنځي یې کلابند کړل. په دغه اړودور کې شاه شجاع له پېښور څخه لکه د سنیانو اتل کابل ته ورسېد، یو ورور یې، شاه زمان له بند څخه ازاد او بل یې، شاه محمود د هغه پر ځای بندي کړ. د شینواري قبیلې له هغه مشر څخه پرته چې شاه زمان یې روند کړی و، شاه شجاع ټول هغه خلک وېشل چې د ده د ورور پر ضد یې بغاوت کړی و. افسرانو دغه مجرم او د هغه ملاتړي ونيول او کلا یې ورته له خاورو سره برابره کړه. د دوی هر څه یې لوټ کړل او دغه کس یې د شاه شجاع دربار ته حاضر کړ. بیا یې د نوموړي خوله له باروتو څخه ډکه کړه او سړی یې د باروتو په چولو مړ کړ. د نوموړي ملاتړي یې زندان ته واچول او سخته بهرحمه شنکجه یې ورکړه چې هغو خلکو ته چې د زورتیا او سختې جزا د زغملو د توان ادعا کوي، یو درس پاتې شي.^{۲۵} د محمد خان دراني د وینا پر بنسټ، په پای کې دوی د مجرم ښځه او بچیان د شاه شجاع پر توپ وتړل او بیا یې والوزول.^{۲۶}

د کورنیو او په کورنیو کې د خپلمنځي جگړو په ترڅ کې، دراني افغانستان په چټکۍ د انارشۍ لور ته لاړ. په دغه پېر کې ځینې مغلو افغانستان د هند په پرتله خورا متمدن گڼلو، خو اوس چې د خپل مدرن تاریخ په زیاته برخه کې د زده کړې او هنر یو پرمختللي مرکز و، په چټکۍ سره په یو مات، جگړه خپلي او شاته پاتې هېواد مخ په بدلېدو شو.

د شاه شجاع سلطنت لا هماغه وخت د هغه واکمنۍ یو نیمگړی انځور و چې یو وخت یې پلار درلوده. په هرات کې ستر کالجونه لکه د کوهر شاد بېکم کالج، د کمیت او نومورتوب له اړخه مخ په کمښت وو. شاعرانو، هنرمندانو، خطاطانو، میناتورانو، مهندسانو او کاشي جوړوونکو، چې د تیموریانو په وخت کې یې خراسان ته لوی نوم ورکړی و، د سوېل-ختیځ په لور لاهور، ملتان او د هندوستان ښارونو او د لوېدیځ په لور پارس ته مهاجرت ته دوام ورکړ. افغانانو لا هماغه وخت هم ځانونه د هنر او پوهې خاوندان گڼل. میرزا عطا، د هغه وخت یو فصیح لیکوال، کله چې د افغانستان په هکله په ویاړ غږېږي، د بابر په څېر ښکاري، هغه وایي: «افغانستان د سند په پرتله چې څوک علمي خبرې او سپینه ډوډۍ نه پېژني، ډېر مذهب او متمدن دی.» بل ځای د خپل هېواد په هکله داسې وایي: «داسې هېواد چې څلور څلوېښت ډوله انکور لري او نورې مېوې لکه مڼې، انار، ناک، رواشې، توت، خوږې هندوانې، موشکي خټکي، خوبانۍ، شفتالو او ډېر نور ډولونه په کې پیدا کېږي او داسې سړي اوبه لري چې د هند په هوارو کې نه شته. هندوستانیان، نه د ډوډۍ په خوراک پوهېږي او نه په دې پوهېږي چې څرنگه جامې واغوندي. خدای دې ما د دوی د دال له اوره او بې خونده چپاتي څخه وساتي.»^{۲۷}

خو حقیقت داسې و چې د تیموریانو د لوی کلتور او پارسي د تهنډ ورځې په چټکۍ مخ په ورکېدو وې. په افغانستان کې په دغه پېر کې کابو ټولې میناتورۍ او نقاشۍ روغې پاتې نه شوې، خو برعکس په پنجاب کې د ټول هند ځینې تر ټولو ښایسته هنري شاهکارونه جوړ شول. د هرات لوی او ښایسته ښار اوس په چټلۍ او مردارۍ کې ډوب و. داسې ښار چې څو ځله کولرا وځپلو او په ژوندي تاریخ کې یې د هستوګنو شمېر له سل زرو څخه څه کم څلوېښت زرو ته

تېټ شو.^{۲۸} د دراني امپراتوري چې له سخت اداري کمزورۍ سره مخ وه، زوال ته نږدې کېده. د شاه شجاع واکمني په ډېری ځايونو کې له هغه تانېو څخه چې د نوموړي د ملاتړو کوچنيو ډلو درلودې، د يوې ورځې مزل وړاندې ځايونو ته نه غځېدله. دغه گډوډۍ او بې ثباتۍ قافلو ته ورځ تر بلې ډېرې ستونزې رامنځ ته کړې. د مرکزي واکمنۍ په نه شتون کې به د قبيلو مشرانو له منځنۍ اسيا څخه تلونکو او راتلونکو لويو کاروانونو څخه پخپله خوښه ماليه او حق العبور اخيستل او يا به يې لوتول. دغه به په خپل وار هغه رگونه بندول په کوم کې چې د هېواد د ژوند وينه بېده او د افغانستان سياسي وټه يې تر کلک کواښ لاندې راوسته، خو افغانستان تر اوسه هم دا توان درلود چې ټولې سيمې ته درې گټور محصولات (مېوه، خرمن او اسونه) ورکړي. په اسيا کې د کشمېر د اوډلو کارخانو تر ټولو ښه شالونه توليدول او د زعفرانو له بوټيو يې د ښه کيفيت زعفران حاصل کېدل. ملتان د رنکينه ټوکر په توليد کې نوم درلود. په ښو کلونو کې به د هغه سوداگريزو کاروانو څخه ماليه اخيستل کېده چې د افغانستان په لاره يې له منځنۍ اسيا څخه هند ته ورېښم، د ډېک مساله او اوبښان او له هند څخه منځنۍ اسيا ته مېوه، چای، نيل، تمباکو، چرس او ترياک وړل، خو ډېرو لږو قافله چيانو د شاه زمان او شاه شجاع د سياسي ناکرارو له کبله دې ته زړه ښه کولو چې د افغانستان له خطرناکې لارې خپل مال ولېږدوي.^{۲۹} افغانانو د تېرو نسلونو برعکس، کتل چې خپل هېواد يې د بېوزلۍ په لور روان دی. څه موده وروسته د شاه شجاع ځای ناستي د افغانستان په هکله داسې وويل: «يو داسې هېواد چې له سړيو او تېرو پرته يې نور توليدات خورا لږ دي».^{۳۰}

دا چې د ماليې او حق العبور له لارې عايد ډېر لږ شوی و، د شاه شجاع يوازېنۍ رښتينې شتمني د هغه د وفادار روند ورور، شاه زمان او د خپلې ښځې، وفا بيگم چې ځينو د تخت اصلي واکداره گڼله، مشورې وې. د کورنۍ بله شتمني چې په چټکۍ مخ په کمښت وه د مغولي غميو خزانه وه.

نو د شاه شجاع له پاره د انگرېزي کمپنۍ سره ائتلاف ډېر ارزښت درلود. نوموړی په دې هيله و چې دغه ائتلاف به له ده سره د داسې سرچينو په لاسته راوړنه کې مرسته وکړي چې په وسيله يې خپله ماته امپراتوري بيا متحده کړي. په پای کې انگرېزانو په رښتيا وکولای شول چې افغانان د يو حاکم تر واکمنۍ لاندې متحد کړي، خو د افغانانو د يووالي دغه ډول له هغه بڼې څخه چې د شاه شجاع په پلان کې وه، توپير درلود.

د ۱۸۰۸ کال د اکتوبر په پای کې، الفنسټون له سفارتي کاروان سره د شخاوتي Shekjawti له لارې د بیکانېر Bikaner په لور روان و. د کمپنۍ دغه دوه ميله اوږد د اسونو، اوبښانو او پيلانو کتار د کمپنۍ تر واکمنۍ لاندې سيمو څخه د تار د دښتې Thar Desert باد ځپلو سيمو په لور چې برتانيې ته نا اشنا وې، «د رېگ پرله پسې داسې غونډيو ته ورسېد لکه د سمندر څپې او باد د غونډيو ځمکه داسې کړې وه لکه باد وړې واوره... د سمې لارې په نه شتون کې، زموږ اسونه تر زنګنو پورې په رېگ کې ډوب شول».^{۳۱} «د بې سارو شاړو دښتو له لارې، له دوه اونيو سخت مزل وروسته د بیکانېر ښار برجونه او دېوالونه زموږ تر سترگو شول. دغه ښار د دښتې په منځ کې يو ښايسته ښار دی».^{۳۲}

له بیکانر څخه وړاندې د شاه شجاع تر واکمنۍ لاندې د دراني امپراتورۍ پاتې سیمې پرتې وې. دومره وخت تېر نه و چې د الفنستون ډلې په لمړي ځل افغانان ولیدل. «په خالي بهیډیا کې، پراوښانو سپره د عسکرو یوسل او پنځوس کسيزه ډله د دوی په لور خوځېدله». «پهراوښ دوه کسه سپاره وو او هر یو یې اوږد ځلانده چقمقي توپک درلود.»^{۳۳} کله چې الفنستون او ورسره مل ډله د درانیو له دېره اسمعیل خان ادې څخه تېر شول، الفنستون ته د شاه شجاع له لوري یو د ښه راغلاست لیک او یوه جوړه اعزازی جامې ورکړل شوې. شاه شجاع د دوی مخې ته د اسوال عسکرو سل کسيزه ډله چې د پارسیانو په څېر رنگه جامې یې په تن، موزې یې په پښو او تېټې قره قلی یې پر سر وې ولېږله. د ۱۸۰۸ کال د فبرورۍ میاشتې په وروستیو کې دغه پلاوی له کوهات څخه تېر شو او په لیرې واټن کې یې د سپین غر په واورو پټې څوکې ولیدې. په تیتو غونډیو کې د کلاو په شاوخوا کې د الفنستون ډېرو لوتمارانو ته پام شو «... خو زموږ د اسبابو ښه ساتنه کېده او لوتول یې د دوی له توان څخه وتلی کار و؛ نو دوی اړ شول چې په خپل ځای کرار کښېښي او زموږ ننداره وکړي. دوی د تېرېدونکو اوښانو کتار ته په حسرت کتل.»

دلته درې داسې لوراندې او بلندویه وې لکه غونډۍ چې ځنگلي او سرکښه وې. پلاوي په اوږده نېغه لاره خپل منزل وهلو. داسې لاره چې د چنار او توت ونې یې پر غاړه ولاړې او د اوبو ویالې ترې تېرې راتېرې وې او داسې پلونو نښلولې چې کمانونه یې له مغولي نړۍ خښتو څخه جوړ او په کاشي پټ وو. کله کله به یې د ښکاریانو یوه ډله ولیده چې د سړیو په لاس کې به بازان او له پښو سره یې ښکاري سې وو او کله به یې د سړیو یوه بله ډله ولیده چې مړز یا زرکان به یې نیول. لږ وخت وروسته دغه پلاوی له یوې داسې سیمې څخه تېرېده چې له باغونو څخه یې دېوالونه چاپېر وو او ونې او بوټي یې اشنا ښکارېدل، د ځنگلي شاتوت او تور توت بوټي ... د الو، شفتالو او سپېدار ونو، د جراند ولو او حتی مرغانو یې پلاوي ته د خپل وطن یادونه ژوندی کړل. د پلاوي ځینې ښاغلو فکر کاوه چې دوی چټکي او توره تورانی ولیدل او غږونه یې واورېدل.»^{۳۴}

پېښور په هغه وخت کې لوی، ګڼ مېشته او مور و او نه یوازې د دراني افغانستان ژمنۍ پلازمېنه بلکه د پښتون کلتور یو لوی مرکز هم و.^{۳۵} د تېرې پېړۍ په ترڅ کې، پېښور د دوه تر ټولو لوی پښتون شاعرانو ټاټوبی و. الفنستون د دواړو اثار لوستي وو. رحمن بابا د پښتو ژبې یو لوی صوفي شاعر و او د سرحد رومي بلل کېږي. هغه لیکلي: «کر د کلو کره چې سیمه د گلزار شي، اغزي مه کره چې پښو کې به دې لار شي. ادم زاد په معنا واړه یو صورت دي، څوک چې بل ازاروي هغه ازار شي.» خو د الفنستون منطقي زړه ته، خوشحال خان چې لږ ډېر دنیوي و، نږدې و. خوشحال خان یو قومي مشر و چې د مغول امپراتور اورنگزېب پر ضد یې پاڅون وکړ. د اورنگزېب پوځ په خوشحال خان پسې د هندوکش په درو کې ګرځېده خو په نیولو یې بریالی نه شو. الفنستون نوموړی له ولېم ولېس William Wallace سره چې د منځنیو پېړیو سکاتلنډي ازادي غوښتونکی جنګیالی و، پرتله کړی: کله کله به د شاهي پوځ په تباه کولو کې بریالی شو او کله کله به یوازې په غرونو کې ګرځېده، خو د ولېس برعکس، خوشحال خان یو تکړه شاعر هم و:

ادم خېلې اېږېدی دي سرې او سپینې

په کې شته ښایسته په رنگ رنگینې

که د باز غونډې مې گشت په غرونو کېږي

ښکار مې هم شوې ښایسته زرکې ټمپي

مینه واړه کار د اور لري خوشحاله

که لمبه يې پټوې لوګې يې وينې^{۳۶}

او يا داسې بې باکه:

د سيند په هغه غاړه يو هلک دی، کونه يې لکه شفتالو

خو افسوس چې لامبو مې زده نه ده^{۳۷}

(دغه له انګرېزي بيت څخه نېغه ژباړه ده. په ۳۷ اخځليک کې ليکوال ليکلي چې که څه هم دغه بيت خوشحال خان

ته منسوبېږي، خو ډېر پوهان د دې پر رېښتياوالي شک څرګندوي. ژباړن)

پلاوی له ډهلي نه د حرکت څخه شپږ مياشتې وروسته پېښور ته ورسېد او له اصلي بازار څخه وتلې په يوه لويه

حولۍ کې يې واړول. کله چې له شاه شجاع سره د الفنستون د ليدنې وخت راوړسېد، په کومه بڼه يې چې دنيوي زده

کړې هغه ته د افغان شاعرۍ په وړاندې د غبرګون لاره ښودلې وه، په همدغه بڼه يې له خپل هغه تصور څخه کار

واخيست چې د درانيو واکمنۍ په هکله يې له خپلو مطالعاتو څخه جوړ کړی و. کله چې د پېښور په لور روان و،

الفنستون له رومي امپراتورۍ سره د جرمني قومونو د مخامخ کېدو په هکله د تسېټس Tacitus کتاب په لوستلو کې

ډوب و او په يادليکچه diary کې يې دغه کړنه خپل اوسني حالت ته بدله کړه. هغه داسې تصور کاوه چې افغانان به د

جرمني وحشي قبيلو په څېر وي او برعکس «عياش پارسيان» به نرم او بې لارې روميان وي، خو کله چې الفنستون د

شاه شجاع حضور ته ومنل شو، دی هک پک شو چې د ده د تمې خلاف، چې شاه به يو ځامن ځنګلي مشر وي،

شاه شجاع څومره با کلتوره و. الفنستون ليکلي: «د کابل پاچا يو بنيالی سړی و.»

شاه غنمرنګه و او توره ګټه پرېه يې درلوده. د معظمه او فرحت ښونکي ونګې او صاف غږ څېښتن او خطاب يې شاهانه و. موږ لمړی

فکر وکړ چې شاه شجاع د ګانو زغره په تن کړې، خو چې لږ نږدې ورته ځير شوو، پوه شوو چې دا د هغه رښتيني جامې دي چې د سرو

زرو لوی ګلونه او غني پرې ټومبل شوي وو. له دوی څخه پاس يو لوی له الماسو جوړ د سپينې ډال و چې د دوه هوارو نښانونو بڼه يې

درلوده. همدغه ته ورته يوه ګاڼه يې پر هر ورون او د زمردو لوی وښي يې پر مټو او ډېرې نورې ګانې يې پر بېلابېلو ځايو کې وې. په يوه

وښي کې يې ګوه نور اېښودل شوی و... دا به څوک ډېر لږ باور وکړي چې يو ختيځي سلطان، په داسې حال کې چې د مېلمنو د خوښۍ

اندېښنه ورسره وه، څومره ډېر د يو ښاغلي چلند درلود او څومره ښه يې خپل عزت او درنښت ساتلی و.^{۳۸}

خو د انګرېزانو او افغانانو د لمړنۍ ليدنې تر ټولو ښه او بې اړنګه بشپړ يادښت الفنستون نه، بلکې د هغه يو ټيټ

پوري مامور ليکلی. وېليم فرېزر William Fraser د اېنورنېس Inverness يو پارس پوه و چې په بر سکاټلنډ کې يې خپل

مور او پلار ته په استولي ليک کې د شاه له لوري د دوی په ښه راغلاست يې حيرانتيا څرګنده کړې وه. په دغه ليک کې

نوموړي د شاه شجاع چې د خپل قدرت په اوج کې و، يو واضح او په بشپړه توګه محسوس انځور بيان کړی دی. فرېزر

يوه پرتمينه تشرېفاتي ډله چې د چرمو شاوورد کوټونه يې پر تن وو، يادوي چې انګرېزان يې د پېښور په واټونو کې

بدرګه کړل او نارينه افغانان چې چينې يې په تن او تورې قره قلۍ يې پر سر وې او ښځې چې د مخ لوڅو کليوالي بزګرو

ښځو برعکس، اوږدې سپينې بورقي يې اغوستې وې، د واټونو په غاړه ورته ولاړ وو.

انګرېزان د پېښور له لويې کلا چې (لکه په کابل کې) بالاخصار نومېږي د بهرني انګر له لارې غونډ کړل شول. دوی د

پاچا د پيل او پړانګ له څنګ څخه چې کېدای شي د مانۍ د انګر تر ټولو ښه څيز وبلل شي، تېر کړل شول او د کلا په

اصلي انگرې کې د نندارچيانو د تالار مخې ته لاره وروښودل شوه. د انگرې په منځنۍ برخه کې درې تيندکې وې چې په درېيو بېلابېلو پوړونو کې يې اوبه د نري گرد په ډول خورا اوچتې شيندلې. د انگرې په وروستۍ برخه کې يوه دوه پوړيزه ودانۍ وه چې سروه ونې پرې انځور شوې وې. پورتنۍ پوړ يې پرانيستې او په ستنو ولاړ و چې په منځنۍ برخه کې يې د گومبزي غره وه او د زرینه گومبزي لاندې، شاه پر يو کثيرالاضلاع اوچت تخت ناست و. دوه حاضرپاشو د اس له لکۍ څخه جوړ مچ شروني په لاس کې نيولي وو، چې د اسيایي پاچاهيو سمبول و. فرېزر ليکي: «حالت داسې و لکه ذهن چې د ښاپيريو او يا فولکلوري کيسو د لوستلو په لړ کې انځور مجسم کړي. کله چې ننوتلو، موږ د اړينه درناوي له پاره درې ځلې له سر نه خولۍ ليرې کړې او وروسته مو لاسونه داسې لپه کړل لکه اوبه چې سړی په کې نيسي او بيا مو مخامخ د مخ ښکتنۍ برخې ته وښول او شونډې مو داسې وښورولې لکه دعا چې کوو. په پای کې مو لاسونه پر پيره تېر کړل.» نيمايي وسلوال عسکرو ته د تگ امر وشو چې په انگرې کې په دوه مخامخ ليکو کې درېدلې وو. دوی په لنډو کامو او سوکه منډه په داسې حال کې انگرې پرېښود چې د سيني او اوږو زغري يې يو له بل سره لکېدې. د تگ په بهير کې دوی چې څومره کولای شول همدومره يې د سيني او اوږو د زغرو کړنکاری او د کلکو کامو تېراري اوچت کړ. کله چې دوی لاړل، د دربار مامور د الفنسټون مخ ته ودرېد او په داسې حال کې چې پاچا ته يې کتل په لور غږ يې وويل: «دا ښاغلی الفنسټون بهادر فرنگی، استازی دی. خدای د خير ورکړي.» ورپسې د سټرېچي Strachey مخ ته ودرېد او غږ يې کړ: «دا استراحي بهادر...» په همدې ډول يې په کتار کې ولاړ د پلاوي غړي يو په بل پسې معرفي کړل، خو نوموړي زموږ د عجيبه نومونو لکه کيننگهم Cuningham، مکارټني McCartney، فيټزجرلډ Fitzgerald په اخیستلو کې سخته ستونزه درلوده او کله چې د ليکې پای ته نږدې شو، کابو د هر نوم په اخیستلو کې يې تېروتنه کوله.

کله چې د نوم اخیستنې لړۍ خلاصه شوه، ديپلوماتان يوه دقيقه په بشپړه چوپتيا درېدلې وو تر څو چې شاه شجاع په صاف غږ له پاسه غږ کړ: «خوش آمدید» (ښه راغلاست). ورپسې شاه شجاع له خپل اوچت زرین تخت څخه جگ شو او د دوه خواجه گانو په مرسته له تخت څخه ښکته شو او د تالار په کوټ کې يو ټيټ تخت ته لاړ. کله چې شاه کښېناست، ديپلوماتان په داسې لاره چې دواړو خواوو ته يې د سروو ونې وې، په گومبزي پټ د نندارچيانو تالار ته ننوتل. «د ننوتلو په ترڅ کې موږ د ودانۍ په اوږده اړخ کې ليکه شوو. د ودانۍ غولۍ په بهرنيو قالينو فرش و.» چوپتيا هغه وخت ماته شوه چې شاه د انگرېزي اعلحضرت، د انگرېزستان پاچا او د هغه د ملت د احوال په هکله وپوښتل او وې ويل چې برتانيه او ملت يې تل په ښه وضعيت کې دي او باور لري چې په راتلونکې کې به هم همداسې وي. الفنسټون په ځواب کې وويل: «که د خدای رضا وه.»

ورپسې شجاع ته د لوی والي ليک ورکړل شو. الفنسټون د خپل ماموريت وجه او موخه بيان کړه. پاچا په خوښۍ الفنسټون ته له سخاوت او ستاينې څخه ډک ډاډ ورکړ. وروسته انگرېزي مېلمنو ته اعزازي چپې ورکړل شوې او دوی په همدغه چپنو کې بېرته د کور په لور ستانه شول.

په همدغه شپه فرېزر خپل مور او پلار ته د شاه شجاع په هکله خپله انگرېزه داسې ليکلې: «په خاصه توګه د هغه د ښې درنښت او ښايسته ختيځي وقار او شخصيت پر ما اغېز وکړ.» فرېزر خپل ليک ته داسې دوام ورکوي:

پاچا پرته له تګې نېغ او په زنگنو ناست و. دواړه لاسونه يې په ورنو اېښي وو او څنگلې يې مخ ته را ايستلې وې. دا د ناستې هغه بڼه ده چې معمولاً ازاد او پر ځان باورمن خلک يې نيسي. دوی پر څوکۍ کښېښي، مخې ته تګيه کوي او په خپلو ټينګاريزه اصولي خبرو

حاضرین تر خپل اغېز لاندې راوړي. په ولسي جرګه کې ما [چارلس جېمز فاکس Charles James Fox] لیدلی دی چې له خپل ځای څخه د جګېدو په حال کې پر فاسدو وزیرانو د سختې ګوت نیونې تیاري نیسي. په کوم ځای کې چې موږ درېدلې وو، هغه ځای و چېرته چې د شاه بیعت د هغه حضور ته د عاجزۍ او تعظیم سر تیتوي، چېرته چې د هغه عامه غوښتنې عملي کېږي او چېرته چې عدالت د هغه منظوري اخلي، خو چېرته چې ښايي استبداد په چټکۍ اطاعت تر لاسه کوي... ما سترګې ښکته ځمکې ته نیولې وې: په ځمکه د وینو داغ و.

کله چې شاه شجاع له تخت څخه ښکته شو او د نندارچیانو د تالار په لور روان شو، فرېزر د هغه ونه د پنځه فوټه او شپږ اینچه په شاوخوا کې وارزوله او د مخ بڼه یې داسې بیان کړه: «په پوست غنم رنگه خو خلا او سرخي یې نه درلوده، پیره یې تکه توره او په بیاتي لږ لنډه شوې، وروځې یې اوچتې خو سیخې او لږ پورته یې رېونده ارغاری* درلود خو په ګوت کې بېرته تاو شوې وې. بانه او د جېزمې* څنډې یې په رانجو تورې وې، وروځې او پیره یې هم په سینګار تور شوي وو.» فرېزر د شاه غږ اوچت او دروند بیان کړی.

د هغه جامې اعلی، تاج یې عجیبه او په غميو ښکلې شوی و. زه فکر کوم چې تاج یې شپږ ګوته و او په هر ګوت کې یې د ډینګ د ښکېو یوه ګڼه کېډۍ اېښودل شوې وه... دا د خپلواکۍ نښان او په ځمکه کې د خدای غوره کړل شوي نښه ده. د تاج چوکاټ به د تور بخل و، خو ښکېو او سرو زرو داسې پټ کړی و چې ما ټول ګران بیه غچي په کې ونه پېژندل، خو یاقوت، زمرد او مرغلرې په کې له ورايه ښکارېدل چې په ښایست او جسه کې یې ساري وو.^{۳۹}

د شاه شجاع او انګرېزانو تر منځ د ائتلاف په هکله خبرو څو اونۍ دوام وکړ. شاه شجاع له کمپنۍ سره د ائتلاف لېوال و او د خپل هېواد په ساتنه کې چې ناپليون پارسيانو ته وعده ورکړې وه، د انګرېزانو د مرستې هیله من و، خو پېښور ته له هر لوري د بدو خبرونو رارسېدنې د هغه پام بلې خواته اړولو. د شاه شجاع د دربار د عظمت برعکس، د نوموړي واکمني په هغه کچه چې انګرېزانو فکر کاوه خورا ډېره کمزورې وه. الفنسټون او فرېزر دواړو ته ژر په دې هکله اړنګ پیدا شو. د شاه شجاع د خپل دربار له برم څخه ډک دغه تياتر تر یوې کچې د نوموړي هغه هڅه وه چې غوښتل یې خپل کمزوری موقف پټ کړي.

د شاه شجاع ستونزې تر یوې کچې له خپل نيت څخه زېږېدلې وې چې غوښتل یې افغان سیاست ته یو نوی حرمت ورکړي. کله یې چې په ۱۸۰۳ کال کې واک تر لاسه او شاه زمان یې له بند څخه ازاد کړ، هغه ونه غوښتل چې د معمول په څېر خپل مغلوب میرنی ورور (شاه محمود) روند کړي. شاه شجاع پخپله یادلیکچې کې لیکلي: «موږ د غچ په پرتله په ښښنه کې ډېر خواږه مومو؛ نو د ښښنې په هکله د پاک قران د ارشاداتو پر بنا او زموږ د ښښونکي او نرم مزاج په

* ارغاری: مخ پر ښکته ځای

* جېزمه: د سترګې هغه برخه چې بانه په کې دي

غوښتنه او همدا راز د دغه پوهاوي پر بنسټ چې انسان د تېروتنو او بې پامۍ یو ترکیب دی، موږ په عدل د هغه عذر او بهانو ته غوږ ونیو او په دې باور مو وبانښه چې بیا به داسې بې وفا کار نه تکراروي.^{۴۰}

نو شاه محمود یې د بالاحصار پر سر په مانی کې نظر بند کړ. د دغې پالیسۍ بده اغېزه هغه وخت څرګنده شوه چې شاه محمود په تېښته بریالی شو او د شاه شجاع له سخت دښمن (بارکزیو قبیلې) سره یې لاس یو کړ. د بارکزیو او سدوزیو تر منځ دښمني لا د مخه ترخه او خونړۍ وه او اوس دغه دښمني ژر داسې کړکېچ رامنځ ته کړ چې هېواد یې ویجاړ کړ، قومونه یې ووېشل او ګاونډ هېوادو ته یې د لاس وهنې فرصت برابر کړ. دغه کړکېچ د نولسمې پېړۍ په لمړیو کې بې ځنډه د افغانستان په اساسي شخړې بدل شو.

د بارکزیو مشر پاینده خان د شاه شجاع د پلار (تیمور شاه) اعلی وزیر و. کله چې تیمور شاه په ۱۷۹۳ کال کې مړ شو، پاینده خان، شاه زمان پر تخت کښېناوه. په لمړیو کې پاینده خان یو وفادار وزیر و، خو شپږ کاله وروسته د دغه دواړو تر منځ سخت اختلاف پیدا شو.^{۴۱} څو میاشتې وروسته شاه زمان خبر شو چې پاینده خان په مانی کې د کودتا پلان جوړوي څو د زرو اشراقیانو ګټې خوندي وساتي. وروسته، د شاه زمان تېروتنه دا وه چې نه یوازې وزیر پاینده خان چې دی یې پر تخت کښېنولی و، ووژلو بلکې د کودتا په پلان کې ټول ښکېل کسان چې ډېری یې قومي مخور سپین ږيري وو هم تر تیغ تېر کړل. د شاه بله تېروتنه دا وه چې د پاینده خان یوویشت زامن یې بندي نه کړل؛ نو په دې توګه، شاه زمان د بارکزیو ګواښ په شنډولو کې پاتې راغی او عملاً یې یو پېچلي وضعیت ته لاره هواره کړه او د دوه مهمو افغان کورنیو تر منځ یې د دښمنۍ په پیلولو د افغانستان په سیاسي پوړ کې داسې درز رامنځ ته کړ چې ډېر ژر د کورنۍ جګړې کندنې ته پراخه شو.

د پاینده خان مشر زوی فتح خان د بارکزیو د مشر په توګه د پلار ځای ناستی شو، خو ورو ورو دا څرګنده شوه چې د بارکزیو د دغه کورنۍ په هلکانو کې تر ټولو ګواښوونکی او هوډمن کس د فتح خان کشر ورور، دوست محمد خان و چې له قزلباشي مور زېږدلی و. دوست محمد خان یوازې اووه کلن و چې د وزیر د چای باشي دنده یې درلوده او په دربار کې یې د خپل پلار اعدام په خپلو سترګو ولید. داسې ښکارېدل چې دغه هیبتناکه پېښې نوموړی د تل له پاره اغېزمن کړ.^{۴۲} دی د شاه شجاع تر ټولو خطرناک دښمن شو او په ۱۸۰۹ کال کې چې نوموړی اوولس کلن و تر ټولو ځیرک جنګیالی او همدا راز د ماهر او سنجوونکي ستراتیژست په توګه پېژندل کېده.

کله چې شاه شجاع په لمړي ځل په ۱۸۰۳ کال کې واک ته ورسېد، هڅه یې وکړه چې له بارکزیو سره دښمني ختمه کړي او دوی ته بېرته په دربار کې برخه ورکړي. بارکزي وروڼه وېښل شول او دربار ته لاره ورکړل شوه. شاه شجاع د دغه نوي اتحاد د ټینګښت له پاره، د دوی له خور، وفا بېګم سره واده وکړ. په لمړیو کې حالات ښه برېښېدل، خو بارکزي یوازې یو فرصت ته په تمه وو چې د خپل پلار غچ واخلي. له بالاحصار څخه د شاه محمود له تېښتې وروسته، فتح خان او دوست محمد خان سمدلاسه د هغه په ملاتړ له مخالفینو سره یوځای شول.

پېښور ته د الفنسټون د ډلې له رسېدلو څخه لږ وخت وروسته، شاه محمود او بارکزیو مخالفینو د افغانستان سوېلي پلازمېنه کندهار فتح کړ. یوه میاشت وروسته د ۱۸۰۹ کال د اپرېل په اوولسمه، ټیک هغه وخت چې شاه شجاع له الفنسټون سره د تړون په متن وروستی خبرې کولې، مخالفینو کابل هم تر خپل واک لاندې راوست. ورپسې یې په پېښور کې پر شاه شجاع باندې د یرغل تیاري پیل کړه. وضعیت ډېر نازک شو ځکه چې د شاه شجاع د پوځ لویه

برخه په کشمیر کې د یو بل پاڅون سره په جګړه بوخته وه او د مخالفینو له لوري د کابل د فتحې له خبر سره سم، د کشمیر د جګړې په هکله هم بد خبرونه رارسېدل: هغه دوه اشرافيان چې د جګړې د ادارې دنده ورکړل شوې وه، یو یې د یوې خپلمنځي شخړې په پایله کې مخالفینو ته اوبښتی و.

لکه څنګه چې د پاچا پام دغه پېښو ته اړول شوی و، الفنسټون خپلې موخې ته خوشی و او د څارګریزو مالوماتو په ټولولو یې پیل وکړ. دوی به د افغانستان په ګوټ ګوټ کې له سوداګرو او عالمانو څخه د افغانستان د جغرافې، تجارت او د قومونو د دود په هکله پوښتنې کولې او د پیسو په بدل کې به یې خلک بېلابېلو سیمو ته د مالوماتو راټولونې له پاره لېږل. د بېلګې په توګه، د ملا نجیب په نوم یو کس ته یې پنځوس روپۍ ورکړې چې په کافرستان کې، چې ویل کېږي د لوی الکساندر د یوناني پوځ له اولادې څخه دي، د سیاه پوش په هکله مالومات ټول کړي. الفنسټون ته د شاه شجاع منشي یا سکرتر د مالوماتو یوه بډایه سرچینه برېښېده. هغه لیکلي دي: «یو داسې کس چې د کوټه ناستۍ او مطالعې عادت یې درلود او په رښتیا یو نابغه و چې د پوهې ستره تنده یې لرله، خو په میتافزیک او په هېواد کې د پېژندل شوو اخلاقي علومو په هکله یې پوهه ډېره ښه وه. هغه له ریاضي سره مینه لرله او د سانسکرېت په زده کړه هم په دې موخه بوخت و چې وکولای شي د هندي پوهې خزانې وسپړي.» په دربار کې نور مفکران او روڼ اندي هم وو چې د هېواد په هکله یې ډېره پوهه درلوده... ملایان، ځینې یې پوهاند، ځینې دنیوي، ځینې د ربوبیت پلویان، ځینې په کلکه د محمد پلویان او ځینې د صوفیت د باطني عقیدې په پوهه کې یې ساري وو.^{۴۳}

الفسټون او ډلې ته یې شاه اجازه ورکړې وه چې له تفریحي بن څخه کار واخلي. دوی به وختي پاڅېدل چې خپلې پلټنې وکړي او له غرمې وروسته به یې د شاه زمان په بن کې دمه کوله. «په بن کې د مېوې ونې دومره ګڼې اېښودل شوې وې چې د لمر وړانګې ځمکې ته نه رسېدې او د دمې له پاره یې سور ځای برابرولو... له غرمې وروسته به موږ یوې غرغې ته چې پر قالینو فرش وه لاړو. دلته مو خپل وخت د هغه ګڼ شمېر بیتونو په لوستلو تېرولو چې پر دېوال لیکل شوي وو: ډېری بیتونو د بخت بې ثباتۍ ته اشاره کوله، ځینې بیتونو د شاه له اوسني حالت سره ډېر سمون درلود.»^{۴۴}

دلته به الفنسټون ناست و، په یاد لیکچه کې یې په لیکنه هڅه کوله چې له تناقضاتو څخه ډک په افغان کرکټر باندې ځان پوه کړي. هغه لیکلي: «د دوی عیبونه غچ، کینه، بې ساری حرص او سرتېمبکي دي، خو له بلې خوا دوی د ازادۍ مینوال، خپلو ملګرو ته وفادار، په خپلو لاس لاندو مهربان، مېلمه پال، زړور، زغمن، صرفه کوونکي، خوارېکښ او هوښیار خلک دي.»^{۴۵} الفنسټون دومره ځیرک و چې دلته په دې پوه شوی و چې په افغانستان کې د جګړې بریا په مخامخ جګړه کې په دومره کچه نه ترلاسه کېږي لکه په بریالۍ توګه په قومونو کې د بدلېدونکي بیعت او ملاتړ په جوړښت کې چې لاره پیدا کړي. الفنسټون لیکلي: «په جګړه کې بریا معمولاً هغه وخت تر لاسه کېږي چې کوم مشر د دښمن لوري ته واوړي او ورپسې د پوځ لویه برخه یا د دغه مشر په پله لاره شي او یا تېښتې ته مخه کړي.»^{۴۶}*

شاه شجاع اوس د خپل نظام د پایښت له پاره په خبرو بوخت و. هغه لیک چې ویلیم فرېزر له پېښور څخه کور ته لېږلی، ښیي چې څومره ژر د پلاوي خوشبېني په اندېښنه بدله شوه. فرېزر په ۲۲ د اپریل داسې لیکلي: «نني خبرونه زموږ د خوار ملکري، شاه شجاع الملک له پاره خورا بد دي. ویل کېږي چې مخالفینو کابل او غزنی دواړه نیولي او پوځ

* په هند کې هم ډېری وخت دغه حالت و. په پلسي Plassey او بوکسر Buxar کې د کلایف Clive بریاوې د انګرېزي بانکرانو او هندي متنفذینو تر منځ د خبرو پایلې وې، نه هغه څه چې وروسته امپریالیستي پروپاګنډ په جګړو کې د زورورتیا او کارنامو پایلې بللې دي.

په کشمیر کې مخ په ماتېدو دی. دا په ښار کې اوازې دي، خو پخپلې یې په عمومي توګه شوې دی او زه هم وېرېم چې رښتیا دي؛ نو دا سړی نور پاچا نه دی، یا باید وتښتي او یا خپل هر څه په یوه وروستی جګړه وتړي.»^{۴۷}

انګرېزان ورو ورو په دې پوهېدل چې افغانستان د حاکمیت له پاره اسانه ځای نه دی. دلته په تېرو دوه زره کلونو کې یوازې څو لنډې مودې وې چې ټولو قومونو یوازې د یوه حاکم حاکمیت منلی و او یو ځواکمن حکومت شته و. همدا راز ټولې هغه شېبې ډېرې لنډې وې چې هېواد یې د یو واحد سیاسي سیستم په لور خوځولو. افغانستان د دولت په پرتله له قومي سیالیو څخه جوړه د حکومتونو یوه بدلېدونکې ټولګه وه چې د ملکانو او وکیلانو له لوري اداره کېده. دغه حکومتونه چې بیعت او وفاداري په کې یوازې شخص ته وه، باید د خبرو له لارې راخپل شوي وای او له پام څخه نه وای غورځول شوي. د قومونو دودونه په مساواتو ولاړ او ازاده وو او دوی یوازې د خپلو شرطونو په منلو یو واک ته بیعت کولو. مالي ډالیز د دوی همکاري خپلوله، خو هېڅ کله یې وفاداري نه شوی تضمین کولی. یو عسکر تر ټولو وړاندې خپل سیمه ییز مشر ته چې هغه ته یې ارتقا او پیسې ورکولې، وفادار و، نه یو دراني پاچا ته چې لیرې به په کابل یا پېښور کې ناست و. حتی کله کله پخپله قومي مشرانو ته اطاعت نه کېده ځکه چې د دوی صلاحیت ډېر ګونګ و. لکه څنګه چې ویل کېدل: «د هرې ورې غونډۍ شاته یو امپراتور ناست دی او یا هر سړی خان دی.»^{۴۸}

په داسې نړۍ کې، حکومت هېڅ کله په واک انحصار نه درلود او پخپله حکومت یو له هغه شمېر څخه و چې د بیعت په ادعاو کې یې سیالي کوله. یو متل و چې ویل یې: «یو افغان امیر د میړیانو په ډومبسکه* خوب کوي.»^{۴۹} په داسې حال کې چې د شاه شجاع واکمني مخ په نږدېدو وه، الفنسټون په دغه حالت پوه شو. هغه لیکلي: «د قومونو کورنی دولت له خپله اړخه دومره ښه بسیا دی چې د شاهي دولت ستره ګډوډي هم د دوی په کارونو کې خنډ کېدای نه شي او نه هم د خلکو په ژوند کې مزاحمت جوړوي.»^{۵۰} دا د تعجب ځای نه دی چې افغانانو خپل غرونه په ویاړ یاغستان نومول.^{۵۱}

کن شمېر قومونو په پېړیو ګاونډ امپراتوریو ته د خپل چوپړ د سیاسي معادل پیسو په بدل کې همکاري کړې: د بېلګې په توګه، حتی د مغول امپراتورۍ په اوج کې، په ډهلي او اګره Agra کې امپراتوران پوهېدل چې له افغان قومونو څخه د مالي اخیستنې په هکله د یوې هڅې حتی فکر کول هم بې مانا وو؛ نو پرځای یې، یوازې لاره چې دوی وکولای شي د مغلو له پلرني هېوادونو سره په منځنۍ اسیا کې خپلې اړیکې وساتي، قومونو ته د لوېې کلنۍ اعانې ورکړه وه. د اورنګزېب د واکمنۍ پر وخت، د مغلو خزانه دار په کال کې ۶۰۰۰۰ روپۍ افغان قومي مشرانو ته د دوی د وفادارۍ د تضمین په موخه ورکولې، ۱۲۵۰۰ روپۍ یوازې افریدي قوم ته ورکول کېدې، خو سربېره پر دې، حتی د مغلو په ښو حالاتو کې، پر افغانستان باندې د دوی کنټرول وقفه یې و. حتی بریمن نادرشاه چې په ۱۷۳۹ کال کې د ډهلي له لوت څخه تازه راغلی و، قومي مشرانو ته یې د خیبر له لارې د تګ او راتګ د اجازې د ورکړې په بدل کې ډېرې پیسې ورکړې،^{۵۲} خو دلته نور بدیلونه هم وو: کېدای شوی نادرشاه افغانان د لوت او غنیمت د یوې څلورمې برخې د ورکړې په بدل کې د یوه مشر حاکمیت منلو ته هڅولي وای لکه څنګه چې دواړو، احمد شاه ابدالي او تیمورشاه دغه

* ډومبسکه: راټوله شوې خاوره چې یوه کوچنۍ غونډۍ غونډې ښکاري

* انګرېزانو وروسته د مغلو لاره تعقیب کړه. د یوه بې خونده امپریالیستي سند پر بنسټ، دغه د انګرېزانو پالیسي شوه چې: «سندیان خپه، له بلوڅانو سره ملګرتیا جوړه کړه، خو پټان ته پیسې ورکړه.»

کار کړی و،^{۵۳} خو د يوې ډکې خزانې له حاکم څخه پرته او يا د ذبعلقه گروپونو د يووالي له پاره د لوب له تې پرته، افغانستان نږدې تل توتې کېدو ته گروهنه* درلوده. که په هېواد کې کوم وخت لنډ مهالی يووالی و، هغه د پوځ د برياوو له کبله و، نه د اداري برياوو له امله.

د شاه شجاع او د هغه د نيکه د پاتې امپراتورۍ حالات هم بې اړنگه همداسې وو. د ۱۸۰۹ کال د مې په مياشت کې چې د الفنسټون له راتګ څخه دوه مياشتې تېرې وې، د هغه ناورين بشپړه کچه څرګندېده چې شاه شجاع ورسره مخ و. فېرېز ليکلي: «لارې بې ثباته دي. ټولو قبيلو او مشرانو هغه لږ کنټرول چې درلود له لاسه ورکړی او يو له بل سره شخړې، جګړې او لوتول کوي.»

په کشمير کې د شاه پوځ په بشپړ ډول له منځه لاړ. له ۱۵۰۰۰ کسانو څخه يې يوازې ۳۰۰۰ بېرته راغلل، پاتې يې يا ووژل شول او يا دښمن ته واوښتل.... په عين وخت کې، شاه شجاع له بريده زياته هڅه کوله چې له هرې ممکنه لارې څخه پيسې ټولې کړي، له ځينو څخه په ستاينه او له ځينو څخه په نرمښت قانع کولو او له نورو څخه په ژمنو. نوموړي د بل لوري له سردارانو يا قوماندانو سره هم په پټه د معاملو هڅه وکړه او د يو انډېښمن او زورور پاچا په څېر يې د وياړمنو او ازادو اشرافيانو سره په تشه خزانه او په مات او خواره پوځ هر څه وکړل او هره قرباني يې ورکړه.^{۵۴}

شاه له ډېرې ناهيلۍ او وارخطايۍ نه د خيبر له قبيلو څخه يو بل پوځ جوړ کړ او د مې مياشت يې هر څومره چې کولی شول هغومره يې پوځ ته د خلکو په جلب کې تېره کړه. له کشمير څخه د مات پوځ د لږ شمېر عسکرو پلې لړۍ خلع سلاح، د سپرلي اسانتياوې ترې اخيستل شوې او څه نا څه په لوڅ تن را رسېده.^{۵۵} په پېښور کې اوازه شوه چې د انګرېزي پلاوي ډله له مخالفينو سره په اړيکه کې ده او شاه د دوی د لوتولو امر کړی دی. ترينګلتيا دومره ډېره شوه چې د خلکو يوه څاڅمنه او پارېدلې ډله د انګرېزي پلاوي د هستونکې مخ ته راټوله شوه.^{۵۶} لکه څنګه چې د پلاوي خوندیتوب په خطر کې و او لارې هم ورځ تر بلې خطرناکه کېدې، د جون په دوولسمه دغه پلاوي له شاه سره خدای په امانې وکړه او د سوېل-ختيځ په لور ډهلي او کلکتې ته روان شو.

شاه شجاع د مقاومت له پاره تياري نيوه. د تاريخ سلطاني په کتاب کې سلطان محمود دراني ليکلي: «که څه هم شاه شجاع ته له هر لوري بد خبرونه راتلل او په بې وسۍ يې کتل چې بد قسمت يې پر ادارې سيوری غوړوي، استقامت يې له لاسه ورنه کړ، وېره يې پرېښوده چې پر ده برلاسې شي او پر ځای يې د شاه محمود د بريد مقابلې ته لښکر وايسته.»^{۵۷}

له يوې اونۍ څخه لږ وخت وروسته، انګرېزان په اټک کې د اباسين کيڼې غاړې ته د اکبرخان د کلا دېوال څنګ ته تم شول. دلته دوی يو په دورو پټ شاهي کاروان د سيند په شمالي غاړه کې وليد چې له سيند څخه د تېرېدو تياري نيسي. دا د رانده شاه زمان او وقابېګم کاروان و چې د سدوزيو حرم يې خوندي ځای ته لېږدولو. فېرېز ليکلي: «که زموږ پر ذهن باندي د دغه ليدنې د خپګان اغېزه درته بيان کړم، موږ ډېرو کسانو خپلې اوښکې نه شوای پټولای. روند شاه پر يو ټيټ کټ ناست و... په لږ منځني واټن کې داسې نه ښکارېدل چې سترګې يې څه عيب ولري، يوازې داسې ښکارېدې لکه چې په هره يوه کې يې يو خال وي او سطحې يې لږ غير منظمې وې. کله چې موږ کېښناستو، هغه د معمول په توګه

* گروهنه: تمايل

مور ته ښه راغلاست وویل او یوازې دومره یې وویل چې د شاه شجاع په اوسني قسمت خپه دی او که د خدای رضا وه بیا به ده ته هر څه سم شي.^{۵۸}

شاه زمان د یو بد خبر سره راغلی و. د شاه شجاع ماته حتمي شوې وه. د شاه شجاع پوځ له جلال اباد څخه د کابل په لور حرکت کړی و او د پوځ مخکښه برخه یې چې څنگه په نیمه کې د مغولي بن سرو ته ورسېده، د شاه په سترې او اندېښمنو ځواکونو غلچکې برید وشو. په نېزو او خیري چرو سمبال، په اس سپاره د دښمن جنگیالي د شاه شجاع پر ځواکونو چې تر اوسه په لاره لیکه روان وو راپورته شول او په شور او غوغا یې د چرو، نېزو او توپکو په کنډاغونو، په وهلو پیل وکړ. د شاه په چرو غوڅ او په نېزو سوري عسکر پرله پسې په ځمکه غورځېدل. ورپسې د دښمن جنگیالي ښکته شول او د مړیو د بدن د غرو په را ایستلو او د دوی د تنو په سپکاوې یې پیل وکړ. دوی به د مړیو د بدن تناسلي غړي غوڅ او په خوله کې به یې ورکړل. د څو دقیقو په ترڅ کې د شاه جنرال ووژل شو او د پوځ نویو جلب شوو عسکرو تېښتې ته مخه کړه. د اشرافیانو ډېره برخه چې فتح خان بارکزي رشوت ورکړی و، له دښمن سره یو ځای شول.^{۵۹} شاه شجاع چې د کاروان په وروستی برخه کې و، له غلچکې برید څخه داسې وخت خبر شو چې هر څه پای ته رسېدلي وو. د شاه نوی پوځ منحل شوی و او د بیرنې تېښتې په اړودور کې پاچا له خپلو ساتونکو څخه بېل شو. وروسته د شاه مات پوځ په تندرېز ماښام کې له توپان سره مخ شو. د سترو اسونو له سپېرو کوښو څخه د اوبو لاندې غږ راپورته کېده. په تاریخ سلطاني کې لیکل شوي: «د اسمان غضب په سیندونو کې باران په سیلاب بدل کړ او له سیند څخه تېرېدل نږدې ناشوني وو، خو شاه شجاع په خدای توکل وکړ او پر اس سیند ته ورگډ شو. لمړی د تېرېدو په بهیر کې د اس سینې اوبه بېلولې او پښې یې د کابل سیند په شگلن تل لگېدې، خو شجاع د سیند تر نیمایې تللی و چې یوه څپه پرې راغله او له اس څخه ولوېد. په پای کې شاه او اس یې په ډېره سختی وکړای شول چې د سیند بې غاړې ته په لامبو ورسېږي، خو پوځیانو یې نه غوښتل چې له سیند څخه تېر شي. په دې توګه شاه خپلو درباریانو او چوپړیالانو یوازې پرېښود چې هلته شپه تېره کړي.^{۶۰} شاه شجاع پخپله په دې هکله په ډېر صراحت لیکلي: «لکه په اډانه^{*} کې یو ګران بیه غی، مور یوازې یې ساتندویانو پرېښودل شوو.»^{۶۱}

پاچا چې کال یې ډېر بختور پیل شوی و او یوازې څو اونۍ مخکې یې د غوڅ واک یوه پرمینه ننداره جوړه کړې وه، یو ځل بیا لکه په زلیتوب کې یوازې فراري شو او لکه ږوند د افغان ولایتونو په تورو شپو کې پر اس سپور ګرځېده.

* اډانه: په ګاڼه کې هغه ځای چې غی په کې اېښی وي، چوکاټ

۲

یونارامه ذهن

شاه شجاع د نیملي له ماتې وروسته، د تحقیر او تبعید اوږده موده تېره کړه. لکه څنګه چې هغه له خان سره د نړۍ تر ټولو ارزښتمن کانی ګرځولو، لالهانده ګرځېدل یې نور هم خطرناک وو. شاه شجاع څو میاشتې د خپلو متحدینو له درباره لیدنه کوله او له دوی څخه یې غوښتل چې د شاه محمود او د بارکزیو د ګوښه کولو او بېرته د ده واک ته د رسېدو په موخه یو کمپاین په لاره واچوي. یوه شپه یوه پخوانی درباري، عطا بلنه ورکړه چې د اټک په هغه لویه کلا کې پاتې شي چې د اباسین له سیند څخه د تېریدنې اصلي لاره یې ساتله. میرزا عطا په دې اړه داسې ویلي:

هغوی شاه شجاع ته بلنه ورکړه چې په یوه ځانګړې مېلمستیا کې برخه واخلي. دوی خوږې هندوانې وخوړې او وروسته یې په ساتېري د هندوانو پر پوټکیو یو بل ویشتل، خو دغه ساتېري ورو ورو په سپین سترګې او سپکاوې بدله شوه او سمدلاسه یې شاه شجاع ونيولو. لمړی یې په اټک کې وساتلو، وروسته یې له کلکې څارنې لاندې کشمیر ته ولېږدولو او هلته یې په یوه کلا کې بندي کړ. د هغه سترګو ته په وار وار نشتر ونيول شو. یو ځل یوه ساتونکي لاس تړلی د اباسین سیند ته بوت او په سملاسي مرګ یې وګواښه کړ چې تر ټولو مشهور الماس ورته کړي.^۱

په عین حال کې وفا بېګم د شاه شجاع د خلاصون له پاره په وفادارۍ کار کولو. د خپل مېړه له ماتې وروسته لاهور ته لاړه او هلته یې د سېک سرچینو پر بنسټ، پخپله د سېک مهاراجا رنجیت سېنګ سره د خپل مېړه د خلاصون له پاره خبرې وکړې او رنجیت سېنګ ته یې د کوه نور د ورکړې ژمنه وکړه که چېرې هغه له زندان څخه د شاه شجاع په ازادولو کې مرسته وکړي.^۲ رنجیت سېنګ یې شرط ومنلو او د ۱۸۱۳ کال په پسرلي کې یې یو لښکر کشمیر ته ولېږه. د ده لښکر هغه والي ته ماته ورکړه چې شاه شجاع یې د یوې کلا په تل خونه کې بندي کړی و. بیا یې شاه شجاع ازاد کړ او لاهور ته یې راوست. رنجیت سېنګ شاه شجاع له خپل حرم څخه بېل نظر بند کړ او ورته ویې ویل چې د خپلې بڼې ژمنه د کوه نور په ورکړې پوره کړي. شاه شجاع په خپل یادښت کتاب کې لیکلي: «زموږ د حرم بڼځینه یې په یو بل کور کې مېشت کړې او په ډېرې خواشینۍ سره موږ ته د ورتګ اجازه نه راکول کېده. ډوډۍ او د اوبو څیره به لږ او پرته له کوم دلیل څخه راباندې بنده شوه. زموږ چوپړيالانو ته به ښار ته د تګ اجازه کله ورکړل شوه او کله نه.» شاه شجاع دغه د مېلمه پالنې له قانون څخه سرغړونه وګڼله اود خپل یو سترګي اسیر نیوونکي په غندنه یې داسې لیکلي: «دا په ځېنه توګه د بد چلند ښودنه وه، سوډرېزه او ظالمانه او همدا راز بد رنگه او خسیسه.»^۳

رنجیت سېنګ کرار کرار په شاه زور ډېر کړ. شاه شجاع هغه وخت د خپل بخت د نزول وروستۍ ټیټې کچې ته ورسېد چې په یو قفس کې واچول شو. په خپله د شاه شجاع د بیان پر بنسټ، د هغه مشر زوی شهزاده تیمور ته یې

د شاه شجاع په مخ کې تر هغه وخته شکنجه ورکړه خو چې نوموړي د خپلې تر ټولو ارزښتمنې شتمنۍ ورکړه ومنله.^۴ د ۱۸۱۳ کال د جون په لمړۍ نېټه رنجیت سېنګ په خپله ښار ته چې دېوالونه ترې چاپېر وو، راغی او له خپلو څو چوپړيالانو سره د مبارک په حويلي Mubarak Haveli کې چې د ښار په زړه کې پرته وه، شجاع ته تم شو. * شجاع په ډېر درنښت ستړي مټي ورکړل:

دواړه کښېناستل او ورپسې داسې يوه وقفه او بشپړه چوپټيا راغله چې نږدې يو ساعت يې دوام وکړ. رنجیت چې بې حوصلې شو، د خپل يو چوپړيال په غوږ کې وپسېد چې شاه ته د الماس يادونه وکړي. شاه ځواب ور نه کړ، خو يو خواجه (خسي) ته يې په سترگو اشاره وکړه. ورپسې خواجه لاړ او بېرته له يوه کوچني رول سره راغی او پر قالينه يې داسې ځای کېښود چې شاه او رنجیت ته يې مساوي واټن درلود. رنجیت سېنګ خپل خواجه ته وويل چې رول پرانيزي. کله چې الماس ښکاره او وپېژندل شو، رنجیت سېنګ واخيست او لاړ.^۵

شاه په هغه ژمنه او هوکړه چې وفابېگم کړې وه، وفا وکړه او په دغه شېبه کې هغه څه چې رنجیت سېنګ غوښتل ترلاسه يې کړل، خو له ژمنې سره سم يې شاه خوشې نه کړ. رنجیت سېنګ ته د شاه د الماس سربرېره پخپله شاه يوه بالقوه ارزښتمنه شتمني و؛ نو دغه مهاراجا، شاه په کور کې نظر بند وساتو، خو کله کله يې تر کلکې څارنې لاندې د شاليمار په بڼې کې د مېلې اجازه ورکوله. شجاع ليکلي: «زموږ تر منځ د هوکړې يا تړون په نېغ ټکر کې، اوس داسې ښکارېدل چې هر کله موږ د هواخوړۍ له پاره بڼ او يا زيارت ته تللو، جاسوسان به په پټه هر ځای په موږ پسې وو، خو موږ په خپل وقار دوی ته هېڅ پام نه اړولو.»^۶

شجاع ته لږترلږه دغه اجازه ورکړل شوې وه چې د لاهور شاعران راټول او د ده سات تېر کړي. د وخت يوه پېژندل شوې شاعر، رکن الدين لاهوري مکمل، په خپل يادښت کتاب کې ليکلي چې شجاع ده ته د مبارک حويلۍ ته د ورتګ بلنه ورکړه. کله چې د نوموړي د شعر يوې مصرعې شجاع ته تېر يادونه ور په ياد کړل، شجاع له ډېرې ژړا نه خپلې اوښکې نه شواي درولي. هغه مصرع دا ده: «اي باده، تا زما د معشوقې په زلفو څه وکړل؟» شجاع په ځواب کې په عين نظم داسې وويل:

تا زما د زړه سکون واخيست

د زړه مرغه مې د وطن د يادونو ویرکوي

دغه بلبل له خپل بڼ نه د جدایی ویر کوي^۷

رنجیت سېنګ څو مياشتې وروسته له شاه شجاع څخه د هغه څه د اخيستلو پرېکړه وکړه چې په خزانه کې يې پاتې وو. شجاع ته بلنه ورکړل شوه چې پر پېښور باندې د سېکانو په يو يرغل کې برخه واخلي، چېرته چې د هغه پردی شوی

* مبارک حويلۍ تر اوسه د لاهور په زاره ښار کې شته او په انارکلي کې، چېرته چې د دغه کتاب له پاره تر ټولو ډېرې پلټنې تر سره شوې، د پنجاب له موزيم څخه د پنځو دقيقو د پښو مزل لري او تر اوسه همغسې پاتې ده لکه د شاه شجاع په وخت کې چې وه. دغه حويلۍ د يو شمېر نورو څنګ تر څنګ حويليو سره چې حکاکي شوې د لږکي ارکې (پنجېرې) او برنډې لري د استوګني تر کورونو رسېږي. د افغان لمړۍ جګړې وروسته، انګرېزانو دغه حويلۍ د کابل تبعيد شوو قزلباش مشرانو ته ورکړه چې تر اوسه د شيعه گانو د فعاليتونو مرکز دی او په وروستي انګر کې خپله خانګړې عاشورخانه لري. کله چې زه په وروستي ځل هلته وم د حويلۍ څخه بهر هغه وخت بم چاودنه وشوه چې د شيعه محرم لارېون له حويلۍ ووت. اوس دغه حويلي د پوليسو تر کلکې ساتنې لاندې ده.

اوبښی، فتح خان بارکزی د خپلې واکمنۍ په مضبوطولو بوخت و. شاه شجاع لیکلي: «که څه هم زه د ستوني په سخت درد اخته وم، موږ خپلې ښځینه د شالیمار بڼ په کمپ کې پرېښودې او له سېک لښکر سره مو د جبري یوځای کېدو له پاره حرکت وکړ». کله چې شجاع په دغه پلمه له لاهور څخه وایستل شو، یرغل په مرموزه توګه لغوه شو، ظاهراً له دې کبله چې فتح خان بېرته کابل ته شاتګ کړی. کله چې شجاع بېرته لاهور ته روان و، په نیمه شپه کې یوې لوتمارې ډلې د ده پر کمپ یرغل وکړ او شاهي کېږدۍ یې لوټ کړې. د شاه یو افغان ساتونکي یو لوتمار ژوندی ونيو. هغه اقرار وکړ چې د رنجیت سېنګ له پاره کار کوي. شاه شجاع لیکلي: «موږ د دغه جاهل او بې وقوفو سېک سپیانو په بې احساسه او بې شعوره خیانت هک پک شوو». بیا یې رنجیت سېنګ ته ولیکل: «دا څه ډول چلند دی؟ هرې هغه کړنې ته چې ته دسیسې جوړوې، بهرته ده چې په ښکاره یې وکړې - خو دغه مکار او غیرعادلانه خورول بس کړه. دا شرم دی.» په راتلونکي ماښام، غلا شوي بکسونه بېرته کمپ ته راوړل شول. شجاع په ډېر خپګان وویل:

په ډېر شور-ماشور، زموږ سېک بدرګه کوونکو، بکسونه، د قالینو کڅوړې او د خزانې صندوقونه زموږ شاهي حضور ته بېرته راوړل. له څو جوړو بې ارزښته زرو جامو پرته، هر څه لاړل. له ځلېدونکو مرغلرو څخه ډک صندوق، د طلايي لیکو لرونکي عثماني او سندی ټوپک، ظریفه پارسي تورې، په ګانو پټې زرینې تومانی، د سپینو او سرو زرو له سکو څخه ډک صندوقونه، ښایسته کشمیري او د ورېښمو شالونه، دا ټول لاړل او دا منحوس بیا د راتګ جرات کوي او وايي: «دغه دی موږ ستاسې مال، چې موږ په ټول توان له لوتمارانو څخه وژغوره، راوړ! اعلحضرت دې دغه مال معاینه کړي څو ډاډه شي چې څه شی کم نه دي! داسې بې شرمه لوتماري! او بیا داسې سپین سترګې د وفادارۍ ښودنه! دا ټولې کړنې د کرکې وړ دي. خدای د موږ له داسې کړنو وساتي.»

شجاع پوهېده چې د دغه لوټ تر شا رنجیت سېنګ و، هغه لیکلي: «موږ روحاً دغه ټول غلا شوي مالونه لکه یو خیال یا بد خوب له خپل ذهن څخه وایستل... په وار وار له خیانتونو وروسته، له موږ سره د دغه بلاوو له خوا د مرستې هیله نه وه پاتې، خو دا چې زموږ ښځینه او زموږ ناموس په لاهور کې یرغل نیول شوي وو، د سختې کرکې سره سره، موږ اړ وو چې غاړه کېږدو او راتلونکې پنځه میاشتې مو د کلکې څارنې لاندې تېرې کړې چې داسې بې کچې ځورونکې وې لکه په سره گرمۍ کې ډېرې تنګې جامې. د استقامت پښو خپلې ګوټې د ستم په ګاني خوړولې، خو موږ به یوازې خپله سینه وهله چې د خپل زړه درد پرې ارام کړو.»^۸

خو شاه شجاع داسې سړی نه و چې څومره د چا خوښه وي، هغومره یې بندي وساتي؛ نو په کم وخت کې یې د تېښتې یو پلان جوړ کړ. لکه له ماتې وروسته، د شاه لمرنۍ کړنه د خپلو ښځینه خوندي ساتل وو؛ نو له خپلې تېښتې څخه مخکې یې پرېکړه وکړه چې خپل حرم په قاچاقې ډول له لاهور څخه وباسي. شجاع دغه کار د یو پښتون اس پلورونکي او یو داسې لاهوري پلورونکي په مرسته وکړ چې د شاه پر حرم یې د ورځنیو اړتیاوو توکي خرڅول. په سراج التواریخ کې د لیکنو پر بنسټ:

شاه د هغه هندي ښځو په وسیله څو د اس واګونونه پېرودل چې له دوی سره یې هغه وخت لیدلې وو کله چې د ده کور ته د توکو د خرڅلاو له پاره راتلې. په څلور ځله سفر کې چې په هر ځل کې لس ښځې وې، قاچاقرو ټولې ښځې لودیانه ته د کمپنۍ د واک د پولې د ننه چېرته چې شاه ویلي وو ورسولې. د تک په وخت کې به ښځو هندي جامې په تن کړې وې او داسې به ښکارېدې چې دوی سیند ته لکه د هندوانو چې دود دی، د لامبو له پاره ځي او یا د ښار اطراف ته د چکر له پاره روانې دي.^۹

کله چې رنجیت سېنگ د وفابېکم او نورو ښځو په تېښته خبر شو، «د حیرانتیا گوته یې د افسوس په غاښو ټینګه ونيوه» او د ساتونکو شمېر یې څلور زره کسانو ته اوچت کړ. ساتونکي یې د ښار په ټولو دروازو کې «په هره کوڅه، په هره حویلی، حتی په پخلنځي او تشناب کې او زموږ د خوب خونو سره ودرول. ساتونکو به تېل کرم کړل او موږ به یې په شکنجه کواښلو. دوی به موږ ته ویل: «کانې مو موږ ته راکړئ او کنه د دغه اېشیدونکو تېلو سوی به درته ښکاره شي.» هر کله به یې چې زړه و، شاه شجاع به یې په انګر کې د وسپنې په یو قفس کې واچولو. «هر چېرته به چې زه تلم حتی د اودس له پاره، دوی به زما څارنه کوله. نړۍ ما ته او په کور کې زما کسانو ته ورځ تر بلې تنګېده او موږ نور د دغه لږاکو او کم اصله سېکانو د کړنو له کتو څخه ستړي وو». شاه او کسانو یې د قران دغه ایت لوستلو ته مخه کړه: «موږ له ظالم قوم نه خلاص کړه».

زموږ د نیمو شپو نهیلو پیغو په ځواب کې دغه نظر د هدایت په څېر راته پیدا شو: زموږ د خوب د کوټې لاندې د شاهي کالیو الماری او د وفادار چوپړیلانو د هستوګنې ځای و. موږ دوی ته هدایت ورکړ چې د لاندینۍ کوټې په چټ کې زما د کټ لاندې یو سوری وباسي چې ساتونکي یې ونه ویني او د خاورو په کیندلو او د دېوالونو په سوري کولو له لاندینۍ کوټې څخه یو تونل د هغه اوو څنګ تر څنګ کورونو لاندې وکیندي چې موږ کرایه کړې وو. د درېیو میاشتو په بهیر کې دوی اوه دېوالونه سوري کړل څو چې تونل بازار ته څېرمه د یوه اړخ لېږتي ته ورسېد.*

د شاه په کټ کې یې یو وفادار پلوی پرېوت او پخپله شاه ملنګ ته ورته جامې واغوستې: «ما خپل ځان او مخ په ایرو وموښه او وېښته مې د ملنګانو په څېر غټ غټ کوڅې او تور پټکي مې پر سر کړ». شجاع د تونل له لارې له دوه مرستیالانو سره وتښتید. بیا د ښار په منځ کې د «کافر ساتونکو او بدنیتو کسانو له څنګ څخه چې خدای کانه او رانده کړل، تېر شوو».

بلاخره موږ د کلا د تخلیې اصلي لېږتي ته ورسېدو چې په دغه موسم کې وچ و. دا تنګ، تیاره و او تېریدل په کې خورا سخت وو، خو موږ هوډمن وو چې ووځو؛ نو ځانونه مو خدای ته وسپارل. په تېریدو کې مو د بدن بېلابېلې برخې وګرځېدې او وینې شوې. بلاخره موږ هغه سیند غاړې ته ورسېدو چېرته چې زموږ چوپړیلان له مناسبو جامو سره موږ ته تم وو. دوی تر مخه ماڼوګانو ته د دوی او د کښتۍ له پاره پیسې ورکړې وې؛ نو سمدلاسه مو حرکت وکړ او لېرې د سیند بلې غاړې ته واوښتلو. موږ کله سواره او کله په پښو، یوه شېبه هم د لارې د رېږو او خطر په فکر کې نه وو او نه مو لوړه او یا تنده په فکر کې وه.

نو په دې توګه موږ له لاهوره وتښتېدو*، خو زموږ سره هېڅ شی، پیسې او اکمالاتي توکي نه وو او له دې کبله زموږ حالت ژر ناهیلۍ ته نږدې شو.^{۱۰}

* مبارک حویلي یوه لویه د ځمکې لاندې سره خونه لري چې ظاهراً د هماغه وخت ده. کېدای شي دغه خونې د دوی تېښته چې لمړۍ سخته ښکارېده، ډېره شونې کړې وي.

* د افغان جګړې انځورګر د خپل مشهور افغان لېتوګراف lithograph په نوټ کې ادعا کوي چې شاه شجاع نه، بلکې وفا بېکم خپل او د شجاع د تېښتې پلان جوړ کړ او نوموړي د هغې دغه کړنې په سختو حالاتو کې «د ارامتیا او زړورتیا بېلګې» بللې دي. دا احتمالي نه برېښي چې وفا بېکم به حتی د تونل او د کښتۍ پلان د کمپنۍ د پولې په بله غاړه په لودیانه کې جوړ کړی وي، خو دا د وفابېکم د افسانو د پراختیاوو کچه ښيي چې دغه خبره د هغې له مړینې ډېر ش کاله وروسته رتري Rattray ته وویل شوه. دغه وګورئ James Rattray, Portraits of Ladies of Ranks. The costumes of the Various Tribes, Celebrated Princes and Chiefs, Views of the Principal Fortress and Cities and Interior of the Cities and Temples of Afghanistan. London, 1884, p.29.

شاه شجاع له خپلې تېبېستې څو میاشتي وروسته، د خپل تخت د بیا نیولو له پاره لمړنۍ هڅه وکړه. ده د پنجاب په غونډیو کې له ناراضه راجاګانو سره چې د رنجیت سېنګ دښمنان وو همغږي جوړه کړه او پلان یې درلود چې یو کوچنی لښکر جوړ او پر کشمیر یو نابېره یرغل وکړي څو د کشمیر دره تر خپل واک لاندې راولي. دا یو هوښیار حرکت و او کېدای شول چې د خپلې پاچاهۍ د بېرته نیولو له پاره یې دغه ځای یوه ښه اډه وای ځکه لکه څنګه چې وېلیم فرېزر لیکلي: «شجاع تر اوسه هم د یو پاچا په څېر د خپل نرمښت، مهربانۍ او لېبرالتوب په وجه ګرانښت درلود.»^{۱۱} سربېره پر دې، د یرغل له پاره وخت هم ډېر مناسب و: وروسته له دې چې رنجیت سېنګ د شجاع د ازادولو په موخه پر کشمیر یرغل وکړ، دغه دره د یو واضح حاکم تر واکمنۍ لاندې نه وه بلکې بېلابېلو واکمنانو پرې دعوا درلوده، خو یو شی چې شاه شجاع په دوامداره توګه په خپل پرځنګ* کې نه درلود هغه څه و چې ناپليون د یوه جنرال له پاره ډېر مهم ګڼل او هغه بخت و.

د شاه شجاع لمړنۍ ناوړین هغه وخت پېښ شو کله یې چې غوښتل د یرغل مالي اړتیا پوره کړي. ده یو کس لاهور ته ولېږه چې هغه ۱۵۰۰۰ روپۍ راوړي چې له یوه سیمه ییز صراف سره یې اېښې وې. رنجیت سېنګ د خپلو جاسوسانو په وسیله له دغه پلان څخه خبر شو، د سړي لاره یې ونیوه، پیسې یې ترې واخیستې او په خپله خزانه کې یې کېښودې.^{۱۲} د نورو پیسو پیدا کول د ځنډ وجه شوه او په دې توګه د کشمیر والي ډېر وخت درلود چې خپلې چوڼۍ او نورې ټولې هغه ممکنه لارې مضبوطې کړي چې شاه به د یرغل له پاره کارولې وای. کله چې شاه شجاع د هغه ګانو په بدل کې چې وفابېګم په پټه له لاهور څخه لودیانه ته ورې وې، د خپل لښکر د تمویل له پاره پوره پیسې پیدا کړې او بیا یې لښکر ته د خلکو جلب او د هغوی جنګي روزنه وکړه، راز برېښد شوی او د جګړې موسم هم تېر شوی و. خو شجاع دغه مشورې ته چې تر پسرلیه صبر وکړي پام ونه کړ او له نوي جوړ شوي لښکر سره د جات Jot د غاښي له لارې د چمبه Chamba درې ته ټیک هغه وخت لاړ چې د هماليا د غرونو څوکې د ژمي لمړنۍ واورې ګردجنې کړې وې. شاه شجاع په دې نیت چې په داسې لار کشمیر ته لاړ شي، چې مقابل لوري یې تمه نه کوله او مضبوطه کړې یې نه وې، پرېکړه وکړه چې خپل لښکر د پیر پنجال د لوړو په لور ستون کړي. دلته په برېښه او د خوشبویه ځنګله له تورو څوکو څخه په اوچتو غونډیو کې چې سرینګر ته یوازې د څو ورځو مزل پاتې و، دوی د واورې له توپان سره مخ شول. د شجاع لښکر د غاښي له سر نه لږ لاندې په سره هوا کې واورو بند پاتې کړ. شجاع وروسته لیکلي: «هلته د پرمختګ او یا شاتګ لاره نه وه او اوبه او ډوډۍ مو مخ په خلاصېدو وو. هندوستانی عسکر چې له یخۍ او واورې سره بلد نه وو، له یخۍ مړه کېدل.» لږ وخت تېر نه و چې دا کوچنی لښکر نږدې ټول تباہ شو. یوازې شاه شجاع او څو نورو کسانو وکړای شول چې د غاښۍ سر ته او بېرته هوارو ته ښکته شي.^{۱۳} کله چې د برتانيې یو لیکوال دغه خبر واورېد، هغه ولیکل: «داسې ښکاري چې بد بخت د دغه شهزاده په پله روان دی، هغه له بل څه سره نه، یوازې له خپل بخت سره په جګړه دی ځکه چې په وار وار یې ډېرې داسې ستونزې زغملي دي چې ډېر کم خلک ورسره مخامخ کېږي.»^{۱۴}

اوس شجاع له ناهيلي څخه ډک او په بد حالت کې و. ده يو ځل بيا په بدله څېره له خپلو څو تنو چوپړيالانو سره په پېچلې او اوږده غرنيزه لاره مزل وکړ تر څو بالاخره د ۱۸۱۶ کال په پشکال* کې په سوباتو Subbathu کې انگرېزي پوله ييزې تايې ته ورسېد. هلته يوې کوچنۍ ډلې بدرکه کړ او ورپسې لوديانې ته ستون شو چېرته چې د ده حرم په يوه د منځنۍ کچې حويلۍ کې اصلي بازار ته څېرمه اوسېده. شجاع ليکلي: «اوس موږ د خپل خان د خونديتوب په هکله اندېښنه هېره کړه. د خدای شکر مې وکړ چې موږ يې د دېښمنانو له منگلو خلاص کړو او په واوره کې يې موږ ته د دوستانو په لور لارښوونه وکړه. موږ د لمړي ځل له پاره پرته له وېرې په راحت شپه تېره کړه.»^{۱۵}

په ۱۸۱۶ کال کې لوديانه د کمپنۍ په شمال لوېديځ پوله کې د انگرېزانو د چاوني ښارکوټي و، چېرته چې د برتانوي والي د هستوګنځي د بيرغ له لکني څخه وروستۍ برتانوي بيرغ د برتانيې د هندي ملکېت او په سن پيترزبرګ کې د برتانيې د سفارت ترمنځ رېښه.

د شاه شجاع له راتګ څخه مخکې، لوديانه پر انسان باندې د سوداګرۍ په مرکز نوموړه وه. د پنجاب د غونډيو د ايالت او د کشمير ښځې چې په سيمه کې يې د ښايست نوم درلود، د وينځو په څېر خرڅېدې او د سېکانو تر کنټرول لاندې به پنجاب او هندوستان ته لېږل کېدې.^{۱۶} د شاه شجاع او د هغه د دربار له راتګ سره سم، لوديانې د مرييتوب له مرکز څخه د سياسي دسيسو او د جاسوسۍ په مرکز د بدلون پړاو پيل کړ. په راتلونکو لسيزو کې لوديانه په پنجاب، هماليا او منځنۍ اسيا کې د برتانيې څارګريز مرکز وګرځېده: داسې ځای چې له دوکې بازارنو، ناراضه جلا شوو، اجيرو پوځيانو او جاسوسانو څخه ډک و او د دسيسه جوړونکو او د افغانستان، د رنجيت سېنګ تر واکمنۍ لاندې د پنجاب، د کشمير ناندريزه درې او د کمپنۍ تر تسلط لاندې د مخالفانو د مجلسونو ځای شو.^{۱۷}

په بوستان Boston کې زېږېدلی، چلې او پای جامه اغوستونکی سېر ډېوډ اکتلوني Sir David Ochterlony په لوديانه کې لمړنی انگرېزي اجنټ و. ده په لوديانه کې له رنجيت سېنګ سره د کمپنۍ دقيقې پولې مشخصې کړې. له دغې پولې څخه د اسونو يوې غير رسمي لوا ساتنه کوله چې د اکتلوني د ملګري جېمز سکېنر James Skinne ملکېت وه. سکېنر يو تکړه راجپوتي سکاټلنډي جنګسالار و چې په هنسي Hansi او د لوديانې په خپلو دوه غبرګو اډو کې، کمپنۍ د ده له ژېړنګه کسانو څخه د شمال لوېديځ پولو لمړنی ځواک جوړ کړ چې د هر هغه څه په وړاندې چې د خيبر او سوتلېج Sutlej له لوري راتلل لمړنۍ دفاعي ليکه شي.^{۱۸} د يوه کتونکي د ليکنې پر بنسټ، د سکېنر دغه کسان چې سړې لونګې يې پر سر، د نقره يي څنډو کمربندونه يې په ملا او روښانه ژېړ خټونه يې په ځان کې وو، له تورو او ډالونو سره تر ټولو رنگينه او جذابه سپره پوځي ډله ښکارېده.

کله چې په ۱۸۱۲ کال کې وفا بېګم مخکې له مخکې خپل يو خواجه د پناه غوښتنې له پاره انگرېزانو ته ولېږو، د

* پشکال: د اوري باراني موسم

اکتلولي او همکارانو تر منځ يې د چپه شوې پاچاهۍ د پاچا کورنۍ ته د پناه ورکولو په هکله د نظر مخالفت و. د ډهلي والي چارلس مېټکف Charles Metcalfe په کلکه د پناه ورکونې پر ضد و. نوموړی هغه انګرېز و چې له رنجيت سېنګ سره يې هغه وخت د لمړني تړون په هکله خبرې کړې وې کله چې ناپليون پر هند د يرغل پلان درلود. هغه ويل چې دا کار به کمپنۍ ته دومره ګټور نه وي او د دوی اړيکې به له يو مهم متحد سره خرابې کړي. مېټکف ليکلي: «داسې يوه کړنه چې له ناراحتۍ، شرمېدنې او ممکنه مالي لګښت څخه ډکه وي، په لويه کچه بهرته ده چې ترسره نه شي. د هغې مقام او بد بخت ته دې درناوی په پام کې ونيول شي، خو په هره ممکنه وسيله بايد د دغه کار مخنيوی وشي.»^{۱۹}

اکتلولي له دغسې اعتراضونو څخه يو هم نه درلود. هغه د خپلې شخصي تجربې پر بنسټ پوهېده چې يو مات کړل شوی مهاجر په څه حالت کې وي. د نوموړي پلار د برسکاټلنډ و چې مسېچوسېټس Massachusetts ته کډه شوی او د امريکايي انقلاب په وخت کې يې د برتانيا په پلوۍ جګړه کوله. کله چې د واشنګټن وطنپالو، انګرېزانو ته ماته ورکړه، د اکتلولي کورنۍ په کاناډا کې مهاجرت ته اړ ايستل شوه. اکتلولي له کاناډا څخه د برتانيې له لارې په ۱۷۷۷ کال کې د کمپنۍ پوځ ته ورغی. هغه د خپلو هم پېرو په پرتله د مسلمانو ښځو د ساتنې په ادابو ډېر پوهېده. په ډهلي کې د اوازو پر بنسټ، نوموړي لږترلږه ديارلس هندي ښځې لرلې. کله چې په ډهلي کې استوګن و، هغه به هر ماښام ټولې ښځې چې هره يوه به پر يو ځانګړي پيل سپړه وه، د سرې کلا د دېوالونو او سيندغاړې تر منځ په چکر بوولې.^{۲۰}

نو ښځو ته د ده د معمول درناوي سره، اکتلولي د وفابېګم موضوع په خپله غاړه واخيسته او مېټکف يې د ړنګې پاچاهۍ ملکې ته د اجازې په نه ورکولو په بې رحمۍ تورن کړ. هغه ليکلي: «بېګم په يو بدمرغه او بې وسه حالت کې وه... يوه بهرنۍ، پردۍ او په اصيله کورنۍ کې زېږېدلې ښځه چې له خواشينۍ کوونکي حالت سره مخ ده، له داسې دولت څخه د ساتنې او پناه غوښتنه کوي چې په بشردوستۍ او سخاوت کې نوم لري. د دغه دولت د يو اجنټ په توګه، زه ډېر لېوال يم چې عدالت په ښه بڼه ترسره کړم.» هغه بيا په صراحت ياده کړې: «انګلنډ له ډېر وخت راهيسې د شهزادګانو د ساتنې او پناه ورکولو توان لرلی او ډېرو نابېره انقلابونو دوی بېرته په داسې حالاتو کې په تخت کېښلولي چې د شاه شجاع په پرتله د پاچاهۍ اعاده کېدل يې ډېر ناشوني ښکارېدل چې په پايله کې يې د شهزادګانو منډوبي عادي خبره نه وه. کېدای شي د برتانوي دولت مېلمه پالنه موږ ته په داسې سيمه کې يو ملګری راکړي چې يوه ورځ به موږ ورته اړتيا ولرو.»^{۲۱} د اکتلولي دليلونو د هند لوی والي قانع کړ چې بېګم ته پناه ورکړي. د ۱۸۱۴ کال د ډسمبر په دويمه، بېګم او ورسره مل ښځې له لاهور څخه لودياني ته ونکوښېدې. په دغه ورځ په ښار کې يو انګرېز افسر د دوی د کډو وې او په دوږو پټ راتګ په اړه راپور ورکړ او داسې يې ليکلي: «دوی چې پاسپورټ نه درلود، په اندېښنه کې وو چې له پولې څخه د تېرېدو اجازه به ورکړل شي او که نه. ما فکر وکړ چې په دې هکله به زه د دوی اړنګ او اندېښنه په څو خبرو ليرې کړم؛ نو دوی ته مې وويل چې امنيت يې دلته خوندي دی او اندېښنه دې نه کوي. زه ښه غواړم چې تاسو ته مې د استوګنې له پاره له دغه خبې څخه پرته، ښه ځای برابر نه شو کړی. دوی د مېرېانه ښه راغلاست په اړه خپل کورودانی څرګند کړ او هيله يې وکړه چې زه د دوی له پاره نور ځان په عذاب نه کړم او ويې ويل چې له برتانوي دولت څخه د دوی يوازينۍ غوښتنه د پناه ورکړه وه.»^{۲۲}

د څو مياشتو په بهير کې چې د هغې د راتګ خبر هرې خواته خپور شو، په بېګم پورې د اړوند کسانو شمېر ۹۶ ته اوچت شو او نوموړې يوې نيمه ړنګې حويلۍ ته چې اکتلولي ورته پيدا کړې وه، کډه وکړه. لکه څنګه چې د تمویل

کومه وسیله يې نه لرله، اکتلوني په لمړيو کې له خپل جيب څخه د هغې د خرڅ پيسې ورکولې، خو وروسته يې وکړای شول چې له دولت څخه د يو کوچني کلي خرڅ له پاره پيسې ورته واخلي.

شاه شجاع دوه کاله وروسته له وفابېکم سره د يوځای کېدو نيت اعلان کړ. د اعلان په يوه برخه کې يې داسې ليکلي وو: «د خپلې ملکې د مينې او خپلو معززو انګرېز ملګرو د ليدلو هوس لرم.» دلته د اکتلوني د سخاوت او ستراتيژيکي بصيرت ترکيب يو ځل بيا د مېتکف احتياط تر پېښو لاندې کړ او خپل مرستيال، وېليم فريزر يې د شاه د ښه راغلاست له پاره پولې ته ولېږه.^{۲۳}

فريزر په چټکۍ هغه بدلون چې د دوي له لمړنۍ ليدنې راهيسې په شاه کې راغلی و حس کړ. پر شاه باندې د ماتې، تحقير، شنکې او زندان اوو کلونو خپل اغېز اېښی و او دا واضح ښکارېدل چې دی زيانمن، نه قانع کېدونکی او په روحي خپګان اخته شوی و. هغه نږدې لکه ناروغ، نيت درلود چې د خپل شاهي درېځ ښه وساتي حال دا چې اوس، لکه څنګه چې اکتلوني ويلي وو، پرته له يو معزز فراري څخه بل څه نه و او يوازې يو مهاجر و چې د خپل پخواني متحد په خيرات يې ډډه وهلې وه، خو که فريزر دا فکر کولو چې شاه اوس يو مات او ناهيلي سړی و؛ نو په دې هکله به په خپله تېروتنه ژر پوه شوی وي. فريزر، اکتلوني ته وليکل: «شاه په خپلو غوښتنو او تمو کې بې کچې شاهانه دی. لکه څنګه چې اعلحضرت ته دا يوه دوديزه کړنه وه، ده ستا سکرتر ور وغوښت او ورته وې ويل چې د سيمې خلک بايد له ده څخه خپل نيم کليومتر واټن وساتي.» لکه مخکني مغول، کله چې امپراتوري يې له لاسه ورکړه، د ده دربار د ځان غوښتنې او ځان پالنې مرکز شو. څومره يې چې واک کمېده، هغومره يې له خلکو څخه د خپل شاهي درېځ منل غوښتل، خو له ټولو ادعاوو سره سره، د هغه رښتيني وضعيت له ناهيلۍ ډک و.

نوموړی اوس پنځوس وسلوال چوپړيالان نه لري. هغه د تېر ځل راهيسې چې موږ ورسره وليدل، خورا ډېر بدل شوی دی. په جسه ډېر غټ شوی او بې روحه څېره يې خپله کړې. ډېر هغه کسان ترې لارل چې له ده سره راغلي وو او ما يو له څو چوپړيالانو څخه چې تر اوسه ورسره پاتې دي ونه پېژانده چې د کابل ماموريت په ترڅ کې زما پام ورته اړول شوی وي او يا می مخکې ليدلی وي. ما ته دغه صحنه دردوونکې وه. د بخت چپه کېدل، پرته له دې چې احسان دې خلک هېر کړي او يوازې پرېښودل شي، بل څه نه دي چې پايله يې بې ارنگه يوه خواشينوونکې صحنه ده. بخت هغه څه دی چې ټول يې غواړي او تمه يې کوي، خو د چپه بخت دردوونکی فطرت به حتی تر ټولو ښه فلسفه له بنسټه ولرزوي.^{۲۴}

شجاع له خپلو ښځو څخه نږدې دوه کاله وروسته د ۱۸۱۶ کال د سپټمبر په پای کې لودياني ته ورسېد. ده له پيل څخه په واضح توګه دا څرګنده کړه چې کوم هستوګنځی چې ده ته برابر شوی و، د ده اړتياوې يې نه پوره کولې. هغه د يو پاچا او په تړون باندې د يو متعهد په توګه له انګرېزي دولت څخه غوښتنه کوله چې ده ته د پناه او خرڅ د ورکړې سربېره نور څه هم برابر کړي: هغه ته بايد د اوچتو دېوالونو يو مستور کور ورکړل شي څو کوم خلک چې په پيلانو سپاره د کور تر څنګ په لاره تېرېږي، د ده ښځينه ونه ليدی شي. شجاع دا هم څرګنده کړه چې نه غواړي په ښار کې د ډېر وخت له پاره پاتې شي او په دې هکله يې په يو ليک کې اکتلوني ته ليکلي وو: «زما دلته د پاتې کېدو څه ګټه

شته؟»^{۲۵} شاه ډېر عيښه لرل، خو په هغه کې هېڅ کله پر ځان نه باور او د انرژي نشتوالی نه وو. د شاه ماتو د ده مخنيوی ونه شو کړای او د تبعید له لمرۍ مياشتې يې د يو نوي لښکر د جوړولو په پلان کار پيل کړ څو خپل تخت بېرته ونيسي. ده ليکلي: «د خراسان د سلطنت د بيا ترلاسه کولو خواږه خوبونه وينم.» همدارنګه شجاع په خپل کتاب کې ليکلي چې څنګه يې د نورو هغه شاهانو له بيلګو راحت موندلو چې سلطنت يې له لاسه ورکړی و او وروسته يې بېرته واک تر لاسه کړ. شجاع ليکلي: «په معاصرو شاهانو کې، امير تيمور [لنګ] دولس ځله له سمرقنده وشړل شو او په لرغونو شاهانو کې، افراسياب له کيخسرو سره په جګړو کې اويا ځله په وار وار مات کړل شو، خو هېڅ کله يې هوډ بدل نه کړ. په همدغه بڼه، [د مغول امپراتور] همایون ته د هند ولايتونه په ميراث پاتې شول، خو شيرشاه تېښتې ته اړ کړ او په ايران کې يې له شاه عباس صفوي څخه د مرستې غوښتنه وکړه. په حقيقت کې، که خدای ونه غواړي هېڅ شی به بريالي نه شي، خو که خدای غوښتل موږ به بې اړنګه بريالي شو.»^{۲۶}

په دغه وخت کې د شاه طبيعت په چټکۍ له خوښۍ نه خپګان او خيالي حالت ته بدلېده. يوه ورځ به يې لکه څنګه چې اکټلوني ويلې، «له بصيرت څخه ډک» د پلانونو خوب لیده چې د واورينو غرونو او تېبت Thibet له لارې افغانستان ته لاړ شي او په خپلو دښمنانو نابېره يرغل وکړي.^{۲۷} بله ورځ به چې پوه شو چې دغسې کار عملاً ناشونی دی، د خپګان حالت ته به لاړ. د لوديانې يو افسر ليکلي: «د شاه شجاع ذهن په نارامه او ناګراره حالت کې دی. زه ډېر وخت گورم چې بوختيا ته د ده لېوالتيا او اوسنی نه فعالیتوب د نوموړي له ترخې بېوسۍ سره سمون نه لري.» دغه افسر زياتوي:

دا زما دنده وه او دنده به مې وي څو هر څومره چې کولای شم د شاه نارامه سينه مالش کړم. زه له هر هغه څه نه چې ما ته قانع کوونکی دليل برېښي کار اخلم چې شاه له غير عملي خيالونو څخه واړوم، لکه د خپل تخت په بيا نيونه کې له انګرېزانو څخه د مرستې غوښتنه، کلکتې ته د تګ هيله او يا د انګرېزي واکمنۍ د ننه، په بله سيمه کې د اوسېدو لوی هوس. ما حتی د شاه سلاکارانو ته اشاره وکړه چې د شاه ذهن به پرته له کابله، بل هېڅ ځای چې د شاه هيلې پوره کړای شي ارامتيا ونه لري.^{۲۸}

خو شجاع له راتګ څخه يو کال وروسته خپل عملي پلانونه بشپړ کړل او له شاه سره د خدمت له پاره لوديانې ته پر اسونو د سپرو ډلو لړۍ د رارسېدو په هکله کلکتې ته اندېښمن راپورونه رسېدل. حکومت له اکټلوني پېړۍ غوښتنې وکړې چې اعلحضرت وهڅوي څو په ارامۍ له خپلې کورنۍ سره په هغه اسانتياوو چې دوی ته برابرې شوې، ژوند ته دوام ورکړي.^{۲۹} خو هر چا ته واضح وو چې شجاع به دا ونه مني.

په کشمير باندې د ژمني بريد له ناکامه هڅې وروسته، شاه دا ځل په پوره پاملرنه وخت غوره کړ. په ۱۸۱۷ کال کې د سدوزيو او بارکزيو د دوه لويو کورنيو تر منځ بيا د دښمنۍ اور بل شو چې وجه يې د سدوزيو يوې شهزادګۍ ته د بارکزيو سپکاوی و. شاه محمود او د هغه زوی شهزاده کامران سدوزی، د بارکزيو دوه مخکښ وروڼه، وزير فتح خان او دوست محمد د يو ماموريت سرته رسولو له پاره د افغانستان په لوېديځ کې تر ټولو ښايسته ښار، هرات ته ولېږل. دوی ته دنده ورکړل شوې وه چې په نابېره يرغل د اختيارالدين لويه کلا له يو ياغي والي چې پارسيانو ته يې د کلا د سپارلو دسيسه جوړوله، بېرته ونيسي. دوی دا کار وکړ، خو د کلا له بېرته نيولو څخه وروسته، د لوټ په بهير کې دوست محمد او د هغه پلويانو د حرم په لوتولو پيل وکړ چې په ترڅ کې يې د ياغي والي د ښځې په ګانو ښکېلې شوی پرتوګاښ هم واخيست.^{۳۰} هغه څه چې دوی ورته پام نه و کړی دا وو چې دغه شهزادګۍ د شاه محمود خورڅه/ورېره وه.

شهزاده کامران يوه اونۍ وروسته هرات ته لاړ او هلته له حرم څخه يو پلاوی ورته راغی چې د خپل عزت د بېرته اعاده کولو غوښتنه وکړي. کامران هم د شاه زمان په څېر، د بارکزيو په ډېرېدونکي واک لا تر مخه اندېښمن و؛ نو د سدوزيو دغه د حرم سپکاوی يې يو فرصت وگڼلو.

دغه شهزاده هرات ته له خپل راتگ وروسته، له کلا څخه بهر په شاهي بڼ کې د يوې مېلمستيا اعلان وکړ او فتح خان او ورونو ته يې بلنه ورکړه چې له ده سره د دوی د هرات فتحه ولمانځي. ميرزا عطا ليکلي: «نشاگر او سازنده د مېوې د ونو په منځ کې راټول شوي وو، د کباب لوی غوري، له سرو واینو څخه ډکې د ښيښې صراحی اېښودل شوې وې او د ناچ (يو ډول نڅا. ژباړن) nautch مېلمستيا ورو ورو گرمېدله.»

کله چې وزير او د هغه وروڼه بڼ ته ننوتل، دوی پرله پسې جامونه څښل، کباب يې خوړلو او خپل ځانونه يې د هرات ښايسته بازينکرو د نڅا او ساز په تعجب کې ورک کړل. دومره وخت تېر نه و چې دوی له کچې وتلي دومره ډېر نېشه شول چې د وزير له مغزو د حواسو مرغۍ الوتلې وه او بې حسه پروت و. کامران د مخه ټول تياری نيولی و؛ نو په يوه اشاره د مېلمستيا ټولو گېلون کوونکو وزير ونيولو، لاس او پښې يې وتړل او ورپسې يې د هغه په وړندولو پيل وکړ، د خنجر څوکه يې پرسترگو کېکاږله؛ نو د وزير د سترگو رڼې اوبه د وړندوالي په توره ځمکه وهېږدې.^{۳۱}

وروسته د فتح خان د ککړۍ پوستکۍ وايستل شو او په بهرحمۍ شکنجه شو. کله کله به په داسې حال کې چې وينې ترې بهېدې، يوې خېبې ته چې دښمنان يې په کې ناست وو يوړل شو. فتح خان ته به وويل شول چې په يو ليک کې پر دوست محمد د تسليمې غږ وکړي. کله به چې فتح خان وويل؛ هغه يو ناتوانه او بې واکه وړوند اسير دی، شکنجه کوونکي به پرې راټول شول. يو اشرافي، عطا محمد چې شاه شجاع يې بندي او د اباسين په سيند کې يې په ډوبولو کواښلی و او پلار يې فتح خان په توطيه تورن او ورپسې اعدام کړی و، په داسې حال کې چې د پلار وژنه يې يادوله، د فتح خان غوږ يې غوڅ کړ. يو بل کس د خپل شکايت په يادولو، د فتح خان بل غوږ غوڅ کړ، درېيم کس يې پزه غوڅه کړه. يو لاس او ورپسې بل لاس يې غوڅ کړل شول. له فتح خان څخه وينې بهېدې او هر يو اشرافي به چې د ده بدن په چاره غوڅولو، دغه غوڅونې ته به يې د خپل غچ نوم ورکړ؛ نو «په دې توگه يې فتح خان له هغه لوړې روحې ډاډگېرې څخه محروم کړ چې تر شکنجې لاندې يې سړی په ذهن کې لري - او هغه له تېري څخه پاک وجدان دی». وزير پرته له شکايته شکنجه وزغمله، خو چې ږيره يې پرې غوڅه شوه، په ژړا شو. کله چې د فتح خان دواړه پښې قطع کړل شوې، عطا محمد خان يې په پای کې په ستوني چاره کش کړه.^{۳۲}

مخکې شاه زمان يوازې د فتح خان پلار پايڼده خان مړ کړی و، خو د بارکزيو د مشر وژنه يو څه دي او د ټولې ډلې راټولول بيخي بل څه دي. د فتح خان څو وروڼه په بڼ کې له مېلمستيا څخه په تېښته بريالي شول او په جگړو يې له هرات څخه ځانونه واپستل. دوو نورو ورونو يې چې په حمام کې عشرت کولو، «له خېږېدو سره سم له بخار خونې څخه په چټکۍ ووتل او وتښتېدل. دوی په پټ بازار کې د سوداگرو پر دوو اسونو سپاره او د کندهار په لور ستانه شول، د وزير له مور سره د نادعلي په کلا کې يوځای شول او د خپل ورور د غچ اخيستې هود يې وکړ».^{۳۳} فتح خان خو ووژل شو، خو پاتې ډلې د شاه محمود او شهزاده کامران پر ضد د جگړې اعلان وکړ او د واکمنۍ په سيمو کې يې خلک پاڅون ته وهڅول. کله چې بغاوت پراخه شو، د قومي مشرانو له خوا شاه شجاع ته په لوديانه کې بلنې رارسېدلې

چې خپل تخت بېرته ترلاسه کړي او هېواد ته نظم راوړي. دا هغه شېبه وه چې شاه شجاع ورته په تمه و. شاه شجاع د وفابېګم په مرسته وسلې پرودې او د امريکايي «جنرال» جوسايه هارلن Josiah Harlan په ګډون يې ګډوډ اجير عسکر راتول کړل، خو په ټوله لار کې يو انګرېزي جاسوس کېتان راس Captain Ross او د هغه دوه مرستيالان د قرغزانو په جامه کې په پټه په دوی پسې وو. شجاع د سند بانکي مرکز شکارپور ته ورسېد.^{۳۴} هلته يې د هندي پور ورکونکو څخه پيسې پور* کړې.

ده په چټکۍ يې يو لښکر جوړ او د شمال په لور وخوځېد. د څو اونیو په ترڅ کې يې خپله د پېښور پخوانۍ اډه بېرته ونيوله.

خو د ده بریا لنډ مهاله وه. د شجاع ځانمن* چلند او پر زرو دستورونو او ادابو ټينګار د سيمې قومي مشران ناراضه کړل؛ نو د ده بې وخته شاهانه برم او په شاهي دوديزه ادابو ټينګار، د شجاع او د هغه د بلونکو تر منځ جګړه رامنځ ته کړه.^{۳۵} په دغه کړکېچن وخت کې د شاه د باروتو په زېرمه يوه مرمۍ ولګېده او يوه لويه چاودنه يې رامنځ ته کړه چې د شاه ګڼ شمېر عسکر يې ووژل. شجاع ليکلي: «د لويي يوه لويه لړه اسمان ته پورته شوه او پښې، لاسونه، لېچې، او تنې په هر لوري کې خواره شول. دښمن پر خپل يرغل زور واچولو؛ نو موږ د خيبر غره ته پناه يوره.»^{۳۶} يو ځل بيا شجاع شاتګ ته اړ شو. بارکزي ځواکمنو وروڼو دی په شا وتمبولو او اوس نوموړي پرته له دې چې بېرته د کمپنۍ تر واکمنۍ لاندې سيمو ته لاړ شي، بله چاره نه لرله. په سره دوې کې د بېرته تګ په بهير کې، شجاع د شکارپور او جابسلمېر تر منځ په شگلنه دښته کې له رېګي توپان سره مخ شو او نور عسکر يې دلته له لاسه ورکړل. ده د سند بانکرانو ته پور بېرته ادا نه شو کړای او دغه بانکرانو قسم وکړ چې بيا به ده ته پور ور نه کړي ځکه چې د ميرزا د يو پارسي متل په بنا: «مار چيچلی له رسی نه هم وېرېږي.»^{۳۷}

د ۱۸۱۸ کال په اکتوبر کې وروسته له دې چې په اجمير کې د صوفي زيارت ته لاړ او په ډهلي کې يې د مغول امپراتور، دويم اکبر شاه سره وليدل، شاه لوديانې ته لاړ چې د خپل راتلونکي اقدام پلان جوړ کړي.

شجاع د اوږده تبعيد له منلو پرته بله چاره نه لرله او اړ شو چې په لوديانې کې د خپل دربار جوړولو ته غاړه کېږدي. خو بيا يې هم په تشريفاتي او د دربار په برم او پرتم کې جوړجاړی نه غوښت. په حيرانوونکي ډول، اکټلوني په دغه موضوع کې بيا ځان ښکېل کړ؛ نو کمپنۍ دغه د تياتر ننداره ومنله او د تمویل له پاره يې په کال کې ۵۰۰۰ روپيو ته حاضرېد. شاه او ورسره مل کسانو يې يو لوی هستوګنځي ته کډه وکړه او د ده دغه د تياتر اسرافې ننداره د لوديانې ګردجن بازار ته د راغلو خلکو په نصيب کېده. امريکايي اجير عسکر جوسايه هارلن ليکلي: «اعلحضرت به

* د سند شکارپوري د پور ورکړې کمپنۍ له ډېره وخته د جګړو په تمویل او د وسلې په سوداګرۍ کې تخصص درلود او دغه دود تراوسه شته: په دغه سوداګرۍ کې نن ورځ په شکارپور کې تر ټولو وتلې د هندوګا وروڼو کمپنۍ ده چې د ډېرو نورو معاملو سربېره، ويل کېږي چې په ۱۹۸۰ کلونو کې د راجف کاندي حکومت ته د بوفرس Bofors وسلو د ورکړې په ناندريزه معامله کې ښکېله وه.

* ځانمن: مغرور، کبرجن

کابو هره ورځ لودیاني ته نږدې په شاهي برم اوپرتم کې لیدل کېده. یو ګڼ مارش به په بې روحه باد او بې خلکو لارو کې د شاه د راتګ داسې چينې وهلې لکه چې شاه د خپل بیعت د لویې ګڼې ګونې په منځ کې وي. د ځان ښودنې درنې او ژورې چينې چېرته چې د اطاعت هېڅوک نه وو.^{۳۸}

د شړل شوي شاه یو عجیب دربار و. ملا شکور اسحاقزی د دربار مشر و. هارلن لیکلي: «ملا شکور په ونه تیت او چاغ سړی و چې لویې لونکۍ یې د خپل موقف د ځانګړتیاوو څرګندویه وه او هغه یې په ښه پوره ګرد ښودلو. له لونکۍ یې لویې ولول سپېنې تورې څنې په اوږو پرتې وې.» څنې یې د یوې ځانګړې موخې له پاره پرېښې وې: چې د خپلو غوږونو نشتوالی پټ کړي. نوموړي ته د شاه شجاع په امر په یوه جګړه کې د نه زورتیا له وجې د غوږونو په غوڅولو جزا ورکړل شوې وه، خو د هارلن د لیکنو پر بنسټ، ملا دلته یوازې نه و ځکه چې دا د شاه عادت ګرځېدلی و چې د دربار یو کارکوونکی به چې په کوم کار کې پاتې راغی، شاه به د هغه د بدن یو غړی غوڅولو. د شجاع ډېر چوپړیالان په بېلابېلو وختو کې له غوږونو، ژبو، پزو او تناسلي غړو محروم شوي وو چې په پایله کې د پخواني پاچا په چوپړ کې د ګونګیانو او خسي شوو یوه د بې غوږو خلکو ټولګه جوړه شوې وه.

ویل کېږي چې یو بدبخته خواجه [خسي شوی] مشر، خواجه مېکه Mika چې یو افریقایي مسلمان و هغه وخت خپل نارینتوب له لاسه ورکړ چې د وفا بېګم او د شجاع د نورو ښځو د ستر له پاره پرده، د باد یوې ناڅاپي سیلې یوره، خو هارلن لیکلي: «خسې کوونکې په زړه نرم سړی و او د خواجه مېکه د تناسلي غړي په لاندې برخو یې غرض ونه کړ.» له دغه وروسته نوموړي خپل غوږونه هم له لاسه ورکړل، خو خواجه مېکه ته دا یوه وړه ضایعه وه. برعکس د ملا شکور، نوموړی به په خړبيلي سر ګرځېده او په دې توګه یې له وېرې پرته د شاه دغه نیکی خلکو ته ښودله.^{۳۹} هغه چا چې د شاه سره لیدنه کوله، د شاه جذابیت، چلند او درنښت به اغېزمن کړل. د بېلګې په توګه، په سوېلي اسیا کې مخکښ یونی، ګادفري وینې Godfrey Vigne لیکلي: «شجاع د ښه طبیعت لرونکی او ... داسې نه ښکارېده لکه یو سلطان چې خپل سلطنت له لاسه ورکړی وي بلکې لکه یو ښاغلی چې څه جايداد یې له لاسه ورکړی وي.»^{۴۰} سربېره پر دې، شجاع خپلو اړوندو کسانو ته له خپل عصر نه مخکې ښوونځي جوړ کړي وو: په ۱۸۳۶ کال کې شاوخوا درې زره هلکانو په ښوونځیو کې زده کړې کولې،^{۴۱} خو د لودیاني اېجنسی اسناد چې تر اوسه په بشپړ ډول د لاهور په ارشیف کې ساتل شوي، د هارلن د اشارتي ارزونې پخې کوي چې شجاع په نورو برخو کې د خپل اړوند کسانو له پاره په پنجاب کې دومره روڼ اندی نه و: د بېلګې په توګه، د هغه وینځې په وار وار تېښتېدلې وې، ښايي د شاه له جزا څخه د خلاصون په وجه، خو کله کله دوی د لودیاني په ښارګوټي کې د انګرېزي چوڼۍ ښایسته افسرانو ته هم د ساتنې له پاره تېښتېدلې چې بې اړنګه د شاه او د انګرېزانو تر منځ به یې دیپلوماتیکي شخړې رامنځ ته کړې.^{۴۲}

د اکتلوني له مړینې وروسته په ۱۸۲۵ کال کې، هغه کس چې د داسې شخړو په هکله باید اقدام وکړي، د لودیاني اجنټ کېپټان کلاډ مارټین وېډ Captain Claude Martin Wade و.

وېد په بنگال کې زېږېدلی، پارس پوه او د فرانسوي پوځي اجير کلاډ مارتين Claude Martin زوی بللی و، هغه څوک چې د کلاډ بې وزله پلار ته يې پيسې پور ورکړې وې او کلاډ د هغه په نوم نومول شوی و؛ نو همدغه د کلاډ فرانسوي اړيکې وې چې نوموړی يې د سېک دربار ته هغه وخت ورسولو چې رنجيت سېنگ يو د پام وړ ۸۵۰۰۰ کسيزه له سېک خالصانو څخه جوړ پوځ درلود. د رنجيت سېنگ پوځ ته پخوانيو فرانسوي او اېتالوي ناپليونې افسرانو روزنه ورکوله. دغه ټولو په سيمه کې ودونه کړي وو او لويې نيمه پنجابي کورنۍ يې جوړې کړې وې. دغه پخواني ناپليونې افسران د کلاډ په وسيله انګرېزانو ته د منځنۍ اسيا په هکله د مالوماتو ارزښتمنه سرچينه وګرځېدل.* وېد هغه کوله چې له دوی سره ملګرتيا ولري. يو منندوی فرانسوي يونی د ده په هکله داسې ويلي: «د پولې پاچا او يو ډېر ښه ملګری... يو هوښيار او پوه کس چې ملګري يې هم په همدغه کچه ګټوره او خوندوره ده.»^{۴۳} خو د ده خپلو مامورينو د نوموړي يو پېچلی انځور کاږی و: بې اړنګه وېد خوش خلقه و، خو رند، وچ، پرېکنده او بدګمانه هم و. که چېرې ورسره هم انده نه وې، هغه نازک طبيعته، د خپل حريم ساتندوی او د هرې هڅې پر وړاندې چې د سېکانو او افغانانو سره د انګرېزانو د اړيکو په کنټرول کې د نوموړي انحصار مات کړي، کلک مقاومت کوونکی و.

وېد ښار ته د خپل راتګ راهېسې، په ۱۸۲۳ کال کې د هغه پراخه خبر ليکنو او څارګرو شبکو په بيا را ژوندي کولو کار وکړ چې الفنسټون له پېښور څخه د خپل راتګ وروسته پرېښي وو. کله چې د ناپليون د يرغل ګواښ تېر شو، دغه شبکې له پامه غورځېدلې وې؛ نو وېد خپله يوه د خبريالانو شبکه جوړه کړه چې تر پنجاب، افغانستان او د پنجاب او افغانستان له لارې تر خېوې، بخارا او نوره هم وړاندې غځېدلې وه چې «د سيمه ييز جاسوسانو، په ځانګړې توګه له لېږل شوو سيمه ييز جاسوسانو څخه يې مالومات راټولول».^{۴۴} دغه مالومات به راغونډ، چان او وشنل شول او بيا به وېد خپل مشر ته په کلکته کې ولېږل. په دغه وخت کې د خبريالانو «څارګرو» او رسمي جاسوسانو تر منځ پوله ډېره نرۍ وه، وېد عملاً د هغه دورې يو له دوه څارګرو مشرانو څخه و چې راتلونکو نسلونو د لويې لويې نوم ورکړ. لويه لويه د دوه امپراتوريو د لويې سيالۍ، جاسوسۍ او فتحو هغه پېر يادېږي چې لمړني خوځښتونه يې په همدغه وخت کې پيل شول او برتانيه او روسيه په دې لوبو کې تر هغه وخته ښکېل وې څو چې د دوی اسيايي امپراتورۍ ړنګې شوې.^{۴۵} په دغه کار کې د وېد لوی سيال يو ايرلنډی - انګرېز سترتمبه سړی، د سېر هېنري پاټېنګر په نوم و چې د بمبي Bombay رياست په استازيتوب يې په کوچ Kutch کې له يو ګجراتي ښار، بوج Bhuj څخه څارګريز عمليات ترسره کول او پر سند، اباسين دلتا، بلوچستان او سيستان يې ځانګړی تمرکز درلود. پاټېنګر په زلميتوب کې پارس او هند ته د يو مسلمان سوداګر په جامه کې سفر کړی و او نه يوازې په سيمه کې بلد و بلکې د کمپنۍ له مامورينو سره يې هم بلدتيا درلوده. نوموړی د کلاډ وېد په څېر د خپل صلاحيت د حريم کلک ساتندوی و.

دا چې وېد د شجاع په نمايشي دربار کې د خپل رول لوبولو ستونزې درلودې؛ نو په دغه وخت کې يې د خپلو ډيرېدونکو جاسوسانو د مالوماتو او اوازو له معماو څخه د حل ټوټې راټولولې: نوموړي هندي کاتبان، سوداګر، ګرځنده اجير نظاميان او انګرېزانو ته خواخوږي اشرافيان د مالوماتو او د بازار کپ شپ د راټولولو له پاره ګمارلي وو. ښايي وېد

* د ۱۸۲۰ کلونو په بهير کې، د ختيځ هند انګرېزي کمپنۍ ډېرې پيسې، ۵۰۰۰ روپۍ ولګولې چې د يو افسر، جنرال کلاډ اکست کورټ General Claude August Court هغه ژورنال وپېري چې په افغانستان کې يې د خپل يون په هکله ليکلی و.

ته د مالومات ورکولو تر ټولو ګټوره سرچينه يو د پام وړ انګرېز، جېمز لېويس James Lewis و. نوموړی يو پوځي و چې په کمپنۍ کې له خدمت څخه کابل ته تېښتېدلی و او هلته يې د چارلس مسون په نوم ژوند کولو. چارلس مسون يو کارمن تجسسي لندن و چې په ۱۸۲۶ کال د بهارتپور د کلابندۍ پر وخت يې ځان مړ واچولو او له غونډ څخه وتېښتېد. نوموړی د شمالي هند له لارې له اباسين څخه تېر او افغانستان ته يې په پېښو يون وکړ او هلته يې د يو لالهاند ملنګ په څېر ژوند کولو. د لوی الکساندر ارياي ژوند Arrian's Life of Alexander the Great د کتاب يوه کاپي په لاس کې او د الکساندر په پله روان، دی لمړنی لوېديځوال و چې د افغانستان په لرغونپوهنه کې يې پلټنې وکړې او د لوی باختري يوناني ښار پاتې شونې يې په بکرام کې وموندې او په نورو سيمو کې يې په مېتوديکي ډول بودايي زيارت او د کوشانيانو ماني له خاورو نه را وسپړل. هغه خپل مسوليت ته په پام سره، د خپلو موندنو ارزښتمنې برخې په ډهلي کې نوې اسيايي ټولنې ته لېږلې. کلاډ وېډ څه نا څه د مسون په اصلي هويت او د عسکرۍ څخه يې له تېښتې خبر شو؛ نو نوموړی يې لږ وخت وروسته د برېښولو او اعدام په ګواښ او يا د بېنې په ژمنو جاسوسۍ ته اړ کړ؛ نو په دغه وسيله کلاډ وېډ په لمړي ځل په منظمه توګه له افغانستان څخه کره راپورونه تر لاسه کول.

څارګره پراخېدونکې شبکه د جيوپولېټېک د ګړندي بدلون په وخت کې جوړه شوه. اوس د ناپليون ګواښ نه و، خو پر ځای يې په ۱۸۲۰ مو کلونو کې روسيې پر خپل ځمکي پرمختګ کمپنۍ اندېښمنه کړې وه. روسيې د ناپليون له ماتولو وروسته، په ۱۸۱۲ کال کې خپله پوله د ختيځ او سوېل په لور په داسې چټکۍ غځوله لکه وېلزلي چې د شمال او لوېديځ په لور خپله د کنټرول ساحه پراخوله؛ نو په لندن کې ناست ستراتيژستانو ته ورو ورو دا جوتېده چې- دغه دوه امپراتورۍ به د سوېلي اسيا په کوم ځای کې ټکر وکړي. د کمپنۍ د کنټرول بورډ مشر او د برتانيې په کابينه کې د هندي چارو وزير لارډ اېلېنبرور لمړنی کس و چې دغه ډېرېدونکې اندېښنه يې په حکومتي عامه پاليسۍ واړوله. هغه په خپل يادښت کتاب کې ليکلي: «په اسيا کې زموږ پاليسي بايد يوازې يو تګ لوری ولري او هغه د روسيې د واک محدودول دي.» نوموړي وروسته بيا ليکلي: «که دښمن له خپوې حرکت وکړي، څلور مياشتې وروسته به په کابل کې وي. په دې هکله مشران په وېره کې دي، خو زه د اډمن يم چې موږ به په اباسين کې د روسانو پر ضد جګړه وکړو او زما په زړه کې له ډېر وخت راهيسې داسې ګرځي چې زه به هلته له دوی سره مخامخ شم او يوه لويه جګړه به وکړم.»^{۴۶}

اېلېنبرور د وارن هېسټنګز Warren Hasting د دفاعي وکیل زوی او يو مستعد خو نه قانع کېدونکی او په څېره بدرنګه کس و. يوه کتونکي هغه وېروونکی کړې لاک * Grey Lock بللی و. د هغه فزيکي څېره دومره بې خونده وه چې ويل کېږي څلورم جورج يې په اړه ويلی وو چې د اېلېنبرور څېرې ته کتل يې ناروغه کوي. نوموړی هغه وخت له سخت تحقېر سره

*کړې لاک چې يوه بې خونده څېره يې لرله، په ۱۶۷۰ کال کې زېږېدلې، د امريکا اصلي استوګن او د انګرېزي ښکېلاک پر ضد د جنګاليو مشر و. (ژباړن)

مخ شو کله چې ښایسته خو څیرسترګې ښځې یې (جېن ډېګبي Jane Digby) پرېښود او بیا یې له پرله پسې مینانو سره وخت تېر کړ. لمړی له اطریشي شهزاده شوارزنبرګ Schwarzenberg سره چې الېنبوره په یو ډوول* Dual کې ورسره جنګېدلی و. ورپسې په لنډه موده کې د بېریا Bavaria او یونان د پاچاهانو او البانیوي جنرال سره او وروسته یې د یو کوچي شېخ سره په پالمیرا Palmyra کې واده او د خوبۍ ژوند تېر کړ. دغه سپکاوي د الېنبوره په کرکټر کې د تل له پاره خپل اغېز پرېښود او د غرور او هوډمنو هیلو په لور یې سیخ کړ، خو نوموړی که خاتما هم و، د ډېرې انرژۍ خاوند او هوښیار سړی هم و او لمړنی انګرېز سیاستوال و چې خپل مسلک ته یې د روسي امپریالېزم په مخالفت کې وده ورکړه.^{۴۷}

الېنبوره د انګرېزانو تر کنټرول لاندې هندي سیمو ته د روسي ګواښ په هکله مبالغه کړې وه. دا رښتیا وو چې روسانو د عثماني ترکیې او قاجاري ایران پر وړاندې کلک تعرضي چلند کولو، خو سن پیټرزبورګ په حقیقت کې هلته پر انګرېزانو د یرغل هېڅ پلان نه درلود. د ناپلیون له شاتګه یو کال وروسته، په ۱۸۱۲ کال کې له مسکو څخه د روسانو توپچي ځواکونو د فتح علي شاه قاجاري پارسي پوځ سټ کړ او د سوېلي ارمنستان او ګرجستان عبسویانو ازادي یې اعلان کړه. وروسته روسانو د اوسني ارمنستان او اذربایجان لویې برخې چې په قفقاز کې د پارسي امپراتورۍ سیمې وې، له ځان سره مدغم کړې. په تهران کې د برتانيې سفیر په دې هکله لیکلي: «پارس لاس او پښې تړلې، د سن پیټرزبورګ دربار ته وسپارل شو.»^{۴۸}

دا د عثمانیانو او پارسیانو د ماتو د اوږدې لړۍ پیل و چې د سوېل په لور د روسانو د بې رحمه پرمختګ څرګندونه یې کوله.^{۴۹} دا چې انګرېزان د خپل پارسي متحد په مرسته کې پاتې راغلل او پارسیان یې له روسانو سره په جګړه کې یوازې پرېښودل، وضعیت نور هم ترینګلی شو. په ۱۸۲۶-۱۸۲۷ کلونو کې پارسیان له روسانو سره په یو لړ جګړو کې له ستوونکو ماتو سره مخ شول او د قفقاز د پارسي امپراتورۍ ټولې پاتې برخې، د ټولو هغه غاښیو په ګډون چې اذربایجان ته یې لاره کنټرولوله، له لاسه ورکړې.^{۵۰}

که روسان له عثمانیانو سره په جګړو بوخت نه وې؛ نو د تسلیمې شرطونه به نور هم سخت وو، خو روسانو په عین وخت کې ترکانو ته داسې ویجاړوونکې ماتې ورکولې چې د برتانيې صدراعظم باور درلود چې «دغه ماتې عثماني امپراتورۍ ته مرګونی ګوزار او د عثماني واک د نابودۍ پیلامه دي».^{۵۱} د ۱۸۲۰ لسیزې په پای کې داسې برېښېدل چې روسانو ته د تهران او قسطنطنیې نیول او د تزاریانو تر ساتنې او کنټرول لاندې د پارس او ترکیې راوستل یوازې د لږ وخت خبره وه. په چېچنیا او داغستان کې روسي جزایي لښکرې په عامه وژنو، د کلیو په لوتولو، د ښځو او ماشومانو په وژنه، د ځنګلونو په وهلو او د حاصلاتو په سوځولو بوختې وې.^{۵۲} وړاندې سوېل ته په بیت المقدس کې یو انګرېز قونسټل د «روسي اجنتانو» د ډېروالي راپور ورکړ چې «د مقدسې ځمکې اشغال» ته تیاری نیسي؛ نو د روسانو یاد شوی نیت چې دوی به د عثماني امپراتورۍ له ړنګو څخه د بېزن تاین Byzantine زړه امپراتوري بیا جوړوي، لږترلږه د بهرنیو چارو جګړه پالو پالیسي جوړوونکو ته ډېر شونی ښکارېده.^{۵۳}

* د دوو کسانو تر منځ مخامخ جګړه. (ژباړن)

د روسانو پرله پسې او چاپکې برياوې او په هغه هېوادونو کې چې تر واک لاندې يې وو، د دوی ظلمونو، په لندن کې هغه سياستوال ولړزول چې د ناپليون له مړينې وروسته يې د هند خونديتوب د برتانوي نړيوال قدرت د موقف له پاره حياتي کيلو. کله چې په ۱۸۲۳ کال کې د هماليا پلټونکي وېليم مورکرافت William Moorcroft رنجيت سېنگ ته د روسيې د بهرنیو چارو وزير کونت نېسل رود Count Nesselrode ليک کشف کړ، داسې برېښېدل چې دغه ليک د هغه څه پخلى وکړ چې پاليسي جوړوونکو ورڅخه وېره لرله. دغه وېرې او ورڅخه زېږېدلې سياسي وسوسې د برتانيې او برتانوي هند په مطبوعاتو کې يو لړ روس کرکه رامنځ ته کړه چې روسان يې په کې ځناور، مستبد او ازادى او تمدن ته گواښ بلل.

د ډگروال ډي لسي ايون De Lacy Evan يو پېچلى مغرضانه کتاب «پر برتانوي هند د يرغل شونتيا» دغه وېرې ته نور تحرک ورکړ. په دغه کتاب کې يوه داسې سناريو انځور شوې وه چې ۶۰۰۰۰ روسي عسکر به پر هندوکش مارش وکړي، هرات به ونيسي او بيا به د خيبر د غاښي لاندې راښکاره شي او هرڅه چې په لاره مخې ته ورځي، له ځمکې سره به يې هوارې. په حقيقت کې دا په هغه وخت کې يوه داسې خيالي سناريو وه لکه د شاه شجاع پلان چې د تېبت له لارې به پر کابل يرغل کوي. په دغه کتاب کې د روسي يرغل د گواښ په اړه لويه مبالغه شوې وه. کابل خو پرېږده، په منځنۍ اسيا کې يوازې لږ شمېر روسان وو، هغه هم له بخارا څخه ۱۰۰۰ ميله ليرې، خو د لندن په سياسي کړيو کې دغه کتاب په پراخه کچه لوستل کېده او که څه هم دغه ډگروال هېڅ کله هند او حتی دغه سيمې ته نه و تللى، کتاب يې د يو روس کرکې نسل له پاره د انجيل ارزښت پېدا کړ.^{۵۴} په ځانگړې توگه د الېنبوره دغه کتاب ډېر خوښ و ځکه چې د ده د اوسنۍ بدگمانۍ پخلى يې کولو.

په هغه مابښام چې الېنبوره د کتاب لوستل خلاص کړل، نوموړی د خپلې مطالعې کوټې ته لاړ او د لندن صدراعظم ته يې وليکل چې اباسين ته د رسېدو په موخه به روسيه په يرغل او يا په خپل نفوذ پارس خپل کړي. الېنبوره په راتلونکې ورځ د دغه کتاب کاپي تهران او بمبيي ته ولېږله او په کتاب کې يې هغه مشوره يادښت کړه چې يو اجنب دې په بخارا کې وگمارل شي خو د روسي يرغل په هکله ترمخه خبردارى راولېږي. هغه په خپل يادښت کتاب کې ليکلي: «موږ بايد له کابل، بخارا او خېوې څخه بشپړ مالومات ولرو».^{۵۵}

په راتلونکو اونيو کې الېنبوره د روسيې د نور پرمختگ د مخنيوي له پاره مخکې له مخکې پلانونه جوړ کړل. هغه د هند لوى والي ته وليکل: «موږ د روسيې له رښتيني يرغل څخه دومره وېره نه لرو لکه:»

شمالي هند ته د روسانو نږدې کېدل به زموږ د بيعت او شهزاده متحدينو په مورال اغېز وکړي. دا زموږ دنده ده چې د روسانو له اوسنيو پولو څخه د دوی د خوځښت د مخنيوي له پاره اقدام وکړو، خو د دغه اقدام اغېزمنتوب به يې په چټک ترسره کولو پورې اړه ولري او تاسې ته به د هر هغه څه په هکله خبر درکول کېږي چې له روسي پولې څخه تېرېږي.^{۵۶}

د الېنبوره د څارگرۍ ماموريت لېږنې پراخه پايلې وزيږولې، خو په دغه پړاو کې د گواښ ډېره برخه چې د شنډولو هڅه يې کېده، له بې کچې تودو انگرېزي خيالونو څخه پرته بل څه نه وو. په منځنۍ اسيا کې د يو لوى څارگرۍ پروگرام جوړونې، لويې لوبې ته ډېر تحرک ورکړ - روسانو وروسته پر دغه لوبه د «سيورو تورنمنټ» نوم کېښود. او د روسانو او انگرېزانو تر منځ يې په هماليه کې سيالي رامنځته کړه، چېرته چې يوه هم مخکې شتون نه درلود. دغه

پروګرام وېد، پاتېنګر او د پولو ساتونکو ته لويې سرچينې په واک کې ورکړې؛ نو ځوان پوځي افسران او سياسي اجنټان به کله په بله جامه او کله د ښکار د رخصتۍ په پلمه پر له پسې هماليا، هندوکش او پامير ته لېږل کېدل چې ژبه او قبيلوي دودونه زده کړي، د سيندونو او غاښيو نقشې وکارې او په غرونو او دښتو کې د لارې ارزونه وکړي.^{۵۷} په راتلونکو کلونو کې امپريالستي سيالي د لوبې په پرتله په خورا جدي څېز بدله شوه چې پايلې يې په لوړه کچه مړينې، جګړې، يرغلونه او د مستعمرو جوړونې شوې او د افغانستان او منځنۍ اسيا د زرګونو اوسېدونکو ژوند يې په ژوره توګه بدل کړ. دغه وضعيت په ډېره چټکۍ انګرېزانو ته د شاه شجاع ارزښت ډير کړ. نور انګرېزانو ته پخوانی پاچا د خپلو خيالي نظريو سره د يوه ګوښه شوي متحد په څېر نه و چې دوی د وجبې له مخې ځای او خرڅ ورکړي. انګرېزانو ته نوموړی ناخپه د روسانو د تېري پر وړاندې او د دوی د هغه هيلې کلی شو چې په افغانستان کې يو متحد واکمن ولري؛ نو په دې توګه انګرېزانو ته شجاع يوه ستراتيژيکه شتمني وګرځېد. د الېنبوره د څارګريزه ماموريت د لېږنې په پايله کې دوه پټې څارګرې عملياتي ډلې وګمارل شوې.

د تورن ارتر کانولي Arthur Conolly په مشرۍ يوه ډله وګمارل شوه چې له مسکو څخه برتانوي هند ته د پلي تګ شونتيا وازموي. کانولي په اورنبورګ کې د روسانو پولې ته لاړ او له هغه ځای څخه په بدله څېره د بخارا او افغانستان له لارې هرات او اباسين ته لاړ. دغه يون وېشوده چې د برتانوي هند پولو ته تګ په بشپړه توګه شونې دی - لږترلږه يوه هوډمن سړي ته - او د هغه څه په پرتله چې کانولي يې تصور کړی و، په کراره تګ يې له يو کال څخه لږ وخت ونيو او ډېر اسانه و.

دويمې ډلې ته له دقت او تفصيل څخه ډکه او په بدله څېره دنده ورکړل شوه. دغه ډله به په مخالف لوري ځي او د اباسين سيند په هکله به مالومات راټولوي. الېنبوره باور درلود چې لکه د ګنګا سيند چې انګرېزي سوداګرۍ ته يې د هند زړه خلاص کړی و، اباسين به هم منځنۍ اسيا ته د دوی ترانسپورتي تګ لوری شي.

الېنبوره هم لکه د خپل نسل ګټپالان، د سوداګرۍ پر تمدني طبيعت کلک باور درلود: «د سوداګرۍ هره بڼه چې زموږ له بندرونو څخه لېږدول کېږي، دوی له ځان سره د لږ شاته پاتې ټولنو غړو ته ذکاوت او ګټور فکرونه وړي.»^{۵۸} هغه دا تصور درلود چې انګرېزي توليدات به د روسيې د پرمختګ پر وړاندې د دفاع لمرۍ کرښه وي - سکاټلنډي سنی او د مانچسټر د پنبې بستې به له البين Albion څخه د پوهې په خپرولو کې مرسته وکړي او تر يوې کچې به د سن پيټرزبورګ د تزاري استبداد پر وړاندې د افغانانو د مقاومت تکل ټينګ کړي؛ نو نوموړي وړانديز وکړ چې يوه کښتۍ چې په بدله بڼه کارټوګرافر او د تخنيکي رسم او سمندري او پوځي سروې کارپوهان په کې وي اباسين ته ولېږل شي چې د سيند غاړې نقشه وکارې، د سيند ژوروالي جوت کړي او په اباسين کې د انګرېزي انګوټ* د چلېدو شونتيا و ارزوي. الېنبوره هيله درلوده چې په دغه وسيله به د منځنۍ اسيا په سوداګرۍ د برتانوي تسخير پيل برابر کړي، خو د اصلي موخې د پټولو له پاره، بايد کښتۍ پوښ کړل شي او په رسمي توګه وويل شي چې په کښتۍ کې رنجيت سېنګ ته داسې نفيسې سياسي ډالۍ دي چې لېږد يې له وچې لارې خوندي ونه ګڼل شو.

لکه څنگه چې مهاراجا له ښو اسونو سره کابو لېونی مینه لرله، اېلنبوره دغه چل ته هوکړه وکړه چې له سفک Suffolk څخه د بکۍ او باربرۍ غټو اسونو یوه ډله چې داسې نسل مخکې په هند کې هېڅ کله لیدل شوی نه و، راولېږل شي. یوازې له دې امله چې که رنجیت سېنګ امر وکړي چې اسونه دې د ځمکې له لارې وروړلېږل شي، ډالیو ته یوه درنه زرینه بکۍ هم ور زیاته شوه. وروسته هوکړه وشوه چې دغه ماموریت پراخه کړل شي، هغه دا چې د سوداګر په بڼه دې یو انګرېز څارګر افسر د افغانستان له لارې بخارا ته لاړ شي او په منځنۍ اسیا کې دې د انګرېزي محصولاتو د ورپېژندنې شونتیا و ارزوي او دغه افسر به د لارې په اوږدو کې پټ نوبت اخلي، نقشې به کاري، د منځنۍ اسیا په ارامه ښارونو کې به د روسانو نفوذ ارزوي او له امو څخه د قزاقي عسکرو د تېرېدنې او بیا د افغانستان له لارې هند ته د دوی د رسېدنې په اسانتیا به راپور جوړوي.^{۵۹}

د دغه ډلې د مشرۍ له پاره چې باید یو تکړه او محتاط افسر وي، د اېلنبوره لمړۍ خوښه د ولېم فرېزر ورور بېلي فرېزر Baillie Fraser و چې یو ارټسټ، لیکوال او جاسوس و. نوموړی لسیزې مخکې په پراخه کچه په پارس کې ګرځېدلی و، له شاه سره یې ملګرتیا جوړه کړې وه او پارسي ژبه یې ښه زده وه،^{۶۰} خو فرېزر په هغه وخت کې په اېلنورنېس کې د خپل ملکیت په ژغورنه بوخت و. هغه خپل کور ډېر پراخه کړی و چې پارسي شهزادګان ورسره شپې وکړي؛ نو اېلنبوره یو بل ناپېژندل شوی خو د پرمختګ لېوال پنځه ویشټ کلن ژبپوه او د پاتېنګر لاس لاندې زده کړیال الکساندر برنز د دغه ډلې د مشرۍ له پاره خوښ کړ. د الکساندر ډالرمپل Alexander Dalrymple د ۱۷۸۳ کال د مشهور چارټ راهیسې، الکساندر برنز د اباسین د خولې لمړنۍ نقشه کاري و او د دې له پاره انعام هم ورکړل شو.

د شپږو میاشتو سمندري یون څخه وروسته د ۱۸۳۰ کال په دوبي کې، پنځه سپین خاله-خر رنګه د بکۍ اسونه د بمبي بندر ته ورسېدل. له شپږو اسونو څخه یوه اسپه د سمندر په لاره کې مړه شوه. پاتې پنځه، وروسته له دې چې د ماله بار Malabar د غونډیو په څرځایونو کې یې خپل سېک بېرته واخیست، دوی بیا د یوې لویې بکۍ په ګډون د لېږد له پاره د اباسین د خولې په لور په کښتۍ کې روان کړل شول. بندر ته د ننوتلو د اجازې اخیستلو په انتظار کې، یوې توپاني سیلۍ کښتۍ ته سختې جټکې ورکړې چې د دوه کښتیو سټې یې بې ځایه کړې او د درېیمې کښتۍ چې برنز په کې ناست و بادوان یې دوه ټوټې کړ. اسونو چې اوس له څپو سره بلد شوي و، څه زیان نه و لیدلی، خو بکۍ سخته زیانمنه شوې وه او له بیا جوړېدو وروسته هېڅ کله خپل لمړني حالت ته رانغله.^{۶۱} دغه سمندري یون دوه ځله ستون شو، خو د سند امیرانو به د تېرېدو اجازه نه ورکوله؛ نو دوی به بېرته راوګرځېدل. وروسته له دې چې رنجیت سېنګ د سنډي امیرانو پر ضد د انګرېزانو له خوا وپارول شو او ده امیرانو ته ځاځمن ګواښ وکړ، بالاخره کښتۍ ته اړینه اجازه ورکړل شوه او د لاهور په لور سټې شوې چې له دغه ځای څخه یې ۷۰۰ میله واټن درلود. د لارې په اوږدو کې به برنز په پټه د اوبغاړو او شاوخوا سیمو مفصل انځورونه کابل او د سیمو د خلکو او سیاست په هکله یې نوټونه اخیستل. په عین وخت کې د برنز ملګرو په احتیاط د غریزه الو په وسیله د

سيند د ژوروالي او د قوې يا وزن پر وړاندې د توان اندازه اخيستله، د اوبو سرعت يې اندازه کولو، په تفصيل يې د بهانده اوبو چارټ جوړولو او نقشې يې کارولې. د تمې خلاف د سيند د ژوروالي کچې وښوده چې سيند دومره ژور نه و چې لکه په گنگا کې له انګوتونو څخه په کې کار واخيستل شي؛ نو په دې هکله د الهنبوره نظريه له شونتيا څخه ليرې وېرېښېده، خو دغه يون وښوده چې په اباسين سيند کې هغه کښتۍ چې هوار تل ولري کولای شي تر لاهور پورې لاړې شي؛ نو غټې جالې کولای شي انګرېزي محصولات د سېک تر پلازمېنې ورسوي. وروسته به دغه مالونه د ځمکې له لارې افغانستان او منځنۍ اسيا ته ولېږدول شي، خو دلته يوازې سياسي خنډونه وو.

الکساندر برنز چې د دغه ماموريت د مشر په توګه ګمارل شوی و، يو کلک، د لوی مورال خاوند او مغور برسکاتلنډی و. دی د مانټروز Montrose د ښاري شورا د مشر څلورم زوی و او پلن مخ، لوړه تنډه، غټې ژورې سترګې او تجسسي خوله يې لرله چې د ده د پلټونکي او ظريف مزاج څرګندونه يې کوله. نوموړی په دغه ځانګړتياوو کې خپل د تره زوی رابي برنز Burnes Robbie ته ورته و.^{۶۲}

د مانټروز په اکاډمۍ کې چېرته چې برنز او ورور يې زده کړې کړې وې، برنز په زړوره او بې باکه سرښندنه کې نوم درلود، خو له علي اړخه يې کومه لاسته راوړنه نه لرله. نوموړي په کلاسيکه زده کړه کې له لوی الکساندر سره ډېره مينه درلوده او همدغې مينې افغانستان او اباسين ته وهڅولو.^{۶۳}

برنز له خپل مشر ورور جېمز سره په شپاړس کلنۍ کې هند ته لاړ او اوس په شپږويشت کلنۍ يې يوه لسيزه په هند کې تېره کړې وه او په ډاډمنه توګه يې په پارسي او هندي ژبو خبرې کولې. ده په نثر کې هم يوه واضح او ژوندۍ بڼه خپله کړې وه او په تاريخ کې يې خپلې مينې ته وده ورکړې وه. د ده لمړنۍ ليکنه چې د «په اباسين کې On the Indus» تر سرليک لاندې وه، د بمبيي جغرافيوې ټولنې په خپرونه 'Transaction of the Bombay Geographical Society' کې چاپ شوه چې د وخت د سياست په پرتله، ډېره د يوناني تاريخ په هکله وه.

لکه له ده څخه وروسته د لويې لويې ډېر نور لوبغاړي، د برنز ځيرکتيا او په ژبه کې وړتيا ده ته په چټکۍ وده ورکړه. که څه هم دی د سکاټلنډ په ليرې پرتله برخه کې د څه نا څه منځني شاليد څخه و، خو د خپلو بډايو او د ډېرو اړيکو درلودونکو هم پېرو په پرتله يې په لږ وخت کې لوړې رتبې تر لاسه کړې. له ده سره د ورور سپارښتنو او د دوی دواړو پراخه اړيکو چې په فري مېسنس Freemasons کې يې د خپل نومياليتوب له وجې ټينګې کړې وې، هم مرسته وکړه.*

ډنکر خو غښتلی او په ونه اته فوټه او نهه انچه برنز، يو د پرمختګ لېوال او هوډمن سړی و چې په بېرني حالاتو کې د ارامه فکر خاوند و. د برنز ملګرو د ده خيالي انځور او فکري چټکتيا خوښېده: يو ملګري يې ليکلي: «برنز پرېکنده،

* دا يو کتاب دی چې جېمز برنز James Burnes ليکلی «د مقدساتو اسوالو ساتونکو د تاريخ لنډه شرح (۱۸۴۰) (1840) A Sketch of the History of the Knight's templars»

چې په لمړي ځل د فري مېسن تړاو د دغه ساتونکو او الهنبوره ته څېرمه د روزلن کليسا سره ښي. دغه کتاب د عامه شوو اېپلو لکه «مقدسې وينې Holy Blood، مقدسه پيالې Grail Holy او دا وينې کود The Vinci Code» د مرداری پلار دی.

چابک، چټک پرېکړه کوونکی، واضح او د بصیرت خاوند و. «په دغه یون کې نوموړي له خپلې څیرکتیا او توکو څخه د کار اخیستنې لوی فرصت درلود، په ځانگړې توگه کله چې د پنجاب له پولې تېر شو او د ده باروړونکو اسونو د رنجیت سېنګ د مامورینو په منځ کې یوه هنګامه جوړه کړه. برنز لیکلي: «د لمړي ځل له پاره له باروړونکي اس څخه د مندې او چارګام او د ټولو هغه ځانگړتیاوو تمه وشوه، چې یو گړندی څاروی یې لري.»

برنز او ملګرو ته یې د ۱۸۳۱ کال د جولای په اتلسمه په ښه توگه هرکلی وویل شو. پر اسونو سپره د تشریفاتو یوه ډله او یوه پلې لوا د دوی د ښه راغلاست له پاره لېږل شوي وو. برنز لیکلي: «له موږ څخه مخکې روان ګاډی ښایسته ښکارېده او د بار وړونکو اسونو شاته موږ پر پیلانو سواره وو او د مهاراجا د افسر سره تر هغه روان وو تر څو چې د ښار له دېوالونو څخه تېر او لاهور ته د ماڼۍ له دروازې څخه ننوتو. د لارې په غاړه پر اسونو سپاره عسکر، توپچي او پلي ځواکونه، کتار ولاړ وو او کله یې چې له څنګه تېرېدو، موږ ته به یې سلامي یا رسم تعظیم وکړ. د خلکو کڼه کونه ډېره زیاته وه. دوی د کورونو په بالکونو کې په درناوي چوپ او ارامه ناست وو.» انګرېزي ډلې ته د مغول زرې کلا د باندني انګر له لارې، د ښه راغلاست کوټې یا دیوان خاص ته چې دروازې یې د مرمر طاق درلود لارښوونه وشوه. برنز بیا لیکلي: «زه ټیټ شوم چې خپل بوت وباسم، ناڅاپه یو کوچني زاړه سړي کلک په غېږ کې ونیوم.»^{۶۴} دا د پنجاب زمري رنجیت سېنګ و. وروسته رنجیت سېنګ له برنز سره لاس په لاس دربار ته ننوت او ټول اعلحضرت ته مخامخ د سپینو زرو په څوکیو کښېناستل. رنجیت سېنګ دېرش کاله مخکې واک ته رسېدلی و. دا هغه وخت و چې له شاه زمان سره یې د هغه توپونو په خلاصون کې مرسته وکړه چې د جیلم د سیند په خټو کې بند پاتې وو او اوس د رنجیت سېنګ له جبري مېلمستیا څخه د ښار د لښتو له لارې د شاه شجاع له تېښتې دیارلس کاله تېر شوي وو. د هماغه وخت راهیسې رنجیت سېنګ د افغان کورنۍ جګړې له فرصت څخه په کار اخیستنې، د اباسین سوېل ته د داراني امپراتورۍ ډېرې سیمې تر خپل واک لاندې راوستې او پر ځای یې یو شتمن، ځواکمن، مرکزي او د ښې ادارې دولت جوړ کړ. سربېره پر دې چې نوموړي خپل پوځ ته روزنه ورکړه، خپله بېروکراسي یې هم عصري کړه او یوه غښتلې څارگره شبکه یې جوړه کړه چې کله کله به یې په لودیانه کې له وېد سره راپورونه شریکول.

د انګرېزانو اړیکې په عمومي توګه له رنجیت سېنګ سره ښې پیل شوې وې، خو دوی هېڅ کله هېر نه کړل چې په هند کې وروستی ځواک چې کېدای شي له کمپنۍ سره جګړه پیل کړي، د رنجیت سېنګ پوځ دی: د ۱۸۳۰ لسیزې په بهیر کې انګرېزانو د بنگال پوځ کابو نیمه برخه چې شمېر یې ۳۰۰۰۰ کسانو ته رسېدو، د پنجاب په پوله کې ځای پرځای کړې وه؛^{۶۵} نو دا ډېره مهمه وه چې برنز له رنجیت سېنګ سره ښې اړیکې ټینګې کړي.

لاهور ته د برنز له رسېدو څخه یوازې څو میاشتې مخکې، فرانسوي ګرځندوی وېکټور جخه مون Victor Jacquemont د رنجیت سېنګ په هکله په زړه پورې خبرې کړې وې. هغه رنجیت سېنګ یو هوښیار او جذاب تېراېستونکی انځور کړی - څومره چې رنجیت سېنګ په خپلو خصوصي کړنو کې د کرکې وړ دی، همدومره په عامه کړنو کې د ګرانېست وړ دی. وېکټور لیکلي: «رنجیت سېنګ یو زور کېدلی دی، که چېرې زه خپل تر ټولو دوکه باز دیپلومات ورسره پرتله کړم؛ نو زموږ دغه دیپلومات راته ډېر بې گناه برېښي. له ده سره مجلس یو افت دی. هغه نږدې لمړنی هندي کنجکاو دی چې زه ورسره مخ شوی یم، خو د نوموړي دغه تجسس له ده سره د ټول ملت د بې پروايۍ جبران دی. هغه له ما څخه سل زره پوښتني وکړي، د هند په هکله، د اروپا، د انګرېزانو، د ناپليون او ټولې

کورنۍ په هکله او په عمومي توګه د ټولې نړۍ په هکله او بلې خواته د دوزخ او جنت، د روح، خدای، شیطان او په زرګونو نورو څیزونو په هکله...» رنجیت سېنګ خپه و چې اوس ده ته ښځې دومره خوند نه شي ورکولای لکه د بې کلونه یې چې ورکوي.

رنجیت سېنګ پرون غوښتل د خپل خپګان وجه راته وښيي. موږ د ټولو درباریانو تر منځ یا په بل عبارت په خلاص انګرې کې چې څو زره عسکر رانه چاپېر وو، پر قالینه د پښو په سر ناست وو چې ناڅاپه دغه عشقي بودا هک او پک کړم. ده له حرم څخه پنځه خاونې نجونې راوغوښتې او ورته وې وېل چې ما ته مخامخ کېښې. بیا یې په خندا راڅخه وپوښتل چې زه د دوی په هکله څه فکر کوم. ما په پوره صداقت ورته وویل چې زما په اند دوی ډېرې ښایسته دي خو زما دغه خبرې زما د رښتیني اند یوې لسمې ته هم نه رسېدې.

له اس سره د رنجیت سېنګ نږدې لېونۍ مینې ته د جغه مون هم پام شوی و. په ګاونډ ایالتونو کې رنجیت سېنګ ګرانې او خونړۍ جګړې د هغه اسونو د لاسته راوړنې له پاره کړې وې چې د ده خوښ وو خو څېښتنو یې نه غوښتل چې څرخ یې کړي... هغه یو بې شرمه تېراېستونکی هم دی چې د خپلو ناولو کړنو داسې غوړې کوي لکه زموږ په هېواد کې چې درېیم هېنري Henri III کولې... رنجیت په وار وار د خپل ښه لاهوري رعیت په وړاندې له یوې مسلمانې فاحشې سره پر پیل سپور او بې حیايي به یې ورسره کوله...^{٦٦}

برنز ته د جغه مون په څېر رنجیت سېنګ هم په زړه پورې وېرېښېد او دوی دواړه په لږ وخت کې کلک ملګري شول. برنز لیکلي: «هېڅکوک د مهاراجا ښې طبعې ته نه شي رسېدی. هغه زموږ سره په یونیم ساعته مرکه کې مجلس پرته له وقفې کرم وساته: ده په ځانګړې توګه د اباسین سیند د ژوروالي او په کې د بېړۍ چلولو د شونتیا په هکله وپوښتل.» ورپسې یې د باربرۍ اسونو او بکۍ کتنه وکړه. د اسونو نندارې یې تعجب وپارولو او د دوی غټ والی او رنګ یې ډېر خوښ شو. کله یې چې اسونه یو پر بل پسې له مخې تېرېدل، رنجیت سېنګ وویل چې دوی واړه پیلان دي او نورو سردارانو او افسرانو ته یې غږ کړ چې خپله خوښي ورسره شریکه کړي.^{٦٧} دی دغه ډالېو او د اېلېنېوره لیک ته دومره خوشحاله و چې د توپچي ځواک شپيته توپونه یې ډزو ته چمتو او په هر توپ یې شل ځله ډزې وکړې چې د لاهور خلکو ته د خپل نوي متحد په هکله خپله خوښي څرګنده کړي.

رنجیت سېنګ د دوو میاشتو له پاره برنز ته بېلابېلې سرګرمۍ برابرې کړې، د بازينګرو ګډا، پوځي تطبیقات، د هوسیو ښکار، د یادګاري څلو لیدنه او مېلمستیاوې. برنز حتی د رنجیت سېنګ د اومو الکولو ترخه کورني شراب وڅښل چې تریاک، د مرغلرو پوډر، مشک، غورمه او مسالې په کې ګډ کړل شوي وو. د دغه شرابو دوه پیالو تر ټولو لوی برتانوي شرابي چپه کولو، خو رنجیت سېنګ برنز ته د ده د اسهال د علاج له پاره د دغه شرابو سپارښتنه کوله. برنز او رنجیت سېنګ، یو سکاتلنډی او بل سېک پوه شول چې دوی د قوي شرابو په څښلو کې ګډه وجه لرله. برنز لیکلي: «رنجیت سېنګ له هره اړخه یو فوق العاده سړی دی. ما واورېدل چې فرانسویانو ویلي رنجیت سېنګ له قسطنطنيې څخه نیولې تر هند پورې ساری نه لري.»^{٦٨}

رنجیت سېنګ په وروستۍ ماښامۍ کې برنز ته کوه نور وښود. برنز لیکلي: «سړی د دغه اعلی کاني په پرتله د ډېتره څیز تصور نه شي کولی. بشپړ خالص الماس چې د نیمې هکې په اندازه غټ او درې نیمې روپۍ دروند دی. ما ته وویل شول چې دغه الماس درې نیم میلیونه ارزښت لري.»^{٦٩}

وروسته رنجيت سېنگ برنز ته دوه بشپړ جراو* اسونه ډالۍ کړل. پر اسونو کران بيه کشميري شالونه پراته وو، په غاړو کې يې د عقيقو غاړکۍ وې او د ډينگ بڼکې يې له تندي څخه پاس درولې وې. په داسې وخت کې چې برنز له رنجيت سېنگ څخه مننه کوله، د باربرۍ يو اس چې د چرمو زرین جالوغ* پرې اچول شوی او د پيل زين پرې اېښودل شوی و د رنجيت سېنگ د معايې له پاره د دوی له مخې تېر کړل شو.^{٧٠}

برنز هم لکه رنجيت سينگ ډېر جذابيت درلود چې په وار وار يې ډېر ترينکلي حالات بېرته سم کړي وو. رنجيت سېنگ چې معمولا هر چا ته يې د شک په سترگه کتل، له برنز سره د مخه بڼې په ورځ يې لوی والي ته وليکل: «د ارزښتمنو او مناسبو خبرو دغه مرغی له خوندور مجلس څخه او د فصاحت او بلاغت د بڼ بلبل سره مې له ليدو او ناستې ولاړې ډېر خوند واخيست.» وروسته له دې چې لوی والي برنز ته صلاحيت ورکړ چې افغانستان ته لاړ شي، افغانان هم د برنز په ليدو خوښ وو: کله چې برنز د اباسين سيند د افغان پولې پر رودغاره کې پښه کېښوده، لمړني افغان قومي مشر چې دی ورسره مخ شو، ورته وويل چې نوموړی او ملګري يې دې هلته ځان داسې خوندي احساس کړي لکه هکې چې له چرګې لاندې خوندي وي. يوه مياشت وروسته برنز هم دغه مهربانۍ ته د ځواب په اړه خپلې مور ته په مانټروز کې وليکل: «ما د کابل له ليدو څخه مخکې فکر کولو چې پېښور خوندور ځای و خو کابل په رښتيا جنت دی... زه دوی ته د انګوتونو، پوځونو، کېښتو، دارو او په اروپا کې د ټولو عجايبو په هکله خبرې کوم او دوی په بدل کې زما ذهن د خپل هېواد د دودونو، تاريخ، دولتي ارګانونو، سوداګرۍ او... په اړه روښانه کوي.»^{٧١} برنز له دغو خلکو سره «چې مهربانه او مېلمه پال دي، د رښتینې مينې احساس وکړ. دوی نه د عيسويانو او نه زموږ د ملت پر وړاندې تعصب درلود. کله به چې دوی له ما څخه پوښتنه وکړه چې ايا زه د خنځير غوښه خورم، زه به په رښتيا ولرزېدم او ورته وېه مې ويل چې يوازې کم اصله خلک دغه کرکجن کار کوي. خدای د ما ته بښنه وکړي ځکه زما بېکن* ډېر خوښيږي او کله چې زه دغه کلیمه ليکم، خوله مې اوبه کوي.»

د برنز کابل خوښ و، د کابل خلک يې خوښ وو، د دوی له شاعرۍ او د کابل له منظرو څخه يې خوند اخيست او واکمنو ته يې په درنه سترګه کتل. ده خپل بارکزی کوربه، دوست محمد خان چې د ده يې تود هرکلی کړی و، د کابل په واکمنۍ کې د رفعت پر لور روان تر ټولو ګړندی بللی او په ډېره رښتینولۍ يې په خبرو اترو کې د هغه د ځلانده ذکاوت په اړه خبرې او په بالاحصار کې د هغه د ماني بڼ او مېوه لرونکو ونو د ښايست يادونې کړې دي؛^{٧٢} نو که برنز، دوست محمد او افغانان ځان ته جذب کړل، دوی هم برنز ځان ته جذب کړی و.

*جراو: په ګانو سمبال

*جالوغ: د اس د زين لاندې لمځی

*د خنزير د ملا او يا ځنگونو نيمه وچه يا مالکينه او يا په لويي وهل شوې غوښه. (ژباړن)

خو پر يو کس چې د برنز جذابيت اثر نه کولو، د شاه شجاع ساتونکي او د لودياني د څارگرې ادارې مشر کلاډ وېد و چې هېڅ کله يې څوک د خپل صلاحيت په حريم کې نه خوښېدل او دغه حريم يې داسې ساتلو لکه د کوچيانو سې چې خپله کاسه ساتي. وېد دا نه شو زغملی چې لوړ موقف ته د رسېدو يو څوويشت کلن ځوان له ده څخه مخکې شي او د افغانستان په اړه د لوی والي غوره سلاکار شي. که څه هم د الهنبوره مکتوب د وېد واک زيات کړ او په هماليا کې يې د څارگريزو مالوماتو د راټولولو له پاره نور اجنټان او سرچينې ورزياتې کړې، خو نوموړي د وېد د مسوليت په سيمه کې هم د داسې عملياتو امر ورکړ چې نه يوازې وېد پرې هېڅ کنټرول نه درلود بلکې په بوج کې د ده د سيال، پاتېنگر پر اېجنسۍ تړلي وو او له سيال ولايت، بمبي څخه رهبري کېدل. وېد پوه شو چې برنز د ده موقف ته يو لوی گواښ دی او کله چې له کابل څخه د برنز د راپورونو شمېر زياتېده او څرنګوالی يې ښه کېده، مخکې له دې چې دغه راپورونه د لودياني له لارې اړونده ادارو ته وليږل شي، وېد به لوستل او ملنډيزه او امرانه تبصرې به يې پرې کولې. که به يې په راپورونو کې کومه تېروتنه ترسترګو شوه، ده به په ډېره خوښۍ په ګوتو کوله.^{٧٣}

وېد پوهېده چې دی يوازې د مېز تر شاه افغانستان پوه دی او افغانستان يې هېڅ کله نه دی ليدلی، خو کله چې د انګرېزي ګټو په هکله د نوموړي د اېجنسۍ موندنې د ده د څپرک او ځوان سيال، برنز له پايو سره توپير درلود، زړه يې نور هم وپرسېد. وېد رنجيت سېنګ ته تل په شمالي هند کې د کمپنۍ د اصلي متحد په سترګه کتل او په کلکه يې باور درلود چې سېنګ په سيمه کې تر ټولو ځواکمن پوځ لري. وېد د ١٨٢٠مې لسيزې په بهير کې ډېر وخت د سېکانو په دربار کې تېر کړی و؛ نو په حقيقت کې نږدې و چې د دوی د داعي پلوی شي. په دې هکله د نوموړي مشران پوه او اندېښمن وو. نوموړي له افغانستان سره دومره ناث نه درلود. له هغه څه نه يې کرکه درلوده چې د دوست محمد په هکله يې اورېدل او په لوديانه کې يې خپل ګاونډی او ملګری، شاه شجاع که چېرې اړتيا ورته پيدا شوه، په کابل کې د انګرېزانو د بالقوه ګوډاکي په څېر په خپل ذهن کې انځورولو.

خو د وېد اند له بدلېدونکو حقايقو شاته پاتې و. د تخت د بېرته نيولو له پاره د شاه شجاع د ورسۍ ناکامې هڅې راهيسې، شاه محمود مړ شوی و او افغانستان کابو په بشپړه توګه د بارکزي وروڼو تر واکمنۍ لاندې راغلی و. يوازې په هرات کې د شاه محمود زوی، شهزاده کامران د سدوزيو مورچل ساتلو، خو وېد د شاه شجاع په څېر بارکزيو ته د ځانپاله او بې اصوله زورواکانو په سترګه کتل. برنز چې په تازه سترګو دغه موضوعګانو ته کتل، بل نظر درلود. له رنجيت سېنګ سره له مخه ښې وروسته او مخکې له دې چې افغانستان ته لاړ شي، برنز لودياني ته د لوی والي د ليدو له پاره لاړ او هلته يې د شاه شجاع له دربار څخه هم ليدنه وکړه، خو د شاه شجاع په ليدنه دومره مثبت اغېزمن نه شو، که څه هم نوموړي ورته ويلي وو: «که ما په افغانستان کې خپله پاچاهي درلودی، زه به په کابل کې د يو انګرېز په ليدو ډېر خوښ وای او د کابل او هند تر منځ به مې لاره جوړه کړې وای.» خو برنز قناعت ونه کړ او په يو ليک کې يې ليکلي وو: «زه باور نه لرم چې شجاع تخت ته د رسېدو پوره وس ولري او که خپل تخت ترلاسه هم کړي، هغه دومره وړتيا نه لري چې د داسې سختو حالاتو تر عېدې ووځي.» برنز په خپل ډېر څرخ شوي کتاب «په بخارا کې يونونه» چې خپل راپورونه يې په کې په يون ليک اړولي وو، بيا په عين موضوع کې داسې ليکلي: «په شجاع الملک کې د پاچاهۍ وړتيا هر وخت شکمنه ښکارېده.»

د هغه چلند او خبرې په رښتيا ډېرې سيقل شوي دي، خو قضاوت يې له منځنۍ کچې څخه اوچت نه دی. که دغه خبره برعکس وای، مخکې له دې چې پنځوس کلن شي، اوس به يې پرته له کومې هيلې چې په تخت به بيا کېښې، له شلو کلونو راهيسې له خپل هېواد او خپل تخت څخه ليرې په تبعيد کې ژوند نه کولای... د دغه کورنۍ بشپړ زوال د وروستيو پاچاهانو د بې خايه وياړ او غرور له کبله دی چې اوس افغانان د دوی په زوال هېڅ خواخوږي نه ښيي. شجاع به بې اړنگه خپل تخت بيا ترلاسه کړی وای، خو مخکې له دې چې خپل واک مضبوط کړي، په بېړه يې د يو ځواکمن پاچا له کړنو او صلاحيتونو څخه کار واخيست. افغانان د يو واکمن کس پر وړاندې خپل د حسد احساس نه شي پتولی: په تېرو دېرشو کلونو کې څوک په خپل مرگ مړه شوي دي؟ دوی هغه وخت خوشحاله دي چې د يو مطلق واکمن تر واکمنۍ لاندې ژوند وکړي او يا په ډېرو جمهوريتونو ووېشل شي.^{٧٤}

برنز په کابل کې يو مطلق واکمن وموند. هغه د خپل يون په بهير کې ټول بارکزي وروڼه وليدل، خو ده ته بې اړنگه دوست محمد خان تر ټولو اغېزمن ښکاره شو. دوست محمد اوس د کابل او غزني مطلق واکمن و او د خپل کم عمر او د ورورنو د حسادت برعکس، د خپلې کورنۍ د مشر په توګه د پېژندنې په درشل کې و. برنز په وضاحت د دوست محمد خان ستاينه کړې: هغه په خپل يون ليک کې ليکلي: «يوه يوني ته د دوست محمد نومياليتوب مخکې له دې چې هېواد ته يې د ننه شي څرګند شو.»

هېڅوک د داسې کرکټر لياقت نه لري چې دوست محمد خپل کړی. هغه ورځنيو چارو ته په بشپړ ډول پاملرنه کوي او هره ورځ په قضايي او اداري ودانۍ کې حاضر وي... دغسې کړنې د خلکو ډېرې خوښيږي. نوموړی سوداګري ډېره هڅوي او ټولې پرکڼې د ده د عدل ستاينه کوي: بزګران د استبداد له نه شتون څخه خوند اخلي، وګړي د خپلو کورونو د خوندیتوب په هکله اندېښنه نه لري، سوداګر د پرېکړو په مساواتو او د دوی د شتمنيو له ساتنې څخه خوښ او عسکر د منظمې او پر وخت تنخوا په ترلاسه کولو راضي دي. له دې نه زياته د يو واکمن ستاينه نه شي کېدای. دوست محمد تر اوسه څلوېښت کلن نه دی. مور يې [قزلباشه] پارسيوانه وه او همدغه خلکو روزنه ورکړې چې پوهه او درک يې د نورو وروڼو په پرتله تېز شو. سړی د نوموړي د پوهې، څېړنې او کنجکاوۍ او همدا راز د هغه له چلند او خبرو څخه اغېزمن کېږي. دی بې اړنگه په افغانستان کې تر ټولو ځواکمن مشر دی او په داسې وړتيا او توان چې دی يې لري، کېدای شي په خپل هېواد کې لا زيات پرمختګ وکړي.^{٧٥}

برنز ليکلي چې ده اورېدلي دوست محمد په زلميتوب کې وحشي او عياش و، خو کله چې د واک څېښتن شو، خپل ځان يې اصلاح کړ. د شراب څښل يې پرېښودل، لوست او ليک يې زده کړل او پر هېژګاري او په جامه او چلند کې يې ساده کي خپله کړه. هر چا کولای شول چې له ده سره وګوري او د عدالت غوښتنه وکړي. برنز نه يوازې له دوست څخه کلک اغېزمن شوی و، بلکې نوموړی يې په افغانستان کې د انګرېزانو د نفوذ تر ټولو ښه شونې بدیل ګڼلو. د هغه په اند د سدوزيو وخت نور تېر و او دا چې دوست محمد د انګرېزانو خوا ته گروهنه درلوده؛ نو پرته له دې چې له عامه بوديچې څخه لوی لګښت وشي، له ده سره د يو ائتلاف جوړول شوني وو.^{٧٦} دغه ستراتيژۍ په راديکاله توګه له هغه ستراتيژۍ څخه توپير درلود چې وېډ کلکې ته وړاندې کړې وه. اوس وېډ دوه خوښې درلودې، لمړی دا چې د دغه ځوان نظر ومني، چې په سيمه کې يې لږ وخت تېر کړی و خو د ده برعکس، کابل يې ليدلی و او دويم دا چې د سيمې په اړه د شل کلنې پوهې د خاوند په توګه په خپل دريځ ولاړ پاتې شي او په سيمه کې د انګرېزانو تر ټولو ښې شتمنۍ په توګه، د شاه شجاع ملاتړ ته دوام ورکړي. وېډ دويمه خوښه غوره کړه او په داسې حال کې چې برنز لا په کابل کې و، د ١٨٣٢ کال د مې په مياشت کې يې داسې وليکل: «خلک له جګړې او ډلو څخه ستړي دي. دوی د پخوانۍ [سدوزي] واکمنۍ د بيا جوړونې هيله کوي او دا د ارامۍ يوازېنۍ لاره ګڼي.»^{٧٧} دغه خبرو د برنز له راپورونو سره چې له کابل څخه يې لېږل

سمون نه درلود. وېد خپله قضيه جوړه كړه او په دې ډاډمن شو چې دلايل به يې په كلكته كې ومنل شي، خو مخكې له دې چې د دغه قضيه پر وړاندې كولو پيل وكړي، ده تر هغه وخته صبر وكړ تر څو چې له كابل څخه د شمال په لور پر هندوكش د تېرېدو لارې له پوځي اړخه وڅېړي.

د افغانستان په لوېديځ كې پېښو له وېد سره مرسته وكړه. پارسيانو د سدوزيو د ورستي پاتې مورچل هرات، كلابندي نږدې بشپړه كړې وه. لكه څنگه چې انګرېزانو په ١٨٢٦-١٨٢٧ موكلنو كې له پارسيانو سره د روسانو پر ضد جګړه كې مرسته ونه كړه او وېد نه غوښتل چې له روسانو سره په مخامخ جګړه كې د ايران په كټه ښكېل شي، پارسيانو دا بهتره وګڼله چې روسانو ته غېږه خلاصه كړي. اوس پارسيانو د هرات د بيا نيولو پلان درلود او په كلكته كې ستراتيژي جوړوونكو گمان كولو چې دا په اصل كې د پارس په نوم د روسانو نوښت دی او د تزاري هغه پلان يوه برخه ده چې غوښتل يې له افغانستان څخه د خپل پرمختګ له پاره د اډې په څېر كار واخلي: پنځه كاله مخكې د تړون يوې مادې سن پيټرزبورګ ته حق وركولو چې كه پارس كوم وخت هرات تر خپل واک لاندې راولي، روسان كولى شى خپله قونسولګري هلته پرانيزي، خو په حقيقت كې د انګرېزانو دغه وېره بېځايه وه - په ١٨٣٢ كال كې روسانو حتى هڅه وكړه چې د پارس شهزاده عباس ميرزا قانع كړي چې پر هرات يرغل ونه كړي، خو وېد له دغه وېرې څخه په كار اخيستې لوى والي ته وليكل چې د خلكو باور پر داسې نظريه چې په دې كار كې روسان لاس لري مخ په زياتېدو دی ...^{٧٨} كه چېرې په دې هكله څه ونه شي او شجاع بېرته پر تخت كښېښول نه شي، روسيه به هرات ونيسي او له هغه څخه به د خپلې اډې په څېر كار واخلي چې پر هند يرغل وكړي. د ليك سربېره، وېد د شاه شجاع په لاس يو ليكلى سند چې شجاع په كې له انګرېزانو څخه په افغانستان كې د روسانو د لاسوهنې پر وړاندې مرسته غوښتې وه، لوى والي ته ولېږه. شاه شجاع ورته ليكلي وو چې اوس يې له رنجيت سېنګ سره كينه له زړه ايستلې ده او حاضر دی چې د پارس او روس د گواښ پر ضد په افغانستان كې د مقاومت مشري وكړي. رنجيت سېنګ به پر پېښور يو انحرافي يرغل وكړي او په عين وخت كې به د ده خپل ځواكونه د سوېل له لارې كندهار كلابند كړي. شجاع د خپلې ليكنې په دوام كې داسې ليكلي وو: «زما د هېواد فتحه يو اسانه كار دی. زه ډاډه يم چې زه به په افغانستان كې په شپږ لکه روپيو بيا واک تر لاسه كړم... افغانان زما د راتګ هيله كوي، پر ما به راتول شي او بل هېڅ مشر به ونه مني... او باركزي داسې خلك نه دي چې افغانان يې تر شا ودرېږي... كه زه حتى دوه درې لکه پور پيدا كړم، زه باور لرم چې زه به خپلې موخې ته ورسېږم»^{٧٩}.

وېليم فرېزر د ١٨٣٢ كال د ډسمبر په لمړۍ نېټه چې لږ موده مخكې د انګرېزانو په ډهلي نمايندګۍ كې كمارل شوى و، د خپلو اجنټانو له خوا راپورونه تر لاسه كړل چې افغانان په ښار كې په لويه پيمانه وسلې او مهمات پېري. دا څرګنده نه وه چې دغه پېرودنه مشروع او د څه له پاره وه؛ نو فرېزر پېرودونكي ونيول او څه يې چې پېرودلي وو ورڅخه ضبط كړل. وروسته يې كلكټي ته وليكل چې له دوى سره څه وكړي.^{٨٠}

فریزر ته له لوی والي لارډ بېن ټېنک Lord Bentinck څخه نېغ ځواب راغی چې دغه پېرودونکي د شاه شجاع اجنټان دي. دوی ډهلي ته لېږل شوي چې دان پور توپک، مهمات، یونیفورم، بکری،^{*} نېسانونه، او د کارتوسو کڅوړې وپېري چې خپله پاچاهي بېرته ونیسي. دا ټول د لوی والي په پټه خوښه او مرسته ترسره شول او شجاع د بېن ټېنک په پټه خو نېغه منظوری د یرغل له پاره تابیا پیل کړه.

د ۱۸۲۸ کال په وروستیو کې لوی والي له شاه شجاع سره حتی د لیدو غوښتنې رد کړې وې، خو اوس هرات ته د پارسیانو کواښ او د روسانو پر وړاندې د الېنبوره د مقاومت هود سیاسي ارزونې بدلې کړې وې. بېن ټېنک امر وکړ چې د انګرېزانو رسمي دریځ به ناپېیلتوب وي، خو له شاه شجاع سره به په پټه مرسته کېږي او د څلورو میاشتو میاشتنی خرڅ دې چې په ټوله کې ۱۶۰۰۰ روپۍ کېږي مخکې له مخکې ورکړل شي.^{۸۱}

په عین میاشت کې او په داسې حال کې چې بېن ټېنک دوستانه لیکونه دوست محمد ته لېږل او نه یوازې له هغه څخه یې د برنز د مېلمه پالنې له پاره مننه کوله بلکې د دغه دولتونو تر منځ یې د ملګرتیا او اتحاد د جوړونې په هکله خپله ژوره هیله څرګندوله، د بېن ټېنک نوي سکرتر، وېلیم مېکناتین په پټه فریزر ته دستور ورکړ چې نه یوازې د شاه شجاع د وسلو پېرودونکي له زندان څخه ازاد کړي بلکې په ډهلي کې د دوی ټول پېرودي توکي د ګمرک له تعریفو څخه معاف کړي؛ نو په دې توګه به د بارکزي دولت پر ضد د سدوزي انقلاب سره مرسته وشي.^{۸۲}

مېکناتین چې د دغه پټو عملیاتو تر شا و، د الستر Ulster یو په کتاب مین روڼ اندی، ختیځپوه او پخوانی قاضي و چې له محکمې څخه یې د کمپنۍ د بیروکراسۍ مشرتابه ته وده کړې وه. په پیل کې مېکناتین د هنري رسل Henry Russell د سکرتر په توګه کار کولو. هنري رسل په حیدرآباد کې د انګرېزانو یو ښوی او ځانپال مشر و. مېکناتین ته د ده د هوښیاری په وجه ډېر درناوی کېده، خو ډېرو د ده د خانتما لېونتوب نه خوښېدو او نورو به د دغه «اداري کارکوونکي یا تل د میزشاته ناست سړي» د والي سکرتر او ستر سلاکار څوکۍ ته وړتیا تر پوښتنې لاندې راوستله، خو مېکناتین په خپلو وړتیاوو کې هېڅ اړنګ نه درلود او د سیاسي توطیو او دسیسو جوړولو د استعداد خیالونه یې پالل. هغه د افغانستان په هکله دومره پوهه نه درلوده لکه څومره یې چې باور درلود که څه هم د دغه سیمې څېرمو ځایونو ته هم نه و تللی. د ده ټولو مالوماتو د وېب د اجنټانو د راپورونو له لوستلو څخه سرچینه اخیسته. کېدای شي مېکناتین هم لکه وېب د برنز په چټکه وده حسادت کولو. لکه یو زېږېدلی بیوروکرات، د مېکناتین هر وخت دا غوښتنه وه چې هر څه باید پروتوکول ته په پام سره ترسره شي او د برنز دغه وړتیا یې نه خوښېده چې خپل غږ په نېغه د لوی والي غوږ او د لندن کابینې ته پرته د معموله چینلونو ورسوي. ده وېب هم له ډېرو کلونو راهیسې پېژندلو او لکه وېب په خپل قضاوت یې باور درلود او د خپل فکر او کار دودیزه بڼه یې خوښېده.

په دې توګه په خطرناک ډول د افغانستان له پاره د انګرېزانو یوه متناقضه او دوه مخې پالیسي وزېږېده. برنز له دوست محمد او بارکزیو سره د دوستۍ پیلامه جوړوله، خو د دولت یو بل مټ په پټه د دوی پر ضد د یو پاڅون ملاتړ کولو. لکه څنګه چې وخت وښوده دغه تګلاره نه یوازې دوه مخې او غولونکې وه بلکې د داسې مصیبت لارښونه وه چې د پېښېدو سیلۍ یې ډېر ژر د هر ښکېل کس په مخ ولګېده.

* بکری: یو ډول تېره چې له بلې تیزې سره په موشولو سپرغۍ بادوي او اور پرې لګول کېږي

شاه شجاع له خپلې مخکنۍ هڅې څخه لس کاله وروسته، خپل خلک د ډهلي په نويو وسلو سمبال کړل او د ۱۸۳۳ کال د جنورۍ په اته ويښتمه، د يوې وړې اسوالې قوې په سر کې له لودياني څخه ستون شو. هغه د خراسان تخت د بيا ترلاسه کولو له پاره د خپلې درېيمې هڅې په بريا ډاډمن و او په خپل يادښت کتاب کې يې ليکلي: «ما هېڅ کله د ستونزو او سختيو په زغملو کې د خپل سلطنت د بيا ترلاسه کولو له پاره اړنګ ونه کړ».

د درد يوه خزانه انعام دی

خو د دغه خزانې کلۍ له الله سره ده

تر هغه وخته چې ژوند او اس شته، پرې سپور شه اې شجاع

هېڅ کله هيله له لاسه مه ورکوه چې اس ملونی* کړي

که د سل ځله زړه مات شي

بيا هم دوام ورکړه اې شجاع

د خدای په مهرباني او عظمت سپور شه

ځکه چې خدای ته هېڅ شی ناشوني نه دي^{۸۳}

شاه شجاع د ويليم کمبل William Campbell په نوم يو تکړه او هوډمن انګرېز اصله هندي وګماره چې د ده عسکرو ته روزنه ورکړې او مشري يې وکړې. د شجاع لمړی منزل بيا د پنجاب او سند په پوله د شکارپور مالي مرکز و. انګرېزانو شجاع ته يوازې د هغه پيسو يوه کوچنۍ برخه ورکړې وه چې ده ورته د جګړې له پاره اړتيا لرله. دا ځل هغه هوډمن و چې دومره بې رحمه به وي لکه څومره چې ورته اړتيا وي چې بيا ناکام نه شي؛ نو څنګه چې د انګرېزانو له خاورې ووت، خپل دغه نيت يې ثابت کړ. هغه د يو تجارتي کاروان مخه ونيوه چې د سند په لور روان و او مالونه يې ترې واخيستل.^{۸۴} اوس چې شاه شجاع پيسې پيدا کړې، ملاتړي يې په چټکۍ په ډېرېدو شول.

وېد چې د شجاع په لښکر پسې له ليرې روان و، د شاه شجاع د پرمختګ په هکله يې خوشبينه راپورونه لېږل. هغه ليکلي وو: «شجاع اوس د معززو خلکو ۳۰۰۰ کسه راتول کړي، څلور خوځنده سپاره توپونه لري او دوه لکه روپۍ يې په خزانه کې دي.» وېد باور درلود چې دا ځل د شاه په بريا کې اړنګ ډېر لږ دی او پرته له دې چې د چا نوم ياد کړي، ده د برنز پر هغه اند چې بارکزي په افغانانو کې ګرانښت لري، مسخرې کولې. نوموړي ليکلي: «هغه اروپايان چې په دې وروستيو کې يې په افغانستان کې يونونه کړي، په دې اند دي چې افغانان د خپل پخواني پاچا د بيا راتګ په اړه، که مخالف نه دي، لږترلږه بې پروا خو دي، خو دا بايد په پام کې ونيول شي چې دغه مسافر د واکمنۍ کورنۍ [بارکزي] مېلمانه او اشنايان دي او واکمنه کورنۍ هم د دوی په خوښ ساتلو غواړي د دوی اند د ځان په ګټه بدل کړي.»^{۸۵}

شجاع د مې مياشتې په نيمايي کې له اباسين څخه تېر شو او پرته له کوم مخالفت څخه شکارپور ته ننوت. ورپسې يې د شکارپور له بانکرانو څخه ماليه ټوله کړه، خپل صندوقونه يې د دوی له پيسو څخه ډک کړل او د عسکرو روزنه يې

پيل كړه. شپږ مياشتې وروسته د ١٨٣٤ كال د جنورۍ په نهمه د كمبل عسكرو د بلوڅانو يو يرغل شاته وتمباوه. د بلوڅانو دغه لښكر د سند امير لېږلى و چې شاه شجاع ونيسي. ميرزا عطا په دې هكله ليكلي: «د بلوڅانو يوې ډلې د تورې سره په نڅا جگړه پيل كړه.»

دوى په خپلو تورو د شاهي پوځ ډېر سرونه غوڅ كړل او د جگړې نغاړې يې تر خپلې وژنې پورې وهلې، خو افسوس د دوى تكتيكي ناپوهۍ ته! دوى د جگړې په منځ كې له خپلو اسونو څخه ښكته شول او په داسې حال كې چې تورې يې كډولې او پريانو غونډې چيغې يې وهلې، په پښو يې غونډۍ ته په منډه پيل وكړ. مخكې له دې چې د غونډۍ سر ته ورسېږي، د دښمن كوليو به په ځمكه وغورځول؛ نو په دې توگه ډير پياوړي او كمزوري بلوڅان مړه شول او د ژوند درمند يې د نابودي باد يووړ.

كله چې شاه شجاع د دوى له ماتې خبر شو، امر يې وكړ چې هېڅوك بايد پرې نه ښودل شي چې له سيند څخه تېر شي او ټولې كښتۍ يې بايد ضبط شي؛ نو بلوڅان چې د اور او اوبو تر منځ بند پاتې شول، وار يې خطا شو. هغوى چې قوماندان ته يې د بېرته ورتك جرات نه درلود، ځانونه يې سيند ته واچول، ډېرو يې د دوېدو په حال كې مانو كانو ته د ژغورنې چيغې وهلې او نورو يې خپل اسونه تر لكۍ نيولي و تر هغه چې دوى له اسونو سره يو ځاى اوبو يووړل.^{٨٤}

شاه شجاع ته اوس بريا، بريا زېږوله. كله چې يوه مياشت وروسته د شمال په لور ستون شو، د نوموړي د پوځ شمېر دېرش زره كسانو ته ورسېد او شجاع هم ښه روحيه درلوده. هغه په خپل يادښت كتاب كې ليكلي: «كله چې د خپل پوځ كڼ شمېر ته گورم؛ نو دا پوښتنه راته پيدا شي چې كوم پاچا به داسې لوى پوځ كوم وخت تر خپل توغ لاندې درلود؟ او كه يې درلود؛ نو داسې څوك به وو چې د هغه پر وړاندې ودرېږي؟»^{٨٥} شاه شجاع د سند امير ته چې تر اوسه يې د ده پر ضد د نوي پوځ د جوړولو هڅه كوله، يوه ځانباوره ننكونه ولېږه: «لعنتي سپيانو، ان شاءالله زه به داسې سبق دركړم چې ټولې نړۍ ته يوه بېلگه پاتې شي. د لېوني سپي سره يوازېنې چلند د هغه په غاړه كې د رسۍ اچول دي. كه غواړې چې پر موږ بريد وكړې؛ نو د ټول ځواك سره دې راځه. زه له تا وېره نه لرم. هر څه د خداى په رضا كېږي. ملك به د فاتح په نصيب شي.»^{٨٨}

د اپريل په مياشت كې شجاع خپل لښكر د بولان د غاښي په لور روان كړ او له هوكرې سره سم، رنجيت سېنك له خپل خالصه پوځ سره له لاهور څخه د شمال لوېديځ په لور روان شو چې په اټك كې له اباسين څخه تېر او پر پېښور انحرافي بريد وكړي. د باركزيو عسكرو چې اوس په دوه جېهو ووېشل شول، په يوه جېه كې يې هم اغېزمن مقاومت نه شو كولاى. بالاخره اوس شاه شجاع ته هر څه له پلان سره سم روان وو. هغه د بريا په ژبه چې خپله خوشحالي يې نه شوى پتولى او د سند د امير په هكله يې ملنډې وهلې، وېد ته وليكل: «دغه لنډوړو* خلكو هېر كړي چې زه د خداى له ځانگړې ساتنې لاندې يم.» او خوشبيني يې څرگنده كړه چې د باركزيو پر ضد يې بريا نږدې ده: «د خداى په خوښه، بريا به زما پر مخ خپلو دروازو پرانيستلو ته دوام وركوي.»^{٨٩}

خو د ١٨٣٤ كال د مې په مياشت كې كله چې د شجاع پوځ بالاخره د كندهار رغيانو* ته ورسېد، د ده بخت بيا په چپه كېدو شو. باركزيو د شجاع د بريد پر وړاندې د تياري له پاره ډېر وخت درلود. كله چې د هغه پوځ د ښار دېوالونو ته ورسېد، باركزيو خپل اكملات پوره كړي وو او د ښار دفاعي پوځ د يوې اوږدې كلابندي پر وړاندې د مقاومت له پاره

* لنډوړ: لنډ فكر

* رغيانه: په دښته كې هغه ځاى چې څو ونې او اوبه ولري

چمتو و. سربېره پر دې، د شجاع پوځ په جنګي کلابندۍ کې لږ تجربه لرله او دوی نه يوازې دومره روزل شوي نه وو بلکې پوره توپچي ځواک او نور وسايل يې نه درلودل چې د ښار پر دېوالونو وروڅڅي. ميرزا عطا ليکلي: «کلابند کوونکو ځواکونو پر ښار باندې د ډېرو مرګ ژوبلو په زغملو يو ناکامه بريد وکړ.»

دوی هڅه وکړه چې په زینه پر دېوالونه وروڅڅي؛ نو په پټه او بشپړه چوپټيا يې زینې په تياره کې د دېوالونو تر بېخه ورسولې او تم وو چې څارونکي ویده شي څو دوی يې خلع سلاح کړي او بيا به پر کلا يرغل وکړي. خو خوب لمړی په شاهي کلابند کوونکو لاس بری شو... شاه تر لمر خاته پورې ناکراره د يرغل د پيل خبر ته تم و، خو چې له کلا څخه يې د چيغو او هياهوۍ غږ تر غوږ نه شو؛ نو د ويښېدنې توپ د دز له پاره يې امر وکړ. کلابند کوونکي ناڅاپه له خوب څخه وښې شول او کوري چې لمر په ختو دی. د کلا ساتونکي له خوب څخه وښې شوي وو او د خطر زنګ يې ووهلو، خو د اعلحضرت له ډاره کلابند کوونکو يرغل ته مخ کړ، زینې يې پر دېوالو ودولې او پر دېوال ختل يې پيل کړل. پر دوی باندې سمدلاسه د ډزو داسې باران پيل شو چې دوی يې د ژوند له زینې څخه د مرګ لښتې ته غورځول.^{٩٠}

دوه مياشتې وروسته چې کلابندي له بندښت سره مخ شوه او دواړه لوري په خپلو ځايونو کې کلک ولاړ وو، د دوست محمد په هکله خبر راورسېد چې له شل زره بارکزيو سره راروان دی چې د خپل ميرني ورور سره د کلابندۍ په ماتولو کې مرسته وکړي. که څه هم د پوځ د شمېر له پلوه شجاع برلاسی و- ځينې اټکلونه د نوموړي د پوځ شمېر اتيا زره ښي - ده اندېښنه لرله چې دوست محمد به د ده پر پوځ اوښه بندې کړي؛ نو نوموړي خپل پوځ د ښار دېوال ته مخامخ له خوندي موضع څخه شمال سوېل ته وڅوځولو او د ارغنداب په سيندغاړه باغونو کې چېرته چې اوښه پرېمانه وه ځای پر ځای شو. دوست محمد چې دا خبر واورېد، يوازې په اس سپور شو څو په خپله د دغه خبرې پخلی وکړي. ميرزا عطا په دې هکله ليکلي: «کله چې پر دوست باندې د دغه شاتګ باد ولګېد، له خپل ښه بخت څخه خوښ شو او په بدله څېره ستون شو څو په خپله د دغه اوازې پخلی وکړي.»

دی چې هلته ورسېد، کوري چې شاهي عسکر په دې فکر چې د کابل لښکر تر اوسه په ميلونو ليرې دی، له سيوري لاندې پراته دي؛ نو بيا دوست محمد يوازې خپل درې زره تکړه عسکر ځان سره په چټکۍ بېرته راوستل او په باغونو کې خپاره شاهي عسکر يې تر بريد لاندې ونيول. د سختې جګړې په بهير کې شيخ شاه اغاسي چې د دوست محمد په دستور څو ورځې مخکې شاه شجاع ته اوښتی و، چيغه کړه: «پاچا وتښتېد، پاچا وتښتېد.» او ورپسې يې له دغې جوړې کړې سربدالی څخه په کار اخيستې، د شاهي پوځ د ننه په بريد پيل وکړ. د شجاع عسکر د ماتې د چيغې په اورېدو او د شيخ د لوتمارۍ په ليدو هک پک شول. په داسې حال کې چې د توپونو او توپکو لوکي اسمان ته جګېدلو، کمبل او بلوک يې په ټينګه له خپلو مورچلونو څخه دفاع کوله، خو د کابل ځوانانو هېڅ وېره نه درلوده... او د توپ پر موضع يې ورمونده کړې، کمبل يې ټپي کړ او بيا يې ژوندی ونيو او ټوله توپخانه يې تر خپل واک لاندې راوستله. د شجاع پوځ اوس وارخطا شو. هر چا تېښتې ته مخ کړ. پوځ هرې خواته په دښتو او غونډيو کې ورک شو. شجاع چې دغه حال وليد، پرته له تېښتې يې بله چاره نه لرله او دی هم وتښتېد.^{٩١}

يوځل بيا شجاع شاتګ ته اړ شو. د کندهار په باغونو کې هرې خواته د پرتو توکو په منځ کې چې د دوست محمد د پوځ لاس ته ورغلي وو، د وېد داسې ملاتړليکونه هم وو چې په دغه ناکامه کودتا کې يې د انګرېزانو لاس ښوولو. وېد هڅه کوله چې دغه پايلې ته يوه ښه وجه پيدا کړي او ويل يې چې د دغسې پايلې هېچا وړاندوينه نه شوای کولای، خو اوس ډېر داسې برېښيدل چې د بارکزيو د کرانښت او اغېزمنتيا په هکله د برنز خبرو حقيقت درلود او وېد له ډېر وخت راهيسې د يو پرله پسې بايلونکي ملاتړ کولو.

په افغانستان کې د انگرېزي پاليسۍ د ماتې د شننې په اړه د لوی والي په دستور د جوړ شوي راپور په پايله کې په واضح او لنډو کليمو ليکل شوي وو: «شاه شجاع په يو شمېر بد قسمته هڅو کې د خپل تخت د بيا ترلاسه کولو له پاره ښکېل و.» په پايله کې د نوموړي څلور لويې ماتې يادې شوې وې: لمړۍ ماته يې د نيملې په مغولي باغونو کې د ده پر پوځ غلچکي بريد، دويمه يې د کشمير په واورو کې د ده د پوځ يخۍ وهنه، درېيمه يې په پېښور کې د نوموړي د باروتو د زېرمې چاودنه او اوس څلورمه يې د کندهار په باغونو کې د هغه پر پوځ نابېره بريد. «شاه شجاع د يرغل په تياري او ترسره کولو کې لويه سېکمنتيا او زورورتيا او په ماته کې لوی زغم له ځانه ښودلی دی، خو د بد بخت له کبله، د ده زړه په کرکېچنو چارو کې هر وخت مات شوی.»^{۹۲}

اوس حتی وېد منلې وه چې زده کړيال يې له کاره وتلی او وخت يې تېر شوی، خو له جنکي اجېر جوسايه هارلن سره په شخصي خبرو کې وېد ويلي وو چې يو شی کېدای شي شجاع بېرته صحنې ته راوړي: «شاه شجاع يوازې هغه وخت بل فرصت لري چې د کابل په هکله د روسانو ظاهراً رښتيا پاليسي بربنډه شي.»^{۹۳}

که روسان د بارکزيو په مرسته نېغ په افغانستان کې ښکېل شي، شاه شجاع به بيا د انگرېزانو د ځانپالنې له پاره اړين ارزښت پيدا کړي.

د لويې لوبې پيل

د ايران او افغانستان د ناندریزه پولې په شندو ټیټو پرتو غونډیو کې دې څوک په شپه کې نه ورکېږي. حتی اوس هم دا سیمه یوه شاړه بېدیا ده چې یوازې ټپوسان یې په هوا کې الوتنې کوي، د ژمي لېوان یې پر ځمکه ګرځي او د تریاکو قاچاقېر یې د کاروانونو پر زاړه تګ لوري تېرېږي. په دغه پراخه لمر سېڅلې منظره کې څېرې ورې او سوکه خوځېږي. دوه سوه کاله مخکې دا داسې سیمه وه چې مسافرو به حتی د ورځې په کې یون ته زړه نه ښه کولو. په جګړه کې د ښکېلو پاچاهيو تر منځ د دغه ناندریزه سیمې درې او غاښي د شوکمارانو کارځایونه او پټنځایونه وو. د ۱۸۳۷ کال د اکتوبر کړمې ورځې وې او د دویم بریدمن هنري رالېنسن له پاره د یوې اوږدې اونۍ پای و. نوموړي له درېیو کلونو راهیسې په لوېدیځ پارس کې، کرمانشاه ته څېرمه په لیرې پرتو بارکونو کې د پارسي پوځ یوې نوې لوا ته روزنه ورکوله. په دغه موده کې نوموړی د هغه درې ژبې نسخو سخت مینوال شو چې د هخامنشیانو پاچا داریوش په امر په بهستان کې حجاري شوې وې؛ نو رالېنسن چې په دغه لرغوني پارسي روزنې تېرې • Rosette Stone مین و، هر ماښام به په خورا سختۍ د کابو عمودي کمر پر مخ وختلو او بیا به یې بېرته ځان د کالیو توکری ته ور ټیټ کړ چې د نسخې چاپونه واخلي. وروسته به خپلې کپړدۍ ته لار او په خپلو بېسارو بریالیو هڅو به یې دغه مېخي نسخې بې رمزه کولې،^۱ خو کله چې د یو بیړني ماموریت له پاره د پارس شمال سوېل ته ولېږل شو، د ده شنې ودرېدې او له هغه وخت راهیسې چې ده په تهران کې د انګرېزي سفیر له مرستیال څخه د دغه ماموریت د ترسره کولو امر ترلاسه کړ، په شپږو ورځو کې یې پر اس ۷۰۰ میلې مزل وکړ. په نورماله توګه له تهرانه تر مشهد پورې، چې افغان پولې ته څېرمه د زیارتونو ښار دی د پوځي لارې په اوږدو کې په پرتو کاروانسرایونو کې ډېر کړایي اسونه د مسافرو له پاره شته وو، خو د پارس شاه د هرات د کلابندۍ په لور روان و؛ نو دربار ته او له درباره د استونو شمېر دومره ډېر و چې رالېنسن نور اسونه پیدا نه کړل او اړ شو چې یوازې پر یو اس دومره مزل وکړي.

د رالېنسن سره مل کسان او اسونه سخت ستومانه وو او په توره تیاره کې کله وینې او کله ویده، دوی لاره ورکه کړه. په دغه شېبه کې، ټیک کله چې سپېدې د شاه جهان د غرونو په غاښورو څنډو کې وچاودې، رالېنسن د سپېدو د رڼا په څرک کې پر اسونو یوه بله سپړه ډله ولیده چې دوی ته نږدې کېده. نوموړي وروسته لیکلي: «ما له دوی سره د

• روزنې تېره په ۱۷۹۹ کال په منف کې وموندل شوه چې په ۱۹۶ کاله له میلاد څخه مخکې د وخت د پاچا یو فرمان په درېیو ژبو ورباندې لیکل شوی (ژباړن)

خبرو وېره نه لرله، خو کله چې د دوی له څنگه په ډک ډک تېرېدم، په حیرانتیا مې داسې سړي چې قزاقی جامې یې په تن وې ولیدل او زما یو مرستیال د روسي ماموریت یو چوپړیال وپېژانده.^۲

رالېنسن سمدلاسه پوه شو چې دلته څه خبره وه. د قزاقو یوه وسله واله ډله چې له داسې لیرې بیدیايي لارې د افغانستان د پولې په لور ستنه وه، بې دلیل نه شي کېدای او په تېره بیا په دغسې ځانګړې شېبه کې د انګرېزي څارګرې ادارې یو کارکوونکي د افغانستان په پوله کې هر راز روسي فعالیت ته د شک په سترګه کتل. لارېنسن په هند کې له خپلې لوا څخه په نوې څارګره څانګه کې کمارل شوی و او په ځانګړې توګه د روسي نفوذ د مخنیوي له پاره ایران ته لېږل شوی و. نوموړي په ایران کې درې کاله تېر کړي وو او د یوې سنجولې ستراتیژۍ د یوې برخې په توګه چې ایران بېرته د برتانوي غېږې ته راوړي، پارسي پوځ ته یې ګڼ شمېر وسلې ورکړې او دوی ته یې روزنه ورکوله. پارس ته له راتګ څخه څو میاشتې وروسته، رالېنسن پوه شو چې هغه او ملګري یې د روسانو له کلکې څارنې لاندې دي. د ۱۸۳۴ کال د اکتوبر په میاشت کې یې په خپل راپور کې لیکلي و: «یو روسي افسر چې د برن فون روزن Baron Von Rosen [په قفقاز کې روسي نایب] ځانګړی مرستیال و، نن کمپ ته راوړسېد. هغه د خپل جنرال له خوا رالېږل شوی چې د امیر لیدنه وکړي، خو اصلي موخه یې په پوځ کې زموږ د موقف، د پارسي پوځ د وضعیت او نور د داسې څه جوتول دي چې پر روسي ګټو اغېزه لري.»^۳

په ۱۸۳۰ مو کلونو کې د برتانوي او روسي تر منځ په سره جګړه کې پارس په ځانګړې توګه انګرېزانو ته نور هم هغه وخت سوړ شو کله چې د ۱۸۳۳ کال د مارچ په میاشت کې تهران ته په ځان باورمن کونټ ایون سیمونېچ Count Ivan Simonitch ورسېد. لکه فرانسوي افسران چې د رنجیت سېنګ دربار ته تللي وو او هغه ته یې کار کولو، سیمونېچ هم د ناپلیون پخوانی افسر و چې د واکمنانو له ماتې او د ناپلیون له تبعید څخه وروسته یې غوښتل نوې فرصتونه ومومي. نوموړی په اصل کې د زاره Zara و چې د اوسني کرویشا Croatia د سمندرغاړې ټرایسټه Trieste ښار سوېل ته پروت دی. دی پر روسي باندې له یرغل څخه لږ وخت مخکې د ناپلیون لوی پوځ ته ورغلی و او لکه د ناپلیون ګڼ شمېر نور پوځیان، له مسکو څخه د ژمي په نیمایي کې د مصیبت ځپلي شاتګ په بهیر کې تزاری ځواکونو اسیر ونيو. کله چې دی له بنده ازاد شو، د ده هېواد په اطریشي-هنګري امپراتورۍ کې منحل شوی و؛ نو ده پرېکړه وکړه چې روسانو ته واورې او هلته له روسي پوځ سره یوځای شو. ده ته د جګړن رتبه ورکړل شوه او په ګرجستان کې ځانګړې یرغلیزه لوا ته ولېږل شو. نوموړي د روس او پارس په جګړو کې په زوروتیا برخه واخیسته. وروسته له دې چې د پارس پر ضد د توپکو او برچو په یو مخامخ یرغل کې سخت ټپي شو، نوموړي ته د ده د زوروتیا او په کلکه د خپل سنگر د ساتلو په ویاړ د تورن جنرالي رتبه ورکړل شوه او لږ وخت وروسته یې په ګرجستان کې له یوې اتلس کلنې تر ټولو ښایسته کونډې شهزادګۍ، اوبیلاني Obeliani سره واده وکړ او په کمه موده کې په تبلیسي کې د روسي ادارې یوه مخکښه څېره وګرځېد.^۴ کله چې تهران ته د سفیر په توګه بدل شو، سیمونېچ په کلکه هڅه کوله چې له خپل انګرېزي سیال سېر جان مکېنېل Sir John McNeil څخه مخکې وي. سېر مکېنېل له روسانو څخه دومره کرکه درلوده لکه څومره چې سیمونېچ په ډیره سترمېکۍ د انګرېزانو پر ضد و.

د رالېنسن او د هغه د پوځي ماموریت د راتګ راهیسې، سیمونېچ وتوانېد چې د شاه باور خپل کړي او د مکېنېل په پرتله یې ډېر لاس رسی او نفوذ ترلاسه کړ. مکېنېل چې په اصل کې د هېرېډیز Hebrides له یوې څنډې و او پخوا یې د

سفیر د ډاکټر دنده درلوده، یو ارامه کس و چې د ستراتیژۍ او پوهې له اړخه د سیمونېچ کچې ته نه رسېده. په ۱۸۳۷ کال کې سیمونېچ د نوي پر تخت ناست شاه په هڅولو کې مرسته وکړه چې په انګرېزي وسلو سمبال، له خپل پوځ څخه پر ناندریزه ښار، هرات باندې د یرغل له پاره کار واخلي او شاه ته یې ترغیبي د سرو زرو پنځوس زره تومنو د ورکړې او د پور ښلو وړاندیز د هغه ژمنې په بدل کې وکړ چې کله یې هرات فتح کړ، شاه به روسانو ته په هرات کې د سفارت جوړولو اجازه ورکوي. دا یو هوښیار کوزار و. د شاه ځانپالنه یې په داسې بڼه پاروله چې په هند کې یې د انګرېزانو ګټې ګواښلې او انګرېزي روزل او وسلواله شوې لوا یې نېغه د خپلو مریانو او د وسلو مرسته کوونکو د ګټو پر ضد واړوله. په دغه وسیله، سیمونېچ هیله درلوده چې شاه د تزار په ګټه وکاروي، خو په حقیقت کې نوی شاه، دویم محمد Mohammed II له پخوا څخه د هرات د بیا نیولو تلوسه درلوده - نوموړي دغه یادونه حتی د پاچا په توګه په خپله لمړنۍ وینا کې د شاهي تاج پر سر اېښودلو نمانځنه کې کړې وه؛ نو د هرات د بیا نیولو له پاره یې دومره روسي لمسونه تر اړتیا نه درلوده.^۵

سیمونېچ د شاه او په کندهار کې د دوست محمد د مړینو وروڼو تر منځ له یو بل څخه د دفاع له یو وړاندیز شوي تړون روسي ضمانت هم وکړ. هغه پوهېده چې دغه به د انګرېزانو پر وهم څومره اغېزه ولري. څلور کاله وروسته په ۱۸۴۱ کال کې نوموړي د خپلې دغه بریا په هکله په خپل یادښت کتاب کې غورې کړې چې له پارس څخه داسې یوه اروا جوړه شوه چې د لندن له کابینې څخه یې خوب تښتولی و ځکه چې دوی پوهېدل چې روسان به له هرات څخه په اسانۍ یرغل وکړي او په هندوستان کې به اور بل کړي. هغه لیکلي: «روسانو هند ته د اور اچولو له پاره پرته له نیت څخه هر څه درلودل».^۶

مکنېل پرته له دې چې په تهران کې ناست وي او یو اعتراضی کتاب ولیکي بله چاره نه درلوده. نوموړي دغه کتاب «په سوېل کې د روسيې پرمختګ او اوسنی موقف» بې نومه خپور کړ. د کتاب په یوه برخه کې یې لیکلي: «په اروپا کې یوازینی ملت چې د خپلو ګاونډیانو په بیه د ځان پیاوړي کولو هڅې کوي، روسیه ده. یوازې روسیه د تڅتونو د چپه کولو، د امپراتوریو د کمزورولو او د ازادو هېوادونو ځانته د مطیع کولو ګواښونه کوي... د پارس بشپړتیا او خپلواکي د هند او اروپا امنیت ته اړینه ده او هره هغه هڅه چې یو کمزوری کوي، بل ته یو کوزار دی - او د انګلنډ پر وړاندې د دښمنۍ یوه ښکاره کړنه ده.» دغه زورور لفظي یرغل هغه څرګند حقیقت له پامه غورځولی و چې په هند کې برتانوي ښکېلاک د نولسمې پېړۍ په ټوله لمړۍ نیمایي کې پرته له کومې وقفې مخ په پراختیا و او برتانې په لوی حرص د روسيې د ټولو لاسته راوړنو په پرتله ډېر تڅتونه چپه کړي وو، خو دغه کتاب په لندن کې ډېر لوستونکي پیدا کړل او د وېسټ مینسټر Westminster (د برتانوي ملي شورا، ژباړن) زیاتېدونکي باور یې چې په پارس او افغانستان کې د روسيې او برتانوي تر منځ یو لوی ټکر په پېښېدو دی، نور هم ډېر کړ.^۷

خو په دې هکله د مکنېل خبره سمه وه ځکه چې په سن پیټرزبورګ کې تزار نیکولس Nicholas او وزیرانو یې که هر څومره محتاطې نظریې لرلې، سیمونېچ بې اړنګه ستراتیژیکي هیلې درلودې. د نوموړي یوه هیله چې د ده د ټولو هیلو هسته یې جوړوله، په هرات کې د روسيې د اډې جوړول وو چې په لودیاني کې له برتانوي پولې څخه یې د شپږو اونیو مزل درلود. په وروستیو وختو کې د مکنېل جاسوسانو په تهران کې د روسي سفارت په هکله مغشوشونکي راپورونه ورکول - د یو مسکوي شهزاده په هکله مبتدلي کیسې - د نوموړي په هکله ویل کېدل چې د یوې ۱۰۰۰۰ کسيزې ډلې په

مشری د پارس پولې ته ستون شوی چې د هرات په کلابندی کې له پارسیانو سره مرسته وکړي. د دغسې څارگریزو مالوماتو تفصیل شکمن برېښېده، خو دغه مالوماتو د پارس په وسیله پر افغانستان باندې د ځینې روسي خوځښتونو شتون ته اشاره هم کوله. لارښېس پوه شو چې هغه ژېر وېښته افسر چې د یوې قزاقي ډلې مشري یې کوله او دی یې تر څنګ تېر شو «کېدای شي همغه کس وي چې یادونه یې کېږي... بې اړنګه زما کنجکاوې وپارول شوه. دغسې وضعیت چې د هرات له کلابندی څخه مخکې و، حتی یو روسي ښاغلي ته چې په خراسان کې یې یون کولو د شک په سترګه کتل کېدل، خو په دغه بل حالت کې په وضاحت د پټ ساتنې نیت شته و او ما دا خپله دنده ګڼله چې دغه رمز وسپرم.»^٩

نو رالېښس له خپلې ډلې سره بېرته وګرځېد: «موږ د لوړې لارې په اوږدو کې په دوی پسې وو او په یو څه واټن کې مو دوی تعقیبول. لږ وخت وروسته دوی په غونډیو کې یو تنګي ته ننوتل. هلته زه له دغې ډلې سره چې د یوې رڼې چینې پرغاړه د سبانیاري له پاره ناست وو، مخ شوم. دا کس چې د افسر څېره یې لرله، په تن کوچنی او په رنګ ډېر سپین، روښانه سترګې او ډېر سېکمن ښکارېده.» رالېښس زیاتوي:

زه پر اس سپور دوی ته ورنږدې شوم، روسی جګ شو او ما ته یې د تعظیم سر تیت کړ. ما په فرانسوي خبرې ورسره پیل کړې - په سوېل کې د اروپایانو تر منځ فرانسوي عامه ژبه وه - خو روسي سر وخوځاوه چې نه پوهېږي. بیا ما په انګرېزي ژبه خبرې وکړې او ده په روسي ژبه ځواب راکړ. کله چې ما په پارسي خبرې وکړې، هغه داسې ښکاره شو چې حتی یوه کلیمه هم پوه نه شو. بالاخره هغه زه نا زړه په ترکمني یا ازبکي - ترکي خبرې وکړې. زه په دغه ژبه دومره پوهېدم چې د یوې ساده محاورې ترعېدې وتلم، خو کنجکاوې مې په کې نه شواى کولی او دا هغه څه وو چې دغه افسر غوښتل. کله چې دی پوه شو چې زه په چغتايي ژبه کې تکره نه یم، په ترکي ژبه یې چې څومره کولی شول دومره ډېر ګړندی وغږېد. زه یوازې دومره پوه شوم چې نوموړی په رښتیا یو روسي افسر و چې د روسي [امپراتور] ډالۍ یې د پارس [امپراتور] محمد شاه ته ورلې. هغه له دې څخه زیات څه ونه ویل. وروسته له دې چې یو بل پیپ مې ورسره وڅکولو، زه په خپل اس سپور شوم او ترې لاړم.^٩

د لويې لوبې کېم Kim, The Great Game په نوم د راډیرډ کېپلېنګ Rudyard Kipling په ناول کې یوه نوموړه صحنه کارل شوې چې د راج د څارګرې ادارې مشر ډګروال کرایټن Creighton کېم ته روزنه ورکوي چې د لوبې جزیات په یاد وساتي، کومه چې وروسته د کېم لوبه ونومول شوه. نوموړي ته به لږ وخت ورکړل شو چې په یو پتنوس کې بېلابېل څیزونه په یاد وساتي. بیا به یې برېښنا ورته مړه کړه، پتنوس به یې ترې لیرې کړ او ورته وېه ویل شول چې د څیزونو بشپړ نوملړ له ټولو جزیاتو سره ولیکي. دا به هېڅ کله څرګنده نه شي چې رالېښس به کله داسې روزنه لیدلې وي، خو نوموړي د دغه مرموز افسر په اړه د پام وړ او مفصل توضیحات لیکلي وو او وروسته یې کلکې ته ولېږل او ورسره وېي لیکل: «که کچېرې په بدله جامه کې دغسې څوک هند ته د ننوتو هڅه وکړي؛ نو دا به همغه افسر وي چې زه ورسره مخ شوم.»

دغه افسر منځنۍ تنه، تیته غاړه، جګې او پراخې اوږې او نری ملا لري. په رنګ بیخي ډېر سپین دی او بارځو یې هېڅ رنګ نه لري. نوموړی پراخ تندى، ځلانده سترګې چې له یوبل څخه ډېرې جلا دي، ښه جوړه پزه، لنډه پاسۍ شونډه او خوشحاله خوله لري. پرېه او برېت یې پرېښي او خامه نصواري رنګ لري. برېتونه یې لند او څوکې یې پورته تاو کړې، خو لنډې او ګڼې پرې یې د بارځو لاندینې برخې او ټوله زړه پټه کړې ده... د هغه پر سر سپینه قزاقی خولی اېښې وه، تیاره زرغون ګرجستانی کوټ یې اغوستی و او په سینه یې

نری سپینه زرينه کتاروزمه تړلې وه چې په کینه خوا کې يې د گرجستانيانو په ډول کارتوس تومبل شوي وو. په پولادي تيکي کې پرته توره يې له تور کمربند څخه چې ساده سپين زرین سکک يې درلود، څړېده. ده تياره څر شلوار اغوستی او ښې جوړې شوې روسي موزې يې په پښو وې. نوموړي دوه ښايسته لوی څر اسونه لرل چې پر يوه يې سپور او بل يې په لمړني اس پسې تړلی و. په ساده ايراني زين ناست و چې توره توتې او لنډ تور جالوغ ورباندې پروت و. د تومانچې پارسي کاش يې درلود او لاستی يې چې ترکي برېښېده د ابنوس له لږکي څخه و چې سپين زر په کې کارول شوي و. ده فصيح پارسي خبرې کولې خو لنډ او تېره بهرنی گړدود يې درلود او هېڅ کله يې (a) داسې بشپړ او پراخه نه شوای ویلی لکه پارسيان يې چې وايي او په چغتايي ترکي ژبه يې پوره حاکميت درلود خو د قسطنطنيې او پارسي لهجه په کې نه وه.^{۱۰}

رالېنسن له نيشاپور څخه وړاندې په تياره کې د پارسيانو کمپ ته ورسېد او له شاه سره يې د يوې سملاسي مرکې غوښتنه وکړه. شاه نوموړی خپلې کېږدی ته ومنلو او ده د هغه روسانو کيسه ورته وکړه چې په لاره کې ورسره مخ شوی و. رالېنسن هغه دليل چې روسي ده ته د خپل ماموريت په هکله ویلی و، شاه ته تکرار کړ. شاه په حيرانتيا وويل: «ما ته ډالی راوړي! زما له هغه سره هېڅ کار نه شته. دی د [روسي] امپراتور له خوا په کابل کې دوست محمد ته نېغ لېږل شوی او له ما څخه يوازې غوښتنه وشوه چې له دوی سره په يون کې مرسته وکړم.»^{۱۱}

رالېنسن سمدلاسه د شاه د خبرو په ارزښت پوه شو: دا د هغه څه لمړنی ثبوت و چې انگرېزانو له اوږدې مودې راهيسې ورڅخه وېره درلوده: روسان هڅه کوي چې له دوست محمد او بارکزيو سره د ائتلاف جوړولو په وسيله په افغانستان کې ځان ته ځای پيدا کړي او له دوی او پارسيانو سره په هرات کې د شاه شجاع د سدوزي کورنۍ د وروستي سنگر په ماتولو کې مرسته وکړي. رالېنسن په دې هم پوه شو چې له دغو مالوماتو سره په چټکۍ بېرته تهران ته لاړ شي.

روسان له لږ ځنډ وروسته په خپله د پارسيانو کمپ ته ورسېدل. روسي افسر د پوځ عادي پارسيانو ته ځان سني مسلمان وروپېژانده او خپل مسلمان نوم يې عمر بېک وښود. هېچا په کمپ کې د ده په مسلمانۍ شک ونه کړ. هغه خبر نه و چې رالېنسن د دوی د ماموريت په اصلي موخه خبر دی. اوس يې خپل نوم «کپتان ويتکېويچ وښود ... او زما سره يې ناڅاپه په ښه فرانسوي خبرې پيل کړې او زموږ مخکنی ليدنې ته په اشارې، هغې يوازې دومره په موسکا وويل: «له پردي سره په بېديا کې ډېره اشنايي ښه نه ده.»^{۱۲}

وروسته رالېنسن په دوه څيزونو نوميالی شو. لمړی د ميخي خط په بې رمزه کولو کې او دويم د ارتر کانولي Arthur Conolly په گډون د «لوپې لوپې The Great Game» د اصطلاح په موندلو کې، خو اوس په اس ځغلولو کې د هغه وړتيا ډېره گټوره ثابته شوه. د نوموړي پلار د ځغاسټي اسونو نسل اخيستنه او روزنه کوله او رالېنسن له زين او اسونو سره ستر شوی و؛ نو دغه وړتيا يې بايد درلودی. دی له فزيکي اړخه هم ډېر پياوړی و. شپږ فوټه يې ونه وه او پراخه اوږې، غښتلی اندام، ښې عضلې او وژې يې لرلې.^{۱۳}

رالېنسن په همدغه شپه بېرته نېغ د تهران په لور روان شو. ۸۰۰ ميله مزل يې په ريکارډ وخت کې وکړ او د ۱۸۳۸ کال د نومبر په لمړۍ نېټه يې مکنېل ته د افغانستان له پاره د روسي پلاوي د شتون خبر ورکړ. مکنېل په خپل وار سمدلاسه يو چاپک څړی، لارډ پامرستن ته په لندن کې او بل په کلکته کې د هند نوي لوی والي، لارډ اکلنډ ته ولېږه.

مکنېل ليکلي وو: «روسانو په رسمي توګه له کابل سره ديپلوماتيکې اړيکې پرانيستې. ما ته خبر راکړل شوی چې کپتان وېکوويچ يا بيکوويچ چې د عمر بېک په نوم هم يادېږي او د روسيې سني محمدي دی، د شارژدافير په توګه د امير دوست محمد خان له پاره ګمارل شوی.» په دغه ليک کې مکنېل د ياد افسر په اړه د رالېنس مفصل توضيحات او همدا رنگه لږ نور توضيحات چې د ده استازي په کمپ کې راتول کړي وو، اضافه کړل: «هغه وويل چې د امپراتور ځانګړی سکرتر دی، خو زه پوه شوم چې هغه په حقيقت کې په اورنبورګ کې د والي پوځي سکرتر و. نوموړي دوه کاله مخکې د روسي دولت رسمي مامور په توګه څه وخت په بخارا کې تېر کړ او چغتايي ترکي او پارسي ژبې يې په بخارا او اورنبورګ کې زده کړې.»^{۱۴}

داسې برېښېدل چې د ويتکېويچ په هکله د رالېنس کتنې د هغه د مشرانو بې سارې وېره توجيه کوله. مکنېل، لارډ اليښوره او نورو انګرېزي پاليسي جوړوونکو له ډېر وخت راهيسې وېره درلوده چې روسان به افغانستان ونيسي او د ادې په څېر به کار ترې واخلي چې پر انګرېزي هند يرغل وکړي. د ويتکېويچ په اړه د رالېنس څرګندونې سمدلاسه انګرېزي څارګرو مامورينو ته په پېښور، خيبر درې او نورو هغه تانو ته ولېږل شوې چې هند ته د اوښتو په لارو کې پرتې وې څو که چېرې نوموړی هند ته د اوښتو او يا رنجيت سېنګ ته د خبرو له پاره د تګ هڅه وکړي، انګرېزي څارګر مامورين به يې وپېژني.

خو دغه مرموز افسر هند ته نه و روان. د هغه ماموريت د تزار او دوست محمد تر منځ د ائتلاف جوړول او په افغانستان کې د انګرېزي ګټو کمزوري کول وو.

د دغه افسر په هکله د رالېنس يوه يا دوې انګېرنې سمې وې، خو ډېرې نورې يې تېروتنې وې. هغه نه مسلمان او نه روسی و، د اورنبورګ د پولې په اډه کې د والي پوځي سکرتر نه و او نه يې نوم بيکوويچ يا وېتکويچ و. نوموړی په حقيقت کې د دين پراسپېر ويتکېويچ په نوم يو کاتوليک پولنډی اشرافي و چې په ولس کې چې اوس د لېتوانيا پلازمېنه ده زېږدلی و. کله چې ين په ښوونځي کې زده کړه کوله، هغه د يوې پټې ټولنې چې نوم يې «تور وروڼه» و، په جوړولو کې مرسته وکړه. دا د مقاومت يو ملي انقلابي خوځښت و چې پولنډي او لېتوانيائي زده کوونکو د روسيې له لوري د دوی د هېوادونو د اشغال پر وړاندې د جګړې په نيت جوړ کړی و. په ۱۸۲۳ کال کې کله چې دغې ډلې د ښوونځي مدير او ښوونکو ته روسي ضد ليکونه واستول او د ښار پر نوموړو عامه ځايونو او ودانيو يې انقلابي شعارونه وښلول، دوی روسانو ته برېښ شول. روسانو ين او د دغه کړۍ پنځه نور مشران ونيول، له دوی څخه يې تحقيقات وکړل او د ۱۸۲۴ کال د فبرورۍ په شپږمه، د دې له پاره چې نور پولنډي زده کوونکي د دموکراسۍ هيلې او غوښتنې په سر کې ونه پالي، درې کسه يې په مرګ محکوم کړل او پاتې درې يې په دورو وهلو او ورپسې په شاګۍ کې په دايمي تبعيد محکوم کړل. ويتکېويچ په هغه وخت کې، مخکې له دې چې ونيول شي، د خپلې زوکړې يوازې څورلسمه کلنيزه لمانځلې وه.

په وروستيو شېبو کې د پولنډ نايب الحکمه ګرنډ ډيوک پاولوويچ Grand Duke Pavlovitch په مداخلې، د مرګ سزا دايمي بند او د بابروويسک په کلا Bobruisk Fortress کې سخت جبري کار ته ټيټه شوه چېرته چې يو له دغه هلکانو

څخه لېونی او ورپسې مړ شو. له ویتکېویچ او دوه نورو څخه یې خپلې اشرافي رتبې او القاب واخیستل او دوی یې د قزاق په شاکيو کې بېلابېلو کلاوو ته د عادي عسکرو په څېر ولېږل. د ترفېع حق یې نه درلود، تر لسو کالو یې له خپلو کورنیو سره اړیکې نه شوای نیولی او ځنځیرونه یې په پښو، په اوږده مزل سوېل ته پلي ولېږل شول.^{۱۵} یې له رسېدو څخه وروسته، له خپل «تور ورونه» ملګري الایزي پېسلي اک Aloizy Peslyak سره د تېښتې یو پلان جوړ کړ او غوښتل یې د هندوکش له لارې هند ته وتښتي، خو دغه پلان بربنډ شو او دوی ته سخته سزا ورکړل شوه.^{۱۶} په راتلونکو کلونو کې د یې یوه ملګري ځان وژنه وکړه او پېسلي اک هم نږدې ځان ویشتلې و، خو ویتکېویچ خپل قسمت ته ځان تسلیم کړ او هوډ یې وکړ چې له خپل اوسني حالت څخه ګټه پورته کړي؛ نو قزاق او چغتایي ترکي ژبې یې زده کړې او د خپل نوم د داسې بدلولو هوکړه یې وکړه چې روسي نومونو ته ورته و یعنې اېون وېکتورویچ ویتکېویچ. د ویتکېویچ یوه وروستي پالونکي وروسته لیکلي:

کله چې د اورنبورګ د پولې یوې لیرې پوځي چاوڼۍ ته تبعید شو، ویتکېویچ لس کاله د یو عسکر دنده د شرابي او عیاشو افسرانو ترلاس لاندې ترسره کړه. هغه وتوانېد چې نه یوازې خپله پاکي او شرافت وساتي بلکې زده کړې یې وکړې او ځان ته یې د پوهې له پلوه وده ورکړه. ده سوېلي ژبې زده کړې او له سیمې سره دومره اشنا شو چې سړی په ډاډ ویلی شي چې د اورنبورګ له جوړښت راهیسې داسې څوک نه شته چې د ویتکېویچ په پرتله د قزاقو په اړه ډېره پوهه ولري... ټول قزاق د ده صداقت، زغم او سرسخت توب ته درناوی لري چې په وار وار یې د قزاق په شاکيو کې د یون پر مهال له خانه ښودلي.^{۱۷}

دومره وخت نه و تېر چې ویتکېویچ ټول قران حفظ کړ. نوموړي به قزاقي کوچي مشرانو ته بلنه ورکوله، دوی ته یې چای، پلو، او د پسه غوښه پخوله او له دوی څخه یې د دوی د دود، د ژوندانه ډول او د دوی د ژبې غني اصطلاح ګانې زده کولې. هغه به په ځانګړې توګه د سیمې او د یونو په هکله کتابونه لوستل او همدغه پوهه په روسي پوځ کې د ده د ودې وجه شوه.

له ادبیاتو سره د ویتکېویچ مینې د یورال Ural له سیند سره د اورسک Orsk د اډې قوماندان پام ځانته واړولو او ویتکېویچ ته یې بلنه ورکړه چې د هغه بچیانو ته سبق ورکړي. په ۱۸۳۰ کال کې دغه قوماندان یو نومیالی جرمن ګرځندوی کشف الکساندر فون هومبولټ Alexander Von Humboldt ته مېلمستیا کړې وه. کله چې هومبولټ خپل وروستی کتاب Tableaux de la Natur چې په لاتینه امریکا کې د ده د یون په هکله و، د میز پر سر ولید، په حیرانتیا یې وپوښتل چې دا کتاب هلته څه کوي. قوماندان د ځوان پولنډي په اړه ورته وویل او زیاته یې کړه چې هغه د لویو ګرځندویانو د کتابونو یوه ټولګه لري. هومبولټ یې د لیدنې غوښتنه وکړه؛ نو دی یې ورته راوست:

سربرېره پر دې چې ځوان ویتکېویچ شډل عسکري کوټ اغوستی و، د ده په زړه پورې بڼې، دروند چلند او پوهې دغه نومیالی پوهاند اغېزمن کړ. کله چې هومبولټ د سایبریا له یون څخه بېرته اورنبورګ ته راغی، سمدلاسه یې د ویتکېویچ د رېږوونکي حالت په هکله والي کونټ پاول سوختلېن Count Pavel Suhktelen ته وویل او ترې وپې غوښتل چې د دغه ځوان پټی سپک کړي. کونټ، ویتکېویچ راوغوښت، افسر ته یې ارتقاع ورکړه، د خپلو امرونو اجرايوي مشر یې وټاکلو، او قزاقي اورنبورګ ته یې بدل کړ. وروسته ویتکېویچ د قرغز په ځانګه کې وکمارل شو.^{۱۸}

دومره وخت نه و تېر چې له نوموړي څخه د ژباړن کار اخیستل کېده او وروسته په قزاقي سیمو کې په بېلابېلو ماموریتونو ولېږل شو. ویتکېویچ کار او شغل پیدا کړ خو له روسي امپریالستي ماشین سره د یو ځای کېدو په بیه.

هغه ماشين چې دی يې په کرکه کې ستر شوی و او وروسته يې په ايماندارۍ د داسې دولت چوپړ وکړ چې د ده ژوند يې تباه کړی و او داسې انګېرنه کېده چې ده په دې اړه ترڅه احساسات په زړه کې ساتل. هومبولټ، ویتکېوېچ ته د پرمختګ لاره پرانیسته، خو هغه څوک چې تر ټولو زیات يې نوموړي ته په لاشعوري توګه د پرمختګ لاره هواروله، الکساندر برنز و. کله چې برنز له بخارا څخه بېرته راغی، ده یو کتاب د «په بخارا کې یون» په نوم ولیکه چې برنز يې خورا نوميالی کړ. نوموړي ته بلنه ورکړل شوه چې لندن ته لاړ شي او د لارډ الېنبورې او پاچا سره لیدنه وکړي. د بېلابېلو ټولنیزو مېلمستیاوو کوربه والو له نوموړي څخه زمری او نوميالی جوړ کړ. ده شاهي جغرافيايي ټولنې ته لکچرونه ورکړل. د ګډونوالو شمېر به دومره ډېر و چې د څوکیو د کمښت له وجې به خلکو په ولاړه غوږ ورته نیولی و او دغه ټولنې ده ته د سرو زرو مډال ورکړ. کله چې د ده کتاب په فرانسوي ژبه خپور شو، دغه کتاب بیا تر ټولو ډېر خرڅ شو او دی فرانسې ته د نورو مډالونو او انعامونو له پاره وروغوښتل شو. د دغه کتاب فرانسوي ژباړې د روسانو پام د برنز یون ته واړولو. د برنز د یون موخه په بخارا او افغانستان کې د ۱۸۳۰ مو کلونو په پیل کې د روسي فعالیتونو په اړه د مالوماتو راټولول په داسې وخت کې وو چې په حقیقت کې دغه دواړو سیمو ته د روسي هېڅ پام نه و او ټوله پاملرنه یې پر قفقاز او پارس متمرکزه وه، خو اوس برعکس داسې برېښېدل چې د برنز دغه کتاب د روسانو پام افغانستان، بخارا او روسي پولو ته نږدې د انګرېزانو د دسیسو مخنیوي ته واړولو. لکه څنګه چې ډېر وخت په نړیوالو چارو کې له لیرې ممکنه ګواښونو څخه د پالیسي جوړوونکو وېره کټ مټ داسې یوه بلا جوړه کړي چې وېره ورڅخه کېږي، د اورنبورګ په شاګیو کې د روسيې د پوله ییزه چاوڼۍ والي، وي ای پروفېسکي د لوی درستېز د څرګندونو پر بنسټ، سن پیټرزبورګ له منځنۍ اسیا څخه د څارګریزو مالوماتو د کمښت په اړه دومره نارامه و لکه لندن چې د نارامۍ احساس کولو. نوموړي هم انګرېزي انګېرنو ته انعکاس ورکړی او لیکلي یې دي: «کوم مالومات چې روسانو تر لاسه کول، مهم او ډېر لږ و او داسې اسیایانو دغه مالومات برابرول چې یا د ناپوهۍ او یا د وېرې له وجې یې د ګټورو مالوماتو د راټولولو توان نه درلود.»

موږ کره مالومات درلودل چې د ختیځ هند انګرېزي کمپنۍ اجنټان په دوامداره توګه په خپوه او یا بخارا کې ښکاره کېدل. موږ په دې هم خبر وو چې دغه کمپنۍ خورا ډېرې سرچینې په خپل واک کې درلودې او هڅه یې کوله چې نه یوازې خپل سوداګریز نفوذ په ټوله اسیا کې خپور کړي بلکې په اسیا کې خپلې مستعمرې هم زیاتې کړي... نو په دې اساس په ۱۸۳۵ کال کې پرېکړه وشوه چې روسي اجنټان منځنۍ اسیا ته ولېږل شي چې د انګرېزي اجنټانو څارنه او د دوی هڅې شنېږي کړي. په دې موخه دویم برېښ ویتکېوېچ منځنۍ اسیا ته د اجنټ په څېر ولېږل شو...^{۱۹}

ویتکېوېچ دوه ځله بخارا ته ولېږل شو. لمړی ځل یې له قرغزي سوداګرو سره په بدله جامه کې اوه لس ورځې په ډېرو واورو کې او په یخ وهلي امو سیند باندې مزل وکړ. هغه یوه میاشت هلته پاتې شو، خو لکه څنګه چې برنز «د ختیځ د عجایبو کور» نومولی و، ویتکېوېچ ته دغه ځای دومره په زړه پورې ښکاره نه شو. هغه بېرته اورنبورګ ته ولیکل: «زه باید یادونه وکړم چې برنز په خپل چاپ شوي کتاب کې کومې کیسې چې د بخارا په اړه کړې دي، له هغه څه څخه چې ما یې د لیدو فرصت درلود ډېر توپیر لري. نوموړي هر څه ته د شان او شوکت په سترګه کتلي، خو هغه څه چې زه یې وینم یوازې او یوازې بدرنګه، د کرکې وړ، رېږن او یا مضحک دي. برنز یا په لوی لاس د بخارا د په زړه پورې توب په اړه مبالغه کړې او یا دا چې هغه مخکې له لیدو څخه د دغې سیمې په هکله خپل قضاوت انځور کړی و.»^{۲۰} خو د

ویتکېوېچ له کرکې سره سره، هغه په پټه د ښار د نقشو ځاې وکاږلې. د ویتکېوېچ په اړه یې یو مینوال لیکلي: «هېچا، حتی د بخارا سخت دریځو ونه شو کړای چې په قرغزي جامو کې یو اروپایي عیسوي، چې په قزاقي یې خبرې کولې او قزاقي دود او چلند یې خپل کړی و، وپېژني. سربېره پر دې، هغه په ښایسته تورو سترګو، برېرې او لنډو وېښتانو داسې ښکارېدلو لکه یو اسیایي او یو مسلمان.»^{۲۱}

په دویم ځل ویتکېوېچ بخارا ته په ښکاره ډول د یو روسي افسر په توګه لار چې د هغه روسي سوداګرو د خلاصون غوښتنه وکړي کوم چې د بخارا امیر بنديان کړي وو. د کاروانونو ښار ته له رسېدو سره سم له ده څخه وپوښتل شول: «ته اسکندر پېژنې؟ ما فکر وکړ چې د دوی مطلب لوی الکساندر دی خو په حقیقت کې د دوی مطلب الکساندر برنز و.» د انګرېزي نفوذ دغه لمرنیو نښو ویتکېوېچ سمدلاسه وهڅاوه چې مخنیوی یې وکړي او په څو اونیو کې وتوانېد چې د جاسوسۍ هغه شبکه چې برنز هند ته د مالوماتو د لېږلو له پاره جوړه کړې وه برېښه کړي. نوموړي سن پیټرزبورګ ته لیکلي:

انګرېزان په بخارا کې خپل کس لري. هغه د نظام الدین په نوم یو کشمیري دی چې د څلورو کلونو راهیسې د سوداګرۍ په پلمه په بخارا کې ژوند کوي... نوموړی یو هوښیار سړی دی، له هر چا سره اړیکه نیسي او د بخارا اشرافیانو ته مېلمستیاوې کوي. دی لېږترلږه په اونۍ کې یو ځل په کابل کې د مسون په نوم یو انګرېز ته د څرې په وسیله لیک لېږي او هغه یې په خپل وار اړونده ځای ته استوي، خو په زړه پورې خبره دا ده چې دوست محمد د مسون په کاروبار خبر دی. خان حتی د مسون لیکونه گیر کړل، خو جاسوس یې له لیکونو سره بېرته پرېښود او وېل: یو کس ما ته زیان نه شي رسولی. ظاهراً دوست محمد په عمومي توګه اروپایانو ته د درناوي له مخې نه غواړي دوی خپه کړي او مسون ته هم غږ نه کوي. دغه کس په کابل کې د لرغونو سکو د موندنې په پلمه ژوند کوي. نظام الدین په بخارا کې یو خپلوان لري چې ده ته ټول کاغذي کارونه کوي. دوی په سیمه ییزه کچه د کوچیکي په کاروان سرای کې برمناک ژوند کوي او اشرافیانو ته مېلمستیاوې کوي. نظام ښایسته جامې اغوندي خو په رنګ دومره ښایسته نه دی. د هغه ملګری ډېر هوښیار دی او له چلند څخه یې داسې برېښي چې د ده ترلاس لاندې دی، خو په وضاحت ښکاري چې ټولې چارې دی مخته وړي. دوی خپلې پیسې له هندي بانکرانو څخه ترلاسه کوي. کله چې زه راورسېدم، نظام الدین سمدلاسه زما لیدنې ته راغی او له ما څخه یې ډېرې پوښتنې وکړې، د نوو الکساندروسک Novo Alexandrovsk او نیولاین New Line په اړه او همدا راز له خېوې سره زموږ د اړیکو په هکله. لکه څنګه چې زه له مخکې خبر کړل شوی وم، ما ده ته واضح ځوابونه ور نه کړل او نوموړي د دغې ورځې په سبا کابل ته یو لیک ولېږه.^{۲۲}

د ویتکېوېچ دویم یون نوموړي ته د لوی پرمختګ دروازه خلاصه کړه. له بخارا څخه د نوموړي لیدنې په تصادفي توګه بخارا ته د افغان استازي له رسېدنې سره سمون وموند. میرزا حسین علي د دوست محمد خان له خوا تزار ښکولاس ته په یو ماموریت لېږل شوی و. کله یې چې شاه شجاع ته په ۱۸۳۴ کال کې له کندهار څخه بهر ماته ورکړه، دوست محمد د وېد لیکونه وموندل چې افغان مشران یې د شاه شجاع په مشرۍ د سدوزي سلطنت د بیا اعدامې ملاتړ ته هڅول. له شاه شجاع سره د انګرېزانو مرستې دوست محمد ته ټکان ورکړ ځکه چې دی په دې باور و چې له انګرېز لوی والي سره ښې اړیکې لري؛ نو په ځواب کې نوموړي له روسانو څخه د دیپلوماتیک تضمین غوښتنه وکړه که چېرې انګرېزان په افغانستان کې نوره لاسوهنه وکړي. هغه تزار ته لیکلي وو: «د برتانوي واکمنۍ پراختیا د افغانستان خپلواکي ګواښي او دغه پراختیا روسي سوداګرۍ ته په منځنۍ اسیا کې او سوېل ته یې پرتو هېوادونو ته هم ګواښ

دی. که چېرې افغانستان ته د انګرېزانو پر ضد په یوازې جګړه کې ماته ورکړل شي؛ نو دا به له بخارا سره د روسي سوداګرۍ د پای په مانا وي.»^{۲۳}

ویتکېویچ له میرزا حسین سره هغه وخت مخ شو چې دوی دواړو په یوه کاروانسرای کې هستوګنه غوره کړه. هغه ځانته دغه ښه فرصت وګڼلو؛ نو میرزا حسین ته یې وړاندیز وکړ چې دی به یې په خپله لمړۍ تر اورنبورګ پورې او بیا تر سن پیترزبورګ پورې بدرګه کړي. ویتکېویچ په خپل راپور کې په خوښۍ ولیکل: «دوست محمد، د کابلستان حاکم د روسيې ملاتړ غواړي او زموږ هرې غوښتنې ته چمتو دی.» خو ویتکېویچ لمړی باید له بخارا څخه ځان وباسي ځکه چې امیر ناڅاپه د ده په هستوګنځي عسکر چاپېر ودرول، د ده اوسنان یې ضبط کړل او ده ته یې د وتلو اجازه نه ورکوله. ویتکېویچ وروسته لیکلي وو:

ما خپلو تومانچو ته لاس کړ او تر کمربند لاندې مې تېرې کړې. کوټ مې په اوږو واچولو، د یون پشمي خولی مې پر سر کړه او د کوشبیکي په لور مې منډه کړه. کله چې زه د ننه لاړم، که څه هم ما سم غوږ ونه نیولو، خو زه پوه شوم چې دوی زما او زما د تګ په هکله خبرې کولې. ما په نېغه کوټې ته منډه وکړه... [او و مې ویل:] «زه د وروستي ځل له پاره بیا درته وایم چې که زه خپل ژوند د لاسه هم ورکړم، زه دلته نه پاتې کېږم. که هر څوک زما مخه نیسي او زما د تګ په هکله پوښتنه کوي، لکه څنګه چې ما ته او په سلګونو نورو ته چې ما په دې هکله خوروي وویل، هر څوک چې زما مخې ته درېږي؛ نو دغه ځواب به تر لاسه کوي.» دلته ما د خپل کوټ څنډه پورته کړه او تومانچو ته مې ګوته ونيوه. کوشبیکي داسې هک پک و چې نه پوهېده څه ووايي. ما له هغه څخه وغوښتل چې ما ته د سفر جواز چې د ده ټاپه پرې لګېدلي وي راکړي چې څوک مې د درولو جرات ونه کړي، خو هغه ماته دغه جواز رانه کړ او راته وې وېل چې لاړ شم. ما له ده سره مخه ښه وکړه او ووتم او یو ځل بیا مې وویل چې که هر چا زما مخه ونیوله، زما ځواب به مرمی وي. کوشبیکي خپله د څاڅ ښکارونه ونه شوی ساتلی او راته وې وېل: «کورو به» خو هغه زما په وتلو خوښ ښکارېده.^{۲۴}

ویتکېویچ او حسین علي په راتلونکو میاشتو کې کرار کرار د شاګۍ له لارې اورنبورګ ته ورسېدل او بیا سن پیترزبورګ ته روان شول. حسین علي په لاره کې د پېچ په مرض اخته شو، خو ویتکېویچ یې پالنه وکړه او ده ته یې تسلیت ورکولو. د ناروغۍ د اوږدې مودې د دمې او ارامتیا پر مهال، ویتکېویچ له حسین علي څخه په فصاحت د دري ژبه زده کړه. دوی دواړه بلاخره د ۱۸۳۷ کال د مارچ په میاشت کې پلازمېنې ته ورسېدل. ویتکېویچ څلور کاله مخکې په ځنځیرونو تړلی بندي له اروپا څخه ایستل شوی و. خو دا ځل په خپله تزار نېکولاس ښار ته د رارسېدو مبارکي ورولېږله او د لمړي بریدمن ترفیع یې ورکړه. نوموړی نېغ د بهرنیو چارو وزیر او د چانسلر مرستیال، کونت نېسلرود Count Nesselrode دفتر ته بدرګه شو.

د میرزا حسین علي د ماموریت خبر ټول هغه روسي مامورین چې په راتلونکې لويې لويې کې ښکېل وو خوشحاله کړل. کونت سیمونېچ په تهران کې له روسي سفارت څخه ولیکل: «دغه فرصت باید ضایع نه شي. په پارس کې انګرېزي نفوذ مخ په کمېدو دی او اوس د دې وخت رارسېدلی چې روسیه له پارس او کابلستان سره یو درې ګونی ائتلاف جوړ کړي؛ نو په دغه وسیله به له کابل څخه تر تېرېزه د روسي نفوذ یوه لیندۍ ته ورته کرښه جوړه شي. په افغانستان کې د

روسيې برلاسی به برتانيه شاتګ ته اړ باسې او په اباسين کې به د خپل موقف د ساتنې هڅې وکړي. بيا به دوی د دې فرصت ونه لري چې د روسي طبيعي نفوذ په سيمو کې سرخوږی جوړ کړي. سربېره پر دې، په افغانستان کې د روسيې سياسي نفوذ به د روسي محصولاتو له پاره افغان مارکيټ پرانيږي.^{٢٥} د اورنبورګ والي له سيموننيچ سره په دې اړه همغږی و. هغه ليکلي:

دا بيخي اړينه ده چې د کابل مشر [دوست محمد خان] ملاتړ وکړو ځکه که چېرې شجاع چې انګرېزان يې ملاتړ کوي واک ترلاسه کړي، افغانستان به د انګرېزي نفوذ لاندې شي؛ نو بيا به انګرېزان د يو ګام په اخیستلو بخارا ته ورسېږي. ټوله منځنۍ اسيا به د انګرېزي نفوذ لاندې راشي او له اسيا سره به زموږ سوداګري په تېه ودرېږي. انګرېزان به اسيايي ګاونډ هېوادونه ځواکمن کړي، دوی ته به پيسې، وسلې او مهمات ورکړي او زموږ پر ضد به کار ترې واخلي. که روسيه د دوست محمد ملاتړ وکړي، هغه به ځان زموږ د احسان پوروری وګڼي او بې اړنګه به له موږ سره ښه ملګری او د انګرېزانو به دښمن شي. دی به منځنۍ اسيا د انګرېزانو پر مخ وټري او د دوی د سوداګرۍ ځواک ته به خنډ جوړ کړي.^{٢٦}

والي دا هم وويل چې ويتکېوېچ دې افغان استازی بېرته تر کابل څخه کړي ځکه چې دی يو کارنده او هوښيار سړی دی، په خپله دنده پوهېږي، په طبعه د عمل سړی دی، د ليکلو او خبرو په پرتله يې عمل او کړنې خوښېږي، په شاګی کې بلد دی او هستوګن يې د هر مړي او ژوندي په پرتله ډېر پېژني.^{٢٧} په سن پيټرزبورګ کې د دوست محمد ليک په ځير وڅېړل شو او جوتنه شوه چې په ليک کې هر څه د دوی له هيلې سره سم وو. دوست محمد ليکلي وو چې انګرېزان د ټول هند اشغال ته نږدې شوي او که کچېرې ده ته د پيسو او وسلو داسې مرسته وشي لکه له پارس سره چې کېږي، دی کولای شي چې په يوازيټوب د دوی پرمختګ ودروي: «موږ هيله من يو چې په هغه بېسارې کچه چې تاسو د سخاوت باران پر پارس جوړ کړی، په افغان دولت او زموږ د کورنۍ په سلطنت به هم دغسې باران جوړ کړئ چې ستاسې د لويې امپراتورۍ په سخاوت به بېرته خپل پخواني مطلوب حالت ته اوچت شي.»^{٢٨} نو نېسلرود، افغانستان ته د يو سوداګريز او ديپلوماتيک پلاوي د لېږلو سپارښتنه تزار ته وکړه. هغه ليکلي وو: «که هر څومره دغه هېوادونه [افغانستان او هند] زموږ څخه ليرې دي او که هر څومره زموږ پوهه او مالومات د دوی په هکله لږ دي، خو له دې څخه انکار نه شي کېدی چې د سوداګريزه اړيکو هر راز پراختيا به موږ ته ګټوره وي.»^{٢٩} خو يوازينۍ ستونزه د ميرزا حسين علي نه رغېدنه وه؛ نو وروسته له ډېرو غونډو پرېکړه وشوه چې ويتکېوېچ به له افغان استازي څخه مخکې لاړ شي ځکه چې ميرزا حسين علي دومره ناروغه و چې د تګ توان يې نه درلود او لږ تر لږه يوې مياشتې ارامتيا ته يې اړتيا درلوده.

د ١٨٣٧ کال د مې مياشتې په څلورلسمه ويتکېوېچ ته په ليکلي بڼه يو شمېر حکمونه له دوست محمد سره د سوداګريزو اړيکو د پرانيستلو په هکله ورکړل شول. د يوې روسي سرچينې پر بنسټ، ويتکېوېچ ته يو شمېر پټ کړني حکمونه هم ورکړل شوي وو او هغه دا چې له روسانو څخه د دوست محمد د بشپړ ملاتړ په بدل کې به له ده سره د دوو ميليونو روبلو مالي مرسته وشي چې دی به د رنجيت سېنګ پر ضد ترې کار واخلي او همدا راز د پوځي اکمالاتو ژمنه دې هم ورسره وشي چې خپله ژمنۍ پلازمېنه، پېښور بېرته تر خپل واک لاندې راولي چې په ١٨٣٤ کال د شاه شجاع له ناکامې هڅې راهيسې له لاسه وتلې وه.^{٣٠} ويتکېوېچ دې سربېره پر دې هڅه وکړي چې په کندهار کې د دوست محمد ميرني وروڼه هم په دغه نوي ائتلاف کې ګډ کړي او په کابل کې له خپل ورور دوست محمد سره د دوی په يووالي

تينگار وکړي. ده ته وويل شول چې دا بيخي اړينه ده چې د افغان واکمنانو تر منځ سوله راولي... او دوی د يووالي او ښو اړيکو په کتنه پوه کړي، نه يوازې شخصاً دوی ته د يووالي په کتو بلکې تر خپل واک لاندې سيمو کې چې دوی به د بهرني يرغل پر وړاندې ترې ښه دفاع وکړای شي او د کورني اردور په ارامه کولو کې به اغېزمن وي. ويتکېويچ به د خپلې ليدنې په ترڅ کې مفصل نوټونه اخلي او له بېرته راتګ سره به د افغانستان د اوسني وضعیت په اړه، د سوداګرۍ، پوځ، مالي حالت او د انګرېزانو په هکله د افغان واکمنانو د اند په اړه يو بشپړ راپور ليکي.^{۳۱}

ويتکېويچ د قفقاز له لارې يون وکړ. له ده سره کېتېان ايون بلرمبرګ Ivan Blaramberg هم مل و. نوموړی په تهران کې د سيمونويچ د اداري مرستيال په توګه نوی ګمارل شوی و.^{۳۲} په تبليسي کې له دمې وروسته، دوی بايد په بدله جامه او په پټه او ډېر پام د تهران په لور روان شي. ويتکېويچ ته وويل شول: «کله چې تهران ته ورسېدې، ته به د سيمونويچ تر لاس لاندې وې او هغه ته به راپور ورکوي. افغانستان ته ستا د تګ او د نه تګ پرېکړه به دی کوي. که د سيمونويچ په اند، د پارس اوسني سياسي وضعیت ته په پام سره، ستا تګ افغانستان ته مناسب نه وي او يا د کوم بل دليل له وجې ستا تګ هلته شونی نه وي؛ نو هغه به افغانستان ته ستا تګ لغوه کړي. سيمونويچ به د افغان استازي ميرزا حسين علي د بعدي يون د تيارۍ په اړه هم پرېکړه کوي.»^{۳۳} د ليکلي حکمونو په پای کې کونټ نېسلرود، ويتکېويچ ته ليکلي وو: «اړينه نه ده چې موږ يې تا ته ياده کړو چې ټول پورتي حکمونه په کلکه محرم دي او په تهران کې زموږ له پلاوي، سيمونويچ او برون فن روزن Baron Von Rosen څخه پرته، نور هېڅوک بايد د دغه حکمونو په اړه پوه نه شي. احتياط دا غوښتنه هم کوي چې کله افغانستان ته تللې، ته بايد ټول حکمونه له سيمونويچ سره پرېږدې. دا ځکه چې که چېرته په لاره کې څه پېښ شي؛ نو هېڅوک به ستا د ماموريت په اړه په څه پوه نه شي.» نېسلرود دا تينگار هم وکړ چې په ځانګړې توګه دا اړين دي چې انګرېزان له دغه پلان څخه خبر نه شي او نوموړي ته په ضمني ډول وويل شول چې که انګرېزان د ده په هکله خبر شي، روسيه به د روسي افسر په توګه د ده له شتون څخه انکار وکړي.

د ويتکېويچ له مرموزې مړينې څخه وروسته، د نوموړي د يون نوټونه ټول وسوځول شول خو د کېتېان بلرمبرګ يون ليک پاتې دی. هغه ليکلي: «کله مې چې دوه مياشتې په سن پيټرزبورګ کې تېرې کړې او ټولې لارښوونې راکړل شوې، ما د تګ له پاره تيارۍ پيل کړ، خو له دې څخه مخکې مې د لارې ملګري، لمړی بريدمن ويتکېويچ سره ليدنه وشوه. هغه يو اته ويشت کلن په زړه پورې پولنډی ځوان او د ښې پوهې خاوند او سپکمن کس وخوت... دی ټولې هغه اړينې ځانګړتياوې لري چې په اسيا کې د الکساندر برنز رول ولوبوي.»^{۳۴}

دغه دواړو د سوېل په لور خپل يون پيل کړ. دوی د پارس او افغان مامورينو له پاره د ډاليو او رشوتونو څخه يوه ګاډۍ ډکه کړې وه. کله چې تبليسي ته ورسېدل، دوی له سر قوماندان برون فن روزن سره وکتل او د کونټېس سيمونويچ (د سيمونويچ ميرمن، ژباړن) سره يې هم ليدنه وکړه. نوموړې به ډېره هلته تلله او د هغې ښايسته لوراني خپلې حيرانوونکې مور ته ډېرې ورته وې.

دوی چې هر څومره د سوېل په لوري تلل، همدومره منظرې ښايسته کېدې. دغه دوه مسافر به تر ستورو لاندې ويده کېدل او له کوچيانو سره به يې شپې تېرولې. بلرمبرګ ليکلي:

موږ د جولای په یولسمه د یرېوان Yerivan ولایت له پولې څخه تېر شوو او ډېرې گرمۍ موږ اړ ایستو چې یوه نږدېلي جومات ته لاړ شو. دا هغه ځای و چې موږ په لمړي ځل د ارارات Ararat بڼایسته غر ولید چې په ځلانده واورو غبرګو پټو څوکو یې په سوېل کې له هوارو څخه سر اوچت کړی و. په دیارلسم موږ د غره په وروستی موږه وختلو او د ارس Aras درې ته ښکته شوو. ورځ ډېره بڼایسته وه او اسمان تک شین و. موږ له ونو لاندې په سیوري کې د یوه بهانده لښتي ترڅنګ کښېناستو او د بڼایسته ارارات Ararat له نندارې مو خوند اخیست. زموږ ارمني چوپړيال خوندور پلو راته پوخ کړ او موږ چې ساعت مو تېر و، یو بوتل مدېرا* مو تش کړ.^{۳۵}

کله چې دوی د پارس له پولې تېر شول، د ویتکېوېج ژرېدلېدونکي مزاج خراب شو. بلرمرېګ لیکلي: «په پارس کې زموږ د یون په بهیر کې به ویتکېوېج ډېر وخت د خپګان حالت درلود او ویل به یې چې له ژوند څخه یې زړه تور دی.» یوازې کله چې دوی تهران ته ورسېدل، د ویتکېوېج مزاج بېرته سم شو. ځکه چې سیمونوېج دی له دوه څارګریزه مالوماتو څخه چې دغه ټولنې یې په اورېدو ډېر کاظم شو، خبر کړ. لمړی خبر چې وروسته دروغ وخت دا و چې انګرېزي استخبارات د میرزا حسین علي په ماموریت شکمن شوي وو او دوی له کابل څخه په دغه دوو مسافرو پسې وو او د دوی څار یې کولو چې اوس له دې وجې کېدای شي ویتکېوېج د انګرېزانو د دسیسو او پارونې نښه وګرځي، خو دې خبرې هم حقیقت نه درلود - انګرېزان په دغه مهال کې تزار ته د افغان ماموریت د تګ په هکله هېڅ خبر نه وو - د روسي ماموریت د خوندي ساتلو له پاره په تهران کې روسي سفارت، ویتکېوېج ته قزاقی ساتونکي ورکړل چې د نیشاپور له لارې په هرات کې د شاه تر کمپه یې بدرګه کړي؛ نو دغه بدرګه وه چې انګرېزي استخبارات یې څک کړل - رالېنسن دوی ته د ویتکېوېج د ماموریت شتون برېښه کړ.

دویم خبر ویتکېوېج ته ډېر په زړه پورې و. په افغانستان کې د سیمونوېج جاسوسانو نوموړي ته خبر ورکړ چې ویتکېوېج به په کابل کې یوازې نه وي ځکه چې الکساندر برنز منځنۍ اسیا ته په خپل دویم ماموریت هم په همغه لور ستون و. ده ته هم د ویتکېوېج غوندې ځانګړي حکمونه ورکړل شوي وو چې د دوست محمد خان ملاتړ خپل کړي. ویتکېوېج چې برنز یې له نږدې څارلو او تر یوې کچې یې د هغه موډل له ځان څخه جوړ کړی و، اوس یې له ده سره منزل او ماموریت کټ مټ یو ډول و. دغو دوو کسانو په رښتیا ډېرې ګډې و چې درلودې. دوی څه نا څه همزولي وو، دواړه د خپلو امپراتوریو له لیرې پرتو ولایتونو څخه وو، دواړو له ممتاز پور سره تړاو نه درلود، اسیا ته دواړه د څو میاشتو په درشل کې لاړل او دواړو په خپله زورورتیا او لیاقت او په ځانګړې توګه په ژبو کې د وړتیا له وجې اوچت مقام ترلاسه کړی و. اوس به دوی په کابل کې یو بل سره مخامخ کېږي او د دوی د سیالۍ پایله به نه یوازې د افغانستان بلکې د منځنۍ اسیا نږدې راتلونکې تعریف کړي. لویه لوبه پیل شوه.

* په مدېرا Medeira کې جوړ شوي واین. (ژباړن)

الکساندر برنز د ۱۸۳۷ کال د اکتوبر په مياشت کې پېښور ته ورسېد. له پېښور څخه د نوموړي له وروستۍ ليدنې راهيسې کوم بدلون چې په پېښور کې راغلی و پر ده باندې ښه اغېز ونه کړ. کله چې شاه شجاع په ۱۸۳۴ کال پر کندهار يرغل وکړ، رنجيت سېنگ پېښور فتح کړ. هغه د درېيو کلونو په ترڅ کې د خپل پوځ نيمه برخه پېښور ته لېږدولې وه او د درانيو دغه ژمنې پلازمېنه يې په لويو پنجابي بارکونو بدله کړې وه. د بالاحصار پر نندارځايونو او د ښايسته باغ پر ځای يې، چېرته چې په ۱۸۰۹ کال کې شاه شجاع الفنسټون ته ښه راغلاست ويلې وو، د خښتو لويه کلا جوړه کړې وه او د خيبر په خوله، جمرود کې يې يوه بله لويه کلا چې له توپونو څخه ډکه وه جوړه کړې وه. برنز ليکلي وو: «د رنجيت سنگ يو افسر، پاولو اويتبيلي Paolo Avitabile چې پخوانی ناپليوني افسر دی، اوس پېښور اداره کوي. سېکانو هر څه بدل کړي: په ښار کې ډېر ښايسته باغونه په عسکري قشلو بدل شوي، ونې وهل شوې او ټوله سيمه يو لوی کمپ ته ورته ده. د مسلمانانو دود او دستور ورک شوی. د ساز او گډا غږ هر وخت له هر ځای څخه اورېدل کېږي.»^{۳۶}

برنز دا هم ليکلي وو چې په پېښور کې د رنجيت سېنگ له لوی اشغالي پوځ سره سره، دوی ته د سيمې پښتون مخالفينو سختې ستونزې جوړې کړې وې او د دوی پر ضد دومره ډېر قومي پاڅونونه، وژنې او بلواوې کېدې چې د پېښور اشغال د سېکانو د سرچينو د لگښت لويه برخه جوړوله. برنز پوه شو چې په حقيقت کې دا د نوموړي د ماموريت له پاره ښه خبر دی ځکه چې دغه وضعيت به رنجيت سېنگ په دې راضي کړي چې د پېښور د راتلونکې په اړه له دوست محمد سره جوړجاړی وکړي او که چېرې له برنز سره بخت ياري وکړه، دوی دواړه به پخلا او د برتانيې متحدین کړي.

کابل ته د برنز د لېږلو پرېکړه نوې لوی والي کړې وه. نوموړی د مکنېل هغه راپور وهڅولو په کوم کې چې په پارس کې د روسي فعاليت د ډېرښت او د هرات او پاتې افغانستان په هکله د روسانو د نابت ادعا شوې وه. په دغه مهال کې اکلنډ نوی کلکټي ته راغلی و او د سيمې په هکله يې دومره پوهه نه لرله، خو دوه کاله مخکې نوموړي په يوه مېلمستيا کې برنز چې د خپل بريالي کتاب په هکله په دوره بوخت و، په بوود Bowood کې ليدلی و؛ نو نوموړی يې د دغه ماموريت له پاره مناسب وگڼلو او برنز د دويم ځل له پاره د اباسين په لور ولېږل شو چې لمړی د اباسين هر اړخيزه څېړنه وکړي او په اوبو او ځمکه کې د بېړۍ چلونې شناختې، ښې او ځلي کېږدي او بيا به افغانستان ته ځي چې د افغان او پارس د واکمنانو د نويو اړيکو په هکله، د روسانو او په سيمه کې د دوی د فعاليت په اړه د افغانانو د ذهنيت او په منځنۍ اسيا کې د سوداګرۍ د پراختيا له پاره د روسي د اقداماتو په هکله څارګريز مالومات ټول کړي - د برنز دغه دنده، د نېس-لرود له خوا ویتکېويچ ته ورکړل شوې دندې ته ډېره ورته وه.^{۳۷}

په عين حال کې، په کابل کې د بارکزي حاکمانو ناڅرګند ذهنيت ته په پام او د کلکټي رسمي نظر ته په کتو سره چې بارکزيو په زور د افغانستان د رښتيني پاچا، شاه شجاع په تخت خپته اچولې، د اکلنډ سياسي سکرتر ويليم مېکناتېن چې تل له پروتوکول سره سم د کړنو غم ورسره و، امر وکړ چې د ماموريت وټې ته کلکه پاملرنه وشي او ډېر لگښت دې نه کېږي؛ نو دا ځل د برنز ماموريت د الفنسټون د ماموريت په پرتله ډېر بې دېدې او له خورا لږو ډاليو سره و. هغه ته په حقيقت کې يوازې يوه تومانيچه او يو تلسکوپ د دوست محمد له پاره ډالی ورکړل شول. د الفنسټون د ماموريت شان اوشوکت او د بې شمېره ډاليو په اړه د افغانانو قوي حافظې ته په کتو سره، د برنز د دغه ماموريت

بريا دومره شونې نه برېښېده او له بلې خوا په داسې وخت کې چې برنز خيبر ته چې د جګړې لمرۍ کرښه وه ستون و، د افغانانو او سېکانونو تر منځ د سختې جګړې د پيل خبر د دغه ماموريت بريا ته ښه زېري نه و. د ١٨٣٧ کال د اپرېل په دېرشمه، د رنجيت سېنگ له لوري د پېښور د اشغال پر سر د جمرود جګړه د افغانانو او سېکانونو تر منځ د درېيو کلونو د شخړو او تاوتریخوالي ثمره وه. په ١٨٣٤ کال کې وروسته له دې چې د شاه شجاع يرغل يې له ماتې سره مخ کړ، دوست محمد سمدلاسه خپل پام د افغان ژمنۍ پلازمېنې ازادولو ته واړولو. د تقوا، يا د ستراتيژۍ له مخې او يا د دواړو له مخې، د کابل علماوو د ١٨٣٥ کال د فبرورۍ په مياشت کې دوست محمد ته د اميرالمومنين لقب ورکړ. مير وزير چې تر ټولو مشر سني عالم و، د کابل ښار په ځنډه، عيدگاه کې د دوست محمد په لونګۍ کې د ورېشو تازه وړي کېښودل.* دا د هغه مراسمو ازانګه وه په کومو کې چې يو بزرګ صوفي، احمدشاه ابدالي، د شاه شجاع نيکه ته د ١٧٤٧ کال د جنورۍ په مياشت کې تقدس ورکړ. لکه څنګه چې په سراج ته التواريخ کې ياد شوي:

دوست محمد د شاوخوا سيمو خلک کابل ته وغوښتل او د جهاد اعلان يې وکړ چې پنجاب، پېښور او نورې سيمې به بېرته نيسي. مذهبي پوهانو چې جهاد فرض ګڼلو، او د دين په لار کې يې وژل او وژل کېدل د ښه ژوند وسيله بلل، په خوښۍ راټول شول او اعلان يې وکړ: «د جهاد ناره د امير په شتون او د امارت په جوړېدلو تړلې ده. هر څوک چې د هغه فرمان او نېي نه مني، دا په دې مانا دي چې هغه د خداي او رسول احکام نه مني. دا په مطلق ډول اړينه ده چې خلک د ده اطاعت وکړي او هغه چا ته چې د ده له امر څخه سرغړونه کوي جزا ورکړي.» دغه اعلان له دوست محمد سره د خپل امارت په بنسټ اېښودلو کې مرسته وکړه او په لنډ وخت کې يې هر څه برابر کړل. نوموړی په تخت کېښinas، سکه د ده په نوم جوړه شوه او د جمعې خطبه د ده په نوم کېده. په سکه کې دغه بيت ليکل شوی و.

امير دوست محمد د جهاد هوډ وکړ

او چې سکه جوړه کړي - خداي دې بريا ورکړي

کله چې دوست محمد په تخت کېښinas، هغه د جهاد هوډ وکړ او له ٦٠٠٠٠ کسيز پوځ سره چې له شاهي سپرو، پلي او قومي ځواکونو څخه جوړ و، د پېښور په لور روان شو.^{٣٨}

د سېکانونو پر ضد د جهاد اعلان د دوست محمد واک ته مشروعيت ورکړ. نوموړي هېڅ کله د سدوزيو د شاهي لقب ادعا ته زړه نه و ښه کړی او تر دغه مهال پورې د نوموړي مشروعيت په قدرت او عدالت کې د ده په نوميالتوب کې پروت و، خو اوس هغه لوړې قراني مرجع ته په رجوع او د يو ښه مسلمان په څېر د کفارو پر ضد د جهاد د وجيبي په ادا کولو يې مشروعيت ترلاسه کړ- او په تيورۍ کې- په پرهېزګارۍ او دين دارۍ کې يې يوه بله زرينه اسلامي دوره په دغه زرينه (١٠٠٠ کاله. ژباړن) کې پيل کړه. په عين وخت کې دوست محمد د جهاد له مشرۍ څخه ولس مشرۍ ته د رسېدو له پاره کار واخيست، هغه لوی والي ته وليکل: «دغه خلک زما د ملت قومونه دي او له دوی څخه ملاتړ او د دوی ساتنه پر ما فرض او زما دنده ده. سوچ وکړه او دا ارزونه وکړه چې افغانان به ظلم او استبداد ته پرته له کوم

* دغسې لقب د طالبانو ملا عمر هم ترلاسه کړ. نوموړي په ١٩٩٦ کال کې له دوست محمد څخه په الهام اخيستي د افغانستان اسلامي امارت جوړ کړ.

مقاومت څخه چوپه خوله پاتې شي؟ تر هغه وخته چې زما په ځان کې سا چليري، زه له خپل ملت څخه او ملت له ما څخه جلا کېدای نه شي.»^{٣٩}

دوست محمد د همدغه مياشې په پای کې پر پېښور خپل لمړنی ناکام بريد وکړ. نوموړي د جهاديانو رنگ رنگ ډلې راغونډې کړې وې. جوسايه په دې هکله ليکلي: «له ليري پرتو غرونو څخه اکاران چې ډېری يې څورب* او غښتلي وو او په گډو وډو وسلو لکه تورو، ډالونو، غشو او لنډيو، توپکو، تومانچو او نيزو سمبال وو، د خدای او رسول په رضا د پنجاب بې علمه کفارو د وژلو، چور او تباهی له پاره چمتو وو.» دغه گډو وډ پوځ د سېکانو له ښه روزل شوي او با دسپلینه خالصه پوځ سره نه شوی پرتله کېدی او پرته له دې چې په پېښور کې د ځانمنو سېکانو له خوا د مسلمانانو عامه وژنه وپاروي، کومه د پام وړ لاسته راوړنه يې نه درلوده، خو دغه بريد دوست محمد ته فرصت ورکړ چې په ارامۍ، وردگ او غزني کې کابل يې د خيبر او سېکانو له پولې بېلولو، په خپله واکمنۍ کې مدغم کړي؛ نو د هغه وخت په پرتله چې يوولس کاله مخکې دوست محمد په کابل کې واک تر لاسه کړ، اوس يې له مالي څخه عوايد پنځه برابره ډېر شول او بې اړنگه په هېواد کې تر ټولو پياوړی واکمن شوی و. د ١٨٣٧ کال د فبرورۍ له پای وروسته، امير يو ځل بيا له سېکانو سره شخړه راپورته کړه. هغه د رنجيت سېنگ جنرال او په پېښور کې د سېکانو د پوځي ځواکونو مشر، هري سېنگ ته وليکل: «ستاسې له لوري د جمرود اشغال چې د خيبر په پوله پروت دی او زما د رعيت، خيبريانو ملکيت دی، خلک ډېر په غوسه کړي او دوی به هر هغه څه ترسره کړي چې له وسه يې پوره وي څو د دغه اشغال مخنيوی وکړي. زما زوی، اکبرخان هم له دوی سره د مرستې له پاره هر څه ته چمتو دی ... که ته هڅه وکړې چې مهاراجا سره خبرې وکړې چې پېښور ماته وسپاري، زه به هغه ته د دغه سيمې اسونه او نورې ډالۍ ورولېږم. که چېرې ته په دغه پرېکړه اغېز کولی شي، زه به ستا هره غوښتنه ومنم او که داسې ونه شي، بيا خو ته زما په ځواب پوهېږي.»^{٤٠}

سېکانو دغه ليک ته پام ونه کړ او دوه مياشتې وروسته کله چې رنجيت سېنگ له پېښور څخه اروپايي روزل شوی ځواک لاهور ته وروغوښته چې د شاهي کورنۍ په واده کې د تشریفاتو پوځ دنده ترسره کړي، شل زره افغان سپره قوه پر خيبر ښکته شوه او وتوانېده چې د جمرود نوې کلا ته څېرمه هري سېنگ کلابند کړي. په دې اړه په سراج التواريخ کې ليکل شوي: «اکبرخان او هري سېنگ د سختې جگړې په ترڅ کې يو له بل سره مخ شول. دوی پرته له دې چې يو بل وپېژني، پر يو بل يې تر هغه وخت پورې کوزارونه کول تر څو چې اکبر خان برلاسی شو او هري سېنگ يې پر ځمکه چپه او مړ کړ. دا چې قوماندان يې ووژل شو او د اسلام لښکر د دوی په لور لکه د سېلاب څپې روان و، سېکانو د جگړې ډگر پرېښود. سرداران تر هغه وخته په دوی پسې وو تر څو چې سېکان د جمرود کلا ته ننوتل او هره لاره يې په ځان پسې وتړله.»^{٤١} د سېکانو ځانگړی پوځ بېرته په چټکۍ راوگرځيد او د دوو اونیو په ترڅ کې يې افغانان شاتگ ته اړ کړل، خو دې د دوست محمد حيثيت ډېر اوچت کړ او دا د اکبر لمړنۍ بریا وه او ده وښودله چې څومره يې د خپل پلار د جگړې وړتيا خپله کړې وه. له دغه وخت څخه د اکبرخان نه تر ټولو پياوړی قوماندان جوړ شو.

برنز اباسين ته تر نیمې لارې رسېدلی و کله يې چې د جگړې خبر واورېد. تر يو وخت پورې دا څرگنده نه وه چې دغه

* څورب: د غټې تې څښتن

تاوتریخوالی به افغانستان ته د نوموړي د تګ مخنیوی وکړي او ماموریت به یې لغوه شي، خو هر څه چې کېدل، دغه جګړې برتانیه په یو بېخونده موقف کې واچوله په داسې حال کې چې برتانې هڅه کوله د جګړې له دواړو خواوو سره متحده پاتې شي، خو کله چې برنز پېښور ته ورسېد او په خپلو سترګو یې ولیدل چې سېکان د پېښور په ساتلو کې له څومره ستونزو سره مخ دي او سېکانو ته دا ناشونې وه چې په سیمه کې نظم راولي، دی په دې پوه شو چې سېکانو ته دغه اشغال دومره ستونزمن او ګران بیه دی چې ده ته د شخړې د حل له پاره د خبرو اترو ځای شته. برنز په تهران کې مکنېل ته په یو لیک کې خپله نظریه یاده کړې وه او هغه دا چې پېښور به د رنجیت سېنګ تر مړینې د سېکانو تر واک لاندې وي او بیا به افغانستان ته وسپارل شي.^{۴۲}

کله چې برنز د اګسټ په دېرشمه د خیبر درې په لور روان شو او له هغه سیمې تېر شو چې د دواړو خواوو تر واک لاندې سیمو تر منځ پرته وه، نوموړي باوري هیله درلوده چې دی به د افغانانو او سېکانو تر منځ یوه جوړه روغه راوستی شي. برنز لیکلي:

موږ له پېښور څخه روان شوو او اوبتېلې تر جمروده پخپله ګاډۍ کې ورسولو. جمرود د افغانانو او سېکانو تر منځ د وروستی جګړې ډګر و... وضعیت په هېڅ ډول سم نه برېښېده. هغه ډله چې موږ یې تر خیبره باید بدرکه کړي وای، تر اوسه نه وه رارسېدلې او که څه هم له جګړې څخه څو میاشتې تېرې شوې وې، د مړو له جسدونو، سړیو او اسونو څخه تورم* خوا ګرځن و. د اوبشانو څو ساتونکي چې زموږ د راتګ په ورځ د څو عسکرو په بدرکه روان شوي وو، د افریدي غروالو تر برید لاندې راغلل. افریدیانو اوبشان وشرل او د دوو کسانو سرونه یې غوڅ کړل. د دوی غوڅې تې بېرته کمپ ته راوړل شوې... [خیبر ته د لارې په نیمایي کې] سړک ته خېرمه، دوی بې شمېره وړې غونډۍ موږ ته وښودلې چې د خپلې وروستۍ بريا په ترڅ کې یې د سېکانو سرونه په کې خښ کړي وو. په ځېنو دغه غونډیو کې د دوی وېښته تر اوسه ښکارېدل.

برنز او ورسره مل کسان به چې د هر قوم له پولې څخه تېرېدل، دوی به په لویه او وړه لاره کې ودرول شول. دغه پلاوی کرار کرار د دوست محمد تر واک لاندې سیمې ته ورسېد. څو ورځې وروسته، کله چې برنز په نیمه کې (چیرته چې دوست محمد، شاه شجاع ته په ۱۸۰۹ کال کې ماته ورکړې وه) د شاه جهان لوی مغولي بن له لوړو چنارو او سروو څخه تېر شو، نوموړی له دوو داسې کسانو سره مخ شو چې د ده په راتلونکي ژوند کې یې مهم رول لوبولی.

د دغه دوو کسانو لمرنې کس چې د برنز کمپ ته لاړ، له پوځي چوپړ څخه تېښتېدلی او په جاسوس بدل شوی یو انګرېز او لرغونپوه، چارلس مسون و. نوموړي د کابل او جلال اباد په شاوخوا کې د باختري یونانیانو او کوشاني بودایانو ځایونه راسپړلي وو او له دې کبله یې په هندوستان کې لوی نوم موندلی و. برنز له مسون سره په لیدنې خوښ شو او له هغه څخه یې په خپل یادښت کتاب کې د لرغون توکو یو تکره او نوميالي انځورګر په توګه یادونه کړې او په لیکوالۍ که یې د ده د بریاوو، په افغانستان کې د هغه د اوږدې اوسېدنې او د خلکو او پېښو په هکله د نوموړي د پوهې ستاینه کړې ده،^{۴۳} خو مسون چې افغانستان له ډېر وخت څخه له نږدې پېژانده او د دوست محمد باور یې خپل کړی و، د پرمختګ لېوال او ځانپال نوميالي مېلمه ته دومره خوشحاله نه و. د نورو په څېر، د مسون هم بخارا ته په یوازې یو یون د برنز تر لاسه کړی نوميالتوب نه خوښېده او د هغه په دیپلوماتیکه وړتیا او د جغرافې له اړخه د نوموړي په پوهه ډېر شکمن و. مسون وروسته لیکلي و: «زه منم چې د برنز چلند او اند ته په کتنې، ما د نوموړي د ماموریت د

* تورم: بد بوی

بريا په اړه ډېر گونگ استدلال وکړ، خو هغه فکر کوي چې له افغانانو سره د ماشومانو چلند کېدای شي.^{۴۴} خو په يوه موضوع دوی دواړه همغږي وو: سېکانو ته د پېښور اشغال يو مالي مصيبت او د رنجيت سېنگ له پاره د خطر زنګ يوه دوامداره او د روحي نارامۍ سرچينه دی. اوس د دې وخت رارسېدلی چې سېکان، افغانان او کمپنۍ په يو ائتلاف کې راوستل شي چې د روسي او پارسي دسيسو مخنيوی وکړي. مسون دې پايلې ته رسېدلی و چې افغان چارو ته د حل لاره شته او اوس د شخړې حل د دوی په واک کې دی.^{۴۵}

دويم کس چې د برنز کمپ ته لار، يو د برم څښتن چې پر پيل سپوراو تر شا يې يوه منظمه افغان اسواله پوځي ډله وه، په ماښام کې کمپ ته ورسېد. دا د دوست محمد څلورم زوی محمد اکبر خان و چې په چټکۍ د ډېر واک خاوند کېده او نومياليتوب ته يې لاره هغه وخت پرانيستل شوه چې هري سېنگ يې دوه مياشتې مخکې وواژه. اکبر خان په ځان پياوړی، په تنه مضبوط ځوان او مخ يې د باز په څېر و. هغه په زړورتيا، جذابيت، د زړه په کلکوالي او په ستراتيژيکي وړتيا کې خپل پلار ته ورته و. نوموړی له ټولو دغه ځانگړتياوو سره د يو اتل په څېر په افغان حماسي سندرو او شعرونو کې داسې ستايل شوی چې د شاه آرتر King Arthur، اکېلېس Achilles او رولند Roland ټولې ځانگړتياوې راتولې شي او په دري حماسي شعرونو کې يوازې د اکبر په ستاينه کې يادې شي.^{۴۶}

کله چې زړور اکبر، د تورې استاد

د غليم قواوې وځپي او کرل يې دوی مات

کله يې چې په تونده له دښمن سره جگړه کړه

تنکی ځوان و خو جرأت يې و د سهراب

هغه يو ځواکمن اتل شو او ډېر مېړنی

په ټوله خاوره کې شهرت يې لکه پياوړی رستم

کله يې چې موسم د ځوانۍ راغی

ښايسته او په ونه لوړ لکه سرو

عالم شو په هر علم کې

تکره شو په هر کسب کې

ځلانده ونکه* يې روښانه کړې د الهي نور

دی لایق دی د تاج او تخت

ټول جهان کتل د ده مخ ته

ټولې سترګې وې ده ته اوښتې^{۴۷}

بې اړنګه، د اکبر دومره ښايست و چې په ۱۸۳۰ مو کلونو کې په کابل کې د مينې سمبول وگرځېد. د اکبرنامې ليکوال او د اکبرخان په ستاينه کې د لمړني حماسي شعر ليکونکي مولانا حميد کشميري څو پاڼې د اکبرخان د واده د شپې په اړه او د خپلې ښايسته ناوې، د محمدشاه غلزي لور سره د هغه د وصال په هکله ليکلې دي:

* ونکه: صورت، بڼه

دغه حوره د جنت، داسې رڼا لکه لمر
 چې د اسمان ستوري او سپوږمۍ ورنه شرمېږي.
 هيله او هوس د دواړو پارېدلي
 احساسات په لمبه شول چې دواړه يو بل ته نږدې شول
 د حجب او حيا پرده دواړو ليرې کړه له مخه
 د جامو پرده دواړو ليرې کړه له ځانه
 دواړه دومره نږدې شول يو بل ته
 لکه عطر کلاب ته، لکه رنگ غاټول ته
 يو بل سره پراته وو په خوند او خوشحالي
 خان پرځان، مخ پر مخ، شونډې پر شونډې
 کوټې به ولگېدې پر سپوږمۍ او زومېک ستورو کله کله
 لاس به اوږد شو د مېنې مشک ته کله کله
 خوږو مچو يې دى ډېر کړ پارولى
 دواړو غبرګې کړې خپلې هڅې انعام ته
 پرله پسې غمي ځلېدل، ده وکرل تخمونه
 يوې مرغلرې وشنل د بدخشان ياقوت^{٤٨}

اکبر په وضاحت د ټول دغه شان او شوکت درلودلو سربېره، يو پېچلى او هوښيار سړى او د پلار په پرتله لږ ډېر احساساتي و. نوموړى په ښکلا او ظرافت کې هم حساس و. مسون او اکبر له يو بل سره ښه پېژندګلوي درلوده او حتی اکبر نوموړى تر خپلې ساتنې لاندې راوستى و. د نورو افغانانو په پرتله، اکبر له هغه يوناني کندهاري بودايي مجسمو سره ډېر ناث درلود چې مسون په جلال اباد کې د کوشانيانو له عبادت ځايونه څخه راسپړلي وې. مسون په خپل يادښت کتاب کې ليکلي:

د اکبر دوه د ښځو سرونه ډېر خوښ شول او افسوس يې کولو چې د مجسمو دغسې ښايست په ژونديو کې نه شي موندل کېدای. له دغه مهال څخه زموږ تر منځ اشنايي پيل شوه. دغه ځوان سردار به هر وخت په ما پسې سړى رالېږل او زه به په وار وار د هغه د چای مېلمه کېدم. ما له اکبر خان څخه يو امر واخيست چې يو شمېر ملکانو ته په کې ليکل شوي وو چې زما سره په هر راز پلټنو کې مرسته وکړي. زه په هغه کچه چې د ده منندوى شوم هغومره حيران هم شوم چې دغه ځوان سردار څومره ښه زما د پلټنو په ارزښت پوهېږي. نوموړي هغه چا ته چې ويل يې زه کېدای شي په خزانو پسې ګرځم وويل چې زما موخه يوازې د علم پرمختګ دى. کله چې زه بېرته خپل هېواد ته لاړ شم؛ نو له دې وجې به ماته هلته درناوى وشي. اکبر دغه يادونه هم وکړه چې په درانيو کې جنګياليو ته درناوى کېږي، خو په اروپا کې د علم خاوندانو ته.^{٤٩}

يو بل اروپايي ګرځندوى، ګاډفري وينې Godfrey Vigne هم په اشرافيانو کې اکبر خان تر ټولو متري، ځيرک او هوښيار بللى و. هغه له وينې څخه د څوک د غوښې چې په مسلمانانو کې يې خورل منع دي، د خوند په اړه پوښتنه

کړې وه او له تنګ نظری څخه دومره ليرې و چې څو ځلې يې نوموړي ته له خپلې پيالې څخه اوبه ورکړې وې. دا داسې وخت و چې ډېرو افغانانو نه غوښتل له عيسويانو سره يو ځای ډوډۍ وخورې او يا اوبه وڅښي.^{۵۰}

اکبر خان د دغه ورځې پر سبا، برنز پر پيل سپور کابل ته راوست. په دې اړه برنز ليکلي: «موږ ته په ډېر برم او پرتم ښه راغلاست وويل شو. اکبر ما ته دومره عزت راوبښلو چې زه يې پر هغه پيل کېښونولم پر کوم چې دی راغلی و. زه يې د خپل پلار دربار ته بوتلم او هغه هم له ما څخه تود هرکلی وکړ. د کابل په بالاحصار کې، ماڼۍ ته څېرمه په يو لوی بڼ کې موږ ته هستوګنځای برابر شوی و.»^{۵۱}

د راتلونکې ورځې پر سهار، برنز ته د خپل پخواني ملګري، دوست محمد له خوا په ډک دربار کې ښه راغلاست وويل شو. د پخوا په څېر، د برنز جاذبې بيا د دوست محمد پام خپل کړ. که څه هم دوست محمد له شاه شجاع سره د انګرېزانو د مرستې او د رنجيت سېنګ له خوا د پېښور د اشغال د پلان په اړه د دوی د مخکنۍ خبرتيا له کبله انګرېزان په دوه مخۍ تورن کړل، خو هغه دا پرېښودل چې د ده او برنز تر منځ د ملګرتيا خنډ وګرځي. سربېره پر دې، دوست محمد دا ارزونه کړې وه چې پر رنجيت سېنګ باندې د برلاسي تر ټولو ښه لاره له انګرېزانو سره د ديپلوماتيکو اړيکو پرانيستل وو. دومره موده نه وه تېره چې د دوی ملګرتيا د پخوا په څېر بيا توده شوه. برنز چې د خپل کوربه همغسې ستايندوی و لکه په ۱۸۳۱ کال کې، د دوست محمد په اړه يې بيا ليکلي: «واک ډېری خلک له لارې باسي، خو داسې ښکاري چې نه د واک ډېرښت او نه د امير نوي لقب دوست محمد زيانمن کړی دی او برعکس اوس د تېر ځل په پرتله چې ما ليدلی و ډېر ځک او څيرک دی.» کله چې برنز د دوست محمد کتنځونې ته بېول شو او نوموړي په رسمي توګه خپل اعتبارليک او نهيې کونکې ډالۍ وړاندې کړې، دوست محمد په درناوي ومنلې. برنز دغه ليدنې ته وروسته داسې انعکاس ورکړی:

ما وويل چې اعلحضرت ته مې د اروپا لېږمونده ډالۍ راوړي دي. هغه سمدلاسه په خواب کې وويل چې تاسې پخپله لېږمونده ياست او د ډاليو په ليدو خوشحاله شو.^{۵۲} د دوست محمد پوهاوی ډېر چټک دی، د کرکټر په هکله ډېره پوهه لري او اوږدمهاله دوکه کېدای نه شي. دی هر عارض ته په داسې لوی صبر او پراخه حوصله غوږ نيسي چې په دې اړه يې د انصاف او عدالت په پرتله ډېره ستاينه کېږي... تر اوسه دا څرګنده نه ده چې د نوموړي مذهبي جګړې د هغه له کلکې عقيدې څخه سرچينه اخلي او يا له خان پالې څخه... [په افغانستان کې] حکومتولی بدلون نه دی کړی. که حکومت د سدوزيو او يا بارکزيو وي، پاېښت يې پر دې تړلی چې د قبایلو حقوق خوندي وي او دوی پرېښودل شي چې له خپل دود سره سم خپلې چارې ترسره کړي.^{۵۳}

د دوست محمد او برنز به يو له بل سره جوړه وه، خو له يو شمېر افغان سرچينو څخه داسې شواهد موندل شوي چې حتی له پيل څخه ځينې درباريانو، اشرافيانو او مشرانو له خپل امير سره د پرنکي کافر ډېرېدونکې ملګرتيا نه خوښېده. ځينې په عقیده ټينګ کسان د دغه ائتلاف په هکله اندېښمن وو او پوښتنه ورته پېدا کېده چې د اسلام د دښمنانو پر ضد د امير د جهاد اعلان له دغسې ائتلاف سره څرنگه سمون درلودای شي.

په افغان سرچينو کې برنز د يوې شیطاني جاذبې څښتن، يو تګماره دوکه باز، په زړنګۍ يو غوړه مال او خاين کس ياد شوی. عجيبه دا ده چې همدغه څه د چالاکه ختيځوالو په اړه انګرېزي کليشې وې. په نوای معرکه Naway Ma'areka کې ميرزا عطا د برنز په اړه داسې ليکلي:

برنز د سند او خراسان د وضعیت په اړه د څارګريزو مالوماتو په راټولولو کې د خپلې افلاطوني هوښياري پر مټ بريالی و. برنز پوه شو چې د سيمې دولتونه په لرژانده بنسټ جوړ شوي او يوازې يوه سيلۍ يې نسکورولی شي. کله چې خلک غوندې شول چې بهرنيانو ته په ځير وګوري، دی له خپلې کېږدۍ راووت او په توګه يې وويل: «راشئ زما لکۍ او ښکر وګورئ.» ټولو وخنډل او يو چا غږ کړ: «ستا لکۍ تر انگلنډ پورې غځېدلې او ښکر به دې ډېر ژر په خراسان کې ښکاره شي.»^{٥٤}

په ١٨٤٤ کال کې مولانا کشميري په اکبر نامه کې د برنز انځور په لاندې ډول کارلی دی. په دغه شعر کې د اکبر سخت دښمن، برنز د ټولو دوه مخو صليبي خيانتونو او دوکه بازيو بيا راژوندی شوی شيطاني کرېشمه دی.

د پرنګيانو يو د لور موقف اشرافي

نوم يې برنز و او سکندر ورته ويل کېدل

د سوداګرۍ ټول اړين څيزونه يې راټول کړل

او د سوداګر په څېره کې روان شو

کله چې په ډېره بېړه د کابل ښار ته ورسېد

له نومياليو خلکو سره د اشنايې په لټون شو

له ډېرو ډاليو سره او د ښېګڼو په څرګنده ښودنه

نو د هر چا په زړه کې يې ځان ته ځای جوړ کړ او هر يو يې په سحر خپل اسير کړ

امير په خپله مهرباني او ذاتي درنښت

له ده سره يې لکه تر ټولو دروند مېلمه چلند وکړ

دی يې تر ټولو ډېر اوچت کړ

او هره نښه د عزت يې ده ته ورکړه

خو برنز په شاتو کې زهر ګډ کړل

له لندن څخه يې د سپينو او سرو زرو غوښتنه وکړه

په تور جادو او تېر ايستلو يې يوه کنده وکينده

ډېر سړي تر ستوني ونيول او ور وغورځول شول

کله چې برنز، خانان د سرو زرو په ځنځير کې بند کړل، دوی ټولو ده ته د وفادارۍ سوګند وکړ. بالاخره يو چا امير ته خبردارۍ ورکړ:

اې زمري وژونکيه د لوی نوم څښتنه!

د پارونۍ د تخم کروند ګر برنز- ستا دښمن دی

په ظاهر کې سړی ښکاري، خو په باطن کې سم شيطان دی

د دغه شيطان په اړه ځان خبر ساته - چې دښمني خپروي

د سعدي نصيحت دې په ياد نه دی؟

ښه ده چې له بېګانه څخه ځان ليرې وساتي

ځکه دښمن د دوست په جامه کې پياوړی دی

ته شپه او ورځ دغه دشمن پالې

ورځه ليرې شه مخکې له دې چې خيانت درسره وکړي^{۵۵}

د يو شمېر افغان سرچينو پربنسټ، د ايران قاجاري شاه، محمد شاه، دوست محمد ته په يو ليک کې د برنز شيطاني پلانونو په هکله خبرداري ورکړې و. دغه ليک په سراج التواريخ کې ياد شوی او په هکله يې داسې ليکل شوي: «د ملګرتيا او دوستانه اړيکو په هکله خبرې لا نه وې پيل شوې چې د محمد شاه يو استازی له يوه ليک سره راوړسېد. په ليک کې د ايران شاه د الکساندر برنز د دوه رنګۍ په اړه خبرې کړې وې او په صداقت يې ليکلي وو چې تر هغه وخته به سوله رانه شي تر څو چې دغه دوه مخي غولوونکي رسوا نه شي.»^{۵۶} د دغه ليک په اړه مولانا حميد کشميري پوره شرح ورکړې:

يوه ورځ دغه مصيبت غوښتونکي، مغرور او نېشه ناست و

لکه څنگه يې چې عادت ګرځېدلی و د دربار په معتبر ځای کې

د ښه بخت نېکمرغه امير

د ده په لاس کې يې يو زرین ليک ورکړ

ورته وې ويل چې پرته له ځنډه يې په اوچت غږ ولولي

برنز ليک پرانيست او لوستل يې پيل کړل

وروسته د شاه د ډېرې مينې له څرګندونې

په ليک کې يو خبرداري و، ما اورېدلي اې لوی حاکمه

چې د افت کروندګر شيطان برنز

راغلی او ستا په دربار کې شپه او ورځ ناست وي

د مينې په سلو نښو دې ده ته زوی وويل

او د يو معزز مېلمه په څېر دې لوړ ځای ورکړ

پوه شه چې دی په پرنګيانو کې بېساری دی

که زيان رسونه، مکاري، غولونه او يا بې وفايي ده

د ده په پټ لاس ډېر خلک وژل شوي دي

ډېر زړونه ټپي شوي په هغه غېښي چې د ده له ليندۍ خوشي شوی دی

ولې دې پر ده د سرو زرو باران جوړ کړی د دې پر ځای چې وينې يې تويې کړې؟

پوه شه او د ده له جنجال څخه وېره وکړه

دی مړي بغاوت ته پارولی شي

دغه پرنګۍ حتی د ګور په ارامتيا بريد کوي

په پرنګيانو کې ننګ او وفاداري نه شته

دوی پرته له غولونې او تېرايستې بل اېډيال نه لري

زما خبرو ته غوړ ونيسه او په دغه ګوټنيونو ښه سوچ وکړه

زما نصيحت واوره، ځک اوسه، ځک اوسه

مولانا کشميري دې ته هم اشاره کړې چې برنز نه يوازې د نارينه بلکې د کابل د ښځو بې لارې کولو ته هم ناست پيدا کړي و. په دې څو بيتونو کې، برنز ښي چې د پرنگيانو پاچا ته غږېږي:

په ښايست کې د کابل خلک

لکه د جنت حورې او غلمان دي

د هغه هېواد ښځې

د ډېرې زړه وړونکې ښکلا درلودونکې دي

سل پرنگيان يې وژل کېږي

د دوی د کونټيو په قوت باندې^{٥٧}

د برنز په اړه دغسې خيالونه ظاهراً يوازې د مولانا کشميري نه وو. مسون هم دې ته ورته اندېښنه څرګنده کړې وه چې برنز د کابل ښځو ته دومره ناست ښود چې يو معتبر ديپلومات ته نه ښايېدل. مسون ليکلي وو چې امير د برنز د «عياشۍ» په اړه (د مولانا کشميري په خوله د کابل د ښايسته حورو سره د عياشۍ په اړه) خبر ساتل کېده او نوموړی داسې ښکارېده لکه چې د هغه دنده او ماموريت پرته له سياسي ماهيت څخه بل هر څه کېدای شوای. د برنز د دغسې اشتها له کبله، دومره وخت نه و تېر چې د دوست محمد وزير، ميرزا سمع خان د مسون ليدو ته لاړ او هغه ته يې وړانديز وکړ چې د خپل نامي مشر په پله لاړ شي او خپل کور له تور سترګو پېغلو څخه ډک کړي. مسون ليکلي: «ما ورته وويل چې زما کور دومره لوی نه دی، خو په هر صورت، زه به دا پېغلې له کومه کړم؟ هغه په خواب کې راته وويل چې زه په هر چا کولای شم لاس کېږدم او راوستل يې بيا په هغه دي. ما ورته وويل چې هر څومره چې ستا د پېرزوينې ستاينه وکړم، بيا هم کمه ده، خو زما په همدغه زړه لار په چوپټيا تګ ښه دی.»^{٥٨} خو د مسون دا يوازې اندېښنه نه وه. د برنز په چلند کې د داسې اخلاقو چې د برتانوي ماموريت سره ښايېدل نشتوالي سربېره، مسون د برنز پر ديپلوماتيکي شعور هم اندېښمن و ځکه چې د ده په اند نوموړی امير ته له بريد څخه وتلی تابع و او په غورمالۍ يې د امير هره خبره پر داسې کليمو ور ګرځوله لکه/ې غريب نواز او زه ستاسې عاجز چوپړيال يم.^{٥٩} مسون دا اندېښنه هم لرله چې برنز د انګرېزانو د منځګړيتوب له لارې امير ته په بشپړ ډول د پېښور د ورسپارلو هيله ډېروله په داسې حال کې چې دا څرګنده نه وه چې رنجيت سېنګ به دغه کار ته غاړه کېږدي او يا کلکته حاضر ده چې په دې اړه پر رنجيت سېنګ زور واچوي او بل دا چې ايا دغه ځوان استازي ته د روغې جوړې له پاره د خبرو اترو واک ورکړل شوی او کنه.

برنز کابل ته له رسېدو څخه يوازې لس ورځې وروسته، د اطراف په لور يوې چټکې تفريح ته مخه کړه. نوموړی د خپل ماموريت په اړه ډېر خوشبين و او لوړه روحيه يې درلوده. هغه د خپلې خوبنې په منظرو کې بيا ګرځېدنې خورا مست او خوشحاله کړی و او د دغه ورځې په سبا يې د شمالي له هوارو څخه په خوبنۍ ليکلي و: «د باغونو ښايسته منظرې د څلورېښت ميلو په اوږدو کې پرته دي او په هندوکش چې څوک يې پر واورو پټې دي ختمېږي. د هرې غونډۍ په سوېلي اړخ کې انګور باغونه ليدل کېږي.»

برنز ته د بنایسته منظرو او په استالف کې د مغولو امپراتور، بابر د خوښې په باغ کې د یوې اونۍ دمې په پرتله لا ډېر خوشحاله کوونکې د نوموړي دغه باور و چې اوس یې د روسانو ضد ائتلاف تر ګوتو کړی دی. ده له استالف څخه خپل اوښي ته داسې لیکلي وو:

زموږ له ټولو نظریو سره د دوست محمد خوښه ده. زما په اند اوس وضعیت دا ښیي چې موږ له رنجیت سېنگ سره د خبرو اترو په درشل کې شو. د خبرو بنسټ به له پېښور څخه د رنجیت سېنگ د ځواکونو وتل جوړوي او همدا راز پېښور به د لاهور له خوا بارکزیو ته د ډالۍ په توګه سپارل کېږي. د کابل مشر به خپل زوی د ښځې له پاره ولېږي. اه! د دوست محمد په اړه په خپلو ادعاوو باندې [د وېډ او مېکناتین] ټینګار ته اوس ته څه وايي! زه ډاډه یم چې رنجیت به دغه پلان ومني. ما د دولت په استازولۍ ومنله چې د دوی تر منځ منځګړیتوب وکړم. دوست محمد هم له پارس او روسیې سره خپلې ټولې اړیکې وشلولې او د شاه استازی یې چې اوس په کندهار کې دې خپل حضور ته ونه منلو.^{۶۰}

برنز خبر نه و چې حتی د پورتي لیک د لیکلو پر مهال، سوېل ته د سلګونو میلو په واټن کې د نوموړي د ماموریت د شنډولو له پاره داسې هڅې روانې وې چې په جګړه کې د دغه دوو ښکېلو خواوو تر منځ جوړجاړی هېڅ شونتیا ونه لري او ده خو هېڅ دا ګمان نه کولو چې هغه کس چې د دغه ماموریت په ناکامۍ پسې یې لستوني بد وهلي وو، هغه څوک و چې برنز یې د دغه ماموریت د ترسره کولو له پاره لېږلی و، نوی لوی والي لارډ اکلنډ.

په عین وخت کې چې برنز له استالف څخه له خوښۍ ډک د بریا لیک لیکلو او ویتکېوچ او ورسره قزاقان د هرات په سوېل کې د افغان له پولې په ډک ډک تېرېدل، په کلکته کې د لوی والي د ودانۍ او د هغه زینو تر منځ چې خپانده سیند ته ورښکته کېدې، پر اس سپرو تشریفاتي عسکرو په هوګلي Hooghly کې یوه سره لیکه جوړه کړې وه. لارډ اکلنډ له بنګال څخه بهر په خپل لمړني یون له کلکتي څخه په وتلو و. د ده د امپریالستي پرمختګ جوړ شوي پلان ده ته د دې فرصت ورکړی و چې په هندوستان کې د هغه لوږې او قحطۍ وهلو سیمو کتنه وکړي کومې چې د اواد Avadh د سلطنت او د برتانې تر واک لاندې ولایتونو تر منځ پرتې وې. نوموړی د لوی والي په ځانګړې جاله کې چې پر انګوټ پسې تړل شوې وه تر بنارس پورې لاړ او له هغه ځای څخه په ګاډۍ، ډولۍ او پیل باندې د پنجاب له لارې په شېمله Simla کې د غونډۍ پر سر نوې جوړې شوې اډې ته ورسېد.

جورج ایډن لارډ اکلنډ یو هوښیار او تکره خو په ځان قانع او یو بې علاقې وېګي اشرافي و. دی په ځان ډنګر یو ۵۱ کلن بکر و خو لس کاله ځوان ښکارېده او د هلکانو غوندې مخ، نرۍ شونډې او اوږدې او بنایسته ګوټې یې لرلې. نوموړي له بورژوازي ملکي چوپړیالانو څخه خپله ناخوښي او له مجبوریته له هندي بې کچې تابع او غوره مالو راجا ګانو سره له ناستې ولاړې څخه خپله ستړیا نه پتوله. اکلنډ چې د انګرېزي سیاست په اړه د ناپوهۍ له وجې پر ځان بې باوره او یو بد ویناوال و، د لوی والي څوکۍ یې ځکه ومنله چې بله اداري څوکۍ ده ته نه شته وه که څه هم د هندي تاریخ او تمدن په اړه یې پوهه او ناث نه درلود او هند ته له تګ وروسته یې هم په دې اړه ځان پوه نه کړ. په سمندري

اداره کې، چېرته يې چې مخکې دنده لرله، دی پر خپلو کارکوونکو باندې د ډډې وهلو له امله نوم درلود، خو کله چې هند ته لاړ، دغه ډډه وهنه يې سخته زیانمنه تمامه شوه. هغه د حکومتولۍ له پاره لېږل شوی و، خو په دې هکله په هېڅ نه و خبر؛ نو نوموړی د يوې هوښيارې خو بې تجربې جګړه مارې او روس کرکجنې سلاکارې ډلې لاس ته ولېږد - د ډلې مشر مېکناتين و- هغه څوک چې په ۱۸۳۴ کال کې يې په پټه له شاه شجاع سره په جګړه کې مرسته کوله - او په ډله کې دوه نور کسان هنري تورېنز Henry Torrens او جان کالوين John Colvin د اکلنډ اداري سکرتر وو. لکه څنګه چې د هغه د شورا يو غړي، توبي پرنسېپ Thoby Prinsep ليکلي: «اکلنډ يو ښه اداري سړی و، په بشپړ پام به يې ټول کاغذونه په ځير لوستل او مسودې يې په ډېر احتياط منظورولې، خو دی په چټکو پرېکړو کې ډېر سست و او له مسوليت څخه يې خورا زياته وېره درلوده چې له کبله يې کوم حکمونه چې هغه صادرول دومره بې خونده وو چې د نوموړي اجنتان به اړ شول چې په سختو حالاتو کې د کرڼې پرېکړې په خپله وکړي. هغه خپل اداري سکرتر، جان کالوين ته ډېره غاړه اېښې وه. کله به چې اکلنډ د شورا غړي د مشورې له پاره راټول کړل، ټولې خبرې به کالوين کولې او لارډ اکلنډ به په څوکۍ ناست و، سر به يې په لاسونو شاته تکیه کړی و او غوږ به يې ورته نيولی و. نوموړي کالوين ته دومره د چارو واکې ورکړې وې چې اداري کارکوونکو هغه ته د لارډ کالوين ستاينوم ورکړی و.»^{۶۱} د چکر پر دغه يون کې، له اکلنډ سره يې دوه ژبورې خو ګلالې خويندې، ايملي او فني ايډن Fanny Eden هم مل وې. په دغه چکر کې د نوموړي خانما او ستونزغاړی سياسي سکرتر، مېکناتين او د ادارې ګڼ شمېر نور مامورين، استازي، ښځې، بچيان او په حکمرانۍ او نه رضايتمورۍ د مېکناتين ښځه، فرنسېز او د هغې پارسي پيشو، ګلابي طوطي او پنځه وينځې هم وې.

د تګ په سهار هوا پاکه او تازه وه. د مېکناتين ملګری، تامس بېبنګټن مکولي Thomas Babington Macaulay، سهار وخته پاڅېد چې له دوی سره مخه ښه وکړي. ايملي ايډن په خپل يون ليک کې چې وروسته د هغه وخت خورا نوميالی يون ليک شو ليکلي: «کارکوونکو د مخه ښې ښه تشریفات جوړ کړي وو. د لوی والي له ودانۍ څخه د سيند تر غاړې پورې د عسکرو ليکې جوړې وې.»^{۶۲} ايملي وروسته په ماښام کې له لوی والي سره د مل کسانو د شمېر په حيرانوونکې کچه پوه شوه. هغې خپلې بلې خور ته چې په انګلنډ کې وه ليکلي: «موږ په پيلانو سپاره شوو او ښکته لاړو چې د کمپ د مخکښو ساتونکو تېرېدل وګورو. په رنگ سور ختيځه اسمان و، د سيندغاړه سوروره او رېګجنه وه او سيند پر وړو کښتيو پوښلی و. د سيند د غاړې په اوږدو کې کېږدی، اوښان، د ځايي اوسېدونکو د پخلي له پاره بل نغري وو او ۸۵۰ اوښان، ۱۴۰ پيلان، په سلګونو اسونه، د ساتونکو يوه لوا او نور مل کسان د دوی له پاره تم وو چې په ټوله کې په دغه چکر کې ۱۲۰۰۰ کسانو برخه اخيستي.»^{۶۳}

د لوی والي د ادارې دغه کچې د اکلنډ د موقف عجيب ارزښت څرګندولو. لکه څنګه چې د هغه وراره/ خورېږ او پوځي سکرتر کېټان ويليم اسبورن Captain William Osborne يادونه کړې وه: «د برتانوي هند د لوی والي ژوند، د انساني ژوند له هره اړخه تر ټولو ځلانده او مستثنی ژوند دی. يو ځانګړی ښاغلی انګرېز او د يوې ګډې سېامي کمپنۍ [د انګرېزانو د ختيځ هند کمپنۍ] چوپړيال د خپلې لنډې حکمرانۍ پر مهال، په نړۍ کې د لويې امپراتورۍ ګمارل شوی واکمن و. دی د ۱۰۰ ميليونه سړيو حکمران و چې په تاريخ کې دغه موقف ته ورته څه نه شته.»^{۶۴} خو له ټولو دغه شان او دېدې، بېشمېره چوپړيالانو، د ګنګا ښايست او د پشکال پر باران مينځل شوو بنگالي سيمو

سره سره، دا يوه خوشحاله ډله نه وه. ايملي له پيل څخه نه غوښتل چې هند ته لاړه شي. کله چې په کښتۍ کې کښېناسته، د سختې نهيلى احساس يې وکړ او له هغې ورځې څخه يې خپل نوی کور خوښ نه و کله چې د نوموړې کښتۍ د بنگال له ابنا څخه هوکلي ته ننوتله او هلته د باد د نه شتون له کبله درېدلې پاتې وه. هغې حتی کلکې ته مخکې له رسېدو څخه په غوسه ليکلې وو: «ما فکر کولو چې دا ځل به موږ له ښه بخت سره کور ته راځو، خو ... بالاخره د ډېر صبر او ډېر لږ باد په مرسته کور ته ورسېدو. زموږ چاپېر کښتۍ له تورو خلکو سره ولاړې وې او دغه خلکو په عجيبه تېروتنې هېر کړي وو چې جامې واغوندي.»^{۶۵} ورورسته نوموړې د لوی والي د کور تشریفاتې او رسمي چلند او همدا راز د چوپړيالانو گڼ شمېر، چې د هغې چوپړ يې کولو، حيرانه کړې وه. هغې ليکلې وو: «زه په بشپړه توگه په سربداله حالاتو کې ژوند کوم. [ما ته داسې ښکاري] چې زما چاپېريال د تياتر دوامداره نندارو نېولی وي.»^{۶۶}

په عين وخت کې فني، مېکناتېن په غوسه کړې وه. حتی د برتانوي هند دولت سټېنډرډ ته په کتو سره، هغې د خپل ورور سياسي عينکې سکرتر يو تروش او په جزياتو او قاعدو مين سړی ياد کړی. کله چې په بوکسر کې اکلند د کښتۍ د درېدو غوښتنه وکړه چې د هغه جگړې ډگر وگوري چېرته چې انگرېزانو په لمړي ځل مغولو ته ماته ورکړې وه، ايملي داسې ليکلې: «مېکناتېن ځاښمن شو او له ډېرې غصې د کښتۍ پر غولي پورته پورته غورځېده او ويل يې چې دغه کار د پروتوکول د ماتولو په مانا دی.»^{۶۷} او په دې هکله فني ليکلې: «ښاغلی تورېنز او ښاغلی مېکناتېن نږدې بېخوده شوي وو ځکه چې جورج پرته له مخکني پلان له کښتۍ څخه وډې ته ووت.» د دغې ورځې په سبا په غازي پور کې د ايډن کورنۍ مېکناتېن ته بيا هغه وخت يو بل ټکان ورکړ کله چې دوی پرته له کوم سکرتر او پرته د لوی والي له بل مامور څخه وډې ته ووتل. فني ليکلې: «کله چې موږ کمپ ته ورسېدو، بيا به ځان سم اصلاح کړو او سم چلند به کوو، خو ما ته اوس داسې ښکاري چې د طاووس د ښکې د ورېغو، له زرينو چټريو او ساتونکو سره زموږ د کښتۍ يون بې پايه دی.»^{۶۸} خو له ټول خانتماټوب او باريک بينۍ سره سره، ايملي منلې وه چې مېکناتېن يو هوښيار مرستيال و او له هغه څخه يې داسې يادونه کړې وه: «زموږ لارډ پامېلسټن، يو وچ حساس سړی دی، لويې شنې عينکې پر سترگو کوي... هغه د انگليسي په پرتله په پارسي ژبه په ډېر فصاحت خبرې کوي، عربي يې تر پارسي ښه ده، خو په اشنا خبرو اترو کې په سانسکربت خبرې غوره گڼي.»^{۶۹}

په عين وخت کې اغلې مېکناتېن په دې هڅه بوخته وه چې پارسي پيشو يې طوطي ونه خوري - يوه وينځه يې يوازې د طوطي د ساتنې او پالنې له پاره گمارلې وه - نوموړې له دې څخه هم وېره درلوده چې پلي غله به په شپه کې د دوی کښتۍ ته په پټه ورپورته شي او له دوی څخه به هر څه غلا کړي - تېر کال د اغلې مېکناتېن کېږدۍ ته غله ننوتلې وو او د هغې ټولې جامې يې پټې کړې وې؛ نو مېکناتېن هغې ته له کمپلې څخه خت جوړ کړ چې بنارس ته يې د نويو جامو د پېرودلو له پاره بوځي.^{۷۰} په رسمي مېلمستياوو کې چې د سيند په غاړه به کله کله نيول کېدې، فني، مېکناتېن او د ده مېرمن نه زغمېدونکي بللي:

د دغه چارو يوازېنۍ په زړه پورې برخه د مېکناتېن د خبرو په هره کليمه کې افراطي جدیت او ټينگار دی په داسې حال کې چې د هغه د نه خوځېدونکي مخ حتی يوه عضله هم نه خوځېږي. هغه وايي: «زما عاليقدره، تاسې عاليقدر زما پلار، زما مور، زما تره، زما ترور، تاسې زما شپه او ورځ ياستی، زه پرته له تاسې بله تکيه نه لرم چې ډډه پرې ولگوم.» دی ټولې مېلمستياوي په يو ډول درناوي او جدیت ترسره کوي. دغه سړی دغسې چارو ته زېږېدلی دی.

ورورسته، د يوې زړې هندي ملکې د ليدنې په ترڅ کې «مېکناتن په ډېره پرمينه او درنه بڼه په ځواب کې داسې وويل: «عاليقدره، ملکه وايي چې دا په بشپړه توګه ناشونې ده چې خپله له تصور څخه وتلې خونې د هغې کور ته ستاسې عاليقدر په راتګ څرګنده کړي او نوموړې د پيل په حضور کې د ملخ احساس کوي...» اغلې مېکناتن چې په حقيقت کې په داسې ژبه نه پوهېده، [فني او ما ته يې] د ژباړن رول لوبولو. اه کرانې، دا څرنگه بشخه ده، دا به ما مړه کړي.»^{۷۱} که څه هم دوی ته هسې ساتېری و، خو له پيل څخه لارډ اکلنډ، د ده خويندې او مېلمنانه له بېسېکه کوونکې امپريالېستي زړه تنکې څخه خورېدل، داسې زړه تنکې چې پر هغه ليرې پرتې مستعمرې باندې چې دوی په کې روان وو، له خانتما مهربانۍ او سپکاوي څخه زېږېدلې وه. ايملي په دې اړه ليکلي: «د يون په دويمه ورځ زموږ ټول اشرافي مېلمانه موږ غوندې ذهناً دومره ستومانه شوي وو چې په اتو بجو کټ ته لاړل. دغه ستوماني جورج تر مرګه رسولی.» ايملي يوه اونۍ وروسته بيا ليکلي: «جورج له ډېرې کرکې تګ ژېړ شي.»^{۷۲} په دې هکله فني هم له ايملي سره همغږې وه: «موږ د اټکل خلاف ډېر سوکه روان وو. جورج چې له خپلو کاغذونو، دفتر او د شورا له غړو څخه ليرې شوی، اوس د يو معزول شوي لوی والي احساس کوي او دې ډېر بې حوصلې کړی دی. د کړېدې ژوند يې ورځ تر بلې په غوسه کوي او هر سهار مې ښکني څکه چې منظرې ښايسته نه دي.»^{۷۳} خو څو راتلونکو مېلمستياوو ته تې او هيلې، دغه دوه خويندې خوشحاله کولې. فني بيا ليکلي: «بريد جنرال رېچرډز Richards موږ ته د نڅا مېلمستيا بلنليک رالېږلی. زما خيال دی چې دا به تر هماليا پورې د دوامداره نڅا پيل وي... زما په اند دا به مناسبه وي چې جورج هم له مېنيوېټ دې له کويور Minuet De la court نڅا زده کړي. زه او ايملي به په وار د سټېشن له مشر جنرال سره نڅا کوو.» په عين وخت کې د اعاشې په څانګه کې څه ستونزه پيدا شوې وه: «نن ماښام جنرال کېسمېنټ Casement او مېکناتن کېنټي ته راوختل. زموږ په اند د مېنيوېټ په جېلې کې چې دوی سهار خورلې وه څه خرابۍ و. مېکناتن په دې اړه يوه مرموزه اشاره وکړه، خو جنرال کېسمېنټ سمدلاسه غلی کړ.»^{۷۴}

نو د دغسې اندېښنو پر مهال لارډ اکلنډ اړ کړل شو چې خپل پام افغانستان ته واړوي. افغانستان يو داسې هېواد و چې اکلنډ يې په اړه حتی د هند په پرتله لږ پوهه درلوده او لږ ارزښت يې ورکولو. نوموړي له پيل څخه د دغه هېواد تر ټولو ځواکمن حاکم، دوست محمد خان سره خپله ښکاره دښمني وښوده. برعکس، دوست محمد هڅه وکړه چې د نوي لوی والي ملاتړ خپل کړي. هغه په يو ليک کې اکلنډ ته ليکلي: «زما د هيلو بڼې چې مخکې ژمنۍ سيلۍ وهلی و، ستاسې عاليقدر د خوشحاله راتګ سره اوس د جنت بڼې ورسره رځه کوي... زه هيله من یم چې تاسې عاليقدر ما او زما هېواد خپل وګټئ.»^{۷۵} دوست محمد بيا اصلي موضوع ته راګرځېدلی و. نوموړي له اکلنډ څخه غوښتنه کړې وه چې د ده په استازيتوب له رنجيت سېنګ سره خبرې وکړي او له خپل نفوذ څخه په کار اخيستې پېښور بېرته افغانستان ته وسپاري؛ نو په دې وسيله به سيمې ته سوله راشي.

خو مېکناتن په چټکۍ لارډ اکلنډ وډومارلو* چې له امير سره د هر راز تړون مخالفت وکړي. اکلنډ وروسته له دې چې د امير ليک يې ترلاسه کړ، سمدلاسه په يو يادښت ليک کې وليکل: «له دوست محمد سره د ممکنه ائتلاف پايله به د نورو قدرتونو د سپکاوي او بدنيتۍ له پارونې پرته بل څه نه وي.»^{٧٦} هغه د دوست محمد ليک ته څو مياشتې ځواب ور نه کړ، خو کله يې چې ځواب ورکړ، ليک يې دوستانه خو نهيلی کوونکی و. هغه ليکلي چې دی خوشحاله دی چې امير له کمپنۍ سره د ښو اړيکو غوښتونکی دی، خو خپه دی چې دی نه شي کولای د ده او رنجيت سېنگ تر منځ په شخړه کې لاس وهنه وکړي او هيله من دی چې دوی دغه لانجه په خپل منځ کې په خپله حل کړي. هغه د افغانستان له پاره د پرمختګ او يو متحد ملت او له پراخې سوداګرۍ څخه د ګټې هيله څرګنده کړې وه. اکلنډ خپل ليک ته په داسې کليمو پای ورکړ چې ډېر ژر دروغ وختي: «ملګريه، ته پوهېږې چې د خپلواکو ملتونو په چارو کې لاسوهنه د برتانوي حکومت کار او پاليسي نه ده او بل دا چې زه نه پوهېږم چې زما حکومت به ولې ستا په ګټه چېرته لاسوهنه وکړي.»^{٧٧}

د دغه بندښت رښې په څانګه ييزه سياست او بدنيتۍ کې پرتې وې. اکلنډ ته ټول مالومات د مېکناتن او وېډ له خوا ورکول کېدل چې له دوی څخه يوه هم هېڅ کله افغانستان نه و ليدلې. د برنز مشورو او له کابل څخه د ده استونو به په هېواد کې د واک د رښتيني انډول په اړه کره ارزونې وړاندې کولې، خو اکلنډ ته به هغه وخت ورسېدې چې لمړی به په څير د مېکناتن د عينکو د دوه ځلې کړو شوو غبرګو ښيښو له چاڼ څخه تېرې شوې او ورپسې به وېډ ملنډيزه تبصرې ورباندې وکړې. دغه دواړو غوښتل چې د برنز وړاندیزونه کمزوري وښيي. کومې لمړنۍ استونې چې برنز له کابل څخه کړې وې، په يوه کې يې د امير د واکمنۍ د ثبات او پياوړتيا ستاينه کړې وه، وېډ له دغې استونې سره يوه لنډيز پاڼه مل کړه چې په سپکه بڼه يې داسې په کې ليکلي وو: «د دوست محمد واکمني په واقعيت کې په ډاډمنو ستونو نه ده ولاړه. کله کله هلته عامه اړدور پيل شي چې دوست محمد يې له بيا ارامولو سره ستونزې لري... زما د مالوماتو سرچينې ما په دې باور کوي چې د امير واکمني په هېڅ وجه د رعبت خوښه نه ده... د هغه د سرتېرو لويه برخه ناراضه او سرغړوونکې ده. دوی که څه هم په وسلو ښه سمبال دي، خو په دوی کې په عمومي ډول د هغه ځانګړتياوو کمښت شته چې يو ښه سرتېری يې بايد ولري.»^{٧٨}

په دغه توګه به وېډ او مېکناتن، لارډ اکلنډ ته د دې باور ورکولو چې دوست محمد په هکله د برنز ارزونې ناسمې دي: دوی به ټينګار کولو چې امير په ولس کې ګرانښت نه لري او د واک ناروا غاصب دی چې په خورا کمزورو منګولو يې د ساتنې هڅه کوي. د هغه څه برعکس چې د برنز په استونو کې ليکل شوي وو، دوی په خپله ادعا ټينګ ولاړ وو چې دوست محمد د افغانستان په حاکمانو کې تر ټولو کمزوری دی، په کندهار کې د خپلو ميرني وروڼو په پرتله يې نفوذ لږ دی او همدا راز په هرات کې د «تر ټولو دروند او معزز حاکم» کامران شاه سدوزي په پرتله چې د شاه شجاع کمزوری د تره زوی و لږ نفوذ لري. په واقعيت کې دا يوه خبره هم رښتيا نه وه او په تېره بيا په اوس مهال کې يې هېڅ حقيقت نه درلود. - دوست محمد له هندوکش څخه تر خيبر پورې واکمني درلوده او وروسته له دې چې خپل ميرني وروڼه يې د شاه شجاع له کلابندۍ څخه خلاص کړل، دوی هم د هغه مشري منلې وه. بل دا چې اوس دوست محمد ته د امير لقب ورکړل شوی و او د افغان جهاد مشر نومول شوی و. د برنز خبرې رښتيا وې: په افغانستان کې دوست

* ډومارل: (په استدلال) هڅول

محمد برلاسی حاکم و او که کلکتې يوازې خپله لاره بدله کړې وای او هغه ته يې غېږ خلاصه کړې وای، دوست محمد به د برتانيې د کمپنۍ شمال ته يو بالقوه ځواکمن متحد وای.

برنز خپله په سيمه کې و؛ نو د هر بل برتانوي مامور په پرتله يې له نږدې د بېلابېلو واکمنيو د ځواک په اړه کره ارزونه کولای شوی، خو د مېکناتن دغه د پرمختګ لېوال ځوان سکاټلنډی هېڅ کله نه خوښېده او په دې باور و چې هغه ساده او بې تجربې دی او نوموړي ته د خپلې وړتيا په پرتله اوچت مقام ورکړل شوی دی؛ نو ځکه يې اکلنډ هڅولو چې د برنز پر ځای د لوديانې د څارګرې ادارې پر کارپوه مشر، وېډ باور ولري. مېکناتن اکلنډ ته ليکلي وو: «چېرته چې د دوی د نظريو تر منځ توپير وي، زه به د کپټان وېډ نظر غوره وګڼم ځکه چې د ده استدلال او پايلې پر حقايقو ولاړې دي. داسې برېښي چې د برنز استدلال د نورو کسانو په نظريو ولاړ دی او يا د نوموړي پايلې له ليدلي وضعیت څخه په خپل ذهن کې له جوړ شوي انځور څخه سرچينه اخلي چې په واقعيت کې به دغه وضعیت دومره غيرمعمولي نه وي چې له حالاتو څخه د ده انګېرنې ته حقايت ورکړل شي.»^{۷۹}

په عين وخت کې، وېډ د تېر په څېر اکلنډ هڅولو چې شاه شجاع بېرته لوېي ته د ننه کړي. نوموړي اکلنډ ته دغه مشوره ورکړه: «که چېرې شاه شجاع ته د خپل سلطنت په بيا اعاده کولو کې اسانتياوې برابرې شي، د خلکو ذهنيت او له نورو واکمنيو سره به زموږ اړيکي دومره زيانمنې نه شي لکه د امير واکمنۍ ته د افغانانو په اړه استلو کې. له رنجيت سېنګ سره له وروستۍ نښتې وروسته، په کابل کې د ډلو تر منځ ترينګلتيا دومره ډېره شوې وه چې که شاه شجاع په هېواد کې ښکاره شوی وای، زما د مالوماتو پر بنسټ، هغه به په دوو مياشتو کې کابل او کندهار خپل کړی وای.»^{۸۰}

له دغو تحريفونو سربېره، داسې ښکارېدل چې نه مېکناتن او نه وېډ د پېښور په اړه لارډ اکلنډ ته مالومات ورکړي وو چې رنجيت سېنګ پېښور څرنګه اشغال کړ او افغانانو ته چې پېښور يې خپله دويمه پلازمېنه ګڼله، دغه ځای څومره ارزښت درلود؛ نو له دې وجې اکلنډ د ناسمو مالوماتو پر بنسټ داسې دريځ خپل کړ چې پېښور بې اړيکه د سېکانو د واکمنۍ سيمه ده او دوست محمد نابښنده* او تېريګر دی چې بېرته يې غواړي؛ نو نوموړي په دوامداره توګه برنز هڅولو چې د اوسني وضعیت د بدلون له پاره کومه هڅه ونه کړي.

د دې پرځای چې له دوست محمد سره د واک پر مضبوطولو کې مرسته وکړي او د خپل يو متحد په څېر يې ومني، اکلنډ هم د وېډ اند خپل کړی و چې د افغانستان ټوټې ټوټې پاتې کېدل د رنجيت سېنګ او په دې توګه د انګرېزانو په ګټه دي. هغه لندن ته ليکلي: «زموږ په پوله کې د يو پياوړي محمدي هېواد شتون به د دوامداره پارونې او حتی د لوی خطر سرچينه وي، خو له بل پلوه، ملوک الطوايفي به په خپل منځ کې انډول ساتلی وي. دوی به وضعیت او د خپل موقف د ساتنې لېوالتيا دې ته وهڅوي چې زموږ د ملګرتيا له پاره تلوسمن شي. دغسې ګاونډي به موږ ته ګواښ نه پېښوي او موږ يې غوره ګڼو.» له ټولو شواهدو سره سره، لارډ اکلنډ باور نه درلود چې د پارسيانو له لوري هرات په خطر کې دی او بارکزي به د پارس له شاه سره ائتلاف جوړ کړي. هغه ليکلي وو: «دغه افغانان له پارسي حکومت سره کومه ذاتي خواخوږي نه لري او که په خپلو اوسنيو واکمنييو کې خوندي پاتې شي، دوی به له پارس سره نږدې اړيکې

ونه پالي.»^{۸۱} دا د وضعیت یوه بشپړه ناسمه ارزونه وه. لارډ اکلنډ او د هغه جگړه پالو مشاورینو د دوست محمد واک کمزوری وگڼلو. دوی په افغانستان کې د هندوکش سوبل ته د دوست محمد د واک د پراخېدو په اړه او همدا راز د افغانانو او رنجیت سېنګ تر منځ د واک د بدلېدونکي انډول په هکله ناسم پوهاوی درلود. همدارنګه دوی د دې اټکل هم کم کړی و چې سیمونویچ په څومره ځیرکۍ له مسکو څخه د ورکړل شوو احکامو په پرتله ډېرې کړنې سرته رسولې او په ډېره هوښیاری د روسانو تر مشرۍ لاندې په ټوله سیمه کې د انګرېزانو پر ضد د داسې یو ائتلاف په جوړولو بوخت و چې نه یوازې افغانستان او پارس به په کې ګډون ولري بلکې بخارا او خېوه به یې هم غړي وي.^{۸۲} دغه تېروتنو په خپل وار ناسمو قضاوتونو ته لاره پرانیسته.

د برنز بله ستونزه دا وه چې لارډ اکلنډ د بېرې احساس نه کولو. اکلنډ خپل ډېر پام خپلې یونلارې او په هندوستان کې هغه قحطۍ او لوږې ته اړولی و چې قربانیان یې هر سهار د گنګا پر بل لوري د هغه د کښتۍ له څنګه تېرېدل. یوازې برنز په کابل کې وپوهېد چې د اکلنډ بې پروايي به یو لوی دیپلوماتیکي ناورین وزېږوي. هغه په حقیقت کې پوهېده چې که انګرېزان د بارکزیو د ملګرتیا د لاسته راوړلو له پاره چټک عمل ونه کړي؛ نو بیا به روسان او پارسیان دا کار وکړي. که داسې وشي، برتانیه به دا فرصت له لاسه ورکړي چې افغانستان تر خپل نفوذ لاندې راوړي او خپلو سیالانو ته به تیاره مړۍ په خوله کې ورکړي؛ نو ځکه هغه په نه باوري او حیرانتیا د اکلنډ پر له پسې لیکونه لوستل چې ده ته یې امر ورکولو چې دوست محمد ته د څه شي ژمنه ورنه کړی او د پېښور په اړه د منځګړیتوب رول ونه مني.

برنز په یوه هڅه کې چې د اکلنډ اند بدل کړي، د نومبر په پای کې کلکې ته د «کابل سیاسي وضعیت» په اړه یو اوږد راپور ولېږلو. په دغه راپور کې نوموړي په ډومارونکې توګه د دوست محمد د واک ټینګولو او پراخولو له پاره استدلال کړی و او دا یې له افغانستان څخه د روسانو د لیرې ساتلو تر ټولو ډاډمنه لاره بللې وه. هغه بیا ټینګار کړی و چې اړینه نه ده چې برتانیه د خپل متحد په توګه د کمپنۍ له اوږدمهاله متحد، رنجیت سېنګ او دوست محمد څخه یوازې یو خوښ کړي: د پېښور په اړه به په لږ نوښت او چټک عمل انګرېزانو ته دا شونې شي چې له دواړو لوریو سره ملګرتیا جوړه کړي، خو برنز نه پوهېده چې مېکناتن په عین وخت کې په کلکته کې وېد ته د خپلې مخالفې پالیسۍ په اړه لیک لېږلو. داسې لیک چې په ځانګړي ډول د رنجیت سېنګ په پلوۍ و. په لیک کې یې پېښور د رنجیت سېنګ ملکیت بللی و او د پېښور شمال ته یې د یو وېشلي ګاونډي په اړه پلان جوړولو. همدا راز یې په لیک کې لیکلي و چې په کابل کې به د امیر پر ځای، کمزوری شاه شجاع پر تخت کښېښوي.^{۸۳}

له بلې خوا اکلنډ ورځ تر بلې د دوست محمد په اړه د دښمنۍ عجیبه افراطي دریځ خپلولو. هغه لندن ته لیکلي: «دوست محمد باید خوشحاله وي چې ارامه پرېښودل شوی او له رښتیني یرغل څخه ژغورل شوی، خو نوموړی یو بې پروا او عجیب په زړه پورې سړی دی. د ده چوپ ساتل به سخت کار وي... دا د دیپلوماسۍ او دسیسو یو پېچلی حالت دی...»^{۸۴}

په داسې حال کې چې افغان ژمي د ډسمبر په پیل کې لمړنۍ واورې وروپې، کابل ته داسې بد خبرونه رسېدل چې برنز یې سخت اندېښمن کړی و.

داسې راپورونه ورکول کېدل چې پارسیان په خپل ټول ځواک په خوځېدو دي چې په هرات کې د تیموریانو له کلکو دېوالونو سره خپل زور وازمائي. د دې تمه کېده: پارسیانو له پخوا څخه د هرات دعوا درلوده. هرات یې په ۱۸۰۵ کال کې اشغال کړی و او په ۱۸۳۲ کال کې یې پر هرات د یو بل یرغل دسیسه جوړه کړې وه. دغه وروستی پارسي یرغل له څو کلونو راهیسې په پلان کې و او په حقیقت کې یې د روسيې فشار او یا هڅونې ته اړتیا نه درلوده، خو د لوېدیځ افغانستان د پلازمېنې د نیولو په موخه، د پارسي لښکر غټ والي - دېرش زره کسه - او په لښکر کې د ګڼ شمېر روسي سلاکارانو شتون برنز ته ټکان ورکړ.

د دې دلیل چې برنز ولې په هرات کې د پېښو په اړه ډېر مالومات درلودل دا و چې په دغه مهال کې یو ځوان انګرېز افسر او د لویې لوبې یو لوبغاړی، لمړی بریدمن اېلډرېډ پاټېنګر تصادفاً په هرات کې اوسېدلو. دی لمړی د اسونو د یو مسلمان سوداګر او وروسته د یو سید په جامه کې هلته مېشت و. نوموړی د بوج څارګرې ادارې د مشر او د برنز د پخواني مشر، سېر هېنري پاټېنګر وراړه/ خورېر و. کېدای شي په هرات کې د ده شتون ډېر تصادفي و، خو انګرېزانو ته یې د هرات د کلابندۍ په اړه د مالوماتو ډېره اړینه لری برابره کړې وه. په برتانوي روایتونو کې «د هرات اتل» ونډه (چې پاټېنګر، د موډ ډایور Maud Diver په وطنپاله ناول کې نومول شوی و) د هراتیانو د هوډ په ټینګښت کې چې له هرات څخه دفاع وکړي ډېره ارزښتمنه بللی ده او وایي چې هغه تر یوې کچې په یوازیتوب وکړای شول چې پارسیان له هرات څخه لیرې وساتي، خو د دغو روایتونو پخې د پارسیانو او افغانانو په پېښلیکونو کې نه کېږي. دلته دغه کلابندي د دوه ملتونو، شیعیه او سني، تر منځ یو لوی پرځنګ بلل شوی او د هراتي مدافعینو زړورتیا چې له سختې لوړې او نورو محرومیتونو سره مخ وو د افغانانو د زړورتیا او مقاومت یوه بېلګه انځور شوې. د وخت دوو مهمو افغان تاریخ لیکونکو، چې په هغه وخت کې یې ژوند کولو، د هرات د کلابندۍ په اړه دومره پانې بېلې کړې وې لکه چې دوی د انګرېزانو راتلونکي یرغل ته بېلې کړې. دغه دواړو پېښو ته د خراسان خپلواکۍ ته د ګواښ په سترګه کتل کېدل.

د افغان سرچینو پر بنسټ، کله چې د هرات په لور د پارسیانو د حرکت خبر هرات ته ورسېد، شاه کامران سمدلاسه امر وکړ چې غله او واښه د ننه راوړل شي او له دېوالونو څخه بهر باغونو د مېوې ټولې ونې دې ووهل شي. له سدوزي، ازبک او هزاره متحد قومونو څخه جنګیالي غونډ کړل شول او د ښار د خټو لوی دېوالونه ورغول او نور هم مضبوط کړل شول. همدا راز د اختیارالدین د لویې کلا دېوالونه هم ورغول شول چې د هرات د ښار د دوه پر درېیمې اندازې سیمه یې نېولې وه.^{۸۵} د نومبر په ديارلسمه د پارسي پوځ مخکښه ډله د غوريانو پوله ییزې کلا ته ورسېدل. هراتي پېښلیکونکي، ریاضي Riyazi په عین الوقایع کې لیکلي چې څرنګه پارسیانو د خپلې برتانوي روزل شوې توپچي قوې په مرسته دغه لویه کلا د دوولسو ساعتو په ترڅ کې ونیوه: «د غوريانو کلا په دومره ډېرو توپونو وویشتل شوه چې درې خواوې یې په بشپړ ډول وړانې شوې. په دغه وسیله د جګړې پلټي ته اورلګیت ووهل شو او په پارسي پوځ کې پر هرات باندي د یو لوی یرغل تابیا پیل شوه.»

خو ورځې وروسته د دېرش زره کسيز پارسي پوځ لمړنۍ فرقې د هري رود د درې له لارې د هرات د دېوالونو په لور وخوځېدې او په اسانۍ يې د اسوالو جنګيالو هغې ډلې شاته وتمبولې چې د دوی پر ضد د جګړې له پاره لېږل شوې وې. فيض محمد ليکلي: «نېسته پيل شوه او ډېر سړي مړه شول، خو کله چې ګڼ شمېره پارسي پوځ تر سترګو شو، هراتيان ونه توانېدل چې جګړې ته دوام ورکړي؛ نو ښار ته يې شاتګ وکړ... دا چې د جګړې په غوږېدلې ډګر کې د پارسيانو پر ضد مقاومت شونی نه و، کامران خپلې ټولې هڅې په دفاعي چارو متمرکزې کړې. د شاه ځواکونه لکه د سمندر څپې پر ښار له څلورو خواوو راتاو شول.»^{۸۶}

دوه ورځې وروسته دغه بد خبر د ډسمبر په نولسمه د سې شنبې په سهار کابل ته ورسېد. برنز او مرستيالان يې په خپل بالاخصار هستوګنځي کې له هرات څخه ځرې ته سترګې په لار وو چې د هرات په هکله وروستي خبرونه راوړي. برنز هيله درلوده چې وروسته له دې چې اکلنډ د ده اوږد راپور ولولي، نوموړی به د افغانسان په اړه خپل دريځ بدل کړي. هغه په ډېره تلوسه غوښتل دوست محمد ته يو ښه خبر ورکړي. د هرات د کلابندۍ له خبر راهيسې، د برنز د دښمن يا د نوي رارسېدلي پارسي پلاوي نفوذ ورځ تر بلې په ډېرېدو او برنز پوهېدو چې دی د برتانوي د ګرانېست او پرستيز لورولو ته سخته اړتيا لري او دا کار کېدای شي يوازې په دې شونې وي چې افغانانو ته د پېښور په بېرته ورکړه کې انګرېزان منځګړيتوب وکړي.

خو پر ځای يې د دوست محمد له خوا برنز ته پيغام ورکړل شو چې له هغه سره ليدنه وکړي. امير نوموړي ته په رسمي دربار کې تر ټولو بد خبر ورکړ. د تزار له خوا يو روسی اجنټ چې غواړي له افغانستان سره ديپلوماتيکي اړيکې پرانيزي، غزني ته رارسېدلی او تمه کېږي چې په همدغه اونۍ کې کابل ته راوړسېږي. د دغه اجنټ نوم لمړی بريدمن ايون ويتکېويچ و.^{۸۷}

برنز لږ وخت وروسته خپل اوښي جګړن هالنډ ته وليکل: «موږ دلته په ګډ او ود حالت کې يو. هرات کلابند شوی او ښايي سقوط وکړي. د روسي امپراتور کابل ته يو پلاوی رالېږلی چې دوست محمد ته د پيسو د ورکړې وړانديز وکړي چې د رنجيت سېنک پر ضد جګړه کې يې ولکوي. زه په خپلو سترګو او غوږو هېڅ باور نه کوم. دغه اجنټ چې نوم يې ويتکېويچ دی له تاوده او درې فوټه اوږد ليک سره رالېږل شوی او سمدلاسه يې زما د ليدو غوښتنه وکړه. ما طبعاً ومنله او د ماښامنۍ بلنه مې ورکړه.»^{۸۸}

دغه دواړو سرسخته سيالانو د ۱۸۳۷ کال د کربسمس په ورځ يو ځای ماښامنی وکړه - دا د لويې لويې په تاريخ کې د سيالو لمړنۍ ليدنه وه - دغه دوه اجنټانو چې اوس استازي وو يو له بل سره وليدل. د دوی تر منځ دغه ليدنه ښه تېره شوه او يو بل يې خوښ شول. دوی يو له بل سره ډېرې ګډې وچې درلودې، خو په تفصيل په دې اړه ډېر لږ مالومات لرو چې دوی د څه په هکله خبرې وکړې، څه يې اغوستي وو، څه يې خوړل او يا ويتکېويچ څومره د خپل ربړن پخواني ژوند په هکله خبرې وکړې. برنز يوازې دغه ليکلي:

دغه پولنډی ښاغلی خوش طبعه سړی و. نوموړی شاوخوا دېرش کلن و او په فرانسوي، ترکي او پارسي يې په فصاحت خبری کولې. هغه د قزاقی افسر جامې په تن وې چې په کابل کې اشرافي ښکارېدې. نوموړی بخارا ته تللی و؛ نو موږ د خبرو له پاره ګډه موضوع درلوده او په سیاست کې هېڅ ونه غږېدو. هغه هوښیار سړی و، د شمالي اسيا په اړه يې ډېر مالومات درلودل او په صداقت يې وويل چې دا د روسيې دود نه دی چې د خپلو څېړنو پایلې نړۍ ته خپرې کړي لکه څنګه يې چې فرانسه او انګلنډ کوي.

برنز ورپسې ليکلي وو: «بيا مې ویتکېوېچ هېڅ ونه لید، که څه هم موږ يو بل ته له درنښت څخه ډک بېلابېل پيغامونه ولېږل، خو زه په خواشينۍ وایم لکه څنګه چې زما دولتي دندې د کلکې څارنې غوښتنه کوله، ما ونه شو کړای چې د هغه په اړه زما د شخصي ملګرتيا د احساس اصولو ته پام وکړم.»^{۸۹} دا رښتيا وه، ځکه چې برنز څو ځلې له سن پيټرزبورګ څخه پارس ته او له پارس څخه سن پيټرزبورګ ته د خپلې ماښامنۍ ملګري ليکونه کشف کړل.

برنز په راتلونکو اونیو کې هڅه کوله چې خپل دېرېدونکی نارامه وضعیت دومره بد ونه کړي. هغه پوهېدو چې ماموریت يې بربادۍ ته ډېر نږدې دی ځکه چې تر اوسه په ځانګړې توګه داسې نښې نه لیدل کېدې چې لارډ اګلنډ په کابل کې د پېښو په جدیت پوه شوی وي او يا په دې پوه وي چې هغه نږدې دی چې افغانستان او پارس روسانو ته بایلي. لکه څنګه چې ښکاره وه، برنز د ویتکېوېچ له ډاليو سره چې پر دوست محمد يې وروړلې، سيالي نه شوای کولی. برنز د ۱۸۳۸ کال د فبرورۍ په اتلسمه داسې ليکلي: «کپتان ویتکېوېچ امير ته خبر ورکړ چې هغه ته د امپراتور استول شوې ډالۍ د شپېتو زرو روبلو په ارزښت دي. او مخالفې ډلې دا له هغه څو ډاليو سره په زغرده پرتله کولې چې ما امير ته وړاندې کړې وې او دا يې د داسې يو ملت د بې پروايۍ ثبوت يادولو چې په سخاوت کې نوم لري... دغه ټولو حالاتو ته په کتو سره، دا طبيعي ده چې زه څومره په اندېښنې سره د لوی والي دستور ته په تمه يم چې زما لارښوونه وکړي.»^{۹۰}

خو کلکې ته د ليک رسېدل له درېيو تر څلورو اونیو وخت نيولو او د برنز د ليکونو په ځواب کې د کلکې پاتې راتلل او همدا راز برنز له هرات څخه د بدو خبرونو د رارسېدلو له کبله پرېکړه وکړه چې په خپل نوښت يو عمل وکړي. هغه د کندهار بارکزيو ته د ۳۰۰۰۰ روپيو ژمنه وکړه چې که هرات سقوط وکړي او د شاه پوځ د افغانستان په لور وخوځېږي، له دوی سره به دغه پيسې د پارسيانو پر وړاندې د کندهار په دفاع کې مرسته وکړي.

هغه دا پرېکړه هم وکړه چې پرتوکول مات کړي او له وېد او مېکناټن څخه پرته، يو له ژورو احساساتو څخه ډک ليک نېغ لارډ اګلنډ ته ولېږي او هغه ته عذر وکړي چې په حالاتو ځان پوه کړي چې څه په خطر کې دي. هغه دا هم ورته وليکل چې تر اوسه د داسې يوې معاملې شونتيا شته چې پرته له ډېر لګښت څخه د برتانوي ټولې ګټې تضمین کړي او د روسانو او پارسيانو د پلانونو مخنيوی وکړي. نوموړي سېکان په تېري، د پېښور په اشغال او په جمرود کې د کلا په جوړولو گرم کړل او ټينګار يې وکړ چې که څه هم د دوست محمد غوښتنې څو ځله په سپکه توګه رد شوې، هغه تر اوسه له انګرېزانو سره د ائتلاف هيله لري. برنز دا يادونه هم وکړه چې د سېکانو له خوا د پېښور اشغال، دوست محمد دې ته اړ کړ چې نورو ځايونو ته د ائتلاف له پاره مخ واړوي. ده په سملاسي خطر چې ویتکېوېچ جوړ کړی و او د پېښور پر ناحل شوې موضوع زور واچولو چې که دغه حالت دوام وکړي، دا به د انګرېزانو دروازو ته تاوتریخوالی راولي او که دغه موضوع حل نه شي، انګرېزانو ته به د څړيو پر ځای دښمنان ورشي. برنز خپل ليک ته داسې پای ورکړی: «د هغه کړنو په پرتله چې حکومت يې هيله او يا تصور کوي او يا يې تراوسه سرته رسولې، په دغه سيمه کې د روس او پارس د توطيو د شنډولو له پاره خورا پياوړو کړنو ته اړتيا ده. دا يې اړنګه درسته ده چې رنجیت سېنګ زموږ

پخوانی او وفاداره متحد دی، خو دغسې ائتلاف نه شي کولای چې لوی قدرتونه له مور څخه ليرې وساتي او موږ ته د ائتلافونو پایله چې زموږ په هېواد او پولو کې سوله او نېکمرغي ده، تر لاسه کړي.^{۹۱}

برنز تر اوسه هم د قطعي تر ټولو ښه پر په لاس کې درلود. دوست محمد په وضاحت ويلي وو چې هغه د روسيې په پرتله له برتانيې سره ائتلاف غوره کښي او دا خبره يې ثابته هم کړه. ويتکېويچ يې تر اوسه د نظر بند په څېر د خپل وزير، ميرزا سمع خان په حويلۍ کې ساتلی و چې د برنز د هستوګنځي په پرتله دومره مجلله نه وه او تر اوسه يې خپل حضور ته نه و منلی. ټولې خبرې د دوی دواړو تر منځ د وزير په وسيله کېدې او ويتکېويچ يې له دوامداره څارنې لاندې نيولی و. ويتکېويچ په يو ليک کې سيمونېچ ته ليکلي وو چې دوست محمد له ده سره ډېر سور چلند کوي او برنز په دې اړه خپل يو محرم ته داسې ليکلي وو:

امير نېغ ما ته راغی او وېي ويل چې هر څه چې زما زړه غواړي، هغه کولای شم - زه کولای شم دی [ويتکېويچ] وشرم او يا بل هر څه مې چې زړه وي هغه وکړم. ما ورته وويل چې داسې کار ونه کړئ، خو هغه لیکونه چې دغه اجنب له خان سره تا ته راوړي، ما ته راکړه. امير سمدلاسه ټول ما ته تسليم کړل. ما يو بيړنی محرم ليک په خپله لوی والي ته ولېږه. په ليک کې مې وليکل چې گوره، مخکښو لويو واليانو پر تا څه حال راوستی او ورته وېي ويل چې وروسته له دې زه نه پوهېږم چې څه به پېښ شي او اوس په دې لوبه کې روسان زموږ کېچ ته رارسېدلي دي.^{۹۲}

د برنز د پرله پسې زاريو په خواب کې هغه حيرانووکي او غير ديپلوماتيکي ليک چې لارډ اکلنډ برنز ته لېږلی و د جنوري په يوويشتمه ليکل شوی و او کابل ته ټيک يوه مياشت وروسته ورسېد. لارډ اکلنډ په يو وار د برنز ټولې کارنتياوې او هيلې له خاورو سره برابرې کړې. مېکناتن د ليک په لنډيزپاڼه کې د برنز ټولې اندېښنې رد کړې وې او ليکلي يې وو چې باور نه کوي چې هرات د روسانو او يا پارسيانو له خوا په رښتيا په خطر کې وي. مېکناتن په حيرانوونکي ډول ليکلي و چې عاليقدر لارډ اکلنډ روسي ماموريت ته دومره ارزښت نه ورکوي. برنز ته دا هم ليکل شوي وو چې نوموړی د دې صلاحيت نه لري چې د بارکزيو کندهار ته د پيسو او يا ائتلاف وړانديز وکړي او د دوی د ملاتړ د خپلولو په اړه د نوموړي نوبت انګرېزان خپل نه کښي او فسخ دی.

اکلنډ په ځانګړې توګه په دوامداره توګه له کابل سره د ائتلاف د جوړولو په هکله مينه نه ښودله او نوموړي، امير ته په خپل ليک کې ليکلي وو چې هغه بايد پېښور هېر کړي او په دغه سيمه باندې د واکمنۍ له نظريې تېر شي. امير بايد له پارس، روسيې او ترکمنستان سره هر ډول کړنې ودروي او په بدل کې به برتانيه، چې د اکلنډ په اند عادلانه کړنه وه، له سېکانو څخه هېله وکړي چې پر افغانستان يرغل ونه کړي او په دې توګه به امير له يوې وړانوونکې جګړې څخه وژغورل شي. اکلنډ د خپل ليک په دوام کې داسې ليکلي وو: «رنجيت سېنګ په خپل وار په مېراني زما غوښتنه د اخ اوډب د درونې په هکله ومنله که چېرې ته له هغه سره بل ډول چلند ونه کړې. تا ته اړينه ده چې د هغه کړنې په پايلو ژور فکر وکړې په کومه کې چې ته له داسې پياوړي شهزاده سره د پخلاينې سرغړونه وکړې. له دغه شهزاده سره زما ملت د ملګرتيا د نغو اړيکو په وسيله متحد دی او داسې هيلې پرېږده چې عملي کېدل يې ناشوني وي.» په پای کې يې يو ګواښ هم ليکلی و: که چېرې دوست محمد خپلې بې لارۍ ته دوام ورکړي او له پارس او روسيې سره خپلې اړيکې وساتي، هندي دولت به د افغانستان په لور د سېکانو د واکمنۍ د پراختيا څخه ملاتړ وکړي او کيټان برنز ... به له کابل څخه راوغوښتل شي ځکه چې په هغه وخت کې به په کابل کې د نوموړي شتون څه ګټه ونه لري.^{۹۳} په دغه ليک

کې د دوست محمد مشروع اندېښنو او هيلو ته د جوړې هېڅ اشاره نه وه شوې. اکلنډ په حقيقت کې د امير پر ضد خپل دريځ نور هم ټينګ کړ. هغه امير ته وويل چې د برتانيې له اجازې پرته له روسيې او پارس سره اړيکې نه شي نيولي او د پېښور او کشمېر په اړه بايد له خپلو ټولو ادعاوو څخه تېر شي او تر ټولو نه منونکې او ترخه خبر يې دا وه چې امير بايد له رنجيت سېنګ څخه بېښنه وغواړي.

برنز ته سخته وه چې له دغسې ځان زيانمنو احکامو څخه څه شی وژغوري، په ځانګړې توګه په داسې وخت کې چې روسيه د ډېر څه ورکړې ته چمتو وه: نه يوازې ملګرتيا او ملاتړ ته بلکې دوه ميليونو نغدو روبلو ته چې دوست محمد يې د سېکانو پر ضد د لښکر په جوړولو کې وکاروي - دا ټول هغه څه وو چې دوست محمد يې هيله کوله. اکلنډ ظاهراً د خپلې بې پامۍ له امله په يو وار يوه لويه تراډه، له پارس څخه نېولې تر منځنۍ اسيا او افغانستان پورې روسانو ته وروسپارله. دا هغه څه وو چې ویتکېوېچ هم وروسته له دې چې د دغه ليکونو د منځپانګې په اړه يې واورېدل، سمدلاسه ورباندې پوه شوی و. هغه ليکلي وو: «انګرېزان له ډېر وخت راهيسې په دغه سيمه کې د نفوذ د بيا ترلاسه کولو هيلې بايلوي.»^{۹۴}

برنز برباد شوی و. د هغه ټولې نظريې له پامه غورځول شوې وې. لکه څنګه چې مسون ليکلي وو: «برنز د يو وخت له پاره ځان ناهيلي ته سپارلی و. هغه به خپل سر پر لاندۀ لاسپاک وتړلو او بوين بوتل به يې راواخيستل. د داسې صحې او د دغسې ليونتوب ليدل ډېر د شرم ځای و.»^{۹۵} خو برنز څو اونۍ وروسته بېرته په حال راغی او يوه زړوره دفاعي جګړه يې پيل کړه. هغه د خپلو هداياتو منځپانګه راوسپړله چې کومه تشه يا ګونکتيا په کې پيدا کړي څو په وسيله يې ویتکېوېچ ليرې وساتي.

برنز له برتانوي پلوه اشرافيانو سره خبرې وکړې چې که دوی دوست محمد ودوماري چې د انګرېزانو له خوا يوازې د دفاع يا ساتنې ژمنه ومنې. داسې ښکاري چې د دغه خبرې د ملاتړ له پاره نوموړي پيسې هم شيندلې وې. دا هغه څه دي چې په ټولو افغان سرچينو کې يې يادونه شوې ده. ميرزا عطا ليکلي: «برنز د لويو اشرافيانو او د کابل د مشرانو په ليدو پيل وکړ. دغه ټولو يوازې يوه لويه مينه درلوده، د پيسو مينه او د سرو زرو د سکو د کړنګاري مينه؛ نو هغه په چټکۍ وکړای شول دغه خلک په رشوت بې لارې او د دوی ملاتړ تر لاسه کړي.»^{۹۶} خو د دې پايلې تر اوسه بې ثمره وې. دوست محمد انګرېز دوسته ورور چې خپل زوی يې لودياني ته لېږلی و چې د وېد له خوا تعليم ورکړل شي هڅه وکړه چې دغه دوه لوري سره نږدې کړي، خو د اکلنډ د ليکونو سپکې او خانتما بڼې او په همدې ډول د ليکونو منځپانګې يوه جوړه ناشونې کړې وه. لکه څنګه چې امير ويلي وو، يو شی چې هغه يې هېڅ کله له پامه نه شي غورځولی، عزت دی. هغه برنز ته وويل: «دا اکلنډ دی چې افغانان يې پرېښودل، ما انګرېزان نه دي پرېښي.»^{۹۷}

په هرات کې پېښو د روسانو لاس پياوړی کړی و، خو په عين وخت کې انګرېزانو خپل دريځ په خپله کمزوری کولو. د ښار کلابندي مخ په تنګېدو وه. اېلېډرېډ پاټينګر برنز ته لاندې راپور ورکړی:

د راتلونکي کال له پاره د اطراف سيمې په بشپړه توګه وړانې دي. هلته اوس د کرلو له پاره نه تخم شته او نه غوايه چې تخم پرې وکړل شي. زه په رښتيا وېره لرم چې [په ښار کې] شيعه ګان به په ډلو ډلو د مړيتوب له پاره خرڅ شي... د ښار خلک ډېر اندېښمن او خپه دي ځکه چې دوی فکر کولو چې کلابندي به يو څو اونۍ دوام وکړي... په ښار کې اوس پسونه نږدې هېڅ نه شته او د اوبو رسونه درېدلې ده. د اوبو عامه زېرمتونونه او ذخيرې دومره بويې شوې چې د کار اخيستنې نه دي.^{۹۸}

ها خوا کونټ سیمونیچ اوس د شاه کمپ ته رسېدلی و او د ښار د کلابندی د عملیاتو په لارښوونه کې یې ډېرېدونکې کارنده برخه اخیستله. لکه څنګه چې مکنېل راپور ورکړی و: «برتانوي ګټو ته د زیان په موخه د روسانو او پارسیانو تر منځ د همغږۍ شواهد سم روښانه دي او زما په ارزونې د دغه شر کچه چې موږ پرې ګواښول کېږو ډېره ستره ده.»^{۹۹}

د دوست محمد وزیر، میرزا سمع خان د مارچ په شلمه د نوروږ په مېلمستیا کې ویتکېوېچ ته د اعزاي مېلمه بلنه ورکړه. برنز ته په لوی لاس هغه وخت بلنه ورکړل شوه کله چې مېلمستیا لږ وخت مخکې پیل شوې وه. ده مېلمستیا ته له تګ څخه ډډه وکړه، خو نوموړي له خپل هندي مرستیال، موهن لال کشمیري څخه غوښتنه وکړه چې د ده پر ځای لاړ شي. موهن لال د اوو کلونو راهیسې د برنز ارزښتمن منشي او سلاکار و. دوی په ۱۸۳۱ کال کې په ډهلي کې له یو بل سره په لمړي ځل لیدلي وو کله چې موهن لال یوازې شل کلن و. شل کاله مخکې د نوموړي پلار د الفستون په ماموریت کې د منشي دنده درلوده او کله چې بېرته له ماموریت څخه راوګرځید، موهن لال یې د نوي ډهلي په کالج کې شامل کړ چې د انګرېزي درسي نصاب پر بنسټ تدریس په کې کېده. موهن لال یو له څو هلکانو څخه و چې په شمالي هند کې یې په لمړي ځل په نوموړي کالج کې زده کړې وکړې. نوموړی یو هوښیار او هوډمن کس و او په انګرېزي، اردو، کشمیري او پارسي ژبو یې په فصاحت خبرې کولې. هغه له برنز سره د بخارا په یون کې مل و او له دغه یون څخه وروسته یې څه وخت په کندهار کې د جاسوس په توګه وېد ته کار وکړ. دی ډېری له مسون سره په اړیکه کې و چې په کابل کې یې د منشي دنده لرله. برنز پر نوموړي پوره باور درلود او په خپل کار کې یې پر ده باندې تکیه کوله. د ۱۸۳۴ کال د ډسمبر په میاشت کې د نوموړي کشمیري پندېټ ټولنې، دی په مذهب کې د شک په اړه په ښکاره ویناوو او د طبقاتي ټولنې له اصولو څخه په وار وار د سرغړونو په تور له ټولنې څخه شړلی و. اوس یې اجازه نه درلوده چې د دوی په پیالو کې له دوی سره چای یا اوبه وڅښي «... دوی زه له خپلې ټولنې څخه وشړلم... اوس زه په خپله پلرنۍ سیمه، ډهلي کې نه ملګري لرم او نه د هستوګنې ځای.»^{۱۰۰}

موهن لال وروسته د خپل یون په اړه په انګرېزي ژبه یو د پام وړ کتاب ولیکه او په دوه ټوکو کې یې په علي بڼه د دوست محمد ژوند لیک هم ولیکه. په وروستي یاد شوي کتاب کې نوموړي د نوروږ په مېلمستیا کې د ویتکېوېچ سره د لیدنې په اړه لیکلي:

کله چې مېلمستیا ته ننوتم، کورم چې وزیر او ویتکېوېچ د نورو په پرتله په لږ اوچت ځای کې ناست دي. وزیر په دغه کرڼه غوښتل ویتکېوېچ ته قدر او درناوی ورکړي... زه د روسي استازي تر څنګ کېښېناستم. ساز چالان و او وزیر به کله له ویتکېوېچ او کله له ما سره په سیاست کې غږېده. هغه زما څخه په لودیاني کې د انګرېز عسکرو د شمېر په اړه او په کرنال Meerut میروت او Kanpur کې د پوځي فرقو تر منځ د واټن په اړه پوښتنه وکړه. همدا راز ده وپوښتل چې د پوځ لویه برخه محمدیان جوړوي او یا راجپوتیان او ځایي هندیان، د لوی تېمور [مغلو] ورستېدونکي کور په اړه څه احساس کوم. په کومه بڼه چې له ما څخه دغه پوښتنې کېدلې، زه پوه شوم چې هره پوښتنه په هغه توګه راڅخه وپوښتل شوه په کومه چې مېلمستیا ته زما له راتګ څخه مخکې جوړه شوې وه...

خبرې اترې وروسته د روسيې او کشمیر تر منځ مخ پر ودې سوداګرۍ ته واوښتې. دلته ویتکېوېچ له افغانانو سره د مرستې هیله څرګنده کړه چې دوی له رنجیت سېنګ څخه کشمیر بېرته ونیسي. نوموړي دا ادعا هم وکړه چې ده ته

صلاحيت ورکړل شوی چې مهاراجا رنجيت سېنګ ته ووايي چې که له افغانانو سره دوستانه چلند ونه کړي، روسيه به کابل ته بې اړنګه ... پيسې ولېږي چې د سېکانو پر ضد لښکرې جوړې کړي او خپله خاوره بېرته تر خپلې واکمنۍ لاندې راوړي. هغه زياته کړه چې له روسي پوځي فرقو څخه پنځوس زره پوځيان چمتو دي چې استرآباد Astarabad ته ښکته شي... او بيا د پنجاب په لور مارش وکړي. دغسې خوځښت به د هند ناراضي مشران د پاڅون له پاره وهڅوي او انګرېزان چې په اصل کې سرتېري نه بلکې سوداګر دي، پوهېږي چې د روسي جګړه مار ملت د افغانانو ملاتړ کوي؛ نو دوی به له رنجيت سره مرستې ته زړه ښه نه کړي.^{۱۰۱}

ويتکېويچ د کابل په سيالۍ کې د بريا په مورګه* و. دوست محمد د مارچ په درويشتمه د وروستۍ ليدنې له پاره برنز ته ورغی. هغه هيله له لاسه ورکړې وه او خپل ملګري ته يې وويل: «زه له انګرېزانو پرته د بل چا د ملاتړ هيله نه کوم، خو تاسي هېڅ راز ژمنې ته حاضر نه ياست او هېڅ شی زما له پاره نه کوئ.»^{۱۰۲} په عين وخت کې دا انګرېزې مخ په ډېرېدو وې چې پارسيان او د دوی روسي متحدین به ژر هرات ونيسي او د افغانستان په لور به مارش وکړي. له بلې خوا د کابل په واټونو کې پارس توکمي شيعه قزلباشان په برېمنه او ډاډمنه توګه کرځېدل. برنز ليکلي: «يوه پېښه چې زرو هستوګنو ته به بيخي نوې وي، مذهبي اړودور به رامنځته کړي.»^{۱۰۳}

بلاخره يوه مياشت وروسته د اپرېل په يوويشتمه دوست محمد، ويتکېويچ وروغوښت او د نوموړي پوځي اسوالې ډلې هغه د کابل په واټونو کې بدرګه کړ. دوست محمد په بالاحصار کې نوموړی په بشپړو تشريفاتو خپل حضور ته ومانه. په داسې حال کې چې برنز د بالاحصار په بل اړخ کې يوازې په خپله کوټه کې ناست و. ويتکېويچ په رسمي غونډه کې دوست محمد ته وويل چې روسيه د سېکانو له خوا د افغان خاورې اشغال په رسميت نه پېژني او د روسي په اند، پېښور، ملتان او کشمير تر نن پورې د افغانستان خاوره ده. هغه وويل: روسيه د يو پياوړي او متحد افغانستان د ليدو هيله کوي چې روسيه به يې په منځنۍ اسيا کې د برتانې د پراختيا په لار کې د يو نه ماتېدونکي خنډ په څېر دپېلوماتيکي ساتنه وکړي. هغه دا ومنله چې روسيه ډېره ليرې پرته ده چې په لنډه خبرتيا د پوځ استونه ترسره کړي، خو روسيه ژمنه کوي چې د رنجيت سېنګ پر ضد دوست محمد ته د جګړې له پاره پيسې ولېږي. د موهن لال په قول، ويتکېويچ د انګرېزانو په اړه پرته له ستاينې نور هر څه دوست محمد ته وويل. په ځواب کې دوست محمد وويل چې هغه به خپل زوی، محمد اعظم خان له هرات څخه وتلي د پارسيانو کمپ ته ولېږي چې له کونټ سيمونيچ سره وګوري او هغه ته مخامخ له روسي سره د تل پاتې دوستانه اړيکو په هکله د امير نيت تصديق کړي.

د برنز له پاره هر څه پای ته ورسېدل: ويتکېويچ وکتله. اوس په کابل کې د دغه سکاتلنډي له پاره د پاتې کېدو څه دليل نه و پاتې. هغه او دوست محمد د اپرېل په ۲۵ يو بل ته د مخه ښې خواشينې يادښتونه ورکړل او سبا ته برنز، موهن لال او مسون له کابل څخه ستانه شول. مسون ليکلي وو چې له کابل څخه د دوی ناڅاپي تګ، تېښتې ته ورته و او مولانا حميد کشميري په اکبر نامه کې برنز د خپل ژوند له پاره په تېښته ياد کړی.

د ده غومبوري ژېړ لکه زعفران وو

په باطن کې د خپل ژوند څخه تېر و

* مورګه: ژۍ

د بريا په مورګه: بريا ته نږدې

امير وويل: «جگ شه او ورځه! له دغه ځای څخه وځه»

يون دې په بیره پيل کړه

د پيسو او خزانې له پاره ستا له حرص څخه وېره په کار ده

زه به تا ورپرېم او جزا به درکړم

زه له خپلو اصولو څخه دا ډېر ليرې گنم

چې چا نښکڼه راته څرگنده کړې وي او بيا يې ووژنم

زه نه غواړم د پيسو په بدل کې خپل عزت بايلم

چې زه خپل يو مېلمه بل ته په لاس ورکړم

سکندر [برنز] چې د ژوند هيله يې نه درلوده

د داسې خبرو تصور يې نه کولو

هغه له کابل څخه د هند په لور روان شو

لکه يو پسه چې له غوره هارن زمري څخه تېښتي

هر گام يې چې پر لاره اخیسته، شا ته يې کتل

له دې وېرې چې بيا يې باز کير نه کړي^{۱۰۴}

خو په حقيقت کې له کابل څخه د برنز تگ دومره بد هم نه و لکه افغانانو يې چې يادونه کړې. د امير کشر زوی، غلام حيدر خان دغه انگرېزان د ښار تر پولې بدرکه کړل او د شخصي ملګرتيا د وروستۍ نښې په توګه، دوست محمد د ميرزا سمیع خان په وسيله درې اسونه وروړول. نوموړي د برنز ډلې ته په بت خاک کې چې له کابل څخه ۱۲ ميله ليرې دی ورسېد او اسونه يې وروسپارل. برنز او دوست محمد درې کاله له يو بل سره ونه ليدل خو کله يې چې بيا سره وليدل، حالاتو بيخي ډېر توپير درلود.

له جلال اباد څخه مخکې، برنز په جاله کې د کابل سيند له لارې پېښور ته لاړ. په دغه مهال کې ويتکېوېچ د کندهار په لور روان و. دا د نوموړي د ماموريت دويم پړاو و چې د دوست محمد ميرني وروڼو سره يو تړون لاسليک کړي. دوی چې انګرېزانو رد کړي وو، اوس له دوست محمد، پارسيانو او روسانو سره د ائتلاف او د هرات په کلابندۍ کې هوکړه وکړه. په افغانستان کې هرات د ويتکېوېچ وروستی منزل و او د نوموړي ملتيا د کابل او کندهار بارکزي شهزادګانو کوله. سيمونېچ د جون په نهمه د پارسيانو په کمپ کې نوموړي ته په برېمنه توګه ښه راغلاست وويل. ويتکېوېچ روسي ته داسې لاسته راوړنې ور په برخه کړې چې مشرانو يې حتی د هيلې جرات هم نه کولو.^{۱۰۵} د پارس شاه لږ وخت وروسته نوموړي ته د زمري او لمر Order of the Lion and the Sun اعزازي نښان ورکړ.^{۱۰۶} برنز دغه مهال په پېښور کې نورو احکامو ته تم و او په عين وخت کې يې خپل زړه جګړن هالنډ ته تشولو. هغه نوموړي ته ليکلي وو: «خبره خلاصه ده. روسانو وروستی ګوزار راکړ او زه نور په کابل کې پاتې کېدای نه شواي؛ نو اوس مې په پېښور کې اړولي دي. زموږ حکومت هېڅ ونه کړل. روسي استازي په زغرده د مرستې او پيسو د ورکړې ژمنې

کولې، خو ما دا صلاحيت نه درلود چې د هغه د ژمنو پر وړاندې، دې ته ورته څه وړاندې کړم؛ نو زه طبعاً شاته شوم.»^{۱۰۷}

خو برنز شېملې ته په خپلو ليکونو کې ډېر ډيپلوماتيک و. دی يوه شو چې د نوموړي د ماموريت ناکامي برعکس په دې مانا هم ده چې اوس تر ټولو ډېر يو افغان پوه ته اړتيا پېښېږي. هغه په دې هم پوهېده چې اوس کېدای شي او يا حتی امکان لري چې له کابل سره جګړه پېښه شي. د برتانيې د پاليسۍ په اړه د نوموړي له ټولو اړيکونو سره سره، د پرمختګ لېوال برنز بيا هم غوښتل چې د هر هغه څه په سر کې وي چې اګلنډ په پلان کې نيولي وو.

برنز پېښور ته لا نه و رسېدلی چې د کمپنۍ د ماشينونو څرخونه د دوست محمد د بدناملو او د اګلنډ په انګېرنې د هغه د ضدیت له امله د جزا له پاره په څرخېدو وو. اګلنډ په بشپړه غلطه توګه لندن ته ليکلي وو: «دوست محمد وښوده چې دومره ناخوښ او ځانپاله دی چې موږ د قناعت وړ اړيکي نه شو ورسره جوړولی.»^{۱۰۸} که امير د اګلنډ د غوښتنو پر بنسټ عمل ونه کړي، بيا نو بايد شاه شجاع د هغه ځای ناستی شي، هغه څوک چې د اګلنډ په باور معقول کس و او هغه څه يې کول چې ورته ويل کېدل، خو اګلنډ تر اوسه پرېکړه نه وه کړې چې دغه کار به څرنگه او په کومه بڼه سرته ورسوي.

اوس اګلنډ او خويندې يې شېملې ته رسېدلي او هندي يون يې پای ته رسېدلی و. شېمله په هند کې لمړنی ځای و چې د دوی خوښ شو. ايملي د دغه سيمې په اړه ليکلي وو: «د دغه ځای هوا مستانه او د برتانيې اقليم ته ورته ده. ډېر بنسايسته ځای دی او په دې ټولو ستړياوو ارزې. په لوېديځ اړخ کې د رسامۍ له کوټې ژورې درې او د خوړنځي پلو ته، چېرته چې زما کوټه هم ده د غرونو په واورو پټې څوکې ښکاري.»^{۱۰۹}

په دغه پېر کې په خپله د شېملې شتون په هند کې د انګرېزانو د ځانمنۍ او بې پروايۍ څرګندونه کوله. کمپنۍ به په کال کې اووه مياشتې د نړۍ يوه پر پنځمه برخه وکړي له يوه هماليایي کلي څخه اداره کول چې د تېبټ پوله لاندې ترې ښکارېده. دغه کلي ته يو نری سړک تېر شوی و چې له څړه لارې* څخه لږ سوړور و. دلته د څه باندې دوو لسيزو راهيسې کله چې کېټان چارلس کېنيدي Charles Kennedy دغه سيمه کشف کړې وه، کمپنۍ په يوه اوږده او نری غونډۍ کې د خيالونو کوچنی انګلنډ جوړ کړی و. دې ته يې د خپلو خيالونو يو ډول وېکتوريایي بڼه ورکړې وه او ګوتيکي Gothic* کليساوې، نيمه له چارتراشو څخه جوړې شوې جونګرې او سکاټلنډي اشرافي ماڼۍ يې په کې ودانې کړې وې. شېملې په وطن پسې خپګان او يادېدنه په سړي هېرول. دا له سړې گرمۍ څخه د پناه او په ضمني توګه له هند څخه د تېښتې ځای و. لکه څنګه چې يو مامور په غنډنې ويلي وو: «د هند په نورو ځايونو کې به پارونې، بلواوې او

* څړه لار: د پليو لاره، پياده رو

* ګوتيک د مهندسۍ يوه بڼه ده چې په دولسمه ميلادي پېړۍ کې د فرانسې په شمال کې رامنځته شوه او تر شپاړسمې پېړۍ په ټوله شمالي اروپا کې خوره شوه. (ژباړن)

حق وژونکي بغاوتونه روان وي، خو په شېمله کې به د پولو Polo او اس خغاستې د پايلو او د کرکېټ د تورنمنټونو په اړه تودې خبرې کېږي.»

د ټول تېر وخت په پرتله بالاخره اکلنډ دلته اوس د افغانستان پېښو ته ډېر پام واړولو. نوموړي په تېرو دوو مياشتو کې په جدي توګه د ويتکېويچ او روسانو له خوا جوړ شوی ګواښ کم کړلی و. اوس يې چې له هرات او پېښور څخه څارګريز راپورونه ولوستل، دې په يو ناوخته اندېښمن وضعيت کې ډوب شو او د يو لوی منفي غبرګون خواته يې زنګېدل پيل کړل. د دې يو لامل دا و چې ده د مکنېل له خوا د راپورونو يوه ويجاړوونکې لړۍ تر لاسه کوله. مکنېل له هرات څخه بهر د پارسيانو په کمپ کې و او د اعتراض په ډول له کمپ څخه په وتلو و ځکه چې شاه نوموړی او کارکوونکي يې له پامه غورځولي او سپک کړي وو. له دې څخه سيمونيچ ډېر خوند اخيست. مخکې له دې چې له پارس سره ديپلوماتيکې اړيکې وشلوي او عثماني ترکيې ته لار شي، مکنېل پر اکلنډ د جګړې غږ وکړ: «لارډ اکلنډ بايد اوس يوه پرېکنده لاره غوره کړي او بايد اعلان وکړي چې هر هغه څوک چې له موږ سره متحد نه دي، زموږ پر ضد دي او د دښمن چلند به ورسره وشي. که شاه هرات ونيسي، موږ بايد يوه شېبه هم له لاسه ور نه کړو او زما په اند هېڅ کله زموږ دومره ګټې په خطر کې نه وې لکه اوس چې دي... موږ بايد افغانستان خپل کړو.»^{۱۱۰}

لارډ اکلنډ د لمړنۍ کړنې په توګه، د بېړيو يوې وړې قوې ته امر وکړ چې له بمبيي څخه د پارس خليج ته لاړه شي او د شيراز سوېل لوېديځ ته د څارګ ټاپو اشغال کړي څو شاه ته دا يو خبرداري شي. وروسته په داسې حال کې چې د رسامۍ د کوټې په يو ګوټ کې ايملي اماتوري ډرامې جوړولې - «شپږو کسانو په دې کې د هغه خلکو په ګټه برخه اخيستې وه چې په اکره کې له لوړې سره مخ وو»- لارډ اکلنډ د کوټې په بل ګوټ کې خپل پام په افغانستان کې د واکمنۍ بدلولو ته اړولی و.

د نوموړي لمړۍ هيله دا وه چې شاه شجاع او رنجيت سېنګ به دغه جنجالي امير ليرې کړای شي او دې به په خپله د دغه عمل له اجرا څخه خلاص شي. لکه څنګه چې ايملي خپلې خور ته چې په انکلنډ کې وه ليکلي وو: «که موږ وغواړو، د يو ګاونډي د وېرولو له پاره بېلابېل خلک ګمارلی شو چې ښه چلند ته اړ کړل شي. د ځېنو سترګې ايستل شوې، د ځينو بچيان يرغمل دي او د ځينو په خپله غاصبين د دوی خپل وروڼه دي او يا دوی د بېلابېلو محروميتونو لاندې ژوند کوي، خو دوی بيا هم د خير د کار له پاره چمتو دي. موږ يو شاه شجاع لرو چې پر دوست محمد به ورتوپ کړي که چېرې هغه په لاره سم لار نه شي او رنجيت سېنګ چمتو دی چې په داسې کړنو کې زموږ ملتيا وکړي...»^{۱۱۱} اکلنډ په لږ ډېره ديپلوماتيکې او رسمي بڼه دغه خبره په يو ليک کې خپلو مشرانو ته په لندن کې وليکله: «د يو داسې اند ارزونه کوم چې موږ له شاه شجاع سره په ختيځ افغانستان کې د خپلې واکمنۍ په بېرته ترلاسه کولو کې د رنجيت سېنګ په خوښه په داسې بڼه مرسته وکړو چې د سېک حاکم غوسه پای ته ورسېږي او پر تخت کېښودل شوی پاچا زموږ د ګټو ساتلو ته ژمن کړل شي.»^{۱۱۲}

نو مېکنانډن د مې په لسمه، د لارډ اکلنډ له وراړه/خوږېږ او پوځي سکرتر، کېپټان ويليم اسبورن سره يو ځای لاهور ته ولېږل شو چې د پنجاب د زمري اند مالوم کړي. دوی چې له تېرې تجربې درس اخيستی و، دا ځل يې په ډاليو صرفه ونه کړه او له خان سره يې په سخاوت ډېرې ډالۍ يووړې - «يوه توره چې په ډېر ښه استعداد جوړه شوې ده، دوه د پېژندلې انګرېزي نسل د خغاستې اسونه، او دې ته مې دوه تومانچې ور زياتې کړې چې اعلى سرقوماندان خوښې کړې او هغه

ويل چې ستاسې عاليقدر به خوښې شي.» سربېره پر دې، اكلنډ د شرابو شوقي مهاراجا ته په څو اوښانو بار شراب ولېږل. د ايملي په قول: «نوموړي له اكلنډ څخه غوښتي وو چې د خپل هر راز واين نمونې هغه ته ور ولېږي او اكلنډ دا كار وكړ. اكلنډ چې د رنجيت سېنګ د شرابو په عادت پوهېده، د احتياط له پاره يې ويسكي او د سركيو برندي هم وروولېږل. د نوموړي ويسكي ډېر خوښ شول او مېكناتن ته يې وويل په دې نه پوهېږي چې ولې لوی والي د واين په اووه يا اته پيالو څښلو ځان ستړی کوي حال دا چې د ويسكي يوازې يوه پياله عين کار کوي.»^{۱۱۳} په لاره کې پنجابي غلو د شرابو څو کرېتونه او په ډله کې د مرستيال رنځورپوه له بکس څخه بېلابېل څېزونه غلا کړي وو: کله چې د غلا په اړه ايملي واورېدل، داسې يې وليکل: «غلو د گېډې پمپ ټوټې ټوټې کړې و- دا پر درباريانو باندې د غلو مهرباني وه ځکه چې رنجيت سېنګ پر خپلو درباريانو راز راز طبي تجربې کوي. چې په دې به يې درباريان څرنگه پمپ کول!»^{۱۱۴}

د مې په شلمه مېکناټن د رنجيت سېنګ تر واک لاندې سېمې ته ننوت. رنجيت سېنګ له خپل دود سره سم په ادينګر Adinagar کې د خپلې خوښې په ماڼۍ کې دغه پلاوي ته ښه راغلاست وويل. اسبورن دوی ته د رنجيت سېنګ د ښه راغلاست په اړه داسې ليکلي:

په زرينه څوکۍ کې ناست، يوه پښه يې پر بله اېښې وه. ساده سپينې جامې يې اغوستې او پرته د لويو ملغلرو له يو مزي څخه چې تر ملا يې تاو کړی و، نورې گانې يې په تن نه وې. نوموړ کوه نور يې پر مټ بند کړی و. دغه گانې په روښانتيا کې د اور د هغه سپرغيو سره سيالي کوله چې د نوموړي له يوازينۍ سترګې څخه وړېدلې چې په ناکرارۍ شاوخوا غړېده. د رنجيت لورپورې کسان د هغه تر څوکۍ تاو په گونډو ناست وو او د هغه مشر زوی، دين سېنګ Dhean Singh يې شاته درېدلی و. که څه هم نوموړی پخپله ښايسته څېره نه لري، خو داسې برېښېدل چې پر دې وياړ کوي چې ښايسته خلک ترې تاو دي. زه باور نه کوم چې په اروپايي او يا ختيځي دربارونو کې داسې ښايسته خلک وي لکه د شاه اصلي سرداران چې دي.

لکه څنگه چې د رنجيت عادت و، هغه له خپلو مېلمنو څخه پلټنې پيل کړې. اسبورن په دې هکله ليکلي:

زموږ وخت په لويه کچه د رنجيت سېنګ د بې شمېره پوښتنو په ځوابونو کې تېر شو، خو د نوموړي د کنجکاوي تنده ماته نه شوه. دا سخته ده چې د ده د بې پايه پوښتنو بهير او يا يې د بې کچې بېلابېلو څېزونو په اړه د پوښتنو بشپړ انځور جوړ کړم: تاسې واين څښی؟ څومره؟ د هغه واينو مزه مو وڅکه چې ما پروډولېږل؟ څومره مو وڅښل؟ کوم ټوپونه مو ځان سره راوړي؟ مرمی مو هم ورسره راوړې؟ څومره؟ د اس سپرۍ د خوښېږي؟ د کوم هېواد اسونه دې خوښېږي؟ ته په پوځ کې يې؟ کوم يو دې ډېر خوښېږي، پلي که سپاره؟ لارډ اکلنډ واين څښي؟ څو پيالې؟ واين د سپاره څښي؟ د کمپنۍ د پوځ قوت په څه کې دی؟ دوی ښه دسپلين لري؟» له څه باندې يو ساعت خبرو څخه وروسته، رنجيت سېنګ له دود سره سم ولاړ شو، موږ ته يې غږ راکړه چې نږدې يې د چندر لږکي د غوريو له بوی څخه زموږ نفس ايستلی و. بيا يې موږ ته د تګ اجازه راکړه.^{۱۱۵}

رنجيت سېنګ له يو شي سره چې ډېر ناث درلود، د انګرېزانو خصوصي ژوند و. کله چې په اصلي موضوع خبرې اترې پيل شوې، ښايسته اسبورن به کله نا کله د رنجيت سېنګ د جنسي ترجيحاتو د پوښتنو له باران لاندې راغی:

«زما کشميري نجونې دې ليدلې دي؟ خوښې دې شوې؟ دوی د هندوستاني ښځو په پرتله ښايسته دي؟ دوی د انګرېزي ښځو په څېر ښايسته دي؟ ستا کومه يوه خوښه شوه؟» ما ورته وويل چې دوی ټولې زما ډېرې خوښې شوې او د دوو نجونو نوم مې واخيست چې زما په اند ښايسته وې. هغه وويل: «هو، دوی ښايسته دي، خو زه نورې هم لرم چې تر دوی ډېرې ښايسته دي او زه به يې نن ماښام درولېږم. ته کولای شي چې کومې د خوښې شوې، ځان سره يې پاتې کړې.» ما د هغه له دغه بې کچې سخاوت څخه مننه وکړه: بيا يې په ځواب کې راته وويل: «زه ډېرې نورې لرم.» بيا يې د خبرو موضوع اسونو ته واړوله.^{۱۱۶}

د رنجيت سېنگ له کنجکاوی څخه د لارډ اکلنډ طبيعت هم خلاص نه و:

«لارډ اکلنډ واده کړی؟»

- نه

- څه! هغه هېڅ ښځې نه لري؟

- نه، يوه هم نه لري.

- ولې واده نه کوي؟

- زه نه پوهېږم.

- ته ولې واده نه کوي؟

- زه يې وس نه لرم.

- ولې؟ انگرېزي ښځې ډېرې کران بيه دي؟

- هو، ډېرې.

ما هم ځانته څه موده مخکې يوه وغوښتله او ستاسې دولت ته مې په دې هکله وليکل، خو دوی راونه لېږله.^{۱۱۷} د رنجيت سېنگ د دغسې مسخرو موخه تر يوې کچې د انگرېزانو نرمول او همدا راز په مذاکراتو کې په خپل سياسي ذکاوت د پردې اچول وو. اسبورن په دغه پردې پوه شوی و: «په رنگ داسې ژېړ ښکاري لکه هرومرو چې ناروغه وي. د رنجيت سېنگ د مخ ونکه هر سړی د يو خارق العاده سړي په فکر کې اچوي... د ډېرې هوښيارۍ په لرلو او د هغه ناکرار او هرې خوا ته لالېانده او اور غوندې سره سترګه تا دې ته هڅوي څو په دې باور شي چې په نوموړي کې عقل او جدیت هېڅ وده نه ده کړې.»

د رنجيت سېنگ د مذاکراتو وړتياوو ژر ځان څرګند کړ او دومره وخت نه و تېر چې د سپکانو دغه سيانه* مشر له نېغ مېکناتن څخه کړۍ تاو کړه. يو همکار يې په دې اړه داسې ليکلي: «خوارکي مېکناتن بايد خپل د سکرتریت دفتر نه وای پرېښی. هغه د خلکو په هکله ناخبره دی، حتی د عادي خلکو په هکله. دی په بشپړه توګه په اداري چارو کې ناتوانه دی. ښايي قضايي چارې ده ته مناسب شغل وي، هغه هم يوازې د استيناف په محکمه کې د ليکل شوو شواهدو قضايي چارې.»^{۱۱۸}

په لمړيو کې اکلنډ فکر نه کولو چې انگرېزي عسکر د دوست محمد په پرځولو کې ښکېل کړي. ده هيله درلوده چې جګړه به رنجيت سېنگ او شاه شجاع پر مخ بيايي او لکه د شاه شجاع په وروستۍ هڅه کې، انگرېزان به دوی ته مورال، پيسې او وسايل ورکوي او ديپلوماتيکي ملاتړ به يې کوي، خو دې ته په کتو سره چې رنجيت په پېښور کې د خپلې واکمنۍ په ټينګولو کې ستونزې لرلې، نوموړی د اکلنډ بلنې ته چې پر کابل يرغل وکړي دومره خوښ نه و؛ نو دا چې له دوست محمد څخه د ځان خلاصولو او همدا راز په دغه بهير کې د خپلې شتمنۍ د ډېرولو تلوسمن و، خو نه يې غوښتل چې د افغانستان په جنجال کې ځان بند کړي، ده په ډېره زړنګۍ خپل رول ولوبولو. مېکناتن د جون په پيل کې په نهيلۍ راپور ورکړ چې رنجيت «پر کابل باندې د يرغل خيال نه لري.»^{۱۱۹} خو مهاراجا کرار

* سيانه: چالاکه او خودغرض

کرار هوکړې ته تیاری څرګند کړ. هغه په رموز څرګنده کړه چې که ده ته د شکارپور مالي مرکز، خیبر او جلال اباد ورکړل شي، د نوموړي ځواکونه به له جزایي لکښر سره یو ځای شي چې خپل پخوانی افغان دښمن وځي او له واک څخه یې لیرې کړي. مېکناټن دغه خبره ونه منله او د دوه اونیو له پاره په خبرو اترو کې هېڅ پرمختګ ونه شو. په واقعیت کې، ښايي رنجیت سېنګ دغه غوښتنې یوازې د چنې وهلو له پاره کړې وي ځکه کله چې د دوست محمد پر ضد جګړې ته حاضر شو، ویې ویل چې یوازې غواړي د پېښور او کشمیر تل پاتې څښتن وپېژندل شي، انګرېزان دې ۲۰۰۰ پونډه ورکړي او د سند امیران دې هم یو لوی شمېر نغدې پیسې ورکړي. سربېره پر دې، شاه شجاع به له کلني باج سربېره، پنځوس د ښه نسل او د منل شوي رنګ او خغاسې اسونه، د څو اوبنانو بار مشکي او خوږې څریزې او ۱۰۱ پارسي غالی هم ورکوي. مېکناټن سمدلاسه دغه غوښتنې ومنلې او ژمنه یې وکړه چې پر شاه شجاع او امیرانو به دغه غوښتنې ومني. خبرې اترې ورو ورو پر مخ روانې وې. لمړی داسې پلان و چې د سېکانو یرغل به د انګرېزانو په ګټه وکارول شي، خو د څو اونیو خبرو اترو په ترڅ کې د خبرو اصلي ټکي ورو ورو د سېکانو په ګټه د انګرېزانو په یرغل بدل شو.

کله چې د جون په پای کې خبرې اترې لاهور ته ولېږدول شوې او وروسته له دې چې مسون او برنز له انګرېزي پلاوي سره یو ځای شول، د دې پخلی وشو چې رنجیت حاضر دی چې له انګرېزي پوځ سره چې د ځواک لویه برخه یې جوړوله، یو ځای شي څو شاه شجاع پر تخت کښېښوي. مېکناټن رنجیت ته وویل: «تاسې اعلحضرت څه موده مخکې [په ۱۸۳۴ کې] له شاه شجاع الملک سره یو تړون کړی و. تاسې فکر کوئ چې دا به تر اوسه ستاسې په ګټه وي چې د تړون دوام اعتبار ولري او ستاسې خوښه ده چې برتانيه هم د دغه تړون یوه برخه شي؟» رنجیت سېنګ په ځواب کې وویل: «دا به شیدو ته د بورې اچولو په څېر وي.»^{۱۲۰}

تر دغه وخت پورې هېچا دا فکر نه و کړی چې شاه شجاع ته خبر ورکړي چې ډېر ژر به بېرته په تخت کښېښول شي او مېکناټن چې له ډېر وخت راهیسې یې د شاه شجاع بیا واک ته د رسولو هلې ځلې کولې، حتی تر اوسه شاه شجاع لیدلی هم نه و.

شجاع اوس په لودیاني کې د تبعید دېرش کاله تېر کړي وو، خو هېڅ کله یې حتی د یوې دقیقې له پاره هم خپل هېواد ته د بېرته ستنېدو او د خپلې واکمنۍ د بیا ترلاسه کولو هیله نه وه هېره کړې. دی په دې اند و چې پر دغه هېواد باندې واکمني خدای ورکړې وه. څه موده مخکې یې خپله د پام وړ ښځه، نه ماتېدونکې وفا بېکم له لاسه ورکړې وه او درد یې هغه وخت نور هم زیات شو چې افراطي اکالي Akali سېکانو د نوموړې مقبرې ته له جوړېدو څخه وروسته چې شاه شجاع په سېرېهېند کې د درگاه په زیارت کې ورته جوړه کړې وه، سمدلاسه سپکاوی وکړ.^{۱۲۱} مېکناټن د ۱۸۳۸ کال د جولای په څورلسمه لودیاني ته لاړ او خوښ و چې بالاخره له رنجیت سېنګ سره یوې هوکړې ته ورسېد. شاه شجاع ته د خپلو جاسوسانو او څرو له خوا خبر ورکول کېده او ښه پوهېده چې د یوه ګوډاګي چلند ورسره کېږي - یا د افغانانو په خبره، د مولی چلند. نوموړي ته په ځانګړې توګه دا لوی سپکاوی و چې د هغه څه په

اړه چې نوموړی د درېيو لسيزو راپه دېخوا ورته تم و، د ده په غياپ کې ورته تابيا نيول کېږي او له ده څخه حتی يوه پوښتنه هم نه کېږي چې دا کار به څرنگه ترسره شي. که څه هم په تړون کې د باج پر ځای اعانه ليکل شوې وه، شجاع په دې خوښ نه و چې رنجيت ته به باج ورکوي. داسې چاته چې د هغه زوی يې شکنجه کړی و او د نوموړي تر ټولو ارزښتناکه شتمني يې اخيستي وه.

په جنگ نامه کې چې د انگرېزانو د يرغل په اړه لمړني حماسي شعرونه ليکل شوي، د انگرېزانو او شاه شجاع تر منځ ناسته داسې انځور شوې چې مېکناټن (چې ناپاک او له لوکي څخه ډک زړه لري) او برنز (منافق سړی) له خپلو شیطاني غوره ماليو او جذابيت څخه کار واخيست چې د يو گوداګي په څېر افغانستان ته د بېرته تګ په اړه د شاه (پست شجاع) اړنگ ليرې کړي:

دوی وويل، اې شجاع، موږ ستا چوپړيالان يو!

موږ په تواضع ستا حکم ته سر ټيټوو

کله چې شاه د دوی خبرو ته غوږ ونيو

د خبرو د کولپ کلی را ښکاره شوه

ده ورته وويل: اې زما ملګرو!

راځئ چې د امير په سلطنت کې ستونزې جوړې کړو

زه به د ده هېواد او تاج ونيسم

زه به يې په غاړه کې د پانسۍ کړی واچوم

زما د تورې له سپرغۍ څخه به چېرته تېښتي

دی به يې اړنگه ما ته خپل تخت راکړي

بيا به د کابل سلطنت سمدلاسه

ستاسې، بهرني صاحبانو ملکيت شي

دغه لت [لارډ يعنی مېکناټن]، دغه هوښيار او مکار سړي

چې دغه خبرې واورېدې

احساساتي شو او وېي ويل،

اې شاه! په بخت دې برکت شه

که دا دې خوښه وي

څيزونه دې راواخله چې څو کابل ته

زما يوازينی وېره دا ده چې د کابل خلکو ته

به زما شربت تريخ ښکاره شي

خو اوس د تعقيب وخت دی

بيا به څه وخت داسې ښکار درته پيدا شي؟^{۱۲۲}

خو حقيقت لږ بل ډول و. د مېکناتېن د څه د پاسه شپېته کلن شجاع وقار خوښ شو او «د دغه زاړه مدعي له برم او پرتم څخه ډکې بڼې او په ځانګړې توګه د ده پر سينه پرتې اوږدې تورې پرې ورباندې اثر وکړ... چې خپل برخليک ته چې بيا به يې په تخت کېنېنوي په زغم، تم ناست و.»^{۱۲۳} خو شاه شجاع نه غوښتل چې د سدوزيو حساسيتونه يې پلان وځنډوي او سدوزي په داسې دريځ کې هم نه وو چې لکه رنجيت سېنګ چېنې ووهي. شجاع ته په لږاکۍ د دغه پلان په هکله په لنډه توګه خبر ورکړل شو او د هغه محدوديتونو په اړه ورته وويل شول چې نوموړي ته به د څه ناڅه سکيل شوي او توتې کړل شوي افغانستان د واکمنۍ اجازه ورکړي. انګرېزانو ده ته څه ډاډ هم ورکړ چې دوی به پرته د ده له اجازهې څخه د نوموړي په کورنۍ او کورنيو چارو کې لاسوهنه نه کوي او وروسته له فتحې څخه به له هغه سره د افغانستان د بيا رغونې او د ده د واکمنۍ د ټينګولو له پاره مالي مرسته وکړي. په لوديانه کې د وينځو د تېښتې په اړه تل پاتې ستونزې ته په کتو سره، د مذاکراتو په هکله په خپله د شاه شجاع د بيان پر بنسټ، ده غوښتنه وکړه چې په تړون کې دې يوه فقره ور زياته شي خو د دې تضمين وکړي چې «هغه وينځې چې له يوه هېواد څخه بل هېواد ته تېښتي بايد تبادله او بېرته ورکړل شي. دا ناشونې ده چې يو پاچا پرته له وينځو څخه وياړ او حرمت ولري.»^{۱۲۴} نوموړي ته دا ډاډ هم ورکړل شو چې انګرېزان به د ده له لښکر څخه وروسته روان وي او هغه به د خپل لښکر په سر کې افغانستان ته په هغه لاره ننوځي په کومه چې په ۱۸۳۳-۱۸۳۴ کلونو کې هلته ته تللی و، نه داسې چې هغه به د انګرېزي فرقو شاته روان وي او پر تخت کېنېنول شي. شاه شجاع ته د اضافي بسپنې ژمنه وشوه څو لکه په تېرو جګړو کې خپل پوځ ته روزنه ورکړي.

شاه شجاع يوازې ۴۸ ساعته وروسته چې له مېکناتېن سره يې لمرنۍ ليدنه وشوه، د جولای په شپاړسمه، دغه تړون لاسليک کړ چې وروسته د درې گوني ائتلاف په نوم پېژندل کېده.

د ايملي په اند د شېمې موسم ډېر ښه پيل شوی و. هغې په لندن کې خپلې خور ته په خوشحالي ليکلي: «موږ د ماښامنۍ له پاره راز راز مېلمستياوې او کله کله د نڅا محفلونه جوړوو او داسې څه مو وموندل چې د خلکو ډېر خوښېږي. زموږ د ساز ډله په اونۍ کې يو ځل په يوه غونډۍ کې سازونه غږوي او موږ اوږېدونکو ته يځ او عصريه ورلېږو. دا په لږ زحمت يوه ښه بيا راغونډېدنه ده.» د هغې يوازېنۍ سرتکونه له انګوټ، سمېرمېس Semiramis څخه وه چې بايد د هغې ليکونه يې لندن ته وړي وای، خو پر ځای يې دغه بېړۍ په خليج کې د خارګ ټاپو په لور ولېږل شوه چې سمندري پوځي ځواک هلته ورسوي او اوس د هغې ليکونه په بمبي کې بند پاتې وو. ايملي بيا ليکلي: «موږ هر راز هڅې وکړې. يو انګوټ پشکال له کاره غورځولی او دا بل له ټولو هغه ليکونو سره چې موږ په خوښۍ فکر کولو چې اوس به په لندن کې وي بېرته دلته را روان دی. بيا موږ د يوې عربي بېړۍ په وسيله د ليکونو د لېږلو هڅه وکړه، خو زه باور لرم چې دغه بېړۍ به لالهانده روانه وي او ماڼوګان به يې د کافي په څېنلو او د نورو بېړيو په شکولو اخته وي.»

په عين وخت کې، د هغې ورور په خپل هماليایي هستوګنځي کې پر افغانستان باندې د انګرېزي پراخه او هر اړخيز يرغل پلانونه بشپړول، خو تر اوسه زړه نازړه و او وسوسو ځورولو. له بلې خوا نوموړی هغه نيوکيزه ليکونو هم اېتر او اندېښمن کړی و چې له زاړه هند څخه يې تر لاسه کول. چارلس مېټکف Charles Metcalfe چې د اکلنډ تر راتګ پورې سرپرست لوی والي و او د ډېرو په اند بايد د اکلنډ پر ځای هغه ته د لوی والي څوکۍ ورکړل شوې وای، د اکلنډ افغان پاليسيو په هکله يې داسې ليکلي: «موږ په بې پروايۍ او غير ضروري توګه په داسې ستونزو او شرمونو کې ځان واچولو چې هېڅ کله به ځان ترې خلاص نه شو کړای مګر دا چې په بې حرمتۍ شاتګ وکړو. زموږ اصلي موخه د روسانو د نفوذ پر ضد مقاومت دی، خو زموږ کړنې به بې اړنګه دغه نفوذ ته لاره هواره کړي. حتی له لمړنۍ بشپړې برياً سره سره، يوازېنۍ حتمي پايله به تلپاتې شرم او سياسي او وټه ييزې ستونزې وي ...» مخکې انګرېز افغانپوه، مونت سټيورټ الفنسټون هم په همدې کچه شکمن و: «که ته د بولان له لارې ۲۷۰۰۰ عسکر د کندهار (زما د مالوماتو پر بنسټ لکه څنګه چې پلان دی) په لور وخوځوي او اعاشه ورکړای شي، زه هېڅ اړنګ نه لرم چې کندهار او کابل به ونيسي او شاه شجاع به پر تخت کېښوې، خو زه په زغرده وایم چې په يو بې وزله، سرسخته او پياوړي هېواد کې او د داسې توپاني وګړو په منځ کې لکه افغانان، د نوموړي سانه ناشونی کار دی. که ته بريالی هم شي، زه وېره لرم چې خپل دريځ به د روسانو پر وړاندې کمزوری کړي. افغانان بې پلوه وو او د تېري کوونکو پر وړاندې به يې ستا د مرستې هر کلی کړی وای. دوی به اوس په غوسه شي او له هر تېري کوونکي سره به ستا د شړلو له پاره لاس يو کړي.»^{۱۲۷}

د کمپنۍ سيمه ييزو متحدينو هم باور نه درلود چې دغه يرغل به اسانه کار وي. د بهاولپور نواب خپله ژوره اندېښنه څرګنده کړې وه. دغه اندېښنه د نوموړي درباريانو هم انګرېزي مامورينو ته ښودلې وه. يو له دغه مامورينو څخه چې نواب خان ته د خبرو اترو له پاره تللی و چې انګرېزي لښکر ته د نوموړي له واکمنۍ لاندې سيمې څخه د تېرېدو اجازه واخلي، داسې ليکلي:

دوی په دغه هېواد باندې د يرغل په ستونزو او د سختو لارو او غاښيو په اړه زموږ د بې خبرۍ په هکله خبرې وکړې. دوی وويل، داسې ښکاري چې دغه يرغل انګرېزي دولت اسانه کتلی، خو په ډېر وهم يې له يرغل سره د غير معمولي او سختو ستونزو د تړاو يادونه وکړه. د شاه شجاع په هکله يې هم ښه نظر نه درلود. د دوست محمد خان په هکله عمومي نظر دا و چې هغه به هېڅ کله د چاغوښتنو او شرطونو ته تر هغه وخته تابع نه شي تر څو چې ټولو يوازې نه وي پرېښی او ټولې دروازې يې پر مخ نه وي تړل شوې.^{۱۲۸}

برنز د جولای په شلمه په شېمله کې د لوی والي کارځای ته د مشورې له پاره وغوښتل شو. هغه ته تر مخې وويل شول چې اکلنډ سربداله نه کړي او د هغه د اند د بدلولو هڅه ونه کړي. مسون په دې هکله ويلي: «کله چې برنز شېملې ته ورسېد، تورنز او کالوېن په منډه ورغلل او په زاريو يې ترې غوښتنه وکړه چې داسې څه ونه وایي چې د لوی والي ذهن مغشوش کړي ځکه چې دوی په ډېر زحمت دغه کار ته راضي کړی او حتی اوس هم په يوه پلمه پسې ګرځي چې يرغل فسخ کړي.»^{۱۲۹} اکلنډ تر اګست پورې د پلانونو تر منځ زنګېده او بېلابېلې لارې چارې يې څېړلې. خو کرار کرار د پلان ټولې برخې په بشپړېدو وې. د لوی والي له اندېښنو او اړنګونو سره سره، مېکناتن او نورو جنګيالانو په دغه اداره کې په چټکۍ د يرغل پلان پر مخ وړلو.^{۱۳۰} هره ورځ به د يرغل کچه او په يرغل کې د انګرېزانو

ونډه ورو ورو ډېرېدله. په پای کې پر ۲۰۰۰ انګرېزي عسکرو پېښه وشوه چې په يرغل کې به برخه اخلي: دا په دوه لسيزو کې د کمپنۍ تر ټولو لوی پوځي عمليات وو او څلوېښت کاله مخکې د ټيپو سلطان له ماتې راهيسې لمړنۍ لويه شخړه وه.

د سپټمبر په لسمه د سفر بری امر ورکړل شو: لارډ اکلنډ په رسمي ډول له خپل سرقوماندان څخه غوښتنه وکړه چې د يرغل له پاره يو لښکر غوندې کړي. په ټول هند کې ويدې پوځي اډې په خوځېدو شوې. په لنډر Landour کې کپتان وېليم ډني William Dannie په خپل يادښت کتاب کې داسې ليکلي: «موږ د يو خورا مهم او برخليک ټاکونکي څيز په مورګه کې يو. دوی وايي چې موږ به د روسانو او يا پارسيانو پر ضد جګړه وکړو.»^{۱۳۱} برنز په همدغه ورځ ولېږل شو چې د سند له لارې لښکر ته د تګ لاره برابره کړي. نوموړي هالنډ ته وليکل: «شل زره عسکرو ته امر ورکړل شو چې هغه څه تر لاسه کړي چې په يوه کليمه لاسته راوړل کېدای شوی او په ميليونو روپۍ به هم په هغه څه خاورې شي چې ما يې د کړنې له پاره يوازې دوه لکه غوښتي وې.»^{۱۳۲} خو برنز خپه نه و: هغه ته په يو پاکټ کې اعزاز ليک راغی چې سپر الکساندر برنز پرې ليکل شوي وو. ده لمړی فکر وکړ چې تېروتنه شوې. کله يې چې پاکټ خلاص کړ، پوه شو چې د نايتوود Knighthood اعزازي لقب ورکړل شوی دی. که برنز خپل ماموريت ناکامه گڼلو او که مېکناتن ته د دغه پوځي عملياتو سياسي څوکۍ ورکړل شوه چې برنز يې هيله کوله، خو مشرانو يې د ده قدرداني وکړه ځکه چې ده په خپله خوښه په ښکاره د داسې پاليسۍ ملاتړ وکړ چې د هغه د خوښې او مېلمه پال واکمن پر ضد وه او ده يې تل مخالفت کولو او بل دا چې مخکې له دې چې د ملي شورا د کلني راپورنو په شنه کتاب *The Blue Book کې چاپ شي، نوموړی له کابل څخه د خپلو هغه استونو په اړه چوپ پاتې شو چې په داسې ډول به تحريف شوې وې چې په هغوی کې به يې د شاه شجاع د بيا پرتخت کېښونلو په اړه د نوموړي همېشني ملاتړ څرگندولو. برنز د څو مياشتو په بهير کې له ډېرې نېلۍ څخه د ستومانۍ سره سره، چوپ پاتې شوی و، اوس د دغه چوپتيا له پاره انعام ورکړل شو او ستوری يې لا په ختو و.

اکلنډ د اکتوبر په لمړۍ نېټه يوه اعلاميه چې د شېملې اعلاميه يادېږي خپره کړه. په دغه اعلاميه کې نوموړي په رسمي توګه د جګړې اعلان وکړ او څرګنده يې کړه چې برتانيه به شاه شجاع په زور پر افغان تخت کېښوي. ايملي خپل تره/ماما، پخواني لوی والي لارډ مېنټو ته چې الفنسټون يې لمړی افغانستان ته لېږلی و، وليکل: «په طبيعت ارامه خوارکي جورج جګړه پيل کړه. دغه کړنه د هغه له کرکټر سره نېغه په ټکر کې ده.»^{۱۳۳}

د اکلنډ اعلاميه تر لږ او ډېرې کچې سوچه پروپاګند وه- د څارګريزو مالوماتو په لوی لاس يو ښکاره تحريف - او سمدلاسه هندي رسنيو دغه اعلاميه ته «د حقايقو تر ټولو غيرعادلانه تحريف» نوم ورکړ. په دې اړه يو هندي ملکي مامور يادونه کړې وه چې په اعلاميه کې له «عدالت»، «اړتيا» او «پولې» کليمو څخه کار اخيستل شوی و او د شاهي برتانيې مستعمرو ته د «امنيت» او «ملي دفاع» خبرې په داسې بڼه ليکل شوې وې چې له نېکه مرغه په انګرېزي ژبه کې يې بېلګې نه وې.

*له ملي شورا څخه د جګړې د منظوري د ترلاسه کولو په موخه د برنز د استونو له تحريفولو وروسته يوه لويه رسوايي جوړه شوه. دا د هغه وخت يوه «بې اعتباره او انحراقي دوسيه» وه. نور مالومات دلته لوستی شئ:

اګلنډ په اعلاميه کې دوست محمد پر دغه کړنو تورن کړی و: «دوست محمد په نابښنده پلمو ټينګار کوي او په ښکاره د خپل واک د پراختيا او خپلو هيلو د تر سره کولو داسې نقشې جوړوي چې د هند پوله ييزو سيمو د امنيت له پاره زيانمنې دي» او د دغه نقشو د پلې کولو په بهير کې «ده په وضاحت ګواښ وکړ... چې په خپل توان به له هر بهرني هېواد څخه مرسته وغواړي» او نوموړي «پرته له کومې پارونې زموږ پر تل پاتې متحد، مهاراجا رنجيت سېنګ بريد وکړ». دوست محمد يې پر دې هم تورن کړ چې «په ښکاره د پارسيانو د پلانونو ... ملاتړ کوي څو د دوی د نفوذ سيمه د اباسين تر غاړې او حتی وړاندې وغځوي». اګلنډ ادعا کړې وه چې د دغه جګړې موخه «زموږ په شمال لوېديځ پولو باندې د يرغل پر وړاندې د تل پاتې خنډونو جوړول دي». دغه ټولې ادعاوې يې اړيکه دروغ او د حقايقو پر تحريف ولاړې وې، خو اوس د اګلنډ له پاره ډېر نا وخته و چې خپل دريځ بدل کړي حتی که هغه غوښتي هم وای ځکه چې تر نوموړي جګړه پاله خلک چاپېر وو او اوس پېښو په خپل خوځښت کې قوت اخيستی و.

د اعلاميې په دوام کې ليکل شوي وو چې د شاه شجاع نوميالتوب «ټولو د نظر خاوندانو عاليقدر لارډ اګلنډ ته په قوت تاييد کړی» نو برتانيه به د کابل مشروع حاکم سره مرسته وکړي چې له خپلو عسکرو سره بېرته افغانستان ته لاړ شي. دا خبره هم له حقيقت څخه ليرې وه. وروسته له دېرش کاله اسوده ژوند څخه، څه کم شپېته کلن شاه اوس په خپله څلورمه هڅه غوښتل خپل تخت بيا ترلاسه کړي، خو دا ځل نوموړی د برتانوي هندي پوځ په سر کې د برتانيې د ګټو له پاره ستون شو او انګرېزي مامورينو به له نږدې څارلو.

دا په هېڅ وجه هېواد ته داسې بېرته تګ نه و چې نوموړي يې په لسيزو خوبونه ليدل، خو په دغه عمر کې يې شاه شجاع پروا نه لرله. د شاه شجاع او د هغه د درباريانو په اند، پر يو خپلواک هېواد د انګرېزانو دغه يرغل غير ضروري، نا حقه، پرته له کومې پارونې او غيرعادلانه نه و بلکې دا د يو پاچا بېرته راتګ و.

۴

د دوزخ خوله

د خپل تخت د بېرته نيولو له پاره د شاه شجاع څلورمه هڅه چې انګرېزي تاريخ پوهان يې د افغان-انګليس د لمړۍ جګړې پيل بولي، داسې په ګډوډۍ او بې نظمۍ پيل شوه لکه د هغه مخکنۍ هڅې.

د يرغل پلان په اصولو کې سم و. لمړی به د پنجاب په فېروزپور کې د مخه ښې تشریفاتې غونډه جوړېږي چې د درې کوني ائتلاف لاسليکونکي به يې ګډونوال وي. بيا به لکه پنځه کاله مخکې چې شاه شجاع يرغل وکړ، پر افغانستان به له دوو خواوو بريد وشي. يو لښکر به د شاه شجاع د زوی، وليعهد شهزاده تيمور تر مشرۍ لاندې او د ډګروال وېد او رنجيت سېنگ د پنجابي مسلمانې فرقې په مرسته شمال ته د پېښور او خيبر د درې له لارې د جلال اباد په لور خوځېږي. د لمړني لښکر په پرتله به دويم لښکر ډېر لوی او تش په نامه د شاه شجاع تر مشرۍ لاندې وي. مېکانتان به يې څارنه کوي او د کمپنۍ د بنگال او بمبيي پوځونه به ورسره مرسته کوي. لکه څنګه چې رنجيت سېنگ انګرېزي پوځ منع کړی و چې د نوموړي تر واکمنۍ لاندې خاورې له لارې د سوېل په لور مارش وکړي، دويم لښکر به د سوېلي پنجاب په خوا کې مارش کوي او مخکې له دې چې غزني ته ورسېږي، د بولان د درې له لارې به له کندهار څخه ښکته پر سوېلي افغانستان يرغل کوي. وروسته به دواړه لښکرې په کابل کې يو ځای شي چې شاه شجاع بېرته په بالاحصار کې پر تخت کېښېږي. په عين وخت کې به په افغانستان کې د شاه شجاع لېوال متحدین د هغه په ګټه پاڅون وکړي او د واک «غاصب» دوست محمد به وشړي. وېد، اکلنډ ته ډاډ ورکړی و چې: «مخکې له دې چې شاه شجاع افغانستان ته ننوځي، نږدې هر مخور مشر به هغه ته خپله وفاداري څرګنده کړي.»^۱

خو له پيل څخه نږدې هر څه له پلان سره سم مخته لاړ نه شول. د شېملې په اعلاميه کې په صراحت ليکل شوي وو چې شاه شجاع به له «خپلو عسکرو سره» افغانستان ته ننوځي. ستونزه دا وه چې شاه شجاع په دغه وخت کې هېڅ عسکر نه لرل پرته د ګوتو په شمار له څو هغو درباري معيوبو چوپړيالانو څخه چې د بدن يو يا بل غړی يې يا غوڅ او يا زيانمن شوی و؛ نو لمړی بايد شاه شجاع ته له نويو جليبانو څخه يو پوځ جوړ شوی وای. د ۱۸۳۸ کال د اوږي په اوږدو کې لودياني ته جليبان رارسېدل. له دوی څخه يې ځينې د روهبلايي نسب هندي افغانان وو چې نيکونو يې د ګنګا ژورې ته په اتلسمه پېړۍ کې هجرت کړی و، خو د جليبانو لويه برخه سيمه ييزو هندوانو ... او د کمپنۍ د پوځي ادو ملکي کارکوونکو جوړوله. دغه جليبان دومره خام، ځين، او بې نظمه وو چې پرېکړه وشوه په فېروزپور کې د جګړې د پيل په پرتېمه نمانځغونډه کې د دوی پرېت مناسب نه و.^۲ لکه څنګه چې يو برتانوي افسر په يوه ليک کې ليکلي، بله

ستونزه دا وه چې دغه په ښکاره يو «خيال دی چې» شاه به له خپلو عسکرو سره يو ځای افغانستان ته ننوځي» حال دا چې د دغه حقيقت پټول ناشوني دي چې له دوی سره حتی يو رعيت او يا افغان هم نه شته.^۳ نو شاه شجاع د اکسټ په پای کې له خپلې پوځي ډلگۍ سره يو ځای په کراره د فېروزپور له لارې شکارپور ته روان شو چې هلته خپلې ډلې ته چټکه پوځي روزنه پيل کړي، خو دومره وخت تېر نه و چې دغه ډله له خپلې اصلي موخې څخه واوښته او لړکانه* Larkana يې لوټ کړه.^۴ دغه کړنې په سند کې د هغه تاوتریخوالي او نارواوو ياد بيا ژوندی کړ چې د شجاع په وروستی هڅه کې د نوموړي پوځ د اباسين په اوږدو کې جوړې کړې وې او د سند د اميرانو گروهنه يې د پخوا په پرتله لږ کړه چې له هغه سره مرسته وکړي. وضعیت هغه وخت لا ډېر پېچلی شو چې د بمبي لمړني عسکر د اوبو له لارې کراچۍ ته نږدې شول. په دې وخت کې سندیانو د سمندرغاړې له څراغ برج څخه د سلامۍ له پاره د توپ يو ډز وکړ، خو د بمبي عسکرو خيال وکړ چې پر دوی باندې بريد پيل شو؛ نو په ځوابي ډزو يې د هغه سندیانو د اوبغاړي اصلي کلا له خاورو سره برابره کړه چې دوی خپل متحدین گڼل.

دا يوازينی ستونزه نه وه. له بده مرغه د شاه شجاع سر ته د بخت وينېدنې لاره موندلې وه؛ نو نوموړي چې ښه مزاج يې د اوږد مهاله بدمرغۍ دورو وهلی و، په لږ وخت کې يې له برتانوي افسرانو سره خپلې اړيکې خرابې کړې. دوی يې په خپل خانتما او حاکمانه چلند له ځان څخه ليرې کړل او له دوی څخه يې غوښتل چې د هغه په شتون کې بايد ولاړ پاتې شي.^۵ همدا راز نوموړي خپلو انگرېزي پالونکو ته هغه وخت تګان ورکړ چې خپل راتلونکی ټول رعيت، افغانان يې د سپيو يوه ډله وبلل.^۶ په غوسه شوي مېکناتن په دې هکله وويل: «موږ بايد هڅه وکړو چې کرار کرار د شاه اند د خپل رعيت په اړه نرم کړو.» ها خوا، شهزاده تيمور لا تر اوسه له لودياني څخه حرکت نه و کړی. پلار يې له شکارپوره وېد ته په لوديانه کې د خپلو ليکونو د لړۍ په يو ځاځمن ليک کې وليکل: «دغه شهزاده دومره بېړا دی چې تر اوسه له لودياني څخه حتی يو انچ هم نه دی خوځېدلی.»^۷

نو د اکلنډ د جگړې له پاره د مخه ښې تشریفاتې غونډه د هغه چا او يا د هغه د کورنۍ په نه شتون کې ترسره شوه د چا په نوم چې لښکرې لېږل کېدې. د سدوزيو پر ځای د ايډنز کورنۍ له شېملې څخه د پشکال په موسم کې حرکت وکړ. ايملي د خپل هماليایي استوګنځي په پرېښودلو هېڅ خوشحاله نه وه. وروسته له ستنېدو څخه کله چې هوارو ته ورسېده، هغې سمدلاسه وليکل: «ناشونې ده چې په کمپ کې د يوې مردارې باراني ورځې رېږې بيان کړم.»

چوپړيالان لاندې خيسته او په بدحال دي. د دوی د پخلي ډېګونه له مخکې کمپ څخه راونه رسېدل. کېږدی مو له هرې خوا څڅېږي، چېرته چې چاک دی، هلته سېلاب دی... اوبښان ښکته ښويږي او مري، بګۍ په سيند کې بندېږي. هوساينه هېڅ نه شته! د هرې کېږدی شاوخوا وړې ويالې بهيږي او سړی هر وخت په خټو کې ښويږي... زه له چترۍ لاندې له خپلې کېږدۍ څخه د جورج کېږدی ته ځم. موږ په ډولۍ کې د ډوډۍ کېږدی ته له يوې خوا وړل کېږو او له بلې خوا ډوډۍ په ډولۍ کې د ډوډۍ کېږدی ته راوړل کېږي.^۸

په لاره کې، دوی په لوديانه کې ودرېدل چې له شهزاده تيمور سره چې تر اوسه پېښور ته نه و ستون شوی ليدنه وکړي. فني ليکلي: «موږ د جګړن وېد په هستوګنځي کې لويه ماښامۍ وکړه او ټول ښار په ځايي بڼه د کوچنيو څراغونو په کتارونو روښانه کړل شوی و. د شجاع زوی ته هم بلنه ورکړل شوې وه. هغه نه پيل او نه شاهي تخت درلود؛ نو د

* د راتلونکې بوټو کورنۍ ټاټوبی

راوستلو له پاره يې زما پيل ورولبړل شو.^۹ په عين وخت کې مېکناتين د تګ په اړدور کې خپل قابونه، کاشوغي او پنچې ورکې کړې وې. دا په ټولنيزو ادابو مين مېکناتين ته د سرخوړۍ لويه وجه وه. فني بيا ليکلي: «له دې کبله دلته په کمپ کې سخته وېره خپره ده. که هلته مېکناتين په دې اړه ناکراره او وارخطا وي؛ نو شاه شجاع چې په ګوتو ډوډۍ خوري، د هغه په هکله به څه فکر کوي.»^{۱۰}

د پشکال په موسم کې د لوی والي دغه لوند يون په ټول شمالي او لوېديځ هند کې د يو لوی لښکرکوټ يوه برخه و. پوځي فرقې د بمبي په باران کې د اوبغاړې په لور روانې وې چې له هغه ځای څخه په کښتيو کې د توپاني سمندر له لارې کراچۍ، تهته Thatta او د اباسين په خوله کې نورو اوبغاړو ته ورسول شي. له ډهلي مورې څخه ښکته په پوځي اډو کې نوي ازموينې رول شوي ګرځنده پوځي واحدونه چې په اوښانو بار د هاوان او د کانګرو Congreve راکټونو ګرځنده سيستمونه يې اداره کول د سرتمبه اوښانو د ملونې کولو په جنجال کې وو. په هنسي Hansi کې ډګروال جېمز سکېر هڅه کوله چې احتياطي قوه د هاريانا Haryana له سېلاب وهلو څرخايونو څخه راوغواړي او خدمتي ساتونکو د پوځيانو د اوسپنې زنګ وهلې خولۍ او زغرې پالش کولې. په داسې حال کې چې په ميروت Meerut او روري Roorkee کې اډې په خټو کې پټې وې، سپاهيانو خپلې سفربرۍ چمتو او د ګرنډ ټرنک Grand Trunk په لاره د کرنال Karnal او فېروز پور په لور روان وو او د دوی باران وهلې او په خټو ککړې ښځې او معشوقي په خوږکه* کې ورپسې روانې وې.

وېليم نابت د پشکال په خټو کې د يوې روانې فرقې مشري کوله. دی يو سپين ګويه د وېلش په پوله کې د يو بزګر زوی و چې څلورېشت کاله مخکې هند ته تللی و. نوموړی چې تازه له کرنرون Caernarvon څخه راغلی و په تدريج يې ځان د کمپنۍ تر ټولو لوړې جنرالي رتبې ته ورسولو. دی له خپلو سپاهيانو سره - تکره زورور عسکر چې په ده ګران وو - له ډهلي اډې څخه کرنال ته ستون شو چېرته چې لنډه موده مخکې يې خپله ګرانه د شلو کالو ښځه، لېټيشيه Letitia خښه کړې وه. هغه ليکلي: «لاره پر خزاني، عسکرو، ټوپکو، د ګرځنده وسلو په بګيو او مهماتو پټه وه. سړيو او اسونو بايد د زغم په ګاللو د بګيو او د جګړې د اکمالاتو په منځ کې خپله کړه وړه لاره ايستلې وای.» که ځوانو پوځيانو هيله درلوده چې جګړه به دوی ته عظمت، ترفېع او لوتماري ور په برخه کړي، خو د نابت يوازينۍ هيله د تېرو وختونو هېروونه وه. نوموړي د هغه ورځې په شپه چې کرنال ته ورسېد، خپلو لورانو ته وليکل: «د تېرو وختونو او پر ما باندې د ګرانو خلکو په يادونو مې بده ورځ تېره کړه.» وروسته يې بيا ليکلي وو: «عجيبه ده، د جګړې په هکله سوچ مې پام غلط کړ او لږ ارامتيا يې راکړه.» خو په جګړې سخت خواشيني و او د پانې په حاشيه کې يې ليکلي: «څه وخت به يو انسان د بل تباهي بس کړي؟»^{۱۱} نوموړی هغه وخت لږ ارامه شو کله يې چې بالاخره تورن جنرالي ته ترفېع وکړه. که يې د قدرت خاوندانو ته سپينې خبرې نه کولای هغه ته بايد دغه ترفېع ډېر د مخه ورکړل شوې وای. هغه داسې سړی نه و چې د هر راز محسوس سپکاوي پر وړاندې چوپ پاتې شي. دا يې اوس هم خائنه

* خوږکه: پسته ځمکه چې تګ په کې سخت وي

سپکاوی گڼلو چې په هند کې د برتانوي پوځ نوي اعلی سرقوماندان ته لمړیتوب او ترجیح ورکړل شوه. که څه هم دغسې خلک چې بډای وو او د کمپنۍ د نورو افسرانو په پرتله یې ډېرې اړیکې درلودې، هندوستانی خبرې یې نه شوای کولای او په هند کې یې د جگړې تجربه نه درلوده. ناټ داسې اوازې اورېدلې وې چې اعلی سرقوماندان، سېر جان کین Sir John Kaene د کمپنۍ څو سپاهي فرقې د جنرالانو له کنټرول څخه اخلي؛ نو نوموړي بیا د دغه موضوع په اړه ناندريو ته ځان چمتو کولو. هغه خپلو لورانو ته ولیکل: «په حقیقت کې اعلی سرقوماندان د ملکې جنرال دی او زه د کمپنۍ جنرال یم. زه کلک باور لرم چې د ملکې یو داسې جنرال که هر څومره استعداد هم ولري، د کمپنۍ د پوځ د قوماندې له پاره وړتیا نه لري.»

دغه پوځ چې د «اباسین پوځ» باعظمته نوم ورکړل شوی و، کله چې د نومبر په پیل کې د فېروزپور په هوارو کې راغونډ کړل شو، د باران درېدنه د هر چا د خونې وجه وگرځېده. رنجیت سېنگ ۶۰۰ باغوانان کمپ ته وروپېرل چې پرته له مخکني پلان څخه د افسرانو د کېږدېدو شاوخوا ته د کلاب کلونه کېښوي چې د کمپ فضا ژوندۍ او خوشحاله کړي، خو اوس د راغونډ کړل شوي پوځ مخې ته یو لوی خنډ پیدا شو چې د اکلنډ د شرم وجه هم وگرځېد. د یرغل له پاره د ټولو تیاریو په منځ کې داسې خبرونه راورسېدل چې د انگرېزي سمندري پوځ له خوا د خارک ټاپو له اشغالولو سره پارسیانو د خطر احساس وکړ او په ناڅاپه توګه یې د هرات کلابندي پرېښوده او مشهد ته یې شاتګ وکړ. لږ وخت وروسته د دې پخلی هم وشو چې په سن پیټرزبورګ کې کونټ نسلرود د برتانوي د بهرنیو چارو وزیرلارډ پامرسټن، دیپلوماتیکي فشار ته غاړه کېښوده. کونټ سیمونیچ چې په افغانستان او پارس کې پر انگرېزانو د برلاسۍ په موخه د دیپلوماتیکي کمپاین طراح و، د دغه غاړې اېښودنې قرباني شو او په پارس کې د روسیې د سفیر له دندې ګوښه کړل شو ځکه چې نوموړي له ورکړل شوو هدایاتو څخه زیاتی کړی و.^{*} ویتکېویچ چې په کندهار کې د روسانو او بارکزیو د ائتلاف په ټینګښت او د دوست محمد میرني وروڼو ته د انگرېزانو د ممکنه یرغل پر وړاندې د پوځي مرستو په ژمنو بوخت و، هم له کندهار څخه سن پیټرزبورګ ته وروغوښتل شو.

اوس مهال د اکلنډ د جگړې لمړنۍ دواړه پلې له منځه لاړې. روسان او پارسیان دواړه بېرته شاته شول؛ نو که د برتانوي هند له پاره کوم وخت ګواښ شتون درلود، اوس له منځه لاړ. اوس تر ټولو ښه وخت و چې له دوست محمد سره خبرې اترې بیا پیل کړل شوې وای او په دې وسیله به پرته له کوم ډز څخه د جگړې ټولې موخې ترلاسه شوې وای. او بل دا چې په شمالي هند که لا تراوسه سخته قحطي وه او په لس ګونو زره او حتی ډېره شونې وه چې په سلګونو زره خلک له لوړې مړه شوي وي - په دې اړه رسمي احصایې نه شته - دغه وضعیت په لویه کچه د انگرېزانو هغه هڅونې نور هم خراب کړ چې د غلې پر ځای دې کوکنار وکړل شي. د دې شونتیا هم وه چې اکلنډ به د کوکنارو د ځمکو پر سر چې یو وخت د غلې لوی حاصلات ترې اخیستل کېدل، د تیري دویمه نامشروع جګړه په یوه بله جبهه کې - دا ځل له چین سره - پیل کړي چې د کمپنۍ د تریاکو ګټوره سوداګري خوندي وساتي. له بلې خوا په افغانستان کې د شاه

^{*} لږ تر لږه دا هغه څه دي چې نېسلرود، پامرسټن ته ويلي وو. په حقیقت کې دا څرګنده وه چې سیمونیچ چمتو و چې بېرته د خپل ښایسته شهزادګۍ اوربلیایي او د دوی لسو ماشومانو سره په تفلېس کې یو ځای شي. په ایران کې د مخکني روسي استازي ګریبایډوف Griboyedov له وژل کېدو را په دېخوا، په تهران کې د استازي مېرمن او ماشومان خوندي نه کتل کېدل لکه اوس چې د امریکا او برتانيا د سفارت د کارکوونکو کورنۍ خوندي نه کتل کېږي. ګرجستان ته د سیمونیچ له تګ څخه وروسته د نوموړي ځای ناستي دوهمل Duhamel سیمونیچ ته ورته دیپلوماتیکي لاره تعقیب کړه.

شجاع د هرکلي په اړه هم اېهام شتون درلود او دغه پوښتنې ته چې انګرېزان به نوموړی په کابل کې پر تخت وساتلی شي، لا تراوسه ځواب نه و، خو په ډېره حيرانتيا، داسې نه برېښېدل چې په فېروزپور کې به چا له دوست محمد سره د خبرو اترو د بيا پيلولو په اړه يوه شېبه هم سوچ کړی وي او پر ځای يې، اوس چې په افغانستان کې د قزاقی او يا پارسي امپراتورۍ له پوځ سره د انګرېزي پوځ د مخامخ کېدو خطر له منځه تللی و، اعلان وشو چې د اباسين له پوځ څخه به څو فرقې کمې شي او يو کوچنی ځواک به د جګړې له پاره ولېږل شي. اکلنډ په کلکه يوه اعلاميه خپره کړه چې اوسنی پلان به په بشپړ قوت ترسره کوي. هغه ټينګار کړی و چې «د دغې تګلارې د عملي کولو په مشروعيت کې هېڅ مناسب اړنګ نه شته. زموږ خونديتوب دا غوښتنه کوي چې موږ د افغانستان له قانوني واکمن سره د خپل تخت په بيا ترلاسه کولو کې مرسته وکړو.» شاه شجاع به درې ګوني تړون ته په درناوي سره، د خپلو «نيکونو پر تخت» بيا کښېنول شي.

بلاخره د نومبر په ۲۷ د سېکانو او انګرېزانو پوځونه د فېروزپور په هوارو کې سره راغونډ شول. د لارډ اکلنډ خودغرضه پوځي سکرتر وېليم اسبورن د دغه غونډې کچې ته حيران پاتې شو. هغه يادونه کړې: «لارډ اکلنډ له هندي ځواک سره په بشپړ عظمت رابښکاره شو. که څه هم د برتانيې د لوی والي په يونيفورم کې يې برم او پرتم د سېک د سردارانو ګانو او زغرو پيکه کړی و، خو د لوی والي خورا لوی مل پلاوي او د ۱۵۰۰۰ کسيز پوځ بدرکې يې د پنجاب د سلطان سره انډول برابرولو.»^{۱۲} ايملي هم په غير معمولي ډول دغه نندارې ته حيرانه وه: «زموږ تر شا د پيلانو د سرخلاصي تياتر په ډول زموږ خپله لويه صحنه وه. دوی ته مخامخ د رنجيت سېنګ په زرګونو ملاتړي په ژېړو او سرو ساتن جامو کې ولاړ وو او په همدغه کچه اسونه چې زرین او سپين زر رنګه جالوغونه يې لرل، له دوی سره ولاړ وو او ټول په ګانو کې ځلېدل. ما هېڅ کله دغسې يوه صحنه نه وه ليدلې. درې يا څلور دغسې سېکان به داسې ښکاره شي لکه له استلي Astley سرکس څخه چې څه شی خوشي شي، خو د دوی دغسې لويه کچه د احساساتي ډرامو له ورته والي څخه د دوی عظمت سپموي.»^{۱۳} خو نورو کسانو ته يې دومره خوند نه و ورکړی. د افغان جګړې راتلونکی تاريخ پوه سېر جان کې Sir John Kaye چې په هغه مهال د توپيچي ځوان افسر و، د لارډ اکلنډ او رنجيت سېنګ لمړنۍ ليدنه يې يوه له «بيان څخه وتلې د سربدالۍ او ګډوډۍ صحنه» ياده کړې. په رښتيا، د جار وهونکو پيلانو د دوو ليکو د ټکر په ترڅ کې او ورپسې هغه ګڼه ګونې چې په دواړو مشرانو پسې يې د دربار کېږدۍ ته د تګ هڅه کوله لوی ګړېر جوړ کړ. سېک پوځيان شکمن شول چې انګرېزانو د دوی د ګران مشر پر ضد کومه توطيه جوړه کړې او غواړي له منځه يې يوسي؛ نو دوی [اورلکيتونه راوايستل او خپلې وسلې يې ډزو ته تيارې کړې او] خپلو وسلو ته يې د بې باوري او ځاځ په ګډه فضا کې لاس کړ.^{۱۴} لارډ اکلنډ چې دغې لويې ګڼې ګونې احساساتي کړی و د رنجيت سېنګ د ښه راغلاست وينا ته يې له پرتم څخه ډک ځواب ورکړ او وې ويل: «دغه دوه متحد پوځونه به نړۍ فتح کړي.» فني خپلې خور ته په انګلنډ کې وليکل: «زما په ګمان ته به يې په ليدو سخته حيرانه شي چې دوی دواړه لاس په لاس مارش وکړي او ماټکوم Motcombe ونيسي.»^{۱۵}

د دغه شپې په مېلمستيا کې فني د رنجيت سېنګ څنګ ته ناسته وه. نوموړې ته رنجيت سېنګ په زړه پورې ښکاره شو او د هغه په اړه يې ناث وپاړېد. رنجيت سېنګ په سپينه پای جامه او کرتۍ کې مېلمستيا ته لاړ. يوازې يوې ګانې (کوه نور) يې پر مټ ځلا کوله. که دې ته پام وشي چې هغه کوه نور څرنګه ترلاسه کړی و، نو ښايي په داسې موقع کې

يې ښکاره کول نابښنده وو. ده د ماښامني ډېر وخت پر فني تېر کړ چې د خپل کورني شرابو څښلو ته يې رضا کړي. فني وروسته ليکلي: «هغه څه ته چې ده واين ويل، د سره اور په څېر او د برندي په پرتله ډېر ترخه وو.»

لمړی دی خوښ و چې جورج او سپر ويليم کاپټن Sir W Cotton د ده شراب څښي. بيا يې ما ته ټينگار پيل کړ چې زه يې شراب چې زرينه پياله ترې ډکه وه وڅښم. يو څه وخت مې ځان ښه ترې خلاص کړی و. ما به داسې وښودل چې شراب مې وڅښل، خو ډکه پياله به مې بېرته ساقې ته ورکړه. وروسته شکمن شو، پياله يې راواخيسته، خپلې يوې سترگې ته يې پورته کړه، په څير يې په کې وکتل او سر يې وخوځولو او بيا يې پياله بېرته ما ته راکړه. وروسته يې پياله راواخيسته او يوه گوته يې په کې کړه چې پوه شي ما څومره وڅښل. ما له جکرن وېد څخه وغوښتل چې ورته ووايي چې په انگلنډ کې ښځې دومره ډېر شراب نه څښي. رنجيت تر هغه وخته صبر وکړ تر څو چې جورج مخ بلې خواته واړولو، بيا يې تر خپل مروند لاندې ما ته بله پياله راکړه. هغه فکر کولو چې جورج دومره ظالم دی چې ما له شراب څښلو څخه منع کوي.^{۱۶}

په عين وخت کې جورج هڅه کوله چې د رنجيت د دوامداره پوښتنو له ځواب څخه ځان تېر کړي. هغه پوښتل چې جورج ولې حتی يوه ښځه هم نه لري. ايملي ليکلي: «جورج په ځواب کې ورته وويل چې په انگلنډ کې يوازې د يوې ښځې درلودل اجازه شته او که چېرې هغه ښځه بده وڅېږي، بيا نو ځان ترې خلاصول ډېر سخت کار دی. رنجيت وويل چې دا ډېر بد دود دی. سېکان د ۲۵ ښځو اجازه لري او دوی د بدې جرات نه شي کولای ځکه که دوی بدې شي، هغه به يې ووهي. جورج ځواب ورکړ چې دا خو تر ټولو ښه دود دی او کله چې انگلنډ ته لاړ، هڅه به وکړي چې هلته هم دغسې دود خپور کړي.»

سبا ته سېکانو د خپلو پوځي روزنو يوه ننداره جوړه کړه. دوی خپل متحدین په خپل ښه دسپلين اغېزمن کړل او په ځانگړې توگه يې وښودل چې دوی د توپچي نښو په ویشلو کې څومره وړتيا لري. وروسته د انگرېزانو وار راغی. جان کې ليکلي: «انگرېزي قوماندان خپله پوره وړتيا پر يو خيالي دښمن باندې په يو يرغل کې وښوده او همدا راز په همدغه وړتيا او پوره زړورتوب يې دښمن ته ماته ورکړه. هغه بې اړنگه په هوارو کې ډېر ښه وجنگېد او يوازې دا يې غوښتل چې د ده مخ ته يو بل پوځ درېدلې وای چې ده ته يې يوه بشپړه او رښتينې بريا ور په برخه کړي وای.»^{۱۷}

له پوځي نندارو، ويناوو او څو نورو مېلمستياوو څخه دوه ورځې وروسته، پوځ بالاخره د جگړې په لور روان شو. د پلې او سپرو فرقو د کتارونو په سر کې اسوال نېزه لرونکي پوځيان وو چې تکې سرې چېنې يې پر تن او گردې او اوچتې خولې يې پر سر وې چې ښکې پرې نېغې تومبل شوې وې. دوی د شکارپور په لور، چېرته چې د بمبيې له پوځ او د شاه شجاع له ډلې سره يو ځای کېدل مارش وکړ. سېکانو په عين وخت کې د شمال په لور لاهور ته حرکت وکړ.

د شاه شجاع له ۶۰۰۰ جيره خورو پوځيانو څخه پرته، د اباسين پوځ له شاوخوا ۱۰۰۰ اروپايانو او د سوېلي هند د کمپنۍ له ۱۴۰۰۰ سپاهيانو څخه جوړ و او له دوی سره لږ تر لږه ۳۸۰۰۰ په کمپ پورې تړلي ملکيان مل وو. د دغه کسانو بکسونو ته ۳۰۰۰۰ اوسنان گمارل شوي وو چې د همدغه موخې له پاره د بيکانېر Bikaner جاسلمېر Jaisslmir او د هاريانا په کلا Haryana Hisar کې د کمپنۍ د اوسنانو له روزنتون څخه راټول شوي وو.

هېچا د سپک تک پلان نه درلود. يو جنرال د خپلو څېزونو د لېږد له پاره پنځوس اوښانو ته د اړتيا ادعا کړې وه. جنرال نابت ۲۶۰ اوښان خپل ځانته بېل کړي وو او ۳۰۰ اوښان د واين ساتنځونو د لېږد له پاره بېل شوي وو. حتی د ټيټې رتبې افسرانو تر څلوېښتو چوپړيالان - له اشنې څخه نېولې تر جارو کېنو او سقاو پورې له ځان سره اخيستي وو.^{۱۸} تورن جنرال نابت خپل پوځي موقف ته پرته د چا له ملاتړ، اړيکو او يا پيسو څخه وده ورکړې وه او د ملکې د فرقې ځوانو افسرانو ته يې د څاخ په سترګه کتل. د نوموړي د خبرې پر بنسټ دغه پوځ مناسب جدیت نه پلي کولو. د ټيټې رتبې ډېری افسرانو پر جګړې داسې خيال کولو لکه دوی چې د ښکار ساتېري ته ستانه وو. يوې فرقې د کيډر د ښکار سپي له ځان سره جبهې ته راوستلي وو. نابت ليکلي: «که چېرې دوی د لږ بار لېږد ته اړ کړل شوي وای، ډېرو ځوانو افسرانو به د خپل عطر، وېنډسر Windsor صابون، کولنیا او کاليو بکس پر ځای د خپلو تورو او دوه ميله تومانچو پر پرېښودو فکر کړی وای. يوې فرقې پر دوو اوښانو تر ټولو ښه د منېلا Manila سيکار لېږدول او پر نورو اوښانو مربا، اچار، بې فلتره سکرېټ، له هوا څخه عايق شوې غوښه، کوفته شوي پاخه کبان، قابونه، کيلاسونه، د پخلي سامان، شمعي، دسترخوانونه او داسې نور بار وو.»^{۱۹}

نه يوازې دغه وضعیت بلکې د اباسين پوځ د بېلابېلو ډلو تر منځ د اړيکو نه شتون د جنګي قوې اغېزمنتيا ته ښه علامه نه وه. اوس بايد الکساندر برنز د سند له اميرانو سره خبرې اترې بشپړې او له دوی څخه يې اجازه ترلاسه کړې وای چې پوځ له سيند څخه تېر شي او د دوی تر واکمنۍ لاندې خاورې له لارې مخ ته لاړ شي، خو حتی مخکې له دې چې د دوست محمد پر ضد جګړه پيل شي، د لږکاني لوت او همدا راز پر کراچۍ بريد د انګرېزانو او سندیانو تر منځ نږدې يوه بله جګړه پيل کړې وه. سندیانو نه غوښتل چې انګرېزي پوځ د دوی د خاورې په منځ کې تېر شي - چې تر ډېرې کچې د پوهاوي وړ کړنه وه؛ نو دوی د اجازې په ورکولو کې ناغېري کوله او ويې نه منل چې د بمبي عسکرو ته اوښان او نور باروړونکي څاروي برابر کړي. دغه عسکر د اباسين په ملارياجنې دلټا کې وچې ته شوي وو او هملته بند پاتې وو. وضعیت مخکې له دې چې ښه شي ډېر خراب شو. په راتلونکې اونۍ کې مېکناتن هڅه کوله چې بېرته پوځ ته ځان ورسوي. نوموړي تر لاهوره د سېک مشر ملتيا کړې وه چېرته چې ايملي او في هم د رنجيت سپنګ له «يو شمېر غوره شوو ښځو» سره ليدنه وکړه. په لاره کې مېکناتن يو ټکان ورکونکی خبر واورېد. جنرال سېر وېلي کاتن Sir Willoughby Cotton پرته له دې چې امر ورته وشي، د غوندېدو له ځای څخه چې مخکې پرې هوکړه شوې وه، له افغانستان څخه ليرې د سوېل په لور ستون شوی و او نږدې و چې پر سندی پلازمېنې، حيدرآباد يو غېرقانوني يرغل وکړي. مېکناتن له ناچارۍ شېملې ته وليکل: «بې اړنګه، کاتن لاره ورکه کړې ده. داسې بربنې چې هغه په داسې تک لوري روان دی چې هېڅ لاره نه لري. زه وېره لرم چې هغه به ژر چېرته په ځنګله کې ورک شي. که وضعیت داسې وي؛ نو زموږ د افغان عملياتو برخليک به څنګه وي؟» ميرزا عطا چې ښکاري د شاه شجاع له ډلې سره مل و، په سدوزي کمپ کې يې د يوې اوازې يادونه وکړه او هغه دا چې کاتن داسې لاره ورکه کړې چې يوازې يوه معجزه به يې بېرته لارې ته سم کړي. هغه ليکلي: «له پوځ څخه د بوټيو په ځنګله کې لاره ورکه شوې وه او ډېر وخت سريدهاله او وارخطا لالپانده ګرځېدل تر څو چې لکه خضر پيغمبر يو د سپيني رېږې بودا سړی پيدا شو او دوی ته يې د سيند پر غاړه د کمپ لاره وښوده.»^{۲۰}

مېکناتين په نهيلی کاتن ته د چټکو اوبسانو په وسیله یو لړ پر له پسې لیکونه ولېږل او له هغه څخه یې په ټینګه غوښتنه کوله چې برید ونه کړي. دغه جنرال زړه نا زړه یوازې څو ساعته مخکې له پلان شوي وخت څخه برید فسخ کړ خو یوازې هغه وخت چې امیران په بشپړه ډول ورته تسلیم شول. میرزا عطا په دې هکله داسې لیکلي: «دغه امیران د بداخلاقو او مخربو یوه ډلګۍ ده او هر وخت جګړې ته لېوال دي. کله چې دوی لکه د سمندر پرله پسې څپې او یا لکه د جوړېدونکي توپان تورې ورېځې د انګرېزي عسکرو پر له پسې څپې ولیدې چې د اوبو او وچې له لارې دوی ته نږدې کېږي، وډار شول او د تسلیمۍ سرونه یې ټیټ کړل.»^{۲۱} خو په دغه پېښه کې عسکرو ته د جنرال مخ پاتې نه شو ځکه چې عسکرو یې د دغه ښار د لوټولو هیله درلوده چې په غالب کمان ډېره شتمني په کې وه. د مېکناتين او د ده د یوه مهم جنرال بیا لیدنه له خوښۍ څخه ډېره لیرې شېبه وه. مېکناتين، کالوېن ته شکایت وکړ: «سېر وېلې په ښکاره ما او اعلحضرت ته د بې واکه کسانو په سترګه کوري. زما د هرې مشورې پر وړاندې چې زه یې په هر څومره ارامۍ او درناوي ورکوم، له ښاغ* او لاسبری څخه ډک چلند کوي. ما ته یې په وضاحت وویل چې زه هڅه کوم د پوځ قوماندانه په خپل لاس کې واخلم او زیاته یې کړه چې هغه پرته له اعلی سرقوماندان سېر جان کې څخه بل امر نه پېژني او نه غواړي چې په کار کې یې څوک لاسوهنه وکړي. دا ټولې خبرې هغه وخت راپورته شوې چې ما د شجاع او د ده د پوځ له پاره د ۱۰۰۰ اوبسانو غوښتنه وکړه.»^{۲۲} دغه غوښتنه د بار ورنکو څارویو په اړه زیاتېدونکې ستونزې ته یوه اشاره وه. ستونزه هغه وخت نوره هم ډېره شوه کله چې د شاه شجاع نیمایي اوبسان د یو ډول سنډي زهري گیاه چې پېروټي ته ورته یو گل و د خوړلو له کبله مړه شول؛ نو لکه د پوځ هغه برخه چې د اباسین په توده او مرطوبه هوا کې بنده پاتې وه، شاه شجاع هم د څارویو د نشتوالي له امله چېرته نه شواى خوځېدی.

د شجاع او مېکناتين تر منځ اړیکو هم ښه پیل نه درلود. مېکناتين لیکلي: «په خواشینۍ سره غواړم ووايم چې هر ځل کله چې له هغه سره کتنه کوم، دى په بې عقلۍ ما ته وايي چې د ده تر واکمنۍ لاندې خاوره به ډېره محدوده وي او په وار وار وايي چې په لودیاني کې یې پاتې کېدل ډېر غوره وو. که یې دا ځل په دې اړه خبره یاده کړه، زه به د سعدي شعر ور په یاد کړم: «که یو پاچا اووه سیمې فتح کړي، بیا به هم د یوې بلې سیمې فتحې ته لېوال وي.» مېکناتين بیا زیاته کړې: «خو له بده مرغه، په راتلونکې کې به د شاه شجاع د خرڅ له پاره د میاشتي ۵۰۰۰ روپۍ بسنه ونه کړي.»^{۲۳} د مېکناتين او برنز تر منځ هم د تل په څېر ترینګلتیا وه او بې اړنګه نوره هم هغه وخت ډېره شوه کله چې مېکناتين ته داسې څوکۍ ورکړل شوه چې برنز غوښتله او برنز ته هغه اعزازي لقب ورکړل شو کوم چې خانتما مېکناتين یې لېوال و؛ نو مېکناتين به هر وخت له برنز سره چې د ده په اند له وړتیا څخه یې لوړه رتبه درلوده، داسې چلند کولو چې په ظاهر کې مهربانه خو په باطن کې سپکاوی برېښېده په داسې حال کې چې برنز، مېکناتين ته د «بې تجربې» په سترګه کتل او د ده په اند له «ځايي خلکو سره د چلند وړتیا نه لري. هغه د پلانونو په جوړولو او بیا یې په پرېښودلو کې خورا چټک دی.»^{۲۴}

نو له دې کبله د یرغل له پلان شوي پیل څخه پوره درې میاشتې وروسته، دغه ناراضه او بې اتفاقه پوځ بالاخره په شکارپور کې د ۱۸۳۹ کال د فبرورۍ په پای کې غوند شو. یوازېني خلک چې له اباسین پوځ څخه اغېزمن شوي وو،

افغانان وو، خو دوی د پوځ له دسپلين، همغږۍ او مخکني پلان د نه شتون او يا د قوماندانانو تر منځ له شخړو خبر نه وو. افغانانو يوازې د انګرېزي پوځ د لويې کچې او ستر ځواک په هکله مبالغوي کيسې اورېدلې وې چې د دوی په لور روان وو. په کندهار کې د دوست محمد ميرني بارکزي ورونو په ځانګړې توګه د زيانمنېدونکو احساس کولو: دوی به د بولان له لارې لکه په ۱۸۳۴ کال کې پر افغانستان د يرغل لمرنۍ نېسه وي او اوس چې ويتکېوېچ شاته شو او د روسيې پوځي ژمنې فسخه شوې، دوی ښه پوهېدل چې د مېرمنې، ښه روزل شوي او ښه سمبال شوي ښکېلاکي پوځ پر وړاندي پوره چمتوالی نه لري. کلونه وروسته، د هېواد حماسي شاعرانو د هغه اوازو يادونه کړې چې لوی انګرېزي يرغلګر لښکر د دوی د غرونو او درو په لور روان وو:

په ټاکل شوې ورځ، په ټاکل شوي ساعت
ښه سمبال او د لوی شمېر پوځ د کابل په لور روان شو
کله چې دغه لويه ډله له هغه سيمې په خوځېدو شوه
ځمکه له خپل بنسټ څخه په لرېدو شوه
د شاه ملتيا يې د سند له لارې کوله
يو لک او پنځوس زره يو يو غوره شوي عسکر وو
په بله لاره تيمور، وېډ او ډاکټر لارډ
له پنځه زره نورو عسکرو سره را روان وو
دوه څاڅمن سيندونه، له دوو لورو
له لودياني څخه د کابل په لور په بېدو وو
د هرې سيمې او هر ولايت حاکمان
شاه ته داسې تابع وو لکه موم چې د مهر د ګوتې له پاره وي
اسونه په ترباري د سند غرونو ته ورسېدل
او د هند دښتو ته ننوتل
خولې او دروند باره اوښان
د غرونو په لاره لکه سيلاب روان وو
توپونه او پيلان يو ځای په مارش وو
لکه غرونه له خپل ځای څخه د نيل سيند د قوت په څېر روان وو.^{۲۵}

کله چې په شکارپور کې کمپ او ساتنځی جوړ شو، د نورو اوښانو د نه شتون له کبله د جګړې اکمالات، مهمات او خوراكي توکي په چټکه راغوبښتل شوو جالو کې په اباسين کې ښکته ولېږدول شول. د پلې قوي يو ځوان افسر، تامس

سیتن Thomas Seaton چې د جالو د یو اکمالاتي کاروان قوماندانه یې په غاړه وه، ویلې: «د جالو تل هوار او ډېر ژور و. شاتنې برخې یې د مخې په پرتله سورورې وې او پاسنۍ څوکې یې له اوبو څخه شاوخوا څلور متره اوچتې وې. د دغه عجیبه کاروان شاوخوا ټولې پنځوس جالې یو ډول وې. په هره جاله کې یوه د پوزي دوه کوټه ییزه کوچڅه جوړه وه. دغه کاروان په سیند کې داسې ښکارېده لکه یو بهانده کلی.»^{۲۶} د فبروري په پای کې ټول مهمات شکارپور ته ورسېدل او د بمبي وروستي عسکر هم راغلل.

اوس یوازې یو پله ته اړتیا وه. سیند له ۹۰۰ مترو څخه ډېر سورور و او اوبه یې داسې چټکې بهېدې لکه د ژرنډې د ویالې. په پیل کې انجنیرانو یوازې اته کښتۍ لرلې او دوی ته څېرمه، پرته له یو کوچني کلي بل څه نه وو... ارکېډي جېمز برادفوت Orcadian James Brodfoot چې د پل د جوړولو مشري کوله، ویلي:

لمړی مو په ډېر زیار ۱۲۰ کښتۍ قبضه کړې. بیا مو ډېرې ونې ووهلې او دستک مو ترې جوړ کړل. رسی نه وې، خو موږ له یو ډول عجیبه وښو څخه چې له دغه ځای څخه په سل میله لیرې سیمه کې شنه کېږي، پنځه سوه کېدل جوړ کړل. ورې ونې مو له یو بل سره وتړلې او پنځه سوه کیلو گرامه تیرې مو په کې واچولې چې د لنګرونو کار ترې واخلو. سمدلاسه مو په همدغه ځای کې مېخونه جوړ کړل. وروسته مو په سیند کې کښتۍ په یوه لیکه داسې لنګر کړې چې د هرې یوې تر منځ دوولس فوټه واټن و. بیا مو قوي دستک په کښتیو او د کښتیو ترمنځ کېښودل او د دستکو پر سر مو تختې مېخ کړې؛ نو په یوولس ورځو کې مو پل بشپړ کړ. تر اوسه هېڅ کله دومره لوی پوځي پل نه و جوړ شوی. اوس په خپله فکر وکړئ چې موږ به په یوولس ورځو کې څومره خواږي کړې وي^{۲۷}

یرغلګر لښکر بالاخره له اباسین څخه د فبروري په وروستۍ ورځ تېر شو. مېرزا عطا د پل په جوړولو سخت اغېزمن شوی و: «د انګرېزي پوځ حیرانوونکې تخنیکي وړتیا ته به سقراط او اپلاتون شرمېدلي وای. په یقین سره هر څوک چې دغه پل وويني، هک پک به شي.»^{۲۸} خو د انګرېزي وړتیا کچه په راتلونکو ورځو کې ښه واضح شوه. وروسته له دې چې له اباسین څخه تېر شول او د شکارپور او بولان د درې تر منځ یوسل او پنځوس میله خاره او مالکینه سیمې ته ننوتل، مېکناتن او د هغه جنرالانو ته جوته شوه چې دوی په رښتیا څه شی په غاړه اخیستي: داسې یو کمپاین چې د دوی له خپلې خواږې څخه ډېر لیرې ترسره کېدو او د خورا لږ او کمزورو اړیکو سره په ناوړه، وچ او بې نقشې ځای کې چې له هرې خوا بې باوره او بې گروهې متحدین ترې تاو وو.

د ځنډ له کبله اوږی رانږدې کېده او دښته په چټکۍ په تودېدو وه؛ نو په دغه بیدیا کې به دوی د شپې مزل کولو. مخکې له ټاکل شوي تک لوري څخه، د اوبو او نورو اکمالاتو د نیمګړې سروې له کبله هېڅوک نه پوهېدل چې څومره خوراکی توکو او اوبو ته اړتیا وه او نه هم چا داسې کړمۍ ته تابیا درلوده. سیتن ته له پیل څخه هر څه له زغم څخه وتلي ښکاره شول. له شکارپور له ستنېدو څخه یې دوه ورځې وروسته لیکلي: «موږ به مزل په لمړېدو کې پیل کړ. وروسته له دې چې موږ دښتې ته ننوتو، سمدلاسه باد پیل شو. لمړی نرم و، خو وروسته تود او تېز شو. د پوډر په څېر دورې په هر څه کې ننوتلې او په داسې حال کې چې گرمي له ځمکې څخه لا تر اوسه اوچتېده، د نه زغملو تنده یې رامنځ کړه.» هغه زیاتوي:

په دغه مارش کې سپاهیانو دروند بار درلود. هر سپاهي یو دروند ټوپک، شپېته مرمۍ، جامې، د اړتیا وړ توکو څخه ډکه چانته، د اوبو پټک او نور ضروري څېزونه ځان سره لېږدول. د دوی د کتان تنګ یونیفورم له دغسې درانده بار سره د دوی رېږه نوره هم زیاته کړې وه. په دغسې وضعیت کې د هر یو حالت د زړه سواندۍ وړ و او هره دقیقه یې ځورېدنه ډېرېده. په پټکو کې یې اوبه په خلاصېدو

وې. د شپې په نيمايي کې سخت ستړي شول. وروسته يې په زګېروي پيل وکړ. بيا چېغې پيل شوې، «اوبه - اوبه!» د دوی ډېری نيمه اله کوي کوله... يو سپاهي په داسې بد وضعيت کې و چې ما کله خبرې ورسره وکړې، خواب يې نه شو راکولای. په خوله کې يې ژبې ګرنجاری کولو او د ده ټول مخ له ډېرې رېرې څخه ګوړ شوی و.

يوازې د سپاهيانو دغسې رېرن وضعيت نه و:

د لښکر خوارکي ملکيان چې درنده بارونه ورسره وو او ځينو يې خپل ماشومان هم لېږدول، لا په ډېر بد حالت کې وو. د کوچنيو ماشومانو چيغې زړه دردونکې وې. تکره خلک چې درنو بارونو سخت ستړي کړي وو په ځمکه خواره پراته وو، زګېروي يې کول او خپل ټټر يې وهل... په کمپ کې له يوه ځايي افسر سره خپله يوازېنې کوچنۍ لور وه. مور يې مړه شوې وه. هغه يوه بنياسته، خوش خويه او شوخه شپږ کلنه نجلی وه او په هر چا ډېره ګرانه وه. ما به هر کله ليدله، له پلار سره يې ما مجلسونه کول، د اور په بلولو او دودۍ پخولو کې به مې مرسته ورسره کوله او په عين وخت کې د دغه بنياسته کوچنۍ نجلی خبرو او چلند ډېره خوښي رابښله. ما نوموړې په لسو بجو جوړه روغه وليده، خو په درېيو بجو مړه پرته وه او د ښخولو له پاره يې تياروله... [کله چې دوی په لمرخاته کې کمپ ته ورسېدل]، له هغه دوه دېرشو څاه ګانو څخه چې په يوه تنګي کې کيندل شوي وو، يوازې شپږو يې اوبه لرلې. په يو څا کې چې يو څاروی لوبېدلی و، اوبه زهرجنې شوې وې. په نورو پاتې پنځو څاه ګانو کې اوبه داسې ترخې او تروې وې چې سړيو وويل د دوی پټکونه [چې له ژېړو څخه جوړ وو] دغه اوبو تک تور کړل.^{۲۹}

له بلې خوا د بلوڅ لوتمارانو بريدونه مخ په ډېرېدو وو. د نيمګړې ديپلوماسۍ، د زورواکۍ او برلاسي احساس او له سيمه ييزو مشرانو سره د نه همغږۍ له کبله، د سيمې قبيلو پر انګرېزي زيانمنوونکو کتارونو باندې بريدونه مناسب ګڼل. په عمومي توګه، په عسکرو باندې چا غرض ونه کړ، خو د کمپ بې دفاع ملکي خلک هره ورځ لوت او وژل کېدل.

نوبل چمبرلېن Neville Chamberlain چې د اسوالو ځواکونو يو ځوان افسر و، د شکارپوره له ستنېدو څخه يوه اونۍ وروسته د يوه ډنډ تر څنګ خپلې لمړنۍ مرګ ژوبلې وليدې: «يوه ښځه - خوارکۍ بنده - د اوبو پر څنډه پرته وه. د هغې تور اوږده وېښته د اوبو څپو ښکته پورته کول». ستونی يې له يو غوړ څخه تر بل پورې غوڅ شوی و. ورپسې نورې مرګ ژوبلې هم پېښې شوې. «مړي په لاره کې پرېښودل شول او مخ په خوسا کېدو وو. په هغه رڼا کې چې سپوږمۍ کوله، نه يوه ونه، نه يو بوتی او نه د وښو يو تار ليدل کېده. سر تر پايه رېک و او په دغه دښته کې يوه مرغۍ هم نه وه او حتی شغال هم نه و - دا ځکه وایم چې موږ له اوبښانو سره په ډېرو سختو ځايونو کې مزل کړی او چېرته به چې شغالان وو، اوبښان به يې خامخا پيدا کول. زموږ اوبښانو د خوراک له پاره څو ورځې هېڅ نه لرل او له هغوی څخه ۴۵ يوازې په يوه شپه کې له لوړې مړه شول.»^{۳۰}

د مزل دغسې کړمې او په سپوږمۍ رڼا شپې وې چې عسکرو - د ډېرو له پاره په لمړي ځل - هغه کس وليد چې دوی يې له پاره خپل ژوند په خطر کې اچولی و. چمبرلېن ليکلي: «شاه شجاع يو زور سړی دی، شاوخوا شپېته کاله عمر لري. ږيره يې تر ټټر پورې رسېږي او سپينه ده، خو چې خپل ځان ځوان وښيي، هغې ته تور رنګ ورکوي. نوموړی په يو ډول سرخلاصې ډولۍ کې ناست وي چې دوولس کسه يې لېږدوي او په اس سپاره، پلي، اوبښان، اسونه او سل سپاهيان يې په چوپړ کې دي.»

شجاع ظاهراً د مارش برين وضعيت دومره بد نه گڼلو، خو د نورو په څېر هغه هم د پلان د نه شتون، د بلوڅ شوکمارانو د دېرېدونکو ستونزو او د بار وړونکو اوبسانو د مړينې په هکله اندېښمن و. نوموړی په دې هم اندېښمن و چې له خپل راتلونکي رعبت څخه يې د خپلې هغه غوښتنې په اړه سور ځواب ترلاسه کړ چې د ده ملاتړ وکړي. له هغه ورځې څخه چې مېکناتين نوموړي ته واک ته د رسولو خبر ورکړ، په ټول قوت يې په خپله زړه واکمنۍ کې بېلابېلو قومي مشرانو ته لیکونه واستول او «د خپلې کورنۍ د دود پر بنسټ يې دوی ته بلنه ورکوله چې راپورته شي او ده ته بيعت وکړي او خپل پخواني حقوق او ځمکې د تل له پاره خوندي کړي»، خو د ده لیکونو ته ځواب يوه کڼوونکې چوپټيا وه. يوازې د غلزيو او خيبر يو شمېر مشرانو په ځواب کې پيسې ترې وغوښتې.^{۳۱}

د هغو مشرانو چوپټيا هم د اندېښنې وړ وه چې سيمو ته يې انگرېزان ور روان وو. لکه د قلات محراب خان. پخوا محراب خان تر دېرې کچې د شاه شجاع پلوی و او ده ته يې پنځه کاله وړاندې کله چې نوموړی په کندهار کې له ماتې څخه وروسته په تېښته و، پناه ورکړې وه، خو محراب خان په کلکه د انگرېزانو د لاسپوڅي په توگه د شاه شجاع واک ته رسېدل نه خوښېدل.

کله چې برنز محراب خان ته ولېږل شو چې د ده ملاتړ خپل کړي او له ده څخه د عسکرو له پاره ۱۰۰۰ پسونه وپېري چې اوس د څيرې نيمايي برخه ورکول کېده، محراب خان په صداقت څرگنده کړه چې دی دغې پاليسۍ ته د بې فکرۍ او بې پلاني په سترگه کوري او دغه پاليسي له ستراتيژيکي اړخه په غلطه لاره روانه ده. برنز ويلي: «محابر خان په بشپړ صداقت د هغه څه په اړه وضاحت ورکړ چې موږ په ذمه اخيستي او ويې ويل چې دا خورالويه مړی ده او تېرول يې اسانه کار نه دی.»

هغه وويل د دې پر ځای چې پر افغانانو ډډې ولگوي، زموږ حکومت دوی څنګ ته ووهل او هېواد مو په بهرني عسکرو ډک کړ. که زموږ موخه دا وي چې په افغانستان کې ځان ته ځای پيدا کړو او شاه شجاع ته هسې په نامه د کابل او کندهار واکمني ورکړو؛ نو موږ پر غلطه لاره روان يو. ټول افغانان له شاه شجاع څخه ناراضه دي او د لښکرو په تېرېدنه ټول محمدیان ځک او پارول شوي دي. که چېرې د شاه شجاع خپلې غلطۍ ور په گوته نه کړو موږ به په بد حالت کې ځان ومومو او د کابل مشر(دوست محمد) د توان او استعداد څښتن دی. که څه هم موږ کولی شو حتی په خپل اوسني پلان، شاه شجاع د هغه ځای ناستی کړو، خو موږ به هېڅ کله پر افغان ملت بريالي نه شو.^{۳۲}

دا يوه هوښياره مشوره وه. برنز ونه کړای شول چې د پوځ د اړتيا وړ څه وپېري او يا د محراب خان يوه کوچنۍ ذره ملاتړ خپل کړي. په داسې حال کې چې هغه د تګ له پاره چمتو کېده، د ده کوربه په خپل بصيرت هغه ته وروستی

خبردارۍ ورکړې. هغه وويل: «تاسې دغه هېواد ته خپل پوځ د ننه کړ، خو په دې مو فکر کړی چې بېرته به يې څنګه وباسي؟»^{۳۳}

د دادور Dadur له مالکينو او سپينو ړندوونکو دلدلونو* څخه، د هوارې دښتې ځلانده تاوده خوږ* کرار کرار د غونډيو شېونده لمنو ته لاره وکړه او دې په خپل وار د سويلي افغانستان د لويو غرونو په ليرې پرتو موږو کې سپينو زرينو کرښو ته لاره اېستلې وه چې د دوبي د توپان له دورو جوړې شوې وې. سيمه او شاوخوا يې همدغسې سپېره وو. رنگ يې د اېرو په شان و او د مخکنيو سيمو په څېر وچه وه، خو پېچومي يې ورو ورو تر هغه وخته ستوځ او شېونده کېدل تر څو چې ناڅاپه د عسکرو مخې ته د بولان غاښي توره خلاصه خوله ښکاره شوه. د اویا ميلو په اوږدو کې د څلورو لمړيو غاښيو لاره دومره تنګه وه چې يوازې به يو اوبښ په کې تېرېدی شوی. اوس چې اسونو په سختۍ په داسې لاره ګامونه اېښودل چې تيرې به لاندې ورڅخه د وچ سيند تل ته غورځېدې، د قوماندانانو غلطيو د مرګ ژوبلې شمېر څو برابره کړ. د دوبي په هوا کې په ستغه لاره د ختلو له پاره د پلي ځواکونو ساه تنګوونکې د ژمي يونيفورم له کچې وتلې گرم و او که څه هم جګو کړنګونو سپاهيان د لمر له وړانګو څخه ساتل خو له کمرونو څخه د تودوخي انعکاس د دوی پر مخ داسې لګېدو لکه د تنور تاو. د کېږدۍ په دوېجنه هوا کې ترمامېټر د تودوخي درجه ۱۱۹ درجې ښوده (د سانتي ګرېټ ۴۸.۳۳ درجې. ژباړن).

سرکونه سم نه وو سروې شوي او نه هم پوځي انجنيرانو څه ښه والی په کې راوستی و؛ نو د توپونو لېږد نږدې ناشونی و. په لمړيو کې به اته اسونه پر يو توپ پسې وتړل شول او د سپاهيانو څو لیکو به په رسۍ له اسونو سره يو ځای کش کول، خو کله چې لاره نوره هم ستغه او ډېرینه شوه، توپونه به پرزه پرزه شول او په لاس کې به لېږدول کېدل. جګړن ويليم هو William Hough ليکلي: «نه يوازې هر توپ، بلکې هره کراچۍ، هره بکۍ او داسې نور پرزه پرزه شول او لاس په لاس به لېږدول کېدل. لاره دومره ستغه شوه چې ځينو نه غوښتل چې سپاره لاړ شي. يو څو اوبښان چې ولوېدل، شاته يې نور کرار ودرېدل... د غاښي په سر کې [بلوڅانو] په پوره قوت زموږ پر بار بريد وکړ. په ۴۹ اوبښانو بار غله يې راڅخه يوره. شاتني عسکرو په لاره کې د کمپ د ملکيانو ټوټې ټوټې مړي وموندل.»^{۳۴}

* دا يوه مهمه جمله وګرځېده او حتی تر نن پورې په پراخه کچه په ياد پاتې ده. په ۲۰۰۳ کال کې ماته همدغه جمله جاويد پراچه تکرار کړه. دی يو تکړه وکیل دی چې په برياليتوب يې د پېښور په ستره محکمه کې د القاعدې له شکمنو څخه دفاع وکړه. په کوهات کې چېرته چې ازادې قبایلي سيمې د پاکستان او افغانستان تر منځ د ډال کمربند جوړوي، نوموړي په خپل کلا ورته مضبوط کور کې ټپي طالب جنګياليو - او د دوی پخ وهلو ښځو او موشومانو ته چې په توره بوره کې د امريکا له ۱۵۰۰ پونډه Daisy Cutter بمونو څخه په غرونو کې ټينډېلي وو، پناه ورکړې وه او دوه ځله د ډېرې اسماعيل خان په بدنامه زندان کې بندي شوی و. دی ادعا کوي چې د سي ای اي مستنطقينو شنګه ورکړې. که څه هم د غربي وسلو له توان او وړتيا څخه له نږدې خبر و، په خپل تاريخ پوهېده او هېڅکله په دې باور نه و چې ناټو به د افغانستان په اشغال کې بريالۍ شي. وروسته له دې چې کړزی د جمهور رس په توګه واک ته ورسول شو، زه ژر له ده سره د مرکې له پاره کوهات ته لاړم. د يو بل پوليزي واک ته د رسولو د هڅو د ناکامۍ په اړه، ده همدغه د محراب خان خبره د ثبوت له پاره راته وکړه.

• دلدل: اوبجنه ځمکه

• خوږ: ګرد، غبار

د شپې له خوا به د اوبسانو او په کمپ کې د ملکيانو د زگېرويو او ځانکندن شورماشور و: ډېر سپاهيان به چپه شول. نرۍ، وچه او گرمه هوا به يې زېږېښله او اوبه به يې غوښتې، خو دوی ته به په ځواب کې ويل کېدل چې اوبه نه شته. سربېره پر دې، سیتن ليکلي: «د مړو اوبسانو تورم د زغملو نه و. زه نه شم کولای د گرمۍ، دورو، د دښتې باد او د مچانو د گلې عذاب بيان کړم. د ټول کمپ داسې بوی لکېده لکه د مرستون. په هرو درې گامو کې به يو سړی او يا يو څاروی مړ پروت و.»^{۳۵}

د خوراکي توکو د کمښت له امله، څيره له نيمايي څخه يو پرڅلورمې برخې ته کمه کړل شوه. د کمپۍ ملکيانو «په غورو کې سره شوې د پسه خرمن، د څارويو ټينگې خټه شوې وينې او د بوتيو رېښې چه هلته موندل کېدې خورلې».^{۳۶} د اکار تاوتريخوالي ناڅاپه پېښو په دوامداره توگه هر يو په وېره کې اچولی و. ويليم هو د اپرېل په درېيم په خپل يادښت کتاب کې ليکلي: «د توپچي ډلگۍ دوه مشرانو په داسې حال کې چې د پزې نصور يې کول، په سرونو کې يې مرمۍ غار جوړ کړ او ورپسې ټوټې ټوټې کړل شول.»^{۳۷} هغه اسونه چې له ډېرې کمزورۍ څخه نور د تگ نه وو په گڼ شمېر وويشتل شول او له کبله يې ډېر بارونه وسوځول شول چې د بلوڅانو لاس ته ور نه شي.^{۳۸} سپاهي سيتارام ويلي:

دا د دوزخ خوله وه. اوبه ترڅي وې. هر څه، حتی د سون لري بايد په اوبسانو لېږدول شوي وای. اوس بلوڅانو د شپې له خوا پر مور بريدونه کول او د اوبسانو اوږده کتارونه به يې له ځان سره وړل. د گرمۍ له امله ډېر مړه شول. په يوه ورځ کې پنځه دېرش کسه د گرمۍ قرباني شول. په دې وخت کې د کمپۍ د پوځ سپاهيان نږدې بېرته هند ته تللي وو او په ډېرو فرقو کې د بلوا او پاڅون نښې ليدل کېدې، خو د شاه شجاع لويې سخاوتمنۍ ژمنې له يوې خوا او له بلوڅانو څخه وېرې له بلې خوا چې شمېر يې ورځ تر بلې ډېرېده، پوځ خپل مارش ته دوام ورکړ. ډېر خلک د دغه قبيلې د خلکو له لاسه ووژل شول. هر وخت چه دوی ته فرصت برابرېده، په وژنه به يې لاس پورې کړ او لوی لوی کمرونه به يې له غره څخه لاندې راخوشي کړل.^{۳۹}

ميرزا عطا ليکلي چې د شاه شجاع ډلې ځان نېک بخته گڼلو چې د بلوڅانو په غلچکي بريدونو کې د مرميو له باران څخه ژوندي پاتې شول. کله به چې د دوی پر کتار دزې پيل شوې، دوی به د کمرونو په چولو کې او د کمرونو شاته پټ شول. ميرزا عطا زياتوي:

پوځ د بولان غاښي تنکي ته ننوت. غاښی ډبرين او ډېر هسک او تپت و. د غرونو هسکې څوکې ترې چاپېر وې. پوځ په وېره څک څک کتل او د بلوڅي قبيلې غرني خلکو له پټو ځايونو څخه په دزو او لوبت کې ځنډ نه کولو. په زرگونو د بار څاروي لکه اوبسان، اسونه او پيلان له بار سره ورک شول. له غاښي څخه تېرېدنه بې کچې سخته وه. انگرېزانو دوه مياشتې وړاندې دوه توپونه او په زرگونو پر خرو بار باروت غاښي ته لېږلي وو چې لاره وساتي. توپونه يې جلا جلا په رسيو پورته کش کړي وو. نور اکمالات هم په همدغه توگه د ډېرو اوبسانو، اسونو او غويو د مړينې په بيه ډېر په سختۍ ولېږدول شول. گڼ شمېر عسکر له لوړې او تندې مړه او ډېر پوځي وسايل لوبت شول. دوی په دغه دوزخ ته ورته او بې اوبو تنکي کې درې ورځې او شپې تېرې کړې. خوراکي توکي دومره لږ وو چې نيم من اوږه حتی د سرو زرو په يوه روپۍ نه پيدا کېدل.^{۴۰}

له غاښي څخه شجاع، وېد ته وليکل چې دی به «په مناسب وخت کې» د دغه سيمې د قبيلې سړيو ته د «دوی د جنايتکاره چلند» له کبله جزا ورکړي. نوموړي خپله دا اندېښنه هم ورته ليکلې وه چې د واک غاصبين به د پوهانو او علماوو په وسيله خلک د ده پر ضد وپاروي او اړودور به جوړ کړي.^{۴۱} د شجاع دغه اندېښنه د توجه وړ وه: له کافرو

پرنګيانو سره د ده تړاو د نوموړي تر ټولو زيانمنېدونکې ټکۍ و. مذهبي تعصب د ده د بارکزي رقيبانو په وسله تون کې تر ټولو غښتلې وسله وه.

له بولان څخه برکوتېه پرته وه چې په هغه وخت کې يوازې يو خوار ۵۰۰ کوره کلی و. له دې څخه وروسته يو بل سخت غاښی، خوجک Khojak و چې د بولان په پرتله لنډ او لږ ستغ خو ډېر وچ و. ميرزا عطا ليکلي: «دوی شپه په تنده کې تېره کړه. چېرته به چې اوبه وموندل شوې، چټلې او خوسا به وې. مړه څاروي به په کې پراته وو. چا به چې دغه اوبه وڅښلې، سمدلاسه به يې په کېده درد شو او د لمنې به شول. دوی د اوبو له نشتوالي څخه دومره وځورېدل چې دوه ورځې انسانان او څاروي داسې لړزېدل لکه ولې.»^{۴۲} د کمپ ملکيانو سره ډوډۍ نږدې په بشپړه توګه خلاصه شوې وه. يو افسر په خپل راپور کې ليکلي: «داسې کسان وليدل شول چې د مړو څارويو په خوسا غوښه کې يې ګوتې څښې کړې وې او د څارويو له خوشايو څخه يې د جوارو دانې راټولولې. ما يوه ورځ د لارې پر غاړه يو مړی وليد چې کله يې د مړه غويي وژې پر خوله شکولې، مړ شوی و.»^{۴۳} پوځ مخکې له دې چې يوازې له يو افغان سره جګړه وکړي، سخت زيانمن شوی و.

خو لږ وړاندې يې د ارامۍ سا وکښله. يرغلګر پوځ د خوجک په ليرې اړخ کې داسې څرخايونو ته ورسېد چېرته چې ځای ځای د څېړۍ ونې هم ولاړې وې. کله کله به د کوچيانو د لمورو پسونو او بېرو نصواري وزو رمې وليدل شوې چې په ونه جګو سړيو به پوولې. د دوی به سپينې لونکۍ پر سر او بانجاني جامې په تن وې. له دوی سره به د کوچيانو يو لوی سپی هم و. سيمه تر اوسه وچه وه او تود باد هم لګېده، خو چېرته به چې اوبه وې، هلته به د سپېدارو سور سيوری هم و چې له ځينو څخه به پېروټې تاو وې.*

اوس دغه پوځ د بلوڅانو د خاورې له نامالومې پولې څخه تېر شوی او د پښتنو خاورې ته ننوتی و. له غلچکي بلوڅي شوکمارانو څخه وروسته، د اخکزي قوم د اړوند کسانو زړورتيا پر نات اغېزه وکړه. دوی په ډېر وياړ د دغه خاورې د څښتن په توګه د انګرېزانو کمپ ته ګامونه واخيستل او خپل ممکنه راتلونکي ښکېلاکيان يې تر پوښتنو لاندې ونيول. نات خپلې لور ته ليکلي: «دوی بې ارنگه ډېر ښه ښکارېدل، سم لکه د ښاغلو په څېر.» کله چې يو افغان له ده څخه پوښتنه وکړه چې انګرېزان ولې راغلي، نات ځواب ورکړ چې شاه شجاع بېرته راغلی چې خپل مشروع ميراث ترلاسه کړي او دوست محمد د تخت حق نه لري. افغان په ترڅه بڼه په ځواب کې ورته وويل: «تاسې د بنارس او ډهلي څه حق لرئ؟ ولې، همدغسې دوست محمد د کابل حق لري او هغه به خپل حق خوندي وساتي.» له دغه خبرو څخه وروسته، نات د شاه شجاع د راتګ په اړه د خلکو د غبرګون په هکله ډېر اړنګ درلود: «زه د حکومت او نورو سره همغږی نه يم او زه په رښتيا باور لرم چې د افغانستان خلک به پرته له جګړې خپل هېواد له لاسه ور نه کړي. زه پوهېږم، ځکه چې که زه د دوی پرځای وای، ما به هم همدغسې کړي وای.»^{۴۴}

نورو افسرانو يو بل سره دې ته ورته خبرې کولې. د تورن تامس گيسفورډ Thomas Gaisford له يو هندي چوپړيال

* اوس دغه سيمه چې د کندهار سوېل ته د غرونو له لمنې، سپين بولدک څخه غځېدلې، دومره وچه ده چې نږدې په يوه دېښته بدله شوې. هلته د پسرلي څرخايونه او د څېړۍ ونې يوازې د غره په ارغارو کې محدودې دي، خو لکه نوم يې، چمن چې اوس د افغانستان او پاکستان تر منځ پوله ده، د اباسين د پوځيانو څرګندونې دغه سيمه شنه بيانوي.

څخه یو پښتون وپوښتل: «تاسې په رښتیا دغه پرنګیانو ته صاحب وایئ؟»^{۴۵} هغه دغه پوښتنه په داسې بڼه وکړه لکه د ده په اند «د یو کافر سې» یادونه به دوی ته یوه مناسبه کلیمه وه. یو تکړه افسر، جورج لارنس چې لږ مخکې مېکناتین ورته د خپل سکرتر تر فېع ورکړې وه، لیکلي: «په ښو جامو پټ او پر اس سپور یو افغان زموږ مخې ته راغی. هغه چې زموږ کمپ او زموږ عسکر ولیدل، ما ته یې په ډېر سپکاي وویل: «تاسې د کېږدو او د اوښانو پوځ یاست. زموږ پوځ له اسونو او سړیو څخه جوړ دی.» هغه زیاته کړه: «تاسې څه شي هڅولي یاست! چې زموږ غونډې یو داسې ډبرین او بې وزله هېواد ته چې اوبه او داسې نور څه نه لري، په خپل راتګ سره په کروړونو روپۍ ضایع کوي چې د پاچا په توګه یو بدبخته سړی پر موږ وټي؟ داسې یو پاچا چې څنګه ستاسې ورته شا شوه، زموږ خپل پاچا، دوست محمد به یې بېرته را وپرخوي.»^{۴۶} د وخت په تېرېدو سره به د دغه افغان وړاندوینه بیخي سمه وڅېږي او کله چې پاڅون پیل کېږي، د همدغه افغان د سیمې اڅکزي به د پاڅون په سر کې وي. افغانانو پر نابت باندې اغېز وکړ، خو هغه له خپلو همکارانو څخه دومره خوښ نه و. په دغه مهال اعلی سر قوماندان سپر جان کې کمپ ته رارسېدلی و او د نابت پر ځای، چې مشر او د تجربې خاوند و، د «ملکې افسر» جنرال وېلشر Willshire ته یې د ټولې کمپنۍ د بمبي د پلي سپاهیانو قوماندې په لاس ورکړه. که څه هم ده له پخوا څخه انګېرل چې دې ته ورته څه به پېښ شي، خو اوس دغه کړنې په دې وځورولو چې د ده د نسب له وجې او د انګرېزي منظم پوځ په پرتله د کمپنۍ د فرقې د پرستیز د نه شتون له مخې هغه له پامه وغورځول شو؛ نو نوموړی سخت ځاځمن و. دی سمدلاسه له اعلی سر قوماندان سره د خبرو له پاره د هغه کېږدۍ ته لاړ. دغه مرکه ډېره لنډه او ډېره بده پای ته ورسېده.

نابت وویل: «زه پوهېږم چې له دې امله قرباني شوم چې زه تصادفاً د ملکې د افسرانو په پرتله جګپوړی یم.» جان کین په ځواب کې وویل: «بې خونده نظر! ته زما صلاحیت او پرېکړې ته په ټیټه سترګه ګوري. زه چې تر څو ژوندی یم، تا به په دغه چلند هېڅ کله ونه بښم.» نابت ځواب ورکړ: «عالي جنابه، چې داسې ده؛ نو تا ته ښه شپه غواړم.»^{۴۷} دغه شخړه نابت ته ډېره کرانېبه تمامه شوه. که څه هم د اباسین په پوځ کې هغه تر ټولو وړ، نوموړ او د اوږدې تجربې جنرال و، له دې څخه وروسته یې له خپلو مشرانو سره د تند مزاجۍ نوم پیدا کړ او اوس اکلنډ او جان کین دواړه په دې باور وو چې نوموړی د ډېرې ستونزغاړۍ او بې دیپلوماتیکۍ له امله د بشپړې قوماندانۍ له پاره وړ کس نه و. دغه اند د یو شمیر خورا بدو کمارنو سبب شو په کومو کې چې نابت په وار وار د لږ وړ کسانو په کټه له پامه وغورځول شو او لږ وخت وروسته یې د اشغال له پاره ډېرې مرکونې پایلې درلودې.

د اباسین پوځ اوس خپلې لمړنۍ جدي ننګونې ته چې د کندهار نیول وو نږدې کېده. داسې ګنګوسې وې چې د بارکزېو اسواله ځواک په نږدې سیمو کې له پوځ څخه راتاو شوې او برید ته چمتو دی. یوه شپه د یو غلط راپور له مخې چې برید پېښېدونکی دی، عسکر په کېږدو کې له خوب څخه وپښ کړل شول او پوځ په بیرې دفاعي لیکې جوړې کړې. دوی

تر لمر ختو پورې گوته په ماشه وینې پاتې شول. په سیمه کې په مرموزه توګه د مېکناټن د دوه پیلانو ورکېدل او همدارنګه د شپې له خوا د هغه ویالې د اوبو بل لور ته اړول چې کمپ ته یې اوبه ورکولې، داسې شک رامنځته کړ چې یوه پټه دښمنه قوا دلته شته او د یرغل له پاره ښه فرصت ته تم ده.

د پوځ له پاره دا ډېر ښه وشول چې افغانانو په خپل بشپړ قوت پر دوی یرغل ونه کړ ځکه چې په غاښیو کې اوږده مزل، پوځ څه نا څه له سېکه ایستلی و. تامس کیسفورډ لیکلي: «موږ په دغه مهال کې هېڅ د جګړې وړتیا نه لرله. هر سړي د بیا سېک اخیستنې له پاره دمی ته اړتیا درلوده او اسونه هم نور د تګ نه وو. د کمپ ملکيان له لوړې سره مخ وو او په اکمالاتو کې هم نږدې څه نه وو پاتې. موږ په رښتیا د یو لښکر د برید پر وړاندې ناتوانه او عاجز وو.»^{۴۸}

د اپرېل په شلمه د سهار شاوخوا لس بجې وې چې د اباسین پوځ خپله رښتینې لمرنۍ لاسته راوړنه ومونده. د برنز د څارګرې څانګې مشر، موهن لال کشمیري کېږدی ته یو څری راغی او وې ویل چې د دوست محمد یو مخور اشرافي له کمپ څخه لږ وړاندې له ۲۰۰ ملاتړو سره ولاړ دی او غواړي چې شاه شجاع ته بیعت وکړي.^{۴۹} بالاخره د شاه شجاع له لېږلو لیکونو څخه یوه یې پایله وژېړوله.^{۵۰} موهن لال د دغه اشرافي د بدرکې له پاره ولېږل شو چې د شاه کېږدی ته یې بدرکه کړي.

حاجي خان کاکړ حتی په نولسمه پېړۍ کې د افغاني سیاست د معیار پر بنسټ، یوه ښویه، ځانپاله او بې اصوله څېره و. د هغه نیکونو د پخوا راهیسې په سیمه کې د واک په وېشلو او پاچا جوړولو کې رول لوبولی و. نوموړی چې د دوست محمد په چوپړ کې لمړی د بامیانو والي وګمارل شو او وروسته د دوست محمد د ځانګړې اسوالې قوې د قوماندان دنده ورکړل شوې وه، دوه ځله یې دوست محمد یوازې پرېښی و، په وروستي ځل په ۱۹۳۷ کال د جمرود په جګړه کې، خو ده به تل خپله د قطعې پر ښه لوبوله. هغه وتوانېد چې د لوړي بدلولو له پاره ځان ته مناسب وخت وټاکي او د پرله پسې خیانت په وسیله په واک او ارزښت کې اوچت مقام ترلاسه کړي. مولانا حمید کشمیري په اکبر نامه کې نوموړی «پردی، خاین او د درغلی استاد» بللی چې «زهر به یې له شکرې سره ګډول» او په غوره مالۍ او درغلی به یې خپلې سیانه موخې ترلاسه کولې. اوس په داسې مهم پړاو کې پر انګرېزي پوځ باندې د یرغل په پلمه نوموړي له فرصت څخه په کار اخیستنې له خپلو ملاتړو سره یوځای خپل پلو په دې هیله بدل کړ چې له شتمنو او ساده انګرېزانو څخه ګټه ترلاسه کړي او د شجاع د لیکلي وړاندیز پر بنسټ په حکومت کې لوړه څوکی خپله کړي. په دغه پړاو کې نوموړي د اوښتني بهیر پیل کړ او د کندهار د دفاعیانو نیمګړی مورال یې مات کړ.

د یرغلګر پوځ د لوړې او وران وضعیت څخه ناخبره کندهاري اشرافیان په راتلونکو څلورو ورځو کې په ډېرېدونکي شمېر شاه شجاع ته واوښتل او راتلونکي پاچا ته یې خپله وفاداري بېرته څرګنده کړه. د شجاع له پاره دا یوه داسې معجزه وه چې ده یې نږدې هېڅ هیله نه درلوده. د دوست محمد دوه مېرني وروڼو پرته له دې چې په نېټلی د ډېرېدونکو اوښتنو ننداره وکړي، بل څه نه شوی کولای:

په سربدالی کې لکه لېوني پیلان

دوی یې کچې څاڅ سخت په عذاب کړي وو

هغه دوه ځاځمنو زمريانو يوازې دا غوښتل

چې د غچ او دښمنۍ تورې له تېكيو* راوباسي

خو دوی ملګري نه لرل او پوځ يې کوچنی و

وروسته د حاجي کاکړ له خیانت څخه

دوی د کلا د کلوپې دروازې شاته ناست وو

د دغه بخت له چپه کېدو څخه يې زړونه مات وو

کله چې دوی په خپلو لیکو کې بېلتون ولید

په خاصه توګه د شاه په پوپلزي قبيله کې

نو دوی بله لار و نه مونده

پرته له دې چې بل هېواد ته لار شي

په شپه کې يې خپلوان او عزيزان ټول کړل

او د ايران په لور روان شول^{۵۱}

په عين وخت کې د شيطان حاجي په لیدو د شاه شجاع زړه خوښ و

او د دښمن له وېرې څخه يې ځان خلاص ولید

هغه پر کرغېرن حاجي د شتمنيو باران جوړ کړ

او داسې بربښېدل چې هغه يې د سرو زرو په تېرو وېشته

پنځه ورځې وروسته د ۱۸۳۹ کال د اپرېل په ۲۵ مه کله چې شاه شجاع په اس سپور د غنمو او وربشو په پټيو او

همدارنگه د کندهار په ځنډو کې له باغونو او باغچو څخه په بریا تېرېده، حاجي خان يې کينې خوا ته روان و. په لاره

کې د نوموړي مخې ته د ښار بېلابېل پلاوي راغلي وو چې ده ته ښه راغلاست ووايي. برنز ليکلي: «خوارکيو، د ده

شاوخوا ته ګڼه ګڼه جوړه کړې وه، ګلان يې ورکول او د شاه په لاره يې شيندل. هر سړي، جګ او ټيټ، هڅه کوله

چې څنگه خپل اخلاص او خوښي د سدوزيو بيا واک ته په رسېدو وښيي.»^{۵۲} شاه شجاع چې د خپلو نږدې ملاتړو يوې

وړې ډلې بدرکه کولو او شا ته يې مېکناتېن او برنز روان وو، پرته له ساتندويانو د کندهار په واټونو کې روان او له

خلاصو دروازو څخه تېرېده. کندهار هغه ښار و چې يوازې پنځه کاله مخکې يې په برياليتوب د ده پر ضد مقاومت

کړی و.

لرغونی کندهار د شاه شجاع نيکه، احمد شاه ابدالي بيا رغولی و. هغه نوی ښار وروسته له دې اباد کړ چې زور ښار

په ۱۷۳۸ کال کې نادرشاه وسوځولو او ويجاړ يې کړ. نوموړي خپل قبر په يوه ظريفه مقبره کې خوښ کړی و چې د

همدغه ښار په زړه کې له مغولي ودانيو څخه په الهام جوړه شوې ده. شجاع تر هر څه لمړی د همدغه مقبرې بن ته

لار، خپلې د سپرۍ موزې يې له پښو وايستلې او يوازې د گومبزي کوټې ته ننوت. وروسته له دې چې هلته يې لمونځ وکړ

او له خپل نيکه څخه يې د برکت دعا وغوښته، څېرمه ودانۍ ته لار، هغه ودانۍ ته چې ابدالي د افغانستان تر ټولو

* تېکی: د تورې پوښ

سپېڅلي توکي ته جوړه کړې وه - د وړيو خرڅه چې ويل کېږي د پيغمبر محمد وه. شجاع په دواړو لاسونو راواخيسته او په داسې حال کې چې اوبښکې يې تر سترگو روانې وې، په خپل ټټر کې بې ونيوه او غېږ يې ترې چاېره کړه. درې کاله مخکې دوست محمد دلته راغلی و چې د سېکانو پر ضد جهاد اعلان کړي او د اميرالمومنين لقب ترلاسه کړي. يوسل او پنځوس کاله وروسته په ۱۹۹۶ کال کې ملا عمر هم دغه ځای ته راغی چې پښتانه علما همدغه لقب ورکړي او هغه همدلته ځان د محمد په خرڅه کې راوغښت چې مذهبي صلاحيت ورکړل شي څو د افغانستان خلک د طالبانو تر واکمنۍ لاندې راولي. اوس شاه شجاع په همدغه جامه کې ځان وغښت چې د خپل ورور، پلار او نيکه خانداني تخت ته د پاچا په توګه خپل بېرته راتګ ته مشروعيت ورکړي. دی څه باندې دېرش کاله مخکې کله چې د نيملې په جګړه کې ماته ورکړل شوه دغه تخت له لاسه ورکړی و، خو هېڅ کله نهيلی نه شو که څه هم څلور هڅې يې وکړې چې د پاچاهۍ تخت بېرته ترلاسه کړي. اوس خپل هېواد ته بېرته راغلی و او د خپل اوږدمهاله بارکزي دښمنانو د ماتې په مورکه کې و.

تامس کيسفورډ يوه اونۍ وروسته په يوه ليک کې داسې ليکلي وو:

دا ډېر خوشحاليونکی ځای دی. منظرې ډېرې عاشقانه دي. هوا ښه ده او مېوه په څرنګوالي کې دومره ښه، پرېمانه او ارزانه ده چې ته به يې تصور هم ونه شي کړی. تر ټولو ښه شفتالو، چې ګرد نه نیم تر لس نیم انچه اندازه لري، په شپږ پولي penny پېرودل کېږي، ګلابي مڼې په نېم پولي. وچ شفتالو، خوبانی، ممیز، الو او توت پرېمانه دي. یخ شربت، کباب، ډوډی، پتاسې او نور په زړه پورې خواړه په هر ګوټ کې بيخي ارزانه پلورل کېږي. یوه وړي لښکر ته هېڅ کله د مړښت له پاره داسې ځای نه و لکه دغه ځای چې دی، خو څه نه وو چې موږ دغه ځای ته د راتګ له پاره ونه زغمل! کندهار ته زموږ دوه درې سوه ميله مزل کېدای شي پرته له مسکو څخه د فرانسويانو له شاتګ سره، له بل هېڅ شي سره پرتله نه شي.^{۵۳}

له ډېرو ستونزو سره سره، د اباسين پوځ تر کندهاره ورسېد. د دوی ښه بخت او د شمېر او ځواک په هکله له مبالغې څخه د ډکو راپورونو له کبله چې دښمنان يې وارخطا کړل، دوی وکړای شول چې د سوېلي افغانستان لرغونې پلازمېنه پرته له کوم ډز ونيسي. اوس په ځانګړې توګه مېکناتن ډېر خوشحاله و. هغه خپل ګوټنيوونکي مات کړل او د ده په اند شاه شجاع ته د خلکو له خوا ښه راغلاست د نوموړي د ګرانښت مانا درلوده. مېکناتن له پنځو کالو راهيسي کله چې له لوی والي سره يې کار پيل کړ د شاه شجاع پلوي کوله. هغه باور درلود چې دی له پيل څخه پر سمه لار روان و او برنز برعکس تل پرغلطه. شاه شجاع مشروع او ګران پاچا و او بارکزي د کرکې وړ غاصبين وو. د کندهار له ماڼۍ څخه يې د بريا له احساس څخه ډک ليک اکلنډ ته ولېږه او څرګنده يې کړه چې کندهار ته تګ داسې و لکه چې پوځ ناڅاپه «جنت ته ننوځي... زه په خوبنۍ راپور درکوم چې د کندهار ښار او سيمه په بشپړ ډول په يو ارامه او هوسا وضعيت کې دي. دا د خوبنۍ ځای دی چې په داسې ګڼ مېشته ښار کې کوم جدي اړودور پېښ نه شو. د شاه شجاع واکمني کرار کرار په ټول هېواد کې ټينګېږي.»

مېکناتن زياته کړې چې شاه شجاع اوس لږ نرم شوی او چلند يې هم ارامه او ډېر حاکمانه او خانتما نه دی. «زه اوس په خوښۍ دا هم وایم چې له شاه شجاع سره زما د تېرو څلورو یا پنځو میاشتو تجربې زه په دې باور کړم چې اعلحضرت د ښه کرکتر خاوند دی.»

د خپلې پاچاهۍ په بیا تر لاسه کولو کې کومې ماتې چې اعلحضرت وزغملې خلک دې انګېرنې ته وهڅول چې د ده داعیه محبوبیت نه لري او یا دې په روحیه او توان کې بشپړ نه دی، خو داسې خلک هغه سخت او ستونزمن وضعیت ته پام نه کوي په کوم کې چې دغه هڅې وشوې. ډېرو لږو خلکو به په دغسې وضعیت کې داسې هڅو ته زړه ښه کړی وای کومې چې ده وکړي... شاه لږترلږه په هوډ او توان کې کمښت نه لري. زما په اند هغه د نرم، انساني، هوښیار، عادل او ټینګ کرکتر خاوند دی. تشې يې ښاخ او سوکتي دي. د نوموړي ښاخ په ښکاره د هغه بارکزي غاصبینو له چلند سره په ټکر کې دی کوم چې د واک ساتلو په موخه يې خپل چلند د خپلو پلویانو له کچې سره برابر کړی.

مېکناتن وویل داسې وجه شته چې نوموړی په دې هیله من کوي چې «د اعلحضرت ښاخمن چلند به کرار کرار لږ شي او یا به يې رعیت د خپل پاچا له تشریفاتو او سور چلند سره عادت شي». سوکتي يې «په اوسني کرکېچ کې بېخایه ده، خو د دې د دفاع له پاره ډېر دلیلونه شته. د هغه مالي سرچینې ډېرې محدودې دي او سخاوت يې ډېرو خلکو ته ښکاره دی.»^{۵۴}

لس ورځې وروسته د مې په اتمه کله چې د پوځ شاتنې د بمبيي لښکر له ښار څخه بهر کمپ ته ورسېد، مېکناتن شاه شجاع ته یو پرمین دربار په دې نیت جوړ کړ چې د شاه شجاع واک ته بیا رسېدنه اعلان کړي او د کندهار خلکو ته فرصت ورکړي چې په رسمي توګه ده ته بیعت وکړي. د ښار له دېوالونو بهر په عیدګاه کې یې یو شاندار چترلرونکی تخت ورته جوړ کړ او له ختو څخه پر جوړ سټېج يې کېښود. د تخت مخ سپړوزې ته و چېرته چې د چل زینې او د بابر د دالان لاندې د زاړه ښار ړنګې پرتې وې - دا پنځه کاله مخکې ټيک د شاه د ماتې ځای و. شاه په کلا کې د مانۍ له تیموري طاقونو څخه مېکناتن بدرګه کړ. مېکناتن له فرصت څخه په کار اخیستې په لمړي ځل خپلې نوې د نایب الحکومه جامې واغوستې. یو افسر ويلي: «د مېکناتن په بشپړه توګه درباري جامې پر تن وې، ټيک هغسې جامې چې په انګلنډ کې له ملکې سره د لیدنې پر مهال د مامورینو پر تن وې.»

سېر الکساندر برنز په ساده درېشي کې په دوی پسې روان و. د ده شاوخوا ته نور افغان مشران هم روان وو او داسې ښکارېدل چې له دوی سره په تودو او دوستانه خبرو اترو لګيا وو. نوموړي په خپله خندا او مودبه چلند تر یوې کچې د دوی پام ځانته داسې خپل کړ چې هېڅ بل اروپايي به یې ونه شي کړی... کومې د برم او دېدې جامې چې د مشرانو پر تن وې، بېسارې وې. د دوی په لونګيو او ټوپکو کې ګرانښه غي تومبل او اېښودل شوي وو او پر ښایسته او بې عیبه اسونو سپاره وو.^{۵۵}

د حاجي خان کاکړ او نورو هغه مشرانو شاته چې شجاع ته یې خپل ملاتړ څرګند کړی و، کین، کاتن، نات او نور بېلابېل انګرېزي قوماندانان روان وو. دوی د هرات له دراوژې او د لارې په دواړو غاړو کې د شجاع د شپلو عسکرو له کتار څخه تېر شول. د شپېلیو او بېګلو په غېر سره، چې انګرېزي ترانه يې - خدای د پاچا وساتي - غږوله، شاه شجاع په تشریفاتو د افغانستان د پاچا په توګه پر تخت کېښودل شو. د خلکو ورې کڼې ګونې ته چې د دغه نندارې د لیدو له پاره راغلي وو سلامي وکړل شوه او د دوې په منځ کې د هندي پیسو کڅوړې وښیندل شوې. د هرات یو سوداګر،

محمد حسين چې د شجاع يو مينه وال ملاتړی و او د شاه له مرګه وروسته يې د نوموړي لمړنۍ بيوګرافي ليکلې، داسې ليکلي:

هر سړی بډای شو. اعلحضرت امر وکړ چې دوه لکه روپۍ دې بې وزلو ته ووېشل شي. هغه خلکو چې د بارکزيو په وخت کې خر نه درلود، اوس يې د اسونو او اوبسانو د بڼايسټه زينونو توان درلود. د دوی کڅوړې د سپينو زرو له سکو څخه ډکې شوې. زرونو يې اندېښنې نه لرلې. پيسې دومره پرمانه وې چې ماشومانو به په کوڅو کې د سرو او سپينو زرو له سکو سره لوبې کولې؛ نو اعلحضرت او انګرېزان پر عسکرو او کروندګرو داسې مهربان وو.^{۵۶}

خو د شاه د ملاتړو له ټولو خوشبينيو سره سره، له دربار جوړونې څخه وروسته سمدلاسه يوه پېښه وشوه چې په انګرېزي سرچينو کې هېڅ ياده شوې نه ده. د ټولو افغان سرچينو پر بنسټ، دغه پېښې د شاه د نوي رعيټ تر منځ د ده د بدنامۍ په پيلامه کې بنسټيز رول درلود. محمد حسين هراتي د دغه پېښې لمړني او بشپړ توضيحات ورکړي. هغه ليکلي:

په دغه وخت کې يوه بدمرغه پېښه وشوه. کله چې د يوې ښې کورنۍ يوه نجلی په خپل کار پسې وتلې وه، يو نېشه بهرني عسکر يې لاره ونيوه، لاس يې ور واچولو، څېرمه ويالې څنګ ته يې کش کړله او د هغې بکارت يې مات کړ. د نجلی چيغې د لارويو تر غوږ شوې او دوی په منډه د هغې کورنۍ خبره کړه. د سيدانو او ملايانو په کډون ډېر خلک راغونډ شول او ټول په کډه اعلحضرت ته د عدالت غوښتنې له پاره لاړل. که څه هم ښې وغوښتل او خواشيني څرګندې شوې، افغانان چې د ناموس په دغسې ټکو کې ډېر حساس دي، په زړه کې سخت په غوسه وو. دوی ويل: «که د دغه اشغال په پيل کې داسې کرغېړنه کړنه د يوې شريفې کورنۍ پر نجلی شونې وي او که اوسنی وضعيت همداسې دوام وکړي؛ نو بيا د هېچا عزت او ناموس خوندي نه دی! دا اوس جوته کېږي چې اعلحضرت يو کوداکي او هسې په نوم پاچا دی.»

هراتی زياتوي:

د کندهار خلک تل په خپله زورتيا او د خپل عزت په ساتلو وياري او دغه پېښه يې يوازې په بشنه هېره نه بلله. که څه هم انګرېزانو د خپل ځواک په ښودنه د نجلی کورنۍ او ملاتړي چوپتيا ته اړ ايستل، د درانيو کورنۍ له غوسې څخه په جوش وې ځکه چې د دوی په عزت تېری شوی و او ويي يې په رګونو کې اېښېدې. شرم او سپکاوی يې په مخونو کې له ورايه ښکارېده. حتی د شاه وفاداره دراني خانان لکه حاجي خان کاکړ وښوده چې دغه سپکاوی دوی دردوي او که څه هم دوی خپله غوسه کابو کوله، ناراضتيا يې په چلند کې ښکاره کېده.^{۵۷}

په سراج التواريخ کې دغه پېښه لنډه خو واضح بيان شوې: «د غچ تخم د غېرتي افغانانو په ناموس پاله سينو کې وکرل شو او دغه تخم سونځ* حاصل وکړ. قومي مشران په دې اند شول چې پاچا پرته له دې چې خپل ښه نوم وساتي، يوازې د زورورو له پيالې واين څښي. دغه پېښې دراني خانان له شاه څخه پردي کړل او په پټه يې د يو ښه فرصت تر راتګ پورې خپل کړج* پالو.»^{۵۸}

يو له دغه خانانو څخه يو مخکښ د ځمکو خاوند، امين الله خان لوګری و. نوموړی د يوسفزيو يو څه نا څه تپټ

* سونځ: وېروونکی

* کړج: کينه

نسبي سپينږېري پښتون و. د هغه پلار د تيمورشاه په وخت کې د کشمير د والي مرستيال و- او ده د سدوزيو په چوپړ کې وده کړې وه. په کندهار کې د ډېرو نورو خلکو په څېر، ده هم د شاه په بېرته راتګ کوم اعتراض نه درلود، خو په دې سخت خوابدې و چې هغه د بهرني کافر لښکر په مټ راغلی و. د جنسي تېري له پېښې وروسته، امين الله خان کابل ته لاړ او په نواب باغ کې مېشت شو. نوموړی هلته د هم انده کسانو د يو اتحاد جوړولو په «فرصت پسې گرځېده چې انګرېزان له هېواد څخه وشړي».^{۵۹}

د انګرېزانو پر ضد د مقاومت لمرنۍ کړنې لږ وخت وروسته پيل شوې. د سپرې نېزه لرونکې شپاړسې ډلې دوه افسران د ارغنداب رودغاړې ته د کب نيونې له پاره تللي وو. د بېرته راتګ پر مهال پر دوی باندې د درانيو يوې ډلې بريد وکړ، يو يې په چاره ووهل شو او وروسته مړ شو. د خواجه غاښي د لارې په اوږدو کې پر انګرېزي پوځيانو باندې يرغلونه مخ په ډېرېدو او همدارنګه د دوی پر څرو او ډاګيانو باندې هم بريدونه زيات شول. د کمپ دوه سوه ملکي کارکوونکي چې بېرته هند ته روان وو، په لاره کې وغولول شول، بې وسلې کړل شول او ورپسې ووژل شول. د خزاني، مهماتو او اکمالاتو کاروانونه به په هر غاښي کې له جګړې سره مخ شول او ځاني او مالي زيانونه به يې کال.^{۶۰} د سپاهي سيتارام په اند، په دوو مياشتو کې چې انګرېزانو په کندهار کې دمه کوله، وضعيت بدل شوی و. هغه ليکي:

په لمړيو کې خلک د پاچا په بېرته راتګ خوښ ښکارېدل، خو داسې ويل کېدل چې دوی په خپلو زړونو کې له ده څخه کرکه لرله او له انګرېزانو سره يې راتګ ځان ته سپکاوی ګڼلو. دوی به ويل چې نوموړي د دوی د هېواد لاره انګرېزانو ته وښوده او دومره وخت به تېر نه وي چې انګرېزان به يې هېواد تر خپلې سلطې لاندې راولي. بيا به د هندوستان په څېر کار ترې واخلي او خپل کرکجن قانون او قاعدې به پلي کړي؛ نو له دې امله دوی په غوسه وو او ويل يې چې که شاه يوازې د خپل لښکر سره راغلی وای، هر څه به سم وای، خو کله چې دوی پوه شول چې انګرېزان بېرته نه ځي، غوسه يې نوره هم زياته شوه... که څه هم دوی ته په وار وار وويل شول چې انګرېزان د دوی د هېواد د نيولو له پاره نه دي راغلي، دوی د هندوستان کيسه نه هېروله.^{۶۱}

دومره وخت نه و تېر چې انګرېزي عسکرو او سپاهيانو ته «پرته له دې چې ډله ييز او په وسلو ښه سمبال» وي، له کمپ څخه د نه وتلو امر وشو.^{۶۲} له ټولو هغه ادعاوو سره سره چې دوی د سولې د راوستلو له پاره افغانستان ته راغلي او د هېواد د مشروع پاچا په بلنه هلته مېشت دي، انګرېزان ښه پوهېدل چې له دوی څخه کرکه کېږي او که چېرې له خپلې اډې څخه بهر ګام کېږدي، همغه شېبه به يې په ستوني چاره تېره شي.

وروسته له دې چې شاه شجاع پر تخت کېښېدل شو، د دغسې ډېرېدونکو بريدونو په ځواب کې، لارډ اکلنډ په افغانستان کې د انګرېزي پوځ د پاتې کېدو مرکونې پرېکړه وکړه. هغه لندن ته وليکل: «موږ بايد د يوې مودې له پاره دې ته چمتو وو چې د شاه ملاتړ، چېرته مو چې واک ته رسولی، وکړو».^{۶۳}

کله چې شاه په کندهار کې پر تخت کېښېدل کېده، په پېښور کې وېډ او شهزاده تيمور ډېر لږ پرمختګ کړی و. که څه هم وېډ څه باندې ۵۰۰۰ روپۍ په رشوت ولګولې، خو داسې نښې نه ليدل کېدې چې د خيبر قومونه به د شاه

ځواکونو ته د تېرېدو اجازه ورکړې. دوی دې ته هم نه وو حاضر چې د وېد په وړاندیز له دوکې څخه په کار اخیستنې د خيبر غاښي لاندې د علي مسجد کلا ونيسي او يا «پر جلال اباد يرغل وکړي او هلته د بارکزيو شتمنۍ او ملکيتونه چور او ويجاړ کړي».^{۶۴} يو مشر رت ځواب ورکړ چې لکه څنګه چې اوس شاه د کافرانو ملګری شو، «حتی که ټول بارکزي ووژل شي، دی به د خپل دين په خاطر جګړې ته مخ کړي».^{۶۵}

لکه د کلات محراب خان، افريدي او د پولې نور قومونه د شاه شجاع وفاداره ملاتړي وو او کله چې نوموړي د خپل ژوند سختې ورځې شپې تېرولې، دوی يې په وار وار ساتنه کړې وه. لږترلږه يو کس، د ملک الدين خېل د قبيلې خان بهادر خان له شاه شجاع سره نږدې خېښي لرله، خو ټول له کافرو انګېزانو او سېکانو سره د هغه په اتحاد کې شکمن وو. دا هغه څه وو چې دوست محمد ښه ګټه ترې واخيسته او هر يوه ته يې پيغام ولېږه چې «که ته نورې پيسې غواړې، راته ووايه، خو په ياد ولره چې ته يو افغان او مسلمان يې او اوس شاه د کافرانو غلام دی».^{۶۶} که چېرې د افغانيت او اسلاميت دغه نارې پوره اغېز ونه کړي، دوست محمد د احتياط له پاره په ټولو سرکښه ملکونو پورې تړلي خلک په کابل کې په پاملرنه تر خپل څنګ يرغمل وساتل چې د دوی ملاتړ تضمين کړي. شهزاده تيمور يو جذاب او کرزماتيک کس نه و. د وارخطا او بې اغېزې وليعهد شهزاده د لږنې موخه دا وه چې د خيبر مشرانو ته تمه پيدا شي، خو تيمور يو طبيعي مشر نه و. د هغه د مخ انځور ښي چې يو نری او د اندېښمنې څېرې څښتن و. وېد ده ته يو دربار جوړ کړ چې دی په پېښور کې ور وپېژني، خو په دربار کې د ده نابلديا او تېروتنې هم ښه شاګوم نه درلود. يو کتونکي ليکلي: «کله چې د دربار کېدۍ ته ننوتلو، خوارکي شهزاده چې په هغه شاهي چلند چې بايد کړی يې وای، بلد نه و، د درناوي له پاره ولاړ شو... د جګړن وېد په يو حرکت ده سمدلاسه خپله تېروتنه په خورا ډېر ناث سمه کړه او پر خپل تخت په شاهي څوکۍ کېښناست.» خو ده ژر له دغسې تشريفاتو سره مينه له لاسه ورکړه او «خپل دريځ ته په بې شمېره بې پامۍ او شاوخوا ته يې له هر څه سره په بې پروايۍ چلند کولو... په دې وروستيو کې د نسبي ورکښۍ څخه را ايستل شوی او د پردیو له ځير سره د نه بلديا له امله به په عامه ناستو ولاړو کې د خپل عظمت په ښکارونه کې له ورايه نارامه برېښېدلو».^{۶۷}

له بلې خوا تر اوسه د سېک پوځ چې رنجيت سېنګ يې د يرغل له پاره ژمنه کړې وه، کومې نښې نه ليدل کېدې. د تېرو دوو مياشتو راهيسې دا ښکاره شوه چې وروسته له دې چې لارډ اکلنډ بېرته شېملې ته ستون شو، سيانه مهاراجا سمدلاسه تر خپلې وسې هڅه کوله چې خپلې پښې له هغه ژمنې څخه وباسي چې ده د عسکرو او تدارکاتو د برابرولو په اړه کړې وه. وېد د ۱۸۳۹ کال د مارچ په ۱۹ مه مهاراجا ته په خواشينۍ وليکل چې د مسلمان پوځ او يو مسلمان قوماندان ګمارنه تر اوسه نه ده ترسره شوې او له ده يې وغوښتل چې «دغه موضوع ته سملاسي خپل پام واړوي».^{۶۸} وېد دوه ورځې وروسته بيا مهاراجا ته وليکل چې اوس څلور مياشتې کيږي چې د اباسين پوځ له فېروزپور څخه حرکت کړی، خو تر اوسه يوازې د رنجيت سېنګ د دوو اشرافيانو کورني عسکر د دندې له پاره راغلي.^{۶۹} کله چې پسرلی په گرم دوبي بدل شو، د سرتکونو لړۍ پيل شوه: سېک مامورينو په اټک کې همکاري نه کوله چې د شهزاده تيمور ځواکونه له اباسين څخه په جالو کې تېر کړي. نور مامورين د عسکرو، هستوګنځي، خوراکه توکو او وښو په برابرولو کې پاتې راغلل. عسکر لا تراوسه نه وو رارسېدلي. وېد په وار وار وليکل: «د مسلمان عسکرو چوپړ ته

سملاسي اړتيا ده.» يوه مياشت وروسته يې بيا سر وټکاوه چې «کوم پوځ چې په پېښور کې کمارل شوی، لويې ستونزې لري ځکه چې د عسکرو تنخوا لا تر اوسه نه ده ورکړل شوې». ۷۰

بلاخره د اپرېل په پای کې، په پېښور کې د رنجيت والي جنرال اويتېلې ته امر وشو چې له ځايي مسلمانانو څخه يوه فرقه جوړه کړي چې په يرغل کې مرسته وکړي. ۷۱ د مې په نيمايي کې کله چې شاه شجاع او د پوځ اصلي برخې د کندهار په شفتالو، خوبانيو او منو خېټې پرسولې، يوازې د غير منظمه سپرو يو ۶۵۰ کسيز کنډک پېښور ته راغلی و. ۷۲ د مې په ټوله مياشت کې، د خيبر مشرانو د پېښکي پيسو او ډاليو غوښتنې کولې. يو مشر ليکلي وو: «ما د خپلې غونډۍ خلک قانع کړل او اوس ۲۰۰۰ روپيو ته اړتيا ده.» په همدې وخت کې رنجيت سېنګ، وارخطا وېد ته يو پيغام ولېږه چې بېرې ته اړتيا نه شته او ايا کولای شي لاهور ته د پلان شوي يرغل په اړه د خبرو اترو له پاره ورشي؟ ۷۳ وېد يوه مياشت وروسته تراوسه تر ټولو بد خبر ترلاسه کړ. رنجيت سېنګ له ناڅاپي بې هوښۍ څخه وروسته اوس په کټ کې پروت دی. نوموړی په ۵۸ کلنۍ د جون په ۲۷ مړ شو. د هغه وروستۍ کړنه د يو شمېر لويو صدقو وېشنه وه. ويليم اسبورن په راپور کې ليکلي: «له مرګ څخه دوه ساعته مخکې، هغه خپلې ټولې کاني ور وغوښتې او خپل نومور الماس يې چې د رڼا غر نومېده، يو معبد ته، د ملغلرو ښايسته غاړکۍ بل ته، او د هغه د خوښې ټول اسونه له ټولو زينتي توکو سره درېيم معبد ته ورکړل. د هغه څلورو ښايسته ښځو او پنځو کشميري وينځو د ده له مړي سره سم ځانونه وسوځول... ډېرې هڅې وشوې چې د دې مخنيوی وکړي خو څه پايله يې ورنه کړه.» ۷۴ ايملي دغه مهال د کندهار فتح لمانځله - زموږ د نڅا مېلمستيا به ډېره له خوښۍ څخه ډکه وي. ما همدا اوس نورو رڼاوو ته مخامخ يو لوی «کندهار» سرېښ کړ. دې د رنجيت سېنګ ښځې څو مياشتې مخکې ليدلې وې او اوس د دوی پر برخليک باندې سخت په لړېکه* شوه. هغې ليکلي: «دوی ډېرې ښايسته او خوشحاله وې. د دغه خوارکيو مړينه ډېره خواشينوونکې ده. دوی يو خوشحاله مخلوق و او په بېسارې زړورتيا مړې شوې. داسې ښکاري چې د يوې ښځې د لرلو په پرتله د «سلو ښځو» د درلودلو سيستم ښه دی. دوی ډېرې مينه ناکې او وفاداره وې.» ۷۵ وېد سمدلاسه پر افغانستان باندې د يرغل په جدي پايلو پوه شو. د رنجيت سېنګ په ژوند کې وېد ته دا ډېره سخته وه چې له ژمنې سره سم له هغه څخه يو لښکر ترلاسه کړي. اوس چې هغه مړ شو، دغه کار نږدې ناشونی برېښېده. د رنجيت سېنګ يوازې څو اشرافيان له انګرايزانو سره د ائتلاف په اړه له ده سره همغږي وو او اوس به د ده د ځای ناستي پر سر د شخړې او د کورنۍ جګړې د ممکنه پيل له وجې ډېر وخت ونيسي چې انګرېزي ديپلوماسي د مړه مهاراجا پر ځای ناستي وټېل شي.

بله لويه ستونزه د اباسين پوځ ته د خوراکه توکو او تدارکاتو رسونه وه: په داسې حال کې چې په هغه پنجابي هوارو کې د اړودور پيل نږدې حتي ښکاره کېده کومې چې يرغلګر پوځ يې په برتانوي هند کې له خپلې اکمالاتي ادې څخه بېلولو؛ نو افغانستان ته د خوراکه توکو، وسلو، پيسو او تازه دمو ځواکونو د لېږلو له پاره به کوم فرصتونه وو؟ د اباسين پوځ چې همدا اوس په تجريد کې و، د پنجاب د لارې په بندېدو سره نور هم يوازې برېښېده. په عين وخت کې، دغه پوځ د منځنۍ اسيا په غرونو کې نور هم د ننه روان و چې تدارکاتي تک لوری يې لا اوږد، حساس او زيانمنوونکی

* لړېکه: اندېښنه، لرزه

کېده او پرته له مرستې، د هېڅ کار سم پرمختګ شونی نه و نو يو سخت يرغل، چې بريا يې نامالومه وه، نور هم سخت شو.

د ۱۸۳۹ کال د جون په ۲۷ مه، کومه ورځ چې رنجيت سېنګ د مرګ په حالت کې و، د اباسين پوځ له کندهار څخه د کابل په لور وخوځيد. دغه ځواک اوس په درې برخو ووېشل شو او په ثابته توګه يې د ورځې شاوخوا ۱۵ ميله مزل کولو. دغه مارش د مخکني په پرتله لږ چټک و ځکه چې جان کين پرېکړه وکړه چې د کلابندۍ درنې وسلې چې په مخکني مارش کې يې ډېرې ستونزې رامنځته کړې وې، په کندهار کې پرېږدي. ده دغه پرېکړه د هغه مشورو پر بنسټ وکړه چې د غزني او کابل استحکامات دومره غېښتلي نه دي او شجاع ده ته ډاډ ورکړی و چې پوپلزي به د پوځ له رارسېدو سره سم واک په خپل لاس کې واخلي او د غزني دروازې به پوځ ته خلاصې کړي. په کندهار کې يوه ۳۰۰۰ کسيزه چوڼۍ د شجاع د يو کشر زوی، شهزاده فتح خان د تش په نامه واکمنۍ لاندې پاتې شوه، خو په حقيقت کې دغه چوڼۍ د تورن جنرال نابت تر قوماندې لاندې وه. د درانيو ډېری اشرافيان چې شجاع ته يې بيعت کړی و، هم په کندهار کې پاتې شول. يوازې حاجي خان چې د لور مقام هيله يې درلوده، له پوځ سره مل شو.

په کندهار کې دوه مياشتنۍ دمه وروسته له دې پای ته ورسېده چې په لوېديځ کې له هرات څخه او په ختيځ کې له غزني څخه انډېښمنوونکي څارګريز راپورونه راورسېدل. په هرات کې وزير يارمحمد الکوزي ځان د هغه احسان پوروری نه ګڼلو کوم چې انګرېزانو يې پهرات باندي د پارسي ويجاړوونکي يرغل د پای ته رسولو په بدل کې تمه کوله او پر ځای يې، د پارسي پوځ له شاتګه يوازې څو اونۍ وروسته، نوموړي له انګرېزي استازي اېلډرېډ پاتېنګر سره چې لږ موده مخکې يې ۳۰۰۰ پونډه د خپرې په توګه په ښار کې لګولي وو، شخړه وکړه، د هغه د يو چوپړيال لاس يې غوڅ کړ او په خپله يې د پاتېنګر د وژلو هڅه وکړه. وروسته دغه وزير د پارس له محمد شاه سره چې پوځ يې تر دې وروستيو پورې د ده د ښار مخې ته کمپ جوړ کړی و، په پټه خبرې اترې پيل کړې او څرګنده يې کړه: «زه په خداي قسم کوم چې زه د شاهانو شاه [د پارس شاه] غضب د يو ميليون انګرېزانو د مهربانۍ په پرتله غوره بولم.»^{۷۶} مېکناټن ډاډه نه و چې د اړيکو د شلېدو پره پر يار محمد وه او يا د ډېرې تجربې پر خاوند، پاتېنګر؛ نو ده پرېکړه وکړه چې يو پلاوی هرات ته ولېږي چې هرات بېرته خپل کړي. مېکناټن له برنز څخه وغوښتل چې د دغه پلاوي مشري وکړي، خو نوموړي په هوښيارۍ دغه غوښتنه ونه منله ځکه چې ده غوښتل چې په کابل کې وي او هلته کله چې مېکناټن بېرته لاړ شي، د هغه ځای ناستی شي او بل دا چې، لکه څنګه چې وروسته څرګنده شوه، د دغه پلاوي د ماموريت بريا ناشونې بڼه پېښېده؛ نو مېکناټن د ده پر ځای دارسي ټاډ D'Arcy Tidd چې پارسي يې خبرې کولای شوې او په تهران کې د برتانيې په پوځي ماموريت کې د هېنري لارنسن همکار و، هرات ته ولېږه. برنز خپل يو ملګري ته وليکل: «ځوان پاتېنګر غواړي چې د وژنې د ګواښ له امله بېښه ترې وغوښتل شي. تورن ټاډ سبا ته د هرات په لور ستنېږي او زه له وړاندې وایم چې هېڅ به ونه شي کړی ځکه چې له دوی سره هېڅ نه شي کولای.»^{۷۷}

ټاډ ته ورکړل شوی دستور ساده و: یار محمد دې خپل ملگری کړي، د ایران په پوله پروت هرات دې د انګرېزانو متحد کړي او د شاه شجاع د واکمنۍ پوله دې ورسره مالومه کړي، خو دومره وخت نه و تېر چې ټاډ په وېرجه بڼه د یارمحمد په هکله یو لیک ولېږه او لیکلي یې وو چې یارمحمد ته به چې هر څوک په لاس ورغلل، په زور او جبر به یې په ظالمانه توګه پیسې ترې اخیستې چې د هرات خزانه پرې بېرته جوړه کړي:

کوم سړی چې غوره شوی و، په عامه توګه یو خان و چې خلکو به ډالی ورکولې؛ نو له دې کبله داسې انګېرل کېدل چې شتمن به و او یا د مرګ د سزا یو ترسره کوونکی و چې د خپلې دندې په نه ترسره کولو د شتمنۍ په ټولولو تورن شوی و. وروسته دغه تورن تر شکنجې لاندې راوستل شو. د شکنجې تر ټولو عامه بڼه په کرار اور باندې په اوبو کې د تورن اېښول او یا وړیتول او پخول وو. په دغسې وخت کې له کومو داروونکو نابغوي جزاوو څخه چې کار اخیستل کېده دومره کرکجنې وې چې هېڅ د یادولو وړ نه دي. له ډېر درد څخه تاو راتاو سړي کرار کرار خپله شتمني برېښده کړه او مخکې له دې چې مړ شي، هغه پوه شو چې ښځې او لورانې یې په ترکمنانو خرڅې شوې او یا د ده د وژونکو د چوپړیالانو او جارو کوونکو تر منځ ووېشل شوې. له دوو وروستي قربانیانو څخه یو یې نیم کباب او بیا په ډېرو وړو ټوټو غوڅ کړل شو، دویم یې په جوش اوبو کې خوړین او وروسته پوڅ کړل شو.^{۷۸}

هرات انګرېزانو ته یوه داسې معضله پیدا کړه چې دوی د اشغال په پېر کې ښه ورسره بلد شول او وروسته نور ښکېلاکي ځواکونه هم ورسره مخ شول. لکه څنګه چې ټاډ په یو لیک کې مېکنانن ته لیکلي وو: ایا باید هڅه وشي چې «د انسانیت کټو ته وده ورکړل شي». د ټولنیزو اصلاحاتو ملاتړ وشي او داسې دودونه منع کړل شي لکه د زناکارو ښځو سنگسار؟. په څارګره څانګه کې یوازې وېډ، کله چې له دغې پوښتنې سره مخ شو، په وضاحت وویل چې دوی د ملت جوړونې او یا د ښځې او نر د حقوقو د اصلاحاتو له پاره هلته نه دي تللي. هغه لیکلي: «زموږ د بنسټونو د فضیلت په اړه له هغه اوچت باور څخه پرته چې موږ ورسره اشنا یو او په یوه نوې او نه ازمویل شوې خاوره کې د دوی په پلي کولو کې زموږ د اندېښنې له څرګندونې څخه پرته، بل هېڅ داسې څه نه شته چې وېر ترې وشي او یا له هغوی څخه خوندي وساتل شي. دغسې لاسوهنه، که له تاوتریخوالي څخه ډک غبرګون نه زېږوي؛ نو لږ تر لږه به تل ترخې شخړې رامنځ ته کړي.»^{۷۹}

په عین وخت کې په کابل او غزني کې د وېډ څارګرو د دوست محمد په اړه راپورونه ورکول چې په اغېزمنه توګه او په بشپړه سېکمنتیا د انګرېزي پوځ د پرمختګ پر ضد خپل پوځ جوړوي او دفاعي کرښې بیا رغوي. هغه د کابل سیند له لارې جلال اباد ته په لویه کچه اکمالات وکړل او د کابل له علماوو څخه یې د شاه شجاع پر ضد د جهاد فتوا ترلاسه کړه. نوموړي په یوه هڅه کې ایران ته هم ولیکل چې محمد شاه وډوماري چې د جګړې ډګر ته لاړ شي، «اعلحضرت ته یې ټینګار وکړ چې پرته له ځنډه د ده سره مرسته وکړي» او څرګنده یې کړه چې اوس به دا د ده وروستی فرصت وي مخکې له دې څخه چې انګرېزان په افغانستان کې ځان ته ځای پیدا کړي. هغه لیکلي وو: «د یوې چینې خوله پر یوه ستن هم بندېدې شي، خو چې یو ځل یې اوبو سر وکړ، بیا یې پیل هم مخه نه شي نیولای.»^{۸۰} د دوست محمد د ټولو کړنو په هکله څارګریزه راپورونه انګرېزي کمپ ته د جون په ۲۰ مه ورسېدل او پرېکړه وشوه چې هر څومره ژر پر دوست محمد برید وشي همدومره به ښې پایلې ولري.

له کندهار څخه تر غزني پورې د انګرېزي پوځ د ۲۰۰۰ میلو مزل په اوږدو کې، دوی لمړی د ارغنداب له حاصل خېزه

درې څخه تېر شول چې خړې اوبه په کې بهېدې او سپين زر رنګه ولې په کې ولاړې وې او د پڼې* ويالې د انار، انګور او سرو توتو د باغونو له ليکې څخه چې د خټې دېوالونه ترې چاپېر وو بهېدې، خو له دې څخه وړاندې، څومره چې پوځ د ارغنداب له غاړې او د پڼې ويالو له شېبې چې د درې تر لمخې د خټکو تر پټيو غځېدلې وه، ليرې کېده، همدومره به وچې سيمې ته ننوت. د قلات غلزې Qalat e-Ghizai شاوخوا سپينې ځمکې چې سپين وابښه يې باد رپول، کرار کرار ډېرينو غونډيو ته لار خلاصوله. دغه سيمې يوه گوښه د پرښو او بکرو منظره جوړوله چې ځای ځای به د سپينو کوکنارو پټي او بانجاني څڅ* په کې ليدل کېدل. انګرېزي لښکر اوس د غلزيو سيمې ته ننوت. ويليم ټېلر ليکلي:

دا يوه وچه، غرنيزه او طبيعي سيمه وه. لارې يې ډېرې سختې او کله کله تګ پرې نږدې ناشونی و. غلزي زموږ په ليدو سره د خټو بې شمېره کلاوو ته، چېرته چې ډېرې غونډۍ دي، وتښتېدل. دوی زموږ لارې نيولو ته هېڅ زړه ښه نه کړ. په هستوګنځايونو کې چې دوی پرېښي وو، موږ يو څو بدرنګه زړې ښځې او سږي وليدل. دوی دواړو موږ ته يو شانته په غوراوي ښه راغلاست وکړ... موږ نېکبخته وو چې د غلې او وښو زېرمې مو وموندې. ځايي خلکو زموږ د راتګ په اورېدو غلې خښې کړې وې. د اوبو کمښت مو هم نه درلود ځکه چې په سيمه کې له هر لوري ويالې او سيندونه تېر وو، خو د دغه ښېګڼو انډول د ملخو خوروونکو کلو برابر کړی و. د دوی دومره ډېرې کلې وې چې اسمان يې سم تياره کړی و او په دوامداره توګه يې زموږ په غوږونو کې ښکاري جوړ کړی و. داسې ښکارېدل چې ملخ د سيمه ييزو خلکو په زړه پورې خوراک و. دوی به ملخ په کرار اور ډاډه کړل او په نات به يې په چټکۍ وخوړل، خو موږ ونه شو کړای چې دغه خوراک ته زړه ښه کړو که څه هم زموږ څېره دومره خوندوره او او ډېر ډوله نه وه.^{۸۱}

کين د جولای په ۱۸ مه دوه څارګريز خبرونه تر لاسه کړل. لمړی، د پوپلزيو دسيسه چې د ښار دروازې به پرانيزي بربنډه شوې او د شاه شجاع د وفادارو پر ځای غلزي چې بارکزيو ته وفاداره وو ګمارل شوي وو او دويم خبر، د غزني په شاوخوا کې بارکزي د کلک مقاومت له پاره تابيا نيسي. محتاط کين پرېکړه وکړه چې تر هغه وخته تم شي چې د شاه شجاع په مشرۍ د پوځ منځنۍ برخه او د وېلشر په مشرۍ د پوځ وروستۍ برخه ور رسېږي.^{۸۲} کله چې ټول ځواکونه غونډ شول، دوی په داسې حال کې چې پوځي ډلې يو بل ته نږدې روانې وې، مخ پر وړاندې مارش پيل کړ. د جولای په ۲۰ مه د لمر خټو پر مهال د غزني منارونه د بوټيو پر سر ښکاره شول او له دوی څخه وړاندې داسې يوه لويه کلا تر سترګو شوه چې په مرکزي اسيا کې يوه تر ټولو لويه او نه ماتېدونکې کلا وه. کين ليکلي: «د راپورونو پر بنسټ، د دې پر ځای چې دغه کلا ډېره کمزورې او د مقاومت توان ونه لري، يو دويم جبرل الطارق مو مخې ته څرګند شو. يو اوچت او سم رغول شوی دېوال چې د يوې ستوغي غونډۍ پر سر جوړ شوی و او په هر لوري کې يې بې شمېره برجونه درلودل. کرد راګرد يې ښه پاتې او د اوبو خنډقونه جوړ وو. چې لنډه يې ووايم، موږ هک پک شوو.»^{۸۳} د غسې نه ماتېدونکو دفاعي کلاوو شتون د انګرېزي څارګرې ادارې ناکامي ښودله او اوس مالومه نه وه چې څه بايد وشي. د کلابندۍ درنې وسلې ۲۰۰ ميله شاته له نات سره په کندهار کې پرتې وې. يرغلګرو ته وړاندې تګ شونی نه و ځکه چې که غزني همداسې پرېږدي، د دوی د اړيکو لړۍ به وګواښي او د پوره تدارکاتو د نه شتون له امله، دوی نه شا ته تګ کړی شوی او نه يې اوږد مهاله کلابندي جوړولی شوی.

لکه څنګه چې وېره کېده، د انګرېزانو په نږدې کېدو سره افغانانو په کلکه مقاومت پيل وکړ. د دوی اسوالې ډلې د

* پڼه: اوبونه، خړوبونه

* څڅ: يو ډول اغزن ساري بوتی دی چې بانجاني رنګ او تار ته ورته ګل پانې لري.

سپاهیانو مخکنی لیکې تر بریدونو لاندې ونیولې او کله چې یرغلګرو هڅه وکړه چې د کلا شاوخوا ته سنګر ونیسي، دوی د کلا له دېوالونو څخه پر دغه یرغلګرو د مرمیو باران جوړ کړ او پرې برلاسي شول. سیتا رام لیکي: «دښمن په ډېر قوت را ښکاره شو او سختې دزې پیل شوې. افغانانو د دغه کلا په قوت باور درلود. دېوالونه ډېر اوچت وو او ختل پرې شوني نه وو او زموږ پر اس باندې اېښو سپکو توپچي وسلو پر دوی هېڅ اغېز نه درلود. افغانستان ته له راتګ راهیسې، دا لمړی ځل و چې موږ له جګړې سره مخ شوو.»^{۸۴}

دلته افغانانو هم په لمړي ځل د خپل اوږد میله تور توپکو کره توب وښود، د ۱۹ پېړۍ لیرنښې توپک. کله چې نښه وېشتونکو انګریزي پوځیان د خپلو توپکو د اعظمي واټن د ننه وموندل، دوی به ډز وکړ او په دې توګه یې ګڼ شمېر سپاهیان چپه کړل. میرزا عطا لیکلي: «هره مرمی به چې له کلا څخه فیر شوه، پر انګریزي عسکرو به لکه د الهي جزا په څېر ولګېده. عسکر وري پاتې شول او څاروي له اوږده مزل څخه ستړي وو او تر ماښام پورې یې بارونه تر هغه وخت پورې پر شا پاتې وو تر څو چې د لنډمهاله سنګرونو او مورچلونو تر شا کمپ جوړ شو. له کلا څخه د یو لوی توپ چې زبرزن نومېده ډز وشو او اوبښان، عسکر او اسونه داسې په هوا شول لکه کاغذ باد.»^{۸۵}

په دغه شپه، انګریزانو له کلا څخه د شنو رڼاوو اشارې ولیدې او دوی ته د سوېل په غرونو کې په نورو رڼاوو ځواب ورکړل شو. د دغه اشارو موخه انګریزانو ته تر هغه وخته څرګنده نه شوه تر څو چې سهار وختي پر دوی باندې له شا څخه یوې اسوالې ۲۰۰۰ کسيزه د څاڅمن سترګو غازیانو ډلې برید وکړ. وروسته له دې چې سپېدې وچاودې، دوی سمدلاسه د کمپ شاته د جهاد له شنو جنډو سره په لوړو ځمکو ښکاره شول. کله چې د خطر بېګل وغږول شو، د جهادیانو مخکښې برخې وکړې شول چې د دفاعي خندقونو څخه تېر او نېغ د شاه شجاع د کمپ منځ ته ورسېږي په داسې حال کې چې د الله اکبر نارې یې وهلې او د ځان وژنې په زړورتیا یې تر هغه وخت جګړه وکړه تر څو چې کلابند شول.

په پای کې یوازې ۵۰ کسه تسلیمي ته حاضر شول او حتی دوی کله چې شجاع ته کش کړل شول، ده ته یې په سپکاوي «په زړه کې کافر او د کافرانو ملګری» وویل.^{۸۶} په داسې وخت کې چې شجاع د غوسې پزه کش کوله، یو غازي په پټه یو خنجر راوايست او د شاه د وهلو هڅه یې وکړه. وروسته له دې چې دغه کس په ډېرو کسانو کابو او ووژل شو، د شجاع ساتونکو سمدلاسه د دغه اسیرانو له ټولې ډلې څخه سرونه غوڅ کړل چې مېکناټن ته یې سخته لږیکه ورکړه. داسې راپور ورکړل شوی چې د شجاع کسانو په خدا او توکو دغه کم بخته خواري «په چرو او تورو ټوټې ټوټې کول». لکه څنګه چې بنديان پراته او لاسونه یې تر شا تړلي وو، موهن لال لیکلي: «انګریزي کمپ ته څېرمه د بې شمېره بندیانو وژنې، زموږ په کړنو یوه بې خونده رڼا واچوله. په یقین سره، هېڅ هېواد به په بې کچې ظالمانه او وحشیانه توګه د ۵۰ کسانو وژنه د یو کس د سپکاوي په بدل کې ونه مني او نه به یې منظور کړي؟»^{۸۷}

په راتلونکو ساعتونو کې موهن لال د انګریزانو په ژغورنه کې له هغه انجر بنجر څخه چې دوی په خپله ځان ته جوړ

کړی و، اړین رول ولوبولو. يوه ورځ مخکې کله چې انګرېزان کلا ته نږدې کېدل، د بارکزيو يو مشر شهزاده او د دوست محمد سيال، عبدالرشید خان د جګړې له کرښې تېر او موهن لال ته يې ځان تسليم کړ. نوموړي موهن لال د منشي توب له وخته پېژنده کله يې چې په ۱۸۳۰ مو کلونو کې له وېد سره د څارګر په څېر په کندهار کې کار کولو. عبدالرشید د موهن لال په کېږدی کې ده ته وويل چې دغه کلا يوه لويه نيمګړتيا لري. د انګرېزانو په نږدې کېدو سره د کلا ډېرې دروازې په خښتو پټې شوې وې، خو د کابل دروازه پرانيستې پاتې شوه چې له دوست محمد سره دوامداره اړيکې وساتل شي. کله چې برنز دغه مالومات کين ته ورکړل، اعلیٰ سر قوماندان پرېکړه وکړه چې پرته له دې چې همغه شپه بريد وکړي، بله چاره نه لري او هيله من و چې دغه نابره بريد به د پلان او څارګريزو مالوماتو د نه شتون تلافي وکړي.

يو پلان په چټکۍ جوړ شو. د توپچي پرله پسې ډزې او پر سوېل باندې يو انحرافي بريد به انجنيرانو ته مهلت ورکړي چې د کابل دروازې ته وڅښېږي او هلته چاودنيز توکي کېږدي څو دروازه والوزوي. پر دې پسې به يو ډله ييز يرغل چې توپک به په برجو سمبال وي پيل شي. هنري ډيورنډ چې په خپله خوښه د چاودنې ډلې مشري ته حاضر شو، ليکلي: «دغسې عمليات له خطر څخه ډک وو او حتی بريا يوازې د ډېرې مرګ ژوبلې په زغملو اټکل کېدای شوی.» کله چې ډيورنډ دغه خبره له کين سره مطرح کړه، اعلیٰ سر قوماندان ځواب ورکړ چې بله چاره نه شته ځکه چې يوازې د دوه يا درې ورځو له پاره په زېرمتون کې ډوډۍ پاتې ده.^{۸۸}

پاتې ورځ په څار تېره شوه. کين او انجنيران پر اسونو د کلا د بهرني دېوالونو شاوخوا د خوبانيو او چارمغزو د باغونو د دېوالونو تر شا چې د کلا په تېرکښو کې له تورټوپکو نښې ویشتونکو څخه په امان وو، وګرځېدل. له نيې شپې څخه لږ مخکې، امر ورکړل شو چې عسکر بايد په څلورو بجو راغونډ شي او د خپلو خوليو سپين پوښونه ليرې کړي چې له کلا څخه په اسانۍ ونه ليدل شي. مېکناتن د شپې په دوو بجو شجاع يوې غونډۍ ته بوتلو چې د کابل دروازې ته مخامخ او اوچته پرته وه. د هغه د بيوګرافي ليکونکي، محمد حسين هراتي د خبرو پر بنسټ: «مېکناتن ته دا عزت په برخه شو چې شاهي حضور ته لار شي او اعلحضرت ته بلنه ورکړي چې د هوشيار صوفي بهلول د زيارت غونډۍ ته لار شي چې له هغه ځای څخه د غزني پر کلا د يرغل ليدنه وکړي. وروسته له دې چې اعلحضرت پر خپل ځای کېښناست، سمدلاسه د توپونو اورجنې ډزې پيل شوې.» (۸۹) شاه شجاع په خپل بربنډ موقعيت کې له کلا څخه د سختو ډزو لاندې راغی، خو له دښمنۍ څخه په خپله ډکه زورتيا له ځايه ونه خوځېد. نوموړي په دې کار خپل انګرېزي پالونکي اغېزمن کړل چې د ده په هکله د درواغو کيسې ورته ويل شوې وې چې د جګړې له ډګره له وخت څخه مخکې وځي.

سيتا رام د انحرافي قوې يوه برخه و. هغه ليکلي: «امر راکړل شو چې سور اور بل کړو چې د غازيانو پام بلې خوا ته واړوو. په دغه شپه ډېر باد لګېده او له دورو څخه جوړو ورېځو هر څه د معمول په پرتله تياره کړي وو. کله چې ډزې پيل شوې، موږ غازيان وليدل چې له مشالونو سره يې منډې وهلې او سمدلاسه ټول ځای داسې ښکارېده لکه دېوالي

پوجا Diwali puja».^{۹۰}

په سوېل کې د ډزو د درزاري برعکس، د کلا په شمالي اړخ کې چوپه چوپتيا وه کله چې ډيورنډ او نورو انجنيرانو په تياره کې د دېوال په لور څښېدل پيل کړل. دوی اندېښمن وو ځکه چې بريا د محرميت په ساتلو تړلې وه او مېکناتن د شجاع کارکوونکو ته د يرغل پلان ښودلی او د جګړې په ټولو طرحو د شجاع کمپ خبر شوی و، خو دغه پلان د مدافعينو غوږو ته نه و رسېدلی. د سپېدو له چاودو مخکې، ډيورنډ د کلا د دروازې تر ۱۳۷ متره وڅښېد چې ناڅاپه د

يو پيره دار له خوا وننگول شو. هغه وروسته ليكلي: «يو ډز او يوې چيغې وويل چې ډله وليدل شوه، سمدلاسه افغانان څك شول، توپكوالو له دېوال څخه په چټكي د خطر زنگ وواهه او ناڅاپه په كلا كې د مورچلونو له پاسه شنه رڼا خپره شوه او دروازې ته نږدې ځايونه يې ښه رڼا كړل. د كلا له لاندني برخې څخه په لنډ واټن كې زموږ د ليكې پر اوږدو باندې ډزو به ټول انجنيران او نور كسان هلاک كړي وای، خو په تعجب سره د كلا له هر تيركش څخه ډزې روانې وې، خو زموږ ليكه پرته له دې چې د كلا له لاندینې برخې څخه حتی یو ډز پرې وشي، تېره شوه.» د باروتو كڅوړې كېښودل شوې او پلټې ته اور ولگول شو. په داسې حال كې چې دفاعيان له تيركش څخه د ليد او ډزو د محدودیت څخه په تنگ شول، دوی به پر دېوال ودریدل، ښكته د دېوال بېخ ته به یې په ډزو د تیرو او خښتو ټوټې والوزولې او بېرته به د دېوال شاته شول. كله چې يوه لويه چاودنه وشوه، انجنيرانو د خندق په اوبو كې غوټه ووهله او بلې خواته سمدلاسه د پرمختګ بېگل ووهل شو.^{۹۱} د دروازې په لور د عسكرو مشري وليم ډني William Dennie كوله او په دوی پسې له لږ څنډ وروسته، د جنرال رابرت سېل په مشرۍ يوه ډله روانه وه. رابرت سېل د خپلو كسانو په منځ كې جگړه مار باب نومېده ځكه چې ده نه غوښتل د كتار په شا كې پاتې شي او تل به په تن په تن جگړو كې ښكېل و.

محمد حسين هراتي د شاه شجاع ترڅنگ د غونډۍ له سر څخه ننداره كوله. هغه ليكلي: «د كلا دروازې والوزول شوې او انكړېزانو تن په تن جگړې ته منډه كړه. دوی تر هغه وخته وجنگېدل تر څو چې د تسليمي چيغې اسمان ته اوچتې شوې. «ال امن، موږ مه وژئ» او افغان عسكرو خپلې وسلې پر ځمكه واچولې. د هغه چا چې اجل پوره و، ووژل شول. ځينې نور، ښځې او نارينه، اسير ونيول شول او د دوی مال، شتمني او څاروي شوكماری ته پرېښودل شول.»^{۹۲} ميرزا عطا د دفاعيانو په اړه خپله ژوره خواخوږي ښودلې. ده ليكلي:

كله چې دوی باروتو ته پلټې ولگولې، دروازه له ډېرو سوريو څخه په غلبيل بدله شوه او پر ځمكه ولوېده. چاودنې هوا د دورو له توپان څخه ډكه كړه او هيڅ شی نه ښكاره كېدل. د شاه عسكرو په منډه پر كلا يرغل وكړ او د ۳۰۰ غازيانو يا د خپل اېمان له پاره له جنګياليو سره مخامخ شول. غازيانو خپلې تورې را وايستلې چې د خپل دين د دفاع له پاره وجنگېږي او درې ځلې يې انكړېزان له دروازې څخه بهر شاته وتمبول. عسکر دې ته اړ شول چې شاتګ وكړي او د زر فوټه په واټن كې يې ډزې كولې، خو جنرال سېل او اعلي سر قوماندان بيا عسکر راغونډ كړل. دوی كلا ته ننوتل او غازيان يې له پښو وغورځول. د بنګال پوځ يو ځل بيا پر كلا يرغل وكړ او د كلا قوماندان، نواب غلام حيدر خان [د دوست محمد زوی چې يو كال مخكې يې برنز له كابل څخه د وتلو پر مهال بدرګه كړی و] خپلو ځايينو ملګرو يوازې پرېښود چې خپل ځانونه وژغوري او چټل انګرېزي سره زر تر لاسه كړي. دوی انګرېزي رشوت ومانه، مخونه يې په خيانت تور شول او له جگړې څخه وتښتېدل. پاتې غازيان د جنت له ويالو څخه د شهادت جام تر څښلو پورې وجنگېدل او د جنت بڼ ته چې لاندې يې سيندونه بهيرې يورل شول. خدای دې د دوی پر روح رحمت و اوړوي. يوازې د غازيانو له مړينې وروسته، انكړېزانو د غزني كلا ونيوله او بريا يې ترلاسه كړه.^{۹۳}

په داسې حال كې چې د كلا په ښكتنۍ برخه كې لوتماري روانه وه، پورته د كلا په پاسنۍ برخه كې مقاومت په زړوتيا روان و. جورج لارنس ليكلي: «افغانانو په باتوري په تورو جگړه كوله، حتی هغه وخت يې هم زموږ يو شمېر خلك ټپي كړل چې دوی زموږ د توپكو په برچو سوري شوي وو.»^{۹۴} د ده د ملګري، نوبل چېمېرلېن د انګرېزي عسكرو چلند خوښ نه شو. وژني او بې رحمۍ اوس ټول ځايونه نيولي وو. نوبل ليكلي: «عسکر به د لوتمارۍ په موخه كورونو ته

ننوتل، په دغه توګه ډېر خلک ووژل شول... زه نه غواړم هغه ظلم او وحشت درته بيان کړم کوم چې ما په هغه ورځ وليد ځکه چې زه ډاډه يم چې ستا به له بشريت څخه کرکه وشي: خو زه خوشحاله يم چې ډېر لږ بنځې او ماشومان مړه شول او دا هم د حيرانتيا ځای دی ځکه چې له هرې کوټې څخه به چې د چا د خوځېدو غږ واورېدل شو، سمدلاسه به لس، دوولس ډزې پر کوټه وشوې او له دې وچې ډېر بې ګناه خلک ووژل شول.^{۹۵} د سپېدو له چاودو سره، د دفاعيانو تېښته پيل شوه. تامس کيسفورډ ليکلي:

يو شمېر دښمنان وليدل شول چې له کلا څخه په پريو ښکته کېږي. ځينې يې په ښکته کېدو کې وويشتل شول او ځينې چې په ښکته کېدو بريالي شول، په پټيو کې سپرو عسکرو ته تورو ووهل. وروسته له دې چې ټوله کلا زموږ لاس ته راغله، هغه ډلو چې په کورونو کې يې دروازې پر ځانونو پسې تړلې وې لا تر اوسه په عسکرو ډزې کولې. هغه کسان چې تسليم شول، يو ځای به وساتل شول، خو مشران او نور هغه کسان چې زموږ ډېر سړي يې د کلا له نيولو څخه ډېر وخت وروسته ووژل، ځای په ځای به وويشتل شول. هر څه چې په کرار شول، له يو کور څخه يوه ډله راووتله چې ځان ته د تېښتې لاره پيدا کړي، په دغه هڅه کې يې ډېر سړي تېيان کړل.

کيسفورډ زياتوي:

دغه ګڼ شمېر ظالمانه وژنې ډېرې وپروونکې وې. په يوه دهليز کې، چې زينې ورڅخه د کلا سر ته ختلې وې، دېرش، څلوېښت مړي پراته وو او ډېری يې نيمه سوځېدلي او اور پرې بل و... ځينې اغېز کوونکې صحفې د مړيو په ايستلو کې رامنځ ته شوې. يوې ډلې چې يو مړی يې له يوه کور څخه وايست، کوري چې مړی بېرته شاته کش کړل شو، کله چې دوی شاته وکتل، يوه بنځه او يو ماشوم همدغه مړی ته په ژړا ناست وو. هر کور او هره هټی لوت او زيانمنه شوه او داسې کور نه موندل کېده چې پر هغه به د وينو داغونه نه وو. ۵۰۰ تر ۶۰۰ مړي په کنده کې وشمېرل شول او ښايي په ټوله کې لږترلږه ۱۰۰۰ کسه وژل شوي وي. تېيان په بد حالت کې وو او په ښار کې زموږ تر شتون پورې يې پالنه کېده... ځينې سوځېدلي، ځينې په مرمۍ يا برجې تېيان، د نورو د بدن غړي ټوټې ټوټې او حتی ديارلس کسه د توپ په يوه چاودنه کې الوتي وو.

د کلا حاکم، د دوست محمد زوی حيدر خان د يوې دروازې پر سر په يو برج کې وموندل شو او وروسته له دې چې د ژوند تضمين يې وشو، خپله توره يې تسليم کړه.^{۹۶}

د سهار په ۹ بجو، مقاومت پای ته ورسېد او اوس د غنيمت وېش کارکوونکي په سيستماتيک ډول د لوت شوو مالونو په راټولولو لکيا شول چې د عسکرو ترمنځ يې ووېشي. دغه کار پنځه ورځې ونيوې چې ټول لوت شوی مال راوباسي. د ميرزا عطا د ليکنو پر بنسټ: «دوی خپل ساتنځای ته ۳۰۰۰ د ترکي، عربي او ايراني نسل اسونه؛ ۲۰۰۰ کابلي، بلخي، بخاري او بغدادي اوښان بوتل او اصفهاني او تهراني د تورو لاسټي، په سلګونو د پشميني کشميري شالونه، په زرګونو د ممیزو، بادامو، مالګيني پستو، کوچو، وريجو او اوږو ډېری او په زرګونو تومانچې يې راټولې کړې وې.» روڼ اندی ميرزا عطا د غنيمت په څيزونو کې له يو څيز سره چې د انګرېزانو ورته پام شوی نه و، مينه درلوده: د کندهار ماڼۍ کتابتون - «په پارسي او عربي ژبه څو زره ګټور او بې جوړې کتابونه چې د ټولو علمونو، منطق، ادبي نقد، د قانون تيوري، فلسفې، نحوې او پښوې* په اړه وو.»^{۹۷}

دا يوه لويه بريا وه: انګرېزانو د غزني نه ماتېدونکې کلا له لمړي ځل ليدو څخه ۷۲ ساعته وروسته تر خپل واک لاندې

* پښوې: ګرامر

راوسته. همدا راز ۱۰۰۰ کسه یې ووژل، شاوخوا ۳۰۰ افغانان ټپي شول او ۱۵۰۰ کسه اسیر ونيول شول. برعکس، د انګرېزانو تلفات يوازې ۱۷ کسه وو او شاوخوا ۶۵ کسه ټپي شوي وو.^{۹۸}

لکه څنګه چې وروسته ديورنډ ورته اشاره کړې، دغه بریا يوازې د ښه بخت له وجې وه. په کندهار کې د کلابندی توپونو په پرېښودو او پرته له پوره اکمالاتو څخه د غزني په لور په ستنېدو سره، کين «لویه پوځي تېروتنه وکړه، خو لکه د انسان په پاملرنه او بصیرت باندې د ملنډو په توګه، جګړې کله کله داسې بېلګې رامنځته کوي په کومو کې چې تېروتنې په توکلي توګه د په زړه پورې او حیرانوونکې بریا وجه ګرځي. او دغه تېروتنې پورتنۍ خبره ثبوت کړه».^{۹۹}

که انګرېزان له ټولو نیمګړتیاوو سره سره بريالي شول، خو افغانانو هم ځان و نه شرمولو. دوی خپله جنګي وړتیا وښوده او د دفاعیانو زړورتیا حتی په هغه وخت کې چې هر څه یې له لاسه تللي وو افسانې جوړې کړې چې سمدلاسه یې وده وکړه. میرزا عطا چې د نورو افغانو په څېر د وفادارۍ د اوښتې احساس وکړ لیکلي چې ډېر خلک په دې باور وو چې وژل شوو ته پرښتې راغلې. ده لیکلي:

لکه د کربلا شهیدان، مړه غازیان پرته له قبر او کفن څخه د جګړې په ډګر کې پرېښودل شول او سره له دې چې پرېهزګاره مسلمانانو په مناسبه توګه د دوی د خښولو غوښتنه په عاجزۍ وکړه، انګرېزانو اجازه ور نه کړه، خو د لوی خدای څخه شکر، د شپې په بهیر کې د شهیدانو ټول مړي تري تام شول او حتی د دوی د وینو یو څاڅکی په ځمکه کې پاتې نه و. یوه بله عجیبه کیسه د یو غازي وه چې د کلا په یو برج کې درې ورځې پاتې شوی و او هر څوک چې نږدې ورتلل، غوځول او وژل به یې - د کمپنۍ ۷۰ عسکر یې ووژل، بیا ناڅاپه ورک شو - او هېڅوک پوه نه شول چې چېرته لاړ. د غزني کلا د ننه، د ځمکې لاندې ډېر ټولنونه دي او انګرېزان څو میاشتې تر هغه وخته ورباندې خبر نه وو چې ویل کېږي شاوخوا ۸۰۰ بکرې نجونې او ماشومان، ۳۰۰ اسونه او ۵۰۰ نارینه افغانان ناڅاپه راښکاره شول او له کلا څخه لاړل. د یرغلګرو حتی یو عسکر هم هڅه ونه کړه چې دوی ودروي او یا وننګوي؛ نو بیا انګرېزي واکمني پر غزني خوره شوه.^{۱۰۰}

دوست محمد ته په کابل کې د ۴۸ ساعتو څخه په لږ وخت کې د غزني د سقوط خبر ورسېد. ده ۳ میاشتې په هېواد کې د تر ټولو لویې کلا په بیا رغونې او ټینګولو کې تېرې کړې وې، خو په ۳ ساعتو کې د کافرانو لاسته ولېږده. په راتلونکو څو ورځو کې دوست محمد ته نور بد خبرونه هم ورسېدل چې نه يوازې د ده باور یې زیانمن کړ بلكې د ده د ملاتړو هود یې هم کمزوری کړ.

لمړی او تر ټولو زیانمنوونکی خبر د ده ګران او تر ټولو اغېزمن زوی اکبر خان په اړه و. اکبرخان چې د خیبر د ساتنې او د وېد او شهزاده تیمور د پرمختګ د درولو له پاره دوست محمد ګمارلی و، ناڅاپه ناروغ شوی و. داسې ګنګوسې وې چې زهر ورکړل شوي وو. هغه دوه ورځې د مرګ په مورګه کې پروت و. د افغان سرچینو پر بنسټ، دغه خبر تر هر څه ډېر د دوست محمد په روحیه اغېز وکړ: «کله یې چې خپل زوی، چې د ځيکر ټوټه یې وه، ولید، د غم درد یې زړه ټوټې ټوټې کړ او خپل سر یې د ناچارۍ پر لاسونو ووهلو».^{۱۰۱}

د اکبر خان ناروغۍ بالاخره وېد ته هغه فرصت ورکړ چې دی ورته سترګې په لار و. په دغه سربدالی کې ده پرېکړه وکړه چې پر خیبر د یو برید خطر په ځان ومني که څه هم دی وتوانېد چې يوازې له ۵۰۰۰ کسانو څخه لږ عسکر راټول

کړي او هغه هم داسې خلک چې د عسکري وړتيا يې نه درلوده. د بريد پر وړاندې نه يوازې ځايي افريديو بلکې د محمد شاه خان قومي خلکو، د ببرک خيل غلزيو سخت مقاومت وکړ. محمد شاه خان د اکبر خان د ناوې چې په ښايست کې يې نوم درلود پلار و، خو د جولای په ۲۶ مه وېد د خيبر د غاښي لاندې علي مسجد ونيو او لږ وخت وروسته يې د جلال اباد په لور، له کوم ځای څخه چې بې سېکه اکبر خان په بېړه په کت کې بل ځای ته يورل شو، مارش پيل کړ. په ۴۸ ساعتونو کې د غزني او علي مسجد سقوط نور ناراضه قومي خلک وهڅول. له کابل څخه ۳۵ ميله بر په استالف کې تاجک کوهستانيان د دوی د مذهبي مشر، نقشبندي پير او د پل خشتي جمات ميراثي امام مير حاجي تر مشرۍ لاندې د بارکزيو پر ضد ودرېدل او خپل بارکزي والي، د دوست محمد مشر زوی سردار شېرعلي خان يې وشړلو. دوی په نوموړي پسې تر چاريکاره، چيرته چې هغه خپلې ودانۍ ته چې د خټو دېوالونه ترې چاپېر وو راغلل او دی يې هلته کلابند کړ، «د پانسې کړۍ يې په غاړه کې ورتنگوله».^{۱۰۲} په ځوانۍ کې کله چې دوست محمد د خپل مشر ميرني ورور، فتح خان له پاره سيمه اداره کوله، ده ډېر کوهستاني ملکان وژلي وو. کله چې وېد، ميرحاجي ته د پيسو وړانديز وکړ، ميرحاجي خپل خلک د پاڅون له پاره وهڅول او د هغه غچ اخيستلو غږ يې پرې وکړ چې دوی شل کاله ورته تم وو.^{۱۰۳}

دا چې له يوې خوا د غزني له لوري يو لښکر د کابل په لور د پرمختګ په حال کې و او له بلې خوا د جلال اباد له لوري بل لښکر او ها خوا کوهستانيانو پاڅون کړی و، د دوست محمد غوراوي په چټکۍ مخ په کمښت وو؛ نو د ده لمړنی غبرګون، د ماتې پر وړاندې د پښتون دودېزه ځواب، خبرې اترې و. د کابل په اشرافيانو کې نواب جبار خان تر ټولو ډېر انګرېز پلوی و: هغه د برنز کوربه توب او د چارلس مسون د لرغون کيندنې مالي تضمين کړی و. همدارنګه، نوموړي خپل زوی لودياني ته لېږلی و چې د وېد په ښوونځي کې په انګرېزي سيستم زده کړې وکړي. سربېره پر دې، د ويتکېويچ د ليدنې په بهير کې ده هڅه وکړه چې خپل ورور د انګرېزي داعيې په ګټه وډوماري؛ نو جبار خان غزني ته له يوه وړانديز سره ولېږل شو- شاه شجاع تخت ته بېرته راکرځېدی شي، خو په دې شرط چې د سدوزيو په پاچاهۍ کې دوست محمد د وزير دنده ولري، هغه دنده چې د وراثت ادعا يې د لرلو حق ورکوي. هغه دا چې د ده ميرنی ورور، فتح خان د شاه زمان وزير و او پلار يې، پاينده خان د شجاع د پلار، تيمورشاه وزير و. د پښتون په اند، دا د ستونزې يوه دوديزه او واضح د حل لاره وه، خو د انګرېزانو له خوا په حاکمانه ډول د دغه وړانديز ردونې جبار خان کچ ګول کړ. دی د خپل دويم وړانديز په ردونې هم هک پک شو: «د خپلې خورځې/ ورېرې ورسپارل، د حيدر خان ښځه». لکه څنګه چې د يوه ځوان انګرېزي افسر ورته پام شو: «جبار خان له بريده وتلې د غوسې احساس وکړ».^{۱۰۴} خو يوازې موهن لال چې د پټ په اړه يې د افغانانو د مفکورې او انګېرنې په هکله اوږده تجربه درلوده، پوه شو چې دغه ردونه څومره لوی سپکاوی و. ده ليکلي:

دا هېڅ اړينه نه وه چې په داسې مهم وخت داسې ارزښتمن ملګری لکه جبار خان له لاسه ورکړل شي. ده په رشتيا هيله او پر مور باندې باور له لاسه ورکړ. د خبرو اترو په ترڅ کې چې مور درلودې، کله چې موضوع د شاه شجاع الملک په اړه شوه چې مور يې نوم په ډېر درناوي واخيست، ده موسکا وکړه او استازي ته يې وويل: «که شاه شجاع رشتيا پاچا دی او د خپلو نيکونو سلطنت ته راغلی؛ نو ستاسې پوځ دلته څه کوي؟ هغه تاسې د خپل پوځ او پيسو په وسيله افغانستان ته راوست او تاسې له ده سره له هر اړخه دوستانه او لېبرال چلند کړی دی. اوس يې مور افغانانو ته پرېږدئ او دی پرېږدئ چې که کولی شي پر مور د واکمني وکړي.» مور ته داسې سپينې

خبرې خوندورې نه وې... او ښه نواب خان چې زموږ په ترڅه چلند ناهیلې او خپه شوی و، زموږ له کمپ څخه د جولای په ۲۹مه د غرمې په شاوخوا کې لاړ. ما ته وویل شول چې زه نوموړی تر خپل حريم پورې بدرکه کړم، په لاره مو د څو ښځو چيغې واورېدې چې د غزني په کلا کې نیول شوې وې. نواب خان ماته مخ کړ او سر یې وښورولو... د بېرته تګ په وخت کې، زموږ سره د نواب د خبرو ښه ترڅه وه.^{۱۰۵}

لکه څنګه چې خبرې اترې ناکامه شوې، دوست محمد ته یوازې یوه بله لاره پاتې وه: نوموړي خپل ملاتړي په هغه بڼه کې راغونډ کړل چې د تیمورشاه له نابشپړې مقبرې څخه چاپېر و. هلته یې یوه احساساتي وینا وکړه چې څو برخې یې تر اوسه شته. هغه خپلو ملاتړو ته وویل: «تاسې تېر دیارلس کاله زما نمک وخور، زما د اوږد مهاله مهرباني، سولې او ښکمرغۍ په بدل کې له ما سره یوازې یوه نیکي وکړئ. ما ته د ویاړلې مړینې توان راکړئ. د فتح خان له ورور سره ودرېږئ چې د پرنيکي سپیانو پر سپاره لښکر خپل وروستی گوزار وکړي. که چېرې په جګړه کې زه مړ شوم، بیا تاسې په خپله خوښه چې له شاه شجاع سره څه کوئ هغه وکړئ.»^{۱۰۶} دغه غوښتنه له بشپړې چوپټیا سره مخ شوه. مولانا حمید کشمیري په اکبر نامه کې د دې پوره بیان لیکلی دی چېرته چې دوست محمد د خپل مشروعیت په اړه له خپلو ملاتړو سره خبرې اترې کولې. امیر ادعا کړې چې د اسلامي قانون او عدالت استازیتوب کوي، خو د ده پلویانو چې درنې تلې ته یې سترګې وې، ځواب ورکړ چې یو مشروع پاچا چې په سر یې د پاچاهۍ تاج وي لمړی د وفادارۍ حق لري، نه امیر؛ نو په دغه دلیل یې د دوست محمد هغه خبره رد کړه چې له پرنيکي کافرانو سره د اتحاد له وجې شاه شجاع خپل قانوني خوندیتوب له لاسه ورکړی. دوست محمد پوښتنه وکړه: «دا زمانه اوس څرنګه بدله شوه؟»

چې په سل ملګرو کې یو ملګری پاتې نه شو
چې نارینه د ښځینه په پرتله بې ایمانه شول
نو بیا د ښځو ایمان ولې په بد نوم یادېږي
زه وېرېږم چې هېواد به د پرنيکيانو لاسته ولوېږي
او بیا به دوی خپل قانون، دین او مذهب دلته پلی کړي
د هېچا پټ به بیا خوندي نه وي
نه به د چا په رېږه د رحم په سترګه کتل کېږي
دوی به ځواب کې ورته وویل: «آي د دغه غونډې مشره
موږ په دغه جګړه کې ستا مرستندویه نه یوو
ځکه چې د پاچا پر ضد پاڅون خدای منع کړی دی
د امیر او پاچا تر منځ ډېر توپیر شته
موږ د ده پر ضد د تورې ایستلو ته زړه نه کوو
پرېږده، هر څه چې پېښېږي، پېښ دې شي»
امیر ځواب ورکړ: «د پاچا اطاعت حق دی
که پاچا د شرعیت پر سمه لار روان وي

نه داسې پاچا چې بې ايماننه شو
 د ده اکاري به په هېواد کې مصيبت جوړ کړي
 اوس د کافرانو په مرسته
 هغه له لوی پوځ سره ځان چمتو کړ
 د احاديثو پر بنسټ، د کافرانو مرستندويان
 نجس، بدکاره او کافرېري
 د دغسې نجس پاچا وژل برحق دي
 له ده سره مرسته ناحقه او ناسمه ده»

دوست محمد ته د قزلباشو مشر، خان شيرين خان ځواب ورکړ. دوست محمد قزلباشه مور درلوده او هيله من و
 چې دوی به د ده تر څنګ ودرېږي او د ده په پلوی به جګړه وکړي، خو لکه نورو خلکو دوی هم درنې تلې ته کتل.

چوپ شه [شيرين خان ځواب ورکړ] دومره سپکې سپورې مه وايه
 ځکه چې نور هېڅ نه وي، موږ د پاچا نمک خورلی
 خپل بې ځايه بڼاخ پرېږده، ستا د پلمو وخت تېر دی
 ستا د غرور او لېونتوب وخت اوس تېر دی
 کله چې شپه شوه، په ډېره بڼاخمنۍ او ډېرې بدوردۍ
 قزلباشان او نور چې د پانسي وړ وو
 لکه بې ډاره غله، دوی خزانه چور کړله
 ډېره شتمني يې په لوټ ځان سره يوړه
 بيا د يوې شپې په ترڅ کې لکه باد
 والوتل چې له پرنگيانو سره يو ځای شي
 د امير، چې خپلو ځواکونو خيانت ورسره وکړ، زړه مات شو.
 د ده ټول ملګري ده ته پردي شول
 او خپلې داعيې ته په اندېښنو کې ډوب شو
 لکه څنګه چې سعدي وايي: هرکله د چې ملګري درسره بد شول
 له ډګر څخه د تېښته خپله بريابوله
 نو ده له خپل زړه څخه د جګړې ټول سوچونه وايستل
 د وسلو، مهماتو څخه او هر څه چې ورته گران وو
 دومره يې واخيستل چې ځان سره يې وړلاي شوی
 بيا يې د تګ ډول ووهو او جنډه يې پورته کړه
 دی د خپل قوم له ۱۵۰۰ کسانو سره ستون شو
 د باميانو له لارې خلم ته^{۱۰۷}

د دوست محمد د تگ خبر انگرېزي کمپ ته د ۱۸۳۹ کال د اګسټ په ۳ مه ورسېد. درې ورځې وروسته انگرېزي پوځ کابل ته خپل څو ميله پاتې مارش وکړ. له فېروز پوره له حرکت څخه ۸ مياشتې وروسته، د اګسټ په ۷ مه انگرېزي پوځ چې شاه شجاع يې په سر کې و، بالاخره کابل ته ننوت. د شاه شجاع «ځلانده تاج پر سر، په غميو پټ کمربند يې پر ملا او وښي يې پر لاسو وو». مېکناتېن هم له شجاع څخه کم نه و. د ده پر سر انگرېزي «خولی وه چې د اوښمرغه په ښکېلې شوې وه او د څنګ دواړه ژي يې پورته اړول شوې وې. شين دوه ټيريزه کوټ يې په تن و چې اوچته تنې يې درلودې، ورغندی* او لستوني يې ګڼ ګلدوزي شوې وو او د اوږو پر سر ښانونه يې په پرتم کې له مارشال څخه کم نه وو. د ده د پرتوک څنډو اوږده او سوروره زرينه فيته درلوده». دېرش کاله کېدل چې شاه شجاع د بالا حصار چې د کابل نږدې يو پر څلورمه برخه يې نيولې وه، پر لوی کمر باندې خپله پرتمينه تيموري ماڼۍ نه وه ليدلې. د کابل واټونه په چوپه ګڼه ګونې ډک وو. کله چې شاه د دوی له مخې تېرېده، دوی به ودرېدل او کله به چې په شاه پسې انگرېزي مامورين دوی ته ور ورسېدل، بېرته به کښېناستل، خو د خوشالۍ چينې نه وې. د جورج لارنس د خبرو پر بنسټ، کابليانو [د شاه په راتګ] «خپله بشپړه بې پروايي وښوده او شاه ته يې د ښه راغلاست هېڅ کومه اشاره ونه کړه او نه يې د ده بيا واک ته په رسېدو کومه خوښي څرګنده کړه. د دوی زړونه او مينه په ښکاره له خپل مخکني واکمن سره وه چې اوس د هندوکش هاخوا لالهاند ګرځېده». ۱۰۸ يو بل ځوان افسر ويلي: «په پلازمېنه کې خپل تخت ته د يو شاه بيا راتګ د جنازې د بدرګې په څېر و». ۱۰۹

يوازې شاه خپله خوښي او احساسات څرګند کړل. جګړن هو ليکلي: «اعلحضرت مخکې او نور ورپسې ماڼۍ او بن ته ننوتل. په تېرو دېرشو کلونو کې ماڼۍ دومره زړه او خرابه شوې وه چې سپينږيري شاه په ژړا خپلو لمسيانو او کورنۍ ته د دغه ماڼۍ پخوانۍ ښکلا او پرتمين توب بيانولو». په داسې حال کې چې د ماڼۍ لوړ پوړ ته په اشنا زينو کې ختلو، لاندې يې وليدل چې کابل خپور پروت دی. دا چې د نوموړي خپل دېرش کلن خوب بالاخره رښتيا شو، روحیه يې جګه شوه: «کله به چې په ښايسته زينو کې پورته شو، دی به لکه ماشوم د ماڼۍ د شاهي استوګنځي له يو دالان څخه بل دالان ته په منډه شو او په اوچت غږ به يې له ماڼۍ سره بې پروايي او ورته اوښتي زيانونه چې هر ځای ليدل کېدل، غنډل. ده په ځانګړې توګه له شش محل څخه د هيندارو په ليرې کولو خپل خپګان څرګند کړ». ۱۱۰

خو له ټولو دغه سرتکونو سره سره، شاه خوشحاله و. هغه بالاخره خپل کور ته راغلی و.

* ورغندی: چپه کړدن

شاه شجاع د احمد شاه ابدالي لمسی او د سدوزي قبیلې مشر د خپل نیکه پر پاتې امپراتوري
يې په ۱۸۰۳ کال کې واکمني پیل کړه. نوموړي ليکلي: «دغه زموږ نيت و چې له هغه
شېبې څخه چې په تخت کېښاستو، موږ به پر خپل رعيت په عدالت او مهرباني حکومت
کوو او دوی به زموږ د خوندي وزرو لاندې په خوښۍ ژوند کوي.» د ده له واکمنۍ
شپږکاله تېر شوي نه وو چې بارکزي دښمنانو يې ماته ورکړه او تېښتې او بيا په هند کې
تبعید ته اړ شو.

دوست محمد خان د پلار
اتلسم زوی و چې له یوې
تیت پورې ښځې څخه یې
زېږېدلی و. دا د ده خپله
بهرمه چالاکی او اغېزمنتیا
وہ چې دی یې واک ته
ورسولو. دوست محمد کرار
کرار خپل واک تر هغه
وخت پورې مضبوط کړ چې
په ۱۸۳۵ کال کې یې د
سپکاتو پر ضد جهاد اعلان
او خپل ځان یې په رسمي
توگه امیر اعلان کړ

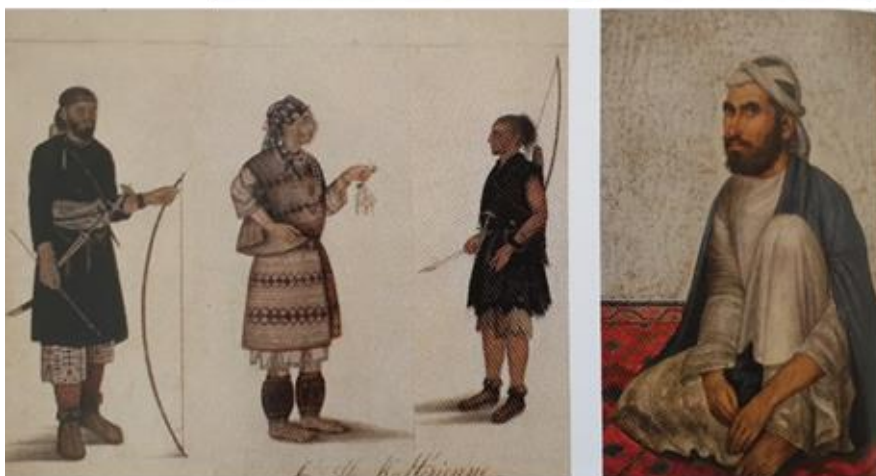

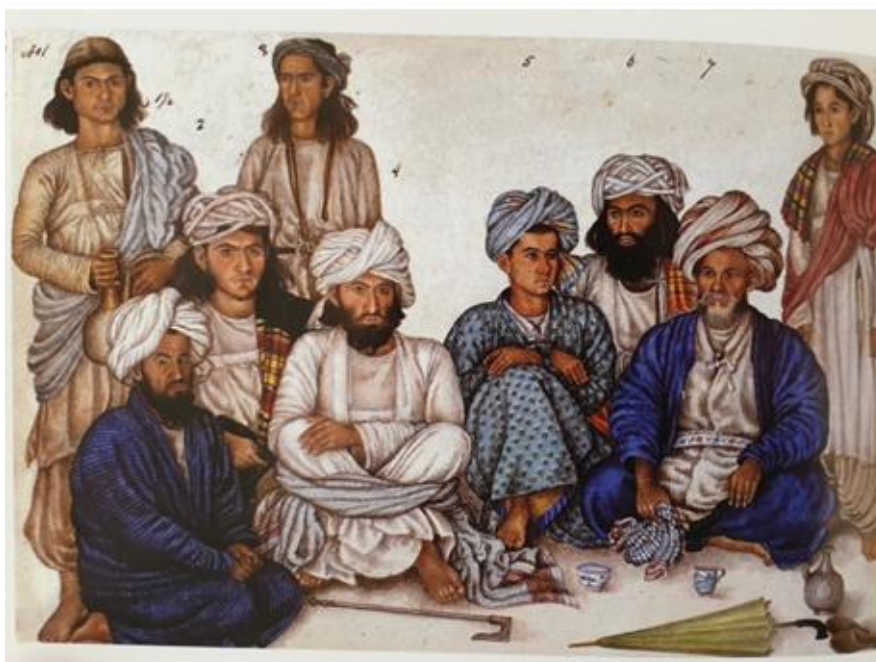
اکبر خان (پورته او بنی خوا
ته) دوست محمد (لاندی
انخور) په زامنو کی تر
ټولو هوښیار او اغېزمن و.

د افغانستان خلک

د کافرستان یوه کورنی (کین پورتنی انځور)، یو خروټی غلزی (بسی پورتنی انځور)
او (لاندې) د اسمونو پښتانه سوداگر. افغانستان یو داسې هېواد و چې په قومي، توکمي
او ژبني ژورو درزونو وېشلی و.

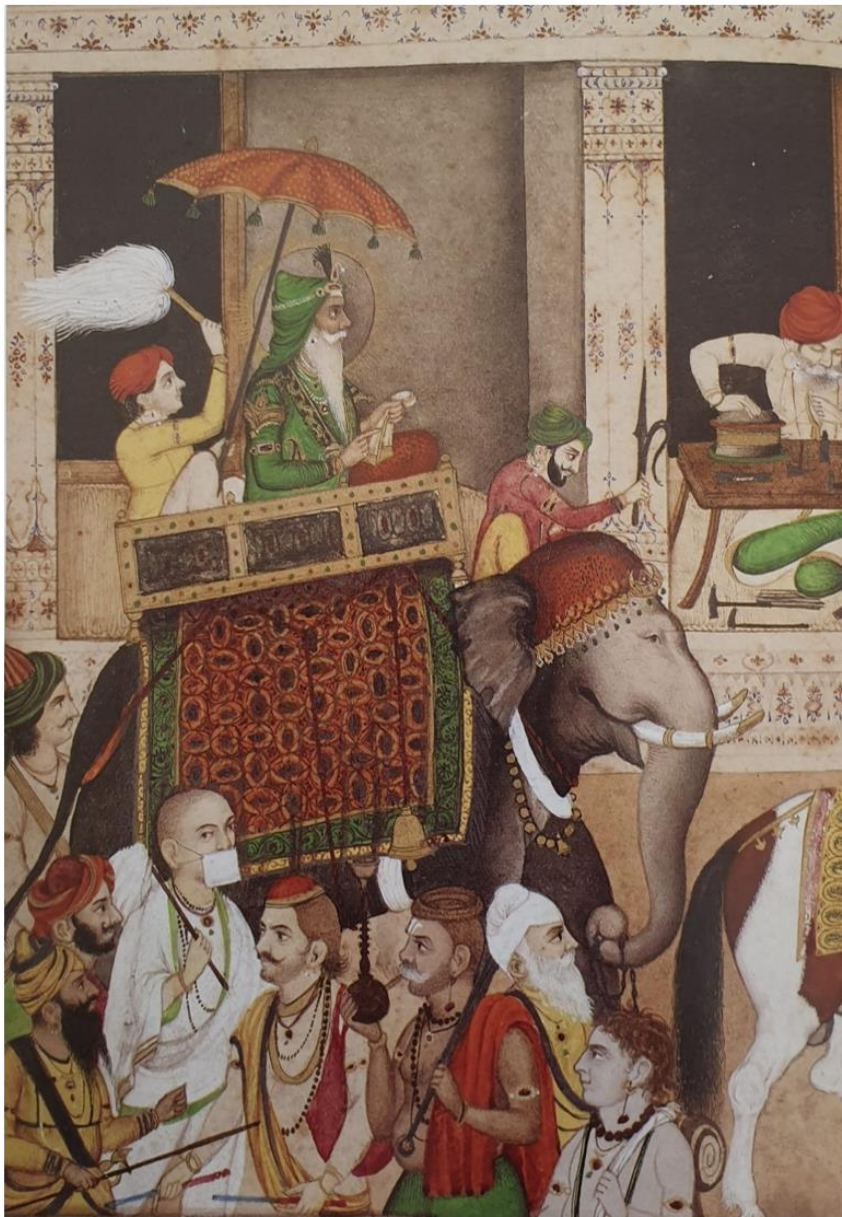
دري افغان درباري اسوال
چي په ۱۸۰۹ کال کي د
الفنستون په ماموريت کي يو
ارتېست انځور کړي دي.

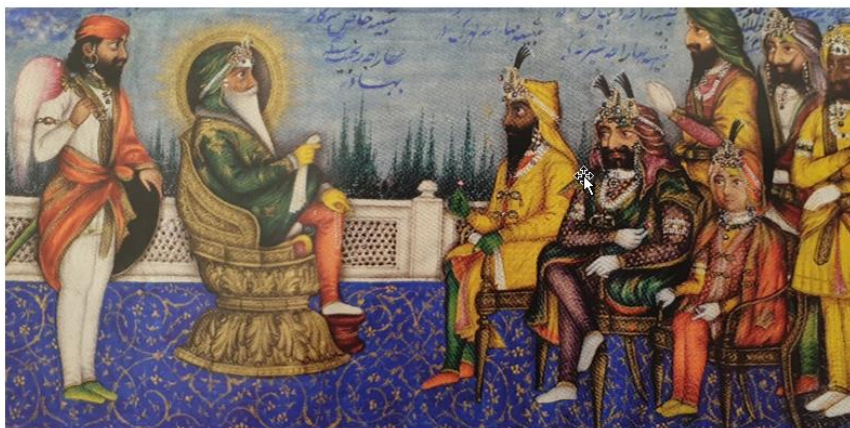
يو دراني ښاغلی

سپکان

رنجیت سنگ، سپک تول واک او د دوست محمد سخت دشمن چي په پنجاب کي
یی یوه خواکمنه پاچاهي جوړه کړه.

رنجیت سنگ، «د پنجاب زمري» او د ده اشرافيان

سپک اسوال

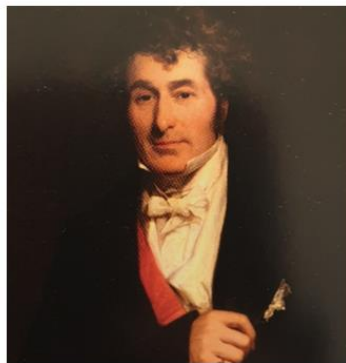

د رنجیت سنگ د مدرن فوج خاص د
لوا دوه پلي عسکر. دغه لوا د ناپليون
پخوانيو افسرانو روزلي وه.

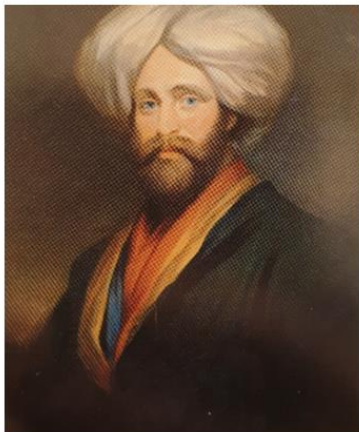
د لویی لویی لوبیغاري

سپر کلاډ وېډ په بنگال کې زیږېدلی یو
پارس پوه او د لویی لویی یو له لمړنیو او
اصلي څارګرو مشرانو څخه و. لویه لویه
د امپراتوریو د جاسوسی او فتحو هغه لویه
سیالي وه چې برتانیې او روسیې په دغه
پېر کې پیل کړه او تر هغه وخت پورې په
کې ښکېل وې تر څو چې د دوی اسیایي
امپراتورۍ ونړېږي.

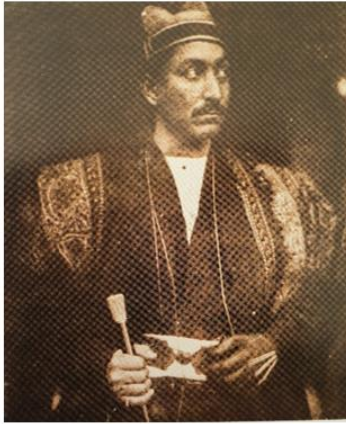
ادوارډ لارډ الېنبوره لمړی اېرل (اېرل
اعزازی لقب دی. ژباړن) لمړنی کس وو چې
د روسیې په هکله یې اندېښنې په عامه پالیسۍ
بدلې کړې. ده په خپله یادلیکچه کې لیکلي: «
په اسیا کې زموږ پالیسي باید یوازې یو تګ
لوری ولري او هغه د روسیې د واک
محدودول دي.»

جګړن الدړېډ پاتېنګر د وېډ لوی سیال
هنري پاتېنګر وراره/خوږېږ و چې د
مسلمان او د اسونو د سوداګر په جامه کې
هغه وخت په هرات کې و کله چې د
قاجار پارسي لښکر پر هرات یرغل وکړ.

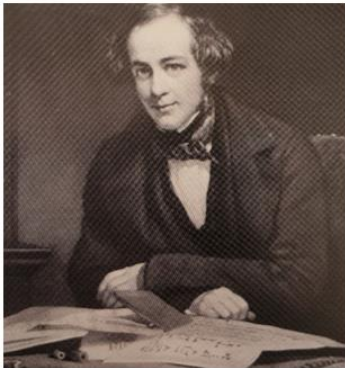
مکنېل په ایران کې د برتانیې روس کرکجن سفیر
و چې دغه استوګنې یې « روسیې په رسمي توګه
د کابل سره دیپلوماتیکې اړیکې پرانیستي»
انګرېزان دې ته قانع کړل چې دوست محمد باید
له واک څخه لیرې او پر ځای یې بل څوک
کښېنول شي. نوموړې د مشورې په توګه داسې
لیکلي: « لارډ اکلنډ باید یو پتېبلې تګ لوری
ونیسي او اعلان وکړي چې هر هغه څوک چې
زموږ سره نه دي، نو زموږ پر ضد دي. موږ
باید افغانستان خپل کړو.»

موهن لال کشميري د الکساندر برنز نامتو
هندي مرستيال او د څارگرې ادارې مشر و
چې د هر انگرېز په پرتله د افغانستان په
هکله ډير پوهېده. تر هغه وخت پورې چې
انگرېزانو د ده مشورو ته غوږ نيوه، هر څه
سم مخته روان وو.

د لويې لويې سکاټلنډي اجنټ الکساندر برنز
په دغه انځور کې يې په افغانستان کې افغاني
جامي اغوستي دي. ده تل سر ټکاوه چې دغه
نومور انځور هېڅ ده ته ورته نه دي

هنري لارنسن د سپېږو په نيمه رڼا کې
تصادفي د ويتکويچ له قزاقانو سره هغه
وخت مخ شو چې د پارس او افغانستان په
پوله کې يې لاره ورکه کړې وه. له مشهد
څخه تهران ته پر اس باندې نوموړي په
ريکارډ ماتوونکي مزل وکړی شول چې
افغانستان ته د روسي پټ ماموريت خبر
ورسوي. لارنسن د انگرېزي اشغال په بهير
کې په کندهار کې سياسي اجنټ و.

ايون ويتکويچ يو ځوان پولنډي اشرافي و چې
د قزاق په شاګيو کې د خپل تبعيدي ژوند په
بهير کې د هغه ترکيک کلتور سره مينه پيدا
کړه چې سيمه يي اوس د ازبکستان، قزاقستان
او تاجکستان په هېوادونو وېشل شوې. دی تر
ټولو وړ څارگر و او د دې توان يې درلود
چې برنز وټنگوي. دغه جوړي وروسته له
دې چې ډېره موده د يو او بل په پله روان
وو، د ۱۸۳۸ کال د کرېسمس په ماښام کې
يې په کابل کې سره وليدل

الکساندر برنز یو تکړه سکاتلنډی څارگر افسر و. دی ختیځ ته ولېږل شو چې د یو داسې کواښ په هکله مالومات راټول کړي چې هېڅ نه شته و. کله چې ختیځ ته د خپل یون په اړه لیکلی کتاب یې نوموړ شو، روسان چې د دغه کتاب فرانسوي ژباړه یې ولوسته وهڅېدل چې دوی هم د څاګریزه مالوماتو په راټولولو پیل وکړي؛ نو ویتکېوېچ یې لمړی بخارا او بیا کابل ته ولېږه چې له امله یې په لندن کې د جګړه پالو بدګمانۍ هغه کواښ رامنځته کړ چې ډېره وېره ترې کېده؛ نو په دې توګه لویه لوبه وزیرېده.

دلته سپر وليم هي مېکاتين د خپلو نومورو کمرنگه شنو عینکو سره لیدل کېږي. دی د الستر Ulster یو په کتاب مین پخوانی قاضي و چې له محکمې څخه یې د کمپنۍ د ادارې چارو مشرۍ ته وده وکړه. نوموړی د اکلنډ یو روس کرکجن او په پروتوکول مین سیاسي سکرتر شو. د برنز د چټکې ودې سره حسادت دې ته وهڅاوه چې د هغه نظريې ملاتړ وکړي چې شاه شجاع یې د دوست محمد خای ناستی کولو. دا هغه نظریه وه چې برنز یې په کلکه مخالفت کولو. دغه دوه کسان چې هېڅ کله یو بل سره جوړ نه شول، په افغانستان کې د یوې ناکاره ادارې مرکزي برخه وگرځېدل.

د ایډن کورنۍ

جورج ایډن لارډ اکلنډ د انگرېزي هند
لوی والي یو هوښیار خو ځان راضي
سړی و چې د هند په هکله یې لږ
پوهه درلوده.

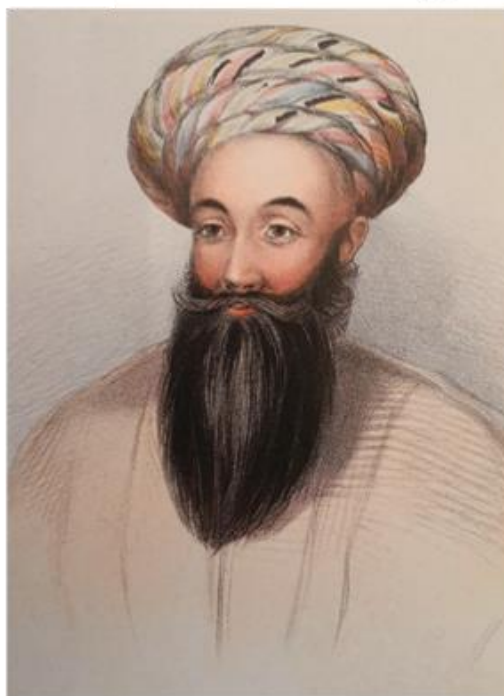

ایملي ایډن د لارډ اکلنډ یوه بکره خور
وه. نوموړې په هند کې د انگرېزي
واکمنۍ د ځینو توکمراه او بورنوونکو
لیکونو لیکواله هم وه.

لارډ اکلنډ د مېکناتین او وېډ
په چاڼ شوو څارگریزه
راپورونو ډډه ووهله؛ نو په
دې کې پاتې راغی چې له
سیمې څخه د برنز سمو او
رښتیا استونو ته پام وړوي
او دې ته قانع کړل شو چې
دوست محمد د انگرېزانو
ضد دریځ لري. د نوموړي
خور ایملي لیکلي: «ګران
او خوار کې سوله من جورج
په جګړه کې ځان ښکېل
کړ. دا د ده د کرکټر سره په
ټکر کې دی.»

سدوزي

د ۱۸۳۸ کال د جولای په میاشت
کی مېکناتن په لودیانی کی د شاه
شجاع دربار ته لار او د ده سره
بی ولیدل. شاه شجاع ته بی په
لنډه توګه خبر ورکړ چی له دېرش
کلن تبعید وروسته به دی د
انګرېزانو په مرسته بیا پر تخت
کېنېول شي.

په تبعید کی د شاه شجاع دربار. له کیني خوا څخه بنی لوري ته: شهزاده تیمور، شاه
شجاع، شهزاده صفدرجنگ او ملاشکور اسحاقزی.

جگړې ته تیاری

د بنگال بومي پلي قوا دوه سپاهيان

د باجوړ يو تور توپکوال

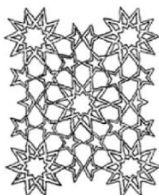
د کابل پلي پوځيان

انگریز-ہندی د ایسین پوچ د ختیخ پہ لور روان دی

د سکپنز هارس اسواله قوا جگړې ته ستنه ده

۵

د جهاد جندې

د ۱۸۳۹ کال د مې د اتې په سهار چې شاه په بريا د کندهار له دروازو تېرېده، د پاکاري يوي مېرمنې يو څه د پاسه دېرش کلن سړی مړ وموند. دغه مړی د سن پيترزبورگ په ورانو فرعي واټونو کې د پاريس مېلمستون د پاسني پور په يوه کوټه کې شوی و. داسې برېښېدل چې دغه سړي په ځان پسې ور کولې کړی و او بيا يې خپل ماغزه په ډز باد کړې وو.

د پېښې لنډ او له احساساتو څخه تش يو نوبت د مړي تر څنگ پر يو ميز پروت و چې داسې په کې ليکل شوي وو:

داسې څوک نه شته چې زما د برخليک پروا ولري؛ نو ما ته د دې ويل بسنه کوي چې زه په خپله خوښه خپل ژوند پای ته رسوم. لکه څنگه چې زه اوس مهال د بهرنيو چارو د وزارت په اسيايي څانګه کې مامور يم، زه په عاجزۍ له نوموړې څانګې څخه بېرته غوښتنه کوم چې د ارنبورګ له غونډ څخه زما دوه کلن تنخوا په لاندې توګه ووبشي: ۱. د افسرانو د يونيفورم د توکو د پارچې ادا کول چې په ټوله کې شاوخوا ۳۰۰ روبله کېږي؛ ۲. ۵۰۰ روبله، درزي مارکوويچ Markevitch ته د هغه کميس له پاره ورکړی چې ما فرمايش ورکړ خو و ما نه خيست؛ ۳. زما چوپړيال ديمتري Dmitry ته اجازه ورکړی چې له هر هغه څه څخه چې زه يې اوس لرم کار واخلي. ما د خپل مخکني يون ټول کاغذونه وسوځول؛ نو د دوی د موندنې له پاره د لټون ټولې هڅې به بېخايه وي. ما د پاريس مېلمستون له څښتن سره حساب د مې تر اووم پرې کړی، خو که هغه کومه بله غوښتنه ولري، زه له څانګې څخه په عاجزۍ هيله کوم چې له پورتنیو پيسو څخه يې غوښتنه پوره کړي. د ۱۸۳۹ کال د مې ۸ سهار درې بجې.. ويتکېويچ.^۱

د ايون وېکتوريچ ويتکېويچ د داوستويفسکي * Dostoyevskian مرګ په هکله هېڅ کومه خبره نه شوی توجیه کېدای او کابو له هغه شېبې وروسته چې مړی يې وموندل شو، د روسانو د لويې لويې د لمړني اجنټ د مرموزه مړينې په هکله ګنګوسې پيل شوې. انګرېزانو دا د تزاري مطلقه واکمنۍ د هغه استبداد او بې رحمۍ ګواهي بلله چې دوی ترې وېره درلوده. ويتکېويچ په وحشيانه توګه له خپل پلرني هېواد څخه په ۱۴ کلنۍ په جزيي توګه په شاګۍ کې ليرې پرته ادې ته ولېږل شو. بيا، کله چې د ډېرو سختيو له کاللو سره سره، ده خپل ځان ته وده ورکړه، يو تکړه څارګر ترې جوړ شو، پر خپل سيال، برنز برلاسی شو او بارکزي يې خپل کړل، روسي مشرانو يې په بې رحمۍ له ده سره د تړاو څخه انکار وکړ او ويې شړلو.

په سن پيترزبورګ کې انګرېزي سفير، پامرسټن ته وليکل: «ويل کېږي چې د ويتکېويچ د مړينې وجه دا وه چې د دې پر ځای چې انعام او ترفيع ورکړل شي لکه څنگه چې ده يې تمه درلوده، روسي دولت په افغانستان کې د ده له بېسارو

* داوستويفسکي يو روسي ليکوال و. دلته د ويتکېويچ مړينه داسې ښودل شوې لکه هغه مرموزې مړينې چې د داوستويفسکي په داستانونو کې راغلې. (ژباړن)

کړنو څخه انکار وکړ.^۲ د روسيې د مهاجرينو او جلاوطنۍ د ادارې پر بنسټ چې سېر جان کې Sir John Kaye د ۱۸۴۰ مو کلونو په پای کې په دې اړه اړيکه ورسره ونيوه، ویتکېويچ پلازمېنې ته «راورسېد او په ښه توګه د ورسپارل شوې دندې د ترسره کولو په بدل کې يې ډېرې هيلې درلودې». خو کونټ نېسلرود د ده له ليدو څخه انکار وکړ او کله يې چې ځان وزارت ته ور وپېژندو، ده ته د ننوتو اجازه ور نه کړل شوه. وروسته کونټ يو پيغام ولېږه چې «پرته له يو ګرځندوی څخه چې نوم يې ویتکېويچ و، په دغه نوم بل څوک نه پېژني او د راپورونو پر بنسټ، دغه ګرځندوی پرته له دې چې صلاحيت ورکړل شي، په خپل سر په کابل او کندهار کې په ځينو دسيسو کې ښکېل و». ویتکېويچ «سمدلاسه د دغه پيغام په خورا ناوړه مانا پوه شو ځکه چې نوموړی د خپل دولت په کرکټر ښه پوهېده». لکه څنګه چې هغه پوهېده چې پر افغانستان باندې د انګرېزانو په ظاهراً بريالي يرغل کې، برنز نوموړی چک او مات کړی و، اوس «په وضاحت پوه شو» چې سربېره پر پورتنۍ ماتې، دی هغه سياستوالو «قرباني کړ» چې ده يې په پوره ايماندارۍ او اغېزمنتوب چوپړ کړی و.^۳

په بخارا کې انګرېزي اجنټ او خبر ليکونکی، نظير خان الله، په جلا او ازاده توګه د پورتنۍ څرګندونې پخلى له منځې اسيا څخه په يوې پټې استونې کې کړی دی. ویتکېويچ دا احساس وکړ چې مشرانو يې خيانت ورسره وکړ. دوی له بارکزيو سره د پوځي مرستې په ژمنه کې پاتې راغلل او بارکزي يې انګرېزانو ته يوازې پرېښودل. نظير خان خپل مدير، برنز ته ليکلي: «يو روسي اجنټ چې زما اشنا دی وويل، کله چې ویتکېويچ له کابل څخه روسيې ته راغی، روسي اړوند ادارو ته يې وويل چې دوی ته يې ګڼ شمېر داسې ليکونه ولېږل چې د پوځي او مالي مرستې غوښتنې يې په کې کړې وې، خو دوی هېڅ ځواب ور ونه لېږه چې له کبله يې د ده کار وځنډېد او دی يې په کابل او کندهار کې دروغجن وښود؛ نو ځکه يې د بې عزتۍ احساس وکړ او کله يې چې له سن پيټرزبرګ څخه ځواب ترلاسه کړ، خپل ځان يې وواژه.»^۴ خو د ډېرو روسي کتونکو په اند، د ویتکېويچ پر مرموز مرګ او د افغانستان په اړه د ده د اسنادو پر مشکوکه ورکېدنه د انګرېزانو د ناولې لوبې ټاپې لګېدلې او دا څرګنده وه چې د ویتکېويچ په کاغذونو کې په منځنۍ اسيا کې د انګرېزي څارګرو او خبري شبکو په اړه چې نوموړی په بريا ورننوتلی و، په تفصيل مالومات نغښتي وو. د اسيايي څانګې مدير، اېل جي سينيواين L G Sinyavin په دې اړه ليکلي:

د دې پر ځای چې اسناد موږ ته وسپاري، ویتکېويچ ټول وسوځول. په دغه اسنادو کې ډېرې داسې کتنې وې چې له ده سره يې د افغانستان د وضعيت په اړه د راپور په جوړولو کې مرسته کړې وه او همدا راز له ده سره په افغانستان کې بېلابېلو کسانو ته د انګرېزي اجنټانو د استونو کاپۍ وې. د نوموړي د پام وړ استعداد ته او په څار او کتنو کې يې وړتيا ته په کتو سره، موږ پوره باور لرو چې دا ټول اسناد به اوس موږ ته ډېر ارزښتمن او ګټور مالومات وای. هغه څه چې ده په شخصي توګه ما ته بيان کړي، څرګند دي.^۵

ټولو پورتنیو څرګندونو دغه کنګوسې ته لاره خلاصه کړه چې د ویتکېويچ وژنه د انګرېزي استخباراتو د اجنټانو يوه پټه کړنه وه. ځکه چې د ویتکېويچ د ځان وژنې له پاره هېڅ دليل نه و - په دې هکله د روسيې د رسمي څرګندونو پر بنسټ - ده ته په عزت ښه راغلاست وشو، ورته وويل شول چې مډال به ورکړل شي او د مړينې په سهار يې د تزار نیکولس Tsar Nicholas I ۱۱ سره د ليدنې وخت درلود؛ نو د خپل ژوند د جلال په شپه کې به ولې يو سړی ځان وژني؟ سينيواين هک پک و. نوموړي په ارنبورګ کې د ویتکېويچ ملاتړي، پرافسکي Perovsky ته وليکل: «ویتکېويچ يوازې اته ورځې مخکې سن پيټرزبورګ ته راوړسېد. وزارت په ډېره ښه ښه ده ته ښه راغلاست وويل او د مړينې په شپه يې

يو راپور راوړسېد چې گارد ته دې بدل کړل شي. سربېره پر دې، ترفيع، اعزاز او پيسو ته هم نومول شوی و. «سينياوين دوام ورکوي:

له ده سره زما د ليدنې په ترڅ کې، ما ستا يادونه وکړه چې څومره پرې پام کوې. کله چې تاسې واورېدل چې دی خپوې ته تللی و او هلته ووژل شو [چې درواغ وو] تاسې څومره غمجن وی او مخکې له دې چې لاړ شي، د داسې ستونزمن يون په بدل کې تاسې په ځانگړې توگه ما ته سپارښتنه وکړه چې يو مناسب انعام ورته برابر کړم. هغه ډېر راضي او خوښ ښکارېده او له مړينې څخه يې يوه ورځ مخکې ما په تياتر کې وليد چې ټول ماښام يې له شهزاده سالتیکوف Prince Saltykov سره بندار کولو. د همدې ورځې په نيمايي کې چې شپې ته يې مړ شو، دوی بيا نوموړی خوشحاله وليد. ماښام ته يې له کونټ سيمونيچ سره وکتل... دا ډېره عجيبه ده.^۶

د همدغه روسي څرگندونو پر بنسټ، ويتکېويچ سن پيټرزبورگ ته د خپل ټول يون په بهير کې خوشحاله و. په ارنبورگ کې د ويتکېويچ ملګری، کې بک K Bukh ويلي چې څرنګه هغه سهار دوی سره يو ځای شول او «په ټاپو کې پر اس چکر ته لاړل»، بيا يې د کمېونسټروسکي په تياتر کې يوه ننداره وليده. بک ليکلي: «په ويتکېويچ کې د خپګان هېڅ نښې نه ليدل کېدې. د غمجنې مړينې په شپه يې زه د ليدو له پاره ورغلم. دی د جرمني په يوه خبرپاڼه کې د کومې مقالې په اړه چې له ده څخه په کې يادونه شوې وه، ډېر خوشحاله و. ما ته يې د ژوند شتمني، خپل ټوپک او تومانيچ وښودې چې په ختيځ کې يې پېرودلې وې. هوتل ته د تګ پر وخت خوشحاله و او غوښتنه يې وکړه چې په نهو بجو ويښ کړل شي.»

د ځان وژنې عجيبه لنډ او وچ وصيت يې هم کونګوسې وزېږولې: ولې په وصيت کې يې د مور، ورور او يا د کوم ملګري يا همکار يادونه نه وه شوې؟ لمړنی کس چې خپل شک يې په ليکلې بڼه ښکاره کړ، تزار پوځي تاريخپوه اېم اي ترنتيويف M. A. Terntyev و. هغه ليکلي: «پلټنې هېڅ پايله نه درلوده، خو په دې باور ګران دی چې يو سړی چې ډېر زيار يې وايست چې په خپل رسمي ژوند کې وده وکړي، د خپلو لېوالو هيلو له ترسره کېدو څخه يوازې يوه شپه مخکې هر څه ته نه ووايي... ډېرو په دې مرموزه پېښه کې د انګرېزانو په ښکېلتيا شک کولو... له انګرېزانو څخه پرته بل چا د ويتکېويچ له اسنادو سره ناث درلود؟ له انګرېزانو څخه پرته د برنز په ناکامۍ څوک زيانمن شول او څوک پر ويتکېويچ په غوسه وو؟ د ويتکېويچ مړينې مور د افغانستان په اړه له مهمو څارګريزو مالوماتو څخه بې برخې کړو. کوم تړون چې ده له دوست محمد سره لاسليک کړی و هم ورک شو.» د پېښو دغه څرګندونې د سړې جګړې په پېر کې د لويې لوبې تاريخپوه، ان اي خالفېن N. A. Khalfin، بې اړنګه خوشېدې. هغه پوښتلي: «نو بل به څه و؟ يوه وژنه، چې د سن پيټرزبورگ په زړه کې د يوه بهرني قدرت په دستور ترسره شوه؟»^۷

خو د پاريس په مېلمستون کې د پېښو په اړه درېيمه څرګندونه هم شته چې د ويتکېويچ په پلرني هېواد کې په ټوليز ډول باور ورباندې کېږي او ښايي ډېره رښتيا وېرېښي ځکه چې په ارنبورگ کې د ويتکېويچ د يو همکار د وينا پر بنسټ، له مړينې څخه يوه شپه مخکې ويتکېويچ - يا جان پراسپر ويتکېويچ - چې پولنډي ملګرو يې په دغه نوم پېژانده، په تياتر کې د ويلنيس Vilnius له يوه پخواني ملګري، توشکويچ Tyshkevitch سره مخ شو. دغه ملګري يې دی په ځاځ تر نيوکې لاندې ونيو او ورته وپې ويل چې دی يو وخت د خپل پلرني هېواد له پاره د ځان قربانۍ ته حاضر و، خو اوس يې خپل ټول اېډيالونه هېر کړي او د ځان غوښتنې په پار يې خپل تر ټولو ګران اصول پرېښي دي. د دغه سرچينو تر ټولو لمړني نوټونه د ډکروال پي اي سنګوروف P. I. Sungurov دي. نوموړي په ارنبورگ کې دېرش

کاله چوپړ کړی و او ویتکېوېچ یې ښه پېژانده. د سنگوروف د لیکنې پر بنسټ، له تیاتر څخه وروسته ویتکېوېچ بېرته مېلمستون ته لاړ چې خپل کاغذ او بېلابېل نوټونه سره راټول کړي او له تزار سره سبا ته د لیدنې تیاری ونیسي. د شپې ناوخته توشکویچ د ویتکېوېچ کوټې ته د ده د لیدنې له پاره لاړ. د کوټې ور یې وټکولو، ویتکېوېچ په خپله کوټه کې ناست او ژورنالونه او کاغذ یې شاوخوا پراته وو. د خپلو یونو، روسانو ته د خپل لوی چوپړ او همدارنګه د خپل راتلونکي څوېمن^{*} رسمي ژوند په اړه د ویتکېوېچ خبرو د توشکویچ ځاځمن ځواب وپارولو: «ته وشرمېږه، پښ ویتکېوېچ... ته د خپل ماموریت په اړه داسې خبرې کوې لکه چې یوه سپېڅلې لاسته راوړنه وي.. ته چې له غلامۍ څخه د خپل پلرني هېواد د ازادولو له پاره د خپل ژوند، شتمنۍ او موقف قربانۍ ته حاضر وې... اوس غلامۍ ته د خپلواکو ملتونو په اړه ایستلو کې مرسته کوې. تا چې له جاسوسانو او ځاینانو څخه کرکه درلوده، اوس په خپله له دوی څخه یو شوې...» توشکویچ چې خپل ملګري ته له سبق ورکولو څخه خلاص شو، ویتکېوېچ پریوتو، غونج، کروم او خپه شو او له ځان سره یې په پس پسي وویل: «ځاین، هو، ځاین. بلا دې په ټولو پسې شي.» وروسته له دې چې توشکویچ لاړ، پښېمانه ویتکېوېچ سمدلاسه اور بل کړ، خپل کاغذونه یې وسوځول، د کوټې په غولي کې یې له بکس څخه تومانچه راواخېسته په خوله کې یې ونیوه او ورپسې یې ماشه کش کړه.^۸

روحي خپګان یا د وېکتوریایانو خبره مالیخولیا چې شرم او د ګناه احساس وزېږوله او د ویتکېوېچ د مرګ وجه شوه، همغه څرګندونه وه چې د ویتکېوېچ یون ملګري، ایون بلرمرګ Ivan Blaramberg سمه بلله. نوموړی له ویتکېوېچ سره وروستی څو میاشتی یو ځای و. ده په خپل یادښت کتاب کې لیکلي:

د اپرېل په میاشت کې موږ د خپل ملګري د ځان وژنې خواشینوونکې خبر ترلاسه کړ. دا د داسې ځوان له پاره د ژوند غمجن پای و چې ښايي زموږ د حکومت له پاره نور هم ګټور وای ځکه چې ده یې توان، استعداد او ټولې هغه اړینې وړتیاوې درلودې چې په اسیا کې یې د الکساندر برنز په رول کې ولوبوي. پارس ته زموږ د یون او استوګنې په بهیر کې به د ده ډېر وخت طبیعت خراب و او ویل به یې چې له ژوند څخه یې زړه تور دی. یو ځل یې جاغورلرونکې بېرترنې Bertran تومانچې ته اشاره وکړه او ویې ویل: «په دغه تومانچه به زه یوه ورځ خپل ماغزه والوزوم.» ده همداسې وکړل او په همدغه تومانچه یې د ژور خپګان په شېبو کې ځان وویشت.^۹

د ویتکېوېچ ځان وژنه، افغانستان ته د شاه شجاع د بېرته راتګ یوازې یوه له ډېرو پراخو او ناوړه پایلو څخه وه. په ارنبورګ کې د ویتکېوېچ اتل، کونټ پېرافسکي هوډ درلود چې په منځنۍ اسیا کې به روسان د انګرېزي دسیسو په وسیله له صحفې څخه نه ایستل کېږي. وروسته له دې چې پر افغانستان باندې د انګرېزانو د یرغل هوډ څرګند شو، پېرافسکي سمدلاسه د ترکمني خانانې خېوې د اشغال په هکله د ملاتړ خپلولو له پاره هڅې پیل کړې چې د روسيې پرستېژ بیا ژوندی کړي. دا هغه څه وو چې نوموړي له ۱۸۳۵ کال راهیسې پرې ټینګار کولو. د خېوې خلکو به هغه مزدور بزګران له ډېرو کلونو راهیسې پېرودل چې قزاقانو د روسيې له پولې تېستول او مړیتوب ته یې اړ ایستل. په

* څوېمن: له هیلو، لېوالتیا او ناث څخه ډک

منځنۍ اسيا کې انگرېزي پرمختګ، پېرافسکي ته هغه پلمه جوړه کړه چې ده يې د خپل يرغل پلان د عملي کولو له پاره هيله کوله. نو په سن پيټرزبورګ کې يوه کمېټه جوړه شوه چې د نوموړي وړانديز وڅېړي. دوی پرېکړه وکړه چې دغه يرغل به «په منځنۍ اسيا کې د روسيې نفوذ مضبوط کړي، د خپويانو له جزا څخه پخوانۍ معافيت به کمزوری کړي او په ځانګړې توګه، په سيمه کې به د انګرېزي دولت د هغه هڅو ثبات مات کړي، چې زموږ د صنعت او سوداګرۍ په زيان خپله برلاسي پراخه کوي. نو دغه ټکو ته په کتو سره، کمېټه په بشپړه توګه د وړانديز پلي کول اړين بولي».^{۱۰}

په عين وخت کې، په لندن کې خويندې وه چې د ملکې ویکتوريا د پېر لمړني پوځي عمليات پرته له ډېرو هڅو په بريالۍ توګه ترسره شول. د لندن په ټولنه کې يوې نوې چاپکې نڅا ته د «غزني يرغل» نوم ورکړل شو او د دغه موسم ډولې نڅا وګرځېده.^{۱۱} ځوانې ملکې ته يې سياستوالو ډاډ ورکړ چې اوس څوک د ختيځ څښتن دي، روسيه که برتانيه؛ نو نوموړې په خپل يادښت کتاب کې وليکل چې دغه يرغل «پر منځنۍ اسيا باندې د واکمنۍ له پاره يو ګام و». له هغه ورځې څخه چې شاه شجاع بالاحصار ته بېرته راوګرځېد، د برتانيې صدراعظم د افغانستان اصلي پاچا مېکناټن کنيو^{۱۲} او حکومت هم مېکناټن، وېډ او کين د بارونېټ Baronet او اکلنډ د اېرل Earl په لقب ونازول. ها خوا، د جګړې د بهير ښه ترسره کېدل شمېلې ته سکون وروباښه. اېملي ايډن ليکلي: «د بريا د لمانځنې په وياړ د لوی والي مېلمستيا په برياليتوب ترسره شوه، په شمېله کې چې څوک مېشت وو، ټول راغلي وو. په رڼو پلاستيکونو د غزني د نيوڼې انځورونه کېښل شوي وو او اکلنډ په هر لوري کې د ګلانو طاقونه او په ګلانو پوښې برنډې جوړې کړې وې. عالي جناب ته د قطعو يو مېز هم اېښودل شوی و.»^{۱۳}

په کابل کې هم لمانځنې وې، لږ تر لږه د سدوزيو د شاهي ملاتړو او د هغه چا په منځ کې چې له اشغال څخه يې کټه پورته کوله او تررفع يې کولې. شاه شجاع په بالاحصار کې مېشت شو او خپل زور دربار يې بېرته جوړ کړ. په لوديانه کې خپل وفادار مرستيال، ملا شکور ته يې د ادارې د رياست څوکۍ ورکړه او خپل اوږد مهاله اتل، وېډ يې راوغوښت چې يوه ځانګړې اعزازي چپنه ورکړي. په ناسته کې راټول شوو اشرافيانو ته يې د افغانستان له پاره د يو نوي او تازه پيل اعلان وکړ: دی به خپل دښمنان وېښي او له انګرېزانو سره به د خپلو ژمنو درناوی وکړي. انګرېزانو په داسې وخت کې د ده پالنه وکړه چې ده هر څه له لاسه ورکړي وو. د نوموړي وفاداره ژوند ليک ليکونکي په دې اړه ليکلي:

اعلحضرت به ډېر ځلې ويل چې دی د انګرېزانو دېرش کاله مېلمه و او له دوی څخه يې پرته له مېړانۍ او درناوي بل څه نه دي ليدلي؛ نو دا د دې غوښتنه کوي چې نه يوازې دی بلکې د ده وارثان او راتلونکي نسلونه دوی ته په بشپړه توګه وفاداره وي. ده خپله قضيه له امپراتور همایون سره پرتله کوله. نوموړي په ايران کې د صفويانو دربار ته پناه ورې وه او د خپلې پاچاهۍ په بېرته ترلاسه کولو کې يې مرسته ترلاسه کړې وه. شجاع په دربار کې له عامه خلکو سره په ليدنه کې په زغرده وويل چې هغه بارکزي خانان به وېښل شي او مال به يې بېرته ورکړل شي کوم چې خپل کورونه يې پرېښي او تېښتېدلې که چېرې دوی بېرته کابل ته راشي: ځينې داسې خلک لکه نواب زمان خان، زامن، وروڼه او ټول خپلوان او تېروال يې له دغه بيا پخلاينې وړانديز څخه کټه پورته کړه او دوی ته بېرته خپل پخواني موقفونه ورکړل شول.^{۱۴}

په عين حال کې انګرېزي عسکر او سپاهيان په خوښۍ د مانۍ چاپېر په پانېږه ښونو او د کابل په باغونو کې چې له مېوو څخه ډک وو ګرځېدل او نور به «ډله ډله کله دلته، کله هلته پر اسونو سپاره تلل چې د هغه عجايبو ليدنه وکړي چې دوی ته يې په هکله توضيحات ورکړل شوي وو».^{۱۵} دوی له دوست محمد څخه کابل داسې وخت ونيو چې

ښار د ښېرازۍ په اوج کې و او ۷۰۰۰۰ خلک په کې مېشت وو. په ۱۸۳۹ کال کې کابل ښايي په ټوله منځنۍ اسيا کې تر ټولو لوی د سوداګرۍ بندر او د سيمې د کاروانيزه سوداګرۍ مرکز و. کوم امنيت چې دوست محمد په خپله واکمنۍ کې راوستی و او کوم نرمښت چې ده د مذهبي لږکيو پر وړاندې ښودلو، دې ته لاره هواره کړې وه چې کابل د سندي هندو سوداګرو په تېره بيا د سندي بانکونو د پلازمېنې، شکارپور د سوداګرو په مرکز بدل شي. همدا راز په کابل کې د يهودي، گرجستاني او ارمني سوداګرو مخ په وده ټولنې هم وې.^{۱۶}

تنکو واتونو د بډای سوداګرو د خټو کورونو ته او د قومي مشرانو او زميندارو څو پوړيزه او څنګ پر څنګ کورونو ته لاره ايستله او له لارې څخه به ښايسته حکاکي شوې دروازې او د بالاخانو حکاکي کړکۍ او ارګنې ښکارېدې. د کورونو له دېوالونو څخه به د توت ونو سر پورته کړی و. که چېرې به د کوم کور ور پړانيسی و؛ نو د لاروي به په لوی انګر سترګي ولګېدې چې د برنډې په منځ کې به د اوبو تيندکو دارې وهلې او شاوخوا به يې قالينې غوړېدلې، بالېستونه به پرې اېښي وو او د مېوې ونو به سپوږۍ پرې جوړ کړی و. محراب ته ورته د طاقچو نني دېوالونه په ښايسته او ډېره بېچلې توګه سيم ګل شوي وو. دلته به د ماښامه مشرانو د چيلې لاندې ډډې وهلې وې، چلم به يې ځکول او ربابيانو او يا شاعرانو ته به غوړ وو چې ښايسته حماسي شعرونه به يې ويل.

د لويو کورونو ترمنځ د څو ميلو په اوږدو کې له ګڼې ګوڼې څخه ډک بازارونه غځېدلي وو چې هر څه بېل بازار درلود. د شالونو سوداګر په يوه کوڅه کې، د ډيک مسالې او د ګلابو د اوبو سوداګر په بله کې. همدې ته ورته، د بخارا ورېښمن، روسي چای، لکټوي نيل، تاتاري پوست، چيني لوبڼي او د اصفهان نومور خنجر ځان ته د سوداګرۍ کوڅې درلودې. يو ځوان افسر، جېمز رټري James Rattray چې وروسته يې د کابل ښايسته انځورونه کارلي، ليکلي:

د هټيو کړکۍ پړانيسټې او تر ځمکې رسېږي. ډېر توکي لکه ميوه، مرغان او سارايي څاروي، زغرې، کاچوغي، پنچې او چارې داسې پرېمانه نندارې ته اېښودل شوې وې چې بيان يې ناشونی دی. دغه توکي په فوق العاده توګه منظم اېښودل شوي او له غولي څخه تر چټ پورې انبار دي. د هرې هقې مخې ته يو کسبګر ناست وي او د پرېمانه توکو له منځ څخه پېرودونکو ته سر راپورته کړي. واتونه دومره تنګ دي چې د بار اوبسانو يو کتار ساعتونه وخت نيسي چې د داسې دوامداره خوځېدونکې او بدلېدونکې ګڼې ګوڼې په منځ کې تېر شي چې ټوله ورځ واتونه ترې ډک وي... ښځې، چې کفن ته ورته حجاب يې پر تن وي، پر اس سپرې د اسانه لارې په لټه کې خپله لار په ګڼه ګوڼه کې وباسي... د پلي عسکرو له خوا د خلکو ګڼه ګوڼه ناڅاپه څنګ ته پورې وهل شي. دغه عسکر د کوم لوی مشر مخکې ساتونکي وي. مشر په ډېر وياړ پر اس سپور تېرېږي او سپاره عسکر چې ځلانده ګلدوزي چېنې او جامې يې پر تن وي په داسې حال کې پسې روان وي چې خپل ټوپک او نېزې يو خوا بل خوا خوځوي... بيا د شاه پيلان په لنډو کامو کاږه واړه راروان وي او له بامونو څخه راوتلي د اوبو نلونه مات کړي او يا د يخ يا د مېوې هقې په لوري شا ته حرکت وکړي.^{۱۷}

د شور ماشور او ګڼې ګوڼې له منځه به د ژېړو پيالې او د اوبو له مشک سره د اوبه پلورونکي چيغه واورېدل شوه «اوبه! اوبه!»، د ړندو سوالکرو له ليکو څخه به د خيرات ناره پورته شوه او د دوې په پای کې به، د پښۍ پلورونکو د «شاباش پښۍ» نارې وهلې.

د ډېرو سختيو له کاللو څخه وروسته، انګرېزي عسکر خوشحاله او حتی لږ هک پک شوي هم وو: ميرزا عطا د انګرېزانو په اړه هغه په ګومرې پټ مارکېټ ته په اشارې سره ليکلي چې د شاه جهان والي، علي مردان خان په ۱۶۴۰ مو کلونو کې هغه وخت چې تاج (تاج محل. ژباړن) جوړېده، جوړ کړی و:

دوی د پټ بازار په لیدو کوته په غاښ شول او د لامبو د حوضونو او د اوبو د مخزنونو ښایسته سنگاري، جنت ته ورته باغونه، د پلازمېنې ښایسته ودانۍ او ډکې هټۍ یې خوښې شوې... انگرېزي عسکر، چې لکه د سمندر څپې گڼ شمېره وو، د خراسان پر لاره ډېرې سختې وزغملې. اوس په کابل کې دمه جوړوي او غوښې، ورېجې، د بادام حلوا، فالوده، تندوري او کباب او رنگارنگ مېوې لکه د صاحبي او خلیلي انګورو ډولونه، او تر ټولو ښه یې، د خایې غلامان khaya-e-ghulaman خوري. وروسته له دې چې په بېخونده هندي مرچو، دال او چپاتي نیم کېږي هم نه وو، اوس دوی ممیز دانه دانه خولې ته اچوي او چاغ شوي. لکه څنګه چې عسکر په بې کچې توګه د خپل شهوت پر اس شپه او ورځ کېښناستل، هغه متل چې «د کابل ټولې ښځې وینده لري» داسې په چټکۍ په ثبوت ورسېد لکه «د پېښور د غنمو اوړو سره د جوارو د اوړو ګډول».^{۱۸}

کله چې د لوا د کلیساګۍ خوښ طبیعته ملا، ج. ر. گلیګ G. R. Gleig د هغه نارینه کړنو په هکله په خپل یادښت کتاب کې خبرې کړې، کومې چې انگرېزي عسکر یې په کابل کې بوخت ساتلي وو، نوموړي په پورتنۍ څرګندونې پرده اچولې. ده لیکلي:

هر چېرته به چې انګرېزان تلل، دوی به څه ژر او یا څه وروسته خلکو ته راز راز نارینه سپورتې لوبې ورپېژندلې. دواړه، د اس خفاستې او د کرېکټ لوبې کابل ته څېرمه پیل شوې او مشرانو او خلکو ورسره مینه پیدا کړه. په خپله شاه شجاع یوه کرانیه توره د جایزې په توګه کېښوده چې جګړن ډېلي Daly د څلورمې سپکې سپرې ډلګۍ غړي وګتله. دغه لوبه دومره په زړه پورې وه چې خایې ښاغلو هم په کې ګډون کولو، خو د کرېکټ لوبه افغانانو ته دومره خوندوره نه وه. دوی چې په خپله بڼه لوی جوارګر دي، د انګرېزي لوبغاړو توپ او ډنډه وهلو ته یې په حیرانتیا کتل، خو داسې نه برېښېدل چې دوی به دې ته وهڅول شي چې خپل ځادر او لوی دستارونه یوې خوا ته کېږدي او لوبې ته د سیالی له پاره ور د ننه شي. مګر برعکس، زموږ وطنوال د دوی د چرګانو، مرزو او نورو ژوو جنګ ته ورتلل، شرطونه یې وهل، او روپۍ به یې په ډېره په زړه پورې توګه ګټلې او یا بایللې.^{۱۹}

تر ټولو د حیرانتیا وړ د افغانانو په اړه د گلیګ دغه ادعا ده چې افغانانو د اماتوري تیاتر سره مینه پیدا کړې وه. ده بیا لیکلي:

انګرېزي افسرانو څو ډرامې جوړې کړې. د تیاتر یوه ودانۍ جوړه کړل شوه، سټېژ جوړ شو، جامې جوړې شوې او ډېرې ښې ډلګۍ لوبې ته حاضرې وې. په ټوله کې، خوښې کړل شوې ډرامې کمیدي وې، لکه «ایرلنډي سفير» او دې ته ورته داسې نورې. د نندارچیانو ډرامې ډېرې خوښې شوې ځکه چې د ډرامو پر مهال برنز ژباړه کوله او د لوبغاړو او د دفترانو نومونه داسې بدل شوي وو چې افغانان پرې پوه شي. افغانان خوشحاله خلک دي او له مسخرو او طنزونو څخه خوند اخلي. لکه څنګه چې ژباړن په سمه توګه د لوبغاړو توکي ژباړلي، نندارچیانو به خپله خوښي د خدا په کړساري ښودله.^{۲۰}

د دوې پای په مني بدل شو او شپې اوږدې او سړې کېدې؛ نو عسکرو ته د پسه د څرمن جامې، تاوده لاس ماغو او برستني ورکړل شوې. اوس دغه وخت د ښکار موسم ګڼل کېده. هغه ښکاري سې چې د بولان د غاښي او لوړې څخه ژوندي پاتې شوې وو او د کمپ خلکو نه وو خورلي، اوس یې د شغال د ښکار له پاره ایستل. د چینچلغزي او هیلۍ ښکار او همدا راز لږ وخت وروسته لڅشک skating او د واورې سړیو جوړول مشهوره مشغولتیا وګرځېده. تامس سینټن لیکلي: «موږ د لڅشک بوتونه چې موږ پخپله جوړ کړي و په پښو کړل او په یخ مو لڅشک ووهلو. د کابل خلکو چې داسې ننداره هېڅ کله نه وه لیدلې، په منډو راغونډ شول چې زموږ ننداره وکړي. دوی ته یې ډېر خوند ورکړ او سات یې تېر شو. موږ له ژمي څخه دومره خوند واخیست څومره چې حالاتو اجازه ورکوله - ښکار، د واورې توپ وېشتنه، د

واورې سړي جوړونه او ډنډ ته د مېلې له پاره تګ، ځکه چې هوا ډېر وخت خوندوره وه. څومره صاف، څومره شين او څومره له ورېځو څخه پاک اسمان و!

په عين وخت کې شجاع د بالاحصار په بيا رغولو بوخت و. ده هڅه کوله چې بالاحصار ته بيا داسې جلال ورکړي لکه څنګه چې د ده په ځوانۍ کې يې درلود او داسې يوه مانۍ ترې جوړه کړي چې د ده د پاچاهۍ له لوړو خيالونو سره سمون ولري. اوچت دېوالونه او برجونه چې له لوی کمر څخه تاو شوي وو، په ښه وضعيت کې وو، خو د مانۍ د هغه ودانيو میده کاري يې په طبعه برابره نه وه چې برنډې ته څېرمه وې؛ نو ده د دربار له سالون څخه کار پيل کړ. نوی يې فرش کړ، پلستر يې له سره رنګ کړ، کتابري او طاقونه يې ورغول. په مغول باغ کې نوې ونې کېښودل شوې او يو حرم سړای له بنسټ څخه نوی ډيزاين شو او له لودياني څخه د ده د بنسټينه له راتګ څخه مخکې جوړ شو. په عين وخت کې د دربار تشریفاتي اصول د سدوزيو د دربار ډېرې رسې بڼې ته چې بارکزيو پرېښي وو، بېرته بدل کړل شول. د دولت پخواني دفترونه بېرته فعال کړل شول او يو داسې پېچلی او په پام جوړ يونيفورم ته رسميت ورکړل شو چې انګرېزي کتونکي ورته هک حيران شول. انځورګر جېمز رټې ليکلي: «د دربار مامورينو ته دې د څو سل کسيزه ډلې په څېر وکتل شي. سړي ګلابي رنګه کورتۍ يې پر تن، له هره اړخه ډېرې په زړه پورې او اوچتې خولې يې پر سر. پر ځينو يې اوږده غوږونه لکه د خره او يا نېښونه لکه د شکنه ګنډل شوي وو او ځينو نورو يې د وزې او ګاومېښې د ښکر بڼې درلودې. د خوليو ډېری يې د مخروط، فتر او يا د کونګرې بڼې درلودې چې ټولې يې لږ يا ډېرې په انځورونو او نورو څيزونو ښکلې شوې وې. ځينو يې د نېزو څوکې لرلې چې د لوړې رتبې نښه وه.»^{۲۱} په رسمي دربار کې په خپله شجاع هم د پام وړ جامې اغوستې. يوه اوږده چپنه به يې په اوږو پرته وه چې ژۍ يې په ګانو ښکلې شوې وې او اېتالوي والي ته ورته خولۍ يې د بځمل څنډې درلودې چې ګانې په کې تومبل شوې وې. هغه به له عارضينو سره د کتو پر مهال پر خپل اتځنده او له سپين مرمر څخه جوړ تخت ناست و او يوازې به تر ټولو لوړ پوړه انګرېزي مامورينو ته ودرېد. په دغسې موکه کې به يې د هوسۍ پر يوه اوږده او کاږه واړه ښکر تکیه کړې وه، «د مخ بڼه يې مدبره خو له اندېښنو څخه ستومانه ښکارېده».

کله چې ژمي خپلې منګولې خښې کړې، ورځې لا نورې سړې شوې. له واورو څخه ډکې درنې او تېق ورېځې نه وړېدې. په دې وخت کې شجاع پرېکړه وکړه چې ځينې ځانګړو افسرانو ته په خپل نوښت جوړ شوی مډال ورکړي. دا د دراني امپراتورۍ مډال و چې بڼه او جوړښت يې د فري مېسن Freemason مډال ته ورته و. د فري مېسن مډال درلودونکي د ګولفین Guelphian اعزازي مقام ته رسېدل. الکساندر برنز ته هم له بخارا څخه د بېرته راتګ وروسته دغه مډال ورکړل شوی و.^{۲۲} کله چې د انګرېزانو لمړنۍ لوا مخکې له دې چې د ژمي لمړنۍ بادورې د واورو انبارونه جوړ او لارې بندي کړي، بېرته هند ته ستنه شي، د دغه مډالونو د لمړنۍ ورکړې بهير پيل شو. لکه څنګه چې د مېکناتن ځوان سکرتېر، جورج لارنس يادونه کړې: «مډالونه يوازې انګرېزي افسرانو ته ورکړل شول ځکه چې شجاع له خپلو مامورينو څخه هېڅوک د دغه مډال لايق نه وو ګڼلې.»^{۲۳}

د نومبر په پای کې بېرته ستنېدونکې لمړنۍ لوا شېملې ته ورسېده. ايملي لېکلي: «دوی ډېر تندرست ښکاري او اوس د خپل هغه رېښ حالت ښکارندويي نه شي کولی چې په هکله يې ليکنې شوې دي. دوی ډېرې ستونزې او ناخوالې زغملي،

خو په غیر معموله توګه ټول ډېر چاغ ښکاري. د لارډ اکلنډ ساتونکي، کپتان ډاکېنز Dawkins خو بېرته داسې راغی چې حتی له فالستېف Falstaff څخه هم ډېر چاغ برېښي.^{۲۴}

په داسې حال کې چې شاه شجاع په بالاحصار کې پر تخت کېښېږول کېده، د دغه ځای مخکنی اوسېدونکی، دوست محمد خان د شمال په لوري په چټکۍ په تېښته و. دېرش کاله مخکې، د نیملي له جګړې څخه وروسته د شاه شجاع په څېر، د واک بایلل دوست محمد ته سمدلاسه هر څه بدل کړل او ده ته یې یو لړ سپکاوي رامنځ ته کړل چې نږدې یې د تباهی او مرګ لامل شوي وو.

بارکزي په سختۍ په کنګلي درو کې له هغه انګرېزي څارونکو څخه په تېښته کې و چې د دوی د نیولو له پاره استول شوي وو په داسې حال کې چې دوست محمد په پوره چټکۍ تګ نه شو کولای ځکه چې له ده سره یې «خپلې مېرمنې، کوچني ماشومان، وروڼه، زامن او چوپړيالان مل وو».^{۲۵} سربېره پر دې، د ده وارث، اکبر خان چې ظاهراً په خیبر کې او ښایي د وېد په امر زهر ورکړل شوي وو، لا تر اوسه پوره روغ شوی نه و. لکه څنګه چې نوموړي پر اس د سپرلی توان نه درلود؛ نو په کټ کې وړل کېدو. د دوست محمد تېښته حماسي شاعرانو په دومره خواخوږۍ ياده کړې ده لکه سکاتلنډي شاعرانو چې د کولادېن Culloden له ماتې څخه وروسته باني پرنس چارلي Bonnei Price Charlie افسانوي کړی دی. په جنګ نامه کې غلام کوهستاني لیکلي:

نو زړور سلطان مخ پر وړاندې روان و

او زرکسیزه زړوره سپره ډله ورسره وه

له خپل زاړه دود سره سم

خپل حرم یې تر شا روان و

ورپسې یې خپل مال او زر وو

او ځک سرتېري یې ښه بیدار وو

د دوی پر پله، په کامونو لکه برېښنا

غچ غوښتونکي پسې روان وو

شپه او ورځ دوی سپاره روان وو

لکه ورېځې چې په اسمان کې په بېړه وي^{۲۶}

د تعقیبونکې ډلې مشري جېمز اوټرم James Outram او جورج لارنس دوو سرسختو او هوښیارو ځوانو افسرانو کوله. د دوی د لارښوونې او ساتنې له پاره حاجي خان کاکړ او د شجاع پوځي زرکسیزه سپره ډله ګمارل شوې وه. په خپل چټک تګ سره دوی ته سخته نه وه چې د بارکزيو سوکه کاروان ته ځان ورسوي، خو د دوی له هڅو سره سره، د اوټرم ډله د امیر په نیولو کې هېڅ کله بریالی نه شوه او دا ژر څرګنده شوه چې حاجي خان د معمول په ډول دوه

مخیزه لوبه پیل کړې وه. نوموړي په لوی لاس انګرېزان په غلطه لاره بېول او تر خپلې وسې یې د دوی پرمختګ سوکه کولو.

دوه اونۍ وروسته د بارکزیو بوی د لیون ډلې تر سېرمو شو. دوی د دوست محمد د ساتونکې ډلې له څو ټیښتېدلو سره مخ شول او ورته وویل شول چې د دوی او دوست محمد تر منځ یوازې د یوې ورځې واټن دی. ستړي لارنس لیکلي:

د حاجي له اعتراض سره سره، چې په ستوغه او خطرناکه لاره کې د شپې له خوا د مزل د نښندې په پلمه یې نه غوښتل مخ ته لاړ شي، موږ د سهار په پنځو بجو خپل مزل پیل کړ. * دا ښه څرګنده وه چې دغه عملیاتو ته د نوموړي زړه نه و. د ده اعتراضونو ته غوږ ونه نیول شو او موږ په خورا بده لاره په جګو غونډیو او د غرونو په وچو ویالو کې لس میله مخ ته لاړو او بیا مو د خپلو اسونو تر څنګ دمه وکړه. له پنځوسو څخه لږ افغانان زموږ سره یو ځای دغه ځای ته ورسېدل او پاتې یې د ورځې په بهیر کې راوړسېدل. دلته موږ ته څارګریز راپور راغی چې دوست محمد د یوک Youk په نوم یو ځای کې دی چې یوازې یو مزل لیرې پروت دی. حاجي خان یو ځل بیا په وړاندې تګ کې خپل زړه نازړه توب وښود او اوږم ته یې زاری کولې چې هملته تم شي ځکه چې دوست محمد دوه زره کسيزه سپره ډله لري، خو اوږم ډلې ته امر وکړ چې د مازیګر په څلورو بجو حرکت وکړي او کله چې افغانان راغونډ کړل شول، د دوی شمېر یوازې ۳۵۰ کسانو ته ورسېد او خورا بد تجهیزات شوي وو.^{۲۷}

په راتلونکو ورځو کې دغه ځنډوونکو تکتیکونو دوام وکړ. حاجي ټینګار کولو چې دوی باید تقویتی قوا ته تم شي، خو کله چې اوږم د شپې له خوا مزل پیل کړ «د تېروتنې او یا چل له امله، موږ څلور میله مخته نه وو تللي چې زموږ لارښوونکي، چې د حاجي خان د کسانو تر امر لاندې وو، وټیښتېدل. دغه مهال تور تم و او موږ د داسې بې پایه درو په منځ کې یوازې پرېښودل شوو چې حتی یوه نرۍ لاره هم په کې نه تر سترګو کېده؛ نو موږ پرته له دې چې تر سهاره تم شو بله چاره نه لرله».^{۲۸} راتلونکی ماښام کله چې انګرېزانو په تګ ټینګار کولو، حاجي خان اوږم تر مټ ونيو او «په جګ غږ یې ماته عذر وکړ چې مخ ته لاړ نه شم او بیا یې کواښ راته وکړ چې په زور به مې ونیسي، خو د څرګندې تباهی په لور تګ ته به اجازه رانه کړي». او ده یې اړنګه اوږم ته په رښتیا ډرکه* ورکړه:

که ته له دوست محمد سره مخامخ شوي، هېڅ افغان به د هغه پر ضد توره راونه باسي او زه به د دې مسوول هم نه وم چې په جګړه کې دوی ستاسې پر ضد ودرېږي... کله چې زموږ د هوډ په کمزوري کولو کې پاتې راغی، حاجي خان زما له کېږدۍ څخه څو متره لیرې کېښاست او په تیاره کې یې له خپلو درېیو یا څلورو مشرانو سره له یو ساعت څخه زیات په ټیټ غږ خبرې کولې. دغه کسانو حاجي خان له پرنګیانو سره په مرسته کې چې دوست محمد ونیسي، کرم کړ او ترې وپې پوښتل چې امیر څه بد ورسره کړي... او حاجي خان په ټولو هغه څه اعتراف وکړ چې دوی ورته یاد کړل.^{۲۹}

سبا ته یې په داسې حال کې چې واوره وربدل پیل شول، افغان ډله په ډېرېدونکې توګه بغاوتي کېده. اوږم لیکلي: «موږ پوه شوو چې زموږ افغانان خاینان دي او هېڅ باور نه شي پرې کېدای. نو اوږم او لارنس پرېکړه وکړه چې په داسې ماموریت لاړ شي چې نږدې ځان وژني ته ورته و. دوی له یوازې دیارلس انګرېزي افسرانو سره د واورې په توپان کې د

* په حقیقت کې حاجي رښتیا ویل. د حاجي کک غاښۍ حتی په دوبي کې او د ورځې له خوا هم ډېر کران دی. سربېره پر دې، نوموړي د احتیاط له پاره ښه دلیل درلود ځکه چې دغه غاښۍ د هزاره ګانو تر واک لاندې و. ده څو کاله مخکې دغه هزاره ګان خپلي وو او په دې کې یې اړنګ نه درلود چې دوی به له دغه فرصت څخه په کار اخیستنې له خپل پخواني ځېونکي څخه غچ واخلي.

* ډرکه: کواښ

دوست محمد د نیولو له پاره لارل. په دغه شپه اوږم په پلنه واوره کی ویده شو. دی پوهېده چی ښایې سبا ته به مړ وي، خو کلک هوډ یې درلود چی تر خپل وس پورې به هڅه کوي چی امیر یا ژوندی ونیسي او یا یې ووژني. وروسته د ده یاد ته ورغلل چې «سهار ته د یوې پرتمینې هڅې په تمه، دی هېڅ کله دومره خوشحاله نه و لکه په هغه شپه چې و»، خو دغه هڅه هېڅ کله بریالی نه شوه. اوږم او کسان یې په چارګام د بامیان درې ته ښکته شول، خو دوست محمد همدغه سهار د هندوکش شمال، له سیغان څخه وړاندې، تاشقرغان ته تښتېدلی و چېرته چې د خپلواک ازبک مشر، میرعلي «چې له شجاع سره یې دښمني لرله»، واکمني وه. اوږم اوس بله چاره نه درلوده پرته له دې چې مېکنان ته ولیکي چی «په دغسې وضعیت کې اوس هېڅ داسې هیله نه شته چې فراري په داسې سیمو کې ونیسو چې د شجاع تر واکمنۍ لاندې دي او زموږ ماموریت په کې محدود دی. زموږ سپاره افسران وايي چې اسونه یې د لوړې او ستریا له کیبله د دې توان نه لري چې اوس سمدلاسه بل مزل وکړي؛ نو موږ اړ شوو چې د دوی تعقیب پرېږدو».^{۳۰} په همدغه شپه دوست محمد او ملاتړي یې په خوندي توګه د خامرد Khamard پناه ځای، د میر ولي د مریانو د سوداګرۍ کلا ته ورسېدل. میرزا عطا لیکلي:

امیر دوه میاشتې د ازبکانو د ځانګړي مېلمه په توګه تېرې کړې او له هغه ځای څخه بلخ ته لاړ. د بلخ والي د یو ښایسته ښي په مېلمستون کې ځای ورکړ. دلته د بخارا حاکم، نصرالله خان له خوا امیر ته د اوبښ ډاګي په وسیله یو لیک راوړسېد. نوموړي امیر ته بلنه ورکړې وه چې د ده دربار ته په خپل ورتګ عزت وروبښي. امیر خپله کورنۍ او نور په ده پورې تړلي کسان په بلخ کې پرېښودل او له خپل وارث، اکبرخان سره یو ځای بخارا ته ستون شو. په بخارا کې چې د اسلامي علومو ښار و امیر ته شاهي ښه راغلاست وویل شو، د استوګنې له پاره یوه ځانګړې ماڼۍ ورکړل شوه او د ورځني لګښت له پاره کوچنی څرخ هم ورته حواله شو.^{۳۱}

دا په بشپړه توګه څرګنده نه ده چې په بخارا کې څه پېښ شول، خو څو اونۍ وروسته دوست محمد له خپل کوربه سره بدورده شو: میرزا عطا ويلي چې وجه یې د دوست محمد د تند خوږه زوی، اکبر خان څو سپکې څرګندونې وې. د دې وجه د دوست محمد مخکنۍ هڅې هم کېدای شي چې غوښتل یې د پولې ناندریزه ښار، بلخ ونیسي. ښایي د بخارا حاکم د امیر په دغه کړنو ناراضه و ځکه چې د امیر په څېر ده هم پر بلخ باندې د واکمنۍ ادعا درلوده او اوس یې د امیر پر پلان اعتراض درلود چې د ده په استازیتوب د بخارا علما د جهاد اعلان وکړي، خو له یوې او یا له بلې وجې د دوی تر منځ ترڅې خبرې تبادله شوې او بارکزیو ښار پرېښود. دا نصرالله خان ته لوی سپکاوی و. بیا د بخارا مکار، بې رحمه (او ښایي څرښنده روجي ناروغ) حاکم د دوست محمد د وژلو هڅه وکړه. فیض محمد په سراج التواریخ کې لیکلي:

د بخارا امیر خپلو کسانو ته چې دوست محمد یې بدرګه کولو په پټه دستور ورکړ چې کله له امو سیند څخه تېرېږي، دوی دې هغه کښتۍ ډوبه کړي په کومه کې چې دوست محمد او شهزاده سپاره دي خو په سیند کې دوی ډوب شي؛ نو په دې توګه افغانان د ساتونکو تر نظر لاندې د امو تر غاړې ولېږدول او په کښتۍ کې کېښودل شول. هغه کوچنۍ کښتۍ چې امیر په کې کېښاست په پټه سوړی کړل شوه. کله چې کښتۍ حرکت وکړ د بخارا د امیر یو کس چې له دغه دسیسې خبر نه و هم په دې کښتۍ کې ناست و. نوموړي غوښتل چې دوست محمد د سیند تر بلې غاړې بدرګه کړي او بیا بېرته راوګرځي. یو بل کس چې له دسیسې خبر و، له ده سره یې په ترکي خبرې وکړې او ورته وېې ویل چې له کښتۍ څخه ښکته شي چې د امیر سره یو ځای ډوب نه شي، خو دوست محمد په ترکي ژبه پوهېده ځکه چې مور یې ترکۍ او د کابل د یو مشر قزلباش لور وه. کله چې امیر دغه خبرې واورېدې، له کښتۍ څخه ښکته شو او نه یې غوښتل چې له سیند څخه تېر شي. د بخارا د امیر کسانو چې هر څومره هڅه وکړه چې دی په کښتۍ کې له سیند څخه تېرېدو ته

ودوماري، ده ونه منله او خپلو ملګرو ته یې وویل: «دا بېرته ده چې په خپلو وینو کې ولامېم خو نه چې په سیند کې له دوېدو څخه مړ شم ځکه چې د تورې په ژۍ زما مړینه به د بخارا د امیر د نه انکارېدونکې بې عدالتۍ بېلګه پاتې شي، خو که زه ډوب شم، هېڅوک به د هغه بد چلند په اړه چې ده زما سره وکړ چې میلېم یې وم، خبرې ونه کړي.»*

امیر له خپلې ډلې سره د بخارا په لور د ساتونکو تر څارنې لاندې روان شو «خو په لاره داسې سخت د واورې توپان پیل شو چې ټول یې د مرک مورکې ته ورسول. ډېرو کوچنیو شهزاده گانو له ډېرې یخۍ څخه حتی خبرې هم نه شوی کولای. امیر خپلو شخصي چوپړیالانو ته امر وکړ چې هر چوپړیال یو شهزاده راواخلي او خپله ژوره توده ساه پر دوی کوف کړي چې تاوده شي» او له مرکه وژغورل شي.

لنډه دا چې دوی بخارا ته په ډېره سختۍ ونګوښتل. اوس د بخارا امیر هغه لږ خرڅ چې دوی ته ورکول کېده هم پرې ودراره. له دوی څخه شاوخوا ۷۰ کسه وتښتېدل ... کله چې نصرالله خان خبر شو، یوه اووه زره کسيزه سپره ډله یې په دوی پسې ولېږله چې د تښتې مخه یې ونیسي او امر یې ورته وکړ چې که چېرې سردارانو جګړې ته مخ کړ؛ نو ویني یې دې توپې کړي او که جګړه یې ونه کړه، بیا یې دې په ځنځیرونو تړلي بېرته راولي. دوی په چراغچي Chiraghchi کې له سردارانو سره مخ شول، کلابند یې کړل او یرغل یې پرې وکړ. تر څو چې مرمی او باروت وو، افغانانو، بخاریان نږدې پرېښودل او د ډېرو وینې یې توپې کړې، خو په پای کې کله چې د دوی مهمات خلاص شول، بخاریانو پر دوی رامنډه کړه او یرغل یې ونیول. افضل خان او اکبرخان دواړه په جګړه کې تپي شوي وو، څو نور کسان مړه او له پاتې کسانو څخه ډېری یې سخت تپي شوي وو. بخاریانو دوست محمد او ورسره مل کسان یې بېرته ښار ته یوړل او د بخارا د امیر په امر یې، ټول په تیاره تلخونه کې واچول.^{۳۲}

د ۱۸۳۹ کال د نومبر په دویمه کله چې د کابل بازار ډنډونه کنګل شول او د کابل سیندغاړې په ولو کې پرېنې ځلېدې، شاه شجاع له بالاحصار څخه جلال اباد ته د ژمي د تېرولو له پاره لاړ. اوس یې چې پېښور په واک کې نه و، جلال اباد یې خپله ژمنۍ پلازمېنه ونوموله. مېکناټن هم ورسره لاړ. دی له شجاع څخه مخکې ورسېد ځکه چې شاه په نیمه کې وځنډېد چې یو کوچنی شهزاده د نیمې د باغ د سپېدارو په منځ کې خښ کړي. مېکناټن ځان ته د ښار په تر ټولو ښه مېنه کې هستوګنځی پیدا کړ او شجاع یې پرېښود چې په داسې ځای کې هستوګن شي چې یو انګرېزي کتونکي د «کوډخې» نوم ورکړ.^{۳۳}

ملا شکور ته په کابل کې د چارو واک وسپارل شو او برنز د مېکناټن ځای ونيو. د کال په وروستی شپه چې د ژمي یخني خورا ډېره وه، برنز د نوي کال د شپې Hogmanay مېلمستیا جوړه کړه. سکاتلنډي لمن یې اغوستې، د پوستکي کڅوړه یې تر ملا تړلې وه او په خپله یې د مېلمستیا کوربه توب کولو. نوبل چېمپرلېن چې له کندهاره راغلی و په دغه مېلمستیا کې مېلمه و. ده لیکلي:

* د دوست محمد دغه خبره ډېره په زړه پورې وه. نوموړي به په خپل وخت کې یو شمېر خپل دښمنان وروسته له دې ووژل چې له دوی سره به یې د خوندي چلند ژمنه کړې وه.

موږ يوه له خوښۍ څخه ډکه مېلمستيا درلوده، خو پرته له برندي او جين مو بل څه د څښاک له پاره نه لرل. شاوخوا د سهار په دوو بجو خوړنځي ته لاړو او د ريلز reels نڅا مو پيل کړه. کيپټان سپنکليز Sinclair چې د برسکاتلنډ جامې اغوستې وې، پر مېز ولاړ او بين باجه يې غږوله. برنز له موږ سره ډېر په ادب چلند وکړ. دی د هر چا خوشبېرې ځکه چې برعکس د ډېرو مامورينو، په ده کې سياسي چل او تېرايستنه نه شته... [بې اړنګه، دی] په ټوليزه توګه د ټولو خوښی دی او رښتيا همداسې ښه سړی دی. زما په اند، دی تر ټولو صادق، په زړه پورې، ساتېره او يو ښه ښاغلی دی چې زه نیک بخته وم چې پېژندګلوي مې ورسره پيدا کړه.^{۳۴}

کومې نمانځنې چې د ژمي په بهير کې دوام درلود د هر چا په طبعه نه وې. مخکې له دې چې بلاخره افغانستان په کرځه توګه پرېږدي، امريکايي جنرال، جوساياه هارلن چې په برياليتوب يې د ختيځ هند کمپنۍ، شاه شجاع، سېکانونو او وروسته دوست محمد ته جګړې وکړې او يوه لنډه موده يې په خپله ځان د غور شاه اعلان کړی و، انګرېزانو ته د ډېرېدونکې غوسې په سترګه کتل. وروسته له دې چې برنز له هند څخه د نابلي پردي په توګه وشړلو، ده کور ته په لاره کې په انګوت کې وليکل: «په هغه ورځو کې کابل، د زرو بڼونو ښار، يو جنت و. ما دغه هېواد ليدلی چې د سپېڅلي خلوت سمونتيا ته مقدس و، خو د بېګانه او بې احساسه لږاګانو سپين سترګي ورتګ ناولی کړ. په عاداتو کې ارام*، په بده سليقه کې نومور، د بيباکه اشغال په خونړيو يرغلونو کې اکاړ مشران چې ناپراند* زړونه يې مات کړل، د خوښۍ، خوشحالۍ او ساتېرۍ خوشحاله غږ يې چوپ کړ...» نوموړي دغه وړاندوينه هم وکړه: «د پوځي قوې په وسېله د يو ملت د خلکو رتل او خپل، د ټول ملت د حبس د هڅې مانا لري په داسې حال کې چې ټول د خپلواکۍ په هوډ کې همغږي دي: د داسې پروژو عمر لنډ او پايله يې له مصيبت څخه ډکه وي.»^{۳۵}

خو د اشغال په لمړني ژمي کې د هارلن وړاندوينې پرته له دې چې دی يو داسې ناراضه او ځاځمن افغان برخه وال وښيي چې خپلې د عظمت شېبې يې تېرې کړې وې، بل څه ونه ښودل. برعکس، ډېرو ته د حيرانتيا وړ دا وه چې د کابل اشرافيان دومره ناراضه نه ښکارېدل. ر. ج. ر. گليک په خپل تصور کې چې د افغانانو په شخصي توګه انګرېزي افسران په انفرادي ډول خوښيږي، يوازې نه و، خو ده د يو افغان مشر خبره داسې نقل قول کړې ده: «کاشکي چې تاسې موږ ته د ملګرو په څېر راغلي وای، نه د دښمنانو په څېر ځکه تاسې په جلا جلا ډول ښه خلک ياست، خو کله چې تاسې ته د يو واحد په سترګو وګورو، بيا له تاسې څخه کرکه کوو.»^{۳۶}

د دوست محمد مطلقي واکمنۍ او پر خپلو خلکو د لويو ماليو وضع کول او همدارنګه د ډېرو شتمنيو ضبطول چې خپله د جهاد پروژې ورباندې تمويل کړي، له شاه شجاع سره مرسته وکړه چې خپله واکمني څه ناڅه پرته له ستونزو پيل کړي. په پيل کې ډېر کابليان او د درانيو ممتاز پور حاضر وو چې د بيا پر تخت کېښولې حاکم په اړه خپل اړنګ ته پام ونه کړي او وګوري چې دی څه کوي. ميرزا عطا ليکلي: «د کابل د اشغال په لمړنيو مياشتو کې انګرېزانو ډېری مشران او همدارنګه کابل او شاوخوا يې ځان ته تسليم اموطيع کړل. لږ شمېر خلک چې د دوی اطاعت يې نه کولو، بنديان شول او کلاوې او شتمنۍ يې د کمپنۍ حکومت ضبط کړې.»^{۳۷} سربېره پر دې، مېکانټن له سخاوت څخه يوې ډکې سياسي حل لارې ته مخ کړ. په سوېل کې يې مخور دراني اشرافيان په پيسو واخيستل او په ختيځ کې يې غلزي مشرانو او همدا راز علماوو ته په لويه کچه بسپنې حواله کړې. دا د هند خزاني ته يو دروند لګښت و او ډېر ژر

* ارام: سپين سترګی

* ناپراند: ډېر کمزوره

څرګنده شوه چې د افغانستان اشغال ارزانه نه دی، خو دغه ستراتيژۍ په لمړني مني او ژمي کې وکولای شول چې د شاه شجاع په واکمنۍ کې سوله وساتي.^{۳۸} په دې توګه اګلنډ وتوانېد چې په خوښۍ لندن ته راپور ورکړي: «ویل کېږي چې دغه هېواد ارامه دی، لارې خوندي دي، سوداګري مخ په ښه کېدو ده او شاهي نظام او د حکومت بدلون تر اوسه محبوبیت لري... ډګرمن رابرت Robert لیکي: «ما له ډېرو مشرانو سره اشنایي پیدا کړه. دوی په تولید توګه له صاحب لوجې Sahib Loge سره د اشنایۍ مینه وال دي او کله چې زه بېرته کابل ته لاړ شم، زما د کور ور به د دوی پر مخ خلاص وي. دوی زموږ سره په خوښۍ ډوډۍ خوري او کورونو ته یې زموږ په ورتګ خوشحاله کېږي.»^{۳۹} دغه د رضایت روښانه فضا هغه اړنګ لږ پیکه کړې وه چې ایا بېرته راغلي بارکزي به په رښتیا د شاه شجاع د سولې وړاندیز ومني او هغه دښمنۍ ته به د پای ټکی کېږدي چې دوه نسله په ډېره پاملرنه وپالل شوه، محمد حسین لیکلي: «ډېری سدوزي اشرافيانو د شاه شجاع د پخلاينې پالیسي بې خونده بلله. دوی به د یون په ترڅ کې او یا کله به چې په دربار کې وو، په ځاځمنه ښه یو بل ته سرتیکولو او داسې به یې ویل: «دا چې اوس د بارکزيو قبیلې ته دومره په درنه سترګه کتل کېږي او ټول پخواني امتیازونه یې بیا ورکړل شول، دومره وخت به تېر نه شي چې د ناراضتیا ناولې لمبې به پورته اوچتې شي. انګرېزان، چې د پوهې، منطق او سیاسي تجربې ادعا کوي، څه فکر کوي چې د خپل ملګري د دښمنانو د ښې پالنې پایله به څه وي؟ د دې پایله به غمجنې او پښېماني وي!»

یو مسافر چې له پېښور څخه لږ وخت مخکې را رسېدلی و، ویلي:

کله چې د پېښور والي، اوبتېلې د کابل د وضعیت په اړه پوښتنه وکړه او ورته وویل شول چې د بارکزيو په ګډون ټولو ډلو سره ښه چلند کېږي، نوموړي خپلو کسانو ته مخ واراوه، اوسېلی یې وایست او وې ویل: «خدای دې له شاه شجاع سره مرسته وکړي او خدای د عفو ورته وکړي.» حاضر کسان په دغه دعا حیران شول ځکه په عامه توګه دغسې دعا مړو ته کېده، نو وې پوښتل: «شاه ژوندی نه دی؟» اوبتېلې په ځواب کې وویل: «هر څوک چې خپل سخت دښمن ته ځای ورکوي او د اعتبار غېږ ورته خلاصوي، اوږد ژوند به ونه لري، فردوسي په دې اړه وايي:

تا یو پلار وواژه او د غچ تخم دې وشینده

نو دغه یتیم به څه وخت سکون ولري

تا یو مار وواژه خو بچي یې روزې

دا څه ځین توب دی؟

یو وخت به د دغه دښمنیو مېوه پخه شي. تاسې به ډېر ژر واورئ چې همدغه بارکزيو شاه شجاع مړ کړ.»^{۴۰}

د کابل پر ماحول نور سیوري هم پراته وو. یوه لږا چې بېرته هند ته روانه وه، وروستی ساتونکې ډله یې د خیبر په دره کې تر غلچکي برید لاندې راغله چې ۱۵۰ اوبښان یې له بار سره له لاسه ورکړل. وروسته له دې د علي مسجد چوڼۍ سمدلاسه پېښور ته تخلیه کړل شوه.^{۴۱} په عین وخت کې، د افغانانو یوې ډلې یو جګپوړی انګرېز افسر، ډګرمن هرېنګ Herring چې په چکر وتلی و، په وردګو کې وواژه. نوموړی له امر څخه په سرغړونې، له سړک څخه وړاندې تللی و چې په یوه غونډۍ کې له څو افغانانو سره مجلس وکړي. دوی ټوټې ټوټې کړ. تامس سینټن لیکلي: «زموږ په برخلیک کې به لوی خپګان و چې د ده مړی مو ولید. دا یوه ناوړه صحنه وه. په ډېره وېروونکې ښه وهل شوی او ټوټې ټوټې شوی و. له لستونو څخه پرته، جامې یې ټوکل شوې او څیرې وې. تنه یې په خېټه کې نږدې دوه ټوټې وه او سینه

او پوښتی یې په چاره وهل شوې وې. په تنه کې یې شپاړس اوولس داسې زخمونه وو چې هر یو یې د مرګ لامل کېده.^{۴۲} خو په ټوله کې، هېواد ارامه و. کله چې غلزیو له مېکناتین څخه اعانه ترلاسه کړه، دوی هم د معاملې خپله برخه ترسره کړه. په تاریخ سلطاني کې لیکل شوي: «د کابل او خیبر لاره له شوکمارانو او لاروونکو څخه ډکه وه. دوی ټول مسافر تر ګواښ لاندې نیولي وو، خو کله چې د غلزي خانانو د لارې اداره په لاس کې ونيوه، دغه ګواښونه له منځه لاړل او ټول ژمی سوله واکمنه وه.»^{۴۳}

خو په بخارا کې د نظیر خان له خوا را رسېدونکي څارګریز راپورونه د ډېرې اندېښنې وړ وو او هغه دا چې روسان د خپلې تیاری په وروستي پړاو کې دي چې پر خېوه یرغل وکړي. نوموړي لیکلي: «دوی د کسپین بحیرې پر غاړه ډېر شمېر اوبښان، ګاډی، او کښتۍ راغونډ کړي دي او پرېکړه یې کړې چې خپل پوځ او اکمالات د کسپین د بحیرې له لارې، کیر Kir ته خپرمه، چې تر خېوې پورې درې ورځې مزل لري، ولېږدوي.»^{۴۴} مېکناتین چې په بخارا کې د دوست محمد له بندیتوب څخه خبر نه و، وپېژېد چې روسان به بیا له امیر سره څه دسېسه جوړه کړي او پلان به جوړوي چې په هرات کې به چې اوس «څه نا څه به یې دفاع حالت کې دی» دی پر تخت کېښوي.^{۴۵}

داسې برېښدل چې یوازې برنز پوهېده چې د روسانو دغه کرښه پر افغانستان باندې د انګرېزانو د تیرې پر وړاندې نېغ ځواب و. نوموړي خپل ملګري کېتان ج. الف. جېکب Jacob ته لیکلي: «روسانو خپل ځواکونه زموږ د پالیسۍ پر ضد رامنځ ته کړل. کابل ته په ننوتو سره موږ لوی کړکېچ رامنځ ته کړ.» حتی په دغه پړاو کې، برنز پوهېده چې د انګلنډ یا روسیې واکمني به پر داسې ازاد او خپلواکه خلکو لکه افغانانو باندې څومره لنډ مهاله وي. ده وړاندوینه کړې چې: «انګلنډ او روسیه به اسیا په خپل منځ کې ووېشي او دغه دوه امپراتورۍ به په اوبو کې د کړۍ په څېر تر هغه وخته غټې شي تر څو چې په نه شتون کې ورکې شي او راتلونکي نسلونه به دوی دواړه په دغه سیمو کې داسې لتوي لکه اوس چې موږ د الکساندر او د هغه د یونانیانو پاتې شوني لټوو.»^{۴۶}*

دغسې رېالېزم د ۱۳۳۹-۱۳۴۹ په ژمي کې خورا لږ موندل کېده. همدغه وخت په پټه د تل له پاره د افغانستان د ضمیمه کولو خبرې کېدې. حتی دا خبرې هم کېدې چې د راج د دوې پلازمېنه دې د همالیې له موږې، شېملې څخه د حاصلخېزه باغونو درلودونکې درې، کابل ته ولېږدول شي، کټ مټ هغسې چې یو وخت به مغولو د مې په میاشت کې له ډهلي او اګرې څخه کشمیر او جلال اباد ته خپرمه د نیمې سیاسۍ باغونو ته لېږدېدل.^{۴۷} په ځان باندې دومره لوی باور یو لږ لویو ستراتیژیکي تېروتنو ته لاره پرانیستله. لمړی، د دې پر ځای چې د شاه شجاع د نازکې واکمنۍ ټینګولو ته پام واړوي او د اشغال د خونديتوب او بریا له پاره اړینې سرچینې برابرې کړي، اګلنډ هم د وروستنیو یرغلګرو په څېر، له وخت څخه وړاندې په دې اند و چې اشغال بشپړ شوی او پام یې یو بل جګړه ییز تېري ته په یو بل تیاتر کې واړولو. په دغه وخت کې ایملې پرته له سنجونې او په ښکاره په سپکه توګه لیکلي: «چینایانو د خندا وړ کړنې

* پر خېوه باندې د روسانو برید داسې په مصیبت پای ته ورسېد لکه له کابل څخه د انګرېزانو شاتګ چې پای ته ورسېد. پراسفکي خپل نیمايي اوبښان او نږدې نیمايي سړي د منځنۍ اسیا د واورو ژمي توپان ته له لاسه ورکړل. دغه پایلې د شاګې په هکله د روسانو هیلي یو نسل شاته واچولې: خېوه تر ۱۸۷۲ پورې د روسانو لاسته و نه لوېده او دې ته ورته انګرېزان هم شاوخوا تر څلوېښتو کلونو بیا افغانستان ته بېرته و نه ګرځېدل. دغه وګورئ: Twin Imperial Disasters: The Invasion of Khiva and Afghanistan in the Russian and British Official Mind, 1839-1842 (راتلونکې دی)

پیل کړې دي. دوی ځان وسلوال کوي، ملامتیا په کوچنیو بې گناه امریکایي کښتو اچوي او د جګړې بهرۍ را غونډوي. زما په اند دوی دومره خانتما دي چې په کوم عجیبه چل سره به زموږ ټولې ۷۴ ماډله بهرۍ په شنو او سرو لمبو والوزوي، زموږ ټول سرتیري او مانوګان به اسیر کړي او دوی ته به له عاج څخه د منځ تشو مردکیو د جوړولو زده کړه ورکړي.^{۴۸} له افغانستان څخه د بمبي د پوځ لویه برخه ایستل او خپلې نوې د تریاکو جګړې ته د هغه ډېرو اړینو سرچینو په راګرځولو سره چې په افغانستان کې د اشغال د ټینګښت له پاره بېلې شوې وې، اګلنډ، مېکناتین ته دا ناشونې کړه چې پوره عسکر او پیسې د شاه شجاع د واکمنۍ د بریا له پاره ولري.

د هغه کوچنۍ بودجې چې شاه شجاع او مېکناتین هېواد ورباندې اداره کړی وای، یوه نېغه پایله هغه وخت ښکاره شوه چې اګلنډ د اعلیٰ سرقوماندان هغه غوښتنې رد کړې چې په کابل کې یوه لویه کلا چې خپل ښارګوټی ولري او په کندهار کې یوه دفاعي کلا جوړه کړي. اګلنډ ویلي: «مخکې له دې چې زه د کلاوو په جوړولو لوی لګښتونه وکړم، د اوس په پرتله زه غواړم سم پوه شم چې د افغانستان وروستی بڼه به څرنگه وي.»^{۴۹} دغه کړنې پوځ له داسې یوه وضعیت سره مخ کړ چې په دې اړه یې هره پرېکړه ستونزمنه برېښېده. په داسې حال کې چې په کابل کې ژمي د یخۍ منګولې خښولې، ځینې عسکر په بالاحصار کې ځای پر ځای شول او ځینو ته د کلا له دېوالونو د ننه هاخوا دېخوا ځای ورکړل شو او پاتې نور په کمپ کې د کوهستان واک تر څنګ په خېمو کې لړزېدل. سربېره پر دې، شاه شجاع پر مېکناتین زور واچولو چې له بالاحصار څخه چې په اسانۍ دفاع ترې کېدای شي خپل عسکر لیرې کړي. شاه شجاع ویل چې دی به افغانانو ته سخت بې عزته شي چې د انګرېزي عسکرو په شتون کې د ده حرم له لودیاني څخه دلته راشي. لکه څنګه چې اګلنډ د مناسبې نوې کلا جوړول منع کړي وو، جنرالانو بله چاره نه درلوده پرته له دې چې داسې سپکه دفاعي پوځي اډه او بارکونه د عسکرو د اوسېدو له پاره جوړ کړي لکه دوی چې د سوله من بنگال د وریجو په ټیټو کې وي، نه د افغانستان د بدورده غرونو په منځ کې.

دا څرګنده نه ده چې چا په حاصل خېزه ځمکه کې د پوځي اډې د جوړولو پرېکړه وکړه. په داسې ځمکه کې چې شاوخوا یې ویالې او په دېوالونو محاط باغونه چاپېر او له پاسه یې د یو شمېر افغان اشرافیانو دفاعي کلاوې پرتې وې. لکه څنګه چې په دې اړه یو کتونکي یادونه کړې: «دا به د تل له پاره د حیرانتیا ځای وي چې یو دولت، یو افسر او یا د افسرانو یوه ډله چې په دې مسلک کې پوهه او یا تجربه ولري، خپل ځواکونه په یوه نیمه اشغال هېواد کې په داسې عجیبه او له تعقل څخه لیرې ځای کې واچوي.» حتی کلیک - چې تکتیکي پوهه یې نه درلوده - سمدلاسه پوه شو چې د دغسې ځای دفاع خورا کرانه ده. ده لیکلي:

دا د استحکاماتو له پاره یو حیرانوونکی ځای و. کلاوې او برجونه داسې ځای وو چې یو او یا ډېرو ته یې کړۍ ته ورته بارکونه چې د انګرېزانو دفاعي لیکه یې جوړوله، لاندې پراته وو... داسې برېښېدل چې دوی خلک په دې قانع کوي چې انګرېزان له دوی څخه وېره نه لري او نه په دوی کوم شک کوي ځکه تدارکاتي او د مهماتو زېرمې په خپله د پوځي اډې د ننه نه وې جوړې شوې بلکې دغه زېرمې چې پر امنیت یې د پوځ پایښت تړلی و، په یوه زده کلا کې چې دفاع یې خورا ناشونې او له بالاحصار او پوځي اډې څخه لیرې پرتله وه، جوړې شوې وې او د امنیت له پاره یې یوازې سل سپاهیان د یو دویم بریدمن تر قوماندې لاندې پوره ګڼل شوي وو. داسې یوه پوځي اډه چې لوړې ترې چاپېر وي او د برجونو تر اغېز لاندې وي هېڅ شی تر خپلې اغېزې لاندې نه شي راوستی او داسې ځای پرتله ده چې سیند یې له ښار څخه بېلوي؛ نو په ښار کې د نظم د ساتلو له پاره په بشپړه توګه بې ارزښته ده.^{۵۰}

خو يوازې دا نه و چې پوځي اډې ته تر ټولو بد ځای غوره شوی و. اډه د خورا بد ډيزاين پر بنسټ جوړه شوې وه. دا کليک ته له ورايه څرگنده شوې وه چې په بيره د ودان شوو بارکونو په هداونه کې لويه نيمگړتيا وه. له بارکونو څخه چاپېر دېوال نږدې دوه ميله اوږد و چې په اغېزمنه توگه ساتل يې ناشوني و او د دفاع له پاره يې يوازې يو نری خندق او داسې ټيټ دفاعي دېوالونه جوړ شوي وو چې ختل پرې ډېر اسانه وو.^{۵۱}

خو که څه هم د شغال ښکار او د تياتر لمړنيو لوبو د دوی پام بل لوري ته اړولې و، د يو څو افسرانو عين نيمگړتياوې تر سترگو شوې وې. د سېکندر Skinner اسوالې لوا افسر او ځوان انگرېز- هندوستانی کپتان جېمز سېکېز چې د اعاشې او اباتي چارواکي و، ويلي وو چې زېرمې بايد د اډې له دېوالونو د ننه راوړل شي خو سېر ولېي کاتن Willoughby Cotton بې خونده ځواب ورکړ چې «ده ته داسې ځای نه شي ورکولی ځکه چې دوی د عسکرو د بارکونو په جوړولو کې دومره بوخت دی چې د زېرمو په اړه فکر ته هېڅ وخت نه لري». يو بل کس چې د اډې ډيزاين يې تر پوښتنې لاندې راوست، ډگرمن ابرهم رابرتز Abraham Roberts د شاه شجاع د ساتونکې ډلې قوماندان و. کله چې د اډې جوړېدل پيل شول، دی پوه شو چې نه يوازې موقعيت، د اډې دفاع کمزورې کړې بلکې د بارکونو پر دېوالونو د تگلارې ډيزاين، چې تېرکښ او داسې سوري يې نه درلودل چې له پاسه پر دښمنانو لوبې ډېرې او يا جوش تېل واچول شي، د بريد په صورت کې د اډې دفاع لږ يا ډېره ناشونې کړې وه. نوموړي په يو ليک کې دغه نيمگړتياوې تورن جان سټېرت John Sturt ته چې د بنګال د انجېنري ډلې غړی او د اډې ډيزاين کوونکی و، په گوته کړې، خو هغه په سپک او لنډ ځواب کې ورته وويل چې هېڅ به ونه کړي او ويې ويل: «تا ډېر ناوخته دغه سپارښتنې وکړې ځکه نيمايي بنسټ اېښودل شوی دی. زه نه پوهېږم چې څه مناسب دي او څه نه دي. ما نقشه سېر مېکناتن ته ورکړه. زه نه پوهېږم چې نوموړي له پوځي مشاورينو څخه پرته بل چا ته ښودلې او که نه، خو چې له ده څخه ما څه وا نه اورېدل؛ نو چوپتيا يې ما د ده رضاييت وکبله او په کار مې پيل وکړ. اوس له دې څخه سم کار واخلي او د کارنتيا په اړه يې پوښتنې يې گټې دي.»^{۵۲}

حالت هغه وخت نور هم خراب شو چې انگرېزي عسکرو په ډېرېدونکې توگه له افغان ښځو سره د اړيکو په پيلولو د افغانانو عزت ته سپکاوی وکړ. ښايي تر ټولو نوموړه يې د دوست محمد له ښايسته ورېرې/ خورخې، شاه جهان بېگم سره د کپتان رابرت وربرټن Robert Warburton واده و چې برنز او تورن سټېرت يې شاهدان وو.* په همدې کچه حساس، يو بل واده و چې د سيمه ييز غلزي مشر، ولو خان شمالي د ښايسته خور او د قلات سياسي اجنټ، تورن لېنچ Lynch سره ترسره شو، خو تر ټولو څرگنده کړنې په کابل کې وې چېرې چې مخ په ودې د فحاشۍ شور او غږ په ښار کې د جره عسکرو چوپړ ته ور ودانګل.^{۵۳} په دې اړه ميرزا عطا ليکلي: «انګرېزانو د بې شرمه بد اخلاق واین وڅښل او دا يې هېره کړې وه چې هره کړنه ثواب او عذاب لري؛ نو لږ موده وروسته د شاه رږيم د پسرلي بڼونه د دغه ناوړه پېښو مني ککړ کړل... اشرافيانو يو بل ته سروونه ټکول: «هره ورځ موږ د انګرېزانو د درواغو، تېر ايستنې او بې شرمۍ سره مخ کېږو. دومره وخت به تېر نه وي چې د کابل ښځې به دوه رګه بيزوگانې وزېږوي - دا يو سپکاوی دی!» خو په دې اړه هېڅ و نه کړل شول.»^{۵۴}

* ډګروال سېر رابرت وربرټن چې د وربرټن په کورنۍ کې زېږېدلی و، له خپل کد دوه کوني دود او ژبو څخه يې په ښه کار اخيستنه، په خيبر کې ۱۸۷۹- ۱۸۹۸ د سرحدي قوا قوماندنه په لاس کې درلوده او د خيبر ملېشه Khyber Rifles يې جوړه کړه

له هغه خلکو څخه چې په کابل کې يې له دغه فرصت څخه پوره ګټه اخيسته، په خپله الکساندر برنز و چې اوس د بنسار په منځ کې په خپل پخواني استوګنځي کې اوسېده. ده هر څه په برم او پرتم کې کول. نوموړي په بازار کې روسی هندارې پېرودې، له هغه به يې سيماب وګرول او د خپل کور په کړکې کې يې کېښودې. دا په کابل کې لمړنی کور و چې د بنسینسې کړکې يې درلودې. لکه څنګه چې مېکناتن په جلال اباد کې ورځ تر بلې د حکومت ډېرې چارې په لاس کې اخيستي، برنز ته ډګر تش او بخت يې مل و. ده خپل يو ملګري ته ليکلي:

زه په کاغذ باندې دوی ته خپل نظر ورکوم، خو هېڅ کله يې په جزياتو او تفصيل کې برخه نه اخلم... دغه زما موخې دي: چوپ اوسه، خپله تنخواه دې اخله، هېڅ داسې کار مه کوه چې امر يې درته نه وي شوی. په دغه توګه ډېر رضایت تر لاسه کوم... خو زه ډېر په زړه پورې ژوند لرم. که چاغې او خوشحالي د ښې روغتيا ثبوت وي، نو زه يې لرم. عسکري ډوډۍ مې ډېر وخت نه ده خورلې. د اوو کسانو له پاره د ډوډۍ مېز جوړوم. شپږ افسران چې لږموندې سکاټلندي سهارنۍ ته يې زړه وشي، ما کره راشي او لوګي وهلي کيان، د سرو شويو کبانو کباب، مساله لرونکي خواړه او جلي وخورې او تر لسو بجو پورې خپل سېکار پو کوي... په اونۍ کې يو ځل اته کسانو ته مېلمستيا کوم. اباسين د عشرت او سوداګرۍ سيند دی. زه پر خپلو ملګرو بېلابېل توکي د بمبي د نرخ په پرتله يو پر دريمه ارزانه پلورم، شمپاين، د پنډۍ غوښه، مدبرا واين، هسپانوي، پرتګالي او فرانسوي واين، او حتی له ابردين Aberdeen څخه د سرو کبانو سرغوج کوتي او پرېمانه نور توکي دوی ته موندلی شم او په خدای چې ډېر ښه ...^{۵۵}

که افغاني ګنګوسو ته پام وکړل شي، د برنز عيش او عشرت يوازې په ښه خوراک او څښاک محدود نه و. د ده تل وفادار موهن لال په وضاحت ويلي چې برنز په خپل چوپړ کې کشميري ښځې درلودې او له افغان ښځو سره يې کار نه لرلو، خو د کابل اوازو بل څه ويل.^{۵۶} مېرزا عطا ويلي: «برنز په ځانګړې توګه بې شرمه و. ده به په خپل شخصي استوګنځي کې له خپلې افغانې رنډۍ سره د خوند او شهوت تاوده غسولونه کول او د بې سده خوند په کيسه او د عشق په پودر به يې يو بل موبل. دوه انګرېزې معشوقې به يې هم ورسره يو ځای شوې.»^{۵۷}

دغسې ګنګوسو د کابل د خلکو او اشغالګر پوځ ښې اړيکې په چټکۍ تروې کړې. کابل د انګرېزانو له راتګ څخه مخکې هم يوه پټه د فحشا سيمه د بالاحصار دېوالونو ته څېرمه په يوه مېنه کې درلوده چې هندي سازنده او نڅاګرې په کې اوسېدې، خو هلته دومره رنډۍ نه وه چې د ۴۵۰۰ سپاهيانو او ۱۵۵۰۰ د کمپ د ملکيانو اړتيا پوره کړي او داسې بربنېدل چې د افغان ښځو يو ډېرېدونکي شمېر په لنډ وخت کې د ډېرې ګټې له پاره اډې ته ورتلې. دغه کړنې دومره ډېرې شوې چې انګرېزانو، افغان ښځو ته د لاس رسۍ په اړه يو شعر جوړ کړ:

د کابل ښځې په چادرۍ کې

له چا سره وي خامخا په عاشقۍ کې^{۵۸}

محمد حسين هراتي ليکلي:

اعلحضرت ته د ښه نيت له مخې راپور ورکړل شو چې يو مخ پر ودې د رنډيو بازار شته چې فحاشي پرته له وېرې او پرته له دې چې څوک څه ورته ووايي شپه او ورځ د انګرېزانو کمپ ته پر اس وړل او راوړل کېږي. دوی ښې جامې او ګانې پر تن او ښه په سينګار تک راتګ کوي چې څوک يې ونه پېژني چې دا د کومې اشرافي کورنۍ غړې او يا فحاشې دي. دغه کړنو عامه اخلاق اغېزمن او د دولت بنسټونه يې کمزوري کړي. دا د بارکزيو دوه مخې ډله وه چې لمړۍ يې دغه ناولتوب ته لاره هواره کړه او بيا يې په دې هيله چې د عوامو کرکه وپاروي، پرې پر اعلحضرت واچوله. اعلحضرت دغه خبره له مېکناتن سره چې د دغه خلکو د خيانت او اخلاقي اصولو په اړه يې

تجربه نه درلوده، مطرح کړه. مېکناتن يوازې داسې ځواب ورکړ: «که موږ د دغه خوارکيو د جنسي نږدېوالي مخنيوی وکړو، دوی به ناروغه شي.» اعلحضرت ځواب ورکړ: «سمه ده، خو په دغه پاچاهۍ کې به دا لږترلږه ښه وي چې عسکرو ته د سپلين ورکړل شي او د اخلاقو د باندنۍ ونکې درناوی وکړي.»^{۵۹}

فيض محمد وروسته په سراج التواريخ کې ليکلي چې افغان ننګ او عزت ته دغه ډېرېدونکي سپکاوي له خپل حکومت څخه د خلکو د ناراضتيا لوی لامل شو.

د شاه خپرخوا چې د محمدي شرعيت پلويان وو او پوهېدل چې دغه بې شرمه کاروبار د مذهبي سپېڅلتيا او درنښت پرده څيرې کړې ... شاه ته يې سرتکونه وکړه. شاه مېکناتن ته وويل چې «دی بايد د دغه کړنو مخه په جزا ورکولو ونيسي. او که نه، دغه ناولې ونه به د بد اخلاقي ناوړه مېوه وکړي»، خو مېکناتن د شاه خبرو ته پام ونه کړ او په دې اړه يې هر څه هېر کړل ... تر دغه وخته خلکو ته څرګنده نه وه چې د دولت په چارو او هغه موضوعگانو کې شاه هېڅ واک نه لري چې پر پوځ اغېز اچوي. اوس بارکزيو د حقيقت په برېښدلو پيل وکړ او ويل يې: «شاه يوازې په نوم شاه دی او د دولت په چارو کې هېڅ واک نه لري.» سربېره پر دې، د خپلو موخو له پاره به دوی د انګرېزانو د واک ډېره يادونه کوله او پر خپلو کاوندیو يې مسخرې کولې او ويل يې: «حق ستاسې ښې اوس ستاسې نه دي.»^{۶۰}

د ۱۸۴۰ کال د مارچ په مياشت کې، شاه له خپلې ژمنې مېنې څخه بېرته کابل ته لاړ او دربار د بالاحصار د سړپټو بښو په منځ کې راغونډ شو. اوس چې دوست محمد خان په تل خونه کې بندي و، شاه شجاع او ملاتړو يې د خپلې واکمنۍ ټينګښت ته ښه فرصت درلود، خو د پسرلي واورې ويلېدنې دوه سيالي ادارې وليدې. د واک له پاره انګرېزانو او سدوزيو له يو بل سره سيالي پيل کړه. په همدغه وخت کې د خلکو تر منځ ډېرېدونکې انګېرنه مخ په پراخېدو وه چې د نوي رژيم د واک چارې د مېکناتن په لاس کې دي، نه د شاه شجاع.

د مخالفت وجه د شخصيتونو ټکر نه و: شاه شجاع اوس هم لکه تل په مېکناتن ګران و: کله چې مېکناتن له جلال اباد څخه بېرته کابل ته لاړ، اګلنډ ته يې داسې وليکل:

د اعلحضرت د کرکټر په اړه زما تجربه ما په بشپړه توګه قانع کوي چې د هغه د واکمنۍ په ټوله سيمه کې د ده په پرتله بل ور کس نه شته. له پنځ شنبې څخه پرته، اعلحضرت هره ورځ دوه ساعته په دربار کې په ډېره حوصله خپلو مشرانو استازو ته غوږ نيسي. يوه ورځ يې د ټولو هغه خلکو سرتکونو ته بېله کړې چې چارواکو يې د عريضو په اړه اقدام نه وي کړی. د عدالت په پلي کولو کې ډېر رت دی. يوه بېلګه يې د يوه قاتل جزا وه چې د نوموړي د بېنلو په پار له ډېرو سپارښتنو سره سره، شاه عدالت پلي کړ، خو له بلی خوا اعلحضرت مهربان او بې کچې ډېر په زړه نرم دی. که د يو سلطان شخصي ځانګړتياوې د هغه نوميالتوب تضمينوي؛ نو شاه شجاع به هرومرو ګرانښت ترلاسه کوي.^{۶۱}

خو د پاليسۍ په هکله يو لړ موضوعگانو او همدا راز د واک د وېش ساده حقيقت ګران شاه له خپل انګرېز ملاتړو څخه بېلاوه. لکه څنګه چې موهن لال ليکلي: «نه موږ د واک چارې په خپل لاس کې واخيستي او نه مو په بشپړه توګه شاه شجاع الملک ته ورکړې. له شجاع سره د هوکړې د شرطونو برعکس، موږ نه يوازې په باطن کې بلکې په پټه په ټولو چارو کې لاس وهنه کوله، خو په ظاهر کې موږ د بې پلوۍ نقاب پر مخ اېښی و.» داسې حالتونو شجاع

خوړولو. موهن لال بيا ليکلي: «شاه زمور په واک په غوسه شو، هغه نفوذ ناراضه کړی چې د ده په اند موږ ورځ تر بلې د خپلو ګټو له پاره ترلاسه کولو او هغه شک خپه کړی و چې ټول خلک انګرېزانو ته د هېواد د واکدارانو په سترګه کوري.»^{۶۲}

د بېلتون لمړنی ټکی د پوځ په اړه مخالفت و. اګلند اوس له افغانستان څخه د دفاع په لورده بيه پوه و او همدا راز خبر و چې دې د سويلي هند د کمپنۍ کوچنۍ ګټه په لوی تاوان بدله کړي. نوموړي ته له لندن څخه په کلکه دستور ورکړل شوی و چې د شاه شجاع له پاره يو اغېزمن افغان ملي پوځ ته روزنه ورکړي څو دی په خپله په خوندي توګه له ځان څخه د دفاع وړتيا پيدا کړي او انګرېزان به بيا په دې وتوانېږي چې له افغانستان څخه ووځي. لوی والي په دې اړه ليکلي: «ما مېکناتن ته په کلکه ټينګار وکړ چې خپل ټول توان د شاه شجاع د حکومت په ټينګولو، د ده د پوځ په اغېزمنتيا او د ده د ګرانېست په پيدا کولو ولګوي [ځکه چې] زمور منظم عسکر له دغه موسم څخه ډېر نه شي پاتې کېدای.»^{۶۳} اګلند په همدې کچه شاه شجاع ته سپين وويل: «زه تر اوسه حاضر وم چې تر هغه وخته به انګرېز عسکر په افغانستان کې پاتې کېږي تر څو چې څوک تاسې ته د زيان رسولو ګواښ بربنې، خو تاسې اعلحضرت د انګرېزي عسکرو په اړه زما په هيله پوهېږئ چې ستاسې له خونديتوب سره سم يې له افغانستان څخه وباسم او ستاسې اعلحضرت پوځ به داسې تنظيم شي چې تاسې په بشپړه توګه د افغان مشروع پاچاهۍ په ساتلو کې ټکيه پرې وکړئ.»^{۶۴} کېدای شي په شېمله کې دغه پلان سم بربنېده، خو شاه شجاع د مېکناتن په ستراتيژۍ پوره پوهېده چې د قومي سپرو عسکرو مالي سرچينې د يو مسلکي پلي پوځ جوړونې ته په راکړځولو سره به هغه وسيلې له منځه لاړې شي چې دی يې د قومي مشرانو د ملاتړ ساتلو له پاره کاروي. شاه شجاع مکلف و چې د سپرو جنګي ډلو په بدل کې اشرافيانو ته پيسې، ځمکه او جايداد ورکړي. دغه سيستم له فساد څخه ډک و: قومي مشرانو به د تنخواوو په لېست کې د رښتيني شمېر په پرتله ډېر لوی شمېر نومونه ورکړي وو او په دې توګه به يې ډېرې پيسې ترلاسه کولې، خو همدغه پيسو په مرکز کې رژيم ته د ځايي او سيمه ييزه قومي مشرانو وفاداري ساتلې وه. د قومي مشرانو په بيه، د يو مدرن او ښه روزل شوي ځواک په جوړولو سره مېکناتن له شاه شجاع څخه هغه يوازینی فرصت واخيست چې اشرافيانو ته د دوی د وفادارۍ په بدل کې انعام ورکړي او همدا راز د نوموړي د تر ټولو ارزښتمنو ملاتړو واک او شتمني کمزورې کړي.

خو مېکناتن د اصلاحاتو په پلي کولو ټينګار کولو او ويل يې چې د خطر په پرتله يې، سپما او ګټې ډېرې دي؛ نو لکه څنګه چې تمه يې کېده، قومي مشرانو ته د پيسو ورکړه يو پر څلورمه لږ شوه. په ۱۸۳۹ کال کې د ۳،۱ ميليونو روپيو څخه دوه کاله وروسته يو ميليون روپيو ته ټيټه شوه. تر ټولو ډېرې پيسې په سويلي غلزي قبيلو چې د کابل خيبر حياتي لاره يې ساتله، کمې شوې په داسې حال کې چې قومي مشرانو طبعاً تمه درلوده چې بډای پرنګيان به د دوی خرڅ ډېر کړي. د دغه لويې تېې برعکس کړنې دوی ته دا احساس ورکړ چې له دوی سره دوکه او خيانت شوی دی، په ځانګړې توګه هغه وخت چې د ازبک، جانباز او هزاره، حاضر باش نويو لواوو داسې جلبيان لرل چې د موهن لال په خبره له اشرافيت څخه ډېر ليرې او «د ټيټې کچې او کم ارزښته خلک و».

کله چې قومي مشرانو په دې اړه سرتکونه وکړه، د برنز تر روزنې لاندې يې باکه او نه خوښېدونکي کېتان ر. س. ترور R S Trevor چې مېکناتن د اصلاحاتو چارې ور سپارلې وې، ورته وليکل چې «په دوو کالو کې به ټول مشران چې په پوځي

چارو کې ښکېل دي، د ده [د شاه] له چوپړ څخه به گوښه شي او کومې پیسې چې دوی په دغه دوو کالو کې تر لاسه کوي، د خیرات په څېر یې دې وگني». دا یوه جدي موضوع وه ځکه چې دغه کار ټول دودیز نظم ته گواښ و او د قومي مشرانو عاید یې بندولو. په دې توګه مېکناتن د شاه شجاع طبیعي ملاتړي چې تر اوسه د سدوزیو په راتګ ډېر خوښ وو، ناراضه کړل؛ نو بې اړنګه دا هغه پالیسي نه وه چې شاه شجاع د داسې خلکو په منځ کې کران کړي چې د نوموړي واکمني یې ګډوډه کولی شوای.^{۶۵}

دوه کلک شاهي پلوه اشرافیان د انګرېزانو په دې کړنه چې دوی د خپلو دودیزه حقونو تورل گڼل، ډېر په ځاځ وو. د دغه دوه کسانو شالید له یو بل څخه توپیر درلود. عبدالله خان اخکزی چې یو ځوان میراثي اشرافي جنګیال و، په سیمه کې له تر ټولو واکمنې او پېژندل شوې کورنۍ څخه و. د درانیو د امپراتورۍ په لمړیو کې، د احمدشاه ابدالي په سلطنت کې د نوموړي نیکه د وزیر څوکۍ په لاسته راوړلو کې د دوست محمد د نیکه سیال و او اخکزیو هېڅ کله د بارکزیو په اړه دومره ناټ نه درلود. عبدالله خان اخکزي د کندهار په سوېل کې له نه تسخیرېدونکې کلا څخه د سیمې لویه برخه په واک کې لرله. دوست محمد تل د ده د ملاتړ په خپلولو کې پام کولو. د اخکزي په پرتله، سپینږی امین الله خان لوګری څه نا څه په خپل مټ لوی مقام ترلاسه کړی و. د تیمورشاه په وخت کې د نوموړي پلار د کشمیر د والي یو لوی اداري مامور و. دی سدوزیو ته د شاه زمان، شاه محمود او بلاخره د شاه شجاع په واکمنۍ کې د وفادارۍ په وسیله د کابل سوېل ته د لوګر مهمو ستراتیژیکو سیمو لویه برخه، د کابل شمال ته کوهستان او همدارنګه د خرد کابل حیاتي دره چې د سوېل له لوري یې د کابل لاره تر اغېز لاندې درلوده، تر خپل واک لاندې لرله. دی اوس ډېر سپینږی و، خو تر اوسه یې هم ډېر واک درلود او د خپلې شخصي ملبشې سربېره یې ډېره پانګه په واک کې لرله. دوی دواړه ژمن سدوزي پلوه شاهي غوښتونکي وو چې طبعاً د دوست محمد د واکمنۍ په پرتله یې د شاه شجاع حکومت غوره گڼلو، خو دوی په خپل هېواد کې د کافر انګرېزانو په شتون کلک اعتراض درلود او هوډمن وو چې د کافرانو هېڅ نوښت به دوی د خپل سلطان له چوپړ څخه او یا خپلو ملاتړو ته د بسپنې له ورکړې څخه محروم نه کړي. کله چې دوی کپتان ترور ته د خپلو معاشونو د کمښت په اړه د سرتګونې له پاره ورغلل، د موهن لال د خبرو پر بنسټ، ترور دوی سپک کړل او وېې شړل.^{۶۶}

د دغسې لوړې رتبې او لوړ پوړي اشرافیانو عزت ته د داسې ټیټې کچې کس چلند د منلو وړ نه و. دوی شاه ته سر وټکاوه. نوموړي له دوی سره خواخوږي څرګنده کړه او مېکناتن ته یې ولېږل، خو مېکناتن ورسره مرسته ونه کړه. لنډه موده وروسته، له امین الله څخه «غوښتنه وشوه چې د خپلې سیمې مشري پرېږدي او یا دې ډېره مالیه ورکړي».^{۶۷} امین الله دغه غوښتنه ونه منله؛ نو لږ وخت وروسته د سیمې واک ورڅخه واخیستل شو.^{۶۸} له دغه شېبې څخه وروسته، عبدالله خان اخکزی او امین الله خان لوګری په کابل کې د انګرېزانو د مخالفت تر ټولو فعال مرکزونه وګرځېدل او د داسې فرصت له پاره یې پلانونه جوړول چې د غچ اخیستلو له پاره ورته تم وو.

د مېکناتن نوي افغان ملي پوځ د جوړښت په اړه شاه شجاع د خپلو اندېښنو له پاره دلایل لرل. دی په ځانګړې توګه ډاډه نه و چې داسې انګرېزي روزل شوی پوځ به د ده اطاعت وکړي چې انګرېز افسران ولري. لکه څنګه چې ده اګلند ته یاده کړې وه، د شاه شجاع د ساتونکو انګرېزي ډلې د نوموړي د خبرو اطاعت ته دومره گروهنه نه ښوده. هغه لیکلي: «زه په شخصي توګه له ډېرو افسرانو سره اشنایي نه لرم او نه په دې پوهېږم چې د دوی دنده څه ده. داسې

ښکاري چې دوی حتی په دې نه پوهېږي چې دوی زما عسکر دي. زه هيله لرم چې دغه افسران او کنډکونه چې تاسې په خپله مېړانۍ زما د چوپړ له پاره راکړي په دې پوه شي چې دوی زما مستخدمان دي؛ نو د دغه هېواد اتباع به پوه شي چې پر ما باندې تېرې خلک زما چوپړيالان دي. نهه ويشت کاله کېږي چې دغه هېواد له شاهي واکمنۍ څخه محروم و او پايله يې بغاوتونه وو. اوس هره کورنۍ د خپل ځان باداره ده... نو زه هيله لرم چې ټول افسران او کنډکونه زما تر امر لاندې وي چې دا به د دوی په منځ کې او همدا راز د دوی او د دې هېواد د خلکو ترمنځ ښه احساس رامنځ ته کړي او د خلکو ټول بد اړيکونه به ليرې کړي.»^{۶۹}

د خپل پوځ په کنټرول کې کمزورتيا، شاه شجاع ته پرته له بې وسۍ بل څه رامنځ ته نه کړل. همدغه مهال و چې نوموړی په ژور خپګان اخته شو. ډيورنډ ليکلي: «دی به ډېر کله د مانۍ په کرکې کې ناست و او خپل وخت به يې په ښار او د ښار په هوارو کې بېلابېلو څيزونو ته پر کتلو تېرولو. يو ځل، وروسته له اوږدې چوپتيا څخه شاه شجاع وويل چې «ده ته هر څه غونج، کوچني او خوار ښکاري او د خپل زوړتوب کابل يې له هېڅ پلوه د خپلې ځوانۍ د کابل يادونو ته ورته نه دی.»^{۷۰} حتی د تل بې احساسه مېکناتن دې ته پام شو چې «اعلحضرت په دې ورسټيو کې له روحي خپګان سره مخ دی.»^{۷۱}

که شاه شجاع هر څومره غوښتل چې نوې لواوې په خپل واک کې ولري، خو دی په کروونکې توګه پوهېده چې پرته د انګرېزانو له مالي مرستې څخه نه شي کولای يو څه نا څه لوی پوځ ولري. د هر وخت په څېر، د داسې بې وزله، وېشلي او نه کنټرولېدونکي هېواد د ساتلو په موخه د يو لوی پوځ د درلودلو له پاره د پيسو موندل ډېر برېښ کار و. د درانيو د زړې امپراتورۍ پوځ د باج ورکوونکو بډايه سيمو لکه سند او کشمير په ماليو جوړ شوی و. کله چې دغې سيمې د افغان واکمنانو له لاسه ووتې، دوی پرته له دې چې د نه منلو وړ ماليې په څه نا څه شنډو او کم حاصله ځمکو چې ورته پاتې وې، وضع کړي، د پوځ په ساتلو کې يې لويه ستونزه لرله. شجاع، اګلنډ ته ليکلي:

د سدوزيو په دوران کې، په هره کورنۍ او قبيله کې يو دروند مشر و چې د سپرو نظاميانو لګښت يې د ترلاس لاندې سيمو لکه پنجاب، سند، کشمير، ملتان او د خراسان د يوې برخې له عايداتو څخه ورکول کېده. اوس له هرې کورنۍ څخه لس، شل کسه د مشرۍ ادعا او د لګښت د ورکړې غوښتنې کوي. زه بله چاره نه لرم مګر دا چې ستاسې د دوستانه مرستې غوښتنه وکړم. دوست محمد چې د شوکې، غصب او استبدادي عادتونو څخه يې لاس نه شوی اخيستی، ونه شو کړی چې له خپلو عايداتو څخه خرڅ پوره کړي، په يو کال کې يې خپلو خلکو ته شپږ مياشتې پيسې ورنه کړې او د معاش په بدل کې يې د کتان جامې ورکړې؛ نو خلک ترې خپه شول او ورڅخه لاړل. که د شمېر له پلوه داسې پوځ جوړ کړم چې د دوست محمد له پوځ سره برابر وي؛ نو بيا زما او دوست محمد تر منځ توپير نه شته او که زه داسې لوی پوځ جوړ کړم چې د هېواد عايدات يې خرڅ پوره نه شي کړی؛ نو زه به د دوی د اعاشې له پاره پوره څه ونه لرم او که چېرې د دوست محمد د پوځ په پرتله، زما پوځ کوچنی وي؛ نو خلک به چې ورځ تر بلې په لوی شمېر زما په چوپړ کې د ګمارنې غوښتنه کوي، له ما څخه ناهيلي شي. زه له دې وجې په ستونزو اخته يم او شپه او ورځ په اندېښنو کې ډوب يم. کله چې زه د عسکرو د تنخوا په اړه سوچ کوم، زه هېڅ چاره نه شم موندلې پرته له دې چې ستاسې عاليقدر په مرسته تکيه وکړم.»^{۷۲}

له يوې خوا په پوځ کې د اصلاحاتو په اړه د شاه شجاع او مېکناتن تر منځ مخالفت و او له بلې خوا د شاه اداري رييس، ملا شکور د برنز او مېکناتن د نظرياتو پر وړاندې په ډېرېدونکې توګه ټينګ درېده. موهن لال ليکلي:

ده چې ټولې پیسې د دولتي او غیر دولتي لارو ترلاسه کولې، د شاه شجاع د پیسو په صندوق کې به یې کېښودې. نوموړی شاه ته ډېر نږدې و، خو دی خورا ډېر بودا او د لوړې څوکی وړ نه و. حافظه یې دومره کمزورې شوې وه چې خپل ښه اشنا خلک یې نه پېژندل، حتی که یوه ورځ مخکې یې هم لیدلې وو، خو له شاه سره زموږ په تړون په بشپړه توګه پوه و او د همدغه تړون پر بنسټ پوهېده چې موږ د هېواد د ادارې حق نه لرو.^{۷۳}

ډېره موده مخکې له دې چې شاه شجاع په خپلو کورنیو چارو کې د مېکناتین او برنز د لاسوهنې په اړه خپل زغم بایلې، ملا شکور هڅه کوله چې د هېواد په ورځنیو چارو کې د انګرېزانو د لاسوهنې مخه ونیسي او په ټولو چارو کې شجاع واکمن وښيي. محمد حسین هراتي په دې هکله لیکلي:

که څه هم ټول په حقیقت پوهېدل، خو تر څو به چې ملا شکور په دفتر کې و، وضعیت ته به داسې ښه ورکړل شوې وه لکه اعلحضرت چې د سلطنت او پوځ په چارو کې واک درلود. د بېلګې په توګه، که اورو ته به یوه ټاکلې بیه کېښودل شوه او کوم سوداګر به له دې څخه سرغړونه وکړه؛ نو ملا شکور به د کابل د مرستیال والي په توګه ده ته جزا ورکوله، خو کله به چې برنز هغه ته خپل چېراسي د اعتراض له پاره وروږپه چې نیول شوی کس د ده له کسانو څخه دی، بیا به یې خوشي کړ. په دی توګه به ملا شکور هڅه کوله چې حکومت ته د مشروعیت ونګه ورکړي، خو برنز او مېکناتین نه غوښتل چې په هېڅ وجه له دوی سره څوک په ټکر کې شي او نه یې د حکومت پیچلتیا ته پام کولو. دوی ورځ تر بلې له ملا شکور سره بدورده کېدل.^{۷۴}

په ۱۸۴۰ کال کې کله چې پسرلی په اوړي بدل شو، دا یوازې هغه څه نه وو چې د شجاع د حکومت ګرانښت او اغېزمنتیا یې کمزورې کړې وه. خلکو د شاه په اړه هم سرتېکونې کولې چې ده ته لاس رسې نه لري او له خلکو څخه ځان لیرې ساتي. د شاه دغه چلند د دوست محمد د هغه چلند سره برعکس و چې په لوی لاس یې د انساني حقونو د مساواتو پر بنسټ د خپلو خلکو سره اړیکې ساتلې. د پخوا راهیسې، هر څومره به چې شاه شجاع خپل واک کمزوری احساسولو، هغومره به یې ځان خلکو ته په شان او دبدې ښکاره کولو. په ۱۸۴۰ کال کې هم څنګه چې نوموړی پوه شو چې واک یې له لاسه تلونکی دی، سمدلاسه داسې راپورونه ورکول کېدل چې شاه له خپلو درباریانو سره په کابل او څېرمه سیمو کې شانداره یونډودونه کوي. کله چې په دې وخت کې انځورګر جېمز رټري له دوی سره مخ شو، نوموړي لیکلي: «د شجاع پرمینه او له شوکت څخه ډکه بدرګه له بیان څخه وتلې خبره ده. په سر کې په هسکه غاړه سینګار شوي او په ځونډیو پټ په سلګونو شاهي اسونه په تعلیم قدم روان وو». ډېر توپونه په زرغون او روښانه سره رنګه جندو سینګار شوي وو او اوښیونو به وخت نا وخت په دغه توپونو هوايي ډزې کولې: «د لوګیو لړې اوچتېدې او ښه ویشتونکي په وېروونکې توګه عجیبه ښکارېدل. د دوی پرې له توپ څخه د دزو د اور لمبو سوځولې او دوی به ورته خوشحالهېدل.» کله چې د اوښانو کنوونکې توپخانه تېره شوه، د شاهي نسلي اسونو ډله راوړسېده چې «په زرينه ټوټو او ګانو پټ وو».

ورپسې د دربار افسران روان وو، اعدام کوونکي، نېزه وهونکي، تورزن، دولجي او د بیرغ وړونکي چې ښکر لرونکې د اوږدو څوکو زرغون او روښانه سرې خولې یې پر سر وې. دوی به لاره پرانیستله، خو په خپله ګڼه ګونه به یې بنده کړه او د نظم په راوستلو کې به یې بې نظمي جوړه کړه. ورپسې سر تر پښو وسلوال او سینګار شوې د اسونو یوه ډله په دوی پسې روانه وه، دولچیان، چې په ستارو ښکلي شوو ډولونو یې شرنگاری جوړ کړې و، زموږ له مخې څخه تېرېدل او ډولونه یې وهل. وروسته ګڼ شمېر پښې لوڅي او څنور اس پالونکي راغلل. بیا په شنو او سپینز رنګه جامو کې د استازي د ساتونکو یوه ډلګۍ په توپونو راغله او ورپسې په خپله اعلحضرت راوړسېد.

شاه په ډېره دېدېه نيغ ناست و. سم د پاچا په شان ښکاره کېده. امپراتوريزه د بېخمل تاج يې پر سر و چې له پاسنۍ برخې څخه يې د زمردود د پانو هار څرېده او تر اوچتې وروځې يې چې په گرانبيه گانو کې ځلېده، چاپېر و. چسپ د چونيا ساتن کميس يې اغوستی و چې سره زر او نور گرانبيه غمي په کې گنډل شوي وو او له اوږو څخه تر مچ پورې يې مټ بندونونه او وښي اچولي وو. د تېرو څوکو او اوچتو پوندو د څرمې موزې يې په پښو وې. يو تخته او پلن کشميري کمر بند يې تړلی و چې يو ښايسته اصفهاني خنجر ترې څرېده. شاه د ډېر ښايست څښتن و او داسې څېره يې درلوده چې هېچا يې د عمر اټکل نه شوی کولای. د بڼې کرکټر يې له خپکان سره کډ له بريده وتلی خانتما و، د بڼې داسې کرکټر چې وروځو، اوږدو تورو سترگو او تک تورې ږيرې يې لس ځله ډېر کړی و.

رتري هک پک شو او وېي ليدل چې د کابل خلک بې علاقې نه ښکارېدل: «کله چې شاهي کتار د کابل په تنکو او کږو وړو واټونو کې تېرېده، هره کړکۍ، دروازه او بام له نندارچيانو څخه ډک وو». خو دوی د شاه «د پرنگيانو شاه» په ستاينه کې هېڅ چيغه ونه وهله او نه يې د «خوښۍ او يا وفادارۍ» نېسه نېسانه وښوده، خو يوازې «بې حرکت کړار ولاړ وو، لاسونه يې يو تر بل تاو او په سينه اېښي، خپلې تسبيح يې اړولې او په دوامداره چوپه خوله يې ننداره کوله. دغه چوپتيا له يوې خوا د يو عارض پر چيغه ماته شوه چې غوښتل يې خپل غږ شاه ته ورسوي، خو بېرته شاته وتمبول شو او له بلې خوا د سپرې پوځي ډلې په تېراري او د افسرانو پر چيغو چې د شاهانو شاه او د دراني کورنۍ د مرغلرې د واک او فضيلت ادعا يې کوله». يو بل افسر، لاکير ويلېس هارټ Lockyer Willis Hart زياته کړې: «دغسې بڼه او مراسم چې افغانانو ورڅخه ډېره کرکه لرله، د شاه د کمزورۍ او عيب څرگندوی وو او کله کله به د لېونتوب تر کچې ترسره کېدل».^{۷۵}

د شاه شجاع له ولس څخه ليرې افراطي شاهي بڼې نه يوازې عادي خلکو ته بلکې مشرانو ته هم د سپکاوي احساس ورکړی و. د ډگرمن وېد منشي شاه همت علي ليکلي: «د مخکني واکمن په دوره کې له اشرافيانو سره په ډېر پام او کابو په مساوي توگه چلند کېده او د ډېر نفوذ څښتن وو، خو اوس ... په ډېره سختۍ له شاه سره د ليدو وخت ترلاسه کوي او څوک چې د دربار کارکوونکو ته په غوره مالي وخت تر لاسه کړي، دې ته اړ ايستل کېږي چې له شاه څخه په مناسب واټن کې په ډېره تواضع ودرېږي. ډېر داسې پېښ شوي چې دغه خلک پرته له دې چې له شاه سره حتی د يوې خبرې اجازه ورکړل شي، له دربار څخه وتلو ته اړ شوي».^{۷۶}

همدغه چلند د شجاع د ساتونکې ډلې انگرېزي افسرانو په زړه کې هم سخته کرکه د خپل تش په نامه گمارونکي پر وړاندې پيدا کړې وه. برنز هڅه وکړه چې شاه ته ووايي: «که چېرې د اونۍ په يوه ځانگړی ورځ کې انگرېزانو ته ستاسې د ليدو وخت ورکړل شي، دوی به په دربار کې ډېر نه ترسترگو کېږي ځکه چې اوس دوی ډېر کله راځي او له تاسې سره د کتنې له پاره ډېر وخت تم وي او کله کله له ډېر انتظار وروسته پرته له کتنې بېرته لاړ شي».^{۷۷}

خو تر ټولو لويه ستونزه چې مېکناتن هم ورباندې پوه و، د شاه شجاع په گرانېست کې هغه زياتېدونکي داغ و چې له کافر انگرېزانو سره د ده دوامداره تړاو رامنځته کړی و. د خلکو په منځ کې دغه پراخېدونکي اند هم چې نوموړی د انگرېزانو لاسپوڅی دی، د ده شهرت زيانمن کړی و. مېکناتن، اکلنډ ته ليکلي:

اعلحضرت له عجيبه او پېچلو ستونزو سره لاس او کړېوان دی. تر ټولو لويه ستونزه يې له مور سره تړاو دی. مور پر تخت کېښېناوه، خو زموږ د دغه کړنې د انگرېزې په اړه پوهېدنه به څه وخت ونيسي. ډېر خلک شته چې زموږ دغه کړنه په لوی لاس بده تلقين کوي. زموږ د ادیانو توپير بې ارنگه د خلکو د کرکې لويه وجه ده. افغان يو سخت دريزه ملت دی. دوی ته نه يوازې زموږ دين

بلکې زموږ دودونه هم د زغملو وړ نه دي؛ نو موږ بايد دلته د نوښتونو په هره هڅه کې ډېر پام وکړو او بايد هيڅ کله هېر نه کړو چې يو سيستم، که هر څومره ښه وي، کېدای شي په دغه هېواد کې يې پلي کول ښه نه وي او نه به له هرکلي سره مخ شي. ډېر پام په کار دی چې له يوې خوا د خلکو تعصب ونه پارول شي او له بلې خوا دولت په هغه ښه پرېنښودل شي په کومه چې موږ ترلاسه کړو.^{۷۸}

مېکناتېن همدې ته ورته موضوع کالوېن ته وړاندې کړه: «ستاسې ارزونه سمه ده چې بارکزي تر ټولو پاروونکي توکي په لاس کې لري. له ټولو اخلاقي څرنگتياوو څخه حرص، خوش باوري او تعصب تر ټولو پاروونکي دي او افغانان دغه درې واړه په بشپړ ډول لري.» که څه هم مېکناتېن د اديانو توپير ته سمه اشاره کړې وه چې پر نوي رژيم باندې د افغانانو د اعتراضونو زړه يې جوړ کړی و او مسلمان علما په چټکۍ سره د شجاع پر وړاندې د مخالفت په مرکزونو بدلېدل، خو د افغانانو مخالفت ته يې د تعصب رنگ ورکول ناسم وو. په پيل کې د سدوزيو او انگرېزانو رژيم ملايان خپل کړي وو او له پيل څخه يې هغه ملايانو ته چې «د رژيم ملاتړ يې وکړ» تنخواوې ورکولې، خو د وخت په تېرېدو، ملايانو کرار کرار د داسې رژيم د مخالفت له پاره دلايل پيدا کول چې يوازې کله نا کله به يې د دوی له بنسټونو سره او د جوماتونو په بيا رغونه کې مرسته کوله او رژيم د خپلو عايداتو د مضبوطولو له پاره په مذهبي ځايونو ډېره بسپنه ودروله. لويه کرکه هغه وخت رامنځ ته شوه چې «انگرېزان تر دې کچې لارل چې حتی د صوفيانو لوی زيارت، عاشقان او عارفان د بسپنې کنترول يې په لاس کې واخيست حال دا چې له پخوا څخه پخوانيو حاکمانو اعانه ورته ځانگړې کوله». دا ډېره بې کفايته کړنه وه ځکه چې دغه زيارت چې پخوا د بودايانو عبادت ځای و، د زاړه کابل تر ټولو مهم او پخوانی د مذهبي ټولنې مرکز و او د څو نسلونو راهيسې په کې د بارکزيو هديره وه. سربېره پر دې، دغه ځای د دوه تر ټولو ځواکمنو او مخورو کوهستاني ميراثي شېخانو، ميرمسجدي او ورور يې ميرحاجي تر کنترول لاندې و. مير مسجدي په کابل کې د پل خشتي ميراثي امام او همدارنگه د کابل د علماوو مشر هم و.^{۷۹} دوی ډېر نفوذ درلود او د انگرېز-سدوزيو حکومت بايد تر خپله وسه هڅه کړې وای چې د دوی ملاتړ خپل کړي، خو داسې پرېنښېدل چې حکومت د دغسې کړنو د ترسره کولو په هڅو کې لېوال و چې دوی يې پردي کول.

د ملايانو د عدالت د ادارې په چارو کې د انگرېزانو لاس وهنې وضعيت نور هم خراب کړ. د ملايانو نه خوښېدل (دا د پوهاوي وړ وه) چې په شريعت کې د کلانکار مېکناتېن له خوا لکچر ورکړل شي. مېکناتېن بيا ليکلي: «زه پر ملايانو په بشپړ ډول بريالی شوم او دوی ومنله چې په محمدي قانون کې زما پوهه د دوی په پرتله ډېره ده.»^{۸۰} خو د خپل ښار په ناولتوب او فساد ډوبولو کې دوی له دغه عياش کافرانو څخه ډېره کرکه درلوده او په کلکه يې د شرابي انگرېزي او هندي ډلو په اړه اعتراضونه کول چې په ښکاره يې په واټونو کې شراب څښل او په فحشاوو کې ښکېل وو.

د انگرېزانو د شتون پر ضد په محافظه کاره اعتراضونو کې اشرافيان هم شريک وو. د ۱۸۴۰ کال په دوېي کې انگرېزانو ته د يو لوړپوړي بارکزي مشر، سلطان محمد خان ليک په لاس ورغی چې د پېښور پخوانی والي و. نوموړي خپل ميرني ورور دوست محمد ته په سر ټکونه ليکلي وو: «زه نه شم کولای هغه اکاري چې انگرېزان يې کوي درته بيان کړم، ځينې خلک په ښکاره توگه عيسويان شول او نورو فحشاوو ته مخ کړ. غله ډېره گرانه شوې. خدای دې دغه لعنتيان زموږ له هېواد څخه وباسي ځکه چې د دوی راتگ نه يوازې دين بلکې حيا هم له منځه يوره.»^{۸۱}

د ۱۸۴۰ کال په جولای کې ټولې دغسې ناراضتیاوې او اعتراضونه هغه وخت خپل کړکېچن پړاو ته ورسېدل چې د میرحاجي په لمسون د جمعې لمانځه په خطبه کې علماوو د شاه نوم نه اخیسته او دلیل یې دا و چې د هېواد اصلي واکمن کافران دي. د برنز له قوله، شاه شجاع سمدلاسه میرحاجي بالاحصار ته ور وغوښت. میرحاجي، شاه ته وویل:

په ښار کې شپه او ورځ ملایان او نور خلک چې اوسنی وضعیت کوري، ده ته په غوسه دي او وايي چې دغه پاچاهي به هر څه وي خو محمدي سلطنت نه دی. خلک له ده څخه پوښتي، که چېرې شاه هم په همدې اند وي، نو د انګرېزانو پر ضد یو پاڅون به په ډېره اسانۍ رامنځ ته کړل شي. اعلحضرت وویل، ما بې اړنګه هڅه کړې چې د دغه خلکو تېروتنې اند په ډاډ ورکولو سم کړم چې زه او انګرېزان لکه دوه زړونه په یو وجود کې یو، خو په داسې حال کې چې په پلازمېنه کې زما خپل عسکر نه شته او د دوی په کړنو زه هېڅ نه خبرېږم... اعلحضرت یاده کړه چې دا هسې یوه ښکاره افسانه ده چې هغه خلک او افسران چې لوی والي د ده په واک کې ورکړي، خپل عسکر وبولي. یو بې حتی ده ته ورنږدې شوی هم نه دی او نه یې داسې ښودلې چې دوی د ده لاس لاندې دي؛ نو دا د حیرانتیا خبره نه ده چې د ده رعیت دی هسې یوه مولۍ بولي او دی په خپل هېواد کې عزت او درناوی نه لري...^{۸۲}

همدغه وخت و چې په افغانستان کې ځینې با درکه انګرېزان د خپل موقف په نازک حالت او د خپل کښېنولي رژیم په کمزورتیا پوه شول. ابراهم رابرتس د اړیکو په پراخه کړښو، د انګرېزي چوڼۍ وره شوې کچه او په مهمو اطرافي سیمو کې د انګرېزي کوچنیو ټاټو په اړه چې د پاڅون پر وړاندې یې وسه وې، په اندېښنه کې و. نوموړي سمدستي اګلند ته ولیکل او خپله اندېښنه یې د «هغه بې شمېره انګرېزي پوځي ډلو په اړه ورته څرګنده کړه چې په هېواد کې خورې ورې پرتې وې. نوموړي زیاته کړې وه چې دغه پوځي ډلې له پوځي کنټرول څخه وتلې او د داسې سیاسي څانګې له خوا اداره کېږي چې له پوځي اړخه یې تجربه او ارزونه خورا لږ ده».^{۸۳} په عین وخت کې جنرال نابت په کندهار کې مېکناتېن کړم وګاڼه. نوموړي خپل لور ته سر وټکاوه او وېي ویل:

دوی خپل فرانسوي واین څښي، لویې تنخواوې اخلي، هاخوا دېخوا کرځي او لویه ګڼه ګڼه یې په خان پسې جوړه کړې وي. جان بول John Bull ټولو ته ښې پیسې ورکوي، یا که رښتیا وویل شي د هندوستان د مظلومو کروندګرو پیسې دوی ورکول کېږي. د کلکتې خزانه له پیسو څخه تشه شوې او مهربانه اګلند هر څه ورته منظوروي، خو په عین وخت کې دلته هر څه بد روان دي. خلک له مور څخه کرکه لري... خلک په واسطه ګمارل کېږي. ګڼ شمېر سیاستوالو زموږ انګېزه ورانه کړه او په دغه هېواد کې یې د هر اروپايي غاړه د کساتي افغانانو چرو او تورو ته لوڅه کړې ده او که چېرې یو شمېر غونډونه په چټکۍ راونه لېږل شي، هېڅوک به ژوندي پاتې نه شي. پرته له زور څخه به هېڅ شی افغانان شاه شجاع ته تابع نه کړي.^{۸۴}

حتی په معموله توګه خوشبین برنز هم تېرا* و. ده په خصوصي توګه خپل ملګري، جېکب ته سرتګولی: «داسې دوه ورځې نه شته چې یو واحد هدف په کې وي. د راتلونکې کورنۍ او یا بهرنۍ پالیسۍ له پاره هېڅ پلان نه شته چې سړی حتی یوه اونۍ تکیه پرې وکړي. کوچني سیستمونو حاکم دي او هېڅ جامع سیستم تر غور لاندې نه نیول کېږي... او زه په خپله په دې اند یم چې وېډ [چې اوس بېرته په لودیاني کې اوسېږي] زموږ ټولو په پرتله بختور دی ځکه چې دی به د زوال پر وخت نه وي او که چېرې بدلون رانه شي، موږ به خامخا له زوال سره مخ کېږو».^{۸۵}

*تېرا: وېرې اخیستی، ډار شوی

د یو متمرکز وسلوال مقاومت لمرنۍ نښې د ۱۸۴۰ کال د مې په میاشت کې هغه وخت ښکاره شوې چې ۲۰۰۰ غلزي اس والو پر یو کتار چې له کندهار څخه غزني ته روان و برید وکړ. غلزي په لږ وخت کې شا ته وتمبول شول او دوه سوه مړي ترې پاتې شول، خو دوی دغه درس واخیست چې په هواره کې پر انګرېزانو باندې برید د جګړې سمه لاره نه ده. بیا، د اګست په نیمایي کې چې کابل ته په بریالیتوب د شاه شجاع له ننوتلو څخه لا یو کال پوره شوی نه و، کابل ته هغه خبر راورسېد چې انګرېزانو ترې ډېره وېره درلوده او هغه دا چې دوست محمد په بخارا کې له زندان څخه تېښتېدلی. میرزا عطا لیکلي: «کله چې له بخارا څخه د دوست محمد د تېښتې خبر راورسېد، په کابل کې انګرېزان د خوند او لټې په غېږ کې پراته وو. له دوست محمد سره یو سوداګر په تېښته کې مرسته کړې وه. نوموړي د هغه تلخونې پیره دار ته رشوت ورکړ چې دوست محمد په کې بندي و. ویل کېږي چې رشوت لس زره روپۍ و.» داسې راپورونه راتلل چې دوست محمد د افغانستان شمال ته راغلی او د جهاد جندې یې پورته کړې. د کندز د میرولي په سرحدي پوله، سیغان کې چېرته چې دره په هوارو ختمېږي، د انګرېزانو یوه وره تانډه اړ شوه چې یو بهتره دفاعي ځای ته د بامیانو په لور شل میله شا ته شي. تر دې بده پېښه د هغه پوځي ډلې بغاوت او له پاڅون کوونکو سره یو ځای کېدل وو چې شاه شجاع پر دوست محمد باندې د برید له پاره لېږلې وه. په همدغه مهال، په کوهستان کې چې له کابل څخه یوازې د څو ساعتو په مزل کې پروت و، د بل جلا پاڅون خپرونه راورسېدل. هلته تاجکان په دې ناراضه وو چې په ۱۸۳۹ کال کې د کابل په نیولو کې له شاه شجاع سره د دوی د مرستې په بدل کې مناسب انعام نه دی ورکړل شوی او شجاع په ټولو هغه ژمنو کې پاتې راغلی چې له دوی سره یې کړې وې.*

یوازې یو کال تېر شوی و چې افغانانو پاڅون وکړ او د انګرېزانو پر ضد جهاد اوس پیل شو.

حماسي شاعرانو له بخارا څخه د امیر تېښته په بشپړه توګه بیان کړې. مولانا حمید گردیزی لیکلي چې څنګه د کابل یو پېژندل شوی سوداګر، خان کبیر له خپل کاروان سره بخارا ته ورسېد او خبر شو چې امیر په یو ډوغل* کې اچول شوی. دا چې دی د دوست محمد د احسانونو پورور و،

خپل زړه او ځان یې کړ د امیر ازادولو ته ځانګړی
 شپه او ورځ یې د خلاصون له پاره ورته سوچ کړی
 د امیر په مرسته کې یې د سخا موتی خلاص کړی
 سره زر یې شیندل چې بندي کوونکی یې شي د ده زنداني شوی

* ویب کوهستانیان د پاڅون له پاره وهڅول او د دوی پیرانو، میرمسجدي او د نوموړي ورور ته یې د پاڅون په بدل کې په کال کې د ۵۰۰ تومنو وعده ورکړه، خو دغه پیسې هېڅکله ور نه کړل شوې؛ نو د تاجک پاڅون مشري همدغه علماوو کوله چې د جمعي د لمانځه په خطبه کې یې د شاه د نوم یادول لېږې کړل.

* ډوغل: ژور غار، ژور ځای

د امير په لومه کې پيره دار و کلک داسې تړلی
لکه زر خريده مړی، هڅاند د امير په چوپړ کې ستړی
کله چې امير پوه شو چې ور دی پرانيستلی
يوه شپه يې فرصت وموند او وتښتېد بېرې نيولی^{۸۶}

اکبر خان هم په همدغه مهال وتښتېد، خو مخکې له دې څخه چې له ښاره ووځي، بېرته ونيول شو. پلار يې په تېښته بريالی شو او د خان کبير په مرسته يې ځان د فقير صوفي په جامه کې داسې بدل کړ لکه دېرش کاله پخوا چې شاه شجاع په لاهور کې له رنجيت سېنگ څخه په تېښته کې کړی و. په پيل کې امير لاره غلطه کړه او په وچو غرونو کې يې په وارخطايي د ډېر مزل له وجې ورکړل شوی اس مړ شو. دی يوازې او لالپانده په اوچتو دښتو کې گرځېده او همغه وو چې د ژوند هيله له لاسه ورکړې چې د اوبسانو له يو کاروان سره مخ شو چې بلخ ته روان و. موهن لال چې وروسته د دوست محمد لمړنی ژوندليکونکی شو، ليکلي:

امير ته يو اوبښ ورکړل شو چې په دواړو خواوو کې يې کجاوې درلودې. په يوه کجاوه کې په خپله امير د ناروغۍ په پلمه کېښناست. په چراغې کې [چېرته چې يو کال مخکې امير کلابند او بيا ونيول شو] د بخارا د حکومت کارکوونکو چې د امير له تېښتې خبر وو، په کاروان کې د ده په شتون شکمن وو. دوی د کاروان ټولې کجاوې وکتلې، خو امير يې و نه موند ځکه چې امير په ډېره ځيرکۍ خپله شنه ډېره په هغه رنگ چې ده د همدې موخې له پاره پيدا کړې و، رنګ کړې وه. چا چې په کاروان کې د امير د شتون راپور ورکړی و، د افسرانو له خوا مجازات شول ځکه چې دوی يې په دغه کرڼه وشرمول.^{۸۷}

په راتلونکو څو اونیو کې امير له کاروان سره و. پيسې يې نه درلودې؛ نو يوازې په هغه څه پاييده چې ده په دروېزه تر لاسه کول. افغان دوديزه کيسې په دغه يون کې د امير له رېږو او ناخوالو څخه ډکې دي. فيض محمد ځينې دغه ناخوالي په خپل تاريخ کې راټولې کړې دي. نوموړي ليکلي:

امير په شهر سبز کې د ملنگانو د يو نيمه وران او زاړه هستوګنځي مخې ته ښکته شو. دلته څو کسان ناست او د شيدو چای يې څښه. امير ډېر وړی و او په دې تمه چې دوی به ده ته لږ چای ورکړي، د هستوګنځي له دروازې سره کېښناست. دغه بې فکره او ځانپاله خلکو چې ځانونه يې قلندر بلل خو د سپېڅلتوب کرکټر يې نه درلود، پر امير هېڅ غږ ونه کړ او نه يې څه ورکړل. امير په وړې خېټه ښار ته لاړ او هلته يې د ملا کبير په نوم د يوه سوداګر پوښتنه وکړه. ملا کبير د کابل و، خو کورنۍ يې په شهر سبز کې اوسېده... کله يې چې امير وليد، ملاکبير يې لاسونه ښکول کړل او خپل کور ته يې بوت. کور ته له ننوتو سره سم، ملاکبير چې امير د ملنگانو په جامه کې لیده، زړه يې له خواخوږۍ څخه دومره ډک شو چې ژړا ورغله.

امير وروسته له دمې څخه ملا کبير د شهرسبز والي ته ولېږه چې د خپل راتګ خبر ورکړي.

کله چې والي خبر شو، سمدلاسه د ملاکبير کور ته لاړ. هلته يې د امير ډېر درناوی وکړ، په شاهي مېلمستون کې يې هستوګنځای ورکړ او وروسته له مېلمه پالنې يې، د بخارا د امير د سپک چلند په اړه خبرې وکړې او امير ته يې وويل چې که غواړي دی به د غچ اخيستني له پاره يو لښکر بخارا ته ولېږي دوست محمد ترې مننه وکړه او ورڅخه يې وغوښتل چې پر ځای يې يو اوه سوه کسېږ اس وال لښکر ورکړي چې له ده سره د امو بلې غاړې ته مل شي. والي يې غوښتنه ومنله او ټول د اړتيا وړ اذوقه او توکي يې سره له اوه سوه عسکرو ورته تيار کړل.^{۸۸}

له دغه شېبې څخه د امير بخت مخ په وینېږېدو و. له امو څخه تېر او په خوندي توگه بلخ ته ورسېد. کله چې دی د لارې په اوږدو کې د شمالي افغانستان له کلیو څخه تېرېده، پوه شو چې د ده له بندي کېدو راهیسې حالت بدل شوی او له انگرېز- سدوزي رژیم څخه د خلکو ناهیلۍ پراخه شوې. په اکبرنامه کې مولانا کشمیري لیکلي: «د لارې په اوږدو کې ده له مسافرو څخه د کابل او بخارا په اړه پوښتنې کولې.»

یوه ورځ یې د مسافرو په منځ کې و لیدلی

یو ځوان چې نوی له کابل څخه راغلی

ترې وېې پوښتل چې د کابل د وضعیت دې څه خبر راوړی؟

د شاه او پرني مشرانو په اړه څه وايي کور او کلی

د جگړې او سولې کوم پلان یې دی جوړ کړی

او کوم خان د پخوا په شان تر اوسه پاتې شوی

ځوان وویل اې غښتلیه او د ښه بخت حاکمه!

شجاع پخوانی شجاع نه دی او نه یې ذهن مخکې

لکه شاهان خپل ځای لري په تخت کې پاسنی

خو واکمني یې له لاسه وتلې، او واک نه لري لکه پرونی

لاس نه لري په خزانه کې، شجاع نه دی هغه شاه پخوانی

په پټه ځاځناک دی او روح یې ستړی همېشني

په واک کې له ناظر څخه ټیټ هسې نوم یې سلطاني^{۸۹}

دوست محمد بالاخره په خامرد کې خپل پخواني کوربه، میروني ته خان ورسولو. هلته یې خپل زوی افضل خان هم ولید چې ورته تم و. دلته دوست محمد ته ازبکي مشر بیا د مرستې وړاندیز وکړ - میروني په بشپړه ډول د ده د مرستې له امله د واک او موقف څښتن شوی و - خو دلته امیر بد خبر هم تر لاسه کړ. د نوموړي ورور، نواب جبار خان چې د ده د ازادۍ هیله یې بایللې وه، د امیر له حرم سره یو ځای انگرېزانو ته تسلیم شوی و، خو امیر وار خطا نه کړ او پرېکړه یې وکړه چې پرته له جگړې بله چاره نه شته او بیا یې د پرښکېانو پر ضد د جهاد اعلان وکړ. د افغان شاعرانو له پاره دا له اتلولۍ څخه ډکه شېبه وه:

خپلو زمرو ته یې د دښمن سره د جگړې کمربند پر ملا کړ

خپل خور وور پوځ یې بېرته پیدا کړ

د جنگیالو، د وسلوالو کنډکونو

د پنځو سوو اس والو ډله یې ښه تابیا کړه

د کابل لات جنګي مېکناتېن داسې خبر شو

چې زړور امیر ور روان، خپل پوځ یې جگړې ته ایثار کړ

زمرې چمتو او ملاتړې وو جګړې ته
 د ازبک کنډکونو سره امير جګړې ته ځان تيار کړ
 لات جنګي مېکناتېن، د جګړې څښتن ډاکټر ته امر ورکړ [ډاکټر پرسيوال Percival] ډاکټر د څلوېښت زره عسکرو او
 څلوېښت قوماندانانو د راتولو خبر ورکړ
 لکه داړه مار پړانګان ورپسې روان شول
 په دې عزم چې زړور زمريان د دوی ښکار شول
 په غوراري او جذبې وړاندې روان وو
 د باميانو په لور د دوی کتارونه عيان وو.^{۹۰}

دوست محمد اوس يو کوچنی ځواک چې له څه کم زر کسه ازبک اس والو څخه جوړ و، په لاس کې درلود. دی د
 سوېل په لور مخ ته روان شو او وپې کړای شول چې د انګرېزي سپاهيانو لمرنی تانه شا ته وتمبوي. لږ وخت وروسته په
 باميانو کې د صالح محمد تر قوماندې لاندې د افغان دولت پوځ، امير ته واوښت او له ده سره يو ځای شو.
 د زياتېدونکې کړکېچ راپورونه کابل ته ورسېدل. ميرزا عطا ليکلي: «دغه خبر د انګرېزي عسکرو او حتی د پاچا په زړه
 کې وېره رامنځ ته کړه. دی د امير پرمختګ دومره نارامه کړی و چې خوب يې تېښتېدلی او د شپې به د بالاحصار په ښکتنې
 برخه کې شاهي باغ ته لاړ. د تېښتې له پاره يې د خپل تخت د سپاچي لاندې يو تونل وايست.» رښتيا او يا دروغ، ډېر
 انګرېزي افسرانو خپلې کورنۍ له بکسونو او مالونو سره بالاحصار ته د امان له پاره ولېږلې. په پيل کې مېکناتېن نه
 غوښتل چې تازه دمه ځواکونه باميانو ته ولېږي او ويل يې چې دوی له کابل څخه د دفاع له کبله نه شي سپمولی. بيا يې
 يو لړ نارامه او له وېرې ډک پيغامونه شېملې ته ولېږل: «افغانان باروت دي او دوست محمد اورلګيت... له موږ څخه
 جاسوسان چاپېر دي.»^{۹۱}

خو د دوی له ډار سره سره، د هغه اسوال جنګي ځواک انډول چې امير جوړ کړی و، د کمپنۍ له دسپلين لرونکي پوځ
 سره په مخامخ جګړه کې برابر نه و. بالاخره کله چې د ويليم ډني تر قوماندې لاندې انګرېزي تازه دمه ځواک باميانو ته
 ولېږل شو، دغه دوه خواوې د سپټمبر په اتلسم د جمعې په ورځ سره مخامخ شوې. دوست محمد هغه کلاوې په واک
 کې درلودې چې د درې خوله لاندې ورته پرته وه او خپله سپره ډله يې مرکزي برخې ته ولېږله. خپل زوی، افضل خان يې
 هغه لوړو ته ولېږلو چې د درې د خولې کېن لور ته پرې وې او ميرولي د درې بل لوري په لورو کې ځای ونيو،^{۹۲} خو
 افغانانو تر اوسه هم د خپل ژوند په بيه دا درس اخيسته چې د انګرېز پوځ سره چې په مډرنه وسلو سمبال و، په
 هواره ډاک کې جګړه يوه لويه غلطۍ ده. انګرېزي د اس توپچي قوا وتوانېده چې په انګرېزانو باندې يرغلزېزه افغان سپاره
 جنګيالي مخکې له دې چې انګرېزانو ته ورسېږي، له پښو وغورځوي:

وحشي او ځګن پوځ د پرنګي
 په جګړه يې پيل وکړ سمدستي
 سمدلاسه په يو وار ټوله ډله
 بريد يې وکړ لکه باد د طاعوني

د ټوپک دزو او د ټوپونو کولی
ځمکه او اسمان کرل لړزاني
پرنګيان په لمبو کې را ښکاره شول
کت مټ لکه شيطانان دوزخي

دوست محمد د جګړې حالت او په خپل ورون سخت ټپ ته په کتو سره، د شاتګ پرېکړه وکړه. که څه هم سل کسه يې مړه شول، خو د بلې جګړې له پاره يې د خپلې قوې ډېره برخه وژغورله. دغه ماتې نوموړی بې اسرې نه کړ او د بشپړ شاتګ پر ځای، د غرونو په نرۍ لارو او په وچو سيندونو کې په منزل کابل ته په دې نيت لاړ چې په کوهستان کې له تاجک ياغيانو سره وګوري.

دا يوه زړوره خو خطرناکه ستراتيژي وه. مېکناتن، برنز او جګړمار باب سېل له دوو لواوو سره چاريکار ته لېږلي وو چې د ولسوالۍ مرکزي دفتر ونيسي. اوس دغو عسکرو د کوهستاني ياغيانو او امير تر منځ لاره بنده کړې وه. پر دې سربېره، دوست محمد ډېر کوهستاني دښمنان لرل. يوازې يو کال مخکې کله چې انګرېزان د کابل په لور روان وو، کوهستانيان د امير پر ضد پورته شوي وو، خو امير دا خطر پر ځان قبول کړ او هيله يې درلوده چې له انګرېزانو څخه ګډه کرکه به د پخوانيو دښمنيو د هېږدو لامل شي.

دوست محمد مخکې له مخکې خپل استازي کوهستاني مشرانو ته ولېږل او له خپل متحد، د تګاب صافي امير څخه يې وغوښتل چې د کوهستان او غوربند شېخان او ميران دې ته وهڅوي چې د ده تر مشرۍ لاندې يو لاس شي؛ نو دوست محمد د خپل وړانديز په اړه د سملاسي ځواب په ترلاسه کولو سره سکون وموند. د جنګ نامې ليکوال غلام کوهستاني چې د همدې سيمې و، سيمه ييز يادښتونه ليکلي چې څرنګه په تګاب کې د دوست محمد راتګ ته ښه راغلاست وويل شو:

لمړی تر ټولو وړاندې چې رامخته شو د پروان و جنګيالی

نوم يې رجب خان او و هوشيار، پوه او بريالی

ويي ويل، ته امير يې او موږ د چوپريالان يو

ستا به امر وي، زموږ به د اطاعت درته سر ټيټ او خلاص تندي

زموږ بې ارزښته جونګرې او زموږ ډبرينه، له څڅ نه ډکه ځمکه

کړه دې ارزښتمنه په خپل شتون دې دم کړی

د امير په امر دغه زړور پاڅون کوونکي

روان شول په اسونو داسې ځای کې غرنی

يوه شېبه يې اړنګ نه و او نه يې دمه کړه په هېڅ ځای کې

په زړونو کې يې وه وېره، د پرنګيانو د يو بريد غلچکي

اندېښمن وو چې دی به ورسېږي

بد بخته برنز چاريکار ته له دوی څخه لمړنی^{۹۳}

ورپسې په اونيو چريکي جګړې روانې وې. دوست محمد به دولتي تانو ته په غلچکي بريدونو زيانونه اړول، خو دومره ځواک يې نه درلود چې د کمپنۍ په لويو ځواکونو بريد وکړي. په عين وخت کې، جنرال سېل په سيستماتيکه توګه د مخالفينو تر واک لاندې کلي وران کړل، باغونه او کروندې يې له منځه يوړې او د کوهدامن په شاوخوا کې يې د مخالفينو تر واک لاندې کلاوې کلابند کړې. له بلې خوا برنز هڅه کوله چې د کوهستان مشرانو ته رشوت ورکړي چې له دوست محمد سره خیانت وکړي او انګرېزانو ته يې وسپاري. د سپتمبر په پاې کې برنز وتوانېد چې مير ولي او ورسره ازبکان يې له دوست محمد څخه ليرې کړي؛ نو دوست محمد ته يوازې څو سوه کوهستاني ملاتړې پاتې شول، خو بيا هم انګرېزانو ونه شو کړای چې دی ونيسي. ميرزا عطا ليکلي: «د امير او انګرېزانو ترمنځ جګړو دوه مياشتې دوام وکړ. په ټوله کې ديارلس جګړې او نښتې وشوې، خو په دغه موده کې انګرېزانو هېڅ کله د برياً بنایسته مخ حتی يوه شېبه هم ونه ليد. دا دوست محمد و چې د پولو polo د برياً پنډوسکي يې د جګړې په ډګر کې درلود. بالاخره انګرېزانو خپل لټون بس کړ او بېرته چاريکار ته داسې لارل چې نيمایي يې مړه او ډېر وسايل او ارتزاقی توکي ترې پاتې شوي وو.»

د موهن لال په قول، د دغه جګړو او وړانيو لويه برخه غیر ضروري وه او سمه ارزونه يې نه وه شوې. د کوهستان مشرانو په وضاحت ويلي وو چې دوی حاضر دي چې خپل پاڅون پای ته ورسوي او يوازې د هغه ژمنو پوره کول غواړي چې له دوی سره تېر کال شوې وې. په ځانګړې توګه يو مهم مشر، نقشبندی پير مير مسجدي خان چې په سيمه کې تر ټولو ډېر د نفوذ خاوند و، په حقيقت کې د تسليمۍ په مورګه و او ژمنه يې کړې وه چې کابل ته به ځي او «د تېمورشاه په مقبره کې به پناه اخلي». نوموړی په دې اړه د شاه او انګرېز استازي ځواب ته تم و. برنز له دې سره هوکړه وکړه خو «برعکس د مخکنيو ترتيباتو»، سېل او شهزاده تېمور د ميرمسجدي د کلا کلابندۍ ته ور ودانګل. د کلا دفاع دومره کلکه وه چې په سر کې دوی ونه شو کړای چې ورننوځي او تپي او له غوسې څخه ډک مسجدي نجراږ ته په تېښته بريالی شو، خو د ده په نه شتون کې يې، کلا ورانه، کورنۍ يې ووژل او ځمکه يې د دښمنانو تر منځ ووېشل شوه. د کلا ويجاړونه او د اوسېدونکو د وژنې ظلم او اکاړی د کوهستان خلک ولړزول. غلام کوهستاني ليکلي: دوی د کلا دېوالونه ونړول،

په هر بنایسته زرین کور کې د کلا

چې جوړ شوي وو لکه د پسرلي بڼې سر تر پا

داسې اور يې ورته کړ دروازو او چټو ته

چې پیغام يې تر اسمانو ورسېدا

هېچا د ژوند نښه په کې ونه لیده

هېڅ کله داسې ويجاړوونکې کیسه اورېدلی نه ده چا^{۹۴}

نو په دې توګه موهن لال دغه پايله ليکلي: «موږ مير ولي د تل له پاره خپل دښمن کړ.»^{۹۵} مير ولي په مناسب وخت کې بېرته راغی او وتوانېد چې انګرېزان له کوهستان څخه وباسي او د چوڼۍ په وروستي ژوندي پاتو عسکرو پسې چې په تېښته وو، تر کابله لاړ شي.

د اکتوبر په نیمایي کې وضعیت نور هم هغه وخت خراب شو کله چې په چاریکار کې یوه لویه کوهستانی ډله چې انګرېزانو روزلې وه، په بشپړه توګه دوست محمد ته واوښته.^{۹۶} د موهن لال په اند، د انګرېزانو د اشغال په ټوله دوره کې دا یو تر ټولو لوی ګواښ و چې انګرېزان ورسره مخ شول، امیر ازاد ګرځېده، کوهستان په سرو لمبو کې و او پاتې قومونه د دې لیدو ته تم وو چې څوک بریالي کېږي. «خلک او مشران په مساوي توګه زموږ د هغه ژمنو په نه ترسره کولو ناراضه وو چې موږ ورسره کړې وې.»^{۹۷}

بلاخره دغه دوه لورو یو له بل سره ټکر وکړ، خو دواړو خواوو د دغه نښتې تمه نه درلوده. د ۱۸۸۰ کال د نومبر په دویمه، دوست محمد په څیرکۍ برنز او سېل په چاریکار کې له خپلې اډې څخه لیرې، پنجشېر ته وهڅول. دوی په پروان دره کې چې له ونو څخه ډکه او د خټو کلاوې او د خوبانیو باغونه یې لرل، پورته روان وو چې پر یوه لیرې پرتې کلا برید وکړي. دوی ته راپور راغی چې دوست محمد لږ وړاندې دی او په چټکۍ د دوی خوا ته ور روان دی. د څو دقیقو په ترڅ کې دوست محمد له څلور سوه اس والو سره د دوی مخ ته په یوه لوړه پرته ځمکه ښکاره شو. د سېل درنې وسلې شاته وې؛ نو هغه کسان چې د کتار په سر کې وو د دغه وسلو رارسېدو ته تم نه شول او د برنز نږدې ملګري، ډاکټر پرسپول لارډ په ګډون چې افغان شاعرانو د ډاکټر په نوم پېژانده، د برید پیلولو پرېکړه وکړه. انګرېز افسرانو خپل اسونه یرغل ته چمتو کول چې کوري د دوی خپلې هندي پوځي سپرې ډلې بېرته وګرځېدې او وتښتېدې. وروسته چې څه پېښ شول، افغان شاعرانو د دوست محمد له پاره د بریا اعلی شېبه بللې:

بیا ډاکټر داسې ټوپ کړ لکه لوڅره

پوځي سپره ډله وه ور سره خپله

امیر څېر شو ډاکټر ته

دغه سې بدبخت ته

او ده ټوپ کړ خپل اس ته

چټکي یې ورته وه سره اور ته

ښکته د مرمرو له غونډۍ نه

د غضب توره یې وایسته له تېکي نه

دی مخ ته او اس وال یې ورپسې وو

بې ځنډه مخ پر وړاندې په ټوپو وو

په عیسویانو یې پیل کړل ګوزارونه

ځمکه توده شوه د پرنګیانو په وینه

چیغه اسمان ته پورته شوه د زرورو

د لمر او مشترې سترګې ډکې کړلې دورو

لږ وخت وروسته ځمکې د اتلانو له وینې ګلابي رنگ واخیست

اتلانو، پرنګيان کړل قصايي او زير او زير
 د جګړې دغه ورځ وه لکه محشر
 بيا افضل خان د خپل زين لاندې،
 توپک ته لاس کړ وړاندې،
 دز يې وکړ په ډاکټر باندې
 کولی د ډاکټر په تنه کې ننوته، لاره وړاندې
 تر ټټر يې تېره او له شا يې ووته
 تنه يې څيرې او دمه يې وخته
 انګرېزانو شاتګ پيل کړ «د کابل زړور په دوی پسې وو»
 بيا برنز امر ورکړ په پرېکړې بېړنۍ
 چې جګړې ته توپونه راوړي، ژر شئ
 غوراري او درزاري په اسمان کې داسې جوړ شو
 تا ويل چې په نړۍ کې لرزان خپور شو
 په دې، د ايماندارو زړه حيران شو
 جهان ټول تپ تياره شو
 دوی پوه شول چې څه نه شي کولی
 ځنګه د اوبو يو څاڅکی په سيند کې شي سېلاب ماتولی
 نو امير او افضل هم شول پورته
 د جګړې له ډګر څخه لوړو غرو ته
 هلته يې يو ځای د کمپ له پاره خوښ کړ
 د خپلې غوسې او ستومانۍ د کنېنولو له پاره يې يو څه وخت وقف کړ^{۹۸}

دوې ورځې وروسته، د نومبر د څلورم په ماښام ټپرا مېکناټن د خپل پوځي سکرتر، جورج لارنس او يوې کوچنۍ سپرې
 پوځي ساتکونکې ډلې سره د کابل په لمن کې چکر ته لاړ. د ډاکټر لارډ او يو شمېر نورو افسرانو د مړينې خبر يوه ورځ
 مخکې رارسېدلی و او ورپسې همغه مازدېګر د برنز يو د بشپړې نابودۍ پيغام هم رارسېدلی و. برنز ټينګار کړی و چې
 انګرېزان بايد د کابل په شمال کې خپل ټول ځايونه پرېږدي او خپلو عسکرو ته دې د مرکز په دفاع کې تمرکز ورکړي.
 دغه ورځ په وارخطا خبرو اترو تېره شوه - ايا عسکر بايد خپل ځايونه پرېږدي او مرکز ته راوغوښتل شي؟ ايا يوه بله

قوه دې جوړه او شمال ته ولېږل شي؟ ایا دا سم کار دی چې په کابل کې د عسکرو شمېر لږ کړل شي؟ په دغه شېبه کې چې څه پېښ شول، په اړه یې لارنس خپل یادښت داسې لیکلی:

کله چې موږ هستوګنځي ته په نږدې کېدو وو، ناڅاپه یو اس وال زما او د مېکناټن تر منځ خپل اس ځایولو او له ما څخه یې پوښتنه وکړه چې «دا لارډ صاحب دی؟» کله چې ما هو ورته وویل، ده د سپر ویلیم ترسپری ونيو او چیغه یې کړه «امیر، امیر» مېکناټن حیران او لږ په غوسه یې غږ کړ: «څوک؟ څوک؟ چېرته، چېرته؟» سمدلاسه ما شاته وکتل، یو بل اس وال مې نږدې ولید چې راروان و، له اس څخه ښکته شو او د مېکناټن رکاب یې په لاس کې ونيو. بیا یې د هغه لاس واخیست، لمړی یې په ټنډه او بیا یې په شندو کېښود چې دا یې د تسلیمې نښه وه. سپر ویلیم سمدلاسه له اس څخه ښکته شو او وېی ویل: «ښه راغلاست، ښه راغلاست» او بیا یې د هستوګنځي د بڼ له لارې خپلې کوټې ته بوت. دوست محمد کوټې ته په ننوتو سره په ختیځې بڼه په سجده شو، دستار یې لیرې کړ او ټنډه یې په غولي ولکوله. بیا پورته شو او د تسلیمې د نښې په توګه یې خپله توره تسلیم کړه او وېی ویل چې «نور دې ته اړتیا نه لري.» مېکناټن سمدلاسه توره بېرته ورکړه او امیر ته یې د هر راز پاملرنې ډاډ ورکړ که څه هم د اوږدې مودې راهیسې یې د برتانوي حکومت مخالفت کړی. امیر په ځواب کې ورته وویل: «دا به د ده برخلیک وو چې ده نه شواى بدلولی.»

دوست محمد یو مضبوط او قوي سړی و. لوړه او تېره پوزه، ډېرې کمان وروځې او بېرېر پېره او بریت یې لرل. لارنس ویلي: «دوست محمد... موږ ته وویل چې د پروان درې له عملیاتو څخه مخکې یې د تسلیمې پرېکړه کړې وه او په دغه عملیاتو کې د ده لنډمهاله بریا یوه ذره هم دغه پرېکړه بدله نه شوی کړای... د امیر د ښه راغلاست له پاره خپې ودرول شوې او د پالنې دنده یې ما ته راکړل شوه. دا ما ته له اندېښنو څخه ډکه دنده وه. دوه شپې چې د ده مسولیت زما په غاړه و، ما سترګې پټې نه کړې. هره شېبه به له کټ څخه پورته شوم او خپې ته به ورغلم چې تر اوسه شته او که نه. ما ته دا ټول د خوب په څېر ښکارېدل چې بالاخره امیر په خوندي توګه لاس ته راغی او ما دا هېڅ منلی نه شواى پرته له دې چې په وار وار خپې ته د کتو له پاره ورشم.»^{۹۹}

که انګرېزان د دوست محمد تسلیمې ته حیران وو او دا یې انګېرلې وه چې دی نه پوهېده چې بشپړې بریا ته څومره نږدې شوی و، خو دوست محمد د خپل اند پر بنسټ په خپله تسلیمې کې د ترک - پارس نورمال پروتوکول تعقیبولو. ماتو شاهانو ته دا غیر معمولي کړنه نه وه چې بریالیو او سیمه ییزو قدرتونو ته په دې تمه تسلیم شي چې فیوډال شي. د اولسې پېړۍ په پای کې دواړه، درانیان او هوتکي غلزي د صفویانو د والیانو په توګه واک ته ورسېدل او کله چې دراني امپراتورۍ په پراخېدو وه، په وار وار یې ځایي حاکمان د والیانو په توګه ګمارلي وو. دغسې سیستم دوام او ثبات ټینګ کړی و او ماتو حاکمانو ته یې د ژوند فرصت ور ښلولو. همدا راز د حالاتو په بدلون سره دوی ته بېرته واک ته د رسېدو فرصت هم پیدا کېده. لکه څنګه چې محمد حسین هراتي لیکلي: «کله چې انګرېز پوځ د پرمختګ په درشل کې و، دوی اعلان وکړ چې هر چا دوست محمد ونيو، هغه ته به دوه لکه روپۍ انعام ورکړل شي.» نو امیر فکر وکړ: «په دې هېواد کې چې یو کس په یوه روپۍ او یا پنځه کسه په پنځه روپۍ وژل کېږي؛ نو زما پر سر چې دغسې انعام اېښودل شوی، زما سره به خیانت ونه شي؟»

دوست محمد کابل ته لاړ او په خپله خوښه تسلیم شو ځکه دی پوهېده چې د اوس له پاره خبره خلاصه ده او یو نوی سیمه ییز ځواک راڅرګند شوی. ده په وضاحت هیله درلوده چې یوه ورځ به یې انګرېزان بېرته واک ته رسوي او یا په

راتلونکې کې د دوی بشپړه ماته به ده ته دا فرصت ورکړي چې په خپله ځان واک ته ورسوي. دغه ارزونه يې وروسته سمه ثابته شوه.^{۱۰۰}

په چټکۍ تياری ونيول شو چې امير هند ته بوتلل شي. ده ته په سخاوت خرڅ ورکړل شو او له خپل حرم سره چې هغه وخت د غزني په کلا کې ساتل کېده، بيا يو ځای شو. په دې هوکړه وشوه چې ده ته په لوديانې کې د شاه شجاع هستوګنځی ورکړل شي ځکه چې لنډه موده وروسته د شجاع حرم د کابل په لور ستنېده. ميرزا عطا ليکلي: «د تمې خلاف، په نهو ورځو کې چې دوست محمد په کابل کې پاتې و، د ده او مېکناټن تر منځ ملګرتيا جوړه شوه.»^{۱۰۱} مېکناټن حتی اکلنډ ته د دوست په اړه سپارښتنه وکړه. ده ليکلي: «زه باور لرم چې له دوست محمد سره به په سخاوت چلند کېږي. د نوموړي قضيه له شاه شجاع سره پرتله کېږي او زه داسې اورم چې له ده سره بايد د شاه شجاع په پرتله ښه چلند ونه شي، خو د دوی قضيه بې اړنگه له يو بل څخه توپير لري. موږ د شاه د احسان پوروري نه يو. موږ نوموړی له خپلې پاچاهۍ څخه په محرومولو کې هېڅ لاس نه درلود حال دا چې موږ دوست نسکور کې په داسې حال کې چې زمور هغه پاليسيو ته يې هېڅ زيان نه و رسولی چې دی يې قرباني شو.»^{۱۰۲}

امير، انګرېزانو ته په خپله عزتمنه تسليمۍ او په پروان دره کې د خپلې زورورتيا په ثابتولو دومره خوښ او ذهناً آرامه شو چې د برنز ښلو ته تيار و حال دا چې هر بارکزي د دوکه باز او ښوی نمک حرام په سترګه ورته کتل. [نمک حرام لوی سپکاوی دی او هغه چا ته وايي چې له خپل کوربه سره خيانت وکړي] لکه څنګه چې برنز خپل يو ملګري ته ليکلي:

له دوست محمد سره زما مرکه ډېره په زړه پورې او دوستانه وه. ده زه په هېڅ څه کړم نه کړم او راته وېي ويل چې زه يې ښه ملګری يم او دی د هغه ليک په لوستلو تسليم شو چې ما ورته ليکلی و. زه په دغه خبره باور نه کوم ځکه چې موږ [په کوهستان کې] کور په کور په ده پسې ګرځېدو او بل دا چې دی تسليمۍ ته اړ شو، خو د هغه ليک په وسيله زه هيله من يم چه د ده کلنی خرڅ مې له يو لک روپيو څخه دوه لکو ته اوچت کړی وي. د مخه ښې پر مهال مې يو عربي اس ورته ډالی کړ او پوهېږې چې ما ته يې څه راکړل؟ خپله يوازینی توره يې چې په وينو ککړه ده. دی هند ته ستون شو ... او په لوديانې کې به ژوند کوي. په کوهستان کې ما د خپلې توپخانې، د خپلو اروپايي عسکرو د يرغل او د سپرو نظاميانو د بريد ناکامۍ ولېدې، خو بيا هم خدای موږ ته بری راکړ. که موږ يوه نوې پاڼه واړوو، موږ به له دغه ناکاميو سره سره، له افغانستان څخه يو خنډ جوړ کړو.^{۱۰۳}

يوازې په يوه موضوع کې دوست محمد د انګرېزانو سره همکاري ونه منله. مېکناټن په وار وار له ده څخه وغوښتنه وکړه چې له شاه شجاع سره وګوري، خو دوست محمد په کلکه رد کړه او حتی د ډوډۍ هغه پټنوس يې بېرته ولېږه چې شاه شجاع ورته لېږلی و- دا په افغانستان کې د عزت په دوديزه سيستم کې لوی سپکاوی دی. د مېرزا عطا د لېکنې پر بنسټ: «امير په ځاځمنه توګه د مېکناټن د غوښتنو په ځواب کې وويل: «دا بس دي چې زه تاسې ته راغلم چې له امله يې زه د زنداني په څېر بهر ته وړل کېږم. زه به د داسې پاچا له ليدو څخه څه ترلاسه کړم چې د بدبختيو دغه توپان يې پر خپل هېواد راوست؟ له شاه څخه پرته به تاسې انګرېزان هېڅ کله نه وای توانېدلي چې افغانستان ته ننوځي.»^{۱۰۴} فيض محمد د امير په هکله دې ته ورته خبره کړې: «زما له شاه شجاع سره څه کار نه شته.» داسې ويل کېږي چې ده مېکناټن ته وويل: زه دلته شاه شجاع ته د بيعت کولو له پاره نه يم

راغلی. «خو مېکناتین ټینګار وکړ: «د ده موقف ته په کتو سره، دا به یوه مناسبه کړنه وي چې ته له هغه سره وګورې. «امیر ځواب ورکړ: «تاسو دی په تخت کېنولی، نه هغه لوی ولس چې په ازاده توګه غوره او خلع کول کوي. که د ده دغه دریځ رښتینی دی، نو تاسې یې ملاتړ پرېږدئ. که داسې مو وکړل، تاسې او نورو هوښیارو خلکو ته به څرګنده شي چې څوک د سلطنت لیاقت لري او د هېواد خلک او مشران له چا څخه اطاعت کوي. که دی ما ته د ویلو څه لري، دلته دې راشي او ستاسې په شتون کې دې ما ته ووايي.»^{۱۰۵}

شاه شجاع ته لوی سپکاوی دا و چې انګرېزانو یې هغه غوښتنه ونه منله چې دوست محمد سدوزیو ته د اعدام له پاره وسپاري. ده په اونیو مېکناتین ته ټینګار وکړ چې دوست محمد ته خونګاران ورولېږي چې ویې وژني او یا یې لږ تر لږه وړوند کړي، خو مېکناتین حتی په دې اړه خبرې هم رد کړې. محمد حسین هراتي لیکلي: «اعلحضرت هک پک شو او نه پوهېده چې ولې دوست محمد په بې ادبۍ دربار ته تګ رد کړ. د امیر ټول ملاتړي او پلویان او همدا راز خپلوان چې په افغانستان کې پاتې وو په داسې ازاده توګه خپل کارونه کول لکه کافران چې مسلمان شوي وي او ټولې ګناوې یې پاکې شوې وي! کومه پاملرنه او ښېګڼه چې انګرېزانو د دوست محمد ډلې او قبیلې ته وکړه، په بشپړه توګه ډېر ژر د اعلحضرت داسې د پرستیژ د لاسته ورکولو لامل شوه لکه چې له اسمان څخه ډېر کلک په ځمکه ولوېږي. په عین وخت کې، د مېکناتین هغه هڅې چې خپل مېلمه خوښ وساتي او د اعلحضرت حق له پامه وغورځوي بالاخره یې د خپل مرګ لامل شو: نو لکه څنګه چې شاعر وايي: «که ته له بد سړي سره ښېګڼه کوې؛ نو ته ښه او ایماندارو خلکو ته زیان رسوې.»^{۱۰۶}

د نومبر په دیارلسم، دوست محمد خان او زوی یې افضل خان له کابل څخه ووتل. دوست محمد مخکې خپل زوی ته لیکلي وو چې «له ده سره په ډېره مهربانۍ او درناوي چلند وشو» او زوی ته یې ټینګار وکړ چې د ده په پله لار او تسلیم شي. په جلال اباد کې دوی دواړه له خپل حرم سره یوځای شول: د دوست محمد نهه ښځې، یوویشت نکورانې، یوسل او دوه وینځې او دوه سوه او لس مړي او چوپړیالان وو چې له لمسیانو او نورو خپلوانو سره ټول درې سوه او یو اتیا کسه کېدل.^{۱۰۷} څنګه چې له امیر سره د ښه چلند خبر خپور شو، دغه شمېر بیخي ډېر شو او کله چې دوی لودیاني ته ورسېدل، میرزا عطا لیکلي: «د امیر ټوله کورنۍ او په ده پورې اړوند کسان لودیاني ته ورسېدل: ۲۲ زامن، ۱۳ ورېرونه/ ورېرې/ خوریونه/ خوږځي او ۲۹ نور خپلوان، ۴۰۰ چوپړیالان، او ۳۰۰ چوپړیالانې چې په ټوله کې ۱۱۱۵ کسه له امیر سره په تبعید کې یو ځای شول.»^{۱۰۸}

کله چې بارکزي بالاخره لودیاني ته د ډسمبر په پای کې ورسېدل، په شېملې او کابل کې سکون او خوښي رامنځ ته شوه. سېر وېلي کاتن چې په افغانستان کې د پوځي قوماندان دنده یې پای ته رسېدلې وه او دنده ورکړل شوه چې امیر خپل هستوګنځي ته بدرګه کړي حتی خپل ځای ناستي ته لیکلي وو: «ته به دلته هېڅ کار ونه لرې. دلته بشپړه آرامي ده.»^{۱۰۹}

خو په حقیقت کې بغاوت په هېڅ وجه پای ته نه و رسېدلی. اکبرخان، د دوست محمد تر ټولو جنګیالی زوی، لږ وخت مخکې وتوانېد چې له بخارا څخه وتښتي. ده ډېر ژر ثابته کړه چې د مقاومت یو پیاوړی نوی مرکز وګرځي او د پلار په پرتله ډېر اغېزمن، بې رحمه او زورمټی څرګند شي.

۶

موړ د خپلې نادانۍ له امله ناکامېږو

د ۱۸۴۰ کال د فبرورۍ په پیل کې کله چې د ایډن کورنۍ له شېملې څخه بېرته کلکتې ته روانه وه، دوی له یوه پخواني سکاټلنډي اشنا، تورن جنرال ویلیم الفنسټون سره مخ شول. دغه دوه کورنیو له پخوا ملګرتیا درلوده او دی چې یو زوړ او صمیمي خو بې کفایت او شاپار تورن جنرال و- د مونټسټورټ الفنسټون د تره/ترور مشر زوی هم و- د ایډن کورنۍ یې د وروستي ځل له پاره د سکاټلنډ په پوله په خپل کور کې چېرته یې چې ځمکه درلوده لیدلې وه. کله چې له خپلې ډولۍ څخه ووت، دی د خپل ځوان ملګري، اکلنډ د لیدو له پاره ډېر انتظار خورا ناراحته کړ. ده ایملې ته وویل: «دا عجیبه ده چې ما اې A [لارډ اکلنډ] له هغه وخت راهیسې نه دی لیدلی چې موړ د سیسۍ ښکار ته تللي وو او اوس زه باید د ده حضور ته د منلو له پاره او زما د کمارنې له پاره غوښتنه وکړم.»^۱

د ناهیلیو احساس دوه اړخیزه و. که الفنسټون د دوی د موقف په بدلېدو خوښ نه و، د ایډن کورنۍ هم یوازې د الفنسټون په لیدو اندېښمنه کېده. د هغه ورځو را په دېخوا چې دوی د سیسۍ د ښکار د موسم په پیل کې د سارایي کلانو پر پوله چټک ګامونه اخیستل او ټوپک به یې د تخرک لاندې نیولې وو، د الفنسټون روغتیا یې حالت خراب شوی و او اوس په «دردوونکي روماتیزم» اخته و، «خوارکې! یو لاس یې په غاړه او په پښو ګوډ» له مرستې او یا لکني پرته یې تګ نه شوای کولی. د نوموړي وضعیت دومره خراب و چې په پیل کې ایملې ونه پېژانده. نوموړې لیکلې: «زما د Elphy Bey په نوم په یاد دی او هېڅ مې ونه پېژانده چې دا همغه سړی دی، خو یوه اونۍ مخکې مې ناڅاپه په یاد راغی.»^۲ ما هغسې بد روماتیزم چې دی پرې اخته دی نږدې هېڅ کله نه دی لیدلی.»^۳ جورج اوس هم اندېښمن و، خو د ده اندېښنه سرکاري وه ځکه چې لږ وخت مخکې یې همدغه سړی په افغانستان کې د پوځ د قوماندې له پاره غوره کړی و او ګمارنه یې د سېر وېلي کاتن له تګ څخه وروسته اعلانېده: جنرال نابت چې د اکلنډ په اند هېڅ ښاغلی نه و او د ستونزغاړي او لنډپاري* په سترګه یې ورته کتل، یو ځل بیا دغه څوکۍ ته له پامه وغورځول شو او اکلنډ په دې اړه لیکلې چې «دا یې یوازې له خپله لاسه دي». د اکلنډ د قضاوت او طبقاتي تعصب په اړه د نابت وېره هم هغه وخت رښتیا شوه چې د ده پر ځای د ملکې د اړینې رتبې له افسرانو څخه «تر ټولو بې کفایت افسر ته د قوماندانۍ څوکۍ» ورکړل شوه.

* لنډپاری: ژر غوسه کېدونکی، اندک رنجه

لکه څنگه چې نابت ښه پوهېده، د الفنسټون نېمګرټيا يوازې ناروغي نه وه. لکه د ده د دورې د ملکې ډېری افسران، ده پنځه ويشت کاله مخکې په واترلو کې د درې دېرشمې پلې لوا له قوماندې څخه وروسته په پوځي عملياتو کې برخه نه وه اخيستې او کلونه وروسته يې چې په نيمه تنخوا دنده ترسره کوله، په ۱۸۳۷ کال کې بېرته فعال چوپړ ته په پنځه پنځوس کلنۍ راوګرځېد چې خپل زياتېدونکي پور ادا کړي. د ده ملاتړی او هغه څوک چې دی يې هند ته ولېږه، فيټزرای سمرست لارډ رگلن Fitzroy Somerset Lord Raglan و، هغه څوک چې وروسته د لايت Light غونډ ته د داسې له خطر څخه ډک يرغل په امر ورکولو نومور شو چې ځان وژنې ته ورته و.^۴ الفنسټون د هغه نړۍ په اړه پوهه او نابت نه لرل چې رگلن ور ولېږه. ايملي يې په اړه داسې ليکلي: «دلته يې اوسېدل نه خوښېږي او په غوسه دی ځکه چې هېڅوک د لندن په اړه د هغه په خبرو نه پوهېږي او نه د ده لندني خلک پېژني. د ويلېنګټن له اوږده ليک څخه خوند اخلي ... په هندي ژبه نه يوازې دی بلکې مرستيال يې هم حتی په يوه کليمه نه پوهېږي. دی سرتېکوي چې بار وړونکي يې په خبره هېڅ کله نه پوهېږي او وايي: «زه يو تورپوښته سړی لرم چې انګرېزي خبرې کولی شي، خو ما دلته نه شواى راوستلای.» دی نه شي کولای چې داسې يو تور پوښتی غوره کړي چې هندوستانې خبرې کولای شي. زما په انګېرنه له تورپوښتي څخه د ده مطلب ځايي خلک دي.»^۵

که څه هم اګلنډ پوهېده چې الفنسټون څه نا څه معلول و او له هند او هندي سپاهيانو سره يې چې دی يې مشر کېده خواخوږي نه درلوده، خو داسې نه برېښېدل چې د خپل ملګري مشري تر پوښتنې لاندې ونيسي او يا يې ګمارنه بېرته لغوه کړي. برعکس، اګلنډ د ټول کال په اوږدو کې نوموړي ته تاوده ليکونه استول او د دوست محمد له تسليمېدو څخه لږ وخت وروسته يې له ده سره هغه وخت د اشغال په اړه خپلې اندېښنې شريکې کړې کله چې ګمارنه يې بلاخره د ۱۸۴۰ کال د ډسمبر په مياشت کې منظور شوه. ده ورته ليکلي وو: «که څه هم له افغانستان څخه زه کرار کرار د خپلو منظمو عسکرو د وتو لېوال یم، زه په دې اند یم چې لمړی بايد د اوس په پرتله نوی رژيم ښه مضبوط او امنيت يې ټينګ کړل شي.»^۶

د اګلنډ په څېر، الفنسټون هم په ټينګ عزم کې ښه نوم نه درلود او لکه اګلنډ خپل ټول کاري ژوند يې د خپلو مرستيالانو په نظريو باندې په ډډې لګولو تېر کړی و، خو په داسې حال کې چې دا به د الفنسټون په برخليک کې وو چې د جنګ غوښتونکي کالوېن او په جزياتو ولاړ، خو بې اړنګه هوشيار مېکناتن لاس ته ولوېږي. نوموړی لا ډېر کم بخته و چې په ټول پوځ کې تر ټولو ناوړه، بدنامه او ناکاره افسر يې مرستيال شو.

د څلور څلوېښتم پلي غونډ بريد جنرال جان شلټن يو ګړندی، لږاک او بې نزاکته سړی و چې خپل ښی لاس يې د ټاپو وزمې په جګړه کې بايللی و او بې پايه درد يې کرکټر تريو او تياره کړی و. دی يو کلک دسيپليني افسر و چې په خپل غونډ کې «د مستبد په نامه يادېده». کله چې کپتان کالن مکزي د لمړي ځل له پاره دی هغه وخت وليد چې ده خپل عسکر هېواد ته د ننه ستانه کړي وو، په خپل يادښت ليک کې يې وليکل: «دی يو بروس جنرال دی. هغه لويه ګډوډي چې له سيند څخه د تېرېدو پر وخت د ده د بدې ارزونې له امله رامنځ ته شوه د شرم وړ او د يو ښکاره او هوډمن دښمن په هېواد کې وژونکې وه.»^۷ وروسته مکزي بيا د ده پر لاره تېر شو او ويې ليکل: «لکه څنګه چې ما يې تمه کوله، شلټن خپل غونډ له پښو غورځولی ... د توپچي اسونه بې کچې ستومانه دي، د سپرې قوا همداسې در ونيسه او لوی شمېر باروړونکي څاروي، اوښان او داسې نور ... مړه شول او د ډېرې ستومانۍ له امله به د دوی مړينه دوام ولري. له

هغه بې ځايه سختيو سره، په تېره بيا له خيبر څخه د تېرېدو په بهير کې چې ده خپل کسان مخ کړل، ډېره ناراضتيا رامنځ ته شوه او حتی يو ځل د توپچي اسونو پوځيانو بغاوت وکړ.^۸

ټولې پوځي اډې سمدلاسه له شلتن سره کرکه پيدا کړه. جراح جان مکرت John Magrath چې له ده سره يې په هند کې ليدلي وو، ډېر ژر وويل چې شلتن «د هر وخت په پرتله اوس د خلکو تر ټولو ډېره کرکه ترې کېږي».^۹ د شلتن حتی له نرم خويه او صميمي الفنسټون سره هم گزاره نه کېده. الفنسټون ليکلي: «له لمړۍ ورځې څخه د ده چلند ډېر سرغړوونکی و. هېڅ کله يې ما ته مالومات يا مشوره نه راکوله، خو په هر کار کې به يې عيب پيدا کولو او د افسرانو په شتون کې به يې هر امر غندلو او تر پوښتنې لاندې نيولو- ډېری به يې د امر اصلي بڼه بدله کړله او په اجرا کې يې خنډ راوستلو. داسې برېښي چې دی زما په اړه ښه نيت نه لري».^{۱۰}

د الفنسټون له سياسي افسرانو سره هم نه وه جوړه او نه يې هغه پاچا خوښېده چې ده کار ورسره کاوه. د ۱۸۴۱ کال د اپريل په مياشت کې له ميروت څخه نوموړی د خپل سفر په پای کې ژمی پلازمېنې جلال اباد ته ورسېد چېرته چې شاه شجاع هم د کابل له سارې ژمي څخه تللی و. له مېکناټن سره له ليدو څخه لږ خنډ وروسته، ده خپل د تره زوی ته ليکلي:

زه فکر نه کوم چې زما څوکۍ په زړه پورې ده. له مسووليت او اندېښنو څخه ډکه ده... دلته د مشورو له پاره دومره افسران نه شته. زما په څېر ډېری يې لږ وخت مخکې دغه هېواد ته راغلي. سياسي اجنټان چې په عمومي توګه ځوان افسران دي، ډېری داسې نقشي طرح کوي چې دوی يې د اجرا مسووليت پر غاړه نه لري. لږ موده مخکې يې حکومت ته پر هرات باندې د يرغل وړاندیز وکړ چې له کابل څخه ۶۰۰ ميله لرې پروت دی، لاره يې له ستونزو ډکه او هلته د اکمالاتي توکو د لېږد له پاره ۴۰۰۰ اوښانو ته اړتيا ده... [مېکناټن] سور او ځانيخوتی دی، خو زما په باور هوښيار هم دی... شاه شجاع چې ما دوه ورځې مخکې وليد، يو ځورب او له اندېښنو څخه ستومانه سړی ښکاري. زه يې په يو بڼې کې چې په بد حالت کې و، خپل حضور ته ومنلم. د ده کور هم د ډېرو نورو کورونو په څېر نارامه او خراب ښکارېده. پرته له مېکناټن څخه نور ټول د خټې جونګرې لري. پاچا په لسمه نېټه کابل ته ستنېږي او زه هم بايد ورسره لاړ شم. دغه ما ځوروي ځکه ما نيت درلود چې يوازې لاړ شم. له ده سره مل مشاورين، ياوران او نور به ما ته په لاره کې يو لوی سرخوړی وي.^{۱۱}

يوه اونۍ وروسته الفنسټون کابل ته ورسېد او د جلال اباد په پرتله يې نور هم زړه په تنګ شو. ده ليکلي: «ښار ډېر پراخ، ککړ او ګڼ دی. په عين وخت کې پرته له يو شمېر عسکرو څخه، د پوځي اډې دفاع مضبوطه نه ده ځکه چې خلک د اډې له ډېرو برخو څخه ننوتلای شي. که چېرې عسکر په بل ځای کې په کار شي، دا به د اډې دفاع ته ښه نه وي او له ما څخه اوس لاره ورکه ده چې څه شی ښه دي چې ترسره شي».

د افغانستان په اړه يوازې الفنسټون سربېداله نه و. مېکناټن چې تر ټولو خيالي خوشبين انګرېز و، اوس پوهېده چې د دوست محمد له تسليحۍ سره سره، هر څه تر اوسه نه دي سم.

سولې ختیځ ته، پنجاب اوس په یوه مهرځمنه* کېدوې چې په دوېدو و: په دوو کلونو کې درې سېکان پر له پسې د خالصه مشران شول چې په پایله کې یې یو بې مشره او تېر ایستونکی رژیم چې د ملاتړ باور نه شوی پرې کېدای، په افغانستان کې د اشغالګرې قوا او په فېروزپور کې د همدغه قوا د اکمالاتي مرکز ترمنځ پروت و. د ۱۸۴۱ کال د اپریل په میاشت کې ایملې لیکلې: «پنجاب دومره بې ثباته دی چې ټول اضافي عسکر د اړتیا له کبله په پوله کې وساتل شول. د رنجیت سېنګ مړینه د الکساندر مړینې او د نیمایي هغه پخوانیو لویو فاتحانو مرګ ته ورته وه چې مور یې په اړه لوستي دي. ده ښه پوځ او ښه پاچایي درلوده او خپل پوځ او سلطنت ته یې پام کولو، خو له مړینې وروسته یې سمدلاسه هر څه په کېدوې بدل شول او د نوموړي عسکرو خپل فرانسوي او انګرېزي افسران ووژل. اوس همدغه عسکر په ټول هېواد کې په لوتمارۍ بوخت دي. په حقیقت کې دا په مور پورې اړه نه لري، خو له افغانستان سره زموږ اړیکې ستونزمنې کوي...»^{۱۲} د ایملې دغه څرګندونې سطحې وې. په حقیقت کې نه یوازې د افغانستان په لور ستانه اکمالاتي کتارونه د لارې په اوږدو کې تر بریدونو لاندې نیول کېدل او باروړونکي څاروي تېستول کېدل، بلکې زیاتېدونکي باوري راپورونه ورکول کېدل چې په لاهور او راولپنډۍ کې د سېکانو لوړپوړي مشران بارکزي، دراني او نور د حکومت ضد افغان مشرانو ته پناه ورکړې او دوی ته یې د پنجاب او پېښور په شاوخوا غونډیو کې مرکزونه ورکړي چې د افغانستان د پولې په بله غاړه کې پر انګرېزي عسکرو بریدونه وکړي. په هند کې حکومتي ادارې په ستونزمن وضعیت کې راغلې: سېک سرداران لا تر اوسه په نامه متحدین وو، خو په حقیقت کې ډېرو دغه مشرانو تر خپلې وسې هڅه کوله چې په افغانستان کې انګرېزان کمزوري کړي. دومره وخت تېر نه و چې اګلنډ خپل پام د جنګ غوښتونکي کالوېن هغه وړاندیز شوي پلان ته واړولو چې پنجاب له هند سره ضمیمه کړي خو د مخالفینو مرکزونه وتړي او په اکمالاتي لارو کې اسانتیاوې راولي. اګلنډ لیکلې: «زما په اند، که چېرې د سېکانو اداره نوره هم مخ په منحل کېدو شي؛ نو بېرته جوړول یې شونې کار نه ګڼل کېږي. وضعیت تر اوسه ګرېږنچن حالت ته نه دی رسېدلی، خو په چټکۍ ور روان دی.»^{۱۳}

په عین حال کې، د افغانستان د لوېدیځ په اړه داسې اندېښنې وې چې تهران په پوله کې د وضعیت په ترینګلتیا بوخت دی. ډارسي ټاډ، چې د هرات د وزیر، یار محمد د خپلولو سخت کار په غاړه اخیستی و، د خپل ماموریت د ناکامۍ په اړه یې د برنز وړاندوینه رښتیا کړه او په دې کې پاتې راغی چې د هراتیانو او پارسیانو د اړیکو د نږدېوالي مخه ونیسي. وروستی بد خبر دا و چې یارمحمد ټولې هغه روپۍ په خپل جیب کې واچولې چې ټاډ ورکړې وې خو په پوله کې پرغوریانو کلا چې ایران اشغال کړې وه یو برید تمویل کړي. کله چې ټاډ په بشپړه توګه ومنله چې یارمحمد له پارسیانو سره د شاه شجاع او د ده د انګرېزي ملاتړو پر ضد د یو اسلامي ائتلاف نیت لري، د ۱۸۴۱ کال د فبروري په لسمه له رسمي اجازې پرته، بېرته کندهار ته ستون شو او عملاً یې له یارمحمد سره دیپلوماتیکي اړیکې وشلولې. په همدغه مهال یارمحمد د شاه شجاع د تره زوی، کامران شاه سدوزی ونیولو او پانسي یې کړ. د ښار واک یې په خپل لاس کې واخیست. بیا یې سمدلاسه د انګرېزانو پر ضد د پارس له محمد شاه سره ائتلاف وکړ.^{۱۴} د کندهار په سولې او ختیځ کې حتی حالات نور هم له ګواښونو څخه ډک وو. په هلمند او کلات کې دراني او نه

ماتېدونکي توخي او هوتکي غلزي د انګرېزانو پر ضد پورته شوي وو. که څه هم ظاهراً دغه پاڅون پر توخي قبېلې باندې چې په دوديزه توګه له مالي ورکولو څخه معاف وه، د مالي وضع کولو له کبله رامنځته شوی و، خو د مقاومت ويناوو پر اسلامي ناراضتياوو تمرکز درلود او مخالفينو داسې د جهاد ژبه کاروله چې «خپل ځانونه يې د اسلام سرتېري بلل».^{۱۵} د ډېرو نورو انګرېز افسرانو برعکس، جنرال نابت د مخالفينو پر ضد ځان ډېر اغېزمن ثابت کړ. ده د مخالفينو پر ضد د چټک غبرګون يو ۵۰۰ کسيز ځواک جوړ کړ چې په چټکۍ هر لوري ته لېږل کېده، خو کله به يې په يوه سيمه کې چې يو پاڅون مات کړ، په بله سيمه کې به بل پاڅون رامنځته شو. دی په دې اند شو چې: «د کافرانو او اشغالګرو په توګه، درانيان له موږ څخه څومره ډېره کرکه لري.» اختر [په هلمند کې د مخالفينو مخکښ مشر] خپله ډله د «مسلمانانو او علماوو جماعت» کني او خپله موخه «د اسلام جلال» بولي. دی باور لري چې «پرنګيانو هوډ کړی چې ټول محمدي وګړي تباه کړي او وېې شري».^{۱۶}

د نابت سياسي مرستيال خيرک او ور هنري لارښس و، هغه څوک چې څلور کاله مخکې يې تر ټولو لمړی ویتکېوېج تر سترګو شو چې د افغانستان د پولې په لور روان و او تهران ته يې په چټک تګ د پېښو هغه سلسله رامنځته کړه چې په جګړې ختمه شوه. په پارس کې د خپلو پلټنو او په بهستان کې د پخواني پارس درې ژبې ميخي نسخې د ژباړې په بدل کې، ده ته لږ وخت وړاندې د جغرافيه شاهي ټولنې د بنسټ اېښودونکي مډال ورکړل شوی و او اوس په کندهار کې دنده ورکړل شوې وه چې ډېر وخت يې جهاد ته د بلنې هغه پاڼې ژباړلې چې نږدې هره ورځ د کندهار او هلمند غلزيو خپرولي. په يو سند کې چې لارښس، مېکناټن ته لېږلی و داسې ليکل شوي وو:

ټولو سپېڅلو او ريښتينو ايماندارو، د خدای رحمت دې پر تاسې وورېږي. زه غواړم تاسې خبر کړم چې مسلمانانو او علماوو ۵۰۰ پلي کسان له چقمقي ټوپکو سره او ۲۰۰ بشپړ وسلوال اس وال راټول کړي او د الله په رحمت به موږ د اسلام جلال ساتو- خو موږ بايد يو ځای کار وکړو او په همغږۍ تياری ونيسو. د دغه پاڼې په لوستلو سره تاسې او پاتې نور غلزي بايد خپلې قواوې جوړې کړئ او راځئ موږ سره يو ځای شئ. دروند او نوميالي وزير [يارمحمد] له هرات څخه موږ ته ليکلي او د خدای په رضا، کله چې زموږ قواوې متحدې او روانې شوې، وزير به کرشک ته رسېدلی او فتح کړی به يې وي. د ملاتړو په راټولولو کې ناغېرې مه کوئ، زموږ په سپېڅلې موخه بشپړ باور ولرئ او پر انګرېزانو باندې د بريد له پاره روان شئ.^{۱۷}

کله چې رالېنس ته د څړو له خوا د دغسې سندونو د راټولولو کچه اوچته شوه، دی د مقاومت په بشپړه کچه پوه شو چې اوس انګرېزان ورسره مخ وو. ده نابت ته په لږيکه ليکلي: «زه به ډېر منندوی شم چې تاسې له دري څلوربنستم پلي غونډ سره يو ځای بيا دغه ښار ته ننوځئ ځکه چې د دولت ضد روحیه په هره ولسوالۍ کې څرګندېږي او که څه پېښ شي، د شاهي ادارې د ملاتړ له پاره [تر څو چې تاسې راځئ] د يوې قوي کمارنه شونې نه ده.» يوه ورځ وروسته يې حتی په ډېر تلوار بيا نابت ته وليکل: «په خواشينۍ سره بايد ووايم چې لوېديځ لور ته وضعيت دومره ډېره خطرناکه بڼه اخلي چې د دولتي ادارې د ملاتړ له پاره، زه د منظمې قوا سملاسي کمارنه اړينه بولم.»^{۱۸} خو وروسته له لوستلو څخه، د لارښس د اندېښمنو استونو په اړه د مېکناټن ځواب دومره خانتما و لکه څومره چې پر غلط قضاوت ولاړ و. ده پر لارښس تور ولکاوه چې «زموږ د موقف ډېر ناموجه سور انځور کاږي او د دغه نظر په پاللو او خپرولو کې ګنګوسې خپروي. زموږ ستونزې اوس هم ډېرې دي او د نورو ستونزو جوړولو اړتيا څه ده... زه پوهېږم چې د هېواد په دغه برخه کې [دغسې ګنګوسې] په بشپړه توګه غلطې دي او زه داسې دليل نه لرم چې د پاچاهۍ په هغه برخه کې چې له تا سره

ده، په رنښتینتوب یې باور وکړم.»^{۱۹} لارښنن ته یې په یو لیک کې د ده د ارزونې په اړه چې یو پاڅون په پېښېدو دی، داسې لیکلي:

زموږ د موقف د ستونزو په اړه زه له تا سره همغږی نه یم. برعکس، زما په اند زموږ راتلونکی حالت ډېر خوښوونکی دی او هغه څه چې موږ یې هلته لرو، ستونزې باید هېڅ نه وي او یا ډېرې لږ وي... د دغه هېواد خلک ډېر خوشباوره دي. دوی پر هر هغه څه چې زموږ پر ضد کارول کېږي باور کوي، خو دوی به ژر پوه شي چې موږ هغه سړي خواره نه یو لکه څنګه چې موږ انځور شوي یو... زموږ له عسکرو سره بې اړنګه په داسې ښار کې خواخوږي نه شته چې د خپلې هستوګنې له پاره یې نیم اوسېدونکي له خپلو کورونو څخه وشرل، خو زه دا ویلی شم چې په انګلنډ کې هم داسې ښار چې پوځ په کې هستوګن وي نه شته چې دې ته ورته پېښې په کې ونه شي... دغه خلک کټ مټ ماشومان دي او د ماشومانو چلند باید ورسره وشي. که چېرې موږ یو شوخ ماشوم د کونې په ګوټ کې ودروو، پاتې ماشومان به ووېرېږي. موږ د دوی د لوبې سامان اخیستی، یعنې د درانیو له مشرانو څخه مو واک واخیست او دوی یې پایله نه خوښوي. دوی د واک په کارونه نه پوهېدل او د دوی په لاس کې واک پاچاهانو ته بې کټې او زیانمنوونکی و. موږ باید دغه واک خپلو روڼ اندو ته وسپارو. دوی ملایان پاروي او د ملایانو خبرې خلک، خو دا به ډېر لنډ مهاله وي.^{۲۰}

د کابل شمال ته په کوهستان کې همدغسې وضعیت و. د ۱۸۴۱ کال په دویمې کې، پخوانی د «هرات اتل» اېلدېرېد پاتېنګر د ګورخه Ghukhas له یوې چوڼۍ سره چارېکار ته لاړ. هلته یې انګرېزي اډه ولیده چې د دفاعي نیمګړتیاوو له اړخه کټ مټ د کابل اډې ته ورته وه. په داسې حال کې چې د ګورخه پوځیانو د خټو او بې دروازو بارکونه په لږ واټن کې له یوې لوبې کلا څخه ښکته پراته وو چې په لږ اوچته ځمکه جوړه شوې وه، دوی اړ شول چې خبې ودروي. سربېره پر دې، په ټولو شاوخوا سیمو کې د تاوتریخوالي له نښو سره سره، دوی توپچي قوا نه درلوده. یو فقیر چې مخکې د پاتېنګر یو مرستیال خبرات ورکړی و دغه مرستیال ګوښې ته کړ او ورته وېي ویل چې په بازار کې په ښکاره ډول د انګرېزي عسکرو د ټولنیزې خبرې کېږي او «ما ته یې په کابل کې د ژمي د تېرولو تینګه سپارښتنه وکړه». پاتېنګر پوه شو چې یو بل لوی پاڅون په پېښېدو دی،^{۲۱} خو مېکناټن د ده اندېښنو ته غوږ ونه نیوه او نه یې توپچي او یا تقویتی قوه چې پاتېنګر د اډې د دفاع له پاره اړینه بلله، وروبلېله؛ نو پاتېنګر څو اونۍ نور څارګریز مالومات راټول کړل او یوه مفصله ارزونه یې بیا مېکناټن ته ولېږله. هغه لیکلي وو:

د کوهستان مشرانو په پیل کې د شاه شجاع ملاتړ وکړ، خو د سدوزیو او انګرېزانو د ادارې سخت ګیري د دوی ګټو او قدرت ته تر دې کچې زیانمنه تمامه شوه چې پاچا د دې پر ځای چې د دوی پر زیاتو سترګې پټې کړي، اوس یې اطاعت ته اړ باسي. سربېره پر دې، دلته د بغاوت نور دلیلونه هم شته: د بهرنیانو واکمني، افراطیت، زموږ د عسکرو عیاشي او په خاصه توګه د هغه چا له جزا څخه معافیت چې په داسې یو هېواد کې ښځې لېشه کوي او بیا یې له ځان سره بیايي چې خلک یې په غیرت کې نوم لري... د انګرېزانو دښمنانو خپلې هڅې ډېرې کړې دي چې زموږ کرکتر تور وښيي، د خلکو تعصب زموږ پر ضد وپاروي او قانون ماتوونکي وډوماري. د جولای او اګسټ په مېر کې چې د کروندو حاصلات لا اخیستل شوي نه وو، د درموندنو د سوځونې او د اوبو لکولو د کانالونو د نړونې پېښې په وار وار وشوې. همدا راز باغیانو په دوامداره توګه بریدونه ترسره کول، خو شاهي ادارې د دوی د نیولو توان نه درلود که څه هم دا ښکاره وه چې ډېر خلک د دوی په ټک او راتګ خبر وو... نږدې هره کړۍ د پراخې توطیې د جوړښت ګټکوسې اورېدل کېږي... او زه د دغه سپارښتنې ورکړه خپله دنده بولم چې د کوهستان له مشرانو څخه پرغمل وغوښتل شي.^{۲۲}

حقیقت دا و چې د انګرېزانو پر ضد هر ځای مقاومت په ډېرېدو و. یوازې په کابل کې تر اوسه د سدوزیو او انګرېزانو د رژیم څه نا څه ملاتړ کېدلو، خو حتی هلته هم د شاه شجاع نوموړتوب مخ په نږېدو و. د مولانا کشمیري له قوله:

کړل يې خلک زور خپلي زور زياتي د پرنګي
 دوی يې ځورولي خانتمايي د پرنګي
 پاتې نه دی ذره عزت په ښار کې
 نظم او قانون نه شته په پام کې
 خانان بې عزته شول ډېر واري
 لکه اوبه چې واچوې په خاورې
 کله چې کابل ترور خپلی شو
 مصيبت وهلی سور لرلی شو
 په هر کور کې وو يادونه د امير د عدالت
 شپه او ورځ وو د امير په حسرت^{۲۳}

ډېرو انګرېزي افسرانو اوس منلې وه چې د سدوزيو او انګرېزانو رژيم ناکامېږي - مېکناتن غوندې ډېر لږ خلکو نه منونکی او له بريده وتلی ډاډمن ذهنيت درلود - خو د وضعيت د بدلولو له پاره د دوی د حل لارو له يو بل څخه توپير درلود. په لندن کې د کنټرول بورډ ريس، جان کم هابوس John Cam Hobhouse چې په ځوانۍ کې د لارډ بايرن نږدې ملګری او يون ملی و، استدلال کولو چې د عسکرو شمېر په بشپړ ډول ډېر شي، يا دې انګرېزان له افغانستان څخه ووځي او يا دې غښتلي کړل شي. هغه ويل چې د عسکرو شمېر دې په سکېټي چوڼۍ کې چې د دوست محمد له تسليمۍ څخه وروسته يې د عسکرو شمېر ډېر کم کړل شوی و، بېرته په لويه کچه لوړ شي. د هېواد بوديجه دې ډېره او پانگونه دې په کې زياته شي. په افغان دولت دې کنټرول ډېر شي او دغه بنسټيز حقيقت دې ومنل شي چې انګرېزان د دغه هېواد واکمنان دي. شاه شجاع بايد د امر اطاعت ته اړ کړل شي. د شاتګ خبره هېڅ بايد مطرح نه شي.^{۲۴}

برنز هم د شاه شجاع څنډې کولو او د هغه په فاسد حکومت کې د اصلاحاتو راوستلو ته لېوال و. ده د ۱۸۴۰ کال د اګست په مياشت کې د دوست محمد له تسليمۍ څخه لږ وړاندې، په يوه اوږد يادښت ليک کې مېکناتن ته خپل اند ليکلی و چې د شاه دولت بې کفايته، ناګران او ګران بيه دی او د رژيم د ژغورنې يوازينی لاره په اداره کې د انګرېزانو ډېره ونډه ده. دی شخصاً د افغانستان د بشپړ ادغام يا ضميمې پلوی نه و او دا يې هم په ډاګه کړې وه چې «موږ بايد هېڅ کله د افغانستان موضوع د برچې په زور حل نه کړو»، خو دا يادونه يې کړې وه چې ډېری همکاران يې اوس په دې باور دي چې تر ټولو ښه د حل لاره د کمپنۍ په واکمنۍ Company Raj کې د افغانستان او پنجاب ادغامول دي.^{۲۵} برنز په خپلو شخصي مکاتېبو کې توند ناقد و او د ملامتيا ګوته يې اکلنډ او مېکناتن ته نيوله. ده خپل اوښي، هالنډ ته ليکلي: «دلته پرته له بشپړې ناتوانۍ څخه بل څه نه شته.»^{۲۶} په همدغه وخت کې يې خپل مشر ورور ته ليکلي وو: «ښارونه زموږ په واک کې دي، خو نه مو هېواد په لاس کې دی او نه خلک [د خلکو ملاتړ]، خو بيا مو هم په لويه کچه هېڅ داسې څه نه دي کړي چې افغانستان پياوړی کړو. د لارډ اي A په وس پوره دي چې پېښور او هرات ونيسي او سلطنت بيا اعاده کړي خو په خپله خپل لګښت پوره کړي او هند د خپلو ټولو لګښتونو له بار څخه خلاص کړي، خو دی هېڅ نه کوي. دی دغه شعار لري: «که زه لار شم، هر څه به تباه شي.» نوموړی کور ته د تګ هيله من دی، خو د هغه څه له پايو څخه وېره لري چې تر اوسه يې ترسره کړي دي.»^{۲۷}

په عين وخت کې مېکناتېن درېيمه لاره تعقيبوله: ده تر اوسه د شاه شجاع د واک پياوړي کولو نظريه په ذهن کې درلوده او لکه مرستيال يې، ده هم غوښتل چې د رژيم پولې وغځوي او پرهراټ بريد وکړي. ده باور درلود چې يار محمد د انگرېزانو پر ضد قبيلې پاڅون ته دواماري. دا هيله يې هم درلوده چې پنجاب په خپله واکمنۍ کې مدغم او [اساسي لارې] په کې جوړې کړي. همدارنگه د شمال په لور پرمختګ وکړي او د اړيک ميرولي تر واکمنۍ لاندې خاوره مدغم کړي چې د شاه شجاع د واکمنۍ پولې تر امو پورې وغځوي او دوی په خپله له منځې اسيا څخه د روسانو د پرمختګ پر وړاندې چمتو وي،^{۲۸} خو د ټولو دغسې څوېمنو نقشو پر وړاندې چې د عسکرو شمېر ډېر کړي او په لويه کچه انګرېزي واکمنۍ ته پراختيا ورکړي، يو نه انګرېدونکي حقيقت پروت و او هغه دا چې د کلکې خزانه په بشپړ ډول تشه وه. د افغانستان اشغال تل يوه لوړبېه سوداګري ده. په ۱۸۴۱ کال کې د اشغال ټول لګښت په کال کې دوه ميليونه پونډو ته ورسېد چې دا څو ځله له هغه لګښت څخه ډېر و چې په لمړيو کې يې تمه کېده او له هغه ګټې څخه خورا ډېر و چې د ختيځ هند کمپنۍ د چای او ترياکو له سوادګرۍ څخه دغه اشغال تمويل کولو.

د ۱۸۴۱ کال د فبرورۍ په مياشت کې د محاسبې څانګې مشر چې په دغه شمېر يې په کلکته کې کار کولو، اړ شو چې اکلنډ ته وليکي او دغه خبر خپور کړي چې «د شپږ مياشتو له تېرېدو څخه مخکې به د هند خزانه په بشپړه توګه تشه شي».^{۲۹} د مارچ په مياشت کې د ستونزې بشپړه کچه اکلنډ ته څرګنده شوه. ده مېکناتېن ته وليکل: «پيسې، پيسې، پيسې زموږ لمرنۍ، دويمه او وروستۍ اړتيا ده. دغسې لګښت چې اوس يې ته لرې، زه نه شم ويلي چې تر څه وخته به پيسې در ورسولي شم. د لګښت ډېروالي به مو په مطلق ډول وپرځوي.»

کله چې د محاسبې پايله اعلیٰ سر قوماندان سېر جان کېن ته ولېږل شوه، ده په خپل يادښت کتاب کې د ۱۸۴۱ کال د مارچ په ۲۶ مه ليکلي: «موږ بې اړنگه په ناوړه حالت کې يو. دغه هېواد په کال کې له يو ميليون څخه ډېر لګښت غواړي او موږ يوازې د دومره خلکو په بيعت باوري يو چې زموږ د وسلو مرمۍ او يا زموږ پوځي اس وال ور رسېدای شي... هر څه به وران شي. موږ د درانه او ډېرېدونکي لګښت او د عسکرو د زياتولو توان نه لرو.» څو ورځې وروسته ده بيا ليکلي: «د هند له خزانه څخه په کال کې د يو ميليون او دوه نيم لکه [په حقيقت کې دغه شمېرې ډېرې اوچتې وې] پونډو لګښت د يو داسې ډبرينې پولې له پاره چې ساتل يې ۲۵۰۰۰ عسکر او له لګښت څخه ډک بنسټونه غواړي، د منلو وړ نه دی».^{۳۰}

خو په داسې حال کې چې پاليسي ګونګه او پيسې په خلاصېدو وې، اشغال ورځ تر بلې مخ په ټينګېدو و او لمرنۍ او تر ټولو سخت ګيره مهم صاحبانو* د پنجاب له لارې د کابل ادې ته له خطر څخه ډک يون پيل کړ. د مېکناتېن له ټولنيز اړخه لېواله بنځه، فرانسز د هغې پيشو، طوطي او پنځه چوپړيالانې کابل ته لمړی ورسېدل. د فرانسز تګ لږ تر لږه د ايډن خويندو ته راحت ورکړ. له هغه ورځې څخه چې مېړه يې په شېمله کې له دوی سره پرېښوده، دوی هڅه کوله چې له هغې څخه ځان ليرې وساتي. ورپسې فلورنسيه سېل، د جګړه مار باب نه تابع کېدونکې او په هند کې زېږېدلې بنځه د ۱۸۴۱ کال په دوېي کې د لويې پيانو او خپلې خوږې کشرې لور الکسانډرين Alexandrine سره کابل ته ورسېده.

* هندوستانيانو انګريزي بنځو ته مهم صاحب ويلي. (ژباړن)

د ښځو په راتګ هر څوک خوښ نه وو. په اډه کې د تند خويه ډاکټر جان مګرټ په اند دواړه مېرمنې، مېرمن مېکناتېن او مېرمن سېل «د يو او بل په څېر لږکې او بې شرمه» وې. (خو په خواشينۍ سره نور تفصيل يې نه دی ورکړی) او د مېرمن مېکناتېن د کورنيو چارو خورا بدې وړتياوې يې نه خوښېدې. ده د ۱۸۴۱ کال د مې په مياشت کې ليکلي: «ما څو ورځې مخکې د مېکناتېن په کور کې ماښامنی وکړه او د شپږ ميله مزل په بدل کې مې ډېره بې خونده ډوډۍ وخوړه». بيا يې ليکلي چې «الکسانډرينه نادانه او نالوستې وه»، خو په دې يې هم اعتراف کړی چې «خوش خويه» وه. له دې سره سره چې الکسانډرينه گواکې نالوستې وه، د اډې نيمايي افسرانو د مينې هيله ورته پېدا کړه. مګرټ يې په اړه ليکلي: «دلته يوازینی بکره ده ... او د واده هوډ لري... يو شی چې دلته د هغې په ګټه دي د پرتلې نه شتون دی.»^{۳۱} مېرمن سېل د هغې ډېری مينه وال نه خوښول او نه يې د دوی مينه ناکې خبرې خوښېدې - «په غوره مالۍ او تشو الفاظو هېڅ شی نه شي ترلاسه کېدای»؛ نو نوموړې دوی څارل - خو د هغې يو ښايسته لمړی بريدمن، جان سټرټ خوښ و، هغه انجنير چې بې دفاع بارکونه يې ډيزاين کړي وو؛ نو ډېر وخت نه و تېر چې دی د مينه والو په ډله کې تر ټولو مخکښ شو او د جره همکارانو حسادت يې وپارولو.

راتلونکې ته په پام، مېرمن سېل په کارنال Karnal کې له خپل بڼ څخه دومره تخم راوړی و چې په کابل کې د خپل هستوګنځي چارچاپېره يې د انګرېزي کلانو دېوالونه جوړ کړل. نوموړې لږ موده وروسته ليکلي وو: «ما داسې کلان کړلي چې د هر افغان ښاغلي خوښ دي. زما د خوړو نخودو او جيري بند گلونه يې ډېر خوش شول او دوی ټولو د خوراكي نخودو چې ډېر ښه غټ شول، د تخم غوښتنه وکړه او په باغچه کې کې مې کچالو ښه په وده کې دي.»^{۳۲}

په دغه وخت کې يوازې مهم صاحبانې کابل ته رانغلې. کله چې شجاع، مېکناتېن له خپلې مېرمنې سره په کابل کې وليد، ده هم له لودياني څخه د خپل ړانده ورور، شاه زمان او د دوی د حرم د راوستلو پرېکړه وکړه. دا ځکه چې له يوې خوا به ښايي په دوی پسې خپه شوی و او له بلې خوا به ده خامخا دا ارزونه کړې وي چې مخکې له دې چې د پنجاب حالات نور هم خطرناک او يا حتی لاره يې بيخي بنده شي، بايد دوی کابل ته راوستل شي څو دی له خپلې کورنۍ څخه جلا پاتې نه شي.

له لودياني څخه کابل ته د حرم د وړلو له پاره دوه ځوان سکاټلنډي افسران وګمارل شول، دغه يون په نورماله حالاتو کې په دوه درې اونيو کې ترسره کېدای شوی، خو اوس چې خالصه د ګډوډيو سره مخ وو او ډېر غونډونه يې د بغاوت په حالت کې وو، دغه يون ډېر خطرناکه او له اړنگ څخه ډک و. ځوانو افسرانو ته هغه وخت دغه دنده نوره هم ګرانه شوه چې شجاع د خپلې سپما لويه برخه او همدا راز د مغولي ګانو خپل نومور بکس له خپلو ښځينه سره يو ځای د راوړلو پرېکړه وکړه او دغه خبره ډېر زړ خوره شوه.

جورج برادفوت George Broadfoot چې د کاروان مسوولیت ورکړل شوی و، یو څو رب سور سړی، حساس، واقعین اړکېدي و او پلار یې په کرکوال Kirkwall کې د سېنټ مګنس St Magnus کلیسا مشر و. مرستیال یې خپل ملګری، کالن مکزی و چې یو تکړه بریتور او په اصل کې د پردشیر و، د هند په پوځ کې یې د یو ځوان ښایسته افسر په توګه نوم درلود او کلکې ته له راتګ څخه لنډه موده وروسته یې په ښایسته کې د ښار د یوې نومیالې، ادولینه پتل Adeline Pattle زړه خپل کړ. نوموړې پنځه خويندې درلودې او په خټه انګرېزه، بنگالۍ او فرانسوۍ وه. ښایسته تورې سترګې او پوستکي یې چنده نوکاري Chandarnagore انا ته ورته وو. دغه خويندې په بنگال او وګسای Versailles کې له خپل فرانسوي بابا سره سترې شوې وې او بابا یې شولې د لېتان Chevalie de L'Etang د ماریا اوتونېت Marie Antoinette د واده اعزازی برخه وال و. دوی په خپل منځ کې بنگالي، هندي او فرانسوي خبرې کولې. د ادولینې یوې کشرې خور د اکلنډ د مشاور، هنري توبي پرنسېپ Henry Thoby Prinsip سره واده وکړ. نوموړې - که څه هم ایملي «ترټولو زړه تنکوونکې او ستومانه کوونکې مخلوق» بللې - ويلي وو چې د اکلنډ شورا ته د الفنسټون او مېکنانېن په راوستلو کې مکزي نېغ لاس درلود. دا هغه څه وو چې وروسته ډېر ګټور ثابت شول. په الیکار Aligarh کې دغه دوه افسران له خپلو بارکونو څخه د شاه شجاع د حرم په لور د تاج محل له لارې ستانه شول. دوی په لاره کې تم شول چې متورا Mathura ته په څېرمه ځنګلونو کې د چیتا ښکار وکړي. لودیاني ته په رسېدو سره دوی پوه شول چې کاروان له رانده او زاړه شاه زمان، یو شمېر شهزادګانو او ګڼ شمېر د بېلا بېلو عمرونو او موقفونو ښځې [له دوه ښځینه مېنو څخه] شاوخوا ۶۰۰ ښځې له ګڼ شمېر چوپړیالانو سره او لویې خزانې او بکسونو څخه جوړ و. په ټوله کې د دغه ډلې شمېر ۶۰۰ کسانو ته رسېده او د دوی د بکسونو او نورو توکو د لېږدولو له پاره ۱۵۰۰۰ اوبسانو ته اړتیا وه، خو دغه دوو ځوانو افسرانو تمه درلوده چې داسې ارزښتمن او په اسانۍ زیانمنېدونکې کاروان چې د شوکمارانو ووسې یې پارولې، یوازې په ۵۰۰ ساتونکو خوندي وساتي. دوی ته دغه دنده نوره هم هغه وخت سخته شوه کله چې دوی د سېکانو په پوله کې د سېکانو د پوځ د یوې ډلې سره مخ شول چې عسکر یې د دوی د ساتنې له پاره خوښ کړل شوي وو. برادفوت لیکلي: «دغه عسکر د بغاوت روحې اغېزمن کړي وو او د ساتنې پر ځای مور ته د خطر سرچینه وو. د یون په پیل کې پنجاب د انارشۍ په مورګه کې و او څومره چې مور وړاندې تلو، همدومره له سربدالۍ سره مخ کېدو. یاغي عسکر له هر لوري لاهور ته روان وو او کله کله به زموږ مخې ته هم راغلل. له حرکت څخه مخکې یې خپل افسران وژلي او یا شړلي وو...»^{۳۳} کاروان کرار کرار مخ ته روان و، خو دوی وکړای شول چې د محتاطې څارنې او څارګریزو مالوماتو په وسیله د سېکانو تر واکمنۍ لاندې سیمې له یوې پر درېمې برخې څخه تېر شي.

حالت دوی ته هغه وخت ترینګلی شو کله چې دوی په پېښور کې له لوی بغاوت څخه هغه وخت خبر شول چې په اټک کې له اباسین څخه نه وو تېر شوي. تر دې لا بده خو دا وه چې څلور باغي کنډکونه - شاوخوا ۵۰۰ کسه - د دوی له راتګ څخه خبر شوي وو، اوس یې لاره بنده کړې وه او له ټولې توپخانې سره په خپلو مورچلونو کې دوی ته تم وو چې «کاروان لوت کړي». وروسته له دې چې له اباسین څخه تېر شول، مکزي د کښتیو ماڼوڅونې ماتې کړې څو په دوه جېمو کې په جګړه کې ښکېل نه شي او له سېک ساتونکو څخه چې دوی یې بدرګه کول ځان وساتې. د څو ورځو له پاره دواړو خواوو هېڅ پرمختګ ونه شو کړای تر څو چې برادفوت یوه ورځ د یاغیانو مشران داسې تېر ایستل چې د ده تر

غلچکي بريد لاندې راغلل او دوی يې يرغمل ونيول. په دې توګه يې وکړای شول چې په خبرو اترو کې ځان ته د تک خوندي لاره تضمين کړي او د پېښور په څنډه کې تېر شي، خو په جمرود کې کاروان بيا له سختو ياغيانو سره چې د پولې ساتونکي وو، مخ شو. دوی ډېره شتمنې ولکه کړه او د بېګم د ډولې لټولو هڅه يې وکړه، خو بلاخره دوی د خيبر له غاښي څخه پرته له يو ډز څخه تېر شول.^{۳۴}

کله چې دوی له جلال اباد څخه د کابل په لور تېرېدل، دواړه افسران سخت نارامه او اندېښمن شول او سمدلاسه پوه شول چې افغانستان د يوه لوی پاڅون په مورګه دی. برادفوت پوه شو چې دغه خلک له انګرېزانو څخه څومره کرکه لري او اوسنی پوځ د دغه هېواد د ساتلو له پاره بسنه نه کوي. ده ليکلي: «د اشغالګر پوځ شمېر لږ کړل شوی. يوه برخه يې بېرته هند ته ولېږل شوه او هغه چې پاتې دي، د دې پر ځای چې په يوه يا دوو مهمو ځايونو کې راغونډ کړل شي، په لوی هېواد کې په ورو ډلو وېشل شوی دی.»^{۳۵} د افغانستان په اړه چې دوی يې د واکمنۍ هڅه کوله، د انګرېزانو سوچه ناپوهۍ هم برادفوت ته ټکان ورکړی و. ده په حيرانتيا ويلي:

په دې اړه زموږ بې پروايي او د دغه هېواد د بنسټونو او کړو وړو په هکله زموږ ناپوهي د شرم وړ ده. کله چې يو هېواد اشغال کېږي، له سرچينو څخه يې اشغالګر پوځ تل کار اخلي او د پوځ مشر حکومتولي په لاس کې نيسي. لارډ ولېنگټن د سويلي فرانسې ملکي دولت اداره کولو، ماليې يې ټولولې او د دولت په ټولو چارو کې يې خلک وکمارل. له اشغال څخه څلور کاله وروسته، په عملي توګه موږ د دغه کړنو په ترسره کولو کې دومره لږ تابيا لرو لکه په ۱۸۳۸ کې مو چې درلوده او تر يوې کچې په دې اړه د پوهې تر لاسه کولو ته لېوالتيا لږ شوې ځکه چې ټول په دې اند دي چې موږ به ژر افغانستان پرېږدو... داسې ښکاري چې د هېواد د سرچينو په اړه د کره مالوماتو ترلاسه کول، د راتلونکو بڼې او د دولت او يو بل سره د بېلابېلو پرکونو حقوق هېڅ اړين نه دي ګڼل شوي... نو موږ د خپلې نادانۍ له امله ناکامېږو.^{۳۶}

کله چې دغه دوه افسران کابل ته ورسېدل، دوی ته سمدلاسه د مېکناتېن او برنز د ليدو له پاره بلنه ورکړل شوه. دوی د خپلې انګېرنې په اړه نوموړو ته څرګندونې وکړې، خو مکټزي ليکلي: «مېکناتېن دغه خبرداريو ته پام ونه کړ او د برنز نوره مداخله نه خوښېده: برنز د جزياتو په استثنا مېکناتېن ته ورته اند درلود او دومره روند و چې نه پوهېده په شاوخوا کې يې څه تېرېږي.»^{۳۷} خو پر ځای يې مېکناتېن چې تل د تشرېفاتو څوېمن و، دوی ته د شاه شجاع له خوا په بالاحصار کې د يوې لويې مېلمستيا لاره هواره کړه. د ده په خبره، شاه شجاع غوښتل چې په خوندي توګه د ده د ښځينه راوستلو او د خزاني د راوړلو په بدل کې د دغه مېلمستيا په جوړولو له دوی څخه مننه کوي او هر يوه ته به «يو اس، يوه توره او يوه جوړه اعزازي جامې» ورکړي.^{۳۸}

دغه ټولې ډرامې مکټزي نارامه او اندېښمن کړې و. نوموړي په کلکته کې خپلې خسرګنۍ، توبي پرېنښب ته ليکلي چې د ده په باور دغه اشغال په اوسنۍ بڼه ډېر سست او حالت په عمومي ډول ډېر خطرناک دی... «په افغانستان کې زموږ زړور ملګري بايد ژر تر ژره تقويه شي او که نه، تباه کېږي.»^{۳۹}

شاه شجاع خپلې بېگم ته د انتظار په وخت کې پرېکړه وکړه چې يوه بله ځوانه ښځه خپله کړي: «تر ټولو سپېڅلې ملکه چې بيرغ يې لمر دی.» دا هغه څه دي چې نوموړي، ملکې ویکتوريا ته همغه وخت ليکلي وو او دی دوام ورکوي: «زما مهربانې او درنې خوږې، خدای دې وساته! زه ډېر خوښ يم چې ستاسې عاليقدرې په بې سارې مهربانۍ او ملګرتيا مې ستاسې د مبارکۍ پيغام تر لاسه کړ او ستاسې د روغتيا او ښکمرغۍ خبر يې راکړ. دغه ليک د مينې په بڼه کې د بهترينې مېوې لامل وګرځېد.»

ده ليکلي چې هېڅ کله يې له برتانيې سره دومره ډېره مينه نه درلوده لکه اوس يې چې له ملکې څخه ليک ترلاسه کړ. دی بيا خپل ليک ته دوام ورکوي: «په هغه شېبه کې د سمونټيا او همغږۍ رنگين او خوشبويه د کلاب او د مينې معطر کلونه زما د مينه ناک زړه په باغچه کې وغوړېدل او په خندا شول.» دی په ليک کې ملکې ته وايي چې نوموړې څه يو مينه وال د کابل په تخت کې لري او څومره پرې کرانه ده او ليکي: «داسې ځلانده ذهن لکه لمر، د واکمنې عاليقدرې موقف دومره اوچت لکه اسمانونه، لکه سپوږمۍ، هوشياره لکه عطارد، خوشخويه لکه زهره چې له لمر يې مخ بېلګه دی، ښک بخته لکه مشتري چې مريخ يې لاس دی، شوکت يې لکه زحل، د عدالت او بریا ګانه، د مساوات او ساتنې د تخت جلال، د شهرت او عظمت ځلانده د جنت څورلسمه سپوږمۍ او د خپلواکۍ او ښه بخت روښانه ستوری.»^{۴۰} خو که د ځوانې ملکې په اړه شاه شجاع هر راز احساسات درلودل، په کابل کې يې له خپلو چوپړيالانو سره مينه ورځ تر بلې لږېده که څه هم مېکناتين يې په خپل ليک کې «په مقام کې اوچت، د فضيلت او زړورتيا ټاټوبی، د هوشيارۍ او خپلواکۍ غی، په ارزښت او مقام کې ډېر اوچت، وتلی او د درناوي وړ» بللی و. له بلې خوا د مېکناتين پوځي سکرتېر، جورج لارېنسېن د شاه شجاع په اړه داسې يادونه کړې وه: «نوموړی چې د پخوا په پرتله اوس خپل موقف ډېر خوندي کړی او د واک په ساتلو کې پر موږ باندې د تکيې لږ احساس کوي، زموږ په شتون کې بې صبري ښيي. ده څرګنده کړه چې دی څومره په هغه اړينو محدوديتونو کې استازي د ده په بشپړ واک لګولي د ځورېدنې احساس کوي... او ويې ښوده چې د استازي له څارنې څخه په خلاصون کې به څومره خوشحاله وي.»^{۴۱}

په عين وخت کې، په انګرېزي اداره کې برنز په خپل استدلال کې مخ په برياو چې په شاه شجاع دې کنټرول ډېر کړل شي او شجاع ته وفادار او د نفوذ خاوند ملا شکور دې ګوښه او پر ځای يې يو انګرېز پلوه نرم او مطيع سړی وګمارل شي. د دوه کلونو راپه دېخوا د شاه شجاع په اداره کې لاسوهنه په ثابته توګه په ډېرېدو وه او په دغه پرېکړه چې ملا شکور دې ګوښه کړل شي، د افغانستان رښتينی حکومت بالاخره په بشپړه توګه د انګرېزانو لاسته ولېږد. ^{۴۲} محمد حسين هراتي ليکلي: «برنز د ملاشکور د سيال، عثمان خان پلوی و چې مخکې د بارکزيو له وفادارانو څخه و. دغه سړي يوازې د خپلې ګټې په پار خپل بخت په انګرېزانو کې لټولو او په هېڅ وجه يې د اعلحضرت ملاتړ نه کولو- نو خامخا د ناراضتيا لمبې پورته شوې. پلار يې د [شاه شجاع د ورور] شاه زمان وزير و او له دراني خانانو سره يې د دښمنۍ له کبله، د پاچا پرځولو ته لاره هواره کړه، خو مېکناتين پرته له دې چې د ده وړتيا او کرکټر و ازموي، ده ته د دغه څوکۍ په ورکولو يې ټينګار کولو ځکه چې دغه څوکۍ يې پخوا د پلار وه.» محمد حسين هراتي دوام ورکوي:

په دغه وخت کې ميرزا امام وردي Imamverdi چې د دوست محمد له نږدې کسانو څخه و او په جعل او مکارۍ کې يې نوم درلود، د بخارا په زندان کې ځان په لېونتوب اچولو او په خپلو غاښو د خپلې غوښې په شکولو ازاد کړل شو او وروسته کابل ته راوړسېد. ده د ملاشکور په اداره کې د خپل پرمختګ شونتيا ونه ليدې؛ نو هلته يې کار کول غوره ونه بلل او پر ځای يې له عثمان خان سره اړيکه

وښووه چې د اعلحضرت په ټيټ پورې اداره کې يې کار کولو. د څو ورځو په ترڅ کې يې د ملاشکور پر ضد د پروپاګندا او د بدننامۍ دومره اغېزمن کمپاين پيل کړ چې ټولو دراني ځانانو او عادي خلکو د ملاشکور په هکله اعلحضرت ته سروڼه ټکول. برنز او مېکناټن به په رسمي توګه ويل: «ملا د دغه دندې وړ نه دی - بايد ګوښه کړل شي.» خو که اعلحضرت هر څومره دوی ته ويل چې ملاشکور يو پرهېزګار، صادق او خپرخواه سړی دی او د ده په پرتله بل ښه والي نه پيدا کېږي، هېڅ کټه يې نه درلوده؛ نو عثمان وګمارل شو او د نظام الدوله لقب او څوکۍ ورکړل شوه چې په ټوله پاچاهۍ کې يې واک او د پرېکړې صلاحيت درلود. ملاشکور له دندې ګوښه کړل شو او په کور کې تر کلکې څارنې لاندې ساتل کېده.

د نظام الدوله له باطني خوستاوب څخه ناخبره مېکناټن يې دومره پلوی و چې د هراتي په قول «په څو مياشتو کې په ځان ډېر خانتما شو او په ډېره بې ادبۍ يې له لويو او وړو خلکو سره چلند پيل کړ». هراتي ليکلي: «حتی د اعلحضرت په حضور کې يې سم چلند نه درلود. مېکناټن ته په غلطو راپورونو يې د اوږدې سابقې درانه درباريان، دراني او غير دراني، کمزوري کړل او بيا به يې د دوی د تنخوا د کمښت او يا بندولو پرېکړه کوله، خو دوی به چې هرڅومره اعتراضونه وکړل او اعلحضرت به چې هر څومره د دوی پلوی وکړه، هېڅ کټه يې نه درلوده.»^{۴۳}

لکه څنګه چې نظام الدوله له شاه سره ښې اړيکې نه درلودې او په بشپړه توګه يې پر انګرېزانو تکیه کړې وه، حتی ډېر سدوزي پلوو اشرافيانو دغه د خپل اړنگ رښتيا کېدل وبلل چې شاه شجاع د خپل حکومت واکدار نه دی او اوس انګرېزان د اصلي واک ټولې ملونې په لاس کې لري. فيض محمد وروسته ليکلي: «د نظام الدوله له خوښې پرته به د شاه غوښتنې هېڅ شوې او که چېرې به يو عسکر او يا بزګر چې ظلم او زياتی ورسره شوی و، د عدالت غوښتلو له پاره شاه ته راغی، که د نظام الدوله خوښه نه وای؛ نو پرته له تشو خبرو يې هېڅ نه ترلاسه کول. دا هم بارکزيو ته يوه بله ګواهي شوه چې خلکو ته به يې ويل چې له لقب څخه يې پرته، شاه د حکومت په چارو کې هېڅ واک نه لري.»^{۴۴} د شاه له پاره دا د عامه شرمېدنې يوه بله کچه وه. ده د انګرېزانو احسان نه هېرولو او غوښتل يې چې د کورودانۍ په پار د دوی يو ښه متحد پاتې شي، خو د وياړ او غرور څخه دومره ډک و چې يوازې د بې واکه نانځکې په څېر پاتې کېدل ورته د منلو وړ نه وو. د ملاشکور له ګوښه کېدو څخه وروسته برنز ليکلي:

زه يو ځل بيا شاه وروغوښتم. د هغه له خبرو څخه څرګندېده چې له [نوي] وزير سره ژوره کينه لري. له ما سره يې د خپل ځور او احساساتو په اړه اوږدې خبرې وکړې. ده وويل چې په خپل هېواد کې يو د اعتبار وړ سړی نه لري او ټول پر دې بوخت دي چې دی زموږ او موږ د ده پر ضد کړي - د ده دښمنان په واک کې پرېښودل شول - د عايداتو هغه برخه چې ده ته بېله شوې وه، راټوله نه شوه او ده ته ورته کړل شوه - د ده پلويان ناراضه دي - دی په ټولو چارو کې موږ ګوښه کړی، خو بيا هم هېڅ شی سم نه شول. يوازېنې لاره چې ده ته پاتې ده، مکې ته تګ او حج کول دي [په بل عبارت، پاچاهي پرېښودل دي] او دا چې د دغه ځای په پرتله، ده په لوديانې کې ډېر واک درلوده.^{۴۵}

خو شاه شجاع هېڅ کله د برنز نه خوښېده، نه يې د هغه وړتياوو ته ارزښت ورکولو او نه يې اوس ده ته د خواخوږۍ څه احساس درلود. سربېره پر دې، اوس د برنز مشر هم له ده سره همغږی شوی و. برنز په يو ليک کې ليکلي: «له مېکناټن څخه نن يوه اصطلاح واورېدل شوه او هغه دا چې شاه شجاع يوه زړه ښځه دی او پر خلکو د واکمنۍ وړتيا نه لري. ده يې ډېرې نورې غندنې هم وکړې.» برنز بيا ليکلي: «هو، لس کال مخکې تر ۱۸۳۱ کال پورې، زما [د بخارا]

يونونو ته وگوره، خو بيا هم د ده وړتيا او ناوړتيا ما ته څه مانا نه لري. مور دلته راغلي يو چې ده ته حکومت وکړو او مور يې بايد وکړو.»^{۴۶}

لږ وخت وروسته جوتنه شوه چې نظام الدوله له افغان اشرافيانو سره څومره بد چلند وکړ. مېکناټن د ۱۸۴۱ کال د اکسټ په پای کې، له اکلنډ څخه يو ليک ترلاسه کړ. اکلنډ ورته ليکلي وو چې مالي وضعيت اوس د زوال مورکې ته رسېدلی. کمپنۍ دې ته اړ شوه چې په اوچت سود له هندي سوداگرو څخه پنځه ميليونه پونډه پور واخلي چې د تنخواوو ورکړې ته دوام ورکړای شي.^{۴۷} مېکناټن ته امر وشو چې سمدلاسه او په پراخه توگه په لگښتونو کې کمښت راوړي. سربېره پر دې، د يوې رايې په توپير، په لندن کې محافظه کاره حکومت واک ته ورسېد او نوي صدراعظم، سېر رابرټ پيل Sir Robert Peel د دغه جگړې د تمويل په اړه ناث و نه ښود. ده او همکارانو يې دا د لارډ پامېسټن يوه گران بيه او غير ضروري وېکي جگړه گڼله.^{۴۸} اوس اکلنډ، چې وېکي سياستوالو کمارلی و، په جدې توگه خپله استعفا تر غور لاندې نېولې وه. مېکناټن هک پک شو او وېي ويل: «که چېرې دوی - محافظه کاران - شاه شجاع په بشپړه توگه زموږ له مرستې محروم کړي، زه به اړنگه وایم چې دوی به يو بېساری سياسي ظلم وکړي. دا به نه يوازې د تړون ماتونه بلکې په لويه کچه درغلي هم وي.»^{۴۹}

مېکناټن په ليک کې اکلنډ ته يو لږموندی اعتراض وليکلو: «زه دغه پرله پسې ليکونو [چې د لگښت د کمولو غوښتنې په کې کېږي] حيران کړی يم په داسې حال کې چې ما د دغه دولت د خراب مالي وضعيت او د بې شمېره ستونزو په اړه چې زه يې بايد حل کړم، ډېر توضيحات ورکړي... زه له دې څخه چې تر اوسه مې کړي نور زيات څه نه شم کولای.» نوموړي د شاه شجاع، چې ورځ تربلې ناراضه او اندېښمن کېده، د اداره کولو په اړه ستونزې هم اکلنډ ته په دغه ليک کې يادې کړې وې: «په دغه وروستيو کې ما له اعلحضرت سره يو شمېر جنجالي مرکې لرلې او زه په ډاډ ويلي شم چې هغه هڅو چې زه يې د لگښت د کمولو له پاره کوم، نه يوازې اعلحضرت اندېښمن کړی بلکې په هېواد کې يې د ټولو نفوذ خاوندانو دېمني هم خپله کړې ده،» خو مېکناټن د يو ښه ملکي مامور په څېر پوهېده چې د اطاعت سر هغه څه ته تېټ کړي چې کړنه او کېدل يې حتمي وي: «ما ته ستاسې دوامداره غوښتنې بله چاره نه ده پرېښې پرته له دې چې په بېساري توگه د لگښت کمولو ته مخ کړم. زه پوهېږم چې دغه لوی لگښت چې تر اوسه شوی، د بېسپنې جدي کنټرول اړين کوي، خو تاسې به له داسې پاچاهۍ سره څه کوئ چې خالص عايدات يې په کال کې يوازې ۱۵ لکه روپۍ وي؟»^{۵۰}

دا ځل مېکناټن د شاه شجاع په لږ کړل شوي خرڅ څه نا څه غرض و نه کړ او نه يې هغه بوديجه کمه کړه چې د شاه افغان ملي پوځ نوي اصلاح شوي غونډونو ته ځانگړې شوې وه. ده غوره وگڼله چې د پلازمېنې پر ځای د ليرې پرتو سيمو بوديجه کمه کړي. نوموړي په کابل کې غلزي او د خيبر مشران دربار ته وروغوښتل او ورته وېي ويل چې دوی ته د اعاني کچه ۸۰۰۰ پونډه کمېږي. په دې کې د اعاني تر ټولو ډېره برخه د ختيځ غلزيو او د دوی د مشر، محمد شاه

خان لږ کړل شوه. محمد شاه خان چې د اکبر خان خسرو، کله چې شاه شجاع ته د چوپړ له پاره راغلی و، ده ته د «جلات مشر» وپروونکی لقب ورکړل شوی و. دغه کرڼه مېکناتن ته بيخي سمه برېښېده: دی په دې باور و چې لکه په هند کې، د زرو اشرافيانو ورځې په ختمېدو دي. ده يوازې د فيودالي سيستم حتمي مړينه گړندۍ کوله. د دوی هر څه يې هسې لاپې بلل او په دې اند و چې د کابل حکومت سارايي کوچي قبيلو ته په پرمېانه باج ورکولو روږدی و، خو دوی يې په بدل کې داسې څه نه کول چې دغه پيسې جبران کړي.

د دغه کرڼې پايلې دا ثابته کړه چې د مېکناتن په ټول کاري ژوند کې دا د نوموړي يوه تر ټولو لويه غلطه ارزونه وه چې د څو اونيو په ترڅ کې يې د اشغال بشپړ سيستم ونړاوه. د غلزيو په اند، دوی د دغه اعانې په بدل کې ډېر زيار ايستلی و او په دې باور وو چې دوی د شجاع له رژيم څخه د ملاتړ په بدل کې، کابل ته د انعام له پاره ورغوښتل شوي وو. هنري هولاک Henry Havelock ليکلي: «دوی حتی يوه گوته پرېښوده چې زموږ د تايو، څرو او کمزورو پوځي ډلگيو پر وړاندې پورته شي. په دغه غاښيو او تنگيو کې بېلابېل کتارونه تېرېدل. دا په نړۍ کې تر ټولو لوی غرنيز خنډونه وو، خو دغه ښکاري قبيلو ډېر لږ او حتی هېڅ غرض پرې ونه کړ. له دغه ځای څخه د ليکونو لېږل داسې منظم او پر خپل وخت وو لکه د کلکې او د بنګال د هرې اډې تر منځ.» کالن مکزي هم دې ته ورته نظر درلود او په ټينګار يې ويلي وو چې دې ته غلزيو د نېغ خيانت په سترګه کتل: «سېر ويليم راپور ورکړ چې «د قبيلو مشرانو د اعانې کمښت» ومنلو، که څه هم په زړه کې ناراضه وو،» خو برعکس دا يې د اعتماد او باور نېغ بايلل هم وکړل. د بوديجې ټول کسر يوازې څلوېښت زره روپۍ و او د سپما دغه هڅه د جگړې د پيل او ورپسې د راتلونکو مصيبتونو اصلي وجه وه.^{۵۱} موهن لال په دې اړه لنډ خو ډېر په وضاحت ليکلي: «موږ د څو لکو روپيو د سپما له پاره ټول هېواد د ځان پر ضد کړ.»^{۵۲}

د ستونزې يوه برخه دا وه چې د ۱۸۴۱ کال په مې کې دغه مشرانو او د دوی اړوند کسانو د اعانې د کمښت توان نه درلود. پوځي اصلاحاتو د دوی د عايد يوه برخه خورلې وه او د ور پاتې عايد ارزښت يې د اوچت انفلاسيون له کبله کمېده. څلور زره او پنځه سوه عسکر او ۱۱۵۰۰ د کمپ کارکوونکي چې په کابل کې مېشت وو، پر افغان وتې باندې دروند پټی اچولی و او هېواد ته د ناڅاپي سپين زر روپيو او همدا راز د تعرفو سيلاب د ورځني اړتيا وړ توکو بيه اوچته کړې وه. د مېکناتن په قول، د ۱۸۴۱ کال د جون په مياشت کې د ځينې اړينو توکو بيه ۵۰۰ سلنه اوچته شوې وه.^{۵۳} په دې کې د غلې بيه هم په همدې کچه لوړه شوې وه چې بې وزله افغانان يې د لوړې مورګې ته نږدې کړي وو. موهن لال په دې پوه شوی و او برنز ته يې د پايلو د خبرداري هڅه وکړه. ده ليکلي: «زموږ د غلې د اکمالاتو د دفتر افسرانو چې کومه د غلې پېرودنه کړې وه، نرخونه يې دومره اوچت کړل چې پېرودنه يې په بشپړ ډول د وگړو له توان څخه اوچته شوه. غوښه، سابه، د څارويو له پاره واښه، لنډه دا چې د ژوندانه له پاره ټول اړين توکي گران بيه شوي وو. د لوړې چينې عامې وې. ډېرو خلکو حتی په زاريو يوه ټوټه ډوډۍ په واټونو کې نه شوای پېرودلی. که موږ دغه پېرودنه نه وای کړې، هر څه به پرمېانه وو.»^{۵۴}

* په ۲۰۰۲ کال کې کابل ته د امريکا په مشرۍ د ائتلاف راتګ دې ته ورته اغېز درلود چې له امله يې په څو مياشتو کې د کورونو بيه لس برابره اوچته شوه.

او بله بدي دا وه چې مېکناتن د اعانو کمولو د جزیاتو او د اجرا د څرنګوالي دنده یې نزاګته او ناګرانه نظام الدوله ته ورکړې وه. ده نه یوازې څرخ او اعانې په داسې بڼه کې کړې چې د شاه شجاع ډېر وفادار ملاتړي یې سپک کړل بلکې د سپتمبر په لمړۍ نېټه یې حتی ډېر لوړ پوړي اشرافيان اړ کړل چې پوځي ځوکيو ته له سره عريضې وکړي او له سره شاه ته د وفادارۍ سوګند ادا کړي. کله چې دوی دغه غوښتنې ونه منلې او ویې ویل چې داسې کړنه مخکې هېڅ کله نه وه شوې او دا د دوی بې عزتي ده او «د شاهانو دود دا نه دی چې پر خپلو چوپړيالانو باور ونه لري او د دغسې پانې غوښتنه ترې وکړي»، دوی ټولو ته د تبعید ګواښ وشو.^{۵۵} په راتلونکې درباري ناسته کې لمړني کلک مخالفت خان څرګند کړ. په دغه وخت کې محمد حسین هراتي په بالاحصار کې و. هغه لیکلي:

یوه ورځ کله چې ټول درباریان په شاهي کتنځونه کې د خپل موقف په اساس حاضر وو، صمد خان، د خلیک خان دراني بدوزي لمسي عرض وکړ: «زما تنخوا نه ده راکړل شوې.» اعلحضرت نظام الدوله ته اشاره وکړه چې په ځواب کې څه ووايي، خو ده یوازې وویل: «ته دروغ وایې!» صمد خان ځواب ورکړ: «دا ته یې چې دروغ وایې. تا ټول هغه کسان چې شاهي کورنۍ پرې کرانه ده او ورته وفادار دي، سپک کړي دي.» نظام الدوله چې دغه رښتیا خبرې واورېدې، عصاب یې له لاسه ورکړل او چیغه یې کړه: «زه به دې سترګې وباسم.» صمد خان چې د شاه په حضور کې دغه لږاي ولیده، په ځواب کې وویل: «که چېرې موږ د اعلحضرت په حضور کې نه وای، ما به د ژبه پر خپله توره ستا له ستوني را ایستلې وای. د اعلحضرت له راتګ څخه مخکې، ما او تا دواړو په دغه هېواد کې ډېر وخت تېر کړی او ټول ښه پوهېږي چې په هېواد کې زما کورنۍ پرته له وقفې لوړ او عزتمن موقفونه درلودل په داسې حال کې چې تا یوازې د محمد زمان خان بارکزي د متيازو لوبښی وره راوړه.»

هراتي وايي چې شاه پوهېده چې صمد خان په رښتیا له یوې لوبې دراني کورنۍ څخه و. په دغه شېبه کې شاه اوچت شو او له شاهي کتنځونې څخه ووت. نظام الدوله په سرتیقي مېکناتن ته لاړ چې د خپلې خوښې د پېښې بیان ورته وکړي. مېکناتن سمدلاسه اعلحضرت ته ولیکل: «صمد په دربار کې د پاتې کېدو ارزښت نه لري - باید وشړل شي.» اعلحضرت د انګرېزانو هر امر ته داسې کتل لکه له اسمان څخه چې نازل شوی وي؛ نو صمد خان یې له درباره ګوښه کړ. درانیان په اندېښنو کې ډوب وو په داسې حال کې چې بارکزي په بریا او ویاړ ګرځېدل او د شاه په ناتوانۍ یې د بریا مینه ماتوله.

مېکناتن د نظام الدوله مشوره ومنله چې د غلزي خانانو اعانه په ځانګړې توګه په دې دلیل کمه کړي چې «دوی په زرګونو روپۍ خوري او دغه پیسې ببځایه ضایع کېږي. که دغه پیسې ودرول شي، هېڅوک به د اعتراض جرات ونه کړي»، خو هراتي لیکلي: «غلزيو د اعتراض جرات وکړ او ښه اوچت یې وکړ: «هېڅ حاکم هېڅ کله زموږ اعانه کمه او یا بنده کړې نه ده: موږ یې د خپل کار په بدل کې اخلو، د لارو او امنیتي تانو ساتنه کوو اوغلا شوي توکي بېرته پیدا کوو. موږ ته دغه پیسې هسې وړیا نه راګول کېږي. موږ ته په پیسو کې کمښت هېڅ د منلو وړ نه دی.» غلزي په دې کې برحکه وو. د مغلو له وخت راهیسې، غلزيو او همدا راز د پېښور او خیبر قبیلو ته راه داري ورکول کېده چې لارې، هند ته روان پوځونه او سوداګر خوندي وساتي. خټکو له اباسین څخه تر پېښوره او افرېډیو د پېښور څخه تر جمروده لاره ساتله. هر پاچا دغه پیسې ورکولې، خو اوس مېکناتن د دغه قبیلو مشرانو ته خبر ورکړ چې دی په خپل واک او لیکلي امر دغه هوکړه لغوه کوي. د نوموړي دغه کړنه له دودیز قبیلوي قانون سره په ټکر کې وه. هراتي د وضعیت د لا ترینګلتیا په اړه لیکلي: «نظام الدوله په ځښتوب د دوی سرتګونو ته غوږ ونه نیو او دوی ته یې ستوغې خبرې وکړې؛

نو له ده څخه په شپه کې لاړل او له کابل څخه بېرته خپلو غونډيو ته وتښتېدل چې د پارونې وړ پرانيږي، بغاوت جوړ، کاروانونه لوټ او لاره بنده کړي.»^{۵۶}

په اکبرنامه کې مولانا کشميري له کابل څخه د خانانو تګ ته، نه د څاڅمن اعتراض بلکې د يوې ارزول شوې ستراتيژۍ په سترګه کتلي. د ده په قول، افغان سردارانو وېره درلوده چې د تنخواوو له کمولو څخه وروسته به دوی هند او حتی لندن ته په جبري تبعيد اړ ايستل شي؛ نو د يوې کرښې پرېکړه يې وکړه. دوی سره يو ځای شول او په قران يې قسم وکړ چې پاڅون به کوي څو د انګرېزي عسکرو لويه برخه د پاڅون د کرارولو په موخه له کابل څخه ووځي. کله چې په کابل کې د عسکرو شمېر دومره لږ شي چې د کابل دفاع ورته سخته وي، دوی به پر انګرېزي مشرانو يرغل وکړي.

د شپې په راتګ سره خانان غونډ شول ټول

چې کښېني او وغږېږي، عبدالله خان اڅکزي ورته پرانيست خپل کور

دوی وويل اوس د حل لاره ده زموږ په لاس کې

ليندۍ تيارې او غېشي مو دي په لاس کې

د دغه توپان اوبه زموږ تر سره رسېدلې نه دي

موږ بايد د عمل له پاره ونيسو تيارې

مړه پر توره ښه يوو د جګړې په ډګر کې

تر دې چې ژوند وکړو د پرنيکي په زندان کې

لکه شيطان، د برنز له لاسه دی دغه شر

پسېږي په غوږ کې د هر نفر

نو همدغه شپه به ځي محمد شاه خان وړاندې

له خپلو قوميانو سره چې دي توند او زړور

دوی به د جګړې کړي اور بل

په لمبو به يې واچوي سلفر

دوی به د غرونو په درو کې پټ ناست وي

نيسي به يرغل ټول سوداګر او مسافر

نو شاه به خپل پوځ جګړې ته ولېږي

چې پوځ لاړ شي بيا به برنز سره موږ ګورو...^{۵۷}

قسمت داسې و چې د غلزي مخالفينو پاڅون پر الفستون د روماتيزم له يو نوي يرغل سره سمون درلود. يوه مياشت مخکې، د الفستون ډاکټر، ډاکټر کمبل Dr Compbell دی معاینه کړ: د ناروغۍ تشخيص يې دغه ډاکټر

سخت ووېرولو. د نوموړي د محرم راپور پر بنسټ: «له خپل راتګ څخه را په دېخوا، الفستون ډېر ناروغه دی. مرض يې ټولو اندامونو ته رسېدلی او ډېر يې ژوبل کړی. ما لنډ وخت مخکې ليدلی و او له هغه وخت څخه تر اوسه د ده بدلې ونکې حيران کړم. سم د اسکلېټ په څېر ښکاري. دواړه لاسونه يې په اوږو او اوبو او پښې يې په پلائين توکړ تړلې وې. دی په ډېر بد حالت کې ناهيلی او په بشپړ ډول ناتوانه و. زما په عاجز اند، د نوموړي حالت دومره خراب شوی دی چې زه وېره لرم چې علاج يې ناشونی دی. ما ته ډاډ راکړل شوی چې هرې مهې چارې ته به بشپړ پام اړول کېږي...»^{۵۸} الفستون دغه راپور اکلنډ ته ولېږه او له دندې څخه د معافيت غوښتنه يې وکړه. اوس يې د هند په لوري د تګ پلان بشپړولو چې تقاعد واخلي او بيا په سکاټلنډ کې د خپلې خوښې د سيسي جګلو ته لاړ شي. د لګېست کمولو د يوې برخې په توګه، مېکناتن په افغانستان کې د انګرېزي عسکرو شمېر د بيا کمولو پرېکړه هم کړې وه. نوموړي پرېکړه وکړه چې «جګړه مار» باب سېل، له خپل غونډ سره بېرته هند ته ولېږي. سېل ته يې دستور ورکړ چې خپل د بېرته تګ لوری بدل کړي چې د غلزيو يو څو کلاوې ونړوي او ټولې هغه د پاڅون نښې وځپي چې دی په لاره کې ورسره مخ کېږي: مېکناتن په ارامۍ ليکلي: «دغه قبيلې ډېرې مېړانه دي، ځکه داسې وخت يې پاڅون وکړ چې زموږ له موخې سره ښه سمون لري. عسکر به هند ته د بېرته تګ په لاره دوی وځپي.»^{۵۹}

کله چې د سېل ارکېډي انجنير، جورج برادفوت، الفستون ته ورغی چې څارګريز مالوت ورڅخه واخلي او د ختيځ غلزيو ته د جزا پلان ورسره بشپړ کړي، دی يې «په داسې ډېر خواشينوونکي حالت کې وموند چې د کار توان يې نه درلود» او داسې «ابتر او مغشوش و» چې برادفوت د دماغي خلل شک پرې وکړ.^{۶۰}

ده په اوچتېدو ټينګار وکړ او د نورو په مرسته د مېلمنو کوټې ته لاړ. دغه هڅې دومره ستړی کړ چې نيم ساعت يې ونه شو کړای چې مجلس پيل کړي. ده څو ځلې هڅه وکړه، خو هر ځل به دومره ستومانه شو چې زه په خپل راتګ پښېمانه شوم... ده وويل چې د غلزيو د کلاوو په شمېر او پياوړتيا نه پوهېږي او په ترڅه ژبه يې سر وټکاوه چې [مېکناتن] نوموړی له ټولو صلاحيتونو څخه محروم [او] له صفر سره ضرب کړی دی... زه [وروسته] بېرته جنرال ته ورغلم. دی په کټ کې پروت او ډېر بې سپکه و... ده يو ځل بيا راته وويل چې څنګه له لمړۍ ورځې څخه مېکناتن خورولی دی. ده په خپله ژبه وويل چې له جنرالۍ څخه يې د بريدمنۍ موقف ته ټيټ کړی. له ما څخه يې وغوښتل چې مخکې له تګ څخه د ده ليدنې ته ورشم، خو دا يې هم وويل: «که هر څه پېښېږي، خو د خدای له پاره لارې خلاصې کړئ ځکه چې کېدای شي زه له افغانستان څخه ووتلی شم. ما لارډ اکلنډ ته ويلي چې که زما هر حالت وي، که يون ته جوړ او يا ناجوړه وم، که مې وجود او يا دماغ له کاره لوبدلی هم وي، زه به ځم.» دغه خبره يې دوه درې ځلې وکړه او زياته يې کړه چې د خپل کور په بيا ليدو اړنک لري حتی که له افغانستان څخه ووتلی هم شي.^{۶۱}

برادفوت، جنرال ته خپلې اندېښنې بيان کړې: کله چې دی د ښار پښانو او وسله جوړوونکو ته ورغی چې د غلزي کلاوو د کلابندۍ له پاره د ماين اېښودنې ځينې وسايل ورته جوړ کړي، هېڅوک پرنګيانو ته د کار له پاره حاضر نه شول ځکه چې دوی نورې وسلې جوړولې. دا چې د کومې موخې له پاره دوی په دغه کار اخته وو، برنز وروسته وويل چې دوی کوچيانو ته چې ژر به مهاجرت پيل کړي، دغه وسلې جوړولې.^{۶۲}

په عين وخت کې د خپل معمول خاصيت په شان، مېکناتن د خپل جنرال په تګ او په ښار کې د وسلو چاپکي جوړونې په اړه د څارګريزو راپورنو او حتی له کابل څخه د غلزي مشرانو د ځاځمنې وتنې په اړه هېڅ اندېښنه او حيرانتيا ونه

ښوده. ده اکلنډ ته وليکل چې دوی د اعانې د کمښت له کبله شخړې راپورته کوي او «د دغه سرخوږي له پاره به دوی ښه وځپل شي ... مخکې له دې چې په سوله ييزه توګه ژوند وکړي، دغه خلک به ډېرو پټنځايونو ته اړتيا پيدا کړي.»^{۶۳}

د اکتوبر د نهې په سهار، د سېل د غونډ مخکښه ساتونکې ډله چې شمېر يې شاوخوا ۱۰۰۰ کسانو ته رسېده، له کابل څخه تګ پيل کړ. دوی بتخاک ته ورسېدل چې د جلال اباد په سړک د انګرېزانو له اډې څخه يې ۱۵ ميله واټن درلود او عسکرو د غاښي خولې ته څېرمه کمپ جوړ کړ. په دغه شپه چې تيارې خوږې شوې، عسکرو عجيب غېر واورېد چې له ارغارو او د دوی پر سر د ستغو پانونو څخه يې انعکاس کولو. يو ځوان افسر، تامس سيټن چې د هند خوندونو ته د بېرته ورته لېوال و، ليکلي:

موږ چې څنګه ډله ييزه ماښامې وکړه، د تشریفاتي ګارډ ځايي افسرانو يو سپاهي راولېږه چې ډګروال ته ووايي چې د دوی په سر په غونډۍ کې ډېر خلک ليدل کېږي او ده واورېدل چې دوی خپل تور ټوپک ډکول... مردکي د ټوپک په ميله کې اچول کېږي او د وسپنې په يو اوږد سيخ ښې ښکته ټکول کېږي چې خپل ځای ته لاړې شي. دغه ټکونه د وسپنې اوچت غېر پورته کوي چې له ليرې واټن څخه اورېدل کېږي. دا په خپل کرکټر کې داسې يو نا اشنا غېر دی چې چا يو ځلې اورېدلی وي، هېڅ کله به يې هېر نه کړي. ډګروال غېر کړ: «ښاغلو، هېره ده چې تاسې خپلو کنډکونو ته په هر څومره چوپټيا چې کولای شئ، بېرته لاړ شئ. دوی به ډېر زړ دربانډې راشي.»

ډګروال خپل کسان د کمپ ټولو برخو ته ولېږل چې ټول څراغونه مړه کړي او سيټن ته يې امر وکړ چې له دوو کنډکونو سره د هغه غونډۍ لمنې ته لاړ شي چې افغانان په کې راغونډ شوي. عسکر دې زنګون کېښ او يا ناست وي او بايد داسې چوپ وي لکه مړي. تر څو چې دښمن له غونډۍ څخه نه وي ښکته شوی، بايد هېڅ ډز ونه شي. «ما د خپلو کسانو په سر کې حرکت وکړ او خپل ځای ته نه وم رسېدلی چې ناڅاپه ټوله غونډۍ د سلګونو تور ټوپکو د اړاې • څخه داسې ښکاره شوه لکه اور چې واخلي. په عين وخت کې د يالي يالي [د يا الله لنډه بڼه] چيغو هوا ځيرې کړه او ورپسې داسې انګولاوې جوړې شوې لکه زر شغالان چې يو ځای په انګولا شي». دغه يرغل څه باندې يو ساعت دوام وکړ.

زموږ په کمپ کې اوږدې چوپټيا او دوامداره تيارې او په ځانګړې توګه زموږ له خوا پر دوی باندې د ډزو نه کول افغانان ډېر کيچ کړل. دوی په دې خيال وو چې ټول يا تېښتېدلي دي او يا «د سويو زامن يې ټول جهنم» ته لېږلي. دوی په دوو ډلو په چيغو د کمپ په لور راروان وو چې کمپ ويجاړ کړي او تپيان ووژني...

بلاخره په تياره کې دوی پيکه زموږ تر سترګو شول. زما د دوه کنډکونو عسکر ناست وو او دان پور ټوپک يې د زنګونو تر منځ نيولي وو، خو د «تیار» لنډې کليمې دوی زنګون کېښ کړل او د «اوس» کليمې په اورېدو ۱۷۰ عسکرو د دښمن په لور اړاې وکړې چې ډېره اغېزه يې درلوده... موږ د څلوېښتو کسانو په شاوخوا کې مړه او تپيان لرل او که د ډګروال د زړه سکون او بصيرت نه وای، زموږ مرګ ژوبله به درې برابره وای.^{۶۴}

* اړاېه: هم وخته ډزې

کله چې مېکناتېن د دغه غلچکي بريد په اړه واروېدل، ډېر ځانګاک شو. ده ليکلي: «د دغه سرکوزو سپين سترګې ته کوره. له څلور يا پنځه سوه کسانو سره په خرد کابل کې چې له پلازمېنې څخه ۱۵ ميله واټن نه لري کمين نيسي.» «جګړه مار» باب سېل له پاتې خلکو سره يو ځای چې شاوخوا ۱۶۰۰ کسان وو، د اکتوبر په ۱۲ مه له مخکښ گارد سره د مرستې او د غاښيو د خلاصولو په موخه ولېږل شو. د غاښي په خوله کې لمړۍ شپه ارامه وه. په سباوون يې دوی د خرد کابل په کږو وړو لورو کې تک پيل کړ. ر. ج. ر. کليک چې له غونډ سره هند ته روان و، ويلي:

موږ تر هغه وخته له کومې نښتې سره مخ نه شولو چې غاښي ته ښه د ننه شوي نه وو. د غاښي په دواړو خواوو کې له کمرونو او کرنګونو څخه داسې د مرميو باران راباندې جوړ شو چې موږ پوه شوو چې لوړې له لوي ځواک څخه ډکې وې. په جګړه کې افغانان دومره ډېر تکره او وړ وو چې د تور توپکو له لمبو څخه پرته موږ نه پوهېدو چې نښې وپېژنئ چېرته پراته وو. داسې برېښېدل چې دوی ته کمرونو او تيرو چې ځينې يې له يوې ديارلس انچه تختې څخه لوبې نه وې، ښه پېنځايونه برابر کړي وو. دوی د پښو پر سر ناست وو، خو له کرنګ څخه د تور توپکو او دان پورو له ميلو او دستارونو د پاسۍ برخې څخه پرته بل څه نه ښکاره کېدل. نښې يې دومره کره وې چې د مخکښ گارد او نورو واحدونو عسکر په ځمکه غورځېدل.^{۶۵}

لکه څنګه چې کلکې ته په يو رسمي راپور کې ورته اشاره شوې وه، دا څرګنده وه چې په اوچتو غاښيو کې «زموږ اروپايي او هندوستانې منظم عسکر د افغانانو پر ضد جګړه کې په ناوړه حالت کې وو. افغانانو په خپله اعلى زغردتوب او جلتيا، له تعقيب څخه د تېښتې توان درلود او اوږدو تور توپکو يې په اوږده واټن کې چې زموږ د دان پور توپکو مرمۍ نه ور رسېدې، په وژونکي دقت نښې وپېژنلې.»^{۶۶} د افغانانو دغه وړتيا چې په سيمه کې تري تام شي، انګرېزان وېرولي وو. په دې اړه سېل خپلې مېرمنې ته ليکلي: «تر څو يې چې ډزې نه وي پيل کړې، هېڅوک نه پوهېږي چې دوی شته او که نه»^{۶۷} له تپيانو څخه يو په خپله سېل و چې د غلچکي بريد په لمړيو دقيقو کې يې پښه د تور توپک مردکۍ توتې توتې کړې وه. د نوموړي د غونډ جګړن ويلي: «د زاړه سېل سکون زما ډېر خوښ شو. ده ما ته مخ کړ او ويې ويل: «وېده، زه خو تېي شوم.» او بيا په اس سپور قوماندې ته يې تر هغه وخته دوام ورکړ تر څو چې د ډېرې وينې د ضايع کېدو له امله يې، قوماندې ډنې ته وسپارله.»^{۶۸}

له دې سره سره، د سېل ځواکونه چې له کابل څخه تقويقي قواوې ور رسېدلې وې، د خرد کابل په غاښي کې مخته روان وو، خو په ډېرېدونکې توګه درنه مرک ژوبله ور اوښته. سېل بيا قوماندې په لاس کې واخيسته، خو دا ځل يې له ډولۍ څخه قوماندې ورکولې. تر ټولو درنه مرک ژوبله د يوې بلې شپې په بريد کې شاوخوا د سهار په پنځو بجو يوه اونۍ وروسته د اکتوبر په ۱۷ مه ور اوښته. د تيزين يو مشر انګرېزانو ته يو نوب ولېږه چې په کې ويلي يې وو «دوی تنګي تاريخي [تياړه تنګي] ته رسېدلي او په دوو ساعتو کې به پر موږ بريد وکړي. يو مودبه ځواب دوی ته ولېږل شو چې موږ د تاسې مشرانو راتګ ته خوښ يوو او هڅه به وکړو چې مناسب ښه راغلاست درته ووايو»^{۶۹}، خو دغه نوب يو جنګي تکتیک و:

د دغه نوب په وسيله انګرېزانو ته وويل شول چې اوس دې د يو مخامخ بريد په تمه اوسي، خو غلزي وتوانېدل چې د ځواک اصلي برخه يې له شا څخه په انګرېزانو نابره بريد وکړي چېرته چې د شاه شجاع نوې جلب شوې حاضر باشي سپرې قوې ته رشوت ورکړل شوی و چې دوی کمپ ته د ننه پرېږدي: «دوی له يوې قبيلې وو. په داسې حال کې چې نورو جګړه کوله، دغه تل چمتو ښاغلو خپل کار څه ناڅه ترسره کړ، اوښبانه يې وژل او د اوښانو د پښو عضلې يې

غوځولې چې له تګه ولوبېږي.»^{۷۰}

په دغه شپه د سېل غونډ ۸۹ کسه نور له لاسه ورکړل. همدا راز افغانانو له کمپ څخه ډېر پېټي او مهمات په خپله د کمپني پر ۹۰ اوښانو په تيزين کې د غلزيو کلاوو ته يوړل. کوم عمليات چې موخه يې غلزيو ته د جزا ورکړه وه، داسې بڼه واخيسته چې قربانيان يې هغه څوک نه وو چې په نظر کې نيول شوي وو: د غرونو د غاښيو په تنګ جال کې غڼه په مچ بدله شوه او ښکاريان په ډېره ناراحتۍ او حيرانتيا پوه شول چې دوی په خپله ښکار کېږي.

د اکتوبر د ۲۳ مې په سهار انګرېزانو له تيزين څخه لږ مخکې د غاښي په ډېره تنګه برخه کې بيا مخ ته تګ پيل کړ. له دوو خورا لويو کمرو څخه په تېرېدو او څنګ ته يې په اوښتو سره وليدل شول چې «ټول اړخونه او غونډۍ چې له درې څخه چاپېر وې، له افغانانو څخه ډکې وې». له سنگرونو څخه په کره نښه وېشټنې او په مناسب وخت کې پر شاتني ساتونکو او د پېټو پر کتار يرغل، «دوی يو ځل بيا زموږ ګڼ شمېر خلک ووژل او د پام وړ غنيمت يې ونيو. ما ته سخته ده چې ووايم زموږ خلک له ټول اړوند فرنيچر سره د روغتون هغه څو خېموغوسه او عقده من کړي وو چې افغانانو په غنيمت يوړل او يا هغه بکسونو چې لږ تر لږه د دان پور دېرش زره کولۍ په کې وې».^{۷۱} وروسته دغه مهمات د کابل پر پاتې پوځ وکارول شول چې مرګونی اغېز يې درلود.

په راتلونکې ورځ انګرېزان بيا پوه شول چې کلابند شوي، خو دا ځل د پلې قوا سربېره، د تيزين په لور د دوی لاره لوی شمېر سپرې قوي بنده کړې وه. له لنډ رکود څخه وروسته، سېل کمپ ته د يو داسې پلاوي راتګ ومنه چې د اوربند جنډه ورسره وه. مذاکرې د غلزيو په کمپ کې بيا پيل شوې. سياسي افسر، جورج مکګريګر George MacGrego چې له غونډ سره مل و، په راپور کې ليکلي چې «ده ته مشرانو په ډېر ادب ښه راغلاست وويل او په دې خوښ وو چې پر دوی يې باور وکړ چې يوازې له يو اسوال سره د خبرو اترو له پاره ورشي. دوی ګڼ شمېر او همغږي برېښېدل او ۷۰۰ کسه يې لرل چې شمېر يې ورځ تر بلې ډېرېده».^{۷۲}

مکګريګر هر هغه څه ومنل چې دوی غوښتل. مېرمن سېل ليکلي: «دوی به ۴۰۰۰۰ روپۍ تر لاسه کړي. دا هغه څه وو چې شخړه يې پيل کړه. د دې په بدل کې دوی ژمنه وکړه چې ټول هغه څه چې زموږ دي بېرته راکړي. د تاوان، مهماتو، پېټو او يو شمېر تانېو له لاسه ورکولو او زموږ له ځنډېدنې وروسته، اوس به موږ له هغه ځای څخه روانېږو چېرته مو چې يون پيل کړی و، خو پرته له مړيو او ټپيانو څخه».^{۷۳} وضعيت د مېرمن سېل د يادونې په پرتله ډېر ترينګلی و. ځينې په دې باور وو چې خبرې اترې يوازې د ډېر وخت د ترلاسه کولو په پلمه وې. هنري ډيورنډ Henry Durand دغه خبرې اترې لويه تېروتنه وبللې. ده ليکلي: «دا د عمل وخت و. جګړمار باب بايد جګړه کړې وای، نه خبرې».^{۷۴} خو د پيسو ورکړې سېل ته فرصت ورکړ چې ټپيان له يوې وسلوالې ساتونکې ډلې سره کابل ته ولېږي چې هلته حکومت ته د پاڅون د کچې په اړه هم خبر ورکړي او پاتې عسکر په چټکۍ ښکته د جلال اباد په لور روان کړي. د انګرېزي ځواک بدغوني او تروش ډاکټر، جان مکګريګر د دغه خبرو اترو په هکله ليکلي: «خوښ يم چې جګړه به نوره نه وي ځکه چې په هرڅه کې چې سېل او ډني لاس ووهي، هغه به خامخا ناکامه کېږي».^{۷۵}

له بده مرغه، له دوو ورځو سکوت څخه وروسته بريدونه بيا پيل شول. د اونۍ په پای کې سېل راپور ورکړ: «د قوي وروستني ساتونکې ډله هره ورځ تر بريد لاندې راځي او هره شپه پر کمپ ډزې کېږي».^{۷۶} هر سهار «وروسته له دې چې د څار ډله د بېگل په غږولو بېرته راوغوښتل شي، لکه جادو او سحر يې چې کړې وي، سمدلاسه افغانان له کمپه د

نیم میل څخه په لږ واټن کې له هرې ورې غونډۍ، کرکندې*، د وېشو کېدۍ، هر بوتې او هر کمر څخه بیا برید پیل کړي او په لویه پیمانه د دېمنانو نیمه کړۍ را څخه تاو شي.^{۷۷} د افغانانو شمېر په دوامداره توګه ډېرېده. مېرمن سېل په اډه کې داسې یادونه کړې: «د کابل شاوخوا ټولې کلاوې تشې دي او (ویل کېږي چې) ځوانان تللي چې په تیزین کې زموږ پر ضد جګړه کې مرسته وکړي.» د نومبر په دویمه، بالاخره د سېل غونډ له غاښي څخه تیر، په هوارو کې ښکاره او د گندمک کوچني حاصل خېزه کلي ته ورسېد، چېرته چې د شاه جهان د نیملې باغونه وو او د شاه شجاع پوځیانو یو کوچنی بارک درلود.

دلته سېل او افسران یې د لسو ورځو له پاره پاتې شول چې دمه وکړي او بېرته ورغږي، خو لکه څنګه چې د پوځ مذهبي مشر ټینګار کړی و، دا د سدتیا وخت و او هېچا د شرابو په څښلو کې زیاتۍ ونه کړ. دلته هغه شمېر پوځیانو چې د مېکناتن له خوا په جوړه شوې افغان لوا، جانبازان، کې پاتې وو «بغاوت وکړ او د انګرېزي افسرانو په وژنه یې پیل وکړ... اوس دا څرګنده وه چې یوازې غلزي مشرانو د خپلې اعانې د اعادې له پاره پاڅون نه دی کړی، بلکې ټول هېواد زموږ پر ضد پاڅېدلی دی».^{۷۸} تر اوسه یوازې د څو ورځو په ترڅ کې دغه غونډ ۲۵۰ کسه له لاسه ورکړي وو او د دوی وضعیت ورځ تر بلې په چټکۍ خرابېدو. داسې اوازې وې چې د دوی تر شا په غاښیو کې او په خپله د کابل په شاوخوا کې درنې جګړې روانې وې؛ نو د جګړې یوه شورا جوړه شوه چې د کړنو په یوه تر ټولو ښه لړۍ پرېکړه وکړي. سېل او افسرانو یې پرېکړه وکړه چې هند ته او یا بیا بېرته کابل ته د تګ پرځای، ښکته د جلال اباد په لور خپل پاتې ۳۵ میله مزل بشپړ کړي چې د ښار دفاع بیا پیاوړې کړي او هلته دې ته تم شي چې بیا څه پېښېږي. که څه هم هېڅوک یې په پایله نه پوهېدل، خو دغه پرېکړې د جګړې بهیر بدل کړ.

د سېل غونډ د نومبر په ۱۲ مه جلال اباد ته ورسېد او ښار یې پرته له کلک مقاومت څخه ونيو. د خټو ټیټ دېوالونه په نږدېدو وو او عسکرو ته د جلال اباد ښار «کوچنی او ککړ» ښکاره شو، خو یوه خوا یې چې د کابل سیند ته څېرمه پرته وه، لږ تر لږه حاصلخېزه او ښه پڼه کړل شوې وه او په نس وړو عسکرو، سیند له شیرماهي او د خوړو اوبو له کبانو څخه ډک وموند. دوی به په ذغالو د کبانو کباب کولو. کلیک په دې اړه په یوه تبصره کې ویلي: «که څه هم عادي یون کوونکو ته ښايي دغه ښار بې خونده برېښېده، خو د زرورو او په ترڅه بڼه د خوړېدلو عسکرو په اند... دغه ښار ډېر ښه جزایټونه درلودل».^{۷۹} جلال اباد ته د راتګ په ماسپښین، براد فوټ د استحکاماتو په بیا جوړولو پیل وکړ. په دفاعي دېوال کې درزونه او سوري ډک کړل شول، تیر کش او مورچلونه جوړ شول، لس توپونه سنګرونو ته وځېړول او ډزو ته تیار کړل شول. لټوونکې ډلې د خوراکی توکو او وېشو د راټولولو له پاره ولېږل شوې او د هغه خنډونو ړنګول پیل شول چې له سنګونو* څخه یې د دوی د ډزو مخه نیوله. دغه رغونه په ښه وخت کې ترسره شوه. سبا سهار د غلزيو او شینوارو ګډه قوه د ښار سوېل ته «په تیتو غونډیو کې ښکاره شوه. د ورځې په تېرېدو ګاګرېزه لورې له دوی څخه ډکې شوې».^{۸۰}

د ښار دروازې وتړل شوې، خو له دې څخه لږ وخت مخکې، سېل یو وروستی چټک څری په دې هیله ولېږه چې د خیبر له لارې په خوندي توګه په پېښور کې انګرېزي استازي ته ورشي. نوموړي په یوه ټوټه کاغذ کې په بیره لیکلي:

* کرکنده: لویه تېره چې له غره رارغېږي وي

* سنج: هغه دېوال چې د بام پر څنډه د کلا شاوخوا جوړ شوی وي

غواړم چې اعلیٰ سرقوماندان ته خبر ورکړم چې مخالفينو موږ له هرې خوا کلابند کړي يوو. دوه غونډونه او يوه مېکانيزه ډله د دغه پراخه دېوالونو د دفاع له پاره بسنه نه کوي او زموږ د ډېرو هڅو غوښتنه کوي. موږ سمدلاسه د پيسو او همدارنګه ۲۰۰۰ د دان پور گوليو غوښتنه کوو. په حقيقت کې موږ همدا اوس هر راز مرستې ته اړ يو لکه عسکر، پيسې، خوراکي توکي او مهمات. د دغه کړنو ژر تر ژره ترسره کېدنه به موږ ته ګټور وي. عسکرو ته د ورځې نيمه څيره ورکول کېږي او يوازې د شپږو ورځو له پاره وريچي پاتي دي او اوږه هېڅ نه شته.^{۸۱}

د جلال اباد کلابندي پيل شوې وه.

په سوېلي افغانستان کې اوس په وضاحت يو لوی پاڅون په پېښېدو و. په کندهار کې لارېنس په دغه باور و: «زموږ پر ضد احساسات ورځ تر بلې ډېرېږي او زه د پرله پسې اړودور تصور کوم. د دوی ملايان د هېواد له يوې ګوښې څخه تر بلې زموږ پر ضد وعظ کوي.»^{۸۲} د نوموړي پوځي سيال، جنرال نابت له ده سره همغږی و او خپلې لور ته يې داسې ليکلي وو: «هېواد په خواشينيوونکي وضعيت کې دی... د سېر ويليم مېکناتن تېروتنې او کمزوری سیستم تر ټولو ډېر جنجال زېږوونکي دي. نوموړی يا بايد بدل شي او يا موږ بايد د نړۍ له دغه برخې څخه ووځو... ډېر کلونه به ونيسي چې د مېکناتن کړنې بېرته جبران شي. ولې لارډ اکلنډ دغسې سړی چې د انګرېزانو اړوند هر څه يې له سپکاوی سره مخ کړل، په دغه واکمنه څوکۍ پرېښی؟»^{۸۳}

په غزني کې د چوڼۍ قوماندان، ډګروال تامس پامر په همدغه کچه اندېښمن و. نوموړي نابت ته ليکلي: «دلته سيمه ورځ تر بلې له ډېر اړودور سره مخ کېږي... زه نه پوهېږم چې ولې د جنرال سېل غونډ هېواد پرېږدي. هو، کېدای شي دوی په جګړو خپله لار وباسي، خو دښمن به د دوی شاته لاره بنده کړي او زموږ اړيکي به له هند سره په داسې بشپړه توګه وشلوي لکه په دا تېرو دوه اونيو کې.»^{۸۴}

په چاريکار کې الډرېډ پاټېنګر تر ټولو ډېر په وېره کې و. نوموړي اوس په دې کې اړنګ نه درلود چې د ده کوچنی د کور څه چوڼۍ به له ټولورنې سره مخ شي؛ نو کابل ته لاړ چې له الفنسټون او مېکناتن سره مخامخ استدلال وکړي. الفنسټون وارخطا ناست و. ډېر زړه نا زړه او اندېښمن ښکارېده، خو ده ونه شو کړای چې پاټېنګر ته کومه فزيکي مرسته او يا لږ تر لږه هغه پوځي سپړه قوه او توپخانه چې نوموړي يې له ناچارۍ غوښتنه کوله، په دې دليل ولېږي چې دغه ځواکونو ته په کابل کې اړتيا وه. په عين وخت کې مېکناتن وويل چې له پاټېنګر سره د ليدو وخت نه لري او د نوموړي په ليکلي راپور يې مسخړې وکړې: «پاټېنګر داسې ليکلي لکه اوس چې [د ميرمسجدي] نجرايانو تر يرغل لاندې راځي، خو زما خيال دا دی چې د وېرې له پاره دومره ډېر لوی دليل نه شته. کله چې دغه خلک واورې چې غلزي بېرته ارامه شول، دوی به بېرته خپلو سورو ته ننوځي.»^{۸۵}

مېکناتن اوس هم په خپل اند کې سرتېمبه برېښېده او هوډ يې درلود چې هېڅ خبر، حتی که ډېر بد او جدي هم و، بايد د ده رضاييت او قناعت ګډوډ نه کړي او دا هغه وخت ډېر د پام وړ و کله چې په کابل کې ستونزې په ښکاره پراخېدلې، چېرته چې انګرېزان اوس په څرګنده توګه په واټونو کې کنځل کېدل. کالن مکزي ليکلي: «د ټولو خلکو

چلند داسې و لکه د انګرېزانو په تباهی کې چې دوی د بریا اټکل کړی وي.» یو شمېر وژنې هم وشوې: یو عسکر په خپله خېمه کې ویده و چې یو افغان په تومانیچه وواژه. یو د ټیټې رتبې عسکر چې ستونی یې غوڅ و په یو لښتي کې وموندل شو. کپتان والر Waller د یو هډفي وژونکي له خوا ټپي شو او یو تورزن، ډاکټر مېټکف Metcalfe خپل کور ته خېرمه هغه وخت په توره وواهه کله چې له ښار څخه د اډې په لور تللو. مېرمن سېل اندېښمنه او په وېره کې وه. نوموړې په خپل یادښت کتاب کې لیکلي: «عمومي انګېرنه داسې ده چې مېکناتن ځان ته په ډاډګېرنه خپل ځان غولوي چې هېواد ارامه دی. دی یو سخت کار په مخ کې لري ځکه چې داسې زړوتیا له ځانه نه ښيي چې اوسنی ستونزې په یوازېتوب حل کړي.»^{۸۶}

د نوموړي د سرزوری د دلیل یوه وجه دا وه چې لږ وخت مخکې یې خبر تر لاسه کړی و چې لارډ اکلنډ ده ته په افغانستان کې د زیار په بدل کې د بمبي ولایت څوکی ورکړې. دا داسې څوکی وه چې د ختیځ هند په ټوله کمپنۍ کې یو ملکي مامور ته تر ټولو ښه وه. سربېره پر دې نوموړي ته د ملبار Malaba غونډۍ پر سر یو بشپړ ښایسته پلډیوني Palladian هستوګنځی هم ورکړل شو؛ نو ځکه دا د ده په ګټه وو چې ژر تر ژره له افغانستان څخه لاړ شي او خلکو ته د ښې دندې د ترسره کولو انګېرنه ورکړي. بیا، چې د ده له تګ څخه وروسته څه پېښېږي، ملامتیا به د ده د ځای ناستي په غاړه کېږي. نوموړي اکلنډ ته په غوره مالی لیکلي: «دا یو نابېره درناوی دی او داسې وخت راکړل شو چې په مسوولیت ویلی شم چې زه دغه هېواد د بشپړه ارامۍ او چټک پرمختګ په حال کې پرېږدم.»^{۸۷}

هغه کس چې په ډېر احتمال سره د مېکناتن ځای ناستی کېده الکساندر برنز و. استازي نوموړی د څو میاشتو راهیسې په ډېرېدونکې توګه څنګ ته وهلی و؛ نو پرته له دې چې د خپلې خوښې لیکوالانو اثار ولولي، بل څه یې د کړنې له پاره دومره ډېر نه درلودل. نوموړي په اکسټ کې خپل کور ته ولیکل: «بې اړنګه، زما د ژوند تر ټولو بې موخې او لټ پړاو همدغه اوس دی. زه د حکومت له پاره له مشورې ورکولو پرته کوم بل کار نه کوم او پرته له دې چې زه د میاشتې ۳۵۰۰ روپۍ اخلم، بله کومه دنده نه ترسره کوم... [په عین وخت کې] د تسېټس Tacitus لوستل ما ته دومره خوندور دي لکه د استونو لیکل.»^{۸۸} کله چې د استازي له نوې دندې څخه خبر شو، هغه لیکلي چې دی د مېکناتن ځای ناستي ته «څوېمن» دی، خو بیا هم، اوس چې د هغه انعام د ترلاسه کولو په درشل کې و چې له ډېرې مودې راهیسې یې په لټه کې و، نوموړي په دې فکر کولو چې ده په رښتیا څومره دغه څوکی غوښته او یا نه. خپل ورور ته یې په ورستي لیک کې لیکلي: «زه ساعت په ساعت د واک او مقام له پاره خوب له لاسه ورکوم او له ځانه پوښتم چې ایا زه د دغه لوی واک دومره وړتیا لرم لکه دومره چې زه پرې باور کوم. کله کله فکر کوم چې نه، خو کله چې په زولانو کې نه وم تړلی، زه هېڅ کله په واک کې ناکامه شوی نه یم... هیله من یم چې دغه اړنګ مې لیرې شي ځکه چې اندېښنې درېدونکې دي. زما د کرکټر یوه لومه بشپړ جدیت دی. زه د هېڅ داسې کړنې په اړه بې پروا نه یم چې زه یې ترسره کوم. په حقیقت کې، که زه یو کار ته ملا وتړم، بیا نو بې پروا نه شم پاتې کېدای.»^{۸۹}

حقیقت دا و چې د اشغال په وخت کې د برنز ډېر استعدادونه په لویه کچه ضایع شول. له مسون څخه پرته، برنز د هر انګرېز افسر او یا یون کوونکي په پرتله افغانستان ډېر پېژانده. په دغه هېواد پوهېده او پرې ګران و. د

ده ذاتي سياسي وړتيا دومره كره وه لكه قضاوت يې چې اكثرأً بې عيبه و، خو نيمگړتيا يې واک او پرمختګ ته لېوالتيا وه چې دى يې په يو بشپړ داسې غير ضروري يرغل او د اشغال په غلطه اداره كې ښكېل كړ چې دواړه يې د يو ځېن دسپليني له خوا اداره كېدل چې نه يې ده ته غوړ نيوه او نه يې د ده نظريو ته درناوى كولو. لكه ویتکېوېچ چې د ده سيال و، دى يو زړور او پوه ځوان و او يو داسې بېګانه و چې د خپل زيار په وسيله يې د خپل پېر په تر ټولو لويه جيوپولتيك هڅه كې لوى موقف تر لاسه كړ، خو دغه دواړه په بېلو وسيلو پوه شول چې دوى په پراخه امپرياليستي لوبه كې د سطرېنچ پلې دانې دي. كله چې ویتکېوېچ پوه شو چې د عمر خوارې او زيار يې له پامه وغوړځول او ضايع شول، د روحي خپګان او كړكې په حالت كې يې ځان وژنه وكړه. دغه حالت ته د برنز ځواب عياشى ته مخ اړول وو. په دې توګه، نوموړي تر نن پورې په افغانستان كې خپل ځان د كړكې څېره وګرځولو. د افغان ماخذونو پر بنسټ، د برنز همدغه كړنو د كابل وروستي وژونكي اور ته پلټه ووهله. په دې هكله ميرزا عطا تر ټولو ښه افغاني بيان كړى چې څرنگه برنز دغه اور بل كړ. نوموړي ليكلي چې په كابل كې اشرافيان په پرمختلونكې توګه د انګرېزي اشغال په هكله ځاځمن كېدل او په ځانګړې توګه د دوى د كړنو هغه بڼه چې پر غلزي مشرانو يې پيسې كې كړې وې، شاه شجاع يې څنګ ته كړى او د نوموړي وزير، ملاشكور يې له دندې ګوښه كړى و. دا د خپلې ناتوانۍ په هكله د شاه شجاع سړتكونه وه چې بالاخره يې عزت او ايمان ته د سپكاوي په اړه د شاهي سردارانو ځاځ د اشغالګر پوځ پر وړاندې اوج ته وپارولو. د مېرزا عطا په قول: «دوى هر يو خپلو كورونو ته لاړل او په ترغونې* كې كله چې لمر په لوېديځ كې ولوېد او سپوږمۍ په خپله ښكلا راپورته شوه، دوى سره راغونډ شول او په قران يې سوګند وكړ.» په داسې حال كې چې د سېل ځواكونه لا تر اوسه په خردكابل كې وو، مولانا کشميري د چټك عمل له پاره د ځينو مشرانو ټينګار ياد كړى دى.

پاچا هېڅ پوځ نه لري او لات هې جنګي [مېکناتېن] نېشه دى

شراب څښي، مستي كوي، پټك يې تل په لاس كې

ناوخته كيږي، د څنډ له پاره ځاى نه شته

موږ كړار كښېناستى نه شو، بايد لاس په كار شو

چې سويه خبره نه شي

او ښكار مو له لاسه و نه وځي

راځئ چې د بد عمله ارواح، برنز په لوري بېره وكړو،

او د سپېدو په چاودو كې، د ده كار جوړ كړو.^{۹۰}

خو په پاى كې دوى هوکړه وکړه چې د اشغالګرو تر يو بد چلند پورې صبر وکړي چې د دوى پاڅون توجه شي. د نومبر په لمري ماښام چې د روژې لمري اونۍ وه، مخکېنۍ سردارانو هغه پلمه پيدا کړه چې دوى ورته تم وو. ميرزا عطا ليکلي: «د خداى په رضا، پېښه داسې پيل شوه چې د عبدالله خان اڅکزي يوه وينځه نجلۍ د ده له

* ترغونې: د ماښام تياره

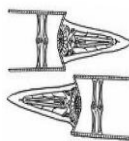
هستوگنځي څخه د الکساندر برنز کور ته وتښتېده. خان په ځاڅ خپل يو چوپړيال د نادانې نجلی د بېرته راوستلو له پاره ور ولېږه. دغه انگرېز چې له غرور څخه پرسېدلی و، کنځاوې پيل کړې او د خان چوپړيال يې سخت وواهه او له کور څخه يې بهر واچاوه. «دا له کچې څخه وتلې پارونه وه. د موهن لال کشميري په قول: «له خپلوانو سره يو ځای، عبدالله خان اخکزی د امين الله خان لوگري کور ته لاړ، قران يې په لاس کې، ده ته يې زاری وکړې چې له ده سره ملگری شي چې په ښار کې خلک د پاڅون له پاره وپاروي. کله چې امين الله خان لوگري دغه غوښتنه ومنله، ځينې نور ناراضه مشران د اخکزي کور ته ولېږل شول.»^{۹۱} کله چې جرگه راغونډه شوه، عبدالله خان اشرافيانو ته وينا پيل کړه:

اوس موږ برحق يو چې دغه انگرېزي ژغ ایسته واچوو: دوی د استبداد لاس غځوي چې ښاريان، لوی او واړه يې عزته کړي: له يوې وينځې نجلی سره جماع د مذهبي غسل ارزښت نه لري، خو موږ يې بايد همدلته او همدا اوس مخه ونيسو. دغه انگرېزان د خپلو هوسونو پر خړو د خېنتوب تر ډگره کښېني. تر دې کچې چې موږ ټول به ونيسو او لږ خنډ وروسته به مو يو بهرني زندان ته ولېږي. زه په خدای تکیه کوم او د جگړې معيار د خپل پيغمبر، محمد کچې ته اوچتوم او په دې توگه جگړه پيلوم. که بريا موږ ته انعام راکړي؛ نو دا هغه څه دي چې موږ يې غواړو، او که په جگړه کې مړه شوو، بيا هم مرگ له بې عزته او سپک ژوند څخه ښه دی!^{۹۲}

نورو سردارانو، د ده د ورکتوب ملگرو خپلې ملاوې وتړلې، ځانونه يې تيار کړل او جهاد ته چمتو شول. کله چې موهن لال د خپلو څرو په وسيله د توطيې جوړوونکو په هکله خبر شو، سمدلاسه د برنز کور ته لاړ چې ده ته د هغه څه په اړه خبرداری ورکړي چې په خوتېدو وو. برنز خپله ورځ د خپلې راتلونکې په هکله په اندېښنو تېره کړې وه او په لمړي ځل يې هند ته د تگ شلمه کليزه وه. ده دا احساس وکړ چې دغه ورځ به ده ته ژوند بدلوونکې وي. د خپل ژورنال په ورستيو ليکو کې يې داسې ليکلي: «دغه ورځ به ما ته څه رامنځ ته کړي؟ زما په اند، تخت يا تابوت. له لمر لوېدو څخه مخکې به پوه شم»^{۹۳}، خو د غلزيو پاڅون لارې بندې کړې وې او کوم ليک کابل ته رانغی. د ۱۸۴۱ کال د نومبر په لمړي ماښام، موهن لال ليکلي:

ما برنز وليد او ورته و مې ويل [چې څه به پېښېدو دي] .. ده وويل چې نه غواړي په هغه څه کې لاس ووهي چې استازي جوړ کړي. لکه څنګه چې هغه په څو ورځو کې بمبيي ته ځي او بيا به دی [برنز] پخوانی اعاني بېرته اعاده کړي او مشران به پخلا کړي. ما بيا ورته وويل چې دا د چوپړ له احکامو سره ټکر دی چې داسې بدبخته بلاوې پرېښودل شي چې وده وکړي او د بد حالت د مخنيوي مانا دا ده چې مخکې له دې چې دښمنان موږ ته زيان ورسوي دوی نابود کړل شي. کله چې برنز دغه خبرې واورېدې، له څوکۍ څخه اوچت شو، اسوبلی يې وکښ، بېرته کښېناست او ما ته يې وويل چې له دغه هېواد څخه د وتلو او د بابللو له کبله يې د ماتم وخت رارسېدلی دی.^{۹۴}

کله چې موهن لال بېرته د پل چرخي بازار په لور خپل کور ته روان و، توطيه گر په تياری بوخت وو. ميرزا عطا ليکلي: همدغه شپه، د سپېدو له چاودو څخه مخکې دوی د برنز کور ته لاړل او په خپلو بې رحمو تورو يې پيره داران ووژل. د جگړې خبر په ټول ښار کې خپور شو او د کابل نارینوو، څورېو جنګيالو، دغه خبر له خدای څخه هغه ډالی وبلله چې دوی يې غوښتنه کوله. دوی خپلو هټيو ته لاړل، وسلې يې واخيستې او د جگړې ډگر ته يې د يا چار يار [د درانيو او بارکزيو د جگړې نارې] په چيغو منډې کړې. د سپېدو په چاودو سره، دوی لکه ملخ کوڅو ته راتوپې او د الکساندر برنز د کور شاوخوا ته راغونډ شول.^{۹۵}

۷

ټول نظم په ختمېدو دی

د ۱۸۴۱ کال د نومبر سهار روڼ او یخ پیل شو. د کابل له دېوالونو بهر په باغونو کې د ژمني لمر وړانګو، له افغاني نېسترو او سروو څخه تیاره او اوږده سیوري اچولي وو. له باغونو څخه وړاندې، په نوې جوړه شوې اډه کې د شاه شجاع د عسکرو د تنخواوو معتمد، کپټر هیو جانسن Captair Hugh Johnson سهار وختي له خویه وینې شوی و. نوموړی تېره شپه د غونډ یوې ماښامنې مېلمستیا ته تللی و. خرابېدونکي امنیتي حالت ته په کتو سره، وروڼو افسرانو یې وډومارو چې په اډه کې شپه تېره کړي که څه هم افغانه معشوقه یې د ښار په مرکز، شور بازار کې د ده په کټ کې ورته تم وه.

نوموړي په هغه شپه په خپل یادښت کتاب کې لیکلي: «د لمر ختو په شاوخوا کې، مخکې له دې چې وینې شم، زما یو چوپړیال راغی او ویې ویل چې کارګران نن په خپلو کورونو کې پاتې شول ځکه چې له دوی سره د خپلې شتمنۍ د چور وېره وه. د شپې له خوا داسې ګنګوسې خپرې شوې وې چې په ښار کې به اړودور رامنځ ته شي. ما دغه کارګران له څو ورځو راهیسې د ماموریت په احاطه کې په یو کور کې چې ما پېرودلی و په کار ګمارلي وو.»^۱ جانسن دا ناشونې وګڼله. پرون ماښام، مخکې له دې چې له ښاره ووځي، د پېښدونکي اړودور هېڅ کومې نښې نه لیدل کېدې او لکه څنګه چې د نوموړي کور د الکساندر برنز کور ته نږدې و، دی ډاډه و چې که څارګریزو مالوماتو د اړودور د پېښېدو یادونه کړې وای؛ نو ملګري به یې ده ته خبرداری ورکړی وای. نوموړی زیاتوي: «نیم ساعت وروسته مې چې چوپړیال د ښار په لور لاړ، ما ته درې چپراسیان راغلل او ویې ویل چې زما د کور او خزانه مخ ته یوه ډله خلک راغونډ شوي. دوی د ننوتلو هڅې کوي او برنز د دوی د ارامولو هڅه کوي.» جانسن خپلو څرګندونو ته داسې دوام ورکوي:

د اس چمتو کولو امر مې وکړ، خو مخکې له دې چې پر اس سپور شم، د استازي پوځي سکرتري، کپتان لارېنس ته ورغلم چې د هغه څه په هکله خبر ورکړم چې ما اورېدلي وو، خو په دې هکله یې له برنز څخه مخکې یو نوبت ترلاسه کړی و او د جنرال دفتر ته روان و. زما یو بل چوپړیال راغی او ویې ویل چې د هغه واک کنترول چې زما او د برنز کور په کې دی، بلوا کوونکو په لاس کې واخیست. ځینو یې هڅه کوله چې زما دروازه پرانیزي، خو زما د خزانه ساتونکو پر دوی باندې درنو ډزو ته دوام ورکولو. ده چې زما اس زین شوی ولیده، راته وېې ویل چې خپل کور ته تګ ناشونی دی ځکه چې پاڅون کوونکي هره دقیقه دېرېږي او هر اروپایي یا هندوستانی چې مخې ته ورځي، دوی یې وژني. په دې خیال چې جنرال به یوه پوځي ډله ولېږي څو دغه بلوا وځي او زما خزانه او د هستوګن، الکساندر برنز چې مخکې یې په یو بل نوبت کې د سملاسي مرستې له پاره زاری کړې وې، ژوند وژغوري، زما اس چمتو ساتل کېده چې زه هم د پوځي ډلې ملتیا وکړم. زه د دفاعي دېوال سر ته وختم چې که له ښار څخه د بلوا څه نښې ولیدي شم. هلته مې پنځه دقیقې لا تېرې نه وې چې د ښار له لوري مې یو ټینک لوکی ولید. زه سمدلاسه پوه شوم چې مخالفینو زما کور ته اور واچولو. ما د دان پورو درنې اړابې هم واورېدې.

لارنس د سهار نهو بجو شاوخوا، د يوې کوچنۍ څلور کسيزه ډلې په بدرگه د بالاحصار په لور وخوځېد. نوموړي خپلو ساتونکو ته هدايت ورکړ چې «له ده سره نږدې روان وي، که اړتيا وي د بوتانو په پوندو کې دې له تېرو څوکو څخه د اس په چټک ځغلولو کې کار واخلې خو په هېڅ وجه دې نه درېږي».

د محمدخان کلا ته څېرمه يو افغان له يوه لښتي څخه راپورته شو او په داسې حال کې چې يوه لويه غبرګ لاسې توره يې خوځوله، د واک په لور يې را منډې کړې. زما په لور يې يوه ځاځناکه منډه وکړه، خو ما د خپلې ډنډې په وړ واړولو ځان ورڅخه بچ کړ، توره مې راوايستې او خپل اس مې د ده په لور په ترات کړ، بيا زما يو ساتونکي دغه کس د کربين په دز وويشت... کله چې موږ له واک څخه ښکاره شوو، سمدلاسه يوې بلې ډلې چې په يوه لښتي کې پټه وه، پر موږ چيغه وکړه او د دان پورو سملاسي پرله پسې ډزې يې راباندې پيل کړې. يوازې زموږ چټکې ځغاسټې او له موږ څخه اوچتو ډزو له تباهي څخه وژغورلو.

لارنس چې کله بالااحصار ته ورسېد، د شاه حضور ته بوتلل شو. شاه په ډېره غوسه ښکته پورته گامونه اخيستل.

اعلحضرت په اوچت غږ وويل: «دا هغه څه نه دي چې ما استازي ته ويل چې که زما مشورې ته پام ونه کړي، پېښ به شي؟» ورپسې ما پاچا ته د خپل راتګ د موخې په هکله خبر ورکړ او غوښتنه مې ترې وکړه چې اجازه راکړي څو د شلتن غونډ ته امر وکړم چې بالااحصار ته راشي. شاه په ځواب کې وويل: «لږ صبر وکړه، زما زوی، فتح جنګ او صدراعظم عثمان خان [نظام الدوله] زما له عسکرو سره ښکته ښار ته تللي دي. زه په دې کې اړنګ نه لرم چې دوی به بلوا وځي.»^۵

لکه څنګه چې لارنس پوهېده، په دې کې د طنز کوچنی څرک هم نه و. له مياشتو راهيسې انګرېزانو، شجاع لټ او بې اغېزې بللو، خو چې کله کړکېچ راغی، دا يوازې شاه شجاع و چې سمدستي لاس په کار شو چې پاڅون مخکې له دې چې له کنټرول ووځي، وځي. نوموړي د خپلې ساتونکې ډلې وفادار او د ډېرې سابقې قوماندان، وليم کمبل د ۱۰۰۰ کسيزه پوځ او دوو توپونو او همدا راز له فتح جنګ سره يو ځای چې د ده صلاحيت ته مشرועيت ورکړي، د بلوا پر ضد لېږلي وو. په رښتيا، شجاع يوازېنې کس و چې د برنز د ژغورلو له پاره يې هڅې وکړې که څه هم نوموړی له لسيزو راهيسې د ده کلک ناقد و. کله چې لارنس له شجاع سره يو ځای تم و، په ښار کې د فتح جنګ د بريالي پرمختګ او د پر له پسې سيمو د ارامولو په اړه راپورونه راتلل.

خو په برېڅر کې، پېښو توره څېره خپله کړه. لمړی بريدمن سترېټ «په داسې حال کې چې ډېرې وينې ترې روانې وې» «توره په لاس» دربار ته راغی او «چيغه يې کړه چې دی وژل کېږي. ده وويل چې کله په دروازه کې له خپل اس څخه ښکته کېده، له گڼې گونې څخه يو سړي د ده په لور منډه کړه او دی يې درې ځلې پر مخ او ستوني په چاړه ووهلو». وروسته راپور راغی چې مخالفينو د فتح جنګ او کمبل عسکر په تنکو واټونو کې تر غلچکي بريد لاندې راوستي او نښه وپلټونکو چې د شوربازار په کورونو کې پټ وو، دوی ته د سلو کسانو په شاوخوا کې مرګ ژوبله اړولې ده. دوی خپل دوه توپونه هم له لاسه ورکړي او اوس د برنز کور ته په لږ واټن کې بند پاتې شوي. شجاع اوس په ډېرېدونکې توګه د خپل زوی په هکله اندېښمن شو او د لارنس له زاريو سره سره، نوموړي «په داسې حال کې چې پلرنی عاطفې اغېزمن کړی و، له لږ ځنډ څخه وروسته يې بالاخره خپل زوی او صدر اعظم بېرته راوغوښتل. رت، صادق، او جوړجاری نه خوښوونکی صدر اعظم بالاخره سخت پارېدلی او په نيولې ساه له جګړې څخه بېرته راغی او پاچا ته يې په ځاځمنه بڼه وويل: «د بريا په شېبه کې دې موږ بېرته راوغوښتو. عسکر به دې مات شي او پر موږ ټولو به بلا نازلې شي.»^۶

موهن لال يوازې له درې ساعته خوب وروسته يوې چوپړيالې وينې کړ او په وارخطايي يې د برنز له دروازې څخه بهر چې څو کوره هاخوا د بازار په وروستی برخه کې و، د لويې گڼې گونې په هکله ورته وويل: «اغا، ته ويده يې او ښار

ترينګلی دی.» موهن لال د خپل باغ انګر ته ننوت او وېي ليدل چې خلک خپل مالونه له سيمې څخه وتلو خوندي ځايونو ته لېږدوي.

هغی والو له خپلو هټيو څخه مالونه ایستل او ټول ښار په خوځښت و. د سلطان جان [د غلزيو يو مخکښ پاڅونوال چې له دوست محمد سره په بخارا کې و] سکرتر، میرزا خدا داد چې له ما سره بې اشنایي درلوده، زما کور ته راغی او ما ته یې په کور کې د پاتې کېدو او د خپلې شتمنۍ د نه ایستلو له کبله چې زه له کوم خطر سره مخ وم، خبرداری راکړ. نایب شریف هم [د قزلباشو یو مشر چې له پخوا راهیسې د برنز یو عیاش انډیوال و] خپل خسرو لېږه چې ما له خپلو ټولو ارزښتمنو مالونو سره د پارسیانو مېنې ته بوځي، خو ما د دوی دغه مهربانه مشوره ونه منله ځکه چې له کور څخه زما خوځېدنه به د پېښېدونکي خطر په اړه اړنګونه ډېر کړي؛ نو ما خپل چوپړيال له یوه نوبت سره سېرالکساندر برنز ته ولېږه. د نوموړي هستوګنځی زما له کور څخه د څو کورونو په واټن کې و. په نوبت کې مې د هغه مالوماتو په اړه ورته لیکلي وو چې ما ترلاسه کړي وو... د ده ځواب دا و چې زه باید په خپل کور کې پاتې شم او ده د عسکرو غوښتنه کړې. دوی به ژر ښار ته راورسېږي. نیم ساعت وروسته مې چوپړيال خبر راکړ چې نظام الدوله، برنز ته مشوره ورکوله چې خپل کور پرېږدي او له ده سره بالاخصار ته لاړ شي ځکه د نوموړي ژوند ته ډېر خطر و.^٧

برنز په خپل شهرت او خونديتوب دومره باورمن و چې یوازې دوولس ساتونکي یې لرل. نوموړي لږ شېبه مخکې پرېکړه وکړه چې له دغه وزیر سره لاړ شي، خو په وروستیو شېبو کې د نوموړي پخواني جومه دار (د برنز د ساتونکو مشر) ور په یاد کړه چې استازي ته یې پیغام لېږلی؛ نو د هغه تر ځواب پورې دې پاتې شي او دی یې وډومارو چې لاړ نه شي؛ نو نظام الدوله یوازې لاړ او ژمنه یې وکړه چې د شاه د عسکرو له یوه کنډک سره به بېرته راشي. نوموړی چې کله پر اس سپور ستون شو، له بامونو څخه ډزې پرې وشوې، خو وېي کړای شول چې په جګړې خپله لاره بالاخصار ته وباسي.

په دغه وخت کې د مخالفینو مشران داسې یوه ټولګه وه چې له ناراضه شاهي پلوو، بارکزي سردارانو، ځاځناکه اشرافیانو، چې د پوځي اصلاحاتو په هکله په غوسه وو، پخواني وزګاره بېروکراتانو او له منځنۍ پورې «علماوو، چې د شاه په چوپړ کې نه وو»، جوړه شوې وه. دوی د شور بازار په ګوټ کې عاشقان او عارفان ته راورسېدل او عبدالله خان اڅکزي چې سمدستي یې د پاڅون پوځي قوماندې په لاس کې اخیستې وه، دوی ته لارښونه کوله. دوی په یوه باغ کې مور چلې ونېولې چې د برنز کور ته څېرمه و. کالن مکزي په خپله یاد لیکچه کې یادونه کړې چې د مخالفینو مشرانو «له برنز څخه د داسې سړي په توګه کرکه درلوده چې په ټولیزه توګه داسې باور کېده چې ده انګرېزانو ته د افغانستان لاره وښوده او ادعا یې کوله چې له دوی سره یې په مناسب درناوي چلند نه کولو. که څه هم برنز فکر کولو چې د ټیټې کچې خلکو په منځ کې یې کرانېټ درلود، خو په دې کې ډېر اړنګ شته چې همداسې به وو حال دا چې مشرانو نوموړي ته د نظم یو داسې سیستم د اصلي پلي کوونکي په سترګه کتل چې دوی ته ډېر ناوړه و.»^٨ کله چې برنز دوی ته ځري وروپلېږل چې د مخالفینو د مشرانو د سرتګونو په اړه وپوښتي او خبرو ته بلنه ورکړې، دوی له لمړي ځري څخه سر غوڅ کړ او نور یې پرېښودل چې دغه ځواب برنز ته ورسوي. ورپسې، د مشرانو سړیو ته امر وشو چې بامونو ته وخېژي او د برنز د هستوګنځي شا ته ځانونه ورسوي. برنز ته باید هیڅ ځای پرې نه ښودل شي. موهن لال لیکلي: «اوس یې هرې خوا ته څه نا څه دوه سوه کسه راغونډ شوي وو او سېرالکساندر برنز د خپلې پاسنۍ کوتې له کړکې نه له پاڅون کوونکو څخه د ارامۍ غوښتنه کوله او ټولو ته یې د ښه انعام ژمنه وکړه. له برنز سره کېتان ویلیم

برادفوت، د جنرال سېل د سور سري انجنير کشر ورور او د برنز خپل کشر ورور، چارلس چې لږه موده مخکې کابل ته راغلی و، هم په بالکن کې وو.

په داسې حال کې چې برنز پر پاڅونوالو چيغې وهلې، برادفوت له سېني څخه لږ ښکته [د دان پور] په مرکي ولګېد. برنز او ورور يې دغه ټپي ښکته راوړ او په لاندې خونه کې يې ځای پر ځای کړ. [سپاهي] ساتونکو چې له سختو ډزو لاندې وو، د مخالفينو د پرمختګ مخه نيوله. د سېر الکساندر ځينو چوپړيالانو غوښتل چې نوموړی په خېمه کې ونغاړي او په اوږو يې په داسې بڼه يوسي لکه نور چې د چور مال وري، خو ده وويل چې خپل ورور او ټپي ملګری کېتان براد فوټ نه شي پرېښودی.

په دغه شېبه کې بلواکر وتوانېدل چې د برنز د کور دروازې ته اور واچوي. «کېتان براد فوټ د اور لمبو وخور او د اور لمبې هغه کوټې ته ورسېدې چې سېر الکساندر او ورور يې په کې درېدلي وو. دوی د لمبو کچې ته کتل او د رحم او ښېني له پاره يې زاری کولې. ورپسې بريدمن چارلس باغ ته ووت او مخکې له دې چې توتې توتې غوڅ کړل شي، شاوخوا شپږ کسه يې ووژل.»

موهن لال پر خپل بام ولاړ و او په وېره يې ننډاره کوله په داسې حال کې چې د برنز له کوره مردکيو دېوالونه سوري کول او د ده شاوخوا د کرکې ښيښې يې ماتولې. اوس توپکوالو نوموړی پر بام وليد او دی بايد ژر تر ژره ووځي. دی د خپلې حويلۍ د بهرني دېوال له هغه سوري څخه ووت چې مخکې يې د تېښتې له پاره جوړ کړی و. پلان يې دا و چې په مراد خانۍ کې پر دېوالونو چاپېر د قزلباشو مېنې ته چې ښه دفاع ترې کېده، په منډه لار شي او د برنز د مرستې له پاره انګرېز پلوه شيعه مشر، خان شيرين خان راوړي، خو کله چې په واټونو کې په منډه و، مخالفينو چې له مخامخ لوري څخه راروان وو، دی ونيو او ترې چاپېر شول. همغه وو چې د کافرانو د جاسوس په توګه له ده څخه سر غوڅ کړي، د ښه بخته، سپين ږېری بارکزی مشر او د دوست محمد د تره زوی، محمد زمان خان چې موهن لال يې يو کال مخکې د تسليمۍ او د شاه شجاع په دربار کې د ځای لاره برابره کړې وه، مخالفينو ته په مخه ورغی:

دغه نواب له خپل کور څخه بهر راغی او هغه څوک يې ورتل چې زه يې نيولی وم. زه يې د دوی له لاسونو څخه کش کړم، له خان سره يې ستون کړم او د خپلو ښځينه په منځ کې يې ځای راکړ. دوی چې زما له لوري څه وخت مخکې مرسته ترلاسه کړې وه، ما ته يې د سپارنۍ له پاره يو قاب ښايسته پلو راوړ. د افغانانو په لاس او له دوی سره په ناسته کې به دغه خواره په يوه بله موکه کې ناڅاپي او ډېر ارزښتمن وای، خو په اوسنيو ناورينجنو شېبو کې داسې برېښېدل چې د وريجو هره دانه زما په ستوني کې بندېده. زه اوس په يوه تياره کوټه کې کېښېنول شوم او ور راپسې کولپ کړل شو. مهربانه نواب له ما څخه وغوښتل چې خپلې کوټې له کوټو څخه وباسم او چېرته يې پټې کړم چې حرص د ده زوی دې ته ونه هڅوي چې د کوټيو له پاره زما کوټې غوڅې کړي. په عين وخت کې زما کور په بشپړ ډول لوټ شو.^۹

لکه څنګه چې موهن لال چې هر څه يې له نږدې ليدل، اوس د ښځينه په منځ کې پټ کړل شوی و، د کوم بل شاهد داسې څرګندونه نه ده پاتې چې د برنز وروستی شېبې بيان کړي او تر يوې کچې هغه بېلابېلې نسخې چې اوس شته، ټولې ګټګوسې دي. تر ټولو ناشونې او په رښتيا تر ټولو خيالي نسخه د ميرزا عطا ده. په دې اړه د نوموړي نکل داسې دی:

داسې ويل کېږي، کله چې غازيان هستوګنځي ته په زور ننوتل، په دغه مهال کې برنز د کور په خصوصي برخه کې له خپلې معشوقې سره د شپوت او خوند تود غسل کولو... دغه شېبه غازي چريکان ور ننوتل او ټول يې د ژوند د بدلون له کوټې څخه را وايستل، په نورو يې توتې توتې کړل او د مرګ په ايره دانۍ کې يې وغورځول. په کور کې هر څه لوټ شول. جنګيالو د خزانو بکسونه پرانيستل

• بیروا: مردہ کاو

څخه د ژغورنې په هڅه کې وو او پر قران يې قسم وکړ چې دوی به د کور شا ته د باغ له لارې خوندي ځای ته ورسوي. لکه څنګه چې اوس دا واضح وو چې مېکناتين د خپل ځوان مرستيال د ژغورنې نيت نه درلود، «دواړو ځايي جامې واغوستې» او په دې هيله چې دوی به وتښتېدلی شي، په دغه سړي پسې ښکته د باغ په لور ستانه شول، خو دوی لا څو ګامونه نه وو اخیستي چې «بې وفا کشميري په اوچت غږ چيغه کړه: «وګورئ ملګرو! سکندر برنز دغه دی!» بلواکرو له يوې دقيقې څخه په لږ وخت کې قربانيان ووژل».^{۱۲}

موهن لال يې څلورم ډول لري چې ښايي تر ټولو معتبر او بې اړنګه ډېر خواشينوونکی دی. نوموړی وايي، وروسته له دې چې په ښځينه کوټه کې د الماری وړيو ساعت ورپسې کولپ و، محمد زمان خان ته يې زاری وکړې چې بام ته يې پرېږدي. کوربه يې اجازه ورکړه، خو په دغه شېبه کې هر څه پای ته رسېدلي وو. برنز او د لسو کلونو را په دېخوا د يون نږدې ملګری يې وژل شوي وو او د کور پاتې برخې يې د اور په لمبو کې پټې وې، خو د نواب د ساتونکو په قول چې وروستۍ شېبې يې د کلا له برج څخه ليدلې وې:

کله چې چارلس ووژل شو او ټوله کوټه له اور څخه ډکه شوه، برنز اړ شو چې هغه دروازې ته لاړ شي چې باغ ته پرانيستل کېده. دلته يې ګڼې ګونې ته زاری وکړې چې ژوند يې وسپموي، خو پر ځای يې د ښکښلو او سپکاوي له باران سره مخ شو... د خونديتوب ټولې هيلې يې له لاسه ورکړې؛ نو د غاړې تور دستمال يې خلاص کړ او خپلې سترګې يې پرې وتړلې چې پوه نه شي چې مرکونۍ کوزار له کوم لوري پرې ورځي. وروسته له دې يې بهر ته ګام کېښود او په يوه دقيقه کې خاڅمنو بلواکرو ټوټې ټوټې کړې.^{۱۳}

مولانا کشميري ليکلي: «د زرورو افغانانو تېرو تبغونو د نوموړي مړی د هېوکو په ذرو بدل کړ».

دوی يې اوچت وځړول چې ټول يې وويني

له هر ګوټ څخه د وينو سيند بهېده

د ده ټوله شتمني او مال يې په غنيمت کې يوړل

لکه د مني باد چې له ونې څخه پانې ورېژوي^{۱۴}

له دې څخه لږ وخت وروسته مخالفينو په هېواد کې ټولو مشرانو ته يوه اعلاميه ولېږه: «د روژې مبارکې مياشتې د درېيمې سه شنبې په سهار له نورو اتلانو سره چې لکه زمري هنگامه يې جوړه کړې وه، موږ د سکندر برنز پر کور يرغل وکړ. د سپېڅلي او قدیر خدای په فضل، زرو جنگيالي له خپل کمين څخه ښي او کين لوري ته خواره شول او د يو شمېر د پام وړ پرنګيانو سربېره، سکندر برنز او نږدې ۵۰۰ د کنډک پوځيان يې پر تورو باندې په بشپړ ډول نابودۍ او ابدې سزا ته وسپارل».^{۱۵}

د برنز بې سره تنه په واټ کې پرېښودل شوه چې د ښار سږي يې وخوري. د څه کم يوې اونۍ له پاره يې هېڅوک حتی د ليرې کولو له پاره د هغې په فکر کې هم نه وو. بالاخره د برنز ملګری، نايب شريف چې له برنز سره يې ډېر مست ماښامونه تېر کړي وو، خپل يو چوپړيال ور ولېږه چې خوسا شوي پاتې شوني يې په خپله د برنز په باغ کې ښخ کړي.^{۱۶} سېر الکساندر برنز، سرباز، څارگر، ګرځندوی، ديپلومات او له بريا څخه محروم شوی د استازي مرستيال د مړينې پر مهال يوازې ۳۶ کلن و.

خاځمن بلواگر وروسته له دې چې د برنز کور او د جانسن خزانه ته یې اور واچاوه او د دغو دوو کورونو اوسېدونکي یې ووژل، د سنیانو له مرکز عاشقان او عارفان او شوربازار څخه لارل او د شاه زمان د پل خشتي جومات له لارې له پله څخه تېر شول چې نورې نښې ومومي. په عین وخت کې کله چې د چور او گټې خبر خپور شو، د کابل له اطرافو څخه وسلوال قبیلوي خلک ښار ته راتوېې شول. فیض محمد لیکلي: «د شاوخوا سیمو خلک د برنز له وژنې څخه خبر شول او په داسې حال کې چې شاه شجاع او انگرېز افسران لا تر اوسه د یو پلان په جوړولو بوخت وو، په لنډ وخت کې ډېر خلک په ښار کې غونډ شول... دغلزېو پلي عسکرو د ډوډۍ کڅوړې پر شا وې او اسوالو یې د خپلو زینونو په کڅوړو کې اچولې وې. دوی مخکې له دې چې خپل داسې نا اړین څېزونه پر خپلو ځایونو کې پرېږدي، سمدلاسه ښار ته یې اړنکه د ننه شول.»^{۱۷}

مېرمن سېل تېره شپه ناوخته لا د مخه له خپل بام څخه گڼ شمېر وسلوال کوهستاني اسوال ليدلي وو چې د ښار په لور را روان وو. اوس کابل ته له هر لوري او د هر قوم وسلوالو خلکو د لړۍ وياله په سيلاب بدله شوه. ميرزا عطا ليکلي: «عبدالله خان اخکزي او امين الله خان لوکري رضاکارو وسلوالو ته چې له هر لوري په اتڼ، ډولونو او خوښۍ راتلل، ښه راغلاست وويل. دوی يې د اسلامي جگړې په ستندرد له دېوالونو څخه بهر راغونډ کړل او د بريد امر يې ورکړ.»^{۱۸}

په هغه سهار چې د برنز پر هستوګنځي يرغل وشو، د مخالفينو شمېر شاوخوا ۳۰۰ کسه و، خو ۴۸ ساعته وروسته د جنګياليو شمېر چې په ښار کې راټول شوي وو، څه نا څه ۳۰۰۰ کسانو ته اوچت شو، درې اونۍ وروسته د دوی شمېر نږدې يوې بېسارې ۵۰۰۰ زره کسيزې کچې ته ورسېد چې په دې کې بېلابېلې ډلې له بېلابېلو کيلو او انګېزو سره راټولې شوې وې چې پر انګرېزانو يرغل وکړي. لکه څنګه چې دغه بېلابېلې ډلې، چې کله کله سيالي هم وې، جلا جلا راورسېدې، دوی ځان ته بېل کمپونه جوړ کړل: په حقيقت کې او په ځانګړې توګه په پيل کې، انګرېزانو هېڅ کله دا خيال نه کولو چې دغه مخالفين د دوی پر ضد يوه متحده قوه وه. د بارکزيو پلويانو په شاه باغ کې چې د شاه جهان د يو تفريحي باغ مخ په نږېدو پاتې شونی و، ځای ونيو، کوهستاني تاجکانو په دهمزنګ کې کمپ جوړ کړ، سوېلي غلزي د محمد خان په کلا کې غونډ شول او سدوزي پلوه شاهي غوښتونکي، لکه امين الله خان لوګری په زاړه ښار کې ګڼ شمېر درلود. ډېر راغلي خلک سدوزي نڅه ګان نه، بلکې له څه ناڅه ورو ډلو څخه وو: ځينې يې د کابل سوېل او ختيځ ته د درو او غاښيو او د کوه دامن او لوګر نارامه پښتانه وو، خو داسې برېښېدل چې په لمړيو کې دا دوامداره ياغي کوهستانيان وو چې ډېری يې جوړ کړی و. يو کال مخکې دوی د برنز او سېل زيانمنوونکي جزايي کمپيان ډېر اغېزمن کړي وو او اوس نقشبندي پيرانو، په تېره بيا د مير مسجدي خپلوان، مير افتاب هڅولي وو چې له ده سره په ګڼ شمېر کې د نومبر د درېيمې په ماښام راشي. ځيني خلک لکه لوګريان له خپلو مشرانو سره راغلي وو، نور په انفرادي ډول د سني راډيکال علماوو په نارو او همدا راز د لوی لوټ د ګنګوسو په اورېدو راغلل. شاه شجاع وروسته ليکلی چې د ده په باور: «دغه خلک د دين له پاره نه، بلکې د دغې نړۍ د شتمنۍ له پاره راغلي وو چې دوی خپل ژوند

پرې ورکوي او له مرګ څخه وېره نه لري.^{۱۹} خو بې اړنگه، مخالفينو د جهاد يا دين له پاره د جګړې خبرې کولې چې خلک د جګړې له پاره جلب او خپل انقلاب توجه کړي - دا د افغانستان په کورني تاريخ کې څه نا څه يو نوښت و ځکه چې مخکنۍ ډېرې شخړې په خپله د مسلمانانو تر منځ نهېتې. * محمد حسين هراتي ليکلي: «تول اتباع، لوی او کوچني، بډای او بې وزله، ملکي او پوځي خلکو ته پر قران سوګند ورکول کېده چې د جګړې ملاتړ وکړي.»^{۲۰}

د مخالفينو لمرنۍ نښې د ښار او اډې تر منځ يو شمېر برجونه او کلاوې وې چې انګرېزي بيوروکراتو د زېرمې له پاره غوره کړې وې. هراتي ليکلي: «دغه ټولې کلاوې ښار ته نږدې پرتې وې. چريکانو ته د باغونو او لښتو لړۍ، چې گڼو ونو پوښلې وه، دا کار شونې کړی و چې په اسانۍ دغه کلاوو ته ورنږدې شي.»^{۲۱} د داسې نښو غوره کول تصادفي نه وو: د مخالفينو مشران پوهېدل چې انګرېزان د خپلو اکمالاتو د ساتنې له پاره په اجراتو کې پاتې راغلي وو. دوی خپل اکمالات په اډه کې د ننه نه، بلکې د جعفرخان، نشان خان او محمد شريف په کلاوو کې زېرمه کړي وو. دوی پوه شول چې که دغه کلاوې ويجاړې او يا ونيسي، انګرېزان به يا له لوړې مړه شي او يا به د مهماتو د نه شتون له امله تسليم شي او يا به دغه دواړه وشي؛ نو سمدلاسه د برنز له مړينې وروسته، دوی له ښار څخه ووتل چې کلاوې ويجاړې او زېرمې يې لوت کړي. دوی د جعفر خان کلا ونړوله او اور يې ور واچولو. بيا يې د محمد شريف کلا ته چې اډې ته نږدې وه، مخ کړ او بيا غازيانو د دېوالونو نړولو ته پام واړولو. دوی د مېريانو په څېر د بنسټ په کيندلو پيل وکړ.^{۲۲}

دغه سهار کپتان کالن مکزي په درېيمه کلا کې، د نشان خان کلا، چې د بريد له پاره په نښه شوې وه، وېش شو. دغه کلا د شاه د ځواکونو اکمالاتو ته ځانګړې شوې وه او په کې د نهو مياشتو له پاره اوږه، د څارويو واښه او د انګرېزانو طبي اکمالات زېرمه وو. د کلا يوې خواته کانال او د قزلباشو مرکز، مراد خاني پراته وو او بله خوا يې د شاه باغ سره نښتې وه او د انګرېزانو له اډې څخه يې يوازې څه د پاسه يو ميل واټن درلود. مکزي په ښار کې د اړودور اوازې مخکې اورېدلې وې، خو د غونډ د حسابونو په تصفيه کې ډوب و. نوموړي غوښتل مخکې له دې چې سبا ته د پېښور په لور له مېکناتن سره ملتيا وکړي، دغه محاسبې بشپړې کړي.

ناڅاپه يو برېښ سړی زما مخې ته ودرېد چې پر سر د تورې له دوو ژورو او په مټ او خان کې د دان پور د پنځه گوليو له تپونو په وينو سور و. نوموړی د مېکناتن يو اسوال [سوار] و چې ما ته يې د يو پيغام د سپارلو له پاره رالېږلی و، خو په لاره کې د پاڅونوالو تر بريد لاندې راغلی و. دا ما ته د حالاتو په اړه يو لوی خبرداري و؛ نو سمدلاسه مې د دروازو د امنيت امر وکړ او په عين وخت کې مې د کپتان د کور [چې له کلا څخه په لږ واټن کې پروت و] په پاسني دېوال کې د تيرکښ ايستلو امر وکړ. په دغه کور کې يو بريدمل او نه سپاهيان گمارل شوي وو. په داسې حال کې چې موږ د پورتنیو کارونو په ترسره کولو کې بوخت وو، له ده افغانانو څخه وسلوال وکړي د باغونو له لارې را وپېدل او پر موږ يې ډزې پيل کړې... زما يو کس مړ او بل سخت ټپي شو.

ورپسې، بريدګرو ټول شاه باغ ونيو. که څه هم د مکزي سړيو چې په دوامداره توګه مرګ ژوبله ور اوښته، دوی له کلا څخه تر درانه اور لاندې ونيول خو بېځايه يې نه شواي کړی.

* په دغه سيمه کې د جهاد د کليې د کارونې دوه مخکې بېلګې شته وې. احمدشاه ابدالي دا کليمه پر پنجاب باندې د يرغل د توجه له پاره وکاروله او دوست محمد له رنجيت سېنګ څخه د پېښور په بېرته نيولو کې ترې کار واخيست.

د یو سدوزي په نه شتون کې چې د دوی مشري وکړي، پاڅونوالو بارکزیو ته مخ واړولو. له څو اونیو راهیسې داسې گنګوسې وې چې بالاخره د دوست محمد تر ټولو هوښیار او هوډمن زوی، اکبرخان له بخارا څخه تېستېدلې، خو د ده په نه شتون کې مخالفین اړ شول چې د نوموړي تر ټولو مشر د تره زوی، زمان خان ته ورشي. زمان خان هغه کس و چې موهن لال یې مخکې وژغوره. کله چې نوموړي د پاڅون په هکله لمړی واورېدل، خپل زوی یې چې شجاع نومېده او د شاه شجاع زوی بللی هم و، کېټان ترور ته ولېږه چې د مرستې وړاندیز ورته وکړي.^{۲۸} اوس بې چي کتل د تلي کومه

خو درنېږي، نوموړي د پاڅون مشري ومنله او مېکناتين ته يې په ادب وليکل چې «که څه هم خوښه يې نه وه، خو مشري يې ځکه ومنله چې د ډېر تاوتريخوالي مخه ونيسي». ده وويل چې حاضر دی چې د شاه شجاع وزير شي او د خبرو اترو په وسيله په سوله ييزه توګه د انګرېزانو وتلو ته لاره هواره کړي. ناخوښ هراتي ليکلي: «دوی محمد زمان خان د خپل مشر په توګه وټاکه. نوموړی په «بډای کوچي» نومور دی، يو اطرافي ځېن اوس په کابل کې تر ټولو ډېر واکمن شو.»^{۲۹}

د پاڅون دوه رښتيني مشران هېر نه شول: امين الله لوګری د محمد زمان نايب وټاکل شو، (دغه لقب يې په وياړ د خپل ژوند تر پايه وساته) او عبدالله خان اخکزی د مخالفو وسلوالو د اعلي سرقوماندان دنده واخيسته. ورپسې يوه اعلاميه خپره شوه: «نواب زمان خان بارکزی، غازي، په نرمۍ او مهربانۍ کې د وخت گل، او په ديني سربښندنه کې د پېر حيرت، د ټولو قومونو مسلمانانو له خوا د ايماندارو امير او د مجاهدينو امام وټاکل شو او ټولو په دغه لقب ومانه.»^{۳۰} له دې څخه لږ وخت وروسته، ملايان او ملنګان د ښار واټونو ته راووتل، ډولونه يې وهل او په رسمي توګه يې جهاد اعلان کړ.

مخکې له دې چې پاڅون نور هم پياوړی شي، په بالاحصار کې شاه شجاع د يو چټک غبرګون په حياتي ارزښت پوهېده. نوموړی مېکناتين ته هک پک و چې ولې ځوابي بريد نه کوي: د نوموړي نه يوازې چوپټيا، بلکې د سولې په وخت کې د ده ناپ چې د افغان دولت هره دقيقه يې اداره کوله، له اوسني حالت سره په نېغ ټکر کې وو، خو په ښار کې له وېرې څخه له ډک وضعيت سره موازي، په اډه کې انګرېز مشرتابه په عجيبه توګه کرار ناست و. داسې لکه چې وېرې کنګل کړی وي. هراتي ليکلي: «اعلحضرت بالاخره خپل سرمشري په اډه کې مېکناتين ته له دغه پيغام سره ولېږه: «اوس ځنډ يا کرار ناستي ته وخت نه شته. سمدلاسه عسکر ولېږه چې ښار له ټولو خواوو کلابند کړي او مخکې له دې چې نه کنټرولېدونکې کچې ته ورسېږي، دغه بلوا وځي. مشران يې ونيسه مخکې له دې چې بشپړ نظم پيدا کړي، دا کار تر اوسه هم شونی دی.» هراتي زياتوي:

له بده مرغه د مېکناتين په اند اعلحضرت هسې بې کچې وارخطا و؛ نو يوازې د سپاهيانو يو بلوک يې له توپونو سره بالاحصار ته ولېږه چې اعلحضرت ته سکون ورکړي. اعلحضرت يو ځل بيا يو بيرنۍ پيغام وروولېږه: «موږ په حاضر وخت کې د بالاحصار په کلا کې پوره خوندي يو، خو تر ټولو اړين د ښار امنيت دی چې بايد سملاسي بېرته راوستل شي او که نه، دغه ياغي سړي به هېڅ کله اېل نه شي!» د مېکناتين يوازینی ځواب دا و: «ولې دومره بېرته؟» که مېکناتين د اعلحضرت مشوره منلې وای او سمدلاسه يې مناسب انګرېز عسکر له هرې خوا د ښار د کلابندۍ له پاره لېږلی وای او د مشرانو د کورونو په سوځولو يې نورو ته د عبرت درس ورکړی وای، دې به د خدای وېره د بلواګرو په سترګو کې ننه ايستلې وای او نظم به بېرته راغلی وای! خو په دغه حالاتو کې، مېکناتين زرغی* و او اعلحضرت يوازې د خپلو ساتونکو يوه وره ډله درلوده؛ نو د مېکناتين خوښې ته يې سر تپت کړ.^{۳۱}

په اډه کې انګرېز عيني شاهدانو ليکلي چې مېکناتين د خپل مرستيال له ډاروونکې وژنې سره سره، په کومه کچه د حالاتو د جدیت په اړه غلطه ارزونه وکړه. وينسنټ ايير ليکلي: «مېکناتين په پيل کې پاڅون جدي ونه ګڼلو او زموږ پر وړاندې د عامه خلکو د احساساتو په اړه د ده څرګندونو نه يوازې خان بلکې جنرال هم دوکه کولو، خو ناوړه

* زرغی: زړه نازړه

دغه فلج والی و چې د ناراضه مشرانو نابېره اعتراض ته یې لاره هواره کړه - انګرېز مشرانو خیال درلود چې دغه اعتراض د ځاخ یوه بې اسرې څرګندونه ده، نه د یو لوی پاڅون ناره - چې خلک د اسلام له جنډې لاندې سره یو کړي او په نولسمه پېړۍ کې هر چېرته انګرېزان په خپله امپراتورۍ کې له یوې خطرناکې ننګونې سره مخ کړي. په دې اړه لارنس داسې پایله لیکلې: «کومه زرغي او بې وسي چې په پوځي شورا کې واکمنه وه، د هغو خلکو زړونه یې له کاره ایستلي وو چې باید په سېکمنتیا او پرېکندتوب یې اقدام کړی وای. د دوی د خواشینوونکي بې زړه توب له کبله، یوه ناڅاپي بلوا چې سمدستي د یوه کوچني ځواک په ګمارلو خپل کېدای شوی، په یوه داسې پاڅون بدله شوه چې یو زړور پوځ یې له تباهی سره مخ کړ.»^{۳۶}

شاه شجاع چې د ماښام په ترڅ کې خپل متحدین حتی په ډېره ناهیلۍ کې په ډوبېدو لیدل، د دوی د خوشحالی له پاره یې د ماښامنی مېلمستیا وړاندیز وکړ، خو دغه وړاندیز ته ځواب سوړ و. افسرانو په ځواب کې وویل چې دوی به څنګه مېلمستیا ته ځي، حال دا چې د دوی تشریفات یونیفورم په اډه کې پاتې دی؟^{۳۷} که څه هم کابل په اور کې سوځېده او د دوی دریځ هره دقیقه کمزوری کېده، انګرېز افسران د مناسبو تشریفاتو ادابو په رعایت کې تر پایه هوډمن وو.

الدېډ پاتېنګر د نومبر د درېیمې په سهار مخ په تېرا کېدو و. نوموړی یوازې له سلو عسکرو سره په یوه مضبوطه شوې محوطه کې کمارل شوی و. دا په حقیقت کې د کابل شمال ته د ۶۰ کیلو په واټن کې په لغمانی Laghmani کې د یوې غونډۍ پر سر یو کاروان‌سرای و. همدا راز دغه تانیه په چاریکار کې له انګرېزي بارکونو څخه، چېرته چې د کوهستان له پاره اداري واحد جوړ شوی و، په لنډ واټن کې پرته وه. اوس ګڼ شمېر کوهستانیان چې ښه په وسلو سمبال وو، د ده اوچت هستوګنځي شاوخوا ته غونډ شوي وو، ظاهراً دغه خلک په دې موخه راټول شوي وو چې د نجراب د سیمې ناراضه مشران چې په ۱۸۴۰ کال کې بغاوت ته اړ شوي وو او د سېل جزایي عملیاتو سخت زیانمن کړي وو، د پاتېنګر له ادارې سره پخلا کړي، خو پاتېنګر په ټینګه دا احساسول چې هر څه سم نه ښکاري. نوموړي وروسته لیکلي:

او کله چې دوی [د مخالفینو مشران]، چې د [کوهستان د مخالفینو د مشر] میر مسجدي لښکر ورڅخه جوړ و، پر کلاوو باندې برید رد کړ، زه یو لږ احتیاطي کړنو ته وهڅېدم چې د یوې نابېره پېښې پر وړاندې له خپل ځای څخه دفاع وکړای شم، خو لکه څنګه چې د خپلې بدګمانۍ ښودنه هوښیار کار نه و، زه اړ شوم چې نیمه تدابیر ونیسم... په درېیمه ورځ زما د هستوګنځي شاوخوا د خلکو شمېر په خطر ناکه توګه ډېر شو او زه اړ شوم چې [د کلا] برجونو ته عسکر ولېږم. سهار هغه مشرانو چې نجرابیان یې راوستلي وو، لېوال وو چې زه د دوی له ملګرو سره وګورم، خو هغو نورو نجرابیانو چې له دوی څخه لږ موده مخکې راغلي وو، د ډالیو غوښتنه کوله او په نه ترلاسه کولو کې یې ناراضه وو. ما دوی ته یو شمېر پیغامونه لېږلي وو چې که دوی هغه څه ترسره کړي چې ما ورته اشاره کړې وه، زه به نه یوازې ډالی ورکړم بلکې له پاچا څخه به اعزازي جامې هم ورته راوړم.

وروسته، د پاتېنګر مرستیال، بریدمن چارلس رټري* دوی ته چې ۳۰ یارډه* وړاندې په رېبل شوي پټي کې ناست وو، د ستړي مښي له پاره ورځي. کورخه حوالدار، موتي رام دغه پېښه داسې بیان کړې: «ښاغلی رټري چې د یوې افغان قوې قوماندان یې په لاس کې وه، وهڅول شو چې د خدمت له پاره نوي جلیبیا معاینه کړي چې دوی ورسره راوستلي وو. دغه کسان پر اسونو سپاره وو. کله چې رټري د دوی معاینه کوله، دوی له ښی او کیڼې خوا د ده په لور ورغلل او ترې چاپېر شول. بیا یې په تومانیچه وویشت.» په عین وخت کې، کله چې پاتېنګر له یو شمېر نجرابي مشرانو سره خبرې کولې، د

* چارلس رټري د انځورګر جېمز رټري، چې د جګړې ډېر نوموړ شوي انځورونه یې کاپلي، ورور و.

* یو یارد ۰،۹۱ متره دی. (ژباړن)

* دغه بارکونه تر اوسه شته او په بگرام کې د امریکا له هوایی اډې څخه په لنډ واټن کې پراته دي.

خپله تنده ماته کړي. جګړه په خپله يو وچ کار دی، خو پرته له اوبو جګړه ناشونې ده. کړاو ډېر زيات و... ژر زموږ غېر بوغ شو، شونډې مو وچاوډې، مخونه مو په دورو او لويي سپېره شول او سترګې مو لکه وينې سرې شوې.» هاتن زياتوي:

غرمې ته لږ وخت پاتې و چې ټولې چوڼۍ اله کوي پيل کړه. ما ته وويل شول چې د کابل له لوري يوه ډله سړي را روان ښکاري. زه سمدلاسه لارم چې ويې وينم. ما بې اړنګه وليدل، خو ايا دا تازه دمه مرستندويه ځواک دی چې موږ يې له ډېره وخته په تمه وو او يا دښمن؟ په يقين سره مرستندويه ځواک، ما په تېلسکوپ کې سم وليدل. په سر کې يې اسوال وو، زموږ پنځمه سپره قوه، دا حقيقت د دوی د سپينو خوليو څخه څرګندېده. موږ يو بل ته مبارکي ورکړه او د خوشحالي اوښکې مو له سترګو وپېښې، خو درېغی! ډېر ژر څرګنده شوه چې موږ وغولېدو. د څلوب* عجيبه لوبې موږ د غواوو په يوې پاډې تېرايستو.^{۴۲}

په ټول افغانستان کې همدې ته ورته وضعيت و. ناڅاپه او په چټکۍ هر کلی په دښمن بدل شو. د خيبر غاښي په پشپولاق کې پر يوه ډله څارګر انګرېز عسکرو بريد وشو او دې ته اړ شول چې پېښور ته شاتګ وکړي.^{۴۳} د نومبر په درېيمه د کابل سوبل ته د کپتان کرافورډ Crawford تر مشرۍ لاندې د سپاهيانو يوې کوچنۍ ډلې يو شمېر د افغان مخالفينو نيول شوي مشران له کندهار څخه غزني ته لېږدول. «موږ ټوله شپه مزل وکړ او په لمر ختو کې موشکې Mooshky ته ورسېدو.» دغه خبره د همت بنايه Himat Baniyah په نوم يو سپاهي کړې چې له پېښې وروسته په پوځي محکمه کې يې پوښتنو ته ځواب ويلو. نوموړی زياتوي:

د سهار شاوخوا اته بجې د موشکې او څېرمه کليو خلک غونډ شول او ناڅاپه څه نا څه ۵۰۰ خلک چې په چقمقي ټوپکو او تورو سمبال وو، پر موږ په ډېر شور راغلل. زموږ ډېر کسان يې ووژل او پاتې کسان مو وتښتېدل. موږ ټول له يو بل څخه جلا شوي وو، يو په يوه کلا کې او بل په بله کې. ما واورېدل چې بريدمن کرافورډ تر موني Mooni پورې رسېدلی و. کله چې دغه ۵۰۰ خلک پر موږ راغلل، له ما څخه يې هر څه واخيستل، حق زما جامې يې هم يووړې. له دې وروسته زه په لږ لنډ واټن کې وتښتېدم. په پنځو بجو دوو اسوالو زه پيدا کړم او ويې نيولم. بيا يې د اسير په څېر د غرده Ghardeh په نوم يوې کلا ته بوتلم.^{۴۴}

لنډه موده وروسته د غلزيو يوې لويې قوې غزني کلابند کړ. يوازې کندهار د جنرال نايټ د ځکو سترګو لاندې ارامه و. نوموړي ليکلي: «زه به د کابل ملګرو په څېر په خوب کې کير نه شم. د هېواد د دغه برخې د خونديتوب له پاره ما هر راز تاييا نيولې ده.»^{۴۵}

خو په همدې وخت کې په کابل کې د دوو هغو حياتي کلاوو کلابندي نوره هم ټينګېده چې زېرمتونونه په کې وو. د کپتان ترور برج لرونکی کور د شاه د زېرمتون کلا ته مخامخ پروت و. د نومبر په درېيم وروسته له دې چې دی له خپلې کورنۍ سره له شاتنې دروازې په تياره کې وتښتېد، سمدلاسه مخالفينو يې پر کور يرغل وکړ. که څه هم په دغه کلاوو کې د ټول ژمي له پاره انګرېزانو ته خوراکه اکمالات راغونډ شوي وو، خو نه الفښتون او نه مېکناټن عسکر ور ولېږل

* څلوب: سراب: هغه حالت چې په گرمۍ کې له ليرې واټن څخه په دښته يا د سړک پر سر اوبه ښکاري.

جنرال شلتن نور اغېزمن نه و. موهن لال ليکلي: «شلتن له پيل څخه دومره ډېر بې اسرې ښکارېده چې پر هر جنګيالي يې زهرجن اثر واچاوه.»^{۴۷} جورج لارنس په دې اړه همغږی و او ليکلي يې دي: «که څه هم له شلتن سره د هغه قوې په پرتله ډېر ځواک و چې په رڼا ورځ يې د قلات پر کلا يرغل وکړ او وېي نيوه، خو نوموړی په بشپړه توګه هېڅ ونه خوځېد او حتی د [زړه مغول] شاه باغ او همدارنګه د محمد شريف کلا ته [چې اډه لاندې ورته پرته وه] چې ساتل يې په وضاحت اړين وو، هېڅ پام ونه کړ که څه هم دوی زموږ تر منځ پرتې وې او پر زېرمتونونو د پوځ پايښت تړلی و.»^{۴۸}

د نومېر په څلورم د شاه شجاع د ځواکونو د تنخواوو معتمد هيو جانسن، الفنسټون ته ورغی او وضعیت يې په ډېر وضاحت ورته بيان کړ. نوموړي جنرال ته وويل چې «په اډه کې يوازې د دوو ورځو له پاره خوراکه توکي پاتې دي... او په څېرمه کلاوو کې د دښمن د شتون له امله نه شي کولی په شاوخوا سيمو کې څه وپېري. که چېرې د هر راز خطر په منلو سره زېرمتونونه خوندي ونه ساتل شي؛ نو د لوړې له کبله زموږ د ځواکونو تباهي [خامخا] ده». الفنسټون زړه نا زړه د جانسن شننه ومنله، او د کلا دفاع کوونکي، اېنسېن وارن Ensign Warren ته يې پيغام ولېږه چې د شپې په دوو بجو به مرستندويه قوا ورولېږل شي. وارن د بومي پلې قوې افسر و. دی يو ارامه او د پرېکنده زړورتيا څښتن و، خبرې به يې لږ کولې او په خپل کار پسې به له دوه کوچيانې سپيانو سره روان و، خو الفنسټون خپله ژمنه پوره نه کړه که څه هم وارن يو لړ استونې ور ولېږلې چې د سملاسي مرستې غوښتنې يې په کې کړې وې او ورته ويل يې چې که پرته له ځنډه مرسته ور ونه لېږل شي، د خپلو مورچلونو پرېښودلو ته به اړ شي. نوموړي په پيل کې ۷۰ عسکر درلودل چې ډېر يې وتښتېدل. سبا سهار په پنځو بجو د زېرمتون کلا بلاخره پرېښودل شوه. وارن او ورسره لږ شمېر عسکرو يې په زړورتيا د الفنسټون له ژمنې څخه وروسته، پوره درې ساعته نور هم په کلا کې پاتې شوي وو. مېرمن سېل ليکلي: «ورپسې دښمن سمدلاسه کلا ونيوله او موږ يې د پايښت له [کابو] يوازينۍ وسيلې څخه محروم کړو.»

اوس يوازې يو د اکمالاتو انګرېزي مرکز پاتې و. د کالن مکزي تر قوماندې لاندې د نشان خان کلا چې د شاه شجاع د قوې له پاره پرېمانه اکمالات په کې راغونډ کړل شوي وو. لکه څنګه چې مکزي ليکلي: «عسکرو له سنجونو څخه د تروړ د زېرمتون د لوبت صحنه په پرېشاني کتله او دښمن د کلا په سر کې چې زما دفاعي ليکه لاندې ورته پرته وه، موضع ونيوله. دوی په خپلو تور توپکو داسې کره ښه ویشته چې زه دې ته اړ شوم چې لوېديځه دفاعي کرښه پرېږدم.» نوموړی زياتوي:

زه به په خاپوړو په خو زينو كې پورته شوم او يو په يو به مې په چټكۍ له دروازې څخه هغه برج ته وكتل چې كمزوري كېده. كله چې يو ځل بيا د برج ليدو ته لاړم، زما يو عسكر راته وويل چې يو افغان له مخامخ تېر كش څخه نښه نيسي، ما چې مخ و واړولو، د عسكر سترگه څيرې او ټنډه يې په مردكې غاړ، زما له پښو سره مړ ولويد... ماسينين، دښمن د دېوال يوه لويه برخه پر مور ونړوله

چې ټوټو يې زموږ د يو برج پاسنی برخه ولر زوله. زموږ د وروستيو مهماتو بشپړه ناکاري، ناهيلي زياته کړه... افغانانو د سوند لري راوړل او د اوږدو لړکيو په سر کې يې احتراقي څېزونه اېښي وو. د سوند لري يې د دېوال په بېخ کې کېښودل چې زما دروازه وسوځوي.

اوس د مکزي ځينو اسوالو په «يو ډول نيمه بغاوت» پيل وکړ او غوښتل يې چې پر اسونو وتېښي: «زه له يو دوه ميله ټوپک سره دوی ته ورغلم چې دغه هڅه يې شنډه کړم. مرمی مې په ټوپک کې تېره کړه او دوی ته مې امر وکړ چې دروازه بنده کړي او گواښ مې وکړ چې نه اطاعت کوونکي به وولم. دوی ته زما پرېکندتوب څرگند شو ځکه چې زه مرګ ته چمتو وم؛ نو دوی مې اطاعت ته سر تپت کړ.» ماښام ته چې مکزي او سړيو يې «پرته له دمې شاوخوا ۴۸ ساعته کار او جګړه» کړې وه، له بريده وتلي ستومانه وو:

زه د خپلو وطنوالو له خوا په ښکاره توګه بشپړې نابودۍ ته پرېښودل شوم، خو زما افغان پلويان تر پايه په کلکه راسره وو که څه هم دوی ته ډېر هڅوونکي وړانديزونه وشول چې له ما سره خيانت وکړي. کله چې بالاخره حتی د يو ډل له پاره د مرميو قحطي راباندې راغله، حسن خان [د مکزي افغان تورټوپکوالو قوماندان] ما ته راغی او وېي ويل: «زما په اند موږ خپله دنده ترسره کړه. که ته دا اړينه بولې چې موږ دلته مړه شو؛ نو موږ چمتو يو، خو فکر کوم چې موږ هر څه وکړل.»^{۴۹}

ورپسې مکزي ومنله چې د شاتګ له پاره تياری ونيسي. د روژې مياشت وه؛ نو دوی پلان جوړ کړ چې وروسته له لمرلوېدو څخه چې د کلابند کوونکو د روژه ماتي وخت وي، سمدلاسه وتېښي. د حسن خان افغان ښه ويشتونکي تورټوپکوال به مخکې روان وي او ورپسې به ټپيان په سملاسي جوړو شوو تذکرو کې له ښځو او ماشومانو سره يو ځای لېږدول کېږي او په اخر کې به مکزي روان وي. پلان داسې و چې له کليو څخه ليرې د کانال لاره تر هغه وخته ونيسي تر څو يې چې اده تر سترګو شي او بيا به په پټيو کې د اډې په لور ځي. ټول بکسونه او خوراکه اکمالاتي توکي به پرېښودل کېږي.^{۵۰}

د تېښتې امر اسانه خو ترسره کول يې سخت وو. مکزي ليکلي:

په ټوليزه توګه، د شپې شاتګ له مصيبت څخه ډک وي او څرګنده شوه چې زموږ شاتګ هم مستثنی نه و. زما رت امر ته چې ټول کالي او بکسونه بايد پرېښودل شي، غوږ ونه نيول شو. ډېرو بېوزلو ښځو خپل شته پر خپلو اوږو وړل او ماشومان يې په پښو روان کړي وو. د دوی ژړا زموږ د برېښېدو خطر زياتولو. زه د ښځو منځ ته لاړم چې د خپل امر په اطاعت ځان ډاډه کړم، يوه ځوانه ۱۶ يا ۱۸ کلنه ګورځه نجلۍ چې خپله اوږده لمن يې د پښو تر منځ شا ته تېره او بيا پر ملا تړلې وه او پر کمربند کې يې توره ورکړې وه، زما مخې ته ودرېده او خپل ټول شته يې زما له پښو سره وغورځول او راته وېي ويل: «صاحبه، تا سمه خبره وکړه، ژوند تر شتمنۍ بهر دی.» نوموړې يو ښايسته مخلوق و، سپين مخ او غټې تورې سترګې، کالي يې تر ځان تاو کړي او اندامونه يې خلاص وو، د ژوند يو انځور، روح او انرژي. بيا مې هېڅ کله ونه لیده او وېرېرم چې يا به وژل شوې او يا به په همغه شپه يرغمل نيول شوې وي.

مخکې له دې چې دوی يو ميل مخ ته لاړ شي، ډزي پيل شوې. د مکزي ډله ډېر ژر له تورټوپکوالو څخه چې مخکې روان وو، بېله شوه او دی په خپله له يو چپراسې او دوه اسوالو سره د ښځو او ماشونو په منځ کې چې چينې يې وهلې، يوازې پاتې شو او تر سختو ډزو لاندې و. لږ شېبه وروسته کلابند شو. ده لمړی فکر وکړ چې خپل کسان يې دي، خو «دوی ډېر ژر زما تېروتنې ته په دغه ناره پام کړ: «پرنيکی دی» او په تورو او چرو يې راباندې بريد وکړ.» مکزي خپل اس چو او گرد يې تاو کړ.

مېرمن سېل په وضاحت د پېښې په جدیت داسې لیکلي: «دغه حالت دښمن ته نه یوازې باور بلکې ډېر لوټ هم ور په برخه کړ او د ارواپایانو په منځ کې چې خپل شراب یې له لاسه وتلي وو، ډېره کرکه رامنځ ته کړه. تر ټولو لوی زیان د طبي اکمالاتو، د ناروغانو له پاره څانګو، د ونو له رېښو څخه جوړه شوې نشایسته، واین او شمپاین له لاسه ورکول وو.»^{۵۴} څو اونۍ وروسته کله چې د پېښې خبر جورج براد فوټ ته د جلال اباد په کلابند ښار کې ورسېد، په

خپله يادليکچه کې يې ځاځمنه يادونه کړې:

کالن مکزی د ښار په لمن کې په يوه زړه کلا کې و. دوه ورځې يې جګړه وکړه او بيا وتوانېد چې هغه لوی ځواک ته ځان ورسوي کوم چې بايد ده ته يې ځان رسولی وای. نوموړي خپل ټول سړي او د ښځو او ماشومانو کڼه کونه په خوندي توګه ادې ته راوستل او په خپله دوه ځايه په توره ټپي شو، داسي اتلولي هېڅ کله نه وه ترسره شوې. له خپګان څخه ډک ماشومان او ښځې د هماغه وخت وروسته ترې تام او يا په مړيتوب او وينځتوب ونيول شول ځکه چې ۵۰۰ پوځيانو هغه څه ونه شوای کړی چې ده له پنځوسو کسانو سره ترسره کړل.^{۵۵}

په کلابند شوې اډه کې لوړه ډېر ژر پيل شوه. عسکرو ته نيمه څيره ورکول کېده، خو لکه دوه کاله مخکې د بولان د مارش په بهير کې، دلته هم لمړی د ادې ملکي وګړي او بار وړونکي څاروي وکړېدل. يوه اونۍ وروسته جانسن په خپله يادليکچه کې ليکلي: «زموږ څاروي له څو ورځو راهيسې له لوړې سره مخ دي. نه د وښو يو خسرۍ، نه د بوسو يو خلی او نه يوه دانه ترلاسه کېدای شي.»^{۵۶} زېرمه شوې وربښې د ادې ملکي وګړو ته په څيره ورکول کېږي. دوی ته د ورځې يوازې د کيلو يوه پر څلورمه برخه ورکول کېږي. زموږ څاروي د ونو په منډرکيو*، ځانګو او پوستکو پايي او د بار وړلو توان نه لري.^{۵۷} يوه اونۍ وروسته وضعيت نور هم خراب شو: «له تېرو دوو ورځو راهيسې، زموږ د ادې ملکي وګړي د خوړلو له پاره هېڅ نه لري پرته له دې چې د هغه مړو اوښانو او اسونو مرداره وخوري چې له لوړې مړه شوي وو. منډرکي او د ونو پوستکي ته نور لاس رسى نه شته. په اډه کې ټولې ونې لوڅې لغړې دي.»^{۵۸}

جانسن په چټکۍ د خوراکي توکو يوازينۍ سرچينه پيدا کړه. د صوفي زيارت په کلي، بي بي مهرو کې چې انګرېزانو د بې مارو په نوم پېژانده** او له ادې څخه نيم ميل شمال ته پر يوه ټيټه غونډۍ پروت او د ادې شاتنۍ برخه لاندې ورته پرته وه، نوموړي له يوه مشر سره يوه سودا وکړه او لږ اوږه ادې ته راوړل شول، خو دې يوازې د څو ورځو اړتيا پوره کوله.^{۵۹} سړې هوا کړاو نور هم زيات کړ او د ژمي لمړنۍ واورې پر ځمکه سپين گرد غوړولی و. په همدغه وخت کې مخالفينو په هغه توپونو چې په ښار او د زېرمتونونو په کلاوو کې يې نيولي وو، د ادې پر بمبارۍ پيل وکړ، خو په بمبارۍ کې مېتود او ښه وړتيا نه وه او د ټولې جګړې په بهير کې افغانانو د توپچي په پيدا کولو کې ستونزې درلودې، خو په اډه کې د اټکلي گوليو لګېدل د کلابند عسکرو وېره ډېروله.

د توپونو د ډزو سربېره، د محمد شريف له کلا څخه چې مخالفينو نېولي وه، د دان پورو اړاېي هم پر اډه پيل شوې. له دغه کلا څخه د ادې دروازه مخامخ ښکارېده او څنګ ته يې د ښار سړک پروت و چې افغانانو پرته له مقاومت څخه

* د غلزيو يوه دنده اډې ته د غلې او وښو برابرول وو، خو کله چې مېکناټن پر دوی باندي اعانه ودروله، دوی په خواب کې اډې ته د دغه اکمالاتو برابرول ودرول.

* منډرکي: د ونې ښاخ

** دغه کلی او زيارت تر اوسه شته چې د هوايي ډګر واټ ته پاس پروت دی او د ايساف لويه اډه او د رېک په کڅوړو پټ د امريکا سفارت ترې لاندې ښکارېږي.

ونیو. همدا راز په نیول شوې کلا کې افغانانو سمدستي تیرکش وایستل شو د اډې له اصلي دروازې څخه د انګرېزانو د هر چاپک برید هڅه په دزو شنډه کړې. د نومبر په شپږم، الفنسټون د انګرېزانو د مقاومت مخه نوره هم ونيوه او د افغانانو د دزو په ځواب کې یې ډزې په دې دلیل منع کړې چې د شکمې مېرمن سېل د لیکنې پر بنسټ: «باروت لږ دي، حال دا چې په هغه وخت کې یې د دوولسو میاشتو کلابندی ته بسنه کوله.»^{۵۹}

اوس ټولو ته څرګنده وه چې الفنسټون ټول په خطر کې اچولي. مېرمن سېل لیکلي: «خلک بې اړنګه وایي چې دغه مشر باید ګوښه کړل شي. د څوارګي جنرال پام بېلابېلو وړاندې شوو نظریو مغشوش کړی او هغه بده ناروغي چې دی ترې کپېږي، د ده ځواک کمزوری کړی. ډېر د غندنې وړ شورماشور روان دی: د شاتګ په اړه خبرې، او پایله یې چې مسلمان عسکر به له پوځ څخه وتېښتي پر خلکو بد اغېز کوي.»^{۶۰} دې په رښتیا حقیقت درلود: د ناڅاپي باور بایلل او د مشرتابه نه شتون، عسکر هک پک او په وېره کې اچولي وو. سپاهي سیتا رام لیکلي: «د پوځ روحیه ډېره ټیټه وه. هر چېرته جګړه روانه وه او لکه څنګه چې اروپایي عسکرو ته سمه ډوډۍ نه وه، دوی خپله روحیه بایلوله او داسې جګړه چې دوی پخوا کوله، اوس یې نه کوله.» حالت نور هم خراب شو.

یخني دومره ډېره شوه چې د پوځ هغه برخه یې نږدې له کاره وایستله چې له سپاهیانو څخه جوړه وه... مور شپه او ورځ د توپونو له دزو څخه خورېدو. داسې برېښېدل چې د دښمن شمېر په زرګونو ډېرېده او د دوی اوږدو چقمقي توپکو په اوږده واټن کې زموږ دان پور توپک بې اغېزې کړي وو. که څه هم دوی د یو منظم یرغل پر وړاندې درېدلې نه شوای، خو د دېوالونو، کورونو او داسې نورو ځایونو تر شا ډزو یې مور ډېر کړولو... ټول پوځ په یو خواشینوونکي وضعیت کې و... د خوراکه توکو بیه د لېونتوب کچې ته رسېدلې وه او هر څوک له ناوړه رېږو سره لاس او کړېوان وو. ما ډېر صاحبان ولیدل چې د رېږو او کړاوونو له امله یې ژړل او خپل مشران او جنرالان یې د دغسې شرمېدنې په هکله کرمول. دوی به ویل چې د دوی مشران ډېر زاړه او په حقیقت کې بې کټ دي.^{۶۱}

دا چې الفنسټون د معیوبوونکي روماتیزم او پرله پسې ماتو له امله په ژور خپګان کې ډوب شوی و، مېکناتین د نومبر په نهم پرېکړه وکړه چې د ده د ځای ناستی له پاره شلټن له بالاحصار څخه راوړي. دا یوه بله غلطۍ وه. شلټن نه یوازې کټ مټ د الفنسټون په څېر بې ارادې و بلکې د انګرېزانو د دریځ په ناهیلي قانع و. کالن مکزي لیکلي: «ده نه مرسته او نه هوساینه راوسته او په ښکاره یې د شاتګ خبرې کولې.» کله چې راورسېد، مکزي په خندا ترې وپوښتل چې څنګه دی. ده په ځواب کې وویل: «په تن کې ډېر ښه.» مکزي وویل: «ښه، په داسې سختو حالاتو کې دا هم غنیمت دی.»

برید جنرال په ډېره غمجنه ونګه مخ وړ واړولو او داسې یې وویل: «له خاورو جوړ یې او خاورو ته به ځي.»^{۶۲}

د شلټن راتګ انګرېزي جګپوړې قوماندې هم ووبښله. مېکناتین په دې باور و چې دا د چوڼۍ دنده ده چې په هره بیه له خپل موقعیت څخه باید دفاع وکړي په داسې حال کې چې شلټن جلال اباد ته پر شاتګ ټینګار کولو. وېنسټ اییر لیکلي: «د داسې حیاتي موضوع په اړه د نظریو توپیر خواشینوونکې پایلې رامنځ ته کړې. دغه توپیر، جنرال په اړین وخت کې د همغږۍ له اغېز څخه محروم کړ.»^{۶۳}

اډې ته د شلټن غوښتنه په بالاحصار کې د انګرېزانو د نه شتون او د یوې مضبوطې او په اکمالاتو بسیا کلا د پرېښودنې په مانا وه. د اډې د دریځ کمزورتیا هر چا ته څرګنده وه. ښايي یوه ډېره ښه ستراتیژي به دا وای چې اډه پرېښودل شوې وی او عسکر بالاحصار ته لېږدول شوي وای. مکزي په دې اند و: «که څه هم موږ له لوړې سره مخ وو او اسونه او اوبښان مو خوړل، خو که بالاحصار ته لېږدېدلي وای، موږ تر یو کال پورې خپله دفاع کولای شوی؛ د

دوو اونیو په ترڅ کې به پاڅون په کرار شوی وای. دا یوه داسې مضبوطه کلا وه چې ټول ښار لاندې ورته پروت و او د مخالفینو د بشپړې قوې پر وړاندې درېدلې شوی، خو هېڅ شي قوماندانان دې ته ونه هڅول چې هلته لېږد وکړي.»^{۶۴} د کلا د بنسټیزې دفاع په کمزورتیا هېڅوک دومره نه پوهېدل لکه بریدمن سترېت ځکه چې ده ډیزان کړې وه. دا چې هر څه سم مخ ته نه تلل، نوموړی اندېښنو کابو لېونی کړی و؛ نو د ناروغۍ له کټ څخه اوچت او په پای جامه کې راووت او په وار وار یې قوماندانانو ته پیغامونه ولېږل چې د شاه شجاع له لرغونې کلا څخه باید نه یوازې شته پوځیان را ونه غوښتل شي بلکې اده هم باید هلته ولېږل شي. مېرمن سېل په خپله یادلیکچه کې لیکلي: «که چېرې د سترېت مشورې ته غوږ نیول شوی وای، د پرېمانه مهماتو له لېږد څخه وروسته به موږ ټولو یوه شپه له هغه څه سره چې پر اسونو وړل کېدای شوی، په زړورتیا د بالاحصار په لور مارش کړی وای. هلته به موږ د مېشتو خلکو په کورونو کې اوسېدلو (که څه هم زما په اند هوساینه به نه وای). دوی د ژمي له پاره خپلې غلې او نورې اړتیاوې پوره کړې وې؛ نو موږ به په هره بیه ورڅخه پرودنه کوله او په دې توګه موږ د ټول افغانستان پر وړاندې د ډېر وخت له پاره پاتې کېدای شوی.»^{۶۵} خو د سترېت د پلان په ځواب کې قوماندانانو وویل: «اده ځنګه پرېښودی شو په داسې حال کې چې موږ ډېر لګښت ورباندې کړی؟»

د شلټن له تګ څخه وروسته، شجاع د خپلو پاتې عسکرو او په دوی پورې تړلو له څو انګرېزانو سره په بالاحصار کې یوازې پرېښودل شو. د مېرمن سېل د لیکنو پر بنسټ:

[دی] د خپل حرمسرای له دراوژې سره هستوګن شو او د کلابندۍ په ټول بهیر کې هملته پاتې شو. ټوله ورځ به په کرکۍ کې چې اده ترې ښه ښکارېده، ناست و. تېلسکوپ به یې په لاس کې او په اندېښنه به یې د پېښو ننداره کوله. په ناهیلۍ او خپګان کې ډوب و. د څه وخت له پاره یې ټول شاهي تشریفات پرېښودل او له افسرانو څخه یې غوښتل چې له څنګ سره یې په څوکی کېښي. مزاج به یې له ډېر خپګان څخه ناڅاپه په خوښۍ او له خوښۍ څخه خپګان ته بدلهېدلو.^{۶۶}

د نومبر په دویمه اونۍ په بالاحصار او د اډې په شاوخوا کلاوو کې انګرېزي تانې یا له لاسه ووتې او یا پرېښودل شوې او جګړې په بي بي مهرو کې تمرکز وکړ. دا هغه ځای و چې د ناچارو انګرېزانو وروستی اکمالاتي سرچینه ګرځېدلی و. دلته د کلاوو په شاوخوا کې چې کلی او اده لاندې ورته پراته وو یو لړ بې پایلې جګړې وشوې. د نومبر په لسمه، یاغیانو چې په شمېر کې «له مېړیانو او ملخو ډېر وو»، د غونډیو دواړه غاړې ونيولې او د کلابندۍ کړۍ یې انګرېزانو ته تنګه کړه. همدارنګه د مخامخ غونډۍ پر سر یې د رګاب باشي په نوم کلا ونيوله.^{۶۷}

مخالفینو درې ورځې وروسته دوه نیول شوي توپونه د خپلو سړیو په وسیله دغه غونډیو ته وخېژول. د پخوا په څېر، شلټن د دې په ځواب کې د کومې کړنې ترسره کول په دې وجه ونه منل چې د ماتې خطر په کې ډېر و. ځاځناک مېکناتین بالاخره وویل: «جنرال، ته دښمن پرېږدې چې تا وننګوي. که تر ماښامه دې برید ونه کړ او دغه دوه توپونه دې ونه نیول، نو ته باید هرې شرمېدنې ته چې پر موږ نازلېږي چمتو اوسې.»^{۶۸} د سهار په سپېدو کې بالاخره شلټن یو لوی لنډ او چټک پلي برید وکړ، خو سمدلاسه یوې غښتلې افغان سپرې قوې چې نېغه د ده د پوځیانو لیکو ته ورننوته، پر

انګرېزانو وکړای شول چې یو توپ سوری او بل اډې ته کش کړي، خو د ۸۰ عسکرو د ژوند او نږدې ۲۰۰ ټپیانو په بیه.^{۷۰} دا په زیاتېدونکې توګه د زرورو او په ځان باورمنو افغانانو پر ضد د تېرا عسکرو اغېزمنتیا ته ښه بېلګه وه.

پاتېنګر او هاتېن، چې دواړو اسونه لرل، وکولای شول چې کابل ته ورسېږي. دوی به له اصلي لارې څخه ليرې د کوهدامن د لوېديځ اړخ په اوږدو کې د شپې له خوا مزل کولو او د ورځې به پتېدل، خو د دوی يوازې څو سپاهيان په دوی پسې ونګونېدل. يو له اسيرانو او ورپسې مرييو څخه حوالدار موتي رام و چې په بې سارې توګه يې د خپل اسير توب بيان پرېښی دی. موتي رام د ډېرو نورو سپاهيانو په پرتله ډېر مخ ته تللی و او داسې ځای اسير شو چې خپل منزل يې تر سترګو کېده. نوموړی ليکلی:

په هغه وخت کې چې جګړه پيل شوه، له موږ سره دوه کورځه فقيران وو چې په افغانستان کې د بېلابېلو هندو زيارتونو د زيارت له پاره راغلي وو. دوی د وسلې او مهماتو غوښتنه کوله. زموږ افسرانو يې غوښته ومنله. دغه څړيسو* او سپېڅلو څېرو په خپلو زروړو کارنامو ټول هک پک کړل. زموږ څخه هېچا د افغانانو په وړاندې دومره ښه جګړه نه شوای کولی لکه دوی چې کوله. موږ ټولو يو ځای د شپې په ترڅ کې تک پيل کړ او پرته له کوم مزاحمت څخه تر يو کلي پورې چې قره باغ ته څېرمه و، ورسېدل. دلته دزې پيل شوې او موږ د سهار تر درې بجو پورې په جګړه مخ ته روان وو، خو دغه مهال زموږ خوځښت دښمن ته ښکاره شو او دوی هره دقيقه په ګڼ شمېر تر موږ چاپېرېدل. سرک د قره باغ په منځ کې تېر شوی و او په دواړو خواوو کې يې دېوالونه او انګورباغونه وو چې افغانانو په کې ليکې جوړې کړې وې. دوی دېرې مرکونې او پرله پسې دزې راباندې وکړې. يو شمېر مړه شوو او بلاخره بشپړه ماته راکړل شوه. د انګورو د يو باغ وړ د سرک يوې غاړې ته وتلی و او زه له همدغه وړه څخه باغ ته په منډه د ننه شوم. يو افغان مې جامو ته لاس واچولو چې ما ونيسي، خو ځان مې ترې خلاص کړ او بيا مې منډه کړې او دې ته مې پام و چې دان پور مې بايد راسره وي. زما په چاټه کې يوازې پنځه ګولۍ پاتې وې.

کله چې انګرېزي اډې ته نږدې کېده، موټي رام پوه شو چې د افغان کلابند کوونکو په منځ کې روان دی. «زه سمدلاسه پوه شوم چې نور نو د تېښتې ټولې هيلې لارې. ما په خپل کمربند کې سل روپۍ لرلې چې د شاه په چوپړ کې مې ټولې کړې وې. دغه پيسې مې خښې کړې او يوه تيره مې په دې موخه ورباندې کېښودله چې بيا يې پيدا کړی شم. ورپسې کرار کېښاستم او دې ته تم وم چې څه به پېښ شي. لنډه شېبه وروسته، د اسوالو يوه ډله چې شمېر يې څه ناڅه ۲۵ کسانو ته رسېده، دغه ځای ته چې زه په کې ناست وم نږدې شول. ځينو يې له پښو او ځينو له اوږو ونیولم.»^{۷۳} افغانانو درې ځلې هڅه وکړه چې په خپله د موټي رام په ټوپک نوموړی وولي، خو ټوپک به بند شو. حوالدار ورته وويل چې مسلمان دی او دا به د خدای رضا نه وي چې ووژل شي. بيا ورڅخه وغوښتل شول چې کليمه ووايي، او ده وويله.

ورپسې زما له ستوني څخه توره ليرې کړل شوه او دوی [خپل مشر] بهاولدين ته بوتلم. زما کوټ، پتلون، د وربښمو دسمال، تومانچه، بوت او ځينې نور توکي يې واخيستل او يوازې يوه جوړه پای جامه يې راته پرېښوده. د کلي خلکو په دومداره توګه په مرک ګواښلم، خو په پای کې بهاولدين ازاد کړم. زه به دوه ميله نه وم تللی چې د سرک پر غاړه يوه سړي چې يوې يې کوله ودرولم. نوموړي په مرک وګواښلم کله چېرې زه يوې ورته ونه کړم. کله چې زه له ده سره وم، هره شېبه به ډېر کېږدم - هوا ډېره سره وه، او ما پرته له خپلې چوڅې څخه بل څه نه لرل چې پر ځان يې واچوم. زه د ورځې بام ته وختم او ما ته داسې څرګنده شوه چې که له مک* څخه څو څښتې ليرې کړم، کېدای شي چې څوک مې ونه ويني او وتښتېدلی شم. ټوله شپه مې همداسې وکړل او وتښتېدم.

خو تېښته يې بيا بريالۍ نه شوه. «زه ښکته د جلال اباد سرک په لور څه نا څه لس ميله لارم چې د يوه سردار زوی چې پلار يې په کابل کې جګړه کوله، په ما پسې څو اسوال راولېږل چې ما ده ته بوځي. د کلي ټول خلک، زاړه او ځوانان، ښځې او نور راغونډ شول او داسې چيغې يې وهلې: «کافر يا پرنګی: مړ يې کړئ، مړ يې کړئ.» خو دغه ځوان مشر له اخ وډب څخه وساتلم او راته وپې ويل چې اس يې بورس کړم. نوموړي په دوامداره توګه په يوه تلسکوپ کې د کابل په لور کتل او وپې ويل چې پلار ته يې دغه تلسکوپ سپر الکساندر برنز ډالی ورکړی و.»^{۷۴}

* څړيس: غټ او بې کچې مزی سړی

* مک: دودکش

د نومبر په شلمه د مخالفینو ډزې ناڅاپه ودرېدې او درې ورځې پر اډه باندې ډزې ونه شوې. د نومبر د درویشتم په سهار څرګنده شوه چې مخالفینو دغه درې ورځې د مهماتو او باروتو په جوړولو تېرې کړې وې. په دغه سهار له لمر ختو څخه مخکې، د میرمسجدي تر قوماندې لاندې ګڼ شمېر کوهستانیان له اډې څخه پاس غونډیو ته وختل، خندقونه او سنگرونه یې وکیندل او په بي بي مهرو کې یې د انګرېزانو خوراکي اکمالات په بشپړه توګه ودرول. ورپسې یې په توپونو د اډې بمباري پیل کړه. شلتن سمدستي ورولېږل شو چې د ساحې د پاکولو هڅه وکړي.

میرزا عطا لیکلي: «د توپونو ډزو داسې درزاري کولو لکه تندر. غازي عبدالله خان اڅکزي د درنې جګړې غږ واورېد او په بیړه یې په بي بي مهرو کې جهادیانو ته مرستندویه قوه ولېږله: دوی انګرېزي عسکر د خپلو اسونو تر کوښښ لاندې کړل. انګرېزان یې په خپلو تېرو تورو ووژل. بیا یې انګرېزي توپونه ونيول، د الله اکبر نارې یې وهلې او پر انګرېزانو یې یرغل وکړ.»

د اسوالو پر وړاندې د دفاع په موخه، شلتن د غونډۍ په سر کې له خپلې پلې قوا څخه دوه مربعې جوړې کړې. دا د یرغل پر وړاندې انګرېزي دفاعي ستندرد و چې په واټرلو کې د ناپليون د نېزه وهونکو اسوالو پر ضد ډېر اغېزمن و، خو په افغانستان کې دا یو له مصیبت څخه ډک تکتیک ثابت شو. افغانان شا ته شول او د تورټوپک نښې ویشتونکي رامنځ ته شول. دوی د کمرونو او ډبرو تر شا له خپلو مرجلو څخه په ګڼو انګرېزي لیکو ډزې پیل کړې په داسې حال کې چې د انګرېزي دان پور توپکو ګولی دوی ته نه شوای رسېدی. انګرېزان په اسانۍ نښه کېدل ځکه دوی د روښانه سره یونیفورم داسې یوه جامده کتله وه چې څو ساعته هېڅ نه خوځېده او سیوری یې پر موره اچولې و: له انګرېزي قوا سره د تعمیراتي چارو سل عسکر مل وو چې له تورټوپکو څخه زموږ د عسکرو د بشپړې ساتنې او عسکرو ته د خونیتوب د احساس ورکولو په موخه خندقونه او سنگرونه وکیندي... خو داسې دفاعي خندقونه جوړ نه شول.»^{٧٥} نو عسکر د غونډۍ پر سر ښه په نښه کېدل او لیکې به یې یوه په بله پسې په ځمکه غورځېدې. شلتن تر ډزو لاندې کلک درېدلی و او هېڅ نه خوځېده. په حیرانوونکې توګه زړور خو په مرکونې توګه په نوښت کې ډېر پخ، ظاهراً نه پوهېدو چې د خپلې لوا د تباڼې په ځواب کې څه وکړي.

د دوی مصیبت هغه وخت لا ډېر شو کله یې چې یو توپ دومره ګرم شو چې اوس یې د افغانانو د تورټوپکو په ځواب کې نه شوای کارولی. یو له ټپیانو څخه وېنسټ اییر و چې ګولی یې تر کین لاس تېره شوې وه چې «د اوس له پاره یې زما خدمت پای ته ورسولو»، او کالن مکزي په کینه اوږه کې پر ګولی ټپي شو. وروسته مکزي لیکلي:

د مربعې یوه خوا درې ځلې له سره جوړه شوه ځکه چې مخکې لیکې په بشپړ ډول تباه کړل شوې. زموږ مهمات کابو خلاص شول. ماسپینېن په یوه بجه عسکر د تندې او ستړیا له کبله کمزوري شوي وو، خو اوبو ته لاس رسې نه و او د مرګ ژوبلې شمېر هره شېبه ډېرېده. ما شلتن وډومارو چې د شاتګ امر وکړي، خو په ځواب کې یې راته وویل: «اه، نه. موږ به غونډۍ د اوس له پاره نه پرېږدو.» کله چې شلتن د شاتګ وړاندیز ونه مانه، ډکروال البور Olive چې یو هډور او پلونډ سړی و، وویل چې حتی پایله به اډې ته یوه ډله ییزه تېښته وي. لکه څنګه چې نوموړی په خوځښت کې ډېر سوکه و، دا یې غوره وګڼل چې هر څومره ژر ټپي شي، همدومره به بهر ته وي؛ نو د دښمن ډزو ته یې ځان برابر کړ او مرکونی ټپي شو.^{٧٦}

مېرمن سېل او پاتې نورو کسانو د ادې له بامونو څخه په وېره او حيرانتيا د جګړې ننداره کوله - «ما له بام څخه د جګړې ډګر سم ليدلی شوی. له دوامداره گوليو څخه مې چې زما له څنگه په سغاري تېرېدې، د مګ تر شا ځان نيولی و.» د عبدالله خان په مشرۍ اوس د غازيانو يوه لويه ډله پر يو پټ کنډو د مړيو په لور په خاپوړو راپورته شوه. دوی د انګرېزي پلې قوا له سترگو پنا وو، خو مېرمن سېل ته واضح ښکارېدل.^{۷۷} خو شېبې وروسته را پورته شول او پر سره رنګه کوتوالو يې ورمونده کړې. د تاريخ سلطاني پر بنسټ: «عبدالله خان اڅکزي چې په زړورتيا کې نوم درلود او د همدغه سهار په لمانځه کې يې ځان ته د شهادت دعا کړې وه، ناره کړه: «الله په فضل، بريا يې اړنګه نږدې ده!» او له خپلې ډلې سره يې لکه يو ځانګ زمری يا لکه د معطره مرغې يو لوی مار بريد پيل کړ. ده د انګرېزانو توپ ونيو او پلي عسکر يې خواره واره او شاته وتمبول. انګرېز عسکرو د دغه بريد پر وړاندې مقاومت ونه شوای کړی، نو مخونه يې واورول او وتښتېدل.»^{۷۸}

په څو دقيقو کې تر ټولو نږدې مربع ماته شوه او افغانانو د نيول شوي توپ په کش کولو پيل وکړ. مېرمن سېل ليکلي: «دا هغه صحنو ته ورته وه لکه په صليبي جګړو کې چې کارل شوې دي. دښمن زموږ په عسکرو پسې مخ پر وړاندې داسې روان و لکه يو لېوه چې د پسونو رمه په منډو کړې وي. کله چې دوی زموږ توپ نيولو، زموږ توپچيان لکه اتلان وجنګېدل. د توپ له څنګ سره دوه توپچيان ووژل شول. بريدمل مولېل Mullhal درې ځايه تپي شو. خوارکي لېنګ Laing په داسې حال کې وويشتل شو چې توره يې د توپ په سر خوځوله او عسکر يې په اوچت غږ ستايل. دا يوه اندېښمنه او ډاروونکې صحنه وه چې زموږ زړونه يې په درزاري کړل.»^{۷۹}

خو شلتن وتوانېد چې خپله يوه مربع له زيانمنېدو څخه وساتي او خپل بېګل وال ته يې امر وکړ چې د تيارسۍ بېګل وغږوي. بيا يې د برچو ځوابي بريد پيل کړ، توپ يې بېرته ونيو او دواړه، ميرمسجدي او د مخالفينو پوځي قوماندان عبدالله خان اڅکزی يې ووژل. سلطان محمد خان دراني ليکلي: «د غازي مړينې هر مسلمان او په خاصه توګه د قبيلې غړي يې په وير کې پرېښودل. که غازي خپل ژوند له لاسه نه وی ورکړی؛ نو ده به په همغه ورځ انګرېزي اډه نيولې وی.»^{۸۰}

د يوه وخت له پاره داسې برېښېدل چې انګرېزان اوس برلاسي وو، خو کله چې افغانان شا ته شول او د مړيو پاتې عسکر بيا راغونډ شول، تورټوپک نښه وپښتونکو بيا ډزې پيل کړې او د سپاهيانو د لا ډېرو ليکو پر ځمکه غورځېدل پيل شول. جورج لارنس چې د ادې له دېوالونو څخه يې په وېره ننداره کوله، ليکلي: «له جنرال څخه په ټينګار او اندېښمنه بڼه غوښتنه وشوه چې له پرېکنده فرصت څخه ګټه واخلي او پر دښمن يرغل وکړي، خو د کومې ناڅرګندې وجې له امله، هېڅ شي ونه شوای کړی چې نوموړی له غونډۍ څخه وخوځوي.»^{۸۱}

بيا د ياغي تورزنو دويمه ډله چې د وروستي يرغل له پاره چمتو وه، په پټ کنډو کې راغونډه شوه. دا ځل ټولو عسکرو ليکې ماتې کړې او په داسې حال کې دوی ادې ته وتښتېدل چې افغان اسوال ورپسې وو. جورج لارنس يادونه کړې:

ټول نظم په ختمېدو و. ما له خپلې ثاني څخه مخ په تېښته عسکر ليدل چې په چټکۍ دښمنان ورپسې او پر دوی ورګډ وو او له هر لوري يې په ګڼ شمېر وژل. دغه صحنه دومره وېروونکې وه چې زه يې هېڅ کله هېرولی نه شم. عسکر په تېښته ادې ته په ننوتو وو او موږ پوره باور درلود چې افغانان به په دوی پسې ادې ته ننوځي، خو له نېکه مرغه او چې هېڅ تمه يې نه کېده، افغان اسوال ناڅاپه ښۍ خواته وګرځېدل. موږ وروسته پوه شوو چې د دوی قوماندۀ عثمان خان بارکزي کوله. نوموړی يو له هغه مشرانو څخه و چې

ټول مشران او اشرافيان د درناوي له پاره راغلل
نران او ښځې، ځوانان او زارڼه ورته په دعا راووتل

دوی ورته وویل، اې زموږ ټولو ساتونکيه

زموږ پناه او اصل او اساسه، زموږ دفاع کوونکيه

داسې په اوچت اواز د دعاوو ترانه له ځمکې پورته شوه

چې په جنت کې له عيسې څخه وپوښتل شول چې دا شور د څه دی^{۸۶}

اکبر ډېر ژر خپل ځان هغسې دښمن ثابت کړ لکه انګرېزانو يې چې په اړه وېره درلوده. د څو ورځو په ترڅ کې يې په لمړي ځل پر اډه باندې په اغېزمن بنديز لګولو د پاڅون بڼه بدله کړه. ټولو څېرمه کليو ته يې ملايان ولېږل چې بزګران پر انګرېزانو باندې د اکمالاتي توکو له پلورلو منع کړي.^{۸۷} شا ته پراته کلي ونيول شول او جنګيالي په کې ځای پر ځای شول. د کليو ملکان په سملاسي مرګ وګواښل شول که دوی حتی يوه بورۍ غله او يا واښه پر پرنګيانو وپلورل. د کابل سيند پر سر نوی له لړکيو جوړ شوی پل چې اډه يې د بالاحصار او جلال اباد له وات سره نښلوله، وسوځول شو. مېکناتن په غوسه و چې د پله د ويجاړونې په مخنيوي کې اډې هېڅ هڅه ونه کړه او دوی يوازې د سنج تر شا کرار ننداره کوله که څه هم هغه افغانانو ته چې د پله په ورانۍ کې ښکېل وو، په اسانۍ د توپک کولی ورسېدې. لکه څنګه چې دوه شاهي پلوه مخکېنه مشران د بي بي مهرو په لوړو کې وژل شوي وو، مخکې د قوماندې څه ناڅه ماته مشرتابه بېرته په کلکه يو موټی او د اکبرخان او د ده د بارکزيو تر شا ودرېده. ګرومجن مېکناتن ليکلي: «دا په بشپړه توګه عجيبه ده چې [مخالفين] خپل يووالی ساتي».^{۸۸}

له وزيراکبر خان سره د غلزيو د يو واکمن مشر، محمد شاه خان د لور واده د مقاومت قومي جوړښت بدل کړ. په داسې حال کې چې عبدالله خان اخکزی مړ شو او د مير مسجدي له مړينې څخه وروسته، کوهستاني تاجک په ډېرېدونکې توګه ځنډې ته شول او ډېری پلويان يې له جنازې سره لاړل چې خپل پير ښځ کړي، اوس ساده خو نه ماتېدونکي غلزيو په پاڅون کې ډېر واک درلود. دوی خپله اډه د ښار له دېوالونو څخه لږ وتلې د محمدخان په کلا کې جوړه کړه او دا دوی وو چې اوس يې په ډېرېدونکې توګه په غونډيو کې چې تر چوپې او وېرېدې اډې چاپېر وې، د ليکو کړۍ ډکې کړې وې. دلته د بارکزيو ځواکونو چې د غونډۍ په لمن، شاه باغ کې يې اډه جوړه کړې وه، د دوی ملاتړ کولو. د اډې د دېوالونو د ننه، فشار ډېر شديد شو ځکه چې د واورې ساره توپان او لوړې مورال نور هم تيت کړی و. اسونه دومره وږي وو چې د کېږديو مړوي يې ژوول او خپل خوشاښه يې څو ځلي خوړل. مېرمن سېل يو وږی اس وليد چې د بل اس لکۍ يې په غاښو ترې غوڅه او په چټکۍ وخوړله په داسې حال کې چې د هغې خپلې اسې د کراچۍ عرابه په غاښونو ښکوله. لکه ډېر نور افغانان، ميرزا عطا د دغه يو وخت اډمارو* انګرېزانو له سپکاوي او ناخوالو څخه خوند اخيست: «اوس دومره واوره وورېده چې انګرېز عسکر چې هېڅ کله يې د خراسان واوره نه وه لېدلې، داسې ويلې کېږي لکه له واورې جوړ شوي سړي. ډېر يې له لوړې مړه شول، نورو يې د بار اوښان او غوايه ووژل چې مسلمانان يې غوښه او هندوان يې پوستکي وخوري! په دغه سختو حالاتو کې، لکه د دوزخ په تر ټولو تيت پوړ کې، ټول مذهبي مناسک او نا رواوې هېرې شوې».^{۸۹} د کمپ ملکي کسانو چې مړه اسونو او اوښانو ته يې لاس رسى نه درلود، ليدل کېدل چې د کوڅو بې څښتنه سې وريت او سيخ کباب کوي.

* اډمار: مغرور، کېرجن، له خپل خان څخه خوښ

مېکناتين چې اکبرخان ته يې د شجاع او د ده د کورنۍ تسليمول ونه منل او اړيکې يې وشلولې، انگرېزانو د لوړې او اندېښمنې غړنۍ دوه نورې اونۍ تېرې کړې. مېکناتين اوس خپله ستراتيژي پر يوه پيکه هيله تړله چې له جلال اباد، غزني او يا کندهار څخه به يوه مرستندويه قوه د اړي د ټيټ مورال پوځ وژغوري. نوموړي په وار وار له مککريکي

څخه چې په جلال اباد کې د سېل د غونډ سياسي افسر و، د مرستې غوښتنه وکړه: «يو درجن ليکونه وليکل شول چې په کې د سېل له غونډ سره کابل ته ستاسې د سملاسي راتګ غوښتنې وشوې. که چېرې تاسې تر اوسه راتګ نه وي پيل کړی، زه د زړه له تله درته زاری کوم چې همدغه شېبه راروان شئ. زموږ حالت ډېر نازک دی، خو ستاسې په مرسته به موږ ټول په ښه توګه مخ ته لاړ شو؛ نو که چېرې زموږ ژوند او زموږ د هېواد عزت درته ارزښت لري، بايد مرسته راسره وکړئ.»^{۹۳} خو وروستۍ څړۍ چې د خردکابل له غاښي تېر شو، د داسې پيغام سره راغی چې په جلال اباد کې سېل په خپله کلابند دی او د خپل پوځ د شمېر په پرتله له ګڼ شمېر مخالفينو سره مخ دی؛ نو له کابل سره د مرستې توان نه لري. نوموړي دا راپور هم ورکړ چې خيبر له لاسه تللی؛ نو له پېښوره د ممکنه مرستندويه ځواک لاره هم بنده شوې ده. د ډسمبر په اوومه کله چې درنې واورې لاره بنده کړه، له کندهاره د مرستندوی ځواک راتګ لږ تر لږه تر پسرليې د واورې تر وېلې کېدو پورې ناشونی برېښېده. د انګرېزانو وروستۍ اډه چې په غزني کې وه هم کلابنده شوې وه او په کابل کې يې د خپلو وطنوالو د مرستې توان نه درلود.^{۹۴} اوس چې يوازې د يوې ورځې خوراکي توکي پاتې وو، هېڅ کومه هيله نه وه پاتې. لوړه رانږدې کېده او پوځي مشرتابه فلج پاتې و. دواړه الفنسټون او شلټن په ناهيليو کې ډوب وو. مات او وړي عسکر د بغاوت په مورګه وو. د افغان مقاومت شمېر اوس ۵۰۰۰۰ ته رسېده چې د انګرېزانو په پرتله پنځه برابره ډېر و.

د ټولو دغه لږيکو او اندېښنو پايله د ډسمبر د اتې په ماښام د انګرېزي قوماندانانو يوه بېړۍ غونډه وه. په دغه وخت کې الفنسټون، شلټن او مېکناتېن له يو بل سره د ناراضتيا له کبله ډېرې لږ خبرې کولې او د ماشوم په څېر چيغې وهونکې شلټن په ځانګړې توګه د مېکناتېن په اړه له سپکاوي څخه ډک و: «زه يې په ملنډو سپکوم، زه غواړم چې سپک يې کړم.»^{۹۵} د جګړې په شورا کې نوموړی په ښکاره د جنرال په وړاندې لږاک و. پرغولي يې بېرست تر ځان تاو کړې وه او کله کله به چې د څه په اړه د ده نظر وغوښتل شو، ځواب به يې اوچت خړېدل وو.

په دغه غونډه کې الفنسټون هغه ليک وليکه چې مېکناتېن ورڅخه غوښتی و. نوموړي په رسمي توګه د تسليمۍ د خبرو اترو د پيلولو مسوليت په خپله غاړه واخيست. په ليک کې يې داسې ليکلي وو:

د کلابندۍ پر وړاندې د درېيو اونيو له مقاومت وروسته، د خوراکي توکو او ښو نه شتون، زموږ د عسکرو بد وضعیت، د تپيانو او ناروغانو ګڼ شمېر، د لويې او بد موقعيته اډې په دفاع کې ستونزې، د ژمي راتګ، د اړيکو شلېدل، د مرستندويه قوې د راتګ ناشونتيا او زموږ پر ضد د ټول هېواد د وسلوال کېدو پر بنسټ، زه په دې اند يم چې نور په دغه ځای کې خپله دفاع شونې نه ده او ته بايد د خبرو له وړاندیز څخه چې تا ته شوی کار واخلي.^{۹۶}

نورو افسرانو هم په رسمي توګه د انګرېزانو له اډې څخه دفاع ناشونې وبلله «خپل بې اړنګه او پرېکنده نظر يې ورکړ چې عسکر په خپل اوسني حالت کې د نورو پوځي عملياتو توان نه لري؛ نو هندوستان ته د خوندي شاتګ په موخه د خبرو اترو له پاره بايد هېڅ وخت ضايع نه شي، خو دلته شاه شجاع او د نوموړي ګټو ته هېڅ اشاره نه وه شوې ځکه چې د دوی لمړنۍ دنده په اډه کې د دوی تر قوماندې لاندې د انګرېزي عسکرو د عزت او سوکالۍ برابرول وو.»^{۹۷} د پوځ چمتووالی چې شجاع يوازې پرېږدي، انګرېزانو ته د نوموړي له بې سارې وفادارۍ سره نېغ په ټکر کې و حال دا چې د مخالفينو له خوا ډېر هڅوونکي وړاندیزونه ورته وشول چې خپل ناګرانه کافر متحدین پرېږدي. مېکناتېن په وار وار خبرداری ورکړ چې د شجاع يوازې پرېښودل به انګرېزانو ته «تل پاتې بدنامي» پرېږدي، خو چا پام ورته ونه کړ او امر

ورته وشو چې له اکبرخان سره وگوري چې په کومو شرطونو له افغانستان څخه د انگرېزانو د سمدستي وتني خوندیتوب تضمین کېدای شي.

د دغه دواړو تر منځ لمرنی لیدنه د کابل سیند پر کنګل شوې غاړه د سوځېدلي پله د سکرو له پاتې شونو څخه لږ وړاندې ترسره شوه. له مېکناتین سره لارنس، ترور او مکزي مل وو. اکبر د مخالفینو ټول مخکښ مشران له ځان سره راوستلي وو.^{۹۸} مېکناتین، لکه څنګه چې د ده ځانګړتیاوې وې، له صداقت څخه لیرې د خپل ځان په برحق ښودنه یې سریزه چې په روانه درباري پارسي یې لوستله، پیل کړه: «لکه څنګه چې له وروستیو پېښو څرګنده شوه چې د شاه شجاع الملک د ملاتړ له پاره په افغانستان کې د انګرېزي پوځ شتون افغان ملت ډېری ناراضه کړي او لکه څنګه چې انګرېز دولت پرته د افغانانو له وحدت، خوشحالی او سوکالۍ څخه بله موخه نه لري؛ نو چې شتون یې د موخې د مخنیوي وجه ګرځي، دوی د پاتې کېدو هیله نه لري.» ورپسې د مېکناتین د تړون د مسودې غوښتنه برخه راوړسېده: «لمړی؛ په کابل کې به انګرېز عسکر پېښور او بیا هند ته په بشپړه عملي شونتیا سره ژر ستنېږي. دوهم؛ سرداران به له انګرېزانو سره په خوراكي اګمالاتو او ترانسپورت کې مرسته کوي او دا به تضمینوي چې انګرېزي عسکرو ته به د لارې په اوږدو کې زیان نه رسېږي او له دوی سره به په عزت چلند کېږي.»^{۹۹} مېکناتین په خپل نوبت کې لیکلي چې په دغه شېبه کې «اکبرخان مداخله وکړه او راته ویې ویل چې موږ اګمالاتو ته اړتیا نه لرو ځکه چې سبا سهار ته زموږ په تګ کې کوم خنډ نه شته. زه دا په دې موخه یادوم چې د دغه ځوان بې پامه احساساتي بڼه ونسیم. نوموړی، نورو مشرانو پرځای کښېناوه او پرته له دغه مداخلې څخه یې نور چلند دروند و او په ښکاره د خپل بخت ناڅاپه بدلون لوړ مقام ته رسولی و.»^{۱۰۰}

دوه ساعته وروسته دوی هوکړې ته ورسېدل. انګرېزان به درې ورځې وروسته، د ډسمبر په ۱۴ مه وځي او د دوی د خوندیتوب تضمین شوی و. کپتان ترور به د برمه په ډول دوی ته سپارل کېږي، انګرېزان به له جلال اباد، غزني او کندهار څخه هم وځي، د لوړې بیاني په بدل کې ډوډی، غله او د ترانسپورت څاروي به انګرېزانو ته لېږل کېږي چې په لاره کې ورسره مرسته وشي. شاه شجاع ته به په کابل کې د یوه عامه وګړي په توګه د پاتې کېدو او له انګرېزانو سره د تګ خوښه ورکول کېږي. لمړی به له بالاحصار څخه پاتې څو انګرېز افسران وځي او ورپسې به بالاحصار اکبر خان ته سپارل کېږي. په عین وخت کې به دوست محمد په لودیاني کې له نظربندی خلاص او خپل تخت ته به د بېرته راګرځېدو اجازه ورکول کېږي. افغانان به پرته د انګرېزانو له خوښې، له بهرني قدرت سره ائتلاف نه کوي او په بدل کې انګرېزانو ژمنه وکړه چې «انګرېز پوځ به افغان خاورې ته نه ننوځي مګر دا چې په خپله افغان مشران ترې غوښتنه وکړي.»

د مېکناتین په اند، د دغه شرطونو منل دومره ښه وو لکه په هغسې حالاتو کې چې ده یې تمه کوله، خو لکه تل ساده او د غلط قضاوت څښتن، اګلنډ ته یې ولیکل: «موږ به له افغانانو څخه لکه ملګري روان شو او زه خوښ یم چې له دې وروسته هر دولت چې جوړېږي، زموږ سره به د ښه پوهاوي ګروهنه ولري.»^{۱۰۱}

له يوه کس سره چې په دې اړه مشوره ونه شوه، شاه شجاع و - هغه سړی چې په نوم يې جګړه او اشغال پيل شو. د دغه هوکړې د شرطونو په اړه چې مېکنانن منلي وو، د شاه شجاع د غبرګون په هکله يوازینی بيان چې تراوسه پاتې دی، د نوموړي د ژوند ليکونکي، محمد حسين هراتي دی:

کله چې اعلحضرت ته د دغه هوکړې په هکله پټ راپور راغی، مېکنانن ته يې داسې وليکل: «زه دې بېرته دغه هېواد ته يوازې د دې له پاره راوستم چې دېمن ته مې وروسپارې؟ ته لا تر اوسه د بارکزيو او د دغه هېواد د خلکو په بې ايماني نه پوهېږې؟ پر دغه کساتي خلکو باندې د پيسو په شنلو سره، ته نه يوازې خپله بلکې زموږ مړينه او تباهي هم کېږندی کوي! ايا دا معقول کار دی؟» مېکنانن په ځواب کې يوازې وويل: «اوس په دغه هوکړه کې د بدلون راوستلو له پاره ډېر ناوخته دی.» اعلحضرت ډېر خپه او له اندېښنو څخه ډک لکه د سيمابو مایع يو پر بله تلو، شپه او ورځ به يې لاسونه موښل او ويل به يې: «مېکنانن له سده وتلی - او د دې پايله به زموږ دواړو مرګ وي!»

مېکنانن په بالاحصار کې پاتې انګرېز عسکرو ته امر وکړ چې له بالاحصار څخه ووځي او اکبر خان ته يې پيغام ولېږه چې بالاحصار پرېښودل شو او دی کولی شي خپل سړي په کې ځای پر ځای کړي. اکبرخان سمدلاسه ٢٠٠٠ تورتوپکوال ورولېږل. د کابل پاک اندو اوسېدونکو وېره درلوده او ويل يې: «که چېرې اکبرخان د بالاحصار کلا ونيسي، د شاه شجاع ښځينه، ماشومانو او پر ده پورې تړلي خلکو ته به څه پېښ شي!»

د ژر پېښېدونکي جنسي تېريو او لوټ په اړه اندېښنو اعلحضرت د خپګان په ګرداوي کې ډوب کړی و، خو د بالاحصار ډېری اوسېدونکي پخواني کارکونکي وو چې په همدغه ودانۍ کې زېږدلي وو او همدا راز وفادار چوپړيالان وو چې د شاهي کورنۍ تر ساتنې او ملاتړ لاندې لوی شوي وو. دوی لږ تېرېره له ناچارۍ وار خطا نه کړ او سمدلاسه د انګرېزانو له وتلو څخه وروسته يې، په جرئت دروازې په ځان پسې وتړلې او د مخالفينو هغه عسکر يې ووژل چې کلا ته مخکې ننوتلي وو. د اکبر خان عسکر په ناهيلۍ شاتګ ته اړ شول.^{١٠٢}

د ده عسکرو دوه ځلې بيا د بالاحصار په اصلي دروازې د بريد هڅه وکړه، خو د شاه شجاع کورني عسکرو چې انګرېزانو له پخوا څخه «يوه بېکاره د ګډ بر ډله» بلله، په برياليتوب شاته وتمبول او سخته مرګ ژوبله يې ور واړوله. لارنس ليکلي: «موږ د ده [د شجاع] چټک غبرګون او زړورتيا په داسې کړکېچنه شېبه کې د ستاينې وړ بولو او د زړه له تله مې ارمان درلود چې زموږ خپلو مشرانو داسې سېکمنتيا او انرژي له ځانه ښودلې وای، هغه مشران چې لا تر اوسه داسې برېښېدل چې زموږ د عزت او خونديتوب د تضمين توان يې نه درلود.»^{١٠٣}

په داسې حال کې چې انګرېزانو د شجاع خبرداريو ته پام ونه کړ او سرونه يې تيت کړل او تسليم شول، په خپله شجاع په قوت پاتې شو او په بريالۍ توګه په بالاحصار کې تر هغه وخت پورې پاتې شو چې څو مياشتې وروسته په خپله خوښه د خپلې ښمې اکمال شوې کلا څخه د پسرلي په پيل کې ووت.

وروسته له دې چې دوست محمد له کلکتې څخه لاړ، په افغانستان کې حالات په چټکۍ مخ په خرابېدو وو.

دوه اونۍ وروسته خبر راوړسېد چې په لندن کې محافظه کار حکومت ټاکل شوی. اګلنډ چې په خپلو غوراويو سوچ وکړ؛ نو د لوی والي له څوکۍ څخه یې استعفا غوره کړه. لارډ الېنبورې چې په پیل کې یې هغه یادښتونه ولیکل چې له کبله یې برنز لس کاله مخکې اباسین ته ولېږل شو، د اګلنډ ځای ناستی وګمارل شو.

یوه اونۍ وروسته، د برنز د وژنې او د لارډ اګلنډ د ټولې افغان ستراتیژۍ د چټکې ناکامۍ خبرونه بنگال ته د ډاکي په وسیله راوړسېدل. لمړنی خبر چې د لوی والي ادارې ته ورسېد د جنرال سېل له خوا په یو استوګلي لیک کې و چې نوموړي درې اونۍ مخکې په جلال اباد کې لیکلی و. ده اګلنډ ته په کابل کې د لمړني مصیبت د ګنګوسو په اړه او همدا راز د خپلې کلابندۍ په هکله لیکلي وو. اګلنډ، اعلی سرقوماندان سپر جسر نېکولر Sir Jesper Nicholls ته ولیکل: «اړینه نه ده چې درته ولیکم چې دغه استوګنې مې څومره ځوروي. دا ډېرو جدي او ژورو فرضیو ته لاره خلاصوي. زه به د خپل اند په اړه څه درته ونه وایم، خو پوښتنه دا ده چې څه باید وکړل شي؟»

ورپسې نوموړي بېلابېل غوراوي جوړ کړل، خو داسې ښکارېدل چې لکه په کابل کې د خپلو جنرالانو په څېر، دی هم د خواشینوونکو خبرونو لړۍ فلج کړی و او له پیل څخه یې د یو سملاسي پوځي ځواب د نظریې مخالفت وکړ. نوموړي په دې اړه ولیکل: «زه سبا ته د یوې خاصې شورا د درلودو وړاندیز کوم، خو ماته څرګندېږي چې موږ باید داسې ځای ته د بیا نیولو په موخه د تازه دمې عسکرو په لېږلو فکر ونه کړو چې اوس مو ښايي له لاسه لاړ شي... زه وېره لرم چې په ټولیزه توګه د افغانانو ملي احساس پارېدلی دی.»^{۱۰۸}

خو په حقیقت کې اګلنډ څو میاشتې مخکې پوه شوی و چې د ده ټوله افغان پالیسي یوه له ناوړین څخه ډکه تېروتنه وه او ټول هندي دولت یې د دېوالیه توب* له خطر سره مخ کړی و. اوس چې مصیبت په ډېرېدو و او د نوموړي خزانه تشه وه، په دې کې یې هېڅ اړنګ نه درلود چې په دغه ټوله پروژه خط کش کړي او نورې سرچینې په دغه جګړه ونه لګوي ځکه چې په ښکاره له ناکامۍ سره مخ وه؛ نو شاه شجاع، مېکناټن او حتی د ده پخوانی د سیسۍ ښکار ملګری «الفي بې Elphy Bey» یې پرېښودل چې د دغه ګېوډۍ چاره په یوازېتوب په خپله وکړي. له کلکې څخه هېڅ مرسته ور ونه لېږل شوه.

د ډسمبر په دویمه اونۍ په کابل کې ډېره واوره وورېده. ورپې له هندوکش څخه ښکته راغلې او سمدلاسه یې د ښار په شاوخوا کې ګردجنې او خړې غونډۍ سپینې او ځلانده کړې. د اډې پر بامونو پنډه واوره پرېوته او د کابل سیند کنګل شو. میرزا عطا لیکلي: «سردارانو او غازیانو ته واوره ستونزه نه وه ځکه چې دوی په کې عادت و، خو له هند څخه راغلی پوځ له واورې سره عادت نه و؛ نو ډېر مړه شول او ډېرو نورو د زیاتې یخۍ له امله د جګړې توان له لاسه ورکړ.»^{۱۰۹}

* دېوالیه توب: افلاس، د یوې کمپنۍ داسې حالت ته وايي چې د پور د بېرته ورکړې توان ونه لري

مېکناټن ته واوره تر ټولو کوچنۍ اندېښنه وه. لکه څنگه چې هوکړه شوې وه، نوموړي پاتې کلاوې چې له ادې څخه پاس پرته وې تسليم کړې او اکبر خان ته د ۲۰۰۰ روپيو په گډون، لويه بيانه چې سردارانو يې غوښتنه کوله هم تحويل کړه، خو لا تر اوسه خوراکي توکي او واښه په ډېره کوچنۍ پيمانه ادې ته رسېدل او پوځ او د بار څاروي د لوړې په مورگه وو.^{۱۱۰} له ژمنې سره سم د بار وړونکو څارويو او کراچيو کوم څرک هم نه لکېده چې انگرېزانو د بېرته تگ په وخت کې د خپل مال د لېږد له پاره ورته اړتيا لرله؛ نو له دې کبله د ډسمبر څوارلسم چې د انگرېزانو تگ ته ټاکل شوی و، پرته د دوی له کوچني خوځښت څخه تېر شو. په عين حال کې، کومه سرکشي چې په اډه کې پاتې وه، په وېرېدلې اندېښنې او ډار بدله شوه. مکزي ليکلي:

د تعقل کمښت دومره ډېر و چې په سلگونو دښمنان چې په وسلو ښه سمبال وو، پرېښودل شول چې ادې ته ننوځي او د ادې په شاوخوا کې د ننه څارگرېزه مالومات ټول کړي. له يو ډک شپږ پونډه توپ څخه څو يارده ليرې، يو غلزي پر بريدمن سترت خپله توره راوايسته يوازې له دې امله چې دغه افسر د نوموړي د رښتکو ملگرو مخه ونيوه. زموږ عسکر په داسې رت ډول له دزو منع شوي وو چې د ادې ملکي کارکوونکي او زموږ افغان ملگري به ډېر ځلې زموږ له دېوالو څخه يوازې څو يارده هاخوا لوت او حتی وژل کېدل. زموږ د بامونو له مورچل څخه ۱۵۰ يارده ليرې، د ټولې ادې تر سترگو لاندې د پنځمې سپرې قوا د پسونو رڼه يورل شوه.^{۱۱۱}

اکبرخان چې د انگرېزانو په ناچاره وضعيت پوه شو، اوس يې خپلې غوښتنې زياتې کړې. ډېر توپونه بايد ورته تسليم کړل شي او نور کسان دې هم د برمه په توگه ور وسپارل شي. مېکناټن چې په يو بې بېخه څاه کې خپل لوېدل ليدل، خپلو قوماندانانو ته يې بيا بالاحصار ته د لېږد او حتی د افغانانو پر وړاندې، چې اوس دومره ځک نه وو، د جگړې د بيا پيلولو خبره وړاندې کړه. د لارنس په قول: «مېکناټن وويل چې په ناڅاپي ډول د جگړې له پاره خپلې لښکرې کابل ته د ننوتو په موخه وباسو او د ښار د دېوالونو لاندې له دښمن سره جگړه پيل کړو. نوموړي د زړه له تله هيله درلوده چې لکه څنگه چې پوځ يې اوس له بالاحصار څخه د تازه دمو پوځيانو په راتگ غښتلی شوی، جنرال به يوه واضح او څرگنده لاره غوره کړي.»^{۱۱۲} خو يو ځل بيا، شلټن او الفنسټون د ټولو پلانونو مخالفت وکړ او د هر وخت په پرتله، اوس ډېر هوډمن ښکارېدل چې له افغانستان څخه هر څومره ژر چې شونې وي ووځي. لارنس ليکلي: «په همدغه ماښام کلاوې تشې شوې او سمدلاسه افغانان ور ننوتل. زه او استازی جومات ته څېرمه پر يوه ډومبسکه درېدلي وو او له کلاوو څخه د خپلو عسکرو د وتې ننداره مو کوله. زه پرته له دې چې وشرمېږم غواړم ووايم چې له خپکان او غوسې څخه مې سترگې پر اوښکو لمدې شوې کله مې چې کلاوو ته کتل، هغه کلاوې چې په کابل کې زموږ د لړزنده ځواک وروستنی ستنې وې، هغه کلاوې چې نيول او دفاع يې زموږ د ډېرو وینو په بيه وې او هغه کلاوې چې پر له پسې مو بېرته خپل بې وفا او د بريا له هلېلو څخه ډک دښمن ته ورغولې.»^{۱۱۳}

لږ وروسته، د رڼا او هيلو يو ناڅاپه څرک ښکاره شو. د نومبر په شلم هغه نظام الدوله يا صدراعظم چې مېکناټن پر شجاع تېلی و، خبر ورکړ چې د نوموړي پخوانی ملاتړی، د بارکزيو مشر نواب زمان خان چې په پيل کې يې د بلوا مشري په غاړه اخيستې وه، «خوابدی شوی ځکه چې خلک اوس پر محمد اکبر راتول شوي او اوس يې پيغام راولېږه چې غواړي د انگرېزانو متحد شي. انگرېزانو چې د افغانانو له تېرو تورو څخه د امان په لټون کې وو، دې ته يې له اسمان څخه د زېري په سترگه وکتل.»^{۱۱۴} په همدې مهال دا خبر هم راورسېده چې د خوراکي توکو د لوړې بېي له امله، ډېر ياغيان له اکبر خان څخه ناراضه شوي.^{۱۱۵} مېکناټن سمدلاسه د بېل يې کړه، اېل يې کړه په نويو هڅو پيل وکړ. دی

سخت کړيا به و چې د ژمي په نيمايي کې د هند په لور له شاتګ څخه ډډه وکړي چې په بدورده غرونو کې له بالقوه ناوړين څخه په امان کې شي؛ نو څو توطيې يې په يو وخت کې په لاره واچولې، «ده هر نوي ترکيب ته چې د مخکني په پرتله يې ډېرې هيلې پيدا کولې، لاس اچولو» نو د موهن لال په وسيله، د قزلباشو او غلزيو مشرانو ته د ۲۰۰۰ روپيو وړانديز وشو چې له ياغيانو څخه جلا شي او د انګرېزانو ملاتړ وکړي. مېکناتن دا هم په ډاګه کړل: «که د افغانانو کومه برخه په هېواد کې زموږ د پوځ پاتې کېدل غواړي، زه به د هغه هوکړې په ماتونه کې خپل لاس خلاص وکنم کومه مې چې د وتلو په هکله کړې ده. دا هوکړه په دې باور شوې ده چې افغانان زموږ وتل غواړي.»

خو مېکناتن په ناچاره توګه له خپل توان څخه په وتلي حالت کې ښکېل و. نوموړي موهن لال ته په سربدالۍ ليکلي: «ډېره سخته ده، نه پوهېږم چې څه وکړم.»^{۱۱۶} دی د خېښۍ په قوت چې اکبرخان يې له غلزيو سره نښلولی و، نه پوهېده او حتی په دې هم نه پوهېده چې په کومه کچه ډېر افغانان د خپل هېواد له کافرو اشغالګرو څخه کرکه لري. سربېره پر دې، موهن لال تر څار لاندې و او د اکبر څارګرو د مېکناتن اماتوري توطيو په اړه ده ته په تفصيل مالوت ورکول. همدا راز، د ياغيانو په منځ کې زيانمنې ګنگوسې وې چې مېکناتن هر هغه چا ته چې اکبر او يا د دښمن نور مشران ووژنې، د پيسو د ورکړې ژمنه کړې. د ميرزا عطا په قول: «مېکناتن په پټه مشرانو ته يو ليک ولېږه چې هر هغه چا چې د سردار محمد اکبر خان غوڅ سر ده ته ورور، د ۱۰۰۰۰ روپيو انعام به ورکړل شي او د استازي د مرستيال په توګه به وګمارل شي. کله چې خانانو دغه ليک ولوست، سمدلاسه يې اکبر ته وسپاره او اکبر دغه ليک له ځان سره وساته.»^{۱۱۷} کېدای شي دغه کيسه رښتيا وي. په يقين سره، د موهن لال له ليکونو څخه داسې شواهد ليدل کېږي چې د عبدالعزيز په نوم يو هديفي وژونکي د عبدالله خان اڅکزي د وژنې په بدل کې موهن لال ته حواله لېږلې وه. نوموړي ويلي وو چې د نومېر په درويشتم کله چې عبدالله خان اڅکزی د شلتن پر وړاندې په جګړه بوخت و، ده په زهرجنه ګولۍ په شا کې وويشت؛ نو دا خود د دې مانا ورکوي چې د مخالفينو د مشرانو د وژلو په موخه، موهن لال د پيسو ژمنې کولې^{۱۱۸} او دا هېڅ شونې نه وه چې نوموړي د دې جرئت کړی وای چې له استازي څخه د صلاحيت اخيستې بېرته دغسې کار وکړي.

اکبرخان چې له دې څخه خبر شو، نو پرېکړه يې وکړه چې مېکناتن ته يوه اړکۍ کېږدي چې دوه مخي يې برنډه کړي. د ډسمبر د دوه ويشتم په ماښام يې خپل دوه د تره/ ترور زامن اډې ته ولېږل. کېتان جېمز سکېنر د سپرې ډلې يو ځوان انګرېز- هندوستانی قوماندان و. د ده پلار د سکېنرهارس Skinner's Horse يا د سکېنر سپرې قوا بنسټ اېښودونکی و چې د پاڅون په لمړۍ ورځ په داسې حال کې ونيول شو چې له ښار څخه يې په چادري کې د تېښتې هڅه کوله. کېتان جېمز سکېنر د اکبرخان دغه دوه کسه بدرګه کړل. د ماښامۍ په ترڅ کې، د بارکزيو استازو مېکناتن ته يو حيرانوونکی نوی وړانديز وکړ. دوی وويل چې انګرېزان کولی شي تر پسرلي پورې په افغانستان کې پاتې شي او شجاع هم پاچا پاتې کېدای شي که چېرې انګرېزان د وزير په توګه د اکبر د ګمارنې ملاتړ وکړي او ده ته د رښتيني واک چارې ورکړي. سربېره پر دې، که چېرې مېکناتن په ليکلي بڼه له اکبرخان سره د مرستې ژمنه وکړي، يوه خورا اوچته د ۳۰۰۰۰ پونډو بيا نه او په کال کې ۴۰۰۰۰ پونډه ورکړي؛ نو اکبرخان به په خوينۍ د امين الله خان لوګري سر ورته

راوړي. مېکناتن ته ظاهراً داسې فرصت ورکړل شو چې مخکنی هوکړه څیرې کړي او له اکبرخان سره یوه پټه معامله وکړي. د انګرېزانو بیخي کمزوري موقف ته په کتو سره، دغه وړاندیز په شکمنه توګه له سخاوت څخه ډک برېښېده، خو لکه څنګه چې مېکناتن تر پایه د خپل ښاخ ساتنه کوله، داسې ښکارېدل چې ځان یې په دې باور کړی و چې توطیې یې دومره اغېزمنې وې چې اکبر یې جوړجاړی ته اړ ایست څو خپل موقف وساتلی شي. د امین الله خان سر یې رد کړ او وېل وېل چې یوازې د نوموړي نیول او د بندي په څیر یې انګرېزانو ته سپارل بسنه کوي، خو پاتې ښکارنده یې تر ستوني تېره کړه او یو پارسي سند چې خپله رضا یې په کې څرګنده کړې وه، لاسلیک کړ. د موهن لال په قول: «داسې نه وو چې استازي دغه وړاندیز ته هېڅ د شک په سترګه نه کتل، خو لکه څنګه چې د پوځي مرستې هیله یې هېڅ نه درلوده او د شاتګ نظریه یې د برتانوي نوم ته شرم ګڼله، دی داسې و لکه سېلاب وری چې شاوړي ته لاس اچوي.»^{۱۱۹}

دا اکبرخان ته داسې ګواهي وه چې د مېکناتن د دوه مخی د ثبوت لپاره یې ورته اړتیا لرله. دغه سند یې امین الله خان ته وښود او نورو مشرانو ته یې د مېکناتن له خوا له دوی سره د شوو هوکړو د ماتونې لېوالتیا او همدا راز د دوی تر شا د نوموړي د پټو معاملو په اړه خبرداری ورکړ. بیا یې مېکناتن ته پیغام ولېږه چې سبا ته بیا له ده سره وګوري چې د توطیې جزیات بشپړ کړي. مېکناتن یې غوښتنه ومنله او سهار د لمړختو په وخت کې یې جورج لارنس، مکزي او ترور له دغه وړاندیز څخه خبر کړل. د لارنس په قول، مېکناتن وویل چې:

دی له هر اړخه موجه هیله لري چې دا به زموږ اوسنی ستونزې ژر او په خوښۍ پای ته ورسوي او اکبر به موږ ته امین الله خان د بندي په توګه وسپاري. بیا سېر مېکناتن ما ته وویل چې وروسته ځان دې ته چمتو کړم چې په چارګام پاچا ته ځان ورسوم او د اکبر د وړاندیز په هکله یې خبر کړم. ما یو ځل بیا یادونه وکړه چې دغه طرح خطرناکه ښکاري او له ده څخه مې وپوښتل چې د کومې درغلی شک دې ورباندې ونه کړ، ده ځواب راوړ: «هو، خطرناکه ده، خو که بریالی شي، د هر راز خطر ارزښت لري. یاغيانو د هوکړې حتی یوه ماده هم عملي نه کړه او زه په دوی هېڅ باور نه لرم. که چېرې په دغه وسیله موږ خپل عزت وساتلی شو؛ نو هر څه به سم شي، خو په هر صورت، زه سل ځلي مرګ غوره ګڼم، نه چې بیا د تېرو شپږو اونیو ژوند ولرم.»

په دغه شېبه کې، د مکزي د تورټوپکو مشر، حسن خان چې په ایماندارۍ یې د زېرمتونونو له کلا څخه د شاتګ لارښوونه کړې وه، خبرې پیل کړې او «په وار وار یې له افغان مشرانو سره د خطرناکې ناستې د وژونکې پایلې د شونتیا په اړه سېر ولېم ته خبرداری ورکړ. نوموړي استدلال کولو چې د خپلو وطنوالو د نیت په ارزونه د سېر ولېم په پرتله ډېر پوهېږي او هغه څه ته چې موږ یې خیانت بولو، دوی یې بې حرمتي نه ګڼي.» مکزي هم وویل چې دغه وړاندیز ډېر شکمن ښکاري، خو مېکناتن په ځواب کې وویل: «یوه توطیه! ما ورته یوازې پرېږدئ - په دې هکله په ما باور وکړئ!» الفنسټون چې همدې ته ورته اعتراض وکړ، مېکناتن په ښاخ ورته وویل: «ما ته یې پرېږده. په داسې شیانو زه تر ټا ډېر پوهېږم.»

داسې پرېکړه شوې وه چې شلتن له مېکناتن سره یوه پوځي بدرګه ولېږي، خو د هر وخت په څېر، سپره قوا یې نظمه وه او اسوال تر اوسه تګ ته چمتو نه وو. له لږ انتظار وروسته، بې صبره مېکناتن پرېکړه وکړه چې د خپلو درې مرستیالانو، لارنس، ترور او مکزي په ملتیا یوازې له خپلې وړې شخصي ساتونکې ډلې سره لاړ شي. اکبرخان په ټاکلي ځای کې چې هوکړه ورباندې شوې وه دوی ته تم و. ده له ځان سره خپل خپلوان سلطان جان بارکزی او خپل خسر،

د غلزيو مشر محمد شاه خان راوستي وو. همدا راز اکبر خان يو درېيم مشر چې انګرېزانو ونه پېژنده خو په حقيقت کې د امين الله خان کشر ورور و هم راوستلی و چې د مېکناټن د خيانت شاهد شي.

غونډه په پوره درناوي پيل شوه. مېکناټن اکبر ته يو اس چې مخکې يې نوموړي ستاينه کړې وه ډالۍ کړ. د ياغيانو دغه ځوان مشر له مېکناټن څخه په درناوي مننه وکړه چې پروڼ يې يوه دوه ميله تومانچه او له خپلې بگۍ سره يوه جوړه اسونه ورلېږلي وو. دوی له اسونو څخه ښکته شول او د اسونو جالوغونه يې پر يوې هغه ورې غونډۍ وغورول چې افغانانو ورته اشاره وکړه چې واوره پرې نه وه پرته. دغه غونډۍ له ادې څخه څه نا څه پنا وه. ورپسې استازی د اکبر خان تر څنګ کښېناست او ترور او مکزي د ده څنګ ته کښېناستل. لارنس د مېکناټن تر شا ودرېد. وروسته اکبر خان ورته ټينګار وکړ؛ نو دی پر يوه گونډه کښېناست. بيا، لارنس د افغانانو ډېرېدونکي شمېر ته چې په همدې ځای کې غونډېدل، اشاره وکړه او وې ويل که چېرې د دغه غونډې خبرې پټه بڼه لري؛ نو ښه به وي چې دا نور افغانان لاړ شي. همدغه خبره مېکناټن يو ځل بيا اکبر ته وکړه او ده په ځواب کې ورته وويل: «دوی ټول په دغه راز کې شريک دي.» لارنس وروسته ليکلي: «اکبر لا دغه خبره بشپړه کړې نه وه چې زما لاسونه وتړل شول، تومانچه او توره مې له کمربند څخه واخيستل شوې او زه يې په زور له ځمکې اوچت او بيا يې ځان سره کش کړم. محمد شاه خان غلزي چې زه کلک نيولی وم راباندې چيغه کړل: «که د ژوند ته ارزښت ورکوي، راسره راځه!» زه تاو شوم او ومې کتل چې مېکناټن پروت دی، سر يې چېرته چې مخکې يې پوندې وې، لاس يې اکبرخان پر خپلو لاسونو کلک نيولی او حيرانتيا او وېره يې په ونګه کې خوره وه.»^{۱۲۰} د ميرزا عطا د بيان په قول:

په داسې حال کې چې لارنس ليرې کش کول کېده، سردار [اکبر] پر مېکناټن چيغه کړه: «ته د يو لوی پاچا وزير يې، د يو پرتمين پوځ مشر يې، ټول بهرني لوړپوړي خلک ستا د پوهې او لاسته راوړنو درناوی کوي، خو زه له هغوی څخه نه يم. زه تا يو داسې څڼ کڼم چې په خبرو دې باور نه شي کېدی او خپل باطني خيانت په هغه څه کې ښې چې ليکې يې! موږ دې په جگړه کې مات نه شوای کړی او اوس غواړې په درغلی موږ تباہ کړې. ته بې ايمانه يې، ټکماره دوکه ماره! ته دومره تېز يې چې زموږ په هوکړه کې خيانت کوي! څه خيال دې درلود چې زه به په کابل کې د خپلو وطنوالو پر ځاي په تا باور وکړم؟ څه فکر دې کولو چې د خپلې کټې له پاره به موږ دومره په اسانۍ يو د بل په تباہ کولو کې ښکېل کړي؟ ته پوهېږې چې له ځان څخه دې څومره يوه مسخره خبره جوړه کړې؟ شرم وکړه، ته د ملنډو او مسخرو اله يې. زما دا نيت و چې له کابل څخه د وتلو پر مهال په عزت د هند په لور بدرګه کړل شي، خو ستا توطيه دا وه چې ما په چا ووژني. ستا دماغ له تور لويي ډک او له انساني ارزښتونو تش دی. اوس ماسره د کابل ښار ته راشه!»

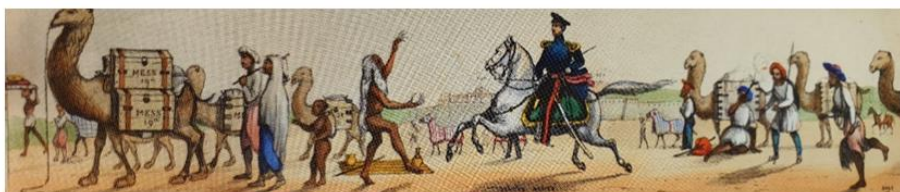
وحشت وېلي مېکناټن د تېښتې هڅه وکړه، «لکه يوه کوتره چې وزرې وهي څو د باز له منگولو وتېښتي». اکبر «لاس ور واچاوه، خپله تېرې توره يې راوايسته او بيا يې د استازي څکر څيرې پرانيست او سر يې له تنې غوڅ کړ. د نوموړ لوی وزير مېکناټن صاحب له بې سره تنې اندامونه غوڅ شول او لکه د لېوني سېي مرداره، تنه يې ښار ته کش کړل شوه. بيا يې له سر او خولۍ سره په څلور پوريز بازار کې وځړول شو.»^{۱۲۱}

کالن مکزي چې په غونډه کې و، دغه بهير لږ بل شاته بيان کړی. نوموړي ليکلي، کله چې د افغان وسله والو يوه ډله ناستو کسانو ته رانږدې شوه، اکبر خان مېکناټن ته وويل چې څنګ ته يې نږدې شي چې پټه خبره ورته کوي. کله چې مېکناټن د ده خواته کور شو، اکبرخان ناڅاپه چيغه کړه «بکيريش! بکيريش» يعنې «وې نيسه! وې نيسه!» او مېکناټن يې کلک ونيوه. د اکبر مخ «د يوې ډېرې شيطاني غوسې» بڼه خپله کړې وه او د مېکناټن مخ له «هيبت او حيرانتيا ډک»

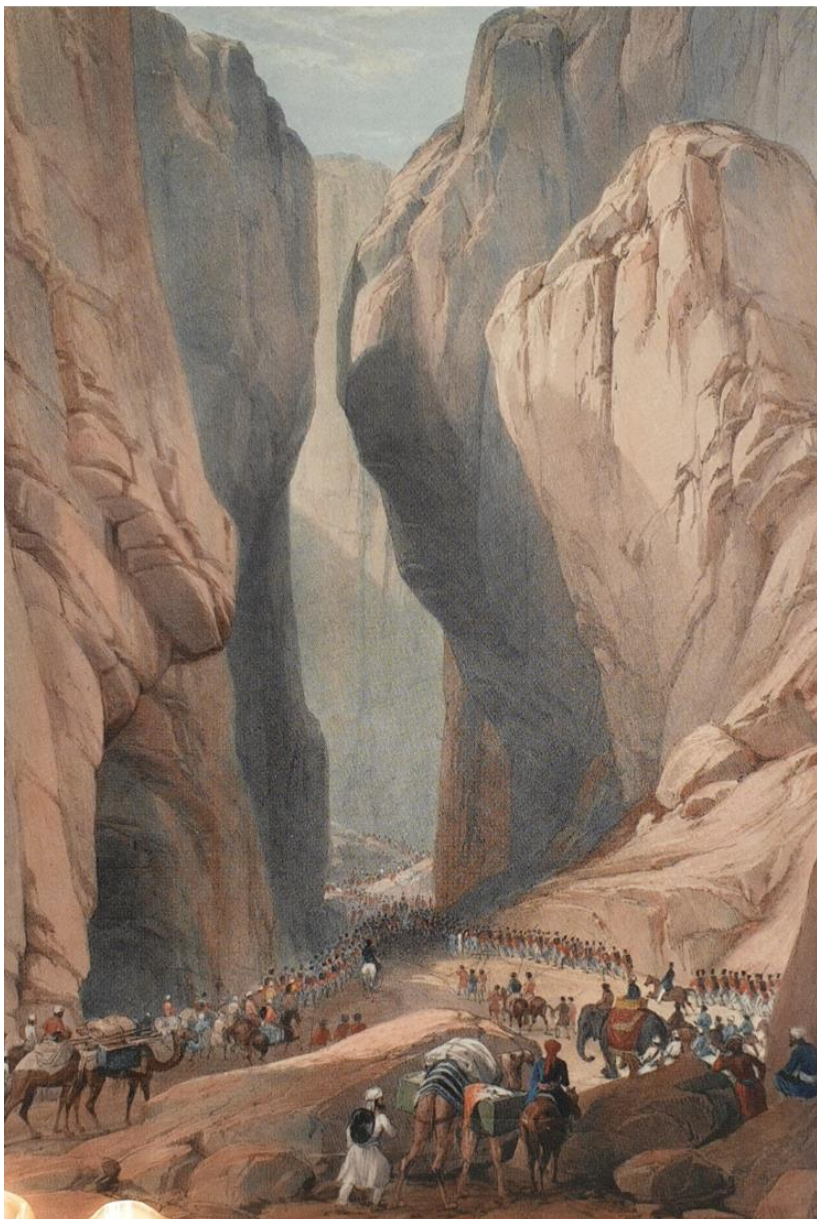
• حُجْرُل: سِيكُول، بُسْكُنْجُل

دا د مېکناتین لاس و. د مېکناتین او ترور سرونه د نېزو په څوکو کې ګرځول کېدل او تنې یې په کوڅو کې کش کېدې. بیا پوست کرل شول، او پوستکي یې په بازار کې د غوښې په چنګګ کې وځړول شول.^{۱۲۷} حتی د مېکناتین لویې شنې عینکې نندارې ته کېښودل شوې.^{۱۲۸} میرزا عطا لیکلي:

ټول نندارې ته راغلل او د کرکې نارې یې ور تو کولې. د یوه سړي په کړنو کې صداقت او بشپړ درناوی داسې طلايې سکې دي چې لکه اسعار هر چیرته اعتبار لري او خپل څښتن په ډېرو کرکېچنو حالاتو کې له سپکاوي ساتي. «که ته ایمانداره او صادق اوسې، په خلکو به ګران وې. په درغلی کې به خلک کرکه درڅخه وکړي او له پامه به دې وغورځوي!» نو له همدې کبله د سردار نومیالتوب عام شو او هر چا په وار وار ویل چې د انګرېزانو ټوله لاسته راوړنه دا وه چې د خپلې ناکامه ځانپالنې وړي خړه بېرته هند ته وچلوي او د هند ښځې دې ته اړ باسې چې د خپلو مېړونو په ماتم کې د کونډتوب غمجن څادر پر سر کړي! دا ټولو ته څرګنده وه چې هغه انګرېزانو چې په پالیسی کې یې د هوښیاری او ښه قضاوت او په جګړه کې د زورتیا غوړې کولې، د خراسان د سردارانو په پرتله بې ارزښته وو. دوی په حقیقت کې په خټو کې بندې کچرې وې!^{۱۲۹}

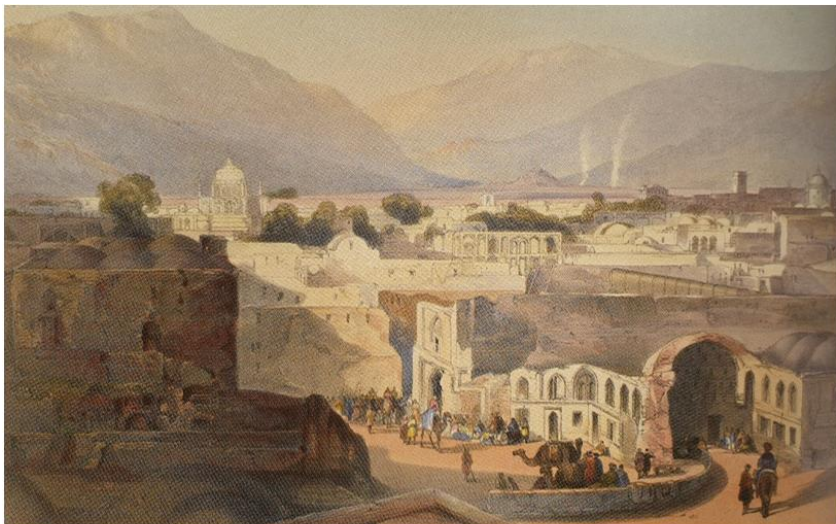
د بنگال لواء مارش صحنه. دغه لمړي پرله پسې انځور شوي انځورونو بڼايي د اباسين پوځ
بڼي چي د سند له لاري افغانستان ته نږدې كيږي

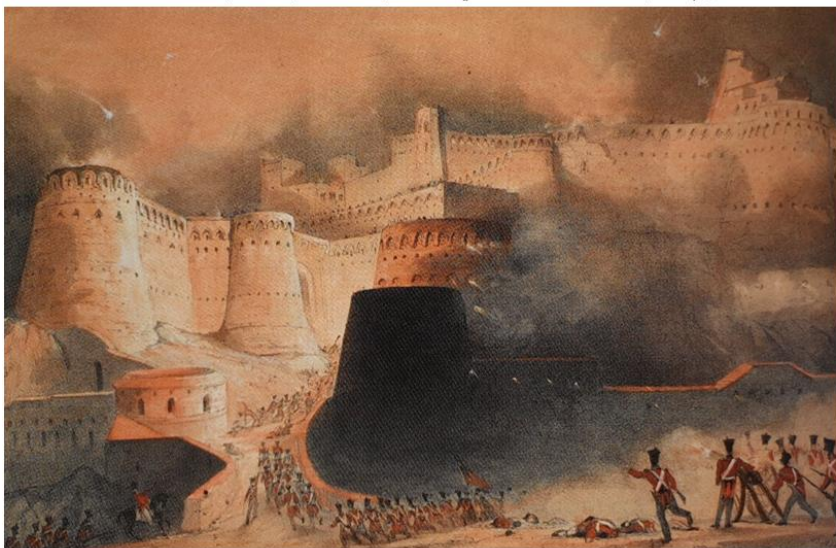
له دادور Dadur څخه بولان ته ننوتنه. د ۱۸۳۹ کال په پسرلي کې د سپر جان کېن تر مشرۍ لاندې یو ۱۲۰۰۰ کسيز انگرېز-هندي د اباسين پوځ د بولان له لارې کندهار فتح کړ. د دغه يرغل موخه دا وه چې شاه شجاع د دوست محمد ځای ناستی کړي ځکه چې شاه شجاع ته د انگرېز پلوي په سترګه کتل کېدل

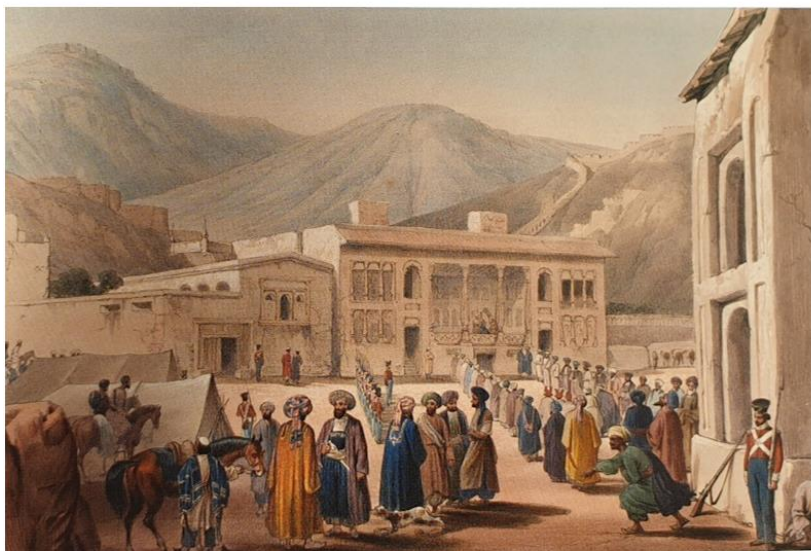
د اباسين پوخ د بلوچستان په تنگو غاښيو کي د هغه بلوڅانو غلچکي بريدونو په وړاندي ډېر ناتوانه او زيانمنونکي و چې په تنگيو کي پټ وو. نښتي او په ليري واټن کي هدفې بزي معمول وې. د سپاهي سیتا رام دغه ځای داسي په یاد دی: « دا د دوزخ خوله وه. بلوڅانو به په شپني بريدونو کي موږ ربرولو او د اوبسانو اوږده کتارونه يې ځان سره وړل. دوی به چي فرصت پيدا کړ، هر څوک يې وژل او د غره له اړغرو څخه يې لوی کمرونو زمونږ په لور ښکته رغرول

د ۱۸۳۹ کال په اپریل کې د اباسین پوځ کندهار پرته له جگړې ونيو. دلته شاه شجاع داسې ځای یو دربار جوړ کړ چې د خپل نیکه احمدشاه ابدالي د مقبرې ګمبذه ترې ښکارېده

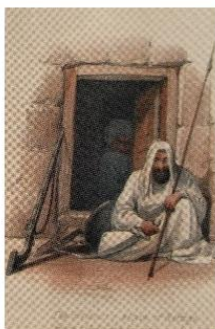
پر غزني باندې يرغل وروسته له دې چې د اباسين پوځ له بولان څخه تېر او کندهار يې ونيو، د غزني د نه ماتېدونکو او مضبوطو دېوالونو په لور يې پرمختګ ته دوام ورکړ. د غزني ښار پنډ او شپېته فوټه اوچت دېوالونه لرل. دا انګرېزانو ته يوه لويه ستونزه شوه ځکه چې دوی خپل درانه توپونه په کندهار کې پرېښي وو. د برنز ارزښتمن څارګر مشر، موهن لال کشميري مالومات ترلاسه کړل چې د ښار يوه دروازه په خښتو نه ده پټه شوې او کچېرې نابېره يرغل پرې وشي، نيول يې شوني دي.

په کابل کې د شاه شجاع الملک دربار ځانه. د غزني له نيولو وروسته دوست محمد له کابل څخه وتښتېد او شاه شجاع د ۱۸۳۹ کال د اګسټ په مياشت کې پر تخت کېښودل شو. ده په بالاحصار کې خپل دربار په دغه دالان کې چې مغولي بڼه يې لرله، جوړولو. نوموړي به همدلته خپل اشرافيان او انګرېز افسران ځورول. دوی به يې په ساعتونو تم ساتل چې د ده سره ليدنه وکړي. يو برتانوي افسر، لاکيپر ويلېس هارټ چې وروسته انځورګر شو ليکلي: «له دغه بڼې او تشرېفاتو څخه افغانانو کرکه لرله او دا د پاچا لوی عيب و چې کله کله به د لېونتوب کچې ته ورسېد.»

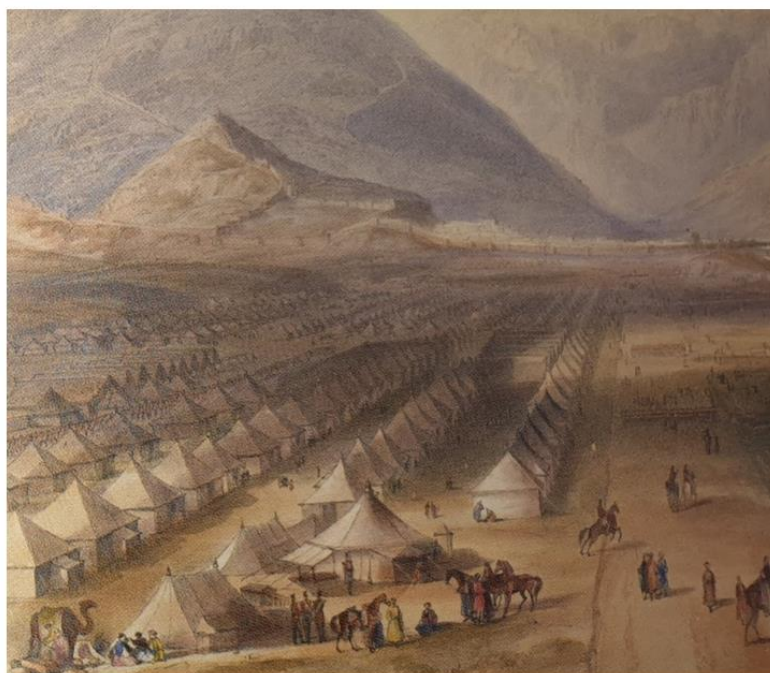
د انگرېزي اشغال په وخت کې د کابل ښار

د کابل ښځې اشغالګرو عسکرو ته زړه وړونکې وې - دې له ناورین څخه ډکې پایلې وژېږولي.

د شاه شجاع الملک درباریان. په دغه انځور کې د اکبر خان خسر، محمد شاه خان غلزی (په کین لوري کې) چې انگریز- سدوزي رژیم ته راوستل شو، په دربار کې د جلات مشر وېروونکي تشریفاتې لقب ورکړل شو. دی وروسته یو له مخکینو مخالفینو څخه و او د ۱۸۴۲ کال د شاتګ په بهیر کې د غلزیو په لورو غاښیو کې، نوموړي د هر چا په پرتله د انگریزي چوڼۍ د ټول وژني ډېره پره په غاړه درلوده.

د رټري يوه خاکه چې د اشغال په لمړيو ورځو کې مخکې له دې چې اډه جوړه شي د خېمو لیکي ښيي. د بالاحصار لوړه د انځور په شاتنۍ کيڼه خوا کې لیدل کېږي

امير دوست محمد، انگرېزي استازي ته د ۱۸۴۰ کال د نومبر په مياشت کې تسليمېږي.
مېکناتن او مرستيالان يې کابل ته څېرمه د قلعه قاضي درې ته پر اسونو چکر ته تللي وو
کله چې دوست محمد ورته تسليم شو

بودا، بي اغېزي او روماتيزم خپلی
جنرال ويليم الفنسټون په افغانستان
کې د انگرېزانو نظامي قوماندان
و. کله چې پاڅون پيل شو، دی له
دېرې وارخطايی داسې حالت ته
لاړ چې د پټېني توان يې نه
درلود

د انگرېزي اشغال پر ضد افغان پلي سرتېري په کره او اوږد
ميل لرونکو تورټوپکو په اډه کې پر داسې انگرېزي ځايونو
دزي کوي چې دفاع يې انگرېزانو ته ناشوني ده.

افغان پاڅونوال له کابل څخه بهر پر انگرېزي اډه د بريد تياری نيسي. دغه انځور ښيي چې څرنگه
له ښکېلاکي ډولي اډو څخه له هرې خوا غونډی چاپېر وي او دفاع يې کابو ناشوني وه. په دغه
انځور کې د انگرېزي ماموريت اډه کيڼې خوا ته ليدل کېږي

کپتان کالبن مکزي د پاڅونوالو پر ضد د
اکمالاتي کلا قوماندۀ په لاس کې درلوده. دی او
لارنس (بني لوری ته) کله چې له افغانستان
څخه بېرته لاړل، ډېر نومور شول او په افغاني
جامو کې يې انځور ته له درېدو څخه خوند
اخیست

مېرمن سپل په اسارت کې پټکې پر سر کړی.

ټورن جنرال سپر رابرت هنري سپل چې
خیلو عسکرو یې د «جگړه مار باب» په نوم
پېژانده ځکه چې هر وخت به یې سختو
جگړو ته ور ودانگل.

الکساندرینه، د خرد کابل په غاښي کې له ټول
وژني وروسته، اکبرخان پر غمل ونيوه.

انځورگر ايپر، دلته يې خپل انځور کاري.

کپتان سکېنر، دلته مخکې د انگرېزانو له
وتلو څخه اسير دی. د ۱۸۴۲ کال د شاتګ
په بهير کې د جګدک په غاښي کې د
جګري په ترڅ کې ووژل شو

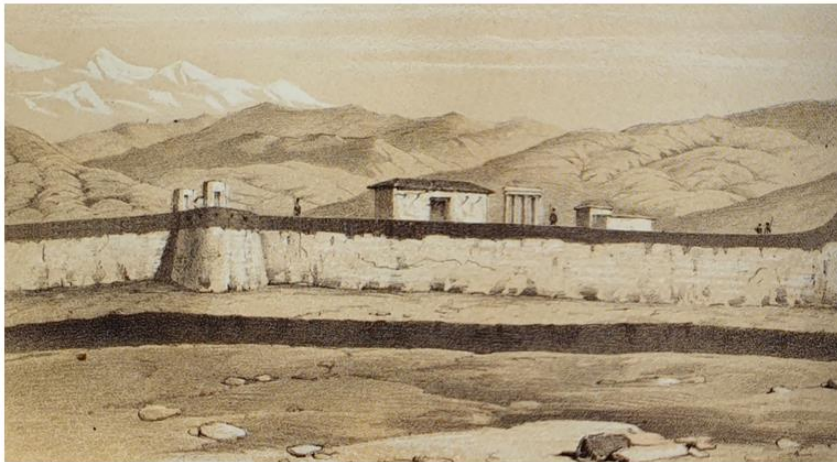

د هغه کلا انگر چې انگرېز اسيران په کې ساتل کېدل

افغانانو د څلور څلوېښتمې پلي قوي وروستي ژوندي پاتې پوځيان د گندمک د غونډۍ په سر کې وليدل او بيا يې کلابند کړل. که څه هم د انگرېزانو شمېر د افغانانو په پرتله ډېر لږ و، دوی وروستي مقاومت ته مخه کړه. دوی د دفاع له پاره يوه مربع جوړه کړه او څو ځله يې افغانان تر هغه وخت پورې د غونډۍ لمنې ته وځغلول تر څو چې د دوی مرګې خلاصې شوې. بيا يې په برچو تر هغه وخت پورې جګړه وکړه تر څو چې يو پر بل پسې ووژل شول.

په جلال اباد کې د انگرېزانو چوڼۍ چې له اوچت برج څخه يې يو تېزستري افسر په ليرې واټن کې ډاکټر بربايدن وليد چې د کلا په لور ور روان و او بيا يې ژغورونکي ورولبېرل.

د پوځ پاتې شوني په نوم د مېرمن بټلر نومور انځور چې د جلال اباد دېوالونو ته د ډاکټر براین ستومانه رارسېدنه ښيي. په دغه انځور کې د رسامي او نقاشي له پاره له ځانگړو تیلو څخه کار اخیستل شوی

دقيق خو بي رحمه تورن جنرال پالک د
کساتي پوخ قوماندان و چي سوېل ختيځ
افغانستان يې وران ويجاړ کړ او کابل يې
وسوځلو.

جنرال ويليم ناپټ په هند کي د کمپني يو
مشر جنرال و. دی يو ځيرک ستراتيژست
و او خپلو تکړه زړورو سپاهيانو ته تل
وفادار او له دوی سره يې بې کچې ډېره
مينه درلوده. نوموړی په انگرېزي
جنرالانو کي تر ټولو اغېزمن ثابت شو. د
۱۸۴۲ کال د اگسټ په مياشت کي يې د
افغانستان له يوه سره تر بله پوري مارش
وکړ او ټول هغه ځواکونه يې مات کړل
چي د نوموړي پر ضد لېږل شوي وو او
د سپټمبر په اولسمه، دوه ورځي وروسته
چي جنرال پالک د کابل ښار بيا ونيو،
کابل ته ورسېد.

کساتي پوڅ د ۱۸۴۲ کال د سپټمبر په مياشت کې کابل ته ورسېد. وروسته له دې چې انگرېز اسيران يې ازاد کړل، دغه پوڅ د کابل لوی چارچته سرپټی بازار وران کړ، هغه نوی جومات يې له خاورو سره برابر کړ چې د انگرېزانو د ماتې په وياړ جوړ شوی و او د ښار بېلابېلو برخو ته يې اور ورته کړ. «داسې چيغه پورته شوه چې کابل لوټ ته پرېښودل شوی.»

دوست محمد (د نڅاگرو د کړۍ کینې خوا ته ناست دی) کابل ته د بېرته تگ په لاره کې په لاهور کې هرکلی ورته وویل شو. وروسته له دې چې شاه شجاع په خاينه بڼه د خپل زوی بللي په لاس ووژل شو او انگرېزان په بشپړ ډول له افغانستان څخه ووتل، دوست محمد بېرته په ۱۸۴۲ کال کې پر تخت کښېښول شو.

۸

د بېگلو کوي

د ۱۸۴۲ کال د جنورۍ په شپږم، د سهار له نهو بجو څخه وروسته له کابل څخه سمدلاسه شاتګ پيل شو. تېره شپه بريدمن سترېت چې اوس څه نا څه جوړ شوی و، د شاتګ دروازې کيڼ لوري ته د دېوال په يوه برخه کې ماینونه ښخ کړل چې يوه پراخه چوله رامنځ ته کړي څو پاتې ۳۸۰۰ سپاهيان، ۷۰۰ اروپايي سپره او پلې قوا او ۱۴۰۰۰ د اډې ملکي کارکوونکي او پر اډې پورې تړلي ملکي خلک ترې تېر شي. ماینونه د لمرختو پر وخت وچول شول او دېوال بهرني لوري ته داسې ړنګ شو چې د خندق پر سر يې پل جوړ کړ.

د کلا د ړنګ کړل شوي دېوال له يوې غاښورې چولې څخه په کتو، له کابل نه چاپېر د بربښنده سپينو غرونو له کړۍ څخه لمر راپورته شو او د يوې ښايسته رڼې او سړې ورځې پيلامه يې څرګنده کړه. پر ځمکه کابو يو فوټ واوره پرته وه،^۱ خو د اډې د ننه له څه ناڅه خوندي دېوالونو څخه د افغانستان په غرونو کې د يو نا څرګند برخليک په لور تګ ته تم عسکرو يوه نه الهام ښونکې صحنه جوړه کړې وه. کرومجن جورج لارنس چې له کالن مکزي سره يوځای ازاد شو څو د شاتګ په څارنه کې مرسته وکړي، په دې اړه خپل اند داسې څرګند کړی: «يو په پښو لږزنده، په ملا کوږ او روحيه بایللی پوځ له هغه څه څخه ډېر په توپير کې دی چې څه موده مخکې د سړيو يوه منظمه او خوشحاله ټولګه ښکارېده». داسې واورې ته په رسېدو سره چې تر اوسه گام په کې نه و اېښودل شوی «په هر گام کې به [سمدلاسه] سړي يو فوټ په واره کې ننوتل... زما زړه ولوېده ځکه چې زه پر دې باور شوم چې موږ خامخا يو سټ ځواک يو».^۲

اوس له هغه ورځې څخه دوې اونۍ تېرې شوې وې چې انګرېزانو په يقيني توګه واورېدل چې اکبرخان د دوی سياسي مشر سېر ويليم مېکناتن وواژه. د متناقضو کنگوسو په ترڅ کې، له دوو ورځو اندېښمن انتظار څخه وروسته د پوځ تر ټولو بده وېره په حقيقت بدله شوه. هو، انګرېزانو خپل مشر او مېرمن مېکناتن خپل مېړه له لاسه ورکړ. د افغانانو په منځ کې د هغه حيرانوونکې بشپړې ناکامۍ په پار چې اډمارو پرنيکي اشغالګرو وګاله، د خوښۍ جشن و، خو لږ تر لږه د شاعرانو په منځ کې د مېرمن مېکناتن په اړه مودبه خواخوږي هم شته وه. په اکبرنامه کې مولانا کشميري د مېرمن مېکناتن په ژبه کې د وير درد انځور کړی، هغه درد چې نوموړې وروسته له دې څرګند کړ چې ورته وويل شول مېړه يې بيا نه راځي.

غم يې اوج ته ورسېد او له خپل خاوند څخه د محروميت ساندي يې پيل کړې

دې چيغه کړه: اې د پرنيکي هېواد شهزاده

تا ته په روم کې درناوی کېږي او په اېتوپيا کې نوموړ يې

خو په دغه هېواد کې ته په مرګ محکوم شوې
دلته ستا مرګ حتمي و

بېرته راشه! زه له تا سره په بې وزلۍ کې خوشحاله يم
د دغسې لوړ موقف په پرتله دروېزه ښه بولم
نن سپين سترګي او فاسد غله

ستا پر رغېدونکي سر داسې لوېې کوي لکه پر پندوسکي
بېرته راشه، اې وياړمنه فاتح
تا هغه تخت او تاج ته اعزاز ورکړ چې ستا و
خو نن په کابل کې، د واټونو د دورو پر سر
ستا بې سره تنه پرته ده، او سر دې بې تاجه دی^۲

خو د مولانا د خواخوږۍ څرګندونه هغه ډاډمنتوب پيکه کړې وه چې د ځواکمنو انګرېزانو فوق العاده چټک زوال له
هر څه نه ډېر د خدای د ناراضتيا له کبله و: دروغجنو او درغلګرو کافرانو ته خپله موجه سزا ورکړل شوه او د
مولانا په اند، د دې وروستۍ ثبوت په کابل کې د واورې بېسارۍ توپان و چې له امله يې د خدای په غضب اخته کافرانو
رېږې او شرمېدنې لا ډېرې شوې:

د دومره غم او ماتم، درد او بدبختيو له کاللو سره سره
خدای د دوی رېږونه لا نه وه بس کړې
نو د دوی د بشپړې تباھۍ له پاره يې
په کابل تر ټولو سوړ ژمی راوست
له اسمانه داسې يوه بلا رابښکته شوه
چې حويلۍ او بام له واورې يو شول
په بهانده سيند کې نورې اوبه نه وې
په ځلانده لمر کې نوره تودوخه نه وه
څارويو بهر انګولاوې او رمبارې وهلې
د سيلۍ په وژونکو چرو ټوټې ټوټې شوې
د پرنګيانو ډلې ته چې لا د مخه مصيبت ځپلې وه
د واورې او د واورې د توپان غږ اورېدنه لکه ناوړين و
عسکر ډېر خو ډوډۍ يې لږ وه
مصيبت شا ته او مرګ يې مخ ته ولاړ و
پاتې کېدل يې بې عقلي وه او تګ يې ناشونی
نه د سولې هيله، نه د جګړې فرصت^۴

په دغه پړاو کې، انگرېزانو هم دا احساس وکړ چې کوم غضب ورباندې نازل شوی دی. حتی سرکېنې او تل هوډمنې مېرمن سېل ومنله چې اوس کلابند عسکرو ته هر څه ډېر بد برېښي، خو په خپله يادليکچه کې يې بيا هم، لکه څنگه چې د نوموړې ځانگړتيا وه، حالات دومره جدي نه دي بيان کړي:

يوه خپکانونکې د کرېسمس ورځ ده او زما حالت له خوښۍ ډېر ليرې دی. لارنس د ننه راغی، ډېر ستومانه او د انډېښنو له کبله لس کاله زور ښکارېده... نايب شريف د سپر الکساندر برنز د خښېدو لگښت له خپله جيبه ورکړ، خو بيا هم ځينې نه کرل شو او د مري يوه ټوک ټوک برخه يې لا تر اوسه د خپل باغ په ونو کې خپرېږي. [اوس] د استازي سر په چوک کې د پوزي په يوه کڅوړه کې ساتل کېږي او اکبر وايي چې دا به بخارا ته ولېږي چې پاچا ته وښيي چې څنگه يې دلته پرنگيان ونيول او څه ورسره کوي... که موږ له يوه تړون پرته او يا د يوه تړون پر بنسټ هم لار شو، زه وېره لرم چې لږ خلک به مو ولایاتو ته په رسېدو کې ژوندي پاتې شي...^۵

نوموړې زياتوي کله چې د هغه مالونو او کاليو په راټولولو بوخته وه چې په شاتګ کې يې له ځان سره وړل، د تامس کمبل Thomas Campbell د شعري ټولګې يوه کاپي يې ومونده،

کتاب مې چې خلاص کړ، په هواېنلندن Hohenlinden مې سترګې ولګېدې چې يوې څلوريزې يې شپه او ورځ خورولم:

لږ او لږ به له هغه ځايه لار شي چېرته چې ډېرو سره ليدل

واوړه به د دوی کفن شي

او د دوی تر پښو لاندې هر چم به

د يوه عسکر مقبره شي^۶

د انگرېزانو په منځ کې وضعيت لا نور خراب شو. انگرېزي عسکر اوس پوه شول چې مېکناټن داسې وخت ووژل شو چې له افغانانو سره يې د لاسليک کړې هوکړې د ماتولو هڅه کوله. دوی نه يوازې وړي، په خپل چل کې پر او بنديز وهلي وو، بلکې اوس په دې هم پوه شول چې له اخلاقي اړخه يې هم موضع له لاسه ورکړې ده. سربېره پر دې، د دوی هغه تصور هم غلط وخوت چې هغه افغان جنګيالي چې په شمېر او ځيرکتيا کې پر دوی برلاسي وو، ټول ځانګړي غرني جنګيالي نه وو، بلکې - لږ تر لږه يوه برخه يې - يوازې «د ښار سوداګر او کسب کار وو؛ نو په خپل خپګان کې مو حتی دغه تسليت هم له لاسه ورکړ چې موږ له قومي جنګياليو سره په جګړه بوخت يو».^۷

د مېکناټن له مړينې وروسته، اوس الډرېډ پاتېنګر چې سخت ټپي شوی و، د انگرېزانو تر ټولو لوړپوړی ژوندی سياسي افسر و. سره له دې چې نوموړي الفنسټون او شلټن ته وويل چې پر اکبر باور ونه کړي او دوی ته يې ټينګار وکړ چې يوازینی هيله د بالاحصار په لور تګ دی، خو شلټن په شاتګ باندې ټينګار ته دوام ورکړ او پاتېنګر يې په يوه ډولۍ کې کښېناوه او د تسليمۍ او شاتګ د شرطونو په اړه يې د خبرو اترو له پاره ولېږه. نوموړي وروسته ليکلي: «زه يې په ناروغۍ کې له خپلې کوټې څخه په زور وايستل او دنده يې راکړه چې د يوې داسې ځېنې ډلګۍ د خونديتوب له پاره خبرې اترې وکړم چې يوازې په خپله تباھۍ کې تکره وه».^۸ اکبر اوس د خوندي لارې او اکمالاتو په بدل کې د دوی د خزاني او ټولو توپونو د سپارلو غوښتنه کوله.

خوراكي توکو او بار وړونکو څارويو ته د انتظار په بهير کې انگرېزان په دوامداره توګه ځځېږل کېدل. تر ټولو ډېر تېري کوونکي د غلزيو ډېرېدونکي شمېر و چې په ډله ييزه توګه به د اډې دروازو شاوخوا ته راتلل چې د اوس مهال بې اسرې اشغالګر او د دوی لا تر اوسه پاتې افغان ملګري وځوروي، وې کنځي او لوت يې کړي. وېنسټ ايير ليکلي:

له دغه خلکو مو هره ورځ ډېر ځور کاللو. دوی بې ازاره پلورونکي چې له ښار څخه به له غلې او وښو سره راغلي وو، وروسته له دې چې له اډې څخه به ووتل، سمدلاسه لوتول. زموږ په سپاهيانو يې ډېر ځلې بريدونه کول او په دغسې شېبو کې پر دوی باندې د دزو د اجازې غوښتنه په وار وار رد شوه که څه هم دا ټولو ته څرګنده وه چې د دوی مشرانو په خپله موږ ته مشوره راکړې وه چې په دغسې حالاتو کې پر دوی ډزې وکړو... نو پايله يې دا وه چې زموږ عسکرو هره ورځ تر ټولو سپک او له حقارته ډک پيغورونه او کړنې له داسې چا څخه زغمل چې د يوې برچې بريد به دوی ټول داسې خواره کړي وی لکه پخې.^۹

ترټولو عذابوونکې پوهېدنه دا وه چې ټولو هغه افغانانو چې له انګرېزانو سره په اړيکه کې وو په بشپړه توګه يقين درلود چې انګرېزان په خپله د اړيکې په لور روان دي. د ۱۸۴۱ کال د ډسمبر په نهه ويشتمه، هيو جانسن په خپله يادليکچه کې داسې ليکلي:

په ښار کې زما يو شمېر ځايي ملګري هره ورځ زما ليدو ته راځي. پرته له دې چې په خبرو کې يې توپير وي، په يو غږ وايي چې د بلوا په پيل کې د خپلې بېغۍ او ځښتوب له کبله مو ټوله دغه بلا په خپله پر ځان راوستې. دوی دا هم وايي چې د شاتګ په بهير کې زموږ خوندیتوب يوازې په خپله موږ پورې تړلی دی او د هېڅ مشر په ژمنو بايد تکيه ونه کړو ځکه چې دوی هر يو مخکې تر مخه نيت کړی چې تر وروستۍ کچې به هڅه وکړي چې موږ پو پنا کړي.^{۱۰}

موهن لال چې په ټول کابل کې يې بېسارې اړيکې لرلې، پر له پسې خبرداري ولېږل چې انګرېران د غلچکي بريد په لور نېغ روان دي او د قزلباش مشرانو هغه صريح څارګريز مالومات يې ورولېږل چې انګرېزان به له ټولوژنې سره مخ شي، خو ده ته پام وانه اړول شو.^{۱۱} هېبتناکه کنګوسي خورې وې چې افغانان به انګرېز ښځې ونيسي او ټول نارينه انګرېز به پرته له يو کس څخه ووژنې چې نوموړی به د خيبر د غاښي په خوله کې يې پښو او لاسونو پرېږدي او پر سينه به يې يو نوب وتومي چې انګرېزانو ته خبردارۍ ورکړي چې هېڅ کله بيا افغانستان ته د ننوتلو هڅه ونه کړي. مېرمن سېل چې تل يې سپينې خبرې کولې، له شاتګ څخه يوه شپه مخکې په خپله يادليکچه کې په ناهيلۍ ليکلي: «افغانان موږ ته وايي چې له حتمي مرګ سره مخ يو.»^{۱۲}

د ټولو په پرتله، په خپله شاه شجاع انګرېزانو ته د هغه برخليک په اړه چې دوی ته تم و ډېر خبردارۍ ورکړ. محمد حسين هراتي ليکلي: «اعلحضرت پاتېنګر ته وليکل: «په دغه ساره ژمي کې د اډې پرېښودل د ځښتوب وروستۍ کچه ده. باخبر، جلال اباد ته د تګ پرېکړه هېڅ بايد ونه کړئ. که تاسې خامخا له اډې څخه وځئ؛ نو راځئ ژمی له موږ سره په بالاحصار کې تېر کړئ او دلته به يو ځای د ژمي پای ته تم شو. که چېرې مو اکمالات خلاص شي، موږ به په شاوخوا سيمو کې د لوټ له پاره چټک او لنډ بريدونه وکړو»، خو دغه وړانديز ونه منل شو...»^{۱۳}

لکه څنګه چې موهن لال ورته اشاره کړې، د انګرېزانو دغه پرېکړه چې شاه شجاع يوازې پرېږدي، په رښتيا لويه بې وفايي وه. نوموړي ليکلي: «د درې ګوني تړون مادو ته هېڅ درناوی ونه شو او د شاه شجاع دولت چې موږ تېر دوه کاله وساتو، د خپلو دښمنانو منګولو ته پرېښودل شو. که چېرې موږ د يو خپلواک پاچا په څېر پرېښی وای، ده به خپل بارکزي دښمنان له منځه وړي وای او خپل ځان او موږ به يې اوس له دغه وژونکو پايلو څخه ژغورلي وای.»^{۱۴}

شجاع د انګرېزانو په بې وفايي خپه او گيله من نه ښکارېده، خو د خپلو متحدينو سوډرتوب هک پک کړی و. په لودياني کې له خپلو انګرېزي کوربه والو سره له مکررو اختلافونو سره سره، د څو کلونو په ترڅ کې يې د هندي کمپنۍ روان اداري اغېزمنتوب خوښ شوی و، خو په تېرو شپږو اوښو کې يې چه څه وليدل، د دوی په اړه د ده له باور سره

په نېغ ټکر کې وو. څنکه انګرېزانو، په تېره بیا واکمن او یو وخت پوه مېکنانن داسې ساده بډانګه کار وکړ؟ «سېر ویلیم مېکنانن ماته غوږ ونه نیو.» دا هغه څه دي چې بې اسرې شاه شجاع، اکلنډ ته لیکلي او زیاتوي چې مېکنانن ته یې په وار وار وویل چې:

د دغه خلکو له وژلو او یا زولانې کولو څخه پرته بله چاره نه شته. زه دوی ښه پېژنم، خو زما خبرې بې کټې وې...
ما ډېر ځلې وویل چې زه هېواد پرېږدم ځکه چې یو پاڅون به خامخا کېږي، خو استازي به راته ویل چې غم ونه کړم او هېواد به په یو څو لخواوو ارامه کړي. ما بیا ورته وویل: «پام کوه چې ته غولېدلې یې او زه له هېواد څخه وځم»، خو مخه مې کورنۍ نېولې وه. ژمی راغی او زه لاړ نه شوم او ورپسې اړودور پیل شو. دغه خلک څه سې دي! ما هیله درلوده چې له خراسانه تر پارس پورې ټول هېواد ارامه کړم. داسې څوک شته وو چې زما مخه یې نیولې وای؟ خو دوی دا موضوع کافر او مسلمان ته واړوله چې له کبله یې ټولو خلکو له ما څخه مخ واړولو.^{۱۵}

شاه شجاع په ځانګړې ډول د مېکنانن د وروستیو خبرو اترو بڼې ډېر ځاځناک کړی و چې په خپله د ده له بودیچې له اوږدمهاله سپما څخه وروسته یې د پیسو دومره لوی رقم اکبر خان ته ورکړ او په دې توګه یې ده ته مناسبې سرچینې پرې نه ښودې چې د ښې دفاع له پاره یې وکاروي:

محمد اکبر او نور له لوړې مړه کېدل - تا په خپلو پیسو دوی په پښو ودرول. تا خپل دښمن ته پیسې ورکړې چې په خپله تا ووژني. دی به ستا په پیسو څه کوي، خو که ستا پیسې نه وای، لس ورځې به نه و پایېدلې.
ما پرته د سېر ویلیم مېکنانن له اجازې حتی اوبه هم نه څښلې او په وار وار مې ورته وویل چې موږ به نابود شو. کېتان لارنس ژوندی دی، د ده پر وړاندې مې دا ورته ويلي. کېتان برنز اوس مړ دی، ده خپل زړه ته کتل او د خلکو خبرو تېر ایسته. ما ورته وویل چې خلک ور څخه خوښ نه دي او ستا په اړه بد نیت لري، مه غولېږه، خو زما خبرو څه ګټه نه لرله... په یوه یا بله وسیله زه تر اوسه پایېدلې يم، خو اوس سړي رالېږي او وايي چې شجاع اسلام دېوي او خلک وايي چې زه له تاسې [انګرېزانو] سره يم، نو له دې امله خلک له ما څخه لاړل.

لکه څنګه چې د نوموړي ځانګړتیا وه، خپل لیک ته یې داسې پای ورکړی: «څه چې د خدای رضا وي، هغه به پېښ شي.»^{۱۶}

جورج لارنس یوازینی ژوندی پاتې افسر و چې له شاه شجاع سره یې نږدې اړیکې لرلې؛ نو دا د ده په خوښې پورې اړه درلوده چې د شاه شجاع وروستی بېړنی پیغام جنرال ته ورسوي. په پیغام کې یې له جنرال څخه هیله کړې وه چې اده پرې نږدې او د اکبرخان په ژمنو په هېڅ وجه باور ونه کړي. پاچا ټینګار کړی و چې: «تر هغه پورې چې موږ له خپل موقعیت څخه ساتنه کوو، دوی به موږ ته زیان ونه شي رسولی، خو که خپل ځایونه پرېږدو، نو بیا به په مړو کې شمېرل کېږو.» لارنس لیکلي: «پاټنګر مې په مناسبه توګه له دغه خبرداريو څخه خبرولو. ده به الفنسټون ته بوتل او هغه ته به مې خبرداري تکرار کړل... خو موږ ته به یې وویل چې اوس پاتې کېدل ګټه نه کوي او موږ باید شاتګ وکړو.»^{۱۷}

شاه شجاع چې د ادې واکمنان د خوندي شاتګ په ناشونتیا قانع نه شوای کړی؛ نو هڅه یې وکړه چې خپل څو اشنايان وژغوري. په دې اړه وېنسټ ایبر لیکلي:

[ده] له بريده وتلې هڅه وکړه چې مېرمن مېکناتن او ورسره مل بنځينه وډوماري چې له پوځ څخه چې له منځه به يوړل شي، بېلې شي او د نوموړي تر ساتنې لاندې په بالاحصار کې پاتې شي. ده له بريد جنرال انکتيل Anquetil څخه چې د ده د پوځ قوماندې يې په لاس کې وه، همدې ته ورته غوښتنه وکړه: «چې د اړتيا پر وخت يوازې پرې نه بنډول شي او له هغه پوځ څخه محروم نه شي چې تر اوسه ورته ويل کېدل چې خپل پوځ يې دې وګڼي.» خو دغه ټولې غوښتنې يې ګټې وې. جنرال او د جګړې شورا هوډمن وو چې بايد شاتګ وکړي او ويې کړ.^{۱۸}

د مېرمن سېل په قول، د جنورۍ په پنځمه د شپې ناوخته شاه شجاع د وروستي ځل له پاره له خپلو متحدينو هيله وکړه او په لاس چټک ليکلي «پيغام کې يې غوښتنه وکړه چې که چېرې لږ تر لږه د ده د پوځ يو افسر ورسره پاتې شي؟»^{۱۹}

خو اوس يې چې شاه شجاع يوازې پرېښود او مشورو ته يې پام ونه کړ، دغه افسران د خپل ژر پيلېدونکي حرکت په تياريو بوخت وو او حتی د نوموړي پيغام ته يې د ځواب فکر هم ونه کړ.

د جنورۍ په شپږمه د سهار په نهه بجو د بېگل او ډولونو له غږ سره سم، لمړني انګرېز عسکر له اډې څخه ووتل او د جلال اباد په سړک د خردکابل غاښي په لور تر ګونډو پورې په واوره کې يې کرار او کمزوري درانه ګامونه اخيستل پيل کړل. له ځلانده لمر سره سره، د مېرمن سېل ترماميتر د تودوخې درجه «له صفر څخه ډېره ټيټه وښوده».^{۲۰} د خوشبيني څه نښې علامې شته وې: په داسې حال کې چې شاوخوا ۱۰۰ افغانان راغونډ شوي وو چې د اشغالپال پوځ د وتلو ننداره وکړي، هغه غازيان چې د اډې په دروازو کې به غونډېدل، په مرموزه توګه تري تام وو او د پوځ مخکېنه ساتونکې ډله پرته له دې چې له کوچني مقاومت سره مخ شي، وړاندې روانه شوه. حتی د کلاوو هغه کړۍ چې تر اډې چاپېر وه او په تېرو شپږو اوونيو کې ورڅخه په اډه باندې ډزی کېدې، په بشپړ ډول چوپه وه. هيو جانس چې اوس يې زړه ارامه شوی و، ليکلي: «حتی يو کس هم د کلاوو پر دېوالونو نه ليدل کېدو.» نو له دې کبله مخکېنه ساتونکې ډله ډېره خوشحاله وه:

په اډه کې د ننه، د دوو مياشتو او درې ورځو له بند څخه وروسته، چې په لږ کې يې مور يو شمېر جګړې بايلولې، د خپلو افسرانو او عسکرو يوه لويه برخه مو له لاسه ورکړه او په اډه کې مېشتو خلکو سخته لوړه، يخني او اضافې کاري وګاله، سپاهيان په دې تمه ډېر خوشحاله وو چې بالاخره په دغه موسم کې له داسې سړې هوا څخه روانېږي او په تېره بيا په داسې وخت کې چې د ټول ژمي له پاره د سوند لږکي خلاص وو او د اډې کابو ټولې د مېوې ونې وهل شوې او سوځول شوې وې.^{۲۱}

مېرمن سېل خپله وروستۍ سهارنۍ د خپل خوږنځي د مېز په لږکيو پخه کړه. بيا يې دستار پر سر کړ او د پسه له څرمې جوړ افغان پوستين يې چې افغان ملګرو يې د اغوستو مشوره ورکړې وه، واغوست. دې خپله شل کلنه اميندواره لور هم ځان سره مل کړه. نوموړې د کپتان لارنس وړانديز چې د دوی ساتنه به وکړي، ونه منلو او پرځای يې د سکېتر له هغې سپرې قوا سره روانه شوه چې روښانه يونيفورم يې درلود او مخکېنه ساتونکې ډله ترې جوړه وه. د هغه بدرکې ډلې نښې نه ليدل کېدې چې مشرانو يې ژمنه کړې وه چې له انګرېزانو سره به ولېږل شي، او نه د کابل په کنګل سيند کې هغه په بيره جوړ شوی او پر اوبو اېښی خوځنده پل په ټاکل شوي وخت کې کار اخيستې ته چمتو و؛

نو عسکر به يو ساعت په ليکه کې درېدلي وو چې پر پله تېر شي. که څه هم د مېرمن سېل زوم، بریدمن سترېت ټپي و، نوموړي ټوله شپه تر ملا پورې په اوبو کې تېره کړې وه چې د توپونو د لېږد کړاۍ په سيند کې ډوبې او پر سر يې تختې کېږدي، خو د پله له کبله د ټول هغه ځنډ او کېدوۍ سره سره چې په زرگونو بېرېدلو، وړو او کرختو د اډې هغه ملکي خلکو جوړه کړې وه چې د خوندیتوب په موخه په خپله له سپاهيانو سره کېد شوي وو، داسې بېکارېدل چې د افغانانو د تورو په پرتله، اوس هم مخ په تېښته عسکرو ته واوره ډېره خطرناکه وه. جورج لارنس ليکلي: «هوا کرغچوونکې او کنکلوونکې وه. خوارکيو بومي عسکرو او د کمپ ملکي خلکو ته زما ډېر زړه بد شو چې تر گونډو پورې په واوره او چيکرو کې روان وو. ما هغه کسان چې مسوليت يې زما په غاړه و يو ځای نه شواي ساتلی. ځينې د توکو حاملين به چټک مخ ته روان وو، خو ځينې نور به چې د ماشومانو او ښځو ډولۍ لېږدولې، ډېر شاته پاتې کېدل.»^{۲۲}

لمړنۍ ستونزه وروسته له يوولسو بجو سملاسي هغه وخت رامنځ ته شوه چې نواب زمان خان اڅکزي انگرېزانو ته پيغام ولېږه چې خپل تگ ودروي او نور مخ ته لاړ نه شي ځکه چې د دوی د خوندي تګ له پاره يې تر اوسه ټول تياري نه دی بشپړ شوی. په دغه شېبه کې بالاخره مخکښې ساتونکې ډلې د سترېت له بېرني جوړ پله څخه تېرېدل پيل کړي وو او عسکر چې د برید له خطر سره په بې وسۍ مخ وو، په سره هوا کې د اډې او سيند تر منځ په اوږده ليکه کې تم وو. الفنسټون چې د تل په څېر اوس هم زرغی و، د درېدو امر وکړ او بيا نه پوهېده چې اوس څه وکړي. په همدغه مهال، د هغو غازيانو په گډون چې تر اوسه تري تام وو، د افغانانو يوه لويه جوبه له بي بي مېرو څخه په داسې بڼه رابښکته شوه چې فضا يې له برېمنو نارو څخه ډکه کړې وه او د ماموريت د تشې شوې ودانۍ چې د اډې اصلي ودانۍ شمال ته نېغه پرته وه، په لوب او سوځولو پيل وکړ. د لويي لوڅرو او د نږدې ډزو غږ وېره رامنځته کړه چې له کبله يې جواليانو او د کمپ ملکي وگړو ليکې ماتې کړې او «په عسکرو ورگډ شول چې له امله يې په دوی کې بشپړه کېدوډي رامنځ ته شوه.»^{۲۳}

غازيان يو ساعت وروسته د ماموريت د ودانۍ پر دېوالونو وختل او پر تم عسکرو يې ډزې پيل کړې. د ساتونکو شاتنۍ ډلې د اډې له سنجونو څخه پر دوی ځوابي ډزې کولې. تر يوې بجې پورې، د اروپايي پلې پوځي ډلې پنځوس کسه په واوره کې مړه او يا ټپي پراته وو. مکزي پوه شو چې ټول وژنه په پېښېدو ده او الفنسټون اوس هم زرغی دی؛ نو له امر څخه په سرکښۍ يې خپل اس چارکام کړ - جنرال په کمزوره غږ ورپسې نارې کړي: «مکزي، دا کار ونه کړي.» مکزي پله ته ځان ورسولو. هلته يې شلټن ته وويل چې تګ بېرته پيل کړي. د مکزي له پرېکنده کړنې سره سره، ورځ په تياره کېدو وه او بالاخره په پنځو بجو د شاتنۍ ساتونکې ډلې وروستی سپاهي له اډې څخه ووت. دوی په سره هوا کې يوولس ساعته د اډې پر بامونو کې پرته له ډوډۍ تېر کړل.^{۲۴} د دوی په وتلو سره، غازيانو د تشې شوې اډې په لور منډه وکړه، بامونو ته يې وختل او سمدلاسه يې په خپلو اوږدو تورټوپکو پر عسکرو باندې ډزې پيل کړې.

په دغه پړاو کې چې د عسکرو لويه برخه د بگراميو سيمې ته چې د لمړنۍ شپې د تېرولو له پاره ټاکل شوې وه، په نږدې کېدو وه، ډېری بارونه او ټول مهمات لا تراوسه له پله څخه تېرېدو ته تم وو. غلزي غازيانو چې دوی د خپلو تورټوپکو د گوليو د واټن د ننه وموندل، د کمپ ملکي کسان او د شاتنۍ ساتونکې ډلې وروستي عسکر به چېرته چې درېدلي وو، هملته به پر ځمکه وغورځېدل. دوی داسې ترهېدلي وو چې لمړی په تمبه او تېله او بيا يې يو بل سره په جگړو له پله څخه د تېرېدو هڅې کولې. د وېرې په دغه صحنه کې:

د [کالن] مکزي د دغه شرموونکې ورځې يوه تر ټولو زړه دردوونکې صحنه تل په ياد وه. د نوموړي سترګې ناڅاپه په يوې کوچنۍ هندوستاني ماشومې ولګېدې چې په بشپړ ډول بربنډه په واوره کې ناسته وه. مور يا پلار يې تر څنګ نه ليدل کېدل. دغه بنډه ماشومه شاوخوا دوه کلنه وه، يوازې دومره لويه وه چې د خپلو کوچنيو پښو پر سر نېغه ناسته وه. ولول وېښته يې تر نرم او کوچني ستوني تاو راتاو وو او بنډه تورې سترګې يې چې د خپلې نورماله کچې په پرتله دوه برابره غټې شوې وې، په تېرېدونکو وسلوالو او اسوالو او همدا راز په نورو عجيبو صحنو کې ځېنې وې... نوموړي ډېر داسې نور کوچني وژل شوي ماشومان په لاره کې وليدل. همدې ته ورته، ښځې چې اوږده تور وېښتان يې په خپلو وينو کې خيښته وو، مړې پرتې وې... [لږ ځنډ وروسته] افغانانو [په واوره کې کڼه کونه جوړه کړه او مخ په مرک کسان يې ختمول] او په خپلو چرو يې ټپي پوځيان وهل.^{۲۵}

که څه هم سترېب، جنرال ته ياده کړې وه چې له پله څخه لږ وړاندې سيند دومره ژور نه دی او اوبښان او اسونه په کې تېرېدی شي، خو داسې بربنډېدل چې دغه مالومات له چا سره شريک شوي نه وو. د اډې له سنجونو څخه په ډېرېدونکې توګه د ډزو له دوام سره سره، د ښځو او ماشومانو په ګډون، سپاهيانو هڅه کوله چې د توپونو له کراچيو څخه پر نوي جوړ شوي پله تېر شي؛ نو مازديګر ناوخته کله چې لمر د غرونو تر شا ښکته کېدو او سيوري په چټکۍ اوږدېدل، د سيند غاړه په يوه «کنګل شوي» ډنډ بدله شوه او دومره ښويه شوه چې د بار اوبښانو ته ناشونې وه چې حتی سيندغاړې ته ور نږدې شي. لکه څنګه چې د اډې له سنجونو څخه ډزې کړه او ډېرېدې، ځېنې، د باروتو بېلرونه، د دان پورو د ګوليو بکسونه، د جامو او خوراکه توکو بستي په لويه پيمانه د کابل په سيندغاړه کې پرېښودل شول. د اډې د اور لمبو، پر پرېښول شوو بوريو او زين کڅوړو باندې رڼا اچولې وه. شاتنۍ ساتونکې ډله دې ته اړ شوه چې د هغه نهو توپونو څخه چې د ورلو اجازه يې انګرېزانو ته ورکړل شوې وه، دوه يې سوري کړي ځکه په واوره کې کش کول يې دوی ته ناشوني وو. په پاې کې وېره او ترور دومره زيات و چې کابو ټول بارونه له پله څخه تېر نه کړل شول؛ نو په دې توګه د کلابندۍ له پيل څخه تر اوسه الفنسټون د دويم ځل له پاره تر ټولو لويه تېروتنه وکړه او هغه دا چې اوس بيا د اکمالاتو په خوندي ساتلو کې پاتې راغی.

ايير ليکلي: «شپه رانږدې شوه، خو غازيانو چې د ماموريت ودانۍ او د اډې کابو هرې ودانۍ ته اور اچولې و، د اور لمبو د سيمې شاوخوا څو ميله رڼا کړې وه. دې يوه بېسارې وېروونکې صحنه جوړه کړې وه.»^{۲۶} کله چې وروسته له لمر لوېدو هوا نوره هم سړه شوه، اووه ميله وړاندې په بګراميو کې اوس د عسکرو اصلي برخه د ډوډۍ، سونډ لږګيو او د خېمو رارسېدو ته بې ګټې تم وه. څو ساعته وروسته په داسې حال کې چې شپه لا ډېره سړه او تياره کېده، داسې خبرې خورې شوې چې خوراکه توکي او نور بارونه له لاسه وتلي دي. د شاتګ د څو ساعتونو په ترڅ کې دغه ځواک اوس يو ځل بيا خپل ټول اکمالات له لاسه ورکړل.

په دغه شپه په بګراميو کې ګډوډي واکمنه وه. د شاتنۍ ساتونکې ډلې وروستي عسکر د شپې په دوو بجو کمپ ته راورسېدل. «دوی په ټوله لار کې له جګړې سره مخ وو او د هغه بدبخته خوارکيو نارينه، ښځينه او ماشومانو له دوامداره ليکو څخه تېر شول چې د يخۍ او يا ټپونو له کبله مړه او يا د مرګ په مورګه پراته وو. په دغه ليکو کې ځينو به چې د خوځښت توان نه لاسته ورکړی و، له خپلو ملګرو څخه وغوښتل چې مړه يې کړي او عذاب ته يې پای ورکړي.»^{۲۷} د ساتونکو شاتنۍ ډلې حتی د کمپ تر خولې پورې «د شلګونو سپاهيانو او د کمپ ملکي کسانو ليکه وليده چې په ناچارۍ مرګ ته په واوره کې تم وو».

په دغه شپه کې يوازې څو ښک بخته کسانو لږ خواږه درلودل. مېرمن مېکناتن چې له خان سره يې خپل خوراکي توکي

لېږدول، جورج لارنس ته يې «لږ سره غوښه او هسپانوي واين» ورکړل. نور کابو ټول خلک وري پاتې شول او «دې ته اړ شول چې پرته له ډوډۍ، اور او سرپناه په واوره کې ځملي... د سړيو چوپه چوپتيا د دوی د ناهيلۍ او بې وسۍ څرگندونه کوله، هېڅ غږ نه اورېدل کېده».^{۲۸}

مېرمن سېل د ډېرو نورو خلکو په پرتله نېک بخته وه. که څه هم خپل ټول مال يې له لاسه ورکړی و او د خوراک له پاره يې څه نه درلودل، خپله هغه بړستن يې د خپلې لور چوپړيالې ته ورکړه چې پر اس ورباندې کېښناستله؛ نو په غير معموله توګه مېرمن سېل او په دې پورې اړوند کسانو داسې څه درلودل چې په دغه شپه يې پر ځان واچوي. څو نورو کسانو هم ښه بخت درلود. د بېلګې په توګه، بدخويه ډاکټر مکرت يوه تشه ډولۍ ومونده چې په کې ویده شي، خو اوس دا څرګنده شوه چې بنگالي سپاهيان نه پوهېدل چې له واورې سره څرنګه مقابله وکړي. د دوی دغه ناتواني د مکزي وفاداره تورټوپکوالو د وړتيا سره په نېغ ټکر کې وه. دوی وښوده چې له دغسې حالت سره څرنګه مقابله وکړي. ايبير چې د دوی وړتيا اغېزمن کړی و، ليکلي: «کمپ ته له رسېدو سره سم، لمړی يې يو کوچنی ځای له واورې څخه پاک کړ او ورپسې ټول څنګ په څنګ يو بل ته ډېر نږدې د کړۍ په بڼه داسې پرېوتل چې پښې يې د کړۍ منځ ته وې او ټولې تودې جامې چې دوی درلودې، په برابره او مساوي توګه يې پر ځان واچولې. په دغه ساده بڼه د يو او بل د وجود د تودخې له توليد څخه په کار اخيستې، دوی له يخۍ وهنې څخه ځانونه وژغورل. کېتان مکزي چې له دوی سره پروت و، وويل چې له يخۍ څخه يې هېڅ د ناراحتۍ احساس ونه کړ».^{۲۹}

د دغه تخنيک اړينټوب سبا ته څرګند شو. ډېر عسکر د يخۍ له کبله مړه شوي وو. جورج لارنس ليکلي: «زما خېمې ته نږدې، سپين وېښته بودا لارښود مګرېګر د ډېرې يخۍ له کبله شخ پخ مړ پروت و. دی له ډېرې ستومانۍ هلته پرېوتلی و او په دې توګه يې ځان مرګ ته سپارلی و».^{۳۰} ډېری د ځانيخود سکاټلندي په لټه کې شول. نوموړی دېرش کلن ويليم برايډن William Brydon و چې د شاه شجاع د پوځي ډلې د ډاکټر د مرستيال دنده يې درلوده. ده په خپل پوستين کوټ کې چې د پسه له څرمې جوړ و، توده شپه تېره کړې وه او اوس په سټاون کې يې هغه خلک چې لا تر اوسه ژوندي وو په بېړه هڅول چې ښکته پورته ټوپونه ووهي. ده په خپله يادليکچه کې ليکلي: «ما بوميانو ته چې زما څنګ ته پراته وو وويل چې جګ شي، خو يوازې څو کسانو د جګېدو توان درلود. ځينو يې په حقيقت کې پر ما وځنډل چې زه دوی خوځېدو ته هڅوم او په عين وخت کې يې خپلو پښو ته اشاره وکړه. د دوی پښې داسې ټکې تورې شوې وې لکه د لږکيو د سکرو کرکې. دغه خوارکي يخۍ سوي وو او هملته پرېښودل شول».^{۳۱}

د شاتګ دويمه ورځ د لمړۍ ورځې په پرتله لا ډېره له شرغوېل څخه ډکه وه. وېنسټ ايبير ليکلي: «اوس له نيمايي څخه لږو عسکرو د دندې ترسره کولو وړتيا درلوده. يخۍ حتی د ډېرو تکړه سړيو لاسونه او پښې داسې سوي وو چې د دوی ځواک يې اوبه او د دندې توان يې ترې اخيستی و». حتی اسوالو د دې توان نه درلود چې پر خپلو اسونو سپاره شي؛ نو دوی «خپلو اسونو ته اوچت کړل شول... د اسونو په کوښو د کلکې واورې غونډاري داسې ټينګ سربښ وو

چې پر سوتک او خولی* یې ترې لیرې کول. کومه هوا چې موږ تنفس کوله، په بېرته راوتلو کې به په خوله او سږمو کې کنګل شوه او زموږ په بږنو او پېرو کې به یې کوچني د کنګل ګرونکي جوړ کړل... اوس یوازې څو سوه د جګړې وړ سړي پاتې وو.»^{۳۲}

عسکر نه یوازې له فزیکي اړخه ډېر کمزوري شوي وو بلکې د دوی اراده او پر ځان باور او کنټرول لا ډېر زیانمن شوي وو. هیو جانسن په خپله یادلیکچه کې لیکلي: «د سهار د اونیمو بجو په شاوخوا کې، پرته له دې چې امر ورته وشي او یا بېګل وغږول شي، مخکېنۍ ساتونکې ډلې تک پیل کړ. دسپلین مخ په ختمیدو و.»^{۳۳} پاتې بکسونه او بارونه پر اوبسانو او غویو لا بار شوي نه وو چې یو لوی شمېر افغانان د غرونو له ارغارو رابښکته شول او هر څه چې لاسته ورتلل، له ځان سره یې وړل. د افغانانو یوې ډلې پر درېیو توپونو چې سپاهیانو پر کچرو کش کول، هغه وخت ناڅاپه مخامخ برید وکړ کله چې کمپ ته څېرمه د خېستو له یوې کوچنۍ کلا څخه تېرېدل. دغه توپونه افغانانو ونیول او هغه سپاهیان چې باید د توپونو ساتنه یې کړې وای، سمدلاسه وتښتېدل. په لاره کې د عسکرو له مخ ته تګ سره سم د افغانانو شمېر ډېرېده. دوی له انګرېزانو سره موازي د لیکو په دواړو خواوو کې روان وو او پر مهاجرو چې د دوی تر منځ یې په تمبه او تېلې او شرغوبل مندې وهلې داسې اټکلي ډزې کولې لکه شپانه چې په ماهرانه ډول د ترهېدلو پسونو یوه رمه کنټرولوي. ترهېدلو سپاهیانو د ځوابي جګړې اراده لا د مخه بایللې وه.

یوه بشپړه هندوستانی لوا - د شاه شجاع ۲۹ مه لوا- همغه سهار اکبرخان ته واوښته. ډېر نور سپاهیان چې یخنی داسې سوي وو چې نور یې د مخ ته تګ توان نه درلود، خپله وسله ایسته واچوله او بېرته کابل ته په دې هیله وتښتېدل چې د دوی د زخمونو له کبله به په ښار کې د مرییو سوداګر پر دوی غرض ونه کړي او بل دا چې «د هغه حتمي مرګ په پرتله چې دوی له پوځ سره په تګ کې لیدلو، اسارت یې غوره ګڼلو». څو میاشتې وروسته په سلګونو دغه پخواني سپاهیان د کابل په بازارونو کې ولیدل شول چې ګوډ او مات نکوښېدل او خیر یې ټولولو.

که څه هم اوس دومره خوراکه توکي او مهمات پاتې نه وو چې د پوځ اصلي برخې له پاره تر جلال اباد پورې بسنه وکړي، خو پوځ پنځه میله لا مزل نه و کړی چې په دویم ماسپښین الفنسټون د بت خاک د خرد کابل د لوی غاښي په خوله کې د درېدو غږ وکړ؛ نو لکه څنګه چې جانسن یې یادونه کړې، «یوه بله ورځ یې هم له لاسه ورکړه».

موږ له کابل څخه یوازې د ورځنۍ خبرې یوه پر څلورمه برخه چې د پنځو ورځو له پاره یې بسنه کوله له ځان سره درلوده چې تر جلال اباد پورې مو ورسوي. د څارویو له پاره مو هېڅ واښه نه درلودل او نه یې د پیدا کولو هیله وه؛ نو په دغه بڼه یې بدبخته عسکر چې یخنی کابو فلج کړي وو، په واوره کې پرته له سرپناه څخه د یوې بلې شپې تېرولو ته اړ ایستل. عسکرو ته ځایونه نښاني شوي نه وو، بشپړه ګډوډي او سربدالي واکمنه وه. د سپاهیانو درې پر څلورمه برخه د کمپ له ملکي خلکو سره ګډ شول او نه پوهېدل چې د دوی پوځي قرارګاډې چېرته وې.^{۳۴}

مېرمن سېل په همدې کچه د جنرال مشرۍ ته په غوسه وه او نوره هم په دې باور شوه چې په لویه کچه ټولورنه ژر پېښېدونکې ده. نوموړې لیکلي:

* خولی: سکنه

دغه نارېني تمېدنې، موږ د خوراکي توکو له کمښت سره مخ کوي او ټول افسران يا عسکر د سرپناه د نه شتون له امله سم فلج شوي...

لا تر اوسه يو فوت واوره پرته ده، د سړيو له پاره دودۍ او د څارويو له پاره واښه نه شته او حتی له څېرمه سيند څخه د اوبو ترلاسه کول سخت دي ځکه کله چې زموږ سړي د اوبو راوړلو هڅه وکړي، پر دوی باندې دزې کېږي، خو له دې سره سره، زموږ حاکمان دومره روند اخلاص لري چې موږ ته وايي چې سرداران وفادار دي او اکبرخان زموږ ملګری دی او او او، او دلته يې زموږ د پاتې کېدو غوښتنه ځکه وکړه چې ښايي سرداران خپل عسکر غاښيو ته ولېږي چې موږ ته يې امنيت ونيسي! هو، په دې کې اړنگ نه شته چې دوی به خپل عسکر هلته ولېږي، خو هر څه هغسې پېښېږي لکه څنگه چې موږ ته مخکې له حرکت څخه ويل کېدل.^{۳۵}

نو د دويمې شپې له پاره عسکر په وړي نس په ډېره واوره کې پرېوتل*. خو دا ځل شاوخوا ټولې ارغړې له افغانانو ډکې وې او ټوله شپه يې پر دوی دزې کولې. داسې کنگوسې خپرې شوې چې په خپله اکبرخان دوی ته د ډزو لارښوونه کوي. ايير ليکلي: «يوه د لوړې، يخنۍ، ستړيا او مړينې شپه وه او د هر راز مړيني خيال چې زه يې کولی شم، يو يې دومره دردمن نه دی لکه کنگليزه يخي چې د سړي د بدن هر حساس غړی تر هغه وخته شکنجه کړي تر څو چې ډېر سخت روح په خپله د انسان د بې کچې رېږې او ځور له امله لاړ شي».^{۳۶}

خو د راتلونکو ورځو په پرتله، د لمړيو دوو ورځو رېږې هېڅ وې.

بتخاک د خردکابل د غاښي له اوچتو کړنگونو څخه بر په لنډ واټن کې پروت دی*. همدلته، د غاښي خولې ته څېرمه، دوه مياشتې مخکې د جګړه مار باب پر غونډ باندې لمړی ځل داسې وخت برید وشو کله چې دوی د شپې تېرولو له پاره تم شوي وو. اوس همدغه کړنگونه د سباوون په بهیر کې د لا ډېر خونړي غلچکي برید شاهدان شول. د پخوا په څېر، وژنې وروسته له دې پيل شوې چې د تورټوپکو د ډکولو ډاروونکي غيبي غږونه واورېدل شول.^{۳۷}

له لمر خاته څخه لږ مخکې، يو لوی شمېر افغانان په تياره کې د کمپ په شاتې لوري کې ټول شوي وو. کله چې سپاهيان پاڅېدل چې د يخنۍ له کبله هغه مړه کسان ولټوي چې پر ځمکه د څو پاتې خېمو شاوخوا ته پراته وو، په همدغه شېبه جګړه پيل شوه. هيو جانسن ليکلي:

په لمړختو کې دغه صحنه ډاروونکې وه. زموږ ځواک په بشپړه توګه بې نظمه و. داسې ښکارېدل چې هر سړی د يخنۍ له کبله داسې

* د شاتګ پوځ ته به دا ډېره ښه وای چې د شپې له خوا يې مزل کړی ځکه چې واوره به کنگل وی او غلزيو به په شپه کې کره نښې نه شوی ویشتی. په ۱۹۸۰ مو کلونو کې له همدې کبله افغان مجاهدين په همدغه تګ لوري د شپې له خوا مزل کړلو، خو دا يو داسې پوځ و چې د غرونو او ژمي جګړو له پاره روزل شوی نه و او نه يې د داسې جګړو له پاره سم تجهيزات لرل.

* پوځ کولی شوای چې د لته بند تګ لوری ونيسي چې ډېر له خطر څخه ډک نه و. دا تر اوسه مرموزه پاتې ده چې دوی ولې دا کار ونه کړ. د افغان انګرېز په دويمه جګړه کې، انګرېزي پوځ همدغه تګ لوری ونيو او د خردکابل او تيزين له وېروونکو غاښيو څخه يې ډډه وکړه چېرته چې ډېرې وژنې ترسره شوې وې.

فلج شوی و چې کابو خپل دان پور يې په لاس کې نه شوی نیولی او يو کام يې نه شوی اخیستی. ځينې دښمنان د کمپ په شاتنې برخه کې رابنکاره شول. د کمپ ټولو ملکيانو د کمپ مخکې برخې ته لويه ډله ييزه منډه وکړه، سړي، ښځې او ماشومان... ځمکه د مهماتو په بکسونو او بېلابېلو مالونو پټه وه. دښمنان ډېر ژر په ګڼ شمېر راغونډ شول. که چېرې دوی پر موږ يرغل کړی وای، موږ به هېڅ مقاومت نه و کړی او هر يو به وژل شوی وای.^{۳۸}

خو افغانانو د دې پر ځای چې دلته بريد پيل کړي، دوی د پوځ تر ټولو مخکښه برخه او ملکيان د خردکابل غاښي د خولې په لور په ډېره ځيرکۍ سم کړل. د ښځو مشري مېرمن سېل کوله - «زه د يو کيلاس هسپانوي واين په څښلو، چې په نورو حالاتو کې يې ښايي د بې تهذيبې ښځې احساس راکړی وای، ډېره منندويه وم.» په عين وخت کې، جنرال الفنسټون او کارکونکو يې د افغان اسوالو يوه ډله وليده چې شاته په يو واټن کې د يوې جنډې لاندې درېدلي دي او په وضاحت د تګ لارښوونه کوي. د انګرېزانو انګېرنه چې دا اکبرخان و سمه وخته؛ نو مکزي او لارنس وروپېرل شول چې د خوندي تګ له پاره چې په کابل کې ژمنه ورسره شوې وه، ورسره بيا خبرې اترې وکړي. اکبرخان ومنله چې که ملګري يې، مکزي او لارنس، ده ته د يرغمل په څېر وسپارل شي، دی به خپل تر ټولو بانفوذ خلک له انګرېزانو څخه مخکې «غاښي ته چې غلزيو نیولی و، ولېږي څو نوموړي ترې وباسي» او د انګرېزانو امنيت خوندي شي.^{۳۹} دغه شرط ومنل شو.

لارنس ليکلي: «موږ چې د اکبر دوه اړوند کسان راسره وو، د دښمنانو په منځ کې تر هغه وخته وړاندې لاړو چې اکبر خان ته ورسېدو. دی د يوې غونډۍ څنګ ته ناست او سېاناری يې کولو. موږ ته يې په درنښت ست وکړ او خپلو کسانو ته يې امر وکړ چې زموږ وسلې راڅخه واخلي... بيا، موږ کښېناستو، خو د داسې سړي له کاسې څخه خوراک چې لږ وخت مخکې يې استازی وژلی و، موږ يې لږزې پرې نه ښودو.»^{۴۰} وروسته کله چې اکبر په نرمۍ دغه دوه ځوان افسران تر تل چې ولې انګرېزانو مخکې له دې چې دی يې د لارې د امنيت له پاره تابيا ونيسي، له کابل څخه حرکت پيل کړ، دوی د غاښي له منځه د دان پورو ډېرې اړاې واورېدې. دلته، د ساتونکو مخکښه ډله يوه ښه ترسره شوي غلچکي بريد ته ورپورې وهل شوې وه.

وروسته څرګنده شوه چې غلزيو څو ورځې دغه شېبې ته تابيا نيوله. پټمونه، تېشلي* خندقونه او د تيرو سنگرونه په داسې واټن کې په پام جوړ شوي وو چې د انګرېزي دان پورو کولی نه ورسېدې، خو د درې بېخ ته دومره نږدې وو چې انګرېز ځواکونه د افغان تورټوپکو د وېشستې په واټن کې د ننه وو. لکه څنګه چې اوس بايد په اتوماتيک ډول د پلو ځواکونو کرښه وای، هېڅ داسې هڅه تر سره نه شوه چې جناحي ډلې مخکې تر مخکې اوچتو ځايونو ته د کتار د امنيت له پاره ولېږل شي - نو اوس چې د پوځ مخکې برخه ښه د غاښي خولې ته ننوتلې وه، غلچکي بريد پيل شو. په همغه شېبه مېرمن سېل ليکلي*: «موږ لا نيم ميل مخ ته نه وو تللي چې درنې ډزې راباندې پيل شوې. هغه افغان مشران چې له مخکښې ډلې سره وو، زموږ څخه يې وغوښتل چې دوی ته نږدې روان اوسو. بې اړنګه، دوی له خپلو ملاتړو څخه

* تېشلي: هغه ځای چې لږ ژور وي

* په حقيقت کې، جبارخيل او خروتي غلزي چې په دغو غاښيو کې کزمه کوله، د بارکزيو د مشرانو په نه اطاعت کې به يې دومره د ملامتيا احساس نه وي کړی. غلزيو له بارکزيو څخه دومره کرکه درلوده لکه له سدوزيو څخه. مېکناتن دوی ته د پيسو په اړه خپله ژمنه ماته کړې وه او اوس دوی غوښتل چې خپلې پيسې ترلاسه کړي.

غوښتل چې په لوړو کې خلکو ته ور چيغه کړي چې ډزې ونه کړي، خو ملاتړو يې دغه کار په اغېزمنه توګه ونه کړ. دغه مشران له همداسې خطر سره مخ وو لکه موږ چې ورسره وو، خو زه ډېره په دې باور يم چې دوی به په انفرادي ډول ځان قربان کړي وای چې خپل وطن له موږ څخه خلاص کړي». نوموړې دوام ورکوي:

وروسته له دې چې له ډېرو درنو ډزو څخه تېر شوو، د جګړن تېن Thain اس مخې ته راغی چې د ملا او د شا پېښو تر منځ په ګولۍ لګېدلی و. کله چې موږ څه ناڅه خوندي ځای پيدا کړ، خوارکي سترې بېرته پر اس سپور شو چې د جګړن تېن غم وځوري. نوموړی پر اس سپور و چې اس يې ولګېد او کله چې دی له ځمکې بېرته اوچتېده، په ګېډه کې سخت ټپي شو. دی پر يو ټټو په ډېره سختۍ دوه کسانو نيولی و او د خرد کابل کمپ ته يې راوړ.

هغه ټټو چې د سترې مېرمن ورباندې سپره وه، په غوږ او ورمېر کې ټپي شو. زه له نېکه مرغه يوازې پر يوه ګولۍ په مړوند کې ولګېدم. درې نورې مې اوږې ته نږدې له پوستين څخه، پرته له دې چې ما خوږ کړي، تېرې شوې. پر موږ باندې له پنځوسو ياردو څخه په لږ واټن کې ډزې کېدې، خو موږ خپل اسونه ډېر چټک په داسې لاره کې وځغلول چې په نورمال حالت کې به مو ډېر په پام پرته له دې چې پرې سپاره شو تېر کړي وای؛ نو په دې توګه موږ ته زبان ونه رسېد...

د ډېر شرعوبل له کبله غاښي ډېر ژر بند شو او «په داسې حال کې چې چېرته خوځېدی نه شواى، موږ د ډېر وخت له پاره د درنو ډزو لاندې پاتې وو... اوه دېرشم [غونډ] پرته له دې چې يو ډز وکړي، کرار کرار وړاندې خوځېدلو. دوی له یخۍ څخه دومره فلج شوي وو چې د افسرانو هېڅ راز ډومارنې نه شوى هڅولى څو دښمنان چې له ځينو څخه يې نه يوازې دان پور بلکې د دوی د تن جامې اخيستې وې، شاته وتمبوي. د څلور څلوېښتمې قوې يو شمېر سړيو د سپاهيانو له چانتو څخه ګولۍ واخيستې... په ټول دغه بهير کې زموږ خلک له لوړو څخه د ډزو له کبله په دوامداره توګه پر ځمکه غوږځېدل... [لږترلږه] پنځه سوه عسکر او ۲۵۰۰ په کمپ پورې تړلي ملکيان ووژل شول...»^{۴۱}

خو د مل کسانو د ويناوو پر بنسټ، د عسکرو لمړۍ څپه چې مېرمن سېل هم ورسره وه، څه نا څه لږ زيانمنه شوه. هيو جانسن ليکلي: «د پوځ مخکښې ساتونکې ډلې د پام وړ زيانونه وزغمل، خو که چېرې د پوځ له شاتنۍ برخې سره پرتله شي، دوی بيا هم ډېر نېک بخته وو.»

هلته د وژنو صحنې ډېرې وېروونکې وې. د دغه ډاروونکي غاښي په ټوله لاره کې چې کابو پنځه ميله ده، موږ د دښمن له ډزو سره مخ وو. ټول بارونه پرېښودل شول. دښمنانو نه يوازې د لوړو په دواړو خواوو کې له هر کمر او غار څخه پر موږ د ډزو باران جوړ کړى وو بلکې درې ته هم رابښکته شول او سړي، ښځې او ماشومان يې ووژل. ټوله پنځه ميله اوږده لاره په مړيو او د مرګ په مورګه ټپيانو پټه وه. اوه دېرشم بومي پلي غونډ له نيمايي څخه ډېر پوځيان له لاسه ورکړل او په همدغه تناسب نور ځواکونه هم زيانمن شول. حتی هغه څوک چې ژوندي پاتې شول، په ډېره سختۍ خوځېدی شواى ځکه چې لاس او پښې يې یخې سوي وو. زموږ کړاو هغه وخت لا ډېر شو کله چې د واورې وړېدل پيل شول.^{۴۲}

په داسې حال کې چې د دان پورو د ډزو انعکاس ته يې په دره کې غوږ نيولی و، لارنس او مکزي ټول سهار له اکبرخان سره په وړو خبرو اترو تېر کړ. مکزي چې يو ښه ژبپوه و، ويلي چې اکبرخان به په دري ژبه چې د ډېرو انګرېزانو زده وه، خپلو خلکو ته چيغه وکړه چې انګرېزان «وسپموي» او بيا به يې په پښتو ژبه چې د قبيلو ژبه وه او يوازې د مکزي او څو نورو افسرانو زده وه، ورته وويل چې ټول ووژئ. ماسپښين ناوخته، دوی دواړه يو ځل بيا لکه د مېکناتن د وژنې

په ورځ، د اسيرانو په څېر روان کړل شول، خو دا ځل د اکبرخان د تره زوی، سلطان جان بارکزي تر ساتنې لاندې وو. د هغه لارې صحنه چې دوی پرې تېر شول په بېسارې توګه وپروونکې وه. لارنس يې داسې څرګندونه کړې:

له هرې خوا څخه سپاهيان او د کمپ ملکيان لوت کېدل او چا به چې د خپلو پيسو او يا ارزښتمن مال له ورکولو ډډه وکړه، سمدلاسه به په چرو ووهل او يا ووژل شول... دوی به چې کله موږ وليدو، دغه خوار مخلوق به موږ ته د مرستې چيغې وکړې. د دوی دېرو زه وپېژندلم او ما ته به يې زما په نوم اخیستلو غږ وکړ، خو موږ څه کولای شوی... غلزيو اوس د وينو خوند ځکلی و او په ښکاره يې خپل پړانګغونی طبيعت ښودلو. له موږ سره د دوی چلند تند او بې رحمه کېدلو او غوښتل يې چې موږ د ژوند هيله هېره کړو او قربانۍ ته ځان وسپارو. خپلې په وينو ککړې اوږدې چارې به يې زموږ مخ ته خوځولې او راته به يې ويل چې شاوخوا د مړيو انبارونو ته وګورو ځکه چې موږ به هم ډېر ژر د دوی په منځ کې پراته وو. دوی به چيغې راباندې وکړې: «تاسې کابل ته د مېوو له پاره راغلي وئ، کنه؟ اوس يې خوند درکړ؟»

کله چې لارنس د يو انګرېز مړي وليد چې په لاره کې اوږد پروت و، پر اس نږدې ورغی او ګوري چې ژوندی دی:

دغه خوار ملګري سر پورته کړ، زه يې وپېژندلم او چيغه يې راته وکړه: «د خدای له پاره کېتان لارنس، ما دلته مه پرېږده!» ما له خپل اس څخه توپ کړ، ده ته ورغلم. سلطان جان خپلو دوه کسانو ته امر وکړ چې ما سره مرسته وکړي؛ نو د دوی په مرسته مې پورته کړ. نوموړی د څلور څلوېښتې قوې يو بريدمل و او لمړی داسې ښکارېدل چې يوازې کين لاس يې له لاسه ورکړی، خو په ډېره خواشينۍ او وېرې، کله مې چې پورته کړ، ګورم چې له ورمېر څخه تر ملا پورې توک توک غوڅ و. افغانانو وويل: «د ده د پورته کولو کټه څه ده؟ په څو دقيقو کې به مړ شي.» زه زړه نا زړه ور تېټ شوم او دغه خوار ملګري ته مې وويل چې موږ ده ته هېڅ نه شو کولی، بيا ده راته وويل: «نو داسې چې ده، د خدای له پاره، ډز راباندې وکړه.» ما په غمجنه توګه ورته وويل: «زه حتی دا هم نه شم کولی.» بيا يې راته وويل: «نو همدلته مې پرېږده چې مړ شم.» موږ همدغسې کړنې ته اړ شولو...

کله چې موږ وړاندې روان وو، د دښمن ګڼ شمېر سپاره او پلي مو وليدل چې له راز راز لوت کړل شوو مالونو سره د کابل په لور ستانه وو. يو بد عمله، يوه کوچنۍ هندي نجلی خپل شاته پر اس کېښولې وه...^{۴۳}

په دغه شپه چې انګرېزان د غاښي سر ته رسېدلي وو، دغه ځای ورته د تېرې شپې په پرتله لا ډېر سور ښکاره شو. ماښام د اووړې وړېدل پيل شول او د شپې په نهو بجو دغه وړېدل په توپان بدل شول. د ټول پوځ له پاره يوازې څلور خبې پاتې وې چې يوه يې مېرمن سېل او د هغې لور ته ځانګړې شوه. د سوند او خوراک له پاره هېڅ نه وو، خو لږ تر لږه له ځينو ډاکټرانو سره تر اوسه د دوا کڅوړې شته وې. د ډاکټر برايدن ملګری او سکاتلنډي وطنوال، ډاکټر الکساندر برېس Bryce «راغی او د سټرټ ټپونه يې وکتل». دا مېرمن سېل ليکلي او نوموړې زياتوي: «د ده پر ټپونو يې ټپي کېښودې، خو له ونکې يې زه پوه شوم چې د ژوندي پاتې کېدو هيله يې ورته نه لرله. بيا يې زما له مړوند څخه کولی وایستله او زما پر دواړو ټپونو يې ټپي کېښودې... [دغه شپه] نيمه يخنۍ وهلي سپاهيانو او د کمپ ملکيانو په زور هڅه وکړه چې نه يوازې زموږ خبې بلکې زموږ د خوب کتونو ته راتنوخې... د دغه کمبخته خوارکيو ډېری د خبې شاوخوا ته په دغه شپه مړه شول... ډېرې ښځې او ماشومان وتښتول شول.»^{۴۴}

ايير ليکلي: «واورده ټولو ته د خوب توشکه وه او له سهار څخه مخکې ډېرو ته کفن شوه. دا ډېره عجيبه وه چې موږ په هر صورت په هغه وپروونکې شپه کې ژوندي پاتې شوو.» مولانا کشميري دغه فکر ته په اکبرنامه کې داسې انعکاس ورکړی:

ژمي له خپلې بې رحمۍ سره
د کابل په زړورو خلکو مينه وروله
که کافران د واورې له کبله مړه نه شول
او يا د لوتمارانو له تورې څخه
ځنگلي سپيو، لېوانو او شغالانو ته له هر لوري
کيدړې غږ کړ او دوی يې د غوښو مېلمستيا ته را وبلل
بازانو پورته گردې الوتنې کولې
ټولو ښکاري ژوو ته يې سخاوتمنده بلنه ورکوله
په هغه لاره څو کسه ژوندي وتښتېدل؟
ټول ښکته وغورځول شول او په واوره کې پرېوتل^{۴۵}

د جنورۍ په نهمه د شاتګ په څلورم سهار، د تودوخې په منفي درجه او د لوړو او د توپان په منځ کې بالاخره وارخطايۍ
بشپړې ناهيلۍ ته لاره ورکړه. د شاه شجاع د پوځي ډلې يو وروستی افسر چې ژوندي پاتې شوی و ليکلي: «د سړيو له
پښو څخه به غوښې پټې پټې غورځېدې. په دغه شپه کې په شلګونو خلک د يخۍ له کبله مړه شول.»^{۴۶}
لکه څنګه چې د هر وخت په پرتله د واورې توپان په ډېر شدت دوام درلود، په ټوله ورځ کې يوازې يو ميل پرمختګ
وشو. منشي عبدالکريم ليکلي:

په هر لوري کې اسمان له واورو ډک و. د اسمان څنډه نه ليدل کېده او داسې سخت باد پيل شو چې ونې يې له بېخه وايستلې. تورې
تخته ورپخې له تندر او برېښنا سره خورې شوې. د ډېرې واورې په وړېدو سره يخني ډېره شوه او هر څه په سپين پوډر داسې پټ وو
لکه کافور. انګرېز عسکر يخۍ ووهل، د دوی د ګوتو سرونه ټوټه ټوټه لوېدل، نرمې حجرې يې له هډوکو غورځېدې او حتی پښې يې
له ښونګرو جلا کېدې. په کنګل شوو ضايعاتو کې د خوځښت په نه شتون کې د مړي او ژوندي توپير نه شوی کېدای. افغان قبيلې
چې له دغسې سختو حالاتو سره روږدې وې، غونډۍ ډکې کړې وې او په يرغل ښکته شول چې بې وسه انګرېز عسکر لوټ کړي. کله
چې ور نږدې شول، افغانان پوه شول چې دوی نيمه مړه دي، يخۍ داسې کلک کړي وو لکه تيره، نور يې د خپلو وسلو، سرو زرو او
نورو شتمنيو پروا نه لرله، يوازې دومره په خود کې وو چې په خپل برين وضعيت پوهېدل.^{۴۷}

همدغه ماښام الفډسټون په عمل کې ومنله چې د ده عسکر له تباھۍ سره مخ دي او ټولې ښځينه انګرېزانې يې - يا لږ
تر لږه هغه انګرېزانې چې د افسرۍ رتبې يې لرلې* - اکبرخان ته په لاس ورکړې. ټوله ورځ اکبر په پوځي کتار پسې و او
تينګار يې کولو چې تر خپلې وسې هڅه کوي چې د غلزيو مخه ونيسي، خو دا ادعا يې کوله چې اوس يې حتی د دوی خپل

* د افسر له رتبې ټيټو انګرېزي ښځو ته وويل شول چې دوی د خپل غم په خپله وخوري. په دغه غاښيو کې د يو قومي کس د وينا پر بنسټ چې ما خبرې
ورسره وکړې، د ډېرو دغو ښځو ځايي حرمونه کورونه شول او نورې چې دومره د خيال نه وې، د وينځو په څېر خرڅې شوې.

مشران هم مخه نه شي نيولی ځکه چې اوس دوی د وينې خوند ځکلی. پر ځای يې، نوموړي د بنځو، ماشومانو او هغه ټپي افسرانو چې ده ته ځانونه سپاري د ساتنې وړانديز وکړ. په پای کې ۱۹ کسان، دوه نارينه، اته بنځي او نهه ماشومان د اکبرخان خلکو بوتلل. مېرمن سېل او لور يې، الکساندرين د سترې مړينه هغه وخت وليده کله چې دی د يو لړزانده ټټو په شا تړل شوی و. مېرمن سېل ليکلي: «ډېرې خوځېدنې د ده کړېدل ډېر او مړينه يې گرځېدې کړه، خو دی لا هم په سد کې و او پوهېده چې زه او بنځه يې ورسره يوو. موږ په خپګان کې دغه تسليت درلود چې د ده مړی مو په عيسوي مراسمو څښې کړ...» لږ وروسته نوموړې بيا ليکلي:

کورني خپګان او کړاوونو دومره زور راباندې اچولی و چې نه ما او نه مېرمن سترې په خپله دا پرېکړه کولای شوی چې د سردار د ساتنې وړانديز ومنو او يا نه. لږ پيکه هيله مو درلوده چې جلال اباد ته به په خوندي توګه ورسېږو؛ نو موږ هم په دغه بهير پسې شوو... په يوه ډېره اوږده لاره د خرد کابل کلاو ته بوتلل شوو. هلته مو محمد اکبر خان له نورو يرغملو سره وليد. موږ ته درې کوټې ځانګړې شوې وې. هرې کوټې يو کوچنی ور درلود، خو کړکې په کې نه وې؛ نو ډېرې تياره او چټلې وې... په نيمه شپه کې موږ ته د پسه غوښه او ډېرې غوړې وريچې راوړل شوې. ټول هغه څه چې زه او مېرمن سترې يې اوس لرو په تن کې مو هغه جامې دي چې له کابل څخه په کې روان شوو.^{۴۸}

د انګرېزانو له پاره هغه چا ته د خپلو بنځو سپارل چې دوی د اکارانو په سترګه ورته کتل تر ټولو شرموونکې شېبه وه. برعکس، د انګرېزي مېم صاحبانو د ساتنې وړانديز د افغانانو له پاره د مېړانې نښه وه. منشي عبدالکريم ليکلي:

قوماندان اکبرخان په بې رحمه جګړه کې ښکېل شو، خو کله يې چې د بنځو او ماشومانو وپروونکی وضعيت وليد، ډېر زړه يې ورته بد شو. له خدای سره د مينې او د حرمت په پار يې امر وکړ چې ژوندي له مړو څخه جلا کړل شي او ژوندي دې تاوده ځای ته يوړل شي او د پسه پوستين او د سمور چپې دې ورکړل شي. ډېرې يخې د دوی په رګونو کې وينه درولې وه؛ نو اکبرخان دوی نغري ته نږدې ځای پر ځای کړل چې بېرته په سد کې شي. افغان مېلمه پالنه داسې ده! حتی وروسته له ډېرې درنې جګړې څخه دوی له کمزورو سره چې له سخت کړاو سره مخ وي، داسې مرسته کوي لکه د خپلې کورنۍ غړي يې چې وي ځکه چې که د خدای رضا وي حتی کافر د ثواب وجه کېدای شي.^{۴۹}

خو هغه خلکو ته چې تر اوسه په شاتګ کې وو رږو دوام درلود. د جنورۍ د لسې په سهار، د خردکابل په لوړو کې د دويمې شپې له تېرولو وروسته، هيو جانسن واضح ليکلي: «د کابل له ټولې قوا څخه اوس حتی يو سپاهي نه دی پاتې. زموږ د بارونو هره کوچنۍ برخه له لاسه ووته. موږ ټولو خپل ځانونه ضايع بللي... زموږ په منځ کې هر سړی دا فکر کوي چې په راتلونکو ساعتونو کې په مرګ محکومېږي، يا به يې يخني يا لوړه او يا به يې دښمن وژني... سترګې مې واوړې وړې دي، ډېر درد کوي او کابو داسې يم لکه ږوند. څو افسران اوس ليد نه لري.»^{۵۰}

دغه سهار ډاکټر برايدن نېک بخته و چې د مېرمن مېکناتين د خوراکه توکو توبښه يې ومونده. کله چې نوموړې اکبرخان ته وسپارل شوه، دغه توکي ترې پاتې شوي وو. هغه غوښه او هسپانوي واين چې مخکې يې له جورج لارنس سره هم شريک کړي وو، اوس خلاص وو خو هکې او يو بوتل واين تر اوسه پاتې وو... هکې اېشولې نه وې خو يخني کلکې کنګل کړې وې. واين هم داسې ټينګ شوي وو لکه شات... «برايدن ښه بخت درلود چې د پايتخت له پاره يې لږ څه وموندل

ځکه چې د شاتګ تر ټولو بده ورځ لا نه وه رارسېدلې. یخنی وهلي او واورې رانده کړي عسکرو د تیزین غاښي په تنګو لارو کې تیندک* وهلو او دلته یو ډېر دقیق غلچکی برید ورته تم و. برایدن په خپله یادلیکچه کې لیکلي:

دغه یو ډېر هیبتناکه تګ و. پر مور باندې د دښمن دوامداره دزې وې او ګڼ شمېر افسران چې د واورې له کبله یې سترګو څه نه لیدل او نه پوهېدل چې کومه خوا روان دي، غوڅ غوڅ شول. زه په لوړو کې ډېره لاره د یوناني سوداګر، ښاغلي بنېس Bannes مخ ته روان وم او هغه ته مې لاره ښوده او ډېر ځلې مې دومره دړوندوالي احساس وکړ چې یو موټی واوره به مې په سترګو وموښله او نورو ته مې هم همدا سپارښتنه کوله ځکه چې درد یې ډېر ارامه کولو. کله چې د تیزین په لور ښکته کېدو، سپین والی دومره ډېر نه و او کله چې لمر ولوېد، زموږ نابینايي هم ورکه شوه، خو اوس چې مور غاښي ته ننوتلي وو، دښمن ډېر رانږدې شو او دزې یې ډېرې شوې. دا یوه لویه تباهي وه.

په ټوله لار کې دښمن له اړخونو او شا څخه پر مور ډېر زور اچولی و او کله چې ماښام د تیزین درې ته ورسېدو، له بومي غونډ نه چې له کابل څخه روان شوی و، یوازې څو کسه ژوندي پاتې وو... ځنګه چې ډاکټر برېس غاښي ته ننوت، په سینه کې ولکېد او د مړینې پر وخت یې خپل وصیت لیک کېتان مارشال ته ورکړ.^{۵۱}

الفنسټون په خپل رسمي یادښت کتاب کې حکومت ته لیکلي: «سپاهیانو لږ یا هېڅ مقاومت ونه کړ. د دوی ډېرو د لاس یا پښو ګوتې له لاسه ورکړې وې او له واورې څخه ډک دان پور یې دومره کارنده نه وو؛ نو حتی که دوی یې د کار اخیستنې توان هم درلودای، کټه یې نه لرله. وژنې ډېرې وپروونکې وې او کله چې مور کبار جبار [خاک جبار] ته ورسېدو، د پوځیانو او د کمپ د ملکيانو تر منځ په سختې توپیر کېدای شواى. ډېرو پوځیانو خپلې وسلې او تجهیزات ایسته اچولي وو او په اسانۍ زموږ د وینو تېري او ځنګلي دښمنانو ښکار شول.»^{۵۲} د تل په څېر، د الفنسټون اوامرو یوازې حالات لا ډېر خرابول. لارنس لیکلي: «زموږ پوځي مشرتابه چې د شاتګ د بهیر په اداره کې یې خپله ناتواني داسې ثابتې کړه لکه له شاتګ څخه مخکې په عملیاتو کې یې چې ښکاره کړې وه، په ډېره عجیبه ناقصه توګه یې زموږ سړیو ته د ځوابي دزو امر ورته کړ چې پایله یې زموږ لیکو ته د دښمن ننوتل او پرته له توپیر تر تیزین پورې زموږ د بې مقاومت خلكو وژنه وه...»^{۵۳} سټري او بې اسرې جانسن لیکلي: «موږ داسې یوه لویه ګڼه ګوڼه وو چې هر ډز زموږ د کتار یوې یا بلې برخې ته مرګ ژوبله اړوله.»^{۵۴}

د جنورۍ د یوولسمې په ماښام، وروسته له یوې بلې ټولواړنې چې ټوله ورځ یې دوام وکړ، کله چې په دوامداره توګه لږېدونکي کتار د تیزین له غاښي په تیندک ووت اود جګدکد حاصلخېزه کلي په لور روان و چې د درې په ښکتنۍ برخه کې پروت دی، د مرګ ژوبلې شمېر ۱۲۰۰ کسانو ته رسېدلی و. یوازې ۲۰۰ پاتې عسکر مخ په وړاندې روان وو. شاتې کوچنۍ ساتونکې ډله د شلتن تر قوماندې لاندې وه. نوموړي د لمړي ځل له پاره خپل ځواک وښود او د کتار په شا کې یې د افغانانو د نږدې کېدو مخنیوی کولو. جانسن لیکلي: «هېڅوک د شلتن زړورتیا ته نه شي رسیدای. هغه داسې و لکه یو ګلډانګ* سې چې له هرې خوا د ګڼ شمېر څو رګه سپیانو تر برید لاندې وي او هڅه کوي چې سر، لکۍ او څنګ ته یې خولې واچوي. اسوالو او پلو د شلتن په کوچنۍ ډله برید وکړ او که څه هم دوی په شمېر کې پنځوس ځله

* تیندک: په منډه یا تګ کې پر ډېره یا بل شي باندې د پښې لکېدل او کابو لوېدل

* ګلډانګ: غټ خولی سې

د شلټن د سړيو په پرتله ډېر وو، خو چا د نږدې کېدو جرئت ونه کړ... کله چې درې ته ښکته کېدو، موږ په رښتيني انګرېزي بڼه شلټن ستايلو او په دغه شېبه کې موږ هم طاقت ونه شو کړی او په غونډيو کې د دښمن نښې وپلټونکو ته به نېغ ودرېدو.»

په دغه شېبه، په داسې حال کې چې پاتې عسکر د جګد لک په يوه د خټو کوچنۍ او ورانه ودانۍ کې کلابند او وړي پاتې وو، اکبر خان، الفنسټون او شلټن د خبرو اترو له پاره ور وغوښتل. هيو جانسن له دوی سره مل و او ليکلي يې دي: «سردار او ډله يې په ازاده هوا کې په يو لنډمهاله کمپ کې وو. دغه مشر موږ ته په بېسارې مهربانۍ او ظاهري خواخوږۍ ستړي مښي وويل او کله چې پوه شو چې موږ وړي او تړي يو، سمدلاسه يې چېرته چې موږ ناست وو په ځمکه د دسترخوان د غوړولو امر وکړ.»^{۵۵} دوی ته يې په خپل کمپ کې د اور غوړو لمبو څنګ ته د ناستې بلنه ورکړه، ماښامۍ يې ورکړه، خو بيا يې پرې نه ښودل چې بېرته خپلو عسکرو ته ستانه شي. شلټن په ځاځ و او د افسر او عسکر په توګه يې د دې حق غوښتنه کوله چې بېرته پرېښودل شي، د خپلو سړيو مشري وکړي او په جګړه کې مړ شي، خو غوښتنه يې ونه منل شوه.

د راتلونکې شپې په نهو بجو وروسته له دې چې ټوله ورځ د دومداره ډزو لاندې وو او دا څرګنده شوه چې پاتې ټول مشران يې اسير او يا وژل شوي، د پاتې ژونديو ډېری «چې اوس له لوړې او په ځانګړې توګه له تنډې کابو لېوني شوي وو او د څلورويشتو ساعتونو را پدېخوا په مزل کې وو، يا که رښتيا وويل شي د څلورويشتو ساعتو را پدېخوا لکه ژوي د ښکار اله وو» پرېکړه وکړه چې د ژوندي پاتې کېدو يوازینی هيله يې په شپه کې د تګ دوام دی، خو د دوی لاره څېړۍ ته ورته اغزنو بوټو چې تر يو بل ښه تاو کړل شوي او شپږ فوټه اوچت وو، بنده کړې وه. «دغه بوټي لږ شېبه مخکې د غاښي په تر ټولو تنګه لاره کې ځای پر ځای شوي وو.»^{۵۶} هر هغه چا به چې په لوڅو لاسونو د بوټيو د تړولو او يا په منګولو د ختلو هڅه وکړه، و به وپلټل شول. يوازې څو کسه په تېرېدو بريالي شول. يو له هغه کسانو څخه چې په تېرېدو کې پاتې راغی، سیتا رام و. نوموړي ليکلي چې ولې:

کله چې جنرال صاحب لار، ټول دسپلين له منځه لاړ چې له کبله يې افغانانو ډېر ځورولو... يو شمېر سپاهيان او د دوی اړوند ملکيان د خپل ژوند د ژغورلو له پاره دښمن ته واوښتل. زما غوندې تری تام شو؛ نو زه د اروپايي غوند له پاتې کسانو سره يوځای شوم. ما دا فکر وکړ چې له دوی سره په يوځای کېدو به زما چانس ډېر شي چې له دغه کرکجن هېواد څخه ووتلی شم. خو درېغی، درېغی، څوک له برخليک سره مقابله کولی شي؟ موږ په جګړه اخته وو او د لارې په هر ګام کې مو سړي له لاسه ورکول. پر موږ مخامخ، له شا او د غونډيو له سر څخه بريد وشو. په حقيقت کې هر څه راته دوزخ وو. زه نه شم کولی هغه وېره بيان کړم. په پای کې موږ يو اوچت دېوال ته چې لاره يې بنده کړې وه، ورسېدو. کله چې موږ د تېرېدو هڅه وکړه، زموږ ټوله ډله تپاه شوه. سړيو د خدايانو په څېر جګړه کوله، خو د مقابل لوري شمېر پر دوی غلبه درلوده. زه د تورټوپک پر کولی د سر په يو اړخ ولګېدم.

سیتا رام بې سده شوی و او کله چې په سد کې راغی، پوه شو چې:

د اس پر شا تړل شوی او په چټکۍ له جګړې څخه د کابل په لور وړل کېږم. زه پوه شوم چې زه يې نيولی يم څو د مړي په څېر مې څرخ کړي. ما زاری وکړې چې ما په ټوپک وولي او يا مې ستونی غوڅ کړي او افغانانو ته مې په خپله او پښتو ژبه ښکښلې وکړي... خو زما تېښتوونکو وګواښل چې که چوپ نه شم، ما به په همدې ځای سمدلاسه مسلمان کړي. څه يوه ډاروونکې ټول وژنه مې په دغه لاره کې وليده! پښې او لاسونه له واورې څخه راوتلي وو، اروپايان او هندوستانيان نيمه ښځ وو... دا داسې صحنه وه چې تر څو ژوندی يم هېره به مې نه شي.^{۵۷}

يو له څو کسانو څخه چې وتوانېد د بوتيو له دېوال څخه تېر شي، وروستی ژوندی پاتې بريدمل ډاکټر برايډن و. د نوموړي په ياد وو چې:

ډېره ناوړه سربدالي وه، او دغه چينې «ودرېږئ، ودرېږئ، اسوال شاته کړئ» دوامداره وې. وروسته له دې چې له غاښي څخه تېر شوو، ما سمدلاسه په ډېره سختې ځان د کتار سر ته ورسولو. موږ په تياره کې دومره ډېر مزل نه و کړی چې زه په دې پوه شوم چې کلابند شوي يوو. په دغه شېبه کې زما چوپړيال په بېړه ما ته راغی او وې ويل (چې) تې شوی او ټټو يې ورک دی. له ما څخه يې هيله وکړه چې ځان سره يې په اس سپور کړم، خو مخکې له دې چې اس مې څنگ ته ودروم، يو افغان په سر باندې پر چاره ووهلم او ښکته وغورځېدم. که چېرې مې په عسکري خولې کې د بلک ود Blackwood مجلې يوه برخه نه وای اېښې، زه به خامخا وژل شوی وی ځکه چې زما له ککړۍ څخه د هډوکي يوه پرځپه غوڅه شوه او زه کابو بې سده شوم. کله چې بېرته په کونډو پاڅېدم، گورم چې دويم گوزار راباندې کېږي؛ نو ما خپله توره ورمخته کړه، گمان کوم چې د تورې ژۍ مې د بريدکونکي کوټې غوڅې کړې ځکه چې چاره يې پر ځمکه ولوېده. ده يوه لوري او ما پرته له خولې بل لوري ته منډې کړې. چوپړيال مې مړ شوی و او هغه کسان چې ما سره وو، بيا مې هيڅکله ونه ليدل. زه له خپلو عسکرو سره بېرته يوځای شوم او پر ونو باندې، چې په غاښي کې لاره پرې بنده کړل شوې وه، پر لاس او پښو ختلو. يو افغان له غونډۍ رامنډه کړه، او ما ته يې په اوږه کلک گوزار راکړ.^{۵۸}

برايډن چې سخت ټپي و د يو افسر د اس رکاب يې ټينگ نيولی و او د گڼې گونې او سربدالۍ له صحنې څخه ليرې کش کړل شو؛ نو په دې توگه وژغورل شو. د سپوږمۍ په رڼا کې يې پر نورو ډېرو مړيو ټيندک کولو چې سترگې يې په مرکونې بڼه پر يو ټپي شوي اسوال ولگېدې. د ده له سينې څخه کولۍ تېره شوې وه او په سره يونيفورم کې ويني ترې بهېدې. نوموړي، برايډن پر لاسونو کلک ونيو او ورته وې ويل چې ټټو يې دی واخلي مخکې له دې چې بل څوک يې بوځي. بيا، اسوال شاته ولوېد او مړ شو. برايډن چې له دغه خپر رسوونکي څخه منندوی او د نورو ژوندي پاتې ټپيانو په پيدا کولو کې هڅاند و، پر ټټو سپور او په تياره کې ستون شو.

څو نور کسان هم په حيرانوونکې توگه په تېښته بريالي شول. په چاريکار کې د گورخه له چوڼۍ څخه يو وروستی ژوندی پاتې کس، حوالدر موتي رام و چې بيا کابل ته له رسېدو سره سم مرييتوب ته ونيول شو. نوموړي اورېدلي وو چې د کابل انگرېزي اډه مخ په وتلو وه او وتوانېد چې له خپل نيوونکي څخه يو ځل بيا د جنورۍ د شپږمې په شپه وتښتي.

کله به چې افغانانو دی درولو، ده به ورته وويل چې يو اوښبون دی او د شاه شجاع له خدمت څخه وشړل شو. ده هغه تېره ومونده چې د خپل ژوند توبښه يې ترې لاندې اېښې وه او بيا وتوانېد چې له خپلو همکارانو سره داسې وخت يو ځای شي چې دوه ورځې وروسته د خردکابل په ټولوزنه کې حاضر و. نوموړي وروسته ليکلي:

په جگدک کې انگرېزي ځواک د اکبرخان اسوالو کلابند کړی و او څومره يې چې توان و، دومره خلک يې ووژل. ما له دغه عاموژنې څخه په تياره کې ځان خلاص کړ او د غونډيو سر ته مې يو ځل بيا پناه يوړه. هلته يوه ورځ پاتې شوم او شپږويشت ساعته مخکې مې چې لږ ډوډۍ خوړلې وه، بيا مې څه نه وو خوړلي. له يخۍ مې حس له لاسه ورکړی و... ما د مرک هيله کوله چې له دغه کړاو څخه

چې نور د زغملو نه و، خلاص شم؛ نو لارې ته په دې هوډ ښکته شوم چې زه به لمړني افغان ته چې مخ ته راشي ځان ښکاره کړم خو د يوې زړه سواندې تورې کوزار وپاروم. ما يوه ډله وليده چې رانږدې کېده او ځان سره مې وويل چې زما د مرګ شېبه راورسېده.

خو دغه ډله پنځه هندو سوداګر وو*.

سوداګرو راته وويل: «دا چې ته هندو يې، موږ به د ژوند وژغورو، خو لمړی بايد موږ ته پيسې راکړې.» زه يې ولټولم او زما له کمربند څخه يې همغه سل روپۍ واخيستې او بيا يې لس روپۍ بېرته راکړې. دوی يو درمسال ته چې يو هندو فقير په کې و، بوتلم. له هغه څخه مې هم د ژغورنې غوښته وکړه او همغه پاتې لس روپۍ مې ده ته ورکړې. نوموړي ما ته د فقيرانو سرې جامې را واغوستې، زما په مخ يې ايرې وموښلې او راته وپې ويل چې د زيارت کولو په پلمه به هارډوور Hardwar ته ستانه شو او زه به د ده د مريد په ډول چلند کوم. لږ وخت وروسته يوه ډله د مېوې سوداګر راورسېدل. زه، فقير او هغه نور سوداګر له دوی سره يوځای شوو او له اوچتو لارو څخه د پېښور کښ لوري ته ښکته شوو. تر هغه چې زه د سېر جېسپر نیکولز Sir Jasper Nicholls کمپ ته چې له لودياني څخه يو مزل دېخوا و، نه وم رسېدلی، ډېر گوښه مزل مې کولو.^{۵۹}

تر ټولو کم بخته په سلګونو هغه سپاهيان او ملکيان وو چې نه په تېښته وتوانېدل، نه د مړيو په توګه ونيول او نه ووژل شول. يوازې د تيزين په غاښي کې، افغانانو له ۱۵۰۰ دغه کسانو څخه مالونه او جامې واخيستې او بيا يې هلته په واورو کې پرېښودل چې له لوړې او يخې مړه شي. د دوی انګرېز ګمارونکو دوی يوازې پرېښودل او افغان نيوونکو يې سپک چلند ورسره وکړ.^{۶۰} مېرمن سېل او نور بنديان چې کله کابل ته تلل، دوی ډېر داسې څه په راتلونکو ورځو کې وليدل. نوموړې په خپله يادليکچه کې ليکلي:

لاره په ناوره او ټوټې ټوټې بربنډو مړيو ډکه وه. موږ څه نا څه له دوو سوو مړيو څخه تېر شوو. ډېری يې اروپايان وو. ټول بربنډ او په خلاصو ټپونو پټ وو... يو شمېر د کمپ ملکيان مو ژوندي وليدل خو وړي او يخې سوي وو. خپل حواس يې له لاسه ورکړي او د لېونو په څېر وو... دغه ډېره وېروونکې صحنه وه. د وينو بوی خوا بدوونکی و او دومره ډېر مړي پراته وو چې ورته نه کتل ناشوني وو ځکه چې اس ته مې بايد لارښوونه کړې وی چې پر دوی پل کېږدي.

دوی د کمپ له يو شمېر ملکيانو سره مخ شول چې د غارونو او کمرونو له شا څخه راپورته شول. «د کمپ دغه ملکيانو د افغانانو له وژونکو چرو او له ډېرې سرې هوا څخه هلته پناه وړې وه.»

له دوی څخه هر څه اخيستل شوي وو او يوازې څو کسانو د دې توان درلود چې پر لاسونو او ګونډو خاپوړي وکړي. پښې يې يخې سوي وې. دلته، جانسن خپل دوه چوپړيالان وموندل: د يوه لاس او پښې يخې سوي وو، په يوه لاس يې د تورې ډېر سخت ټپ و او د دانپور يوه ګولی يې په کېده کې نېستې وه. د بل ښی لاس په مټ کې په بشپړه توګه غوڅ و. دواړو د اغوستو هېڅ نه لرل او پنځه ورځې يې د ډوډۍ څکه نه وه کړې... دغه ټپيانو او وړيو له بوټيو او وښو څخه اور بل کړی و او يو ځای راغونډ او يوبل ته نږدې راټول شوي وو چې تاوده وي. وروسته مو واورېدل چې له دغه خوارکيو څخه هېڅ يو له دې ناورين څخه ژوندی ونه وت او دوی د پاښت له پاره خپل مړي خوړل.^{۶۱}

* دا د ملتان او شکارپور کاتري Khatri سوداګر وو چې د بخارا او سند تر منځ د منځنۍ اسيا په سوداګرۍ کې يې لوی لاس درلود. دغه وګورئ: Arup Banerji, *Old Routes: North Indian Nomads and Bankers in Afghan, Uzbek and Russian Lands*, New Delhi, 2011, p.2.

د جنوري د دوولسمې په شپه، له پوځي ډلې څخه يوازې اتيا کسان وتوانېدل چې د جگدک د اغزنو بوتيو له دېوال څخه تېر شي.

د دوی ډېری - د شلتن د څلور څلوېښتمې پلې قوې شاوخوا شل افسران او پنځه څلوېښت عسکر او يو څو توپچيان او سپاهيان - لس ميله وړاندې د گندمک د غونډۍ پر سر په سپېدو کې وليدل شول او بيا کلابند شول په داسې حال کې چې لاره يې ورکه کړې وه او نه پوهېدل چې په کومه لاره لاړ شي. د دېښمن په پرتله دوی په شمېر کې بيخي لږ وو - او «له هرې جونگرې څخه خلک د وژلو او لوټ له پاره راووتل.» - يوازې د شلو دان پورو او هر يوه د دوه گوليو په لرلو سره، دغه پوځيانو پرېکړه وکړه چې خپله وروستی مقابله وکړي. دوی ته د رحم او ښې وړانديز وشو خو دوی ونه منلو. ټولو دا احساس کولو چې د دوی غوندې کله چې د نومبر د درويشتم په ماښام د بي بي مېرو له غونډۍ څخه وتښتېد، سپک او وشرمول شو او اوس دوی پتېلې وه چې تر مرگه وجنگېږي څو د خپل غوندې عزت بېرته اعاده کړي. دوی يوه مربع جوړه کړه او له ځان څخه يې دفاع وکړه. تر څو چې د دوی کولی خلاصېدې «څو ځله يې افغانان له غونډۍ څخه ښکته وځغلول». او بيا يې په برچو جگړې ته دوام ورکړ.^{۶۲} بيا، يو پر بل پسې ووژل شول*. افغانانو يوازې نه کسه اسير ونيول. له دوی څخه يو کېتان تامس سوتر Thomas Souter و چې د څلور څلوېښتم غوندې رنگينه پيټي يې تر ملا تاو کړې وې. غلزيو فکر وکړ چې دغه سړی چې رنگينې جامې يې په تن دي، کېدای شي د پيسو په بدل کې يې د ازادولو هڅه وشي. نوموړي ليکلي: «زما ډولي ښي ته په کتو سره دوی فکر وکړ چې زه يو لوی سړی يم. وروسته له دې چې په تومانچه کې مې کولی خلاصې شوې او اوږه مې داسې سخته غوڅه شوه چې توره مې له لاسه ولوبېده، دوه کسانو ونيولم او له دغه ځای څخه يې په بېرته ليرې بوتلم، پرته له خولې او پرتور څخه، نورې جامې يې راباندې وايستلې او يو کلي ته يې بوتلم.»^{۶۳}

پنځلس نور اسوال وتوانېدل چې تر فتح اباد پورې ورسېږي. دوی د ځينو کليوالو سېبنازي ومنلو او کله چې ورته کښېناستل، لس کسه يې ووژل شول، څلور نور يې کله چې پر اس سپرېدل څو له کلي څخه ووځي، د بامونو له سره وويشتل شول. وروستی يې د البرېد پاتينگر ځوان وراره/ خورېر، تامس و چې خلک پسې شول، وېي نيوه او سړي ترې غوڅ کړ. نوموړی د شاه جهان د نيملې په باغ کې د ښايسته سروو او ويالو په منځ کې پټ و چې ونيول شو. دا هغه ځای و چې شاه شجاع ته په ۱۸۰۹ کال کې ماته ورکړل شوه او نوموړي خپل تخت له لاسه ورکړ. يوازې يو سړی له دغه ځای څخه وړاندې په تگ بريالی شو. ډاکټر برايډن لا تر اوسه پنځلس ميله د جلال اباد له خوندي ځای څخه ليرې و. ده ليکلي:

زه يوازې مخ ته روان وم چې يوه څه نا څه شل کسيزه ډله مې تر سترگو شوه چې زما په خوا راروانه ده. کله چې زه ورنږدې شوم، دوی غټې ډبرې په لاس کې واخيستې... نو ما په ډېره سختۍ خپل ټټو په ډک ډک کړ. کله چې د دوی له منځه تېرېدم، ملونه مې په خوله کې

*کله چې ليکوالان، ننسي او لويس ډوپري Nancy and Louis Dupree په ۱۹۷۰ مو کلونو کې گندمک ته لاړل، دوی له کلي څخه بر، د غره په تېرو کې هډوکي، د ويکتوريانې وسلو او پوځي وسايلو توتې وموندې

وښووه او ښی او کيښي خوا ته مې توره وهله. د دوی چارې ما ته نه رسېدلې، خو پر يوه يا دوه ډبرو ولګېدم. لږ وړاندې، دې ته ورته يوه ډله مخ ته راغله. ما هڅه وکړه چې له دوی څخه هم همدا سې تېر شم لکه د مخکني ډلې څخه، خو دلته دې ته اړ شوم چې ټټو مې د تورې په څوکه په ډک ډک کړم. په دغه ډله کې له لارې څخه لږ ليرې پر يوه ډومبسکه يوه سړي توپک درلود او پر ما يې ښکته دز وکړ. زما توره يې ماته کړه او يوازې شپږ اېنچه اوږده په لاسي کې پاتې شوه.

برايډن وټوانېد چې له دغه بريدکوونکو څخه ځان خلاص کړي، خو پوه شو چې کولی په خوارکي ټټو لګېدلې او «په ملا ټپي دی».

بيا مې پنځه اسوال وليدل چې سړې جامې يې په تن وې. ما فکر وکړ چې دوی زموږ غېر منظم پوځي اسوال دي؛ نو د دوی په لور روان شوم، خو کله چې نږدې ورغلم، پوه شوم چې افغانان دي او د کپټان کالير Collyer اس يې تر مخ کړی. ما هڅه وکړه چې وټېستم، خو ټټو په ډېره سختۍ خوځېده. دوی يو کس په ما پسې راولېږه. نوموړي د تورې گوزار راباندې وکړ. کله چې ما خپله ماته توره د دفاع له پاره د ده د گوزار پر وړاندې وښووه، له لاسي څخه ولوېده. دی مې له څنګه تېر شو، خو بېرته راوګرځېد او زما په لور يې بيا يرغل وکړ. دا ځلې، کله يې چې پر ما گوزار کولو، ما د تورې لاسی د ده سر ته وار کړ چې ځان ترې بچ کړم، خو زما د کيښي لاس شا غوڅه شوه او لاس مې له کاره ولوېد. بيا مې ښی لاس اوږد کړ چې ملونې ونيسم، فکر کوم چې دښمن مې د تومانيځي خيال ورباندې وکړ ځکه سمدلاسه يې مخ وګرځولو او په ډېره چټکۍ بېرته لاړ. وروسته مې تومانيځي ته لاس کړ چې ما په جيب کې اېښې وه، خو هغه هم نه وه. زه اوس يې وسلې وم او پر يو داسې خوارکي څاروي سپور وم چې وېره مې درلوده چې تر جلال اباد پورې به مې ونه شي رسولای.

دغه ډاکټر ناڅاپه د بشپړې کمزورۍ احساس وکړ: «زه وارخطا شوم او له سيورو وېرېدم. ما په رښتيا دا فکر کولو چې له زين څخه به ښکته ولوېرم، خو د دې په اوج کې ...» د جلال اباد د کلا له برج څخه، نوموړی يو تيز سترګي افسر وليد او سمدلاسه د مرستې له پاره ژغورونکي ورولېږل شول.

له لمړنيو کسانو څخه يو کپټان سېنکلر Sinclair و چې چوپړيال يې خپل يو بوټ ما ته راکړ چې پښو يې کړم. زه د تعميراتو خورنځي ته بوتلل شوم. ډاکټر فارسايد Forsyth زما په ټپونو پټۍ وتړلې او وروسته له يوې ښې ماښامۍ څخه مې په ډېره مندوبۍ له ښه خوب څخه خوند واخيست... کله چې معاینه کېدم، زه پوه شوم چې سربېره په کيښي لاس، په کيښي زنګون هم په توره ټپي شوی يم او يوه کولی مې لږ اوچته له پرتوږ څخه تېره شوې او څرښنده زما په پوستکي لګېدلې وه... خوارکي ټټو نېغ شپاله ته بوتلل شو. هلته پرېوت، خو بيا هېڅ کله پورته نه شو. وروسته له دې چې ما حالت بيان کړ، جنرال سېل سمدلاسه يوه ډله ولېږله چې هوارې ولټوي... خو دوی يوازې د کپټان هاپکېنز Hopkins او کالير او ډاکټر هارپر Harper مړي وموندل...^{۶۴}

په دغه شپه د جلال اباد پر دروازه څراغونه ولګول شول او بېگل وغږول شول چې که څوک ژوندي پاتې وي لاره ور وښيي، خو هېڅوک رانغلل. کپټان تامس سېټن ليکلي: «له سوېل څخه تېز باد لګېده چې د بېگلو غږ يې ټول ښار ته خپړولو. د بېگلو دغه وېروونکې کوکې به هېڅ کله هېرې نه کړم. دا زموږ وژل شوو عسکرو ته د ماتم کوکې وې چې ټوله شپه اورېدل کېدې. دې يو نه څرګندوونکی غمجن اغيز درلود. د ډاکټر برايډن کيسې د ټولو په زړه کې وېره واچوله ... ټول پوځ تباه شو. يوازې يو کس په تېښته بريالی شو چې دا وېروونکې کيسه بيان کړي.»^{۶۵}

په راتلونکو ورځو کې، د ډاکټر برايډن د ملګري ښاغلی بېنېس Banness يوناني سوداګر او د يو شمېر سخت سره کورڅه پوځيانو په کېدون، څو نور ژوندي پاتې کسان ګوډ او مات راوړسېدل. په لنډ وخت کې دا افسانه خپره شوه چې په افغانستان کې د انګرېزانو ټول پوځ پوښا شو. يقيناً چې داسې نه وو، په کندهار او جلال اباد کې لويې چوڼۍ ژوندۍ پاتې شوې او حتی د کابل له پوځ څخه ۲۰۰۰ سپاهيان له ۳۵ انګرېز افسرانو، ۵۱ خصوصي عسکرو،

۱۲ ښځو او ۲۲ ماشومانو سره بالاخره بېرته خپلو کورونو ته راغلل. دوی ټول یا یرغمل (اروپايان) نیول شوي وو او یا بېرته کابل ته تللي کسان (هندوستانیان) وو چې هلته یې دروېزه کوله، خو دا انگرېزانو ته یوه خارق العاده ماته او افغان مقاومت ته کابو یوه معجزوي بریا وه. د انگرېزي امپراتورۍ په اوج کې، په داسې وخت کې چې انگرېزانو د نړۍ دومره ډېره وټه کنټرولوله چې بل هېڅ وخت یې په دې کچه بیا تر کنټرول لاندې رانغله او په داسې وخت کې چې دودیز ځواکونه د صنعتي ښکېلاکي پوځونو له خوا په هرځای کې له ټولوژنې سره مخ کېدل، دا د ښکېلاکي پوځونو د بشپړې سپکاوي یوه لږموندې شېبه وه.

دغه کیسه سمدلاسه افغان شاعرانو او سندرغاړو بیا بیان کړه. هر ځل به چې بیا دغه کیسه ویل کېده، د مرګ ژوبلې او د بریا کچه به هم ورسره اوچتېده. میرزا عطا لیکلي :

داسې ویل کېږي چې ۶۰۰۰۰ انگرېز عسکر - نیمایې یې له بنګال څخه او پاتې نیمایې یې له نورو ولایتونو څخه - پرته له دې چې چوپړیالان او د کمپ اړوند ملکي کسان ورسره وشمېرل شي، افغانستان ته لاړل، خو یوازې څو کسه کود او مات بېرته ژوندي ووتل. پاتې یې پرته له کور او کفن څخه پر ځمکه داسې خواره پراته وو لکه خوسا کېدونکي خره. د انگرېزانو پیسې او سره زر دومره خوښېږي چې پر هره شتمنه سیمه لاس اېږدي، خو په افغانستان کې دوی څه گټه وکړه پرته له دې چې له یوې خوا یې خپله خزانه تشه کړه او له بلې خوا یې خپل پوځ له سپکاوي سره مخ کړ. داسې ویل کېږي چې د انگرېزانو له ۴۰۰۰۰ کسيز پوځ څخه چې په کابل کې و، ډېر یې اسیران شول، ډېر یې معیوب او دروېزګر په کابل کې پاتې شول او پاتې یې په غرونو کې پوپنا شول؛ داسې لکه یوه بېړۍ چې دوه شي او بیا موندل یې ناشوني وي؛ نو ځکه د خراسان د سلطنت اشغال او اداره کول اسانه کار نه دی.^{۶۶}

٩

د يوه پاچا مړينه

د انګرېزانو د بشپړ پوځ د ټولوژنې خبر په چټکۍ په ټوله سيمه کې خپور شو. د بخارا امير دغه خبر د خپلو دوو انګرېزي بنديانو، چارلس کانولي او ارتر سټاډرډ Charles Connolly and Arthur Stoddard په وژلو ولمانځلو. په هرات کې وزير يار محمد پوه شو چې اوس نه شاه شجاع او نه انګرېزان د ده مخه نيولی شي، له دغه فرصت څخه په کار اخيستې يې خپل سلطان، کامران شاه سدوزی پانسي کړ. دغه خبر حتی په هند کې ډېر هياھوی جوړ کړ. په ډهلي کې د چاندني چوک بازار بانکوالو دغه خبر د ښکېلاکي سوکه ډاکي سيستم Harkara په پرتله ډېر چټک او اغېزمن و.^١ د دوديزې سوداګرۍ د ليک استونې سيستم د ښکېلاکي سوکه ډاکي سيستم Harkara په پرتله ډېر چټک او اغېزمن و.^١ د مخکې له دې چې کلکتې ته ورسېږي، دې خبر لا د مخه د هندوستان په سور او اوږدو کې د کمپنۍ د واکمنۍ ډېرو مخالفينو ته هيلې او ډومارنې زېږولې وې. په ١٨٥٧ کال د لوی بغاوت پيلېدل تصادفي نه و. بغاوت د سپاهيانو په هغه لوا کې پيل شو چې انګرېزي افسرانو يې د خردکابل په واورو کې يوازې پرېښې وه او همدا راز په هغه ملکي مرکزونو لکه اکره، لکنهو او کنپور کې بغاوت رامنځته شو چې پارسي مطبوعاتو د انګرېزانو د ماتې په اړه افغان حماسي شعرونه او نثرونه په خوبمۍ بيا چاپ کړل.^٢

لارډ اکلنډ کابو تر ټولو وروستی کس و چې د دغه ناورين په هکله يې واورېدل. د ډاکټر برابډن د کيسې چټکه استونه پوره په دوه اونيو کې د لوی والي مقام ته د ١٨٤٢ کال د جنورۍ په دېرشمه ورسېده. لکه څنګه چې ايملي ايډن ويلې، دغه خبر «خوارکي جورج» په لسو ساعتو کې لس کاله زوړ کړ. ده چيغه وکړه، ډېر په توغمه* شو او بيا خپل کت ته لاړ. نوموړی بېرته نيمايي فلج رابښکاره شو او داسې باور کېده چې کوم ډول مغزي سکتې يې کړې وي.^٣ په راتلونکو ورځو کې، د ده خور ورځ تر بلې اندېښمنه کېده او په ناهيلۍ به يې خپل ورور ته کتل چې د مخ رنګ يې ژېړ، د ورځې په بړنډه کې ښکته پورته کامونه اخلي او د شپې په چمن کې پرمخې اوږد پروت وي او د راحت له پاره مخ پر يخ چمن موبښي. يوازې څو اونۍ مخکې، د ده اعتباري سلاکار، مېکناتېن له کابل څخه ده ته ليکونه استول او ورته يې ليکل چې د خلکو په منفي خبرو باور ونه کړي او هر څه سم روان دي. اوس د نوموړي ټوله ښکېلاکي ستراتيژي او «د عامه ښېګڼې او امنيت له پاره زما ټول هغه پلانونه چې ډېره پانګونه مې پرې کړې وه، د داسې يو افت او بلا له امله شنډ شول چې په تاريخ کې لږ ساری لري».^٤ په يقين سره «که څه هم څومره يې چې بيان ناشونی دی په همدې کچه بورنووڼکی هم دی»، دغه ټول ناورين په خپله د اکلنډ له لاسه و. لا نور بد خبرونه را روان وو او هغه دا چې اکبر او د مقاومت نور مشران اوس په جلال اباد، غزني او کندهار کې د پاتې درې نورو انګرېزي چوڼيو د ختمولو په لور روان

* توغمه: غوسه، غضب

دي. په هند کې ګنگوسي خپرې شوې چې لکه څنګه چې اوس د هند د پوځ ډېره برخه په چين کې د اکلنډ د تریاکو په جګړه اخته ده، افغانان به له خيبر څخه بښکته راوپېږي او د پخوا په څېر به د هند ډاګونه بيا لوت کړي. لندن يوه بله اونۍ وروسته د پېښې په هکله خبر شو. د تايمز ورځپاڼې اولس ته د لمړي ځل له پاره دغه خبر خپور کړ: «په خواشينۍ سره خبر ورکوي چې هغه څارګريز خبرونه چې موږ ته نن راورسېدل، تر ټولو ډېره غمجنه او له خپګان څخه ډکه بڼه لري.» څو ورځې وروسته يوه د معمول په څېر روس کرکجنه مقاله خپره شوه چې په دغه پېښه کې د روسيې لاس لرلو ته په کې څه ناڅه نېغه خو ناسمه اشاره شوې وه او ليکل شوي وو چې لمړنۍ سړۍ چې هدفې وژنې ته په نښه شو، بل څوک نه، بلکې الکساندر برنز و چې د ويتکېوېچ سرسخته سيال او «د روسي اجنټانو لېوال دښمن» و.^۵ د سېر رابرټ پيل Sir Robert Peel نوی محافظه کار حکومت دې ته چمتو و چې له افغانستان څخه پوځ وباسي او د ټولې هغه چټلۍ څخه چې مخکې لېبرال حکومت رامنځته کړې وه لاس ومني، خو اوس کابېنې په دې سلا وکړه چې لمړۍ دې د هېواد پوځي حيثيت بېرته اعاده کړل شي. د اباسين د پاليسۍ بنسټ اېښودونکی اېډيالوجسټ، لارډ اېلېنبورې چې د لوی والي اکلنډ د ځای ناستي په توګه لېږل شوی و، د دغه ناورين په اړه هغه وخت خبر شو چې بېړۍ يې د فبرورۍ په يوويشتمه په مدراس Madras کې لنگر واچولو. نوموړي د ولايت له مقام څخه سمدلاسه رابرټ پيل ته وليکل چې افغانانو ته د داسې سبق ورکولو نيت لري چې دوی به يې هېڅ کله هېر نه کړي: «په افغانستان کې زموږ د وسلوال پوځ وياړ بايد بېرته اعاده شي... د هند د ساتلو له پاره چې له هر راز سختۍ سره مخ کېږو، بايد پرې برلاسي شو.»^۶ کله چې اېلېنبورې کلکټي ته ورسېد - په داسې حال کې چې په ستونزو کې ډوب او سپک شوي مخکني والي او د هغه د خور سره يې کابو هېڅ خبرې نه کولې - يو بل خبر راورسېد چې غزني هم د غلزيو لاس ته لوېدلی او خلک يې يا ژوندي نيول شوي، يا وژل شوي او يا مړيتوب ته اړ ايستل شوي.

په دغه وخت کې يو ښه په وسلو سمبال مرستندوی ځواک چې له شپږو لواوو څخه جوړ و او د کساتي پوځ ناولی نوم ورکړل شوی و، د مېروت او فېروزپور له اډو څخه مخکې تر مخکې لېږل شوی و چې د سوتلېج Sutlej له سيند څخه تېر او د پېښور په لور روان شي. دوی ته امر شوی و چې د وړانوڼې او ويجاروڼې له پاره چمتو شي. د دغه ځواک د قوماندې له پاره د اکلنډ لمړنۍ خوښه، لکه الفنسټون يو بل زور او په نظامي چارو کې پوځ جنرال و، خو عسکر ښک بخته وو چې دغه لړزنده او کمزوری بوډا، سېر هري لملي Sir Harry Lumley د روغتيايي ستونزو له وجې وروڼه ګڼل شو؛ نو پر ځای يې، تورن جنرال جورج پالک ته قومانداني ورکړل شوه. نوموړی په اګره کې د خپلې ښکلې پر بړنډه ناست و او خپل سهارنۍ نړۍ سيکار يې ځکولو چې دغه امر يې ترلاسه کړ. پالک يو دقيق، حساس او سخت سړی کارنده لندن و چې په هند کې له ډېرشو کلونو څخه ډېر د کمپنۍ افسر و او په نيپال او برما کې يې په جګړو کې برخه اخيستې وه. لکه څنګه چې د جورج لارنس کشر ورور، هنري ويلي وو: «پالک د هر ښه جنرال په څېر د دغه دندې وړتيا لري.» کله چې په جلال اباد کې د کلابند دېوالونو د ننه جورج برادفوت له دغه ګمارنې خبر شو، ده هم خپله خوښي څرګنده کړه. نوموړي ليکلي: «که څه هم پالک ناپليون نه دی، خو په دغه سيمه کې د ټولو هغه افسرانو په پرتله وړ کس دی چې تر اوسه يې ما د پېژندنې فرصت موندلی.»^۷ په عين وخت کې کله چې پالک د خپلې ګمارنې په هکله خبر شو، د دوست محمد ساتونکي، کېټان نېکلسن Nicholson ته امر ولېږل شو چې له افغان پولې څخه خپل بندي ليرې کړي او په انزوا کې يې تر څارنې لاندې ونيسي. د شمال لوېديځې پولې اجنټ جورج کلاک George Clerk، نېکلسن ته

امر وکړ: «ته بايد د دغه ليک له ترلاسه کولو سره سم، پرته له ځنډه تر ټولو کلک گامونه د دوست محمد په توقيف کې پورته کړي. نوموړی کوټه قلعي کړه او پرته له دې چې ته اجازه ورکړې، د ده سره يې د افغان او يا هندوستانی سلاکارانو د هر راز اړيکو مخه ونيسه.»^٨

د څو ورځو په ترڅ کې، دوست محمد له مسوري Mussoori څخه بر، په لوړو غونډيو کې يوې گوښه ودانۍ ته ولېږدول شو. د خپل بندي د ساتلو په اړوند د نېکلسن دغه کړنو هغه له کچې وتلې وېره او بدگمانۍ څرگندوله چې په دغه وخت کې په هند کې پر انگرېزانو واکمنه وه. د سپاهيانو د يوې کوچنۍ ساتونکې ډلې پر ځای، د ملکې له لوا څخه لږترلږه يوسل او لس کسيزه نوې راغلې انگرېزي ډله وگمارل شوه. حتی د سکېنز هارس اسوال غونډ چې د سکېنز د زوی، جېمز په گډون، يو کنډک يې له کابل څخه د شاتګ په بهير کې پو پنا شو، له سيمې څخه ليرې کړل شو ځکه چې «د محمديانو شمېر په کې دومره ډېر و چې دا ډېر غوره او ښه برېښېدل چې داسې عسکر دندې ته ونه گمارل شي چې مذهب يې - که هر څومره موږ ته گروهه ولري- د خپلې دندې نه ترسره کولو ته وهڅوي». ښه ارزول شوي اقدامات ونيول شول چې د دوست محمد د تېښتې او له افغان مخالفينو سره يې د اړيکو ټينګولو مخه ونيسي. نېکلسن ليکلي: «د امير په حريم کې عسکر گمارل شوي او همدارنګه له لنډوږ او راجوپور څخه راغلې لارې په دوامداره توګه د عسکرو تر څارنې لاندې دي. زما له اجازه پرته هېڅ بېګانه ته د ننوتلو اجازه نه ورکول کېږي. يوازې د اړتيا په وخت کې مې که چا ته اجازه ورکړه؛ نو له هغه سره به يو اروپايي عسکر مل وي.» د اړيکو د مخنيوي په موخه نورې احتياطي کړنې هم ترسره شوې:

... ما د غونډۍ په بېخ کې يوه کوچنۍ تانه جوړه کړه چې له لوبديځ اړخه د هر راز بېګانه کسانو، په ځانګړې توګه د افغانانو او کشميريانو د راتګ څار وکړي او د هر شکمن بني ادم په اړه سمدلاسه خبر راکړي... سربېره پر دې، زه دا وړانديز هم کوم چې زما په اوسني ماموريت کې داسې يو کس وگمارل شي چې د اباسين شاوخوا ته د ټولو هېوادونو په ژبه خبرې وکړي شي او له ده سره به يو هندو چپراسي او څلور غړي کوچيان مل وي. د دوی دنده به دا وي چې هر شکمن کس په پټه د غونډيو له لارې تر ټولو نږدې عسکرو پورې راولي او بيا يې هغه ساتونکو ته ور وسپاري چې د امير کور ته څېرمه به وگمارل شي.

يوه بله کړنه به دا وي چې ټول کشميريان د مسوري غونډيو ته له راتګ څخه منع شي، مګر دا چې دوی ځانګړی اجازه ليک ولري.

ځکه يو افغان څری به هڅه ونه کړي چې په خپله له دوست محمد سره چې تر کلکې څارنې لاندې دی، نېغې اړيکې ونيسي؛ نو د داسې چا په مرسته به دا کار وکړي چې ډېر شک ورباندې نه کېږي. دا ډېره شونې ده چې داسې سړی به کشمیری وي. د څری په توګه د دوی کرکټر ټولو ته دومره څرګند دی چې د يادولو اړتيا يې نه شته او زه په ځانګړې توګه پر دوی ډېر شکمن يم؛ نو له دې وجې غواړم دا وړانديز وکړم چې په لوديانه او امباله Amballah کې امر وشي چې هېڅ کشميري، پرته ستا له اجازه ليک څخه د دون Dhoon درې يا غونډيو ته پرې نه ښودل شي. که چېرې د امباله ولسوالۍ پوليس د هر کشميري يون کوونکي په اړه ما ته د ډاکي په وسيله مالومات راولېږي، دا به ښايي زما له هڅو سره هم مرسته وکړي او په دې وسيله به زه د خپلې تانې خلک هم د څار په اړه کنټرول کړی شم.

کلاک سربېره پر دې چې د نېکلسن ټول اقدامات يې منظور کړل، نوموړي ته يې ځانګړی واک ورکړ چې «هر شکمن سړی ونيسي او سم يې تلاشي کړي».^٩

په عين وخت کې، ټولو د ملامتيا کوټې اکلند ته نيولې. په هغه شپه چې براهيدن جلال اباد ته ورسېد، تامس سټين په خپله يادليکچه کې ليکلي: «بې اړنگه، د الفنسټون څښتوب د دغه سپکاوي او سونځ ناورين نېغ لامل دی، خو اصلي عامل يې هغه څوک دی چې داسې سختې او له مسوليت څخه ډکې څوکۍ ته يې داسې يو سړی غوره کړ چې روماتيزوم په لاس او پښو کوډ او دماغ يې د بدن دردونو ته سرټيټ کړی و او په هېڅ وجه يې د دغه دندې توان نه درلود.»^{۱۱} ډېر ژر، د انگرېزي مطبوعاتو او د ولسي جرگې د ډېرو غړو په گډون، هر څوک همدغه پايلې ته ورسيدل. په تېره بيا، د ولسي جرگې يو محافظه کار ځوان غړي، بېنجمېن ډېسراېلي Benjamin Disraeli د اکلند پر ضد په ولسي جرگه کې يو دوامداره کمپاين په لاره واچولو.

کلکتې ته په رسېدو سره، اېلېنبورې د مخکني لوی والي په وړاندې دومره لږاک و چې جورج په لندن کې خپل ملکري، هاب هوس Hobhouse ته وليکل چې داسې بربنسي لکه اېلېنبورې چې بيخي لېونی شوی وي.^{۱۱} اکلند بله چاره نه درلوده، مگر دا چې ډېره پره په خپله غاړه واخلي او بېرته په بې حرمتۍ کور ته لاړ شي. په دغه وخت کې د ده ليکونه، چې د پوهاوي وړ دي، له ناهيليو ډک وو. نوموړي هاب هوس ته ليکلي و: «زه ډېر خپه يم. په افغانستان کې زموږ پېښې نه جبرانېدونکې گنم، خو موږ بايد د هر هغه څه له پاره چې ژغورلی يې شو نور خطر په غاړه واخلو چې له نورې تباهي څخه يې وژغورو... زه وېرېږم چې زموږ په برخليک کې د نورو مصيبتونو په اړه اورېدل هم شته.»^{۱۲}

خو اکلند نه پوهېده چې هغه رژيم چې ده په کابل کې جوړ کړی و په هېڅ وجه ختم نه و. انگرېزانو شاه شجاع تل له پامه غورځولی و او کمزوری يې کتلو. اوس چې برنز او مېکناټن دواړه مړه وو او د دوی د کابل پوځ کنکل شوي مړي د غلزيو په واورو پټو غاښيو کې د تپوسانو خوراک شول، شاه شجاع د بالاحصار د اوچتو دېوالونو تر شا خوندي او په امنيت کې پاتې شو. په رښتيا، اوس چې د ده انگرېزي متحدین نه شته وو، په کابل کې يې د خلکو او مشرانو په منځ کې نوموتوب په ښکاره توگه مخ په ډېرېدو و. د مېکناټن د بدو مشورو په نه شتون کې، شاه شجاع چې د تل په څېر د مصيبت پر وړاندې کلک او هوډمن درېده، وتوانېد چې په افغان قومي سياست کې خپله ځيرکتيا وښيي.

شاه شجاع اوس د هغه دوه پاتې لمړنيو مخالفينو، امين الله خان لوکري او نواب زمان خان بارکزي، له حسادت څخه کټه پورته کوله چې د اکبر خان پر وړاندې يې درلود ځکه اکبرخان په دې وروستيو کې راوړسېد او د پاڅون مشري يې په داسې وخت کې په لاس کې واخيسته چې دوی انگرېزانو ته ماته ورکړې وه. شاه شجاع د څو ورځو په ترڅ کې له دوی سره په داسې وخت کې خبرې اترې پيل کړې چې اکبرخان له کابل څخه ډېر ليرې انگرېز اسيران په لغمان کې يوې خوندي کلا ته بوتلل او بيا بېرته کلابند شوي جلال اباد ته لاړ. شاه وتوانېد په دې هيله يو نوی ائتلاف جوړ کړي چې دی په واک کې پاتې شي او اکبر خان گوښه پاتې شي.

شجاع دغه دوه کسانو ته په دې موخه ورنږدې شو چې بېلابېلې پانګې خپلې کړي. د اکبرخان تره، نواب زمان خان د بارکزيو د مشرۍ د وراثت په لړۍ کې د مشرۍ مدعي و او په کابل کې يې يوه لويه شتمني - ټول ټپي او ناروغه انګرېزان - تر کنټرول لاندې وه، خو نوموړي لږ نظامي وړتيا او همدارنګه ډېرې لږ مالي او د ذکاوت سرچينې درلودې. برعکس، بوډا خو لا تراوسه ډېر ځيرک نايب امين الله خان لوګري، په دې ورستيو کې ډېره شتمني غونډه کړې وه. ده هغه پيسې چې له انګرېزانو څخه يې د تسليمۍ د هوکړې پر بنسټ ترلاسه کړې وې، د کابل هندو بانکوالو سره يې په معاملو کې لا ډېرې کړې وې. دغه پيسې يې د سپاهيانو د يوې قوې په جوړولو او همدا راز په لوګر کې په خپلو قومي خلکو ولګولې. نوموړي دا وياړ هم درلود چې يو له هغه کسانو څخه و چې انګرېزان يې په بشپړه توګه په کابل کې وځپل، خو دا چې نوموړی نه سدوزی او نه بارکزی و او څه نا څه د تېټې کچې له کورنۍ څخه و، ظاهراً يې د دې توان نه درلود چې د دغه يوې يا بلې قبيلې له ملاتړ څخه پرته واک ته ورسېږي؛ نو له نواب زمان خان او شاه شجاع سره په ائتلاف يې وکړی شول چې د دواړو قبيلو ملاتړ ترلاسه کړي.^{۱۳} نايب امين الله خان تل سدوزي سلطنت ته وفاداره و. نواب زمان خان له خپل جذاب وراړه څخه داسې کرکه درلوده لکه يو عادي سړی چې کله کله د خپلې ځانپالنې له وجې له يو رښتيني استعداد څخه ولري. دغه ائتلاف دوامداره ښکارېده ځکه چې دې ټولو ښکېلو خواوو ته څه ورپه برخه کول او هر لوري ائتلاف ته داسې څه راوړل چې بل ورته اړتيا درلوده.

د شاه شجاع د ژوند ليک ليکونکي، محمد حسين هراتي د ليکنو پر بنسټ، شجاع هر څه په بې عيبه دقت پلان کړي وو. نوموړي ليکلي:

د بارکزيو پروډاکنډ، چې اعلحضرت له انګرېز يرغلګرو سره هېڅ توپیر نه لري، خپلې رېښې په لويو او عامه خلکو کې غځولې وې. له دې سره د مقابلې له پاره او د ښې مشورې په پلې کولو سره چې له اوسني پاڅون څخه چې سلطنت يې ګواښلو، د وتلو يوازینۍ لاره وه، شاه شجاع له مهربانه او فاضل امين الله خان لوګري سره د بيا پخلاينې لاره خپله کړه. ده خپل تر ټولو ګران او وړ زوی، شهزاده شاپور د امين الله کور ته ولېږه او نواب زمان خان ته يې د ۲۰۰۰۰ روپيو د ورکړې ژمنه وکړه؛ نو اوس امين الله او ډېرو نورو خانانو د اعلحضرت ملاتړ ځکه وکړ چې مخکې نواب د امير په توګه له دې وجې ټاکل شوی و چې اعلحضرت د بهرنيانو او کافرانو د کټو له پاره چوپړ کولو، خو اوس يې چې خپل استقلال بېرته ترلاسه کړی او بېرته يو رښتيني مسلمان پاچا شوی، امير ته نوره اړتيا نه شته او زمان خان به د وزير څوکۍ ته چې يو واکمن مقام دی، خوشحاله وي. اکبر خان په دغه نوي ائتلاف کې برخه نه درلوده.

د ۱۸۴۲ کال د جنورۍ په اولسمه، د شاه شجاع زوی، شهزاده شاپور، امين الله خان لوګری او زمان خان بارکزی په بالاحصار کې د شاه دربار ته لاړل چې دغه هوکړې ته رسمي بڼه ورکړي. هراتي ليکلي: «دوی له خپلو جنډو، اسوالو، دراني خانانو، غلزيو، د کابل اوکوهستان پارسي ژبو سره يو ځای د اعلحضرت ليدنې ته لاړل چې له ده څخه امر واخلي. له دغه شېبې څخه وروسته، هر سهار او ماښام دغه دود ترسره کېده او اعلحضرت دغه نوي متحدین د څوکۍ، اعانو او نقدي انعامونو په ژمنو بوخت ساتلي وو. په عين وخت کې يې جورج مککرېنګر او په جلال اباد کې د انګرېزانو قوماندان ته وليکل چې بلاخره اوس حالات تر کنټرول لاندې راځي.»^{۱۴}

د فبرورۍ د مياشتې د دويمې اونۍ په پای کې، د تېرو درې مياشتو مصيبتونو سره سره، دا په ډېرېدونکې بڼه واضح کېده چې د اکبرخان ښکاره بريا په هېڅ وجه يوه حتمي پايله نه وه ځکه چې شاه شجاع لا تراوسه هر څه درلودل چې د خپل پايښت له پاره ترې کار واخلي. بې اړنګه، د شاه شجاع د بخت يوه عجيبه بېرته وښېندنه چې د ده ژوند يې اغېزمن

کړې، دغه وه چې ښايي نوموړي اوس د خپلې واکمنۍ د هر وخت په پرتله، د خپلو پلرني سيمو ډېر کنټرول په لاس کې درلود. د درانيانو او قزلباشو ډېرو مشرانو چې وليدل د تلې کومه خوا درنه ده، خپله گټه يې په شاه شجاع پورې تړلې وگڼله او يو په بل پسې د نوموړي دربار ته لاړل چې ښه ترې وغواړي او خپله وفاداري ورته څرگنده کړي. مولانا کشميري ليکي: «کله چې نوی ائتلاف سم ټينگ شو، شاه به خپل حضور ته ټول خانان په دربار کې منل.»

ده ټول اوچت خانان نور هم اوچت کړل

او په پوځ يې د مهرباني باران جوړ کړ

کابل له تاوتريخوالي او پارونو خلاص شو

حکومتولي يو ځل بيا د شاه کار او بار شو

خو اکبر ته يې کومه څوکۍ ور نه کړه

په زړه کې يې د کرکې اور لا سور شوی نه و...^{۱۵}

حالات تر اوسه نازک وو. شجاع لا تر اوسه له بالاحصار څخه د وتلو جرئت نه درلود او پر خپلو دوو نويو متحدينو، په ځانگړې توگه د امين الله خان پر متو متکي پاتې و. د ميرزا عطا په خبره: «شاه شجاع څه نا څه شکمن و ځکه چې د کابل دغه دوه مشران يو وخت د دوست محمد خان ملاتړي وو: ايا دوی د شجاع د وژلو توطيې په جوړولو بوخت وو؟ او په تېره بيا په داسې وخت کې چې ويل کېدل انگرېزان اوس بيا رانږدې کېږي او کېدای شي د خراسان د بيا اشغال هڅه وکړي. شجاع د پاڼ او پرانگ تر منځ و، خو پاچا په دغه وخت کې څه نا څه لس زره کسيز پوځ، دوولس توپونه، بېشمېره خزانې او د باروتو پرېمانه زېرمې لرلې.»^{۱۶} دغه ارقام ښايي خوشبينانه وو، خو له خپلو ټولو ستونزو سره سره، د تېرو څو مياشتو په پرتله د شاه راتلونکې اوس روښانه وه.^{۱۷}

د فبرورۍ په اوومه، شجاع په خپل لاس د زړه له تله يو ليک «زما گران زوی» شهزاده تيمور ته چې له جنرال نانت سره په کندهار کې و، ولېږه. موهن لال کشميري چې په کابل کې پاتې و او له ټولوژنې څخه يې ځان وژغوره، ژمنه وکړه چې دغه ليک د خپلې څارگرې شبکې او څرو په وسيله کندهار ته ورسوي. ده خپل ليک د برخليک په بڼه د الهي نه پوهېدونکې رضا د منلو او په هغه څه چې پېښ شول د شرم او خپگان په څرگندولو پيل کړ. «دلته موږ د هغه صحنو تکرار وليد چې د دغه سيمې خلکو په وار وار ترسره کړي دي.» نوموړي ليکلي: «ما د هغه څه په اړه چې پېښېدونکي وو، ډېر ځلې انگرېزانو ته خبرداری ورکړ - خو دوی ما ته هېڅ پام ونه کړ. برخليک داسې صحنې رامنځته کړې چې ما يې هېڅ کله د پېښېدو هيله نه کوله. د کابل خلکو د ملحدانو پر ضد د جگړې اعلان وکړ او حتی له ما څخه يې مخ واړولو او ويل يې چې شاه د انگرېزانو سره دی.» بيا يې خپل زوی ته څرگنده کړه چې د ځان د ژغورلو له پاره دې ته اړ شو چې خپله بڼه بدله کړي: «ما دوی ته وويل چې انگرېزان ماته څه ارزښت لري؟ خو انگرېزانو، بې اړنگه، له ما سره په مهرباني چلند کړی و او زه د دغه ملت اوږد مهاله مېلمه وم - خو څه مې کړي وای؟ دا ما ته نه ښايېدل - خدای دې ما له دغه شرم څخه [چې له خپلو ملگرو منکر شوم] وساتي چې زه يې احساسوم. که چېرې د خدای رضا وه او بيا مو سره وليدل، زه به د خپل زړه رازونه درته ووايم. دا به زما په قسمت کې وو چې داسې وکړم.»

بيا يې شېزاده تيمور ته د خپلو هيلو په هکله ليکلي وو: «غم مکوه، اوس حالات ښه دي او هر څه سم روان دي. خوښ او خوشحاله اوسه - موږ به اوس هم هغه څه ترلاسه کوو چې په اړه يې ناهيلي شوي وو او زه به پر تا پوره پام وکړم. زه هغه جزيات چې زه يې غواړم نه شم درلېږلی ځکه چې لارې له خطر څخه ډکې دي. د ويلو له پاره ډېر څه شته - که چېرې حالات زما له هيلو سره سم شول او وضعيت په خوشحالي واوښت، هر څه به ډېر ژر درته ووايم.»^{١٨}

اوس چې د مخالفينو مشرتابه لا تراوسه يو موټی نه بلکې ټوټې ټوټې وه، د شجاع ليکونو د ده د ډېرېدونکي ډاډمنتوب څرګندونه کوله. په يو ليک کې يې مکېرېکر ته ټينګار کړی و چې د يو چټک پرمختګ په موخه د کابل په لور راروان شي. مخکې له دې چې د بارکزيو د بې وفايي په اړه خپل زوړ مضمون بيا پيل کړي، له مکېرېکر سره يې دغه ژمنه وکړه: «ستا يوه پشی به هم ژوبله نه شي.» بيا، نوموړي په ځانګړې توګه خپل زوړ دښمن، امير دوست محمد خان ته د انګرېزانو درناوی وغنده چې تر اوسه يې ورته کولو. ده مکېرېکر ته داسې لکچر ورکړ:

د داسې پېښو سره سره، ولې دوست محمد او کورنۍ يې په عشرت کې هلته پاتې دي؟ تاسې له دغه سېي سره څرنگه چلند کوئ او په بدل کې تاسې له دغه بې ايمانه څه ترلاسه کړي. د صاحب (مېکناتېن، ژباړن) په غچ کې چې په دغه هېواد کې مړ شو، زما هيله ده چې محمد اکبر، دوست محمد، ښځې او ماشون يې په بې وزلي کې د هندوستان په بازارونو او واټونو کې وليدل شي. خدای د زما د زړه دغه هيله ترسره کړي! که چېرې اکبر زما لاسته راشي؛ نو څرنگه چلند به ورسره وشي!^{١٩}

دا چې انګرېزانو له دوست محمد څخه په هغه ښه غچ وانه خيست چې شجاع ياده کړې وه، يوه وجه يې دا وه چې له اکبرخان سره د جګړې ډېر اسيران وو. ځينې يې هغه ټپيان وو چې په کابل کې پرېښودل شول، ځينې يې د تړون پر بنسټ د يرغل په څېر ورسپارل شوي وو او پاتې يې يا تسليم شوي او يا ژوندي نيول شوي وو چې له هغه کليو او غارونو څخه را ايستل شوي وو چې دوی پناه ور وړې وه. په ټوله کې، ١٢٠ اروپايان راغونډ کړل شوي وو چې د نه ماتېدونکې مېرمن سېل او اميندواره ماتم وهلې لور، کونډه شوې مېرمن ترور او د مېرمن مېکناتېن او د هغې د پشی په ګډون (لکه چې طوطي يې د کابل نه له شاتګ څخه ژوندی نه و وتلی)، څه نا څه څلوېښت کسان يې اکبر نيولي وو.

لمړنۍ څو ورځې تر ټولو سختې وې. د اکبرخان بنديان د غاښيو په لاره چې په اوږه پټ وو، بوتل شول او د غره پر سر په چټلو کلاوو او ليرې برجونو کې ساتل کېدل. اسيران څو ورځې په «سوځوونکي يخ» باد کې په داسې لاره سپاره روان کړل شوي وو چې د دوی د ملګرو له وينو څخه ډک او ټوټې ټوټې مړي په کې پراته وو. کله کله به يې خپل نږدې ملګري په کې وپېژندل. د بېلګې په توګه، جګدک ته څېرمه مکزي د جېمز James يا ښاغلی جيم سکېنر Gentleman Jim Skinner د مړي پاتې شونې وليد چې د نورو مړيو په انبار کې پروت و. بيا يې د درېدو اجازه وغوښته چې يو تېشلی قبر ورته وکيندي. دوی د «برېښو، ټپي او يخنۍ سويو سپاهيانو له کوچنۍ ډلو څخه تېر شول چې يو بل ته نږدې راغونډ شوي وو... افسوس! موږ دغه خپل شوو خوارکيو ته هېڅ مرسته نه شوی کولای او په راتلونکو څو ورځو کې له دوی څخه يو هم ژوندی پاتې نه شو».^{٢٠} د دې ارزونه سخته ده چې اسير انګرېزانو به څه توان درلود چې

خپل سپاهيان وژغوري، خو له غاښيو څخه ډېر ژر گنگوسو هند ته لاره ومونده چې انگرېز افسران يوازې د خان ژغورنې په هڅه کې وو او خپل سړي يې مړيتوب او مرگ ته پرېښودل.

د يوې کلا اوسېدونکو نه غوښتل چې اسيران ورسره هستوگن شي او ويل يې چې «موږ کافران يو» او دوی يې اړ ايستل چې د «غواوو په يو خرابه شپول» کې واړوي.^{۲۱} دوی د کنگليزه پنجشير سيند له يو شمېر څانگو څخه «چې نه يوازې ژورې بلکې اوبه يې هم ډېرې چټکې بهېدې»، تېر شول. يو ځل له سيند څخه د تېرېدو په مهال «د افغانانو يوې لوتمارې ډلې پر ټولو هغو کسانو بريد وکړ چې د سيند په غاړه پاتې وو... ډېرو له ناچارۍ ځانونه سيند ته واچول او ډوب شول». ^{۲۲} بيا، پر يو ډېر ستوغ غاښي ختل پيل شول. مېرمن سېل ليکلي: «لاره دومره ستوغه وه چې زه اړه شوم چې د اس يال* کلک ونيسم څو زه او زين مې يو ځای ښکته ونه غورځېږو». د غاښي په سر کې دوی د قبيلوي دښمنۍ په يوه خپلمنځي نښته کې گير شول، خو هغه د کوليو باران چې دوی په خرد کابل کې ليدلی و، دا ورته په تاوتریخوالي کې کابو هېڅ وه، لېرتلېره مېرمن سېل ته: «يو څو د تور توپکو ډزې وشوې او د اوچتو خبرو ډېر شور و. لږ وروسته بيا هر څه پای ته ورسېدل.» اوس يو ډېر کوچنی خوند هم دوی ته لوی عشرت ښکارېده. مېرمن سېل يو سهار ليکلي: «موږ له مخ مينځلو څخه ډېر خوند واخيست او د دال او تېږوچي* لوی سباناری مو وخوړ». ^{۲۳}

خو کله چې دوی د اکبر خان د خسر کلا ته ورسېدل، د اسيرانو وضعيت سمون وموند. د ټولو افغان او يو شمېر هندي مسلمانانو په ليکنو کې پر خپلو بنديانو د اکبرخان مهرباني ډېره ښه او بېلگه ييزه ياده شوې او په حماسي شعرونو کې د ادب، صداقت او مهرباني بېلگه او يا يو ډول افغان صلاح الدين ياد شوی چې تر اوسه په کابل کې په همدې ځانگړتياو يادېږي. د منشي عبدالکريم بيان يې يوه بېلگه ده:

کله چې د قوماندان اکبر خان مېلمانه ورغېدل او د درېدو او د بدن د سويو غړو د خوځېدو توان يې پيدا کړ، دغه قوماندان کلا ته راوگرځېد چې د ادب او درناوي په پار د دوی ليدنه وکړي.

بنديان ټول په ليکه کې لړزنده او په وېره کې ودرېدل چې خپله منندوينه څرگنده کړي. اکبرخان دوی ته ډاډکېرته ورکړه او جنرال الفنسټون او د وزير کونډې ته يې ډېر درناوی څرگند کړ. ده هر يو ته يوه د چرمو چپنه ورکړه چې ژۍ يې د سمور د پوستکي وې او په خپله يې د دوی پر اوږو واچولې. همدارنګه دوی ته يې په داسې حال کې د پسه پوستين ورکړ چې سترګې يې له اوښکو ډکې وې او ويې ويل: «هېڅوک وړاندوينه نه شي کولی، هېڅوک برخليک او الهي حکم نه شي بدلولی. ما ته په کابل کې زما د پوځ سپينږيري وايي چې په ژوندي تاريخ کې دومره ډېره سره هوا او واوره په دغه سيمه کې نه وه شوې. هېڅ مه وېرېږئ، زه به ستاسې ساتنه وکړم او د لغمان تودې هوا ته به مو ولېږم چې ورغېږئ او تر هغه وخته په کې هوسا ژوند وکړئ تر څو چې هوا توده شي، واورې ويلې شي او د هندوستان لارې يو ځل بيا پرانيستل شي.» د قوماندان اکبرخان بېساري ښه چلند، تواضع او زړه سواندې پاملرنې د ټولو درناوی او خوښي وکته او د ژوند تر پايه يې د منندوينې سوکند وکړ. کله چې اسير مېلمانه لغمان ته ورسېدل، د مېرمنو له پاره پراخه هستوګنځي ځانګړي شوي وو او چوپړيالانې نجونې يې چوپړ ته کمارل شوې وې. ډوډۍ هم ورته پرېمانه وه: غلې، دانې او غوښې، د پسه لم، چرګان، هکۍ او هر راز تازه او وچې مېوې.^{۲۴}

هغه څه چې ښايي ډېر د حيرانتيا وړ وي، دا دي چې په داسې حال کې چې ځينې انګرېز بيانونه د جګړې د بنديانو په

* يال: د اس پر غاړه اوږده وېښته

* تېږوچه: سره مولی

څور او کړاو تمرکز کوي، خو ډېر نور انګرېزان د اکبرخان ستاينه کوي چې دوی ته يې پاملرنه درلوده. پاتېنګر په رسمي توګه جنرال پالک ته ليکلي وو څو ډاډ ورکړي چې «په افغاني بڼه، دوی ته ټوله هغه پاملرنه شوې چې يو بندي يې تمه لري او کله که کوم بد چلند راسره شوی، هغه د اکبرخان له خوښې پرته، د ټيټو کچو خلکو کړی او کله چې په دې اړه ده ته سرتېکونه شوې؛ نو تر خپلې وسې يې سرغړوونکي ترتيب دي.»^{٢٥} لارنس ليکلي چې «اکبرخان خپله ډولی مېرمن سېل او مېرمن مېکناتېن ته ورکړه. او تل يې په ادب کې چلند کولو» په تېره بيا له مېرمن مېکناتېن سره او مېرمنو ته يې ډاډ ورکړ «چې دوی يې» درانه مېلمانه دي او هر څه چې دوی غواړي، دی به يې ورته راوړي او وروسته له دې چې لارې خوندي شوې، دوی به سمدلاسه جلال اباد ته ولېږي. په عين وخت کې دوی کولی شي په ازاده توګه خپلو ملګرو ته ليکونه وليکي. کله چې لارنس اکبر ته وويل چې بنديان لږ پيسو ته اړتيا لري، ده ته يې سمدلاسه ١٠٠٠ روپۍ ورکړې: «ما چې د پيسو رسيد پاته ورکړه، ده څيرې کړه او وپې ويل چې داسې کاغذونه د سوداګرو تر منځ وي، نه د ښاغلو تر منځ.» وروسته کله چې لارنس د يو چوپړيال په اړه چې دی يې ښکېنځلی و، اکبرخان ته سرتېکونه وکړه، «سردار دغه سړی ښه وډبولو او وپې ويل: «که يې دا بس نه وي او ته خوشحاله کېږې، زه به يې غور غوڅ کړم.»»^{٢٦} په حيرانوونکې بڼه، بنديانو په پراخه توګه د افغانانو په ښو ځانګړتياو اعتراف کړی. کالېن مکزي په خپل اسارت کې ليکلي: «په دې کې هېڅ اړنګ نه شته چې افغانان او اروپايان د هندوستانو او اروپايانو په پرتله ډېر ښه سره جوړېږي. افغانان ډېر سخت سره، زړور او خپلواک نسل دی، ډېر هوښيار او د مجلس له پاره د خبرو تياره او خوندوره زېرمه لري چې له دوی څخه ډېر په زړه پورې مل او ملګري جوړوي... افغان ښاغلي په ادب کې ډېر حساس دي او دوی په خپله اعلیٰ چلند لري.»^{٢٧} وېنسټ ايپر په دې اړه همغږی و او ليکلي يې دي: «افغان ښاغلي ډېر په زړه پورې يون ملي دي.» که څه هم سلطان جان يوازې يوه مياشت مخکې د لارنس ملګری، کپتان ترور وژلی و، خو کله يې چې ډېره اشنايي ورسره پيدا کړه، نوموړي داسې ويلي: «سلطان جان په طبيعي توګه د ښه مزاج خاوند و او له ماشومانو سره يې ډېره مينه لرله»^{٢٨}*

خو دغه بنديان له ځينو خپلو هغه انګرېزانو څخه په لويه کچه ناراضه وو چې يو ځای ورسره بندي وو. مېرمن مېکناتېن چې تر يوې کچې يې خپل بکسونه ژغورلي وو، چا ته يې خپلې جامې او واين نه ورکول؛ نو په دې توګه د ټولو بده اېښېده. انګرېزه-هندوستانې مېرمن وېډ لا ډېره د دوی نه خوښېده. لغمان ته له راتګ څخه لږ وخت وروسته، نوموړې خپل انګرېز مېړه طلاق کړ او پر ځای يې له خپل يو يرغمل نيوونکي سره د واده په نيت اړيکې ټينګې کړې او

* دغه اندونه په ځانګړې توګه بايد حيرانوونکي نه وي او بايد د سټاکهولم سندروم Stockholm Syndrome يوه بېلګه ونه ګڼل شي. (سټاکهولم سندروم يو داسې رواني حالت دی چې يرغمل شوي له يرغمل کوونکو سره د خپل پايښت له پاره خواخوږي پيدا کوي. ژباړن) د افغانانو په اړه د انګرېزانو اند په دوديزه توګه مثبت او ستاينونکی دی. د مونټسټورت الفنسټون په اند افغانان برسکاټلنډيانو Scottish Highlanders ته ورته دي. (د دې په هکله د بېن هاپکېن Ben Hopkins ډېره ښه شننه وګورئ The Making of Modern Afghanistan). د نولسمې پېړۍ په وروستيو او د شلمې پېړۍ په لمړيو کې انګرېز افسران د افغانانو په دغه ځانګړتياوو پوه شول او د دوی پوله ييزه جګړې يې د ښونځي په ډرامو او ډګري سپورتونو کې ليدلې دي. دغه ځانګړتياوو د کليپلېنګ Klipling په ليکنه کې هم لاره موندلې ده. د «اصيل پښتون» نظريه تر اوسه ژوندۍ ده په تېره بيا د وروستي اشغال په بهير کې په انګرېزي ځواک کې چې افغانانو ته يې د «ذاتي جنګياليو» په سترګه کتل. د دغه ځانګړتيا د استعاري يوه ډېره ګمرنګه بېلګه د رامبو Rambo III په نوم د سلوبسټر سټلون Sylvester Stallone په فلم کې ليدل شئ.

مسلماننه شوه، «د مسلمانانو دود او دستور يې خپل کړ او د خپل دين د بدلولو څرگندونې يې کولې... نوموړې د ځينو پلانونو په اړه چې اسيرانو د تېښتې له پاره جوړ کړي وو مالومات برېښد کړل چې کابو د ټولو د سرونو د غوڅولو وجه گرځېدلې وو... خپل وينده ته يې وويل چې مېړه يې څرنګه د سرو زرو سکې په خپله چپنه کې پټې کړې دي؛ نو ښکاره وه چې بيا دغه سره زر ترې واخيستل شول.»^{۲۹} له بدخويه شلتن څخه تر ټولو ډېره کرکه کېده. ده کابو له هر بندي سره شخړه کوله حتی هغه وخت چې دوی ټول د فبرورۍ په نولسمه زلزلې کابو مړه کړي وو، ده يوه پلمه پيدا کړه چې شخړه جوړه کړي. کله چې زلزله پيل شوه، مکزي د کلا په هوار بام کې او د همدغه بام لاندې په کوټه کې شلتن په څوکۍ ناست و:

ده په غوسه شاوخوا وکتل چې څوک يې څوکۍ ښوروي. مکزي چيغه وکړه: «زلزله ده، جنرال!» او په داسې حال کې چې مېرمن سېل ته يې چيغه کوله، په هغه زينو کې يې ښکته منډه کړه چې شاوخوا ته يې چاکېدې او نږدې. دوی ټول د خدای په مهرباني په خوندي توګه ښکته شول. ماښام ته شلتن راغی څو مکزي په دې پوه کړي چې په کومه کچه يې ده ته سپکاوی کړی؛ نو په ډېره رسمي او درنه بڼه يې مکزي ته وويل: «مکزي، غواړم تا سره خبرې وکړم»، «ډېر ښه جنرال». ورپسې شلتن ورته وويل: «مکزي، نن ته تر ټولو لمړی ښکته لارې.» مکزي په ډېره سره سينه ځواب ورکړ: «په زلزله کې همداسې بايد وشي، جنرال. دا مې په مانېلا Manila کې له هسپانيوي توکمو څخه زده کړي.»^{۳۰}

مېرمن سېل د معمول په څېر د زلزلې په هکله خپله روحیه داسې بيان کړې: «زموږ د کوټې بام په هيټناکه اوچت غږ ولوبېد. کله چې زه ښکته کېدم، زينې نږدې، خو زه ژوبله نه شوم. زه مېرمن سترې ته اندېښمنه وم، خو ما يوازې د خاورو ځخلو يو انبار ليدو او کابو کيچ او ګوله وم چې يو خوشحاله غږ مې واورېد: «مېرمن سېل، دلته راځه، ټول جوړ او روغ دي.» او ټول مې په حويلۍ کې روغ رمت وليدل...» نوموړې زياتوي: «د مېرمن مېکناتن پشۍ، تر خاورو لاندې وه خو بېرته راويستل شوه.»^{۳۱}

په همدغه سهار د فبرورۍ په نولسمه، د جلال اباد له سوېلي دروازې څخه تامس سيتن له يو مېټي* سره ولېږل شو چې د يوې کارګرې ډلې مشري وکړي.

ده او سړيو ته يې امر شوی و چې له ښار څخه لږ بهر نيمه نږدې د خاورو دېوالونه چپه کړي. د دغه دېوالونو تر شا افغان اسوالو هغه ډلې ځورولې چې انګرېزانو هره ورځ په وښو پسې لېږلې. سيتن ته ويل شوي وو چې دغه دېوالونه چپه کړي څو په دروازه کې د توپ د ډزو مخه پرانيستل شي او د سيمې دغه ټوله برخه اس ساتونکو او د کمپ هغه ملکيانو ته خوندي شي چې وابښه رېښ او بيا يې وچوي. په دې کې بيره پکار وه او سيتن ته کلک دستور ورکړل شوی و چې له لمر لوېدو څخه مخکې دا کار بشپړ کړي ځکه چې جاسوسانو راپور ورکړی و چې اکبرخان او پوځ يې له جلال اباد څخه د اس په مزل يوازې يوه ورځ ليرې دي؛ کله يې چې خپل بنديان داسې ځای خوندي کړل چې انګرېزانو نه شوی

* مېټي: دوه سړي تسکوره، کلنګ

ژغورلی - يا يې سيالانو نه شوی تېستولی - اکبر بېرته راوگرځېد چې په هېواد کې د پاتې انګرېزانو شتون ختم کړي. له يوولسو بجو څخه لږ وخت وروسته، سپين خپل مېټې کېښود او ښکته د درې له منظرې څخه يې خوند اخيست. دغه شېبه يې يوه پيکه لږه تر پېښو لاندې احساس کړه او ورپسې يې ټيټ غورمباری تر غور شو. بيا يوه وقفه راغله او ورپسې:

سمدلاسه غورمباری ډېر شو او داسې د تندر غږ ترې جوړ شو لکه ۱۰۰۰ بګې چې په کنډ او کپر لاره کې په چټکۍ روانې وي. زما زړه بد شو، خوا مې گرځېده او سخته وېره مې بدن ته ننوته. ځمکه لکه سمندر پورته او بيا بېرته ښکته شوه او ټول ډاک د څپو په څېر زموږ په لور راوان شو. خوځېدنه دومره ډېره وه چې زه نږدې لوېدلی وم او هره شېبه مې د ټول ښار د بلع کېدو تمه کوله. زما سترګې کلا ته واوښتې او کتل مې چې دېوالونه، مورچل او کورونه په ډېر شدت پورې وورې ښوري او په بشپړه توګه نړېږي. سوېل او لوېديځ لوري ته، سنجونه چې موږ په ډېر زيار او ستومانۍ جوړ کړي وو داسې نږدېدل لکه رېګ. ټوله کلا د دورو په يوه لويه ورېځ کې ورکه شوه او د هېبت او ترور چينې ترې راپورته شوې.

کله چې «دغه سونځ غږ او لږزه» ودرېده، چوپه چوپټا جوړه شوه. «سړي مې له وېرې تک شنه وو او زه د مري په څېر تک ژېر وم. د درې شاوخوا ته مې چې وکتل، هر ځای مې د دغه الهي غضب ناوړه نښې نښانې وليدې. هره کلا، هر کلی او ښار د دورو په ټينګو لوڅو کې پټ وو. له ځينو دورو څخه داسې څه پورته کېدل لکه هغه ځای چې اور اخيستی وي. له نورو ځايونو څخه د بړيوکې په څېر داسې اوچتې ټينګې لوڅوږې پورته کېدې لکه ماين چې په کې چاودلی وي.» دا څرګنده وه چې نه يوه کلا، نه يو کلی او نه يو ښار جوړ پاتې و.

کله چې ورمې د جلال اباد له ښاره دورې لېرې کړې، د ورانۍ او ويجاړۍ يوه ناوړه صحنه رانښکاره شوه. د کورونو بڼيايي او تراشلي پاسني پوړونه چې څو دقيقې مخکې د مورچلونو شاته پاس درېدلي وو، ټول له منځه تللي وو او تيرونه، پاڼې، کرکې، دروازې، خادې د دېوالونو وړې ټوټې، د بامونو څنډې، خاورې او دورې ټول ګډ او ود انبار پراته وو. دېوالونه هم په همدې کچه په ډېر بد حال وو او شاوخوا ته يې مورچلونه نږدېدل او د دېوالونو بېخ ته يې د خاورو خړو انبارونه جوړ کړي وو. په ډېرو ځايونو کې دېوالونه چاودلي او ډېرو برجونو درزونه کړي وو. په ختيځ دېوال کې دومره لويه چوله جوړه شوې وه چې دوه ټولي څنګ په څنګ ترې تېرېدې شوی... د سلو درنو توپونو د يوې مياشتې ډزو به دومره ورانۍ نه وی کړی لکه د څو ثانيو زلزلې چې وکړ.^{۳۲}

په راتلونکو ساعتونو کې، سر انجنير جورج براډفوت، جنرال سېل د ورانو دفاعي ليکو کتنې ته بوت. سېل د ورانۍ کچې هک پک کړ. نوموړي کلکې ته وليکل چې هغه وخت چې دوه مياشتې مخکې جلال اباد ته ورسېد، «د جلال اباد دېوالونه په داسې حالت کې وو چې د دفاعي شونتيا له پلوه يې زموږ ناهيلي توجه کوله». کلا يې پر خپلو لاسونو په سوچه فزيکي کار په ډېر زيار خوندي کړه او «د کپتان براډ فوټ د حيرانوونکي هوډ او پوهې په مرسته، عسکرو په سخت او بې دمي کار دغه ښار بېرته په ښه توګه د دفاع وړ کړ». اوس بايد دفاع کوونکي هر څه بېرته له سره پيل کړي ځکه چې زلزلې «ټول سنجونه وران کړل، د ښار يوه پر درېيمه برخه خلک يې ژوبل کړل، د پېښور لوري په دفاعي دېوال کې يې يوه لويه چوله جوړه کړه او د کابل لوري دروازه يې په يوه بې بڼې کنډوله بدله کړه»^{۳۳}

پرته له دې چې ټوله چوڼۍ په کارګرې ډلې بدله شي او سمدلاسه چاک او چولې بېرته جوړې شي، بل بدیل نه شته و. کله چې کار لږ مخته روان و، «لږ لوېدو ته نږدې، د اکبر له کمپ څخه يوه کوچنۍ اسواله ډله د څار له پاره راغله.

توپچي اوکستس اېبټ Augustus Abbot چې پیره یې کوله، پر دغه ډلې د توپ یو ډز وکړ او دوی په ځغاسته له سترگو پنا شول».^{۳۴} براد فوټ وېسېد: «د اکبر له پاره اوس ښه وخت دی.»^{۳۵}

دفاع کوونکي نېک بخته وو ځکه چې پنځه داسې پرېکنده ورځې افغانان ونه لیدل شول چې زلزلې انګرېزانو ته له کلا څخه دفاع ناشونې کړې وه؛ نو داسې برېښېدل چې زلزلې کلابند کوونکي دومره سخت ژوبل کړي وو لکه کلابند شوي چې ژوبل شوي وو. په دغه وخت کې خلکو په چوڼۍ کې کابو هېڅ خوب نه کولو. سیتن لیکلي: «هر سړی به په سپېدو کې اوچت شو او له لږ رڼا کېدو سره سم به کار ته چمتو و. افسرانو او عسکرو به ورکړل شوي کارونه په عزم کول... د څلورويشتم په ماښام د برجونو رغونه بشپړه شوه، د کلا شاوخوا سنجونه داسې جوړ شول چې په ډېرو ځایو کې یې د پخوا په پرتله دوه برابره قوت درلود. کار ډېر سخت و، د ماښامه به مې لاسونه دومره پرسېدلې وو چې د خوراک له پاره مې پنچې او چاکو ته گوټې نه شوی راټولولی. په دغه څلورو ورځو کې نه یو افسر او نه کوم عسکر جامې بدلې کړې. هر څوک په خپل سنگر کې د دفاعي دېوالونو تر شا ویده کېدل او د برید په صورت کې دفاع ته چمتو وو.»^{۳۶}

د فبرورۍ په پنځه وېشتمه بالاخره اکبرخان له سیند څخه تېر شو او د ازیګ اسوالو د راتګ دورې یې د ښار په سوېل کې غونډۍ Piper's Hill ته د ختلو په مهال له لیرې ښکاره شوې، «تول په بڼیالۍ ښه سپاره وو، جنډې ورسره وې او یوه ښایسته ننداره یې جوړه کړې وه». څو دقیقې وروسته، اسوالو په وښو رېبونکو او وښو راوړونکو پسې چې په منډو یې تېښته کوله له غونډۍ څخه ښکته خپل اسونه په ځغاستو کړل. دراوژې وتړل شوې او «افغانان له لوی ځواک سره راغلل او لوی شمېر پلي سرتېري تر موږ چاپېر شول». د ښار کلابندي اوس په ډېر شدت بیا پیل شوه، خو اوس هغه شېبې تېرې وې چې چوڼۍ په اسانۍ زیانمنه کېدای شوی.

لکه په کابل کې، اکبرخان سمدلاسه اغېزمنې کړنې په لاره واچولې چې ښار ته د اکمالاتو مخه ونیسي. نوموړي د ټولو کلیو اوسېدونکي په مرګ وګواښل که چېرې دوی پر پرڼکیانو باندې خوراکي توکي، کوکر، ښنگلي مالګه* او مهمات خرڅ کړي. دومره وخت نه و تېر چې سیتن په خپله یادلیکچه کې د خپلې ډېرېدونکې لوړې په هکله لیکل پیل کړل: «د مارچ دویمه، هوساينه په چټکۍ له منځه ځي. چای ډېر وخت مخکې خلاص شوی، کافي نن خلاصه شوه، بوره په خلاصېدو ده، کوچ خلاص دي، غواوو ته واښه نه شته، شمعی نه شته او واین او الکول اوس تېر یادونه دي. په راتلونکو څو ورځو کې به زموږ د غوايه مالګینې غوښې او د لواړې بورې څیره نیم پونډ (۲۲۶ گرامه. ژباړن) ته راټیټه شي او تمه کېږي چې نوره څیره به هم لږ شي.» څو ورځې وروسته یې بیا په لا ډېره بدمرغۍ لیکلي: «ناری یا ناشتا مو نن ونه کړه او غوښه ډېره لږموندې کېږي.»^{۳۷} سېل د مارچ په درويشتمه جنرال پالک ته په پېښور کې احوال ورکړ چې نور د مقاومت توان نه لري: نوموړي خپل ټول باروړونکي اوبښان له منځه وړي وو چې پاتې واښه اسونو ته ورکړي او ده ارزولې وه چې مالګینه غوښه به د اپریل په څلورم خلاصه شي.^{۳۸} د دان پورو له پاره کولی هم اوس په خطرناک ډول مخ په خلاصېدو وي.

اکبر یو ځل بیا د اسلام د اتل دریځ غوره کړ او د یو سپېڅلي جنګیالي په توګه یې له خپل نوي نوميالتوب څخه کار واخیست چې نور ملاتړ او متحدین حتی د هغه خلکو په منځ کې ترلاسه کړي چې د ده په مشرۍ شکمن وو. لکه څنګه

* ښنگلي مالګه: پوتاشیم نایټرېټ، هغه مالګه چې د دارو، باروتو او سړې په جوړونه کې کار ورڅخه اخیستل کېږي

چې مکګرېګر د مارچ په نيمايي کې پالک ته ليکلي: «دی اوس ځان داسې سړی ښيي چې کور، کورنۍ، له چا سره کوم تړنست او کومه موخه نه لري، خو د رښتيني دين بيا اعاده او د ښمنانو نابودي غواړي.»^{۳۹} له لغمان څخه د جلال اباد په لاره کې يې چې هر ځای شپه کوله، له وخت څخه په کار اخيستې يې افغان اشرافيانو ته پيغامونه لېږل چې د ده ملاتړ وکړي. نوموړي به د جهاد ژبه په داسې نېغه او نوښتيزه بڼه کاروله چې نه ده او نه بل چا تر اوسه کارولې وه.^{۴۰} ده دا رموز هم وکړ چې هر څوک چې له شاه شجاع سره متحد کېږي، له هغه سره به د مرتد چلند وشي. هېڅوک به يې پلوه نه پاتې کېږي. اکبر خان، سيد احياالدين ته چې د شاه شجاع يو نږدې متحد اشرافي و، داسې ليکلي:

ښه ډاډه اوسه: ته چې له پرنګيانو سره د اړيکو ساتلو ته اړ شوی وې او اوس يې که چېرې د پايلو په اړه وېره لرې، زه له تا څخه هيله کوم چې په دې اړه په زړه کې هېڅ وېرې ته ځای ور نه کړې، ځکه تا د وخت له غوښتنې سره سم عمل کړی. هر سړی، لوی او کوچنی، د خپلو کتو له پاره دې ته اړ و چې له پرنګيانو سره څه نا څه تړنست ولري، خو اوس د دغه کرکجن نسل کتاب په باد شيندللو پاڼو بدل شوی او اوس چې د اسلام د پوځ ليکې په کلکه يو موټی شوې، ستا د شا ته کېدو وجه څه کېدای شي؟ زه دغه ليک درته ليکم چې کلکه هيله در څخه وکړم چې هر راز پرديتوب پرېږده او زما کور خپل کور وګڼه. که چېرې موږ سره وليدل، ته به پرته له ځنډه بېرته راوګرځې او زموږ ملګرتيا به نوره هم ډېره شي. زه باور لرم چې ته به دغه لوري ته اوښتنه سمدلاسه پيل کړې.^{۴۱}

اکبر، تره باز خان ته چې يو بل اشرافي و، په خپل ليک کې حتی ډېر روښانه مذهبي - او حتی تصوفي - عرض وکړ: دی بايد پرنګيان پرېږدي او د رښتینو ايماندارو ټولنې ته راوګرځي. ده ليکلي:

داسې څارګريز مالومات مې ترلاسه کړل چې تا لالپوره پرېښې او غونډيو ته دې پناه ورې. له دې څخه څرګندېږي چې ته له اسلامي نسل څخه د بېلتون نيت لرې. زما درنه ملګريه، دغه الهي کلام اوس خپور دی. د تېرو څلورو مياشتو په بهير کې د دغه خاورې هوښيارو او سپېڅلو سړيو ښايسته خوبونه ليدلي او داسې ليدلوري يې ترستګو شوي چې پاک پيغمبر او څلورو يارانو يې د اسلام له پاره خپلې تورې تر ملا تړلې وې. ټول اسلام يو موټی او يو زړه شوی او موږ له کفارو سره په جګړه کې ښکېل شوو. د کافرانو نسل مغلوب او ټول تباه شو. دا د انسان پرېکړه نه ده بلکې د خدای حکم دی. ته بايد د خپل مذهب په ګټه خپلې سترګې خلاصې کړې... په خپله قضاوت وکړه، زه او ته بايد د مسلمانانو په منځ کې په عزت او درنښت ژوند وکړو او يا خپل ژوند د کفارو په منځ کې تېر کړو؟ که ته د اسلام ښېګڼه غواړې؛ نو زما خپل کور او شتمني خپل وګڼه، خو که ته د کفارو سره چې موږ نه غواړو اړيکې ورسره ولرو، ملګرتيا ته دوام ورکوي؛ نو ما ته ژر خبر راکړه.^{۴۲}

دغه نارو او غوښتنو خپل بشپړ اغېز درلود. د اکبر خان پوځ په لوړه کچه لوی شو په داسې حال کې چې د يو بريالي مجاهد په توګه يې د لوړېدونکي حيثيت خبرونه په غرونو کې خپرېدل. د ده له ډېرو ستاينونکو څخه يو ميرزا عطا و:

غازي سردار محمد اکبرخان د انګرېزي چوڼۍ کلا بندي پيل کړه او تبليغيان يې اطرافو ته ولېږل چې دغه تبليغ کړي: «هر څوک چې رښتيني مسلمان دی؛ نو د قران دغه ايت بايد اطاعت کړي: «د خدای په لاره کې په خپلو مالونو او سرونو جهاد وکړئ. دا ستاسې له پاره ښه دي که پوهېږئ.»» ده هرڅوک هڅول چې د عيسويانو پر ضد جګړه کې ګډون وکړي. د دغه اعلان په پايله کې ۲۰۰۰ لېوال ځوان جنګيالي د اکبرخان له پوځ سره يوځای شول. کله چې دغه ځوان اتل د بخارا له بند څخه ازاد شو او کابل ته راغی، ده دولت او شتمني نه درلودل، خو اوس يې خزانه له انګرېزي لوت کړل شوه مالونو څخه تر سېرمو ډکه وه او وسله تونونه يې په دان پورو او باروتو ډک وو. د ده په برېمنو رکابونو پسې په زرګونو زړور جنګيالي روان وو. ده پلان درلود چې لکه په کابل کې، انګرېز افسران ژوندي ونيسي او خزانه يې ترلاسه کړي چې د خپل پلار، امير دوست محمد خان چې په هند کې يې په اسارت کې ژوند کولو، ازادي

تضمین کړي؛ نو دوه میاشتي یې د جلال اباد له ښار څخه بهر د چوڼۍ په کلابندی او د خندقونو او سنگرونو په جوړولو کې تېرې کړې.^{۴۳}

د مارچ په پای کې کلابندکوونکي په بریالیتوب نږدې راغلل او د کلابندی ماشین او لږکین دېوالونو یې د ښار دېوالونه ته د اتیا یاردو په واټن کې نږدې راوړل. اوس هېڅ خوراکي توکي ښار ته نه د ننه کېدل او اکمالات ورځ تر بلې مخ په کمښت وو. اکبرخان یوازې یوې ښې توپخانې ته اړتیا لرله چې کلا ته لاره پیدا کړي، خو د سېل په شتون کې، اکبرخان د کابل په پرتله له یوې لوړې روحې لرونکي دښمن سره مخ و. د کلا د دېوالونو د ننه، د کمپ هر چوپړيال ته وسله ورکړل شوه او حتی اوښبونو او د اسونو ساتونکو ته نېزې جوړې او ورکړل شوې چې له عسکرو سره د سنجونو تر شا په مورچلو کې مرسته وکړي او په ځانگړې توگه هغه وخت چې عسکر لنډ او چټک برید ترسره کوي. کله به چې دفاع کوونکي د مهماتو له کمښت سره مخ وو، دوی به یوه خولۍ چې د دوو خواوو څنډې یې پورته اړول شوې وې، یوې لویې سړي ته ورته نانځکې ته ور په سر کړه او له دېوال څخه به یې پورته ونیوله چې دزې پرې وشي. بیا په ماشام کې کله به چې کلابند کوونکي بېرته خپل کمپ ته لاړل، دوی به بهر ووتل او د گوليو ټول پوچک به یې راټول کړل چې وروسته یې ویلې کول او په قالب کې به یې هغه څه ترې جوړ کړل چې چوڼۍ ورته اړتیا لرله. سیتن لیکلي: «موږ ټول په خپلو ځانگړو دفاعي ځایونو کې ویده کېدو. افسرانو تورې له ملاوو کابو هېڅ نه لیرې کولې او ښايي خپلې موزې یې هم نه ایستلې. هېچا یونیفورم نه اغوست - او په ډېر پام مو په خپل ځای کې اېښي وو- خو موږ د اوښ شړۍ اغوستې. پر دوی باندې کیندلو، لوېدو، نم، دورو او خټو اغېز نه کولو او نه په کې ښکاره کېدل... دومره وخت تېر نه و چې اکبرخان په دې حقیقت پوه شو چې د ده د بریا یوازینی چانس دا دی چې لوړه موږ بهر راوتلو ته اړ کړي.»^{۴۴}

د اپریل په لمړۍ نېټه دفاع کوونکو له کلابند کوونکو څخه په بریالیتوب غلا وکړه او خپله د خوراکي توکو زېرمه یې ډېره کړه. دا کلابند کوونکو ته یو لوی گوزار و. اکبر د مارچ میاشتې په وروستیو ورځو کې پرېکړه وکړه چې چوڼۍ له هغه لږو وښو څخه هم محرومه کړي چې په مرغه کې پاتې وو. ده د اسوالو تر ساتنې لاندې یوه رمه پسونه څړځایونو ته ورخوښي کړل چې پاتې واښه خلاص کړي. د کلابندی کړۍ ورځ تربلې ټینګېده او شپانه دومره زړور شول چې د مارچ په یودېرشم یې خپلې رمې تر څلور سوه یاردو نږدې د کلا ارغاري بیخ ته راوستې. په لمرلوېدو کې وریو دفاع کوونکو په داسې حال کې چې «د پسونو د غوښو ټوټې او ورنونه یې په خیال کې گرځېدل، رمو ته یې کتل چې لاړې او له سترگو یې پنا شوې»، خو سبا ته، سېل دوی ته تابیا نیولې وه.

سېل امر وکړ چې په سپېدو کې اسوال پوځیان باید د ۶۵۰ کسيزه پلې قوې، رضاکاره نېزه والو او د برادفوت تعمیراتي انحرافي قوې سره یو ځای په چوپه چوپتیا انتظار وباسي. کله چې پسونه دومره نږدې شول چې دوی ور رسېدی شوی، له شمالي دروازې څخه سمدلاسه د تعمیراتو عسکر ووتل او د دښمنانو په سنگرونو یې دزې پیل کړې چې د کلابند کوونکو پام ځان ته واړوي. په عین وخت کې، د سوېل دروازه په چوپتیا خلاصه کړل شوه او اسوالو په ډېره تېزۍ د رمو په لور ځغاسته پیل کړه. شپانه او د دوی ساتونکي وتښتېدل. سپرو عسکرو په چټکۍ پسونه راغونډ او کلا ته یې

د اوچتېدونکي پل draw bridge* په لاره د ننه کړل دغه ټول مانور تر لسو دقيقو لږ وخت ونيو. تر څو چې افغان اسوال راښکاره کېدل، عسکر او پسونه کلا ته په خوندي توګه ننوتلي وو. په همدغه شپه کله يې چې د نمانځنې په مابښامۍ کې د پسه کباب وخوړ، سیتن په خپله ياد ليکچه کې ليکلي: «موږ ټولو لوړه روحیه درلوده. کله چې دښمن د توغې نڅا کوله، موږ له دېوالونو څخه د اوچتې خندا سلامۍ ورته کولې، «بښنه-بښنه!» څلور سوه او يو اتيا پسونه او څو وزې مو په دغه ورځ کلا ته د ننه کړې او دې د شپاړسو ورځو له پاره د غوښې د ورځنۍ څېرې درې په څلورمه برخه راته برابره کړه... په درېيمه ورځ يو جاسوس کلا ته راغی او ويې ويل کله چې اکبرخان خبر شو چې موږ يې پسونه وړي دي، دومره ځاځناک شو چې خپل سړي يې له وېرې نه شوی ورنږدې کېدی.»^{۴۵}

له دې څخه لږ وخت وروسته، اکبرخان يو ډېر سخت زيان وکالو. نوموړي ټوله ورځ په کلا باندې د يو بريد مشري وکړه او مابښام بېرته کمپ ته لاړ چې د خاجراني Khajrani قبيلې يوې ډلې ته چې ده ته د چوپړ له پاره راغلي وو، ستړي مشي ورکړي. د هغه راپورونو پر بنسټ چې له انګرېزانو سره يو خواخوږي افغان قومي مشر انګرېزانو ته ورکړي وو:

وروسته له دې چې له نويو راغلو خلکو سره يې ستړي مشي وکړل، سردار اکبرخان چې ټوله ورځ يې څه نه وو خوړلي څو ګامه څنګ ته شو چې ورته راوړې ډوډۍ وخوړي او د بريد په موخه د جلال اباد دفاعي ليکو ته د خاجرانو نږدې کېدل وګوري. نوموړی چېرته چې ولاړ و، د يوه دوه ميله ټوپک پر ګولی سخت ټپي شو. ګولی يې د مټ په غوښې برخې ولګېده او له سينې څخه يې تېره شوه. د ده د سرتېرو روحیه ډېره ټيټه شوه. دوه کسه ونيول او په دې کړنې تورن شول. يو له دوی څخه د شاه شجاع پېش خدمت و. دوی ويل چې ټوپک په تېروتنه خلاص شو. سردار په خپل ځای کې پروت و او پرته له محمد شاه خان غلزي [خپل خسر يې] بل هېڅوک نه و پرېښودل کېدل...^{۴۶}

ټولو افغان سرچينو دغه پېښه د هدي وژنې يوه هڅه ګڼلې. ميرزا عطا د داسې ګنگوسو راپور ورکړی چې په دې کې د انګرېزانو لاس و. ده ليکلي: «جنرال سېل بې ګټې له هر راز وسيلې څخه په کار اخيستې غوښتل چې سردار له خپل مورچل څخه وشړي، خو په پای کې په دې بريالی شو چې د سردار يو اعتباري شخصي چوپړيال ته دوه لکه روپۍ ورکړي چې سردار ووژني. دغه بدبخته خپل ايمان او عزت د پيسو په بدل کې خرڅ کړل او يو فرصت ته تم و چې سردار وولي. که څه هم اکبر خان په ګولی ټپي شو، خو خدای وساتو او مړ نه شو.»^{۴۷}

خو ډېرو کتونکو سدوزيو ته ګوته نيوله. د فيض محمد د ليکنو پر بنسټ:

ځينې حاضرینو دغه ناشکره سړی چې اکبرخان يې ټپي کړ، سمدلاسه ونيو او وروسته له دې چې د اکبر خان په ټپ پټی ولګول شوې، ده ته يې راوست. اکبرخان نوموړی وترتلو او د وجې پوښتنه يې ترې وکړه. نوموړي پېښماني څرګنده کړه، ځمکه يې مچې کړه او د شاه شجاع يو ليک يې راوايست چې په کې د اکبر د وژنې په بدل کې يې د ۵۰۰۰ روپيو ژمنه ورته کړې وه. ده دا هم وويل چې شاه شجاع او انګرېزانو ۲۵۰۰ روپۍ مخکې تر مخکې ورکړې وې او پاتې ۲۵۰۰ روپۍ به وروسته د اکبرخان له وژنې ورکړي. سردار د شجاع ليک ځان سره وساتو او لکه څنګه چې دغه سړي رښتيا وويل، سردار وبښلو، خو غازيانو دی او ملګری يې چې په دغه دسيسه کې

* draw bridge داسې پل دی چې يوه خوا يې پورته کېږي خو له لاندې يې غې بېرې تېرې شي او په پخوا وختونو کې د هغه کلاوو په دېوال کې به همداسې پل جوړ شو چې څلورو خواوو ته يې د دېوالونو بېخ ته خنډقونه کيندل شوي وو خو دښمن کلا ته د ننوتلو لاره ونه لري. د دغه پل هغه سر به په رسبو تړل شوی و چې د خنډ په بله غاړه کې و. کله به چې د کلا اوسېدونکو د خطر احساس وکړ، د پله دغه سر به يې پورته کړ؛ نو پل به د کلا له دېوال سره داسې ودرېد لکه دروازه. (ژباړن)

ورسره شریک و، ونيول او دواړه یې ووژل.^{۴۸}

د هغه راپورونو پر بنسټ چې اسیرانو ته د دوی نیوونکو ورکړي، داسې برېښي چې دغه ممکنه هدفی وژونکی ژوندی کباب کړل شو.^{۴۹}

کله چې د مارچ میاشت په اپریل بدله شوه، یوازې اکبر تر فشار لاندې نه و. په کابل کې د شاه شجاع نوی ائتلاف اوس تر گواښ لاندې و ځکه چې د ده دوه نویو ور اوښتیو متحدینو، امین الله خان لوگری او نواب زمان خان، دواړو د واک او د ښار په نورو سرچینو د کنټرول څنګلې وهلې. د مارچ په نیمایي کې د دوی سړیو د ضرابخانې او د کمرک له ادارې څخه د مالیو د اخیستلو د حق په سر په واتونو کې وسلوالې نښتې وکړې.^{۵۰}

بله ډېره گواښوونکې خبره دا وه چې د اکبرخان د وسلوال جهاد د نارې له وجې اوس د مسلمانانو د مشر په توګه، د شاه شجاع اعتبار تر پوښتې لاندې و. په دې اړه فیض محمد لیکلي:

اکبرخان شاوخوا سیمو ته لیکونه ولیکل چې دغه پیغام خلکو ته ورسوي: «که چېرې شاه له مسلمانانو سره په صداقت چلېږي، د انګرېزانو سره مینه نه لري او ستاسې په ګټه د دولت او مذهب چارې مخته وړي؛ نو تاسې غږ ورباندې وکړئ چې جهاد اعلان کړي چې موږ ټول یو موټی پر انګرېزانو برید وکړو او د دوی له شتون څخه دغه هېواد خلاص کړو.» سردار په دوامداره توګه په خلکو باندې تر هغه وخته د جهاد غږ وکړ تر څو چې د ده په دستور عالمانو او د دوی زده کوونکو د اولیاوو له زیارتونو څخه قرانونه په سر کېښودل او کلي په کلي، باندې په باندې خلکو ته ورغلل او له ملا امامانو او مؤذنانو څخه یې وغوښتل چې خلک جهاد ته وهڅوي؛ نو د خلکو وړې او لویې ډلې د شاه د مانۍ دروازو مخې ته راغونډې شوې او ده ته یې چیغې وهلې چې د جهاد اعلان وکړي. دوی به په اوچت غږ وویل: «راځئ چې انګرېزان له دغه هېواد څخه وباسو.»^{۵۱}

دغه کړنو شاه په ډېر سخت موقف کې پرېښود. په عامه توګه، نوموړی دې ته اړ ایستل شو چې له خپلو انګرېز ملاتړو څخه لاس واخلي او په دربار کې د کافرانو د نابودولو اعلان وکړي،^{۵۲} خو په خصوصي توګه، ده تر اوسه ځان د انګرېزانو د احسان پورې اړیکه ساتله او په دې باور و چې د بارکزیو د ماتولو له پاره د دوی مرستې ته اړتیا لري؛ نو له همدې کبله یې مکګرېګر ته یو لړ لیکونه ولېږل او زاری یې ورته کولې چې ژر تر ژره کابل ته انګرېز عسکر وروړلېږي او په ډېرېدونکې ناچاری یې دا پوښتنه هم کوله چې عسکر به څه وخت ورورسېږي. لکه څنګه چې محمد حسین هراتي لیکلي:

اعلحضرت له پرېکړې څخه ځان تېرولو. ده به ژمنې کولې چې انګرېزانو ته څرې وړلېږي چې دوی وډوماري چې په خپله خوښه دغه هېواد پرېږدي، خو په حقیقت کې یې انګرېزانو ته د خپلې وفادارۍ ډاډ ورکولو. لمړی یې خپل منشي، عنایت الله خان بامیزی، بیا یې خپل شخصي چوپړیال، دین محمدخان انګرېزانو ته ولېږه. درېیم ځل یې په پټه دوی ته ولیکل: «څرنګه د دغه دسیسه جوړونکو او درغلګرو بارکزیو او پارېدلو کابلیانو له فشار څخه ځان خلاص کړو؟» مکګرېګر بېرته په ځواب کې ورته ولیکل چې اعلحضرت دې دوه نورې اونۍ په کابل کې ځان ټینګ کړي ځکه چې له پېښور څخه مرسته راروانه ده. اعلحضرت په پرله پسې پلمو دوه نورې میاشتې تېرې کړې، خو کومه مرسته ور ونه رسېده.^{۵۳}

د شجاع تېر ته په کتو سره، له انګرېزانو سره د ده په خواخوږۍ تر اوسه په پراخه کچه په کابل کې شک کېده او ډېر مشران په سمه په دې باور وو چې دی خپلې اصلي موخې پټوي. په سراج التواريخ کې راغلي: «لکه څنگه چې شاه ځنډمن عمل کولو، بارکزيو عوامو ته ويل: «شاه شجاع د انګرېزانو مينه وال دی. د ده په داسې خبرو مه غولېږئ چې له عمل سره يې په ټکر کې دي. که دا خبره رښتيا نه وي؛ نو ولې تراوسه جلال اباد ته نه دی تللی او له هغه اسنادو سره سم چې ده انګرېزانو ته ورلېږلي، ولې دوی تر اوسه نه دي وتلي.»^{۵۴} په داسې حال کې چې د مارچ مياشت وړاندې روانه وه او په جلال اباد کې د اکبرخان د زړورتيا کيسې په کابل کې خورېدې، د شجاع د اصلي متحد نايب امين الله خان لوګري په گډون، ډېرو ملاتړو يې ده ته ټينګار کولو چې سمدلاسه جلال اباد ته په تګ سره خپله ژمنتيا وښيي او يا لږترلږه په خپل استازيتوب، خپل يو زوی هلته ولېږي.^{۵۵}

دا چې شجاع اوس د پاڼ او پرانګ تر منځ ايسار شوی و او نه يې غوښتل چې انګرېزانو ته بې اعتباره شي؛ نوموړي يو شمېر مشرانو ته رشوت ورکړ چې له ده څخه پرته لاړ شي. د مارچ په دويمه شهزاده تيمور ته امر وشو چې جلال اباد ته لاړ شي، خو دی د خرد کابل له خولې، بت خاک څخه وړاندې لاړ نه شو.^{۵۶} د مارچ په اتلسمه، امين الله او نور بارکزي په بالاحصار کې د شاه دربار ته لاړل او د خلکو په شتون کې يې پر نوموړي غږ وکړ چې له کلا څخه راوځي او د يو ۸۰۰۰ کسيز پوځ مشري وکړي چې د کافرانو پر ضد جګړه کې له اکبرخان سره يو ځای شي.^{۵۷} مولانا حميد کشميري د شجاع دوه مخې پاليسي د اکبرخان له زړورې جګړې سره پرتله کړې:

يوه ورځ يوه ډله مشرانو او جنرالانو

د شجاع د دربار کتنځونې ته لاره ومونده

دوی ورته وويل: «اې نوموره پاچا!»

ته څه غواړې وکړې؟ موږ ته ووايه!

ته شاهي څوکۍ په خپل واک کې لرې

ځکه چې ستا په چوپړ کې موږ په خپله ژمنه ټينګ ولاړ يو

موږ باور درلود چې ته به له هېواد څخه دفاع وکړې

چې ته به پر قانون عمل او د قانون ساتنه وکړې

نوراته ووايه چې اکبر څه ناروا کړې

چې تا د ده د تباھۍ له پاره ملا تړلې

پرته له دې چې ته يې د دغه خاورې پاچا کړې

او شیطاني ځواکونه يې کوډ او مات کړل

د دې پر ځای چې هغه ته اوچت مقام ورکړې

ته هڅه کوې چې ښکته يې وغورځوې

تا د ده د وژلو دنده يو چا ته سپارلې

خاصو سړيو او بې ايمانه ځناورو ته

شپه او ورځ د خپل قلم سولوي

زموږ دښمنانو ته لیکونه لیکي؟^{۵۸}

د اپریل په څلورم پر شاه باندې فشار نور هم هغه وخت ډېر شو چې د کابل د علماوو مشر میر حاجي، په دې وروستیو کې د وژل شوي میرمسجدي ورور هم د جهاد له نارې سره یو ځای شو او د جمعي د لمانځه په وعظ کې یې شجاع د کفارو پر ضد د اسلامي پوځ مشري ته وسکونډو. موهن لال د میرحاجي په هکله لیکلي: «خاین او ریاکاره میر حاجي د جلال اباد په لاره کې خېمه ودروله او تبلیغیان یې ښار ته ولېږل چې مذهبي جگړې ته د ده د تک اعلان وکړي او دا تبلیغ کړي چې هر هغه مسلمان چې له ده سره نه یو ځای کېږي، کافر به وگڼل شي.»^{۵۹} او هراتي لیکلي: «بیا یې د ځنګلي فقیرانو یو اوږد لاریون د جلال اباد په لور روان کړ. دوی د جگړې جنډې، قران شریفونه، له زیارتونو څخه سپېڅلي توکي ځان سره لېږدول او په پراخه لاریون کې یې مذهبي شعارونه ورکول. دا کېدای شوی د ځان له پاره د میرحاجي یوازې او یوازې سیاسي گټه اخیستنه وه، خو اعلحضرت پوه شو چې که چېرې له دوی سره لار نه شي، یو نوی بغاوت به په کابل کې پیل شي.»^{۶۰}

وضعیت اوس ډېر کرکېچن و. په دغه شپه، نواب زمان خان د یوه مهر شوي قران سره خپله ښځه ماڼۍ ته ولېږله چې شجاع ته د خپلې وفادارۍ ډاډ ورکړي. «د نوموړي ښځې شاه شجاع ته زاری وکړې چې پرته له وېرې له بارکزیو سره جلال اباد ته لاړ شي او د دې مېړه به دغه داعي ته وده ورکړي او د یو وفادار چوپړيال په څېر به د اعلحضرت تر څنګ ودرېږي. د میرحاجي نارې ته په پام سره او د ټولو مشرانو ټینګار ته په کتو سره، شاه بلاخره دې ته اړ شو چې خپله خېمه ولېږي او له دوی سره جلال اباد ته لاړ شي.»^{۶۱}

د جگړې شاهي خېمه په سیاسنګ کې د جلال اباد په لاره ووهل شوه. اندېښمن موهن لال لیکلي: «زه کابو هېڅ باور نه کوم چې دی به جلال اباد ته کوم وخت روان شي او که داسې وکړي بارکزي به یې یا روند او یا ووژني.»^{۶۲} شاه یو بله اونۍ په بالاحصار کې سودايي پاتې شو چې جنرال پالک به وتوانېږي چې خپل پوځ له خیبر څخه دې لوري ته راواړوي. نوموړي په ناچارۍ مککېرېک ته لیکلي: «اوس کابو یوه میاشت کېږي چې جلال اباد ته مې د عسکرو لېږل ځنډولي، خو په دغه وخت کې مې ستا څخه هېڅ لیک ترلاسه نه کړ. زه ستا د نیت په هکله کابو هېڅ نه پوهېږم. که انګرېز عسکر په راتلونکو لسو، پنځلسو ورځو کې راورسېږي، ښه به وي، خو هرڅومره چې ژر راشي دومره به ښه وي او که چېرې را ونه رسېږي، څه باید وکړل شي؟ دا داسې موضوع نه ده چې عادي چلند ورسره وشي. هر څه چې ته د مشورې وړ گڼي، ما ته یې په ساده بڼه ولیکه چې سم پرې پوه شم او په اړه یې تابیا ونیسم.» نوموړي زیاته کړې: «ستا له لاسه ما د ټولو محمدیانو په منځ کې خپل گرانښت له لاسه ورکړ، خو ته لا تر اوسه په دې نه یې پوه شوی. هیله کوم ځان پوه کړه. دوی وايي چې زه غواړم رښتیني ایمان له منځه یوسم. دا د ژوند او مرګ موضوع ده... خدایه، ته مې وساته.»^{۶۳}

خو تورن جنرال جورج پالک د بېرې سړۍ نه و. ده په ډېر پام په پلان جوړونه او په ډېر دقيق لوجسټيک کې نوم درلود. د جنورۍ په مياشت کې د کابل پوځ ټولوژنې ته په کتو سره، نوموړي هوډ درلود چې دې ته به اړ نه کړل شي چې حتی يوه شېبه هم مخکې له دې چې بشپړ تياري ونه لري خوځېدل پيل کړي. په دې هکله، په کلکته کې اعلیٰ سر قوماندان سېر جېسپر نېکلس Jasper Nicholls د ده تر شا ولاړ و او لندن ته يې وليکل: «ډېره ښه ده چې د کمپنۍ د پوځ يو متين او پاميايي افسر قوماندېده په لاس کې ولري. هره هغه بيړنۍ کړنه چې يو جنرال يې د نوموتوب له پاره کوي، تر ټولو بد اغېز به ولري.»^{۶۴}

پالک د فبرورۍ په پنځمه پېښور ته ورسېد. دلته د پوځ روحیه ډېره ټيټه او ډېر سپاهيان په روغتون کې بستر پراته وو. ۱۸۰۰ کسان د ناروغۍ په نوملړ کې ليکل شوي وو. همدارنګه په شاتګ کې د ژوندي پاتې يخنۍ سويو سپاهيانو نرۍ ليکه ګوډ او ماته پېښور ته رارسېده. دوی به د ماتې د بهير او د افسرانو په اړه چې دوی يې يوازې پرېښې وو کيسې کولې؛ نو فضا په چټکۍ بغاوتي شوې وه. پالک پوه و چې دغه ناراضتيا بايد له منځه يوسي؛ نو سمدلاسه يې سپاهيانو ته ډاډګرېنه پيل کړه. د ده لمرنۍ کړنه سپاهيانو ته د وريو لاس ماغو او اوږدو جوړابو ورکړه وه چې له يخنۍ څخه يې وساتي. نوموړي نېکلس ته ليکلي: «زه بايد په وار وار د دوی د ليدنې له پاره روغتون ته لاړ شم او په هره وسيله د دوی په هوساينه کې ډېروالی راولم، دوی ته بايد دا وښيم چې زه ناث ورسره لرم.» دومره وخت نه و تېر چې د ناروغانو شمېر ورځ تر بلې ټيټېده او په ښکاره په کمپ کې فضا مخ په ښه کېدو وه.

په راتلونکو دوو مياشتو کې نورې لواوې او د اکمالاتو واکونونه راوړسېدل. پالک کرار کرار خپله قوا راټولوله. هر ماښام به پر اس سپور شو او په لړکوت کې به يې هغه منظمې دفاعي ليکې او سنګرونه کتل چې افريديو په خيبر کې د انګرېزانو د پرمختګ د مخنيوي په موخه جوړول. ده دا محاسبه کړې وه چې ۲۷۵۰۰ کوليو ته اړتيا وه چې د پوځ هر کس ته ۲۰۰ ورسېږي او دا ټول د مارچ په نيمايي کې ورته راوړسېدل. نوموړی د اوښبونو د تېښتې له وجې دوې نورې اونۍ وځنډېد چې پوځ يې بېرته د لېږد وړتيا پيدا کړي. له فېروز پور څخه يې د اسوالو د يوې بلې لوا او يو شمېر د اسونو نور توپونه هم راوغوښتل. په عين وخت کې يې په ډېرېدونکې توګه ناچاره سېل ته په جلال اباد کې وليکل: «ستا وضعيت هېڅ کله زما له پامه نه دی غورځېدلی... زه يوازې د اړتيا له کبله تراوسه دلته پاتې يم؛ نو ځکه له تا څخه هيله کوم چې پرته له هېڅ اړنګه ما ته ووايي چې تر کومې ورځې مقاومت کولی شې.» سېل په خواب کې د وريجو په اوبو کې، چې يوازې له ايودين iodine څخه په کار اخيستې ښکاره کېدل، ورته وليکل چې مالکينه غوښه يې د اپريل په څلورم خلاصېږي.^{۶۵}

بلاخره اوښان، د اسوالو لوا او توپخانه د مارچ په ۲۹ مه راوړسېدل. په دغه شپه پالک امر وکړ چې کمپ دې پرېښودل شي او هر څه دې د خيبر په خوله کې د جمرود کلا ته ولېږدول شي. يوه اونۍ وروسته، د اپريل په پنځم، د سهار په درېيو بجو يې خپلو عسکرو ته امر وکړ چې په درې ډلو ووېشل شي او په تياره کې په چوپټيا د خيبر د لوړو په لور تګ پيل کړي. له لمر ختو سره، افريديانو وليدل چې د پالک سپاهيان د دوی له سنګرونو څخه پاس د لوړو دواړه خواوې نيولي. په برېڅر کې قبايلو خپل په دقت جوړ شوي سنګرونه پرېښودل او په بېرې يې شاتګ ته مخ کړ. د ماسپښين په دوو بجو د پالک منځنۍ ډلې د علي مسجد کلا نيولې وه او بيا په ډلو ووېشل شوي وو او دې ته چمتو وو چې د جلال اباد مرستې ته روان شي.^{۶۶}

په هغه سهار چې د پالک سپاهيان د خيبر په لوړو کې روان وو، شاه شجاع بالاخره له خپلو انگرېزي متحدينو څخه لاسونه مينځلي وو. ده چې له مککېرېگر څخه د خپل وروستي بې اسرې ليک ځواب ترلاسه نه کړ، اوس يې بله چاره نه لرله پرته له دې چې په کلا کې له خپلې سرپناه څخه ووځي او د جلال اباد په لور روان شي.

ده يوه بې خوبه شپه تېره کړه. «ښکته پورته نارامه گامونه يې اخيستل، خدای يې يادولو، او په وار وار يې له خپل خواجه چوپړيال څخه د وخت پوښتنه کوله.» بيا يې اودس وکړ، له خپلو ښځو سره يې خدای په امانې وکړه او له خپلو پاتو الماسو، ياقوتو او ملغلرو يې کوچنۍ غوټه جوړه کړه. «د سپېدو په لمړيو شېبو کې يې دوه رکعته سنت لمونځ په خپل محرم هستوگنځي کې وکړ او غوښتل يې چې دوه رکعته فرض لمونځ د سياستک په کمپ کې وکړي. دی په خپله ډولۍ کې کښېناست او ډولۍ ورونکو ته يې ټينگار وکړ چې چټک لاړ شي چې لمونځ قضا نه شي. اعلمحضرت يوازې لږ شمېر چوپړيالانو بدرکه کولو.»^{۶۷}

د نومبر د دويمې راهيسې کله چې بغاوت پيل شو، تېره ورځ چې د اپريل څلورمه نېټه وه، شاه شجاع د لمړي ځل له پاره له بالاحصار څخه ووت. دی خپلې خېمې ته د سياستک په لور روان شو او هلته يې عسکر معاینه کړل او د کابل اشرافيانو سره يې کتنه وکړه. په دغه ناسته کې يې په رسمي توگه جلال اباد ته خپل تگ اعلان کړ او تر بېرته راتگ پورې يې خپل گران زوی شهزاده شاپور په کابل کې خپل وليعهد وگمارو او نصرالله چې د امين الله خان لوگري مشر زوی و، د شاپور لنډمهاله لوی وزير وټاکه. د ميرزا عطا د ليکنې پر بنسټ: «پاچا له ځان سره ۲۰۰۰۰ روپۍ او يو شمېر دوه بره شالونه راوړي وو چې د کابل مشرانو ته يې د دوی له منصب او موقف سره سم ډالۍ کړي. د شاه په ځانگړې توگه امين الله خان لوگري ډېر خوښ و ځکه چې د ده تر ټولو نږدې همرازه شوی و. بيا، له خپل زوی سره په ډولۍ کې کښېناست او بېرته بالاحصار ته لاړ چې خپله وروستۍ شپه له خپلې کورنۍ سره تېره کړي.»^{۶۸} خو شاه شجاع په دې نه پوهېده چې د ټولو په حضور کې امين الله خان ته د اعزاز ورکړه د ده د بل متحد، نواب زمان خان د قصدي سپکاوي تعبير وگرځېد. نايب امين الله خان او نواب زمان خان له يو بل سره کابو هېڅ خبرې نه کولې او اوس په سياستک کې د ټولو پر وړاندې له امين الله سره د شاه صميميت ښودنې، د نواب په کمپ کې لوی سپکاوی رامنځته کړ په داسې حال کې چې دی د امين الله په پرتله له ډېرې لويې کورنۍ څخه و. ميرزا عطا په دې هکله ليکلي:

زمان خان يو لوی سړی و او ډېر جنگيالي يې درلودل حال دا چې امين الله خان په دې وروستيو کې يوازې يو د ده له چوپړيالانو څخه و. د سياستک په دربار کې، نواب زمان خان او نورو هغه مشرانو ته چې امير دوست محمد خان ته نږدې وو، اعزازي چپې ورنه کړل شوې او د شاه په خوښۍ او پاملرنه کې ډېر نادیده وکښل شول. د بخت دغه بدلېدنه په نواب ښه ونه لکېده. که چېرې شاه په مساوي توگه دوی ته د اعزاز په سترگه کتلي وای، کېدی شوای چې د دوی پټ اختلاف د ډېرېدو پر ځای لږ شوی وای، خو په داسې حال کې چې نواب او ملگري يې له ډېرې غوسې خوتېدل، پاچا يې پام ورته ونه کړ.

د زمان خان مشر زوی، شجاع الدوله تر ټولو ډېر خپه و. پر نوموړي باندې دغه نوم د ده پلار بللي [شاه شجاع] اېښی و چې په زېږېدنه کې يې هم حاضر و.

شجاع الدوله، چې د زړور او یا اتل مانا ورکوي او دغه نوم د ده په شخصیت اغېز کړی و، خپل پلار ته داسې سر وټکاوه: «امین الله خان لوګری زموږ چوپړيال و او اوس نورو کوچنیو مشرانو چې په ټولنه کې دومره نفوذ نه لري، د پاچا ټوله پاملرنه او لورینه ځانته اړولې او ټولې اعزازي څوکۍ دوی ته ورکړل شوې دي. په عین وخت کې، موږ ته هېڅ پام نه کېږي. تاج او پاچاهۍ ته زموږ ټول چوپړونه او قربانۍ هېرې شوې. موږ په وچو شونډو کورو چې موږ ته یو کور ودانی نه ویل کېږي، خو د نورو ستاینې کېږي. که زه یی توان پیدا کړم، پاچا به ووژنم.» که څه هم پلار یې ورته وویل چې اوس د دې خبرو وخت نه دی او باید د انګرېزانو پر ضد جګړې ته پام وړول شي، خو دغه هلک د پلار خبرو ته هېڅ پام ونه کړ او د یوه غلچکي برید پلان یې جوړ کړ چې هغه وخت یې ترسره کړي کله چې شاه له کلا څخه د کمپ په لور روان شي. له سپېدو څخه مخکې، دی له پنځلسو وسلوالو سره تر هغه پټ ناست و چې د بدرکې شاهي اسواله ډله رانږدې شوه.

کله چې د شاه شجاع ډله له بالاحصار څخه په کړو وړو لاره روانه شوه، د نواب زوی رابنکاره شو او د خپل پلار بللي په ډولۍ یې غږ وکړ. د ډولۍ ورونکي ودرېدل او ډولۍ یې پر ځمکه کېښوده. شاه له پردې څخه بهر وکتل او په دغه شېبه کې تم وسلوال ډز وکړ. په وینو ککړ شاه شجاع له ډولۍ څخه راووت او په نکوښېدو یې هڅه کوله چې له پټیو څخه تېر شي. یو له همدې وژونکو څخه چې د تېښتې په حال کې و، شاه شجاع ولید او په خپل ګمارونکي یې چیغه وکړه چې ختم یې کړي؛ نو شجاع الدوله ورپسې روان شو او پر پرېوتلي پاچا یې ټوپ کړ. په داسې حال کې چې په بې رحمۍ یې په توره وهلو، دغه چیغې یې ورباندې کولې: «همدا اوس هغه اعزازي چینه راکړه!» ده له مړه پاچا څخه ګانې، د سرو زرو ویني، کمر بند او توره واخیستل - دې ټولو د یو میلیون روپیو ارزښت درلود - د پاچا نرمه تنه چې د وړیو نرمو بځملي بالېستونو ته زېږېدلې وه، اوس له پښو څخه نیول شوې او په کنډ او کپړ او ډبرینه ځمکه خندق ته کش کړل شوه.^{۶۹} هراتي په تبصره کې لیکي:

دغه بې عیبې پاچا د دوه لمونځونو په منځ کې شهید کړل شو. په خپلو سهارنیو دعاوو کې یې د خدای سپېڅلی نوم په وار وار واخیست، خو قاتلینو ابدې جزا ترلاسه کړه! شهنواز چې د شاه یو چوپړيال و د مقاومت هڅه وکړه او دوه همدې وژونکي یې ټپي کړل. بیا چې کله پوه شو چې ساحه کې اوس څوک نه وو او د ګانو غوټه هلته پرته وه، غوټې ته یې لاس کړ او د کلا په لور یې منډه کړې. دغه غوټه یې په دې نیت د یو زاړه دېوال په یوه چوله کې پټه کړه چې وروسته یې خرڅه کړې، خو دی په دې کار کې ولیدل شو، او دغه غوټه د شجاع د وژونکي او د هغه پلار، نواب زمان خان لاسته ولېږده.

افسوس دغه سلطان ته چې یو وخت یې د شاهي باغ په لارو کې ګامونه اخیستل، خو هېڅ کله یې د خپلو هیلو او موخو ګلان ونه ښکول او پر ځای یې، په وینو او دورو کې پرېوت او مړی یې پرته له دې چې ښځ شي په ډاک پروت و. دی د سفر میاشتې په دروېشتمه مړ شو او خپل تل پاتې هستوګنځی یې په جنت کې ځانته جوړ کړ. «ځکه چې موږ د خدای بنده ګان یو او ده ته به موږ بېرته ورځو.»^{۷۰}

شهزاده شاپور سمدلاسه بالاحصار ته لاړ چې د شاهي ښځو او ماشومانو ساتنه وکړي. د پلار مړی یې څلورويشت ساعته د وژنې په ځای کې پروت و. سدوزیو د کلا دروازه بنده کړه او د رانده زمان خان په مشرۍ سره راغونډ شول. په داسې وخت کې چې دوی د یوې ستراتیژۍ په جوړولو بوخت وو چې خپل موقف وساتي او له قاتلینو څخه غچ واخلي، «بارکزیو په خوبنۍ د مبارکۍ چیغې وهلې او میرحاجي چې جهاد یې پلمه کړی و، له خپلو جنډو سره سمدلاسه راوګرځېد او داسې اعلان یې وکړ: «موږ لوی صاحب [شاه شجاع] ولېږه چې له کوچني صاحب

[مېکناتن] سره يو ځای شي. «تولو يو بل ته مبارکۍ ورکولې او داسې يې ويل: «اوس مو د کافرو بهرنيانو ريښې له هېواد څخه وايستلې.»»^{۷۱}

يوازې يو سړي دا خپله دنده وگڼله چې د شاه شجاع مړي ته ورشي. دا سړی د شاه شجاع سقاو، مهترجان خان اسحاقزی و چې په لودیانه کې يې په تبعید کې د شاه شجاع ملتیا کړې وه. دی په همغه شپه ناوخته د شجاع مړي ته ورغی او ورسره پاتې شو چې له ټوټې ټوټې کولو څخه يې وساتي. سهار ته، ده او د شاه يو بل چوپړيال، عظیم گل خان چې د عرض بيکي دنده يې لرله، د شاه مړی د خښولو له پاره چمتو کړ. دوی دواړو يوازې د ده د وژنې ځای ته څېرمه په يو نږدې جومات کې يو تېشلی قبر وکيندلو او هلته يې ښخ کړ. د قبر پر سر يې د ده ډولی کېښوده. دوی په هغه ځای کې هم تيرې غونډې کېښودې چېرته چې وژل شوی و. د همغه دوبي په پای کې، په وينو ککره ډولی او تيرې تر اوسه په هغه ځای کې شته وې چېرته چې د شاه دوه وفادارو چوپړيالانو پرېښې وې.^{۷۲}

د شلمې پېړۍ په پيل کې، تاريخپوه فيض محمد ته ويل شوي وو چې وروسته شاه شجاع د خپل پلار، تیمورشاه په ښایسته مغول ډوله مقبره کې ښخ کړل شو. همداسې به وي او دا شونې ده چې د مقبرې په تلخونه کې له درې قبرونو څخه يو د ده وي، خو که دا رښتیا وي، د نوموړي قبر نښه شوی نه دی او څه نه دي پرې ليکل شوي چې دا د شاه موقف په نني افغانستان کې ښي.

حتی د شاه شجاع په خپل دوران کې، د دغه دوو قبیلو ترمنځ د شخړو په اړه د بريال بارکزیو اند په هغه بڼه اغېز اچولی چې افغانانو د جکړې په اړه ليکنې کړې دي، ځکه چې دوی لږ تر لږه د هغه شاعرانو ملاتړي او خواخوږي وو چې دغه ليکنې يې کولې. د بېلګې په توګه، مولانا حميد کشميري د شجاع د وژونکي په خوله کې دغه وينا اچوي چې د شاه په ځانګندن کې په چيغو ورته وايي: «اې بې رحمه مستبد! ته څه وخت شاه وې چې ځانته شاه وایې؟» او بيا زياتوي:

دغه هېواد چې تا ته يې د شاه لقب درکړ

تا د ورانی سيوری پرې واچاوه او ويجاړ دې کړ

لکه لهونی پيل داسې نېشه وې

تا پرنکي ځواکونه وهڅول او مرسته دې ورسره وکړه

په کابل او غزني ناتار راغی

د ظلم لاس هر کور ته ورسېد

تا د اسلام خاوره د کفارو په خاوره بدله کړه

تا د کفر بازار سپکمن او ځواکمن کړ

ستا ظاهري بڼه لکه په مکه کې د يوه حاجي ده

خو په باطن کې د مسلمانانو د وينې تېری يې

تا زما ډېر وروڼه ووژل

او ته وايي چې زه تا وژنم؟

زه له قانون سره سم د غچ وينې وباسم

ستا د ستوني په وينو به تا ومينځم چې له وينو پاک شي^{۷۳}

دا په يقين سره رښتيا دي چې شاه عيونه لرل او د قضاوت او ارزونې ډېرې غلطۍ يې وکړې. هغه په جګړه کې کابو هېڅ اغېزمن مشر نه و او د پاچاهۍ په ټول دوران کې، د ده غرور او ځان لوړ کتنې ډېر بالقوه ملاتړي ورڅخه پردي کړل. لکه څنګه چې ويليم فرېزر وروسته له دې چې شاه شجاع په لمړي ځل د انګرېزي هند له پولې په ۱۸۱۶ کال کې تېر شو، ليکلي: «بې اړنګه، دی په خپلو غوښتنو او تمو کې له بريده وتلی شاهانه و.»^{۷۴} د شجاع دغه د برم او پرتم شاهانه نظر د تيموريانو له سلطنت څخه سرچينه اخيستی وه؛ نوموړي په ۱۸۳۴ کال کې لارډ بېنټينک Lord Bentinck ته ليکلي و چې دی باور لري چې «د خدای د ځانګړې ساتنې لاندې دی».^{۷۵}

خو له ټولو دغه نيمګړتياوو سره سره، شجاع يو د پام وړ سړی و: د ډېرې پوهې خاوند، هوښيار، هوډمن او په عزم کې تر ټولو ډېر نه ماتېدونکی و. د خپل ژوند په بهير کې يې په وار وار ډېرې بدمرغۍ وزغملې چې وچې يې ډېری وخت د ده له کنټرول څخه وتلې وې، خو دی هېڅ کله ناخوالو ته تسليم نه شو او نه يې نهيلی ته مخ کړ. نوموړي په خپله ځوانۍ کې، کله چې ورور يې خلع قدرت او ړوند کړل شو او دی په تېښته کې و، داسې ليکلي: «کله چې له سختيو سره مخ شوې، هيلې له لاسه مه ورکوه، تورې ورېځې ډېر ژر رڼه باران ته لاره ورکوي.»^{۷۶} د ده په ټول ژوند کې دغه خوشبيني ده ته قوت ورکړی و. کتونکو، حتی په ډېرو خرابو حالاتو کې په وار وار د ده د «ظرافت او درنښت» يادونه کړې.^{۷۷} انګرېزانو، دی ناکاره او بې اغېزې بللو او برنز په ځانګړې توګه مسخرې ورباندې کولې او ويل يې نوموړی داسې يو سړی دی چې د خپلو نيکونو سلطنت يې بايلود، خو کله چې د ۱۸۴۱ کال د نومبر په مياشت کې د پاڅون کړکېچنې شېبې راغلې، شجاع يوازینی کس و چې د پاڅون پر وړاندې يې يو اغېزمن ځواب وړاندې کړ. همدارنګه، نوموړی يوازینی سړی و چې د برنز د ژغورنې هڅه يې وکړه که څه هم برنز تل هڅه کوله چې نوموړی سپک کړي.

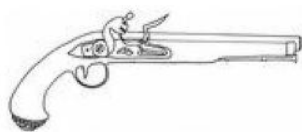
شاه شجاع تل په غير معمولي توګه خپلو متحدينو ته په درنښت وفادار او خپلو تړونونو او هوکړو ته په داسې سيمه کې صادق و چې په دې دواړو کې بې ښه نوم نه درلود؛ نو ځکه نوموړي هېڅ کله بارکزي له دې کبله ونه ښل چې هغه جوړښت يې مات کړ چې د ده د نيکه، احمدشاه ابدالي او د دوست محمد خان د نيکه، حاجي جمال خان تر منځ شوی و او هغه دا چې سدوزي به پاچاهي کوي او بارکزي به د دوی وفاداره چوپړيالان وي. ده خپل ځانته د ډېر باکلتوره پارسي ژبو صفويانو او تيموريانو د تمدن د رښتيني وارث په سترګه کتل او په دې

باندې ډېر پوهان لکه مونت سټورټ چې په ۱۸۰۹ کال کې يې د شجاع په دربار کې وخت تېر کړی و، په ډېره حيرانتيا پوه شوي وو. د خپلې پاچاهۍ په اړه د ده ليدلوری يو شاته پاتې غرنی او په انزوا کې سلطنت نه بلکې داسې يو سلطنت و چې له نړۍ سره په اتحادونو تړلی او د عام پارسي تمدن په وسيله د سيمې له نورو هېوادونو سره له ديپلوماتيکي، کلتوري او وټه ييز اړخه وحدت ولري. په خواشينۍ سره، دغه ليدلوري ته حتی نن هم د رسېدو نښې نه ليدل کېږي که څه هم دغه نظريه هېڅ کله په بشپړ ډول مړه شوې نه ده.

د شجاع واکمني خپلو تېروتنو نسکوره نه کړه، بلکې په افغانستان باندې د يرغل او اشغال له ناورين څخه ډکې غلطې ادارې چې مشري يې اکلند، مېکناتن او په پای کې الفنسټون کوله، د نوموړي واکمني له زوال سره مخ کړه. دغه ادارې نوموړی په يو داسې بېخونده او سخت حال کې راوست چې له يوې خوا انگرېزو اعتبار پرې نه کولو او دوی غلط کار ورڅخه اخيسته او له بلې خوا په ټول هېواد کې د کافرانو د نانځکې په توګه ورته کتل کېدل، خو بيا هم، د ۱۸۴۱ کال پاڅون د شاه شجاع پر ضد نه، بلکې په ځانګړي ډول د انګرېزانو پر ضد و. بې اړنګه، له افغان سرچينو څخه په ښکاره څرګندېږي چې د پاڅون ډېرو برخه والو خپله موخه دا بلله چې شاه له هغه زرین قفس څخه ازاد کړي چې د دوی په اند انګرېزانو د خپلو ګټو له پاره په کې اچولی و. ده ته پاڅون کونکو حتی د پاڅون د مشرۍ وړانديز وکړ او هغه وخت يې له ده سره مخالفت پيل کړ چې نوموړی له خپلو انګرېز ملاترو څخه ليرې نه شو. پاڅون ډېر وروسته هغه وخت د سدوزيو-بارکزيو د واک په شخړه بدل شو چې اکبرخان کابل ته راوړسېد. کله چې اکبرخان له کابل څخه جلال اباد ته لاړ، ډېر اشرافيان بېرته شاه شجاع ته واوښتل. په دغه بهير کې نوموړي په حيرانوونکې توګه خپل ګرانېست درلود او کابو د ټولو هغه کسانو په پرتله ډېره موده ژوندی پاتې شو چې په دغه ناکامۍ کې ښکېل وو: شجاع نه يوازې د برنز، مېکناتن او د کابل د پاتې پوځ په پرتله، بلکې د هغه سړي، رنجيت سېنګ په پرتله هم ډېر وخت ژوندی پاتې شو چې د ده تر ټولو ګرانېبه شتمني يې اخيستي وه. د شاه شجاع تر ټولو لويه تېروتنه دا وه چې د خپلو بې کفايته انګرېزي ملاترو په عسکرو يې ډېره ډډه وهلې وه. ده بايد په ۱۸۳۹ کال کې وروسته له دې چې واک ته ورسول شو، د ټولو انګرېزي ځواکونو په بېرته تګ ټينګار کړی وای. لکه څنګه چې په هغه وخت کې د افغانستان په هکله تر ټولو حساس او پوه انګرېز کتونکي، چارلس مسون ياده کړې وه: «افغانانو پر دغه جوړې باندې اعتراض نه درلود، خو د ترغيب او مينې په بڼه يې خوښ نه وو.»^{۷۸} لکه څنګه چې په ۱۸۴۲ کال کې له کابل څخه د انګرېزانو له وټې وروسته، د ده ګرانېست بېرته اعاده شوی و، د سدوزيو د واکمنۍ د ملاتړ له پاره لا ډېر څه شته وو، خو ده باور او تکیه پرې ونه کړه. پر ځای يې، ده د تل له پاره په خپلو ناګرانه متحدينو ځان غوټه کړی و او نه يې غوښتل چې له انګرېزانو سره خپلې اړيکې تروې کړي چې همدا يې د زوال وجه وګرځېده.

نو په پايله کې، د شاه شجاع توپاني ژوند چې ډېره برخه يې په ناکاميو کې تېره شوې وه پای ته ورسېد. د ده بې وخته مړينې خپلو ځای ناستو ته کوم وراثت پرې نه ښود: لکه څنګه چې مولانا کشميري ليکلي، د ده زامن او لمسيان اوس داسې وو «لکه په يو څرخای کې چې يوه رمه شپون ونه لري». که څه هم د کابل پوځ له ټولوزنې وروسته داسې بربنېدل چې د سدوزيو د واک بيا را ژوندي کېدل شوني وو، خو د نوموړي له مرګ څخه وروسته

د ده زامن او ړوند ورور، شاه زمان په يو ناهيلي وضعیت کې پاتې شول او ډېر لږ فرصت ورته پاتې و چې د خپلې کورنۍ واک مضبوط کړي. په دې اړه هراتي دغه يادونه کړې: «سدوزيو ته ورځ په توره شپه بدله شوه... اعلحضرت ۶۵ کلن و چې ووژل شو: ده د خپل اوږده ژوند د بریا او بدبخت خوند ځکلی و او په دې پوه شوی و چې په خپل بې وفا او هوښيګر لاس لاندو باور ونه کړي. شاه شجاع الملک چې له يوې اشرافي کورنۍ څخه و، هېڅ کله نه غوښتل چې د انګرېزانو د ډېرو کلونو مېلمه پالنې د احسان په هېرولو ځان وشرموي، خو د مېکناتين پر له پسې غلطو پرېکړو نوموړی داسې کمزوری کړ چې بېرته اوچتېدل يې ناشوني وو.»^{۷۹} خو د شاه شجاع مړينې، نه جګړو او نه وژنو ته د پای ټکی کېښود ځکه چې په داسې وخت کې چې د ده مړی د کابل په دورو کې پروت و، د پالک کساتي پوځ لا د مخه د جلال اباد په لور روان و او لکه څنګه چې مېرمن سېل له خپلو اندېښمنو بندي کوونکو څخه واورېدل، دغه پوځ نه اسير نيولو او نه يې په چارحم کولو.^{۸۰}

۱۰

د نابنده موخي له پاره يوه جگړه

د ۱۸۴۲ کال د اپرېل د شپږمې په مياشام، د جلال اباد په شاوخوا کې د اکبر خان توپخانه په درزاري شوه او يو لړ د خوښۍ رڼاوې يې د توپونو په پرله پسې ډزو جوړې کړې. ټوله شپه ډزو دوام وکړ - دغه ډزې د چوڼۍ له دېوالونو څخه اوږېدل کېدې - او ورپسې به د خوښۍ نارې او د ساز او نڅا غږ د کلابندۍ له ليرې ليکو څخه راغی. اکبرخان د توپخانې د ډزو امر ورکړی و چې د شجاع مړينه او پر سدوزي سيالانو او دښمنانو د بارکزيو مرکونو کوزار ولمانځي، خو د کلابند ښار له دېوالونو د ننه، په ډزو دغه لمانځنه په يوه بله مانا تعبير شوه. په چوڼۍ کې پوځيان پوهېدل چې پالک به د خيبر د نيولو په موخه د سختو او ستونزمنو عملياتو هڅه وکړي؛ نو په چوڼۍ کې انگرېزانو داسې وگڼل چې د توپونو ډزې د پالک د ماتې په خوشحالي کېږي. د انگرېزانو د يو جاسوس يو غلط راپور د دغه تېروتنې پخلى وکړ او دا په کې زياته شوې وه چې اکبر خان مرستندويه ځواکونه خيبر ته لېږلي چې د پالک پاتې پوځ ختم کړي.

سېل د جلال اباد د دفاع له پاره خپله ټوله ارزونه په دې خيال کړې وه چې پالک به ډېر ژر د دوی ژغورنې ته ورځي او اوس چې مهمات نږدې خلاص وو او يوازې ۵۰۰ پسونه د عسکرو د خوراک له پاره پاتې وو، سېل په دې باور شو چې اوس دومره بدیلونه نه دي ور پاتې؛ نو په ژور خپکان کې ډوب شو. د نوموړي ځوانو افسرانو دى وډومارلو چې ټول خطرونه په ځان ومني او د کلابندۍ د ماتولو له پاره يوه وروستۍ هڅه وکړي که څه هم له غلزيو او شينوارو څخه جوړ د اکبرخان لوی پوځ په شمېر کې لږترلږه درې برابره د چوڼۍ د پوځيانو په پرتله ډېر و. ورپسې د جگړې يوه شورا جوړه شوه او د شورا په غونډه کې «هر چا خپل اند څرگند کړ چې که دوی سټېري؛ نو ښه به دا وي چې وسله په لاس د نرانو په څېر مړه شي». لکه څنګه چې ريوېرډ جورج رابرت کليک ليکلي: «دوی به خپله وروستۍ هڅه وکړي او په خپله وروستۍ جگړه کې به ښکېل شي. پايله يې چې هر څه شوه، شي دې، خو دوی ته به د دان پورو دومره کولی پاتې نه شي چې په يوه بله هڅه کې يې وکاروي؛ نو ځکه دا اړينه ده چې د دوی بريا نه يوازې حتي بلکې بشپړه هم وي، دومره بشپړه چې دوی ته د خيبر او ښايي له خيبر څخه وړاندې لاره هم خلاصه شي.»^۱

په همدغه مياشام وروسته له ډېرو خبرواترو، يوه ساده ستراتيژي جوړه شوه. ټپي عسکر او د کمپ ملکيان به له خپلو جوړو کړو نېزو سره په کلا کې په دفاعي سنگرونو کې درېږي او پاتې ټول جوړ عسکر به په درېيو ډلو وېشل کېږي. درې واړه به «مخامخ د اکبرخان پر کمپ يرغل کوي، کمپ به سوځوي، اکبرخان به د سيند په لور شاته تمبوي، او ټولې وسلې به يې چوڼۍ ته راوړي».^۲ دوی د ماتې په صورت کې بل پلان يا بدیل نه درلود. د راتلونکې ورځې له ساره سباونه مخکې، د اپرېل د اوومې د سپېدو په رڼا کې د ښار دروازې خلاصې شوې او د ډسمبر د پای راهيسې کله چې د سېل قوا جلال اباد ته راوړسېده، په لمړي ځل ټوله چوڼۍ د ښار له دېوالونو بهر راووته. د سېل تمه وه چې د

اکبر پر دفاعيانو نابېره بريد وکړي، خو د جنرال د دغه قمار خبره په يو ډول نه يو ډول د اکبرخان سړيو ته رسېدلې وه. کله چې د جلال اباد په ختيځ کې د غرونو تر شالمر راپورته شو، عسکر پوه شول چې اکبرخان مخکې له مخکې خبر شوی و او خپل ټول پوځ يې «چې په زرگونو پوځيان وو»، جگړې ته چمتو کړي و.^۲ دې سمدستي پيل شوې او لمړنۍ مرګ ژوبلې ترټولو ختيځ لوري ډلې ته ورواوښتې. د دغه ډلې قوماندۀ اوږد پيري تعميدي شراب نه څښونکي هنري هولاک کوله. اکبر خپل ټول اسوال د ده په لوري د يرغل له پاره واستول. کله چې «د اسوالو لويه ډله» ورنږدې کېده، هولاک په کراره خپلې ډلې ته امر وکړ چې مربع جوړه کړي. ورپسې يې له دوی څخه چاپېر اسوالو ته سخته مرګ ژوبله واړوله او يرغل يې شاته وتمبولو. نوموړي وروسته ليکلي: «ما تل دا احساس کولو چې خدای زما په پلو دی.» په کلا کې د کلابندۍ په بهير کې د ده له وعظ څخه عسکر ډېر ستړي شوي و، خو دلته د جگړې په ډګر کې، د ده په کابو مرموزه بڼه سره سينه يې ډېره خوښه شوه. په دې اړه يې يو عسکر داسې ليکلي: «دی له ډزو لاندې داسې ارامه درېدلی و لکه چې له مېرمنو څخه په يوه ډکه حجره يا مېلمه خونه کې ولاړ وي.»^۴ د جگړې په ټول بهير کې، د ښار له دېوالونو څخه توپخاني په ډېره ځيرکۍ له دغو درېيو انګرېزي ډلو سره مرسته کوله. دا هغه څه وو چې انګرېز پوځيانو په کابل کې هېڅ کله سم کار ترې نه و اخيستی. خو دلته، لکه د اشغال په لمړنيو جګړو کې، د توپخاني کره او اغېزمنو ډزو د افغان قبایلو پر ضد جګړه کې ډېر توپير راوست ځکه چې افغانان د توپ له مرديکو څخه ډکو گوليو او له مدرنو چاودېدونکو مرميو سره اشنا نه وو. سربېره پر دې، د جلال اباد هوار ډاګونه هم د دسپلين لرونکې پلې قوا د انګرېزي ډوله جگړې په کټه وو او دلته افغانانو له غرنيزه چريکي تکتیکونو څخه چې په غاښيو کې انګرېزانو ته ډېر زيانمنوونکي وو، کار نه شوی اخيستی؛ نو سمدلاسه دا څرګنده شوه چې له شپږو مياشتو وروسته اوس وضعیت د انګرېزانو په ګټه بدلېده.

کله چې سېل خپل مرستيال ويليم ډني ته امر وکړ چې د خټو په هغه کوچنۍ کلا يرغل وکړي چې د ښار او اکبرخان د کمپ تر منځ ولاړه وه، په پرمختګ کې لږ وقفه راغله. په کېدو کې، کله چې ډني - هغه سړی چې په ۱۸۳۹ کال کې يې پر کندهار بريالی يرغل وکړ او يو کال وروسته يې دوست محمد خان ته په باميانو کې ماته ورکړه - د خپلو سړيو په سر کې په منډه د کلا له دروازې څخه د ننه کېده، په کولی ولګېد او مړ شو، خو له دې سره سره پرمختګ دوام وکړ. د اکبرخان ليکو ته په نږدې کېدو سره، افغانانو پر انګرېز پوځيانو ډزې پيل کړې. انګرېز پلې ډلې خورې شوې او له برچو سره يې پر افغانانو ورمندې کړې. تامس سيټن چې يو له هغه کسانو څخه و چې تر نورو مخکې وو، داسې ليکلي:

زمونږ ډلې ډېر ژر د اکبرخان کمپ ته د ننه شوې. موږ ورمندې کړې او پرته له کوم خنډه وړاندې لاړو. دښمن په ونو کې مخ په تېښته شو. موږ د دوی ګڼ شمېر وليدل چې په سيند کې يې ځانونه واچول. د سيند اوبه دومره ډېرې او چټکې وې چې ډېری يې مړه کړل. د دښمن اسوالي ډلې د څه وخت لپارې مقاومت وکړ، خو کله يې چې د دوی پر ضد زموږ د اسوالو او توپونو ننداره وليده، دوی هم د سيند په غاړه شا ته شول. د اکبر ټول کمپ زموږ لاس ته ولوېد. د ده توپونه، مهمات، جنې، د لوټ مال او نور هر څه يې چې درلودل، موږ ونيول. وروسته، د بېگل په غږ زموږ پلي جنګياليو ته د بېرته تګ امر وشو او زه له څو کسانو سره له دوی څخه بېل شوم چې خېمو او څپرو ته چې د ونو له څانګو او درمو څخه جوړې وې، اور واچوم. دغه څپرې او خېبې بيخي ډېرې وې او لوکي يې دومره ډېر و چې ټولې درې ته يې زموږ د بريا خبر ورکړ. يو شمېر اوښان او د غلې ډېری هم لاسته راغلې... د دښمن پر تانو باندې د بريد په ترڅ کې له خواشينوونکې تېروتنې سره سره [د ډني وژل کېدل]، زموږ مرګ ژوبله په حيرانوونکې توګه لږ وه. په ټوله کې زموږ يوولس کسه ووژل شول.^۵

د ماښام په اوو بجو هر څه پای ته ورسېدل. خپل شوي او ټپي افغان کلابند کوونکي ژر د گندمک په لور بهرته ستانه شول او غرمې ته نږدې د اعاشې او اباتې کارکوونکي لا د وخته ښار ته په ډېره پیمانه د نیول شوو باروتو، د توپ او توپک گولیو او د غلې په لېږدولو بوخت وو. همداراز «ډېر چرکان او هیلې چې هاخوا دېخوا الوتل» هم راوړل شول. خوشحاله کلېک لیکلي: «بریا هېڅ کله دومره بشپړه نه وه لکه دا چې وه. اکبر او خپل شوی پوځ یې د کابل په لوري وتښتېدل او په دې بل لوري کې د سیمو مشرانو خپلې تسلیمې راولېږلې.»^۶

ننه ورځې وروسته کله چې بالاخره د پالک مرستندویه ځواک ترسترگو شو، د چوڼۍ پوځیانو د دې توان درلود چې د دوی بدرکې ته پر اسونو ورشي. کساتي پوځ په دې خیال و چې دوی به اوس د چوڼۍ کلابند شوي پوځیان په اوږدو پېرو، سترې ستومانه مخونو، څیرې او زرو جامو کې وويي، خو پر ځای یې دوی «کتل چې دغه ټول پوځیان چاغ، کلايي، د ښې روغتیا خاوندان، په ډېر پام او پاک پېرې خربلې او داسې پاکې جامې یې په تن وې لکه د هند په یوه تر ټوله منظمه اډه کې چې هستوګن وي. خو برعکس، موږ د مرستندویه ځواک سړیو، له دوی سره ډېر توپیر درلود... زموړ کوټونه او پرتوګونه څیرې او چټل وو او لمر مو شونډې او مخونه تناکې کړي وو.»^۷

په داسې وخت کې چې د پالک ځواک ښار ته د ننه کېدلو، دوی ته مخامخ باجه غږول کېده او داسې پخوانی یعقوبي*
Jacobite سندرې یې ورته بلله: «اه، تاسې باید ډېر مخکې راغلي وای.»

د تل په څېر، چا جنرال پالک بېرې ته نه شوی اړ ایستلی او پرمختګ یې په بې رحمۍ له تاوتریخوالي ډک او په ډېره مېتودیکي بڼه و.

کله چې ده پر خیبر خپلې منګولې ټینګولې، د ده سپاهیانو د افغانانو د مخکنیو ظلمونو په بدل کې غچ اخیستنه پیل کړه. دوی به د هغه افریدیو چې دوی وژلي وو تنې ټوټې ټوټې کړې او د خپلو توپکو «برجې به یې د دوی په ککړیو کې وهلې وې او د بریا د نښې په څېر به یې کمپ ته راوړلې». په وژل شوو کې یو شمېر افریدی ښځې هم وې*^۸. د پالک یو افسر دویم بریدمن گرین وود Greenwood دغه سپاهیان ورتل، خو یوه یې په ځواب کې ورته وویل: «صاحبه، په دغه ناولي غاښي کې ما خپل دوولس پوځي وروڼه له لاسه ورکړي؛ نو زه به په ډېره خوشحالی خپله برجه په یو میاشتنۍ څیبري ماشوم کې چې د مور په غېږ کې یې هم وي، څښه کړم.»^۸

پالک په دې اړه داسې څه ونه کړل چې د دغه گروهې مخنیوی وکړي او کله چې د جلال اباد په لور روان و، د ده کساتي پوځ به هغه کلي وسوځول چې دښمن به وګڼل شول. دوي یوه باندېه چې د لوټ مال او د وژل شوو عسکرو یونیفورم یې په کې وموندل، په مېتودیکي ډول له خاورو سره برابره کړه. پالک په یوه استونه کې په بې پروا بڼه لیکلي:

* د برتانې په تاریخ کې په ۱۶۸۸ کال کې د معزول او تبعید شوي پاچا، دویم جېمز پلویانو ته یعقوبیان وایي. ژباړن

* کېدای شي دغه ښځو جنګیالیو ته اوبه وروړلې. په جکره کې دا د پښتنو ښځو دود و.

«د علي بوغان Ali Boghan ويچارونه د نابېره احساساتو د پارېدنې پايله وه چې هېڅ تمه يې نه کېده او موږ يې د مخنيوي له پاره احتياطي چارې اړينې نه وې گڼلې.»^۹

جلال اباد ته چې ورسېد، پالک بيا هلته تم شو. که څه هم په چوڼۍ کې ډېرو کسانو غوښتل چې پرته له ځنډه په اکبرخان پسې چې کابل ته په تېښته کې و، لاړ شي، خو پالک هودمن و چې هېڅ څه د بخت ازموينې ته پرېږدي. لکه څنګه چې چوڼۍ خپل ټول اوښان د کلابندۍ په بهير کې خورلي و، پالک په دې اند و چې د پوره اکمالاتو د لېږد له پاره د بار څاروي لږ دي؛ نو مخکې له دې چې د کابل د بيا نيولو په موخه وړاندې لاړ شي، لږترلږه ۹۰۰۰ نورو اوښانو ته اړتيا وه.^{۱۰}

سربېره پر دې، تراوسه دا هم څرګنده نه وه چې نوی لوی والي به ده ته د څومره وړاندې تګ صلاحيت ورکړي او په ډېرېدونکې توګه داسې نښې، نښانې ليدل کېدې چې اېلېنبوره چې يو وخت جګړه پال و، اوس په وېره کې و او اړنګ يې ډېرېده. اېلېنبوره د کلکې د تشې خزانې په هکله اندېښمن و؛ نو پالک او نابت ته يې پيغامونه لېږل چې اوس چې جلال اباد نيول شوی او اکبرخان ته ماته ورکړل شوې ده، دوی بايد د عملياتو پای ته رسول پيل کړي او بېرته هند ته د راتګ تابيا ونيسي. که چېرې اړتيا وي، بنديان او يرغمل دې خپل برخليک ته پرېښودل شي. د جلال اباد او کندهار چوڼيو هېڅ باور نه کولو چې دوی د کابل له بيا نيولو څخه منع کړل شول، هغه هم په داسې وخت کې چې اکبرخان مخ په تېښته و. کله چې بړاد فوټ دغه خبر واورېد، داسې يې وليکل: «داسې ښکاري چې په دغه هېواد کې تېروتنې زموږ په برخه دي. د پلازمېنې په لور يو ځواکمن پرمختګ به بې اړنګه بريالی وي او دا هم کابو يقيني ده چې پايله به يې د هېواد بشپړه تسليحي وي... [خو] جنرال ته د حکومت له خوا هېڅ ډول دستور نه دی ورکړل شوی او حتی که همدا اوس يې کولی هم شواى، ده به يرغل په لاره نه و اچولی ځکه چې نوموړی نه پوهېږي چې مشران څه غواړي.»^{۱۱}

په کندهار کې کله چې لارنس - چې په انګرېزي هند پورې يې د ټول افغانستان د ضميمه کولو کمپاين کولو - د کندهار په ګډون د ټول افغانستان د پرېښودلو په هکله ولوستل، هک پک شو او داسې يې ليکلي: «د کندهار د پرېښودلو بې وخته امر داسې و لکه زموږ پر سر چې ټکه ولوېږي.» جنرال نابت لا ډېر زړه توری شو چې د بريا شېبې ورڅخه واخيستل شوې. نوموړي خپلې لور ته ليکلي:

په واک کې خلک يا ټول لېوني دي او يا خداى د يوې ښې موخې له پاره رانده کړي دي. زه له کار څخه ډېر ډېر ستومانه يم. له دغه هېواد څخه ستړى يم او د خپلو هېوادوالو له څښتوب څخه ستړى يم... زما عسکرو څلور مياشتې تنخوا نه ده اخيستې. د کندهار په خزانه کې حتی يوه روپۍ نه شته او پور هم نه اخيستل کېږي. د ناروغانو او ټپيانو له پاره هېڅ درمل نه لرم. د عسکرو له پاره د غوايو کراچۍ نه لرم او نه يې د پېرودلو او يا کرايه کولو له پاره پيسې شته او مهمات مې لږ دي. د تېرو شپږو مياشتو راهيسې مې د دغه ټولو غوښتنه کړې ده او کوم يې، خو يوه کوچنۍ مرسته هم راسره نه ده شوې... څومره مې په استراليا کې يوه ښايسته ځای ته زړه کېږي.^{۱۲}

جنرال پالک او نابت دواړو بېرته تګ نه غوښت؛ نو هر څه يې ځنډول او اېلېنبوره ته يې پرله پسې پلمې لېږلې چې ولې تر اوسه په بېرته ورتګ نه دي توانېدلي - خرابه هوا، د لېږد د وسيلو نشتوالی، پيسې او داسې نور - او په عين وخت کې يې

په هند او برتانيه کې تندلاري پاليسي جوړوونکي هڅول چې ايلېنبوره اند بدلولو ته وډوماري. ډيوک اف ولېکټن* Duke of Wellington، چې د جگړې ډېر پلوی و، لوی والي ته وليکل: «دا ناشونې ده چې په هغه کلکه بڼه چې زه يې غواړم تا ته ټينگار وکړم چې په ختيځ کې زموږ د پوځ د حيثيت بيا اعاده څومره ارزښت لري.»^{۱۳} پالک هم کلکې ته په پرله پسې ليکونو کې همدغه خبره کوله او ويل يې: «زموږ د وتلو په اړه زه وېره لرم چې په اوسني وخت کې به دا تر ټولو بده اغېزه ولري. دا به يوه ماته وگڼل شي او د يو ځواکمن ملت په توگه به زموږ حيثيت د نړۍ په دغه برخه کې له منځه لاړ شي.»^{۱۴} ايلېنبوره پوه شو چې نوموړی به په دې تورن شي چې يو ښه فرصت يې له لاسه ورکړ چې له اکبرخان څخه يرغمل ازاد او د انگرېز پوځ حيثيت بېرته اعاده کړي؛ نو د داسې لارې په لټه کې شو چې خپل درېځ بېرته بدل کړي.

پالک دې ته تم و چې ايلېنبوره يې پری ورخوشی کړي، خو په عين وخت کې يې له هغه افغانانو غچ اخيست چې د ده لاس ورسېده. نوموړي جزايي ډلې د جلال اباد د درې قبيلو ته لېږلې چې د «دوی د کورنو د بامونو په نړولو او د هر هغه څه چې سوځول کېدل، په سوځولو» دوی ځانته تابع کړي.^{۱۵} يو غونډ په سوېل کې د شينوارو سيمې ته ولېږل شو چې ټولې کلاوې او ټول کلي وسوځوي او ټولې ونې يې چپه کړي. يوازې په يوه ورځ کې يې ۳۵ کلاوې وسوځولې. د توپچي اکستس اېبټ Augustus Abbott تر قوماندې لاندې يو بل غونډ د گندمک په لور ولېږل شو چې د کليو اوسېدونکو ته چې د څلور څلوېښتې قوې وروستي ژوندي پاتې يې په ټوليزه توگه وژلي وو، سزا ورکړي. نوموړي وروسته ليکلي: «موږ د انګورو ټول باغونه له منځه يووړل او د دوه پېړيو زړو ونو چاپېر مو ژوره کړۍ وکينده. د دوی کلاوې او کورونه مو وران کړل، دېوالونه مو والوزول او د دوی ښايسته ونې مو وچېدو ته پرېښوې». دغه غچ په خپل اغېز کې بشپړ او دوامداره و. دغسې بد چلند د خواشينۍ وړ و، خو د درس داسې ورکړه اړينه وه.»^{۱۶} د پوځ سياسي افسر، مککرېکر هم د دغه ظلم او ورانۍ په پلوی ليکلي چې کېدای شي وران دېوالونه ژر ورغول شي، خو د ونو داسې له منځه وړل چې يو متمدن اند ته به بربريت ښکاره شي، يوازينی لاره وه چې افغانانو ته «زموږ د ځواک کچه ښکاره شي ځکه چې دوی د خپلو ونو له سيوري خوند اخيست». داسې امر شوی و چې «سمدلاسه د هر هغه کلي چې له اکبرخان سره د مرستې گمان پرې کېده، کلاوې، کورونو، ونې، غله او واښه له منځه يووړل شي».^{۱۷} په عين وخت کې، په جلال اباد کې د تودوخې او له وجې يې د مرضونو راتگ د پوځيانو ناخوښي او ځورېدنه ډېروله. لمړی بريدمن گرین ووډ په دې هکله ليکلي:

د افسرانو په منځ کې ناهيلي او د عسکرو په منځ کې د ناراضتيا ښکارې هغه وخت ډېر شو چې دوی لمړی په ورځو او ورپسې په اونيو بېکاره پراته وو... هره ورځ گڼ شمېر اوبښان او نور د بار وړلو څاروي مړه کېدل او د دوی له مردارو او په کمپ کې د چټلۍ تورم د زغملو وړ نه و. د مړو څارويو مردارو چې په هره خوا کې پراته وو، په ميليونونو مچان وزېږول او له دوی څخه به فضا توره وه. دې زموږ بڼه دومره ډېره کړه چې يوه دقيقه ارامتيا راته ناشونې شوه. تدارکات خراب او لږ وو. د سړيو په منځ کې ناروغي خوره شوه او

* ډيوک اف ولېکټن هغه ايرلنډي انگرېز پوځي و چې ناپليون ته يې په ۱۸۱۵ کال کې په واترلو کې ماته ورکړه او وروسته له ۱۸۲۸ کال څخه تر ۱۸۳۲ کال پورې د برتانيې صدراعظم و. (ژباړن)

** په ۱۹۹۰ مو کلونو کې کله چې طالبانو په پروان کې چې تاجک کلي په کې ډېر دي، خپل زغم بايلود، د باغونو او انگور تاکنونو پر وړاندې يې همدغسې تکنیک وکارولو.

دوی به په ترڅه بڼه سرتکونه کوله چې د دې پر ځای چې سمدلاسه د دښمن په لور د خوځېدو قوماندې ورکړل شي، دوی د دې له پاره دلته راوستل شول چې د ډارنو په څېر په دغه طاعون وهلي ځای کې مړه شي.^{۱۸}

د تودوخې درجه ډېر ژر ۴۳ سانتي کريټ ته اوچته شوه او ډېرو افسرانو به خپل وخت د کورونو په سپړو تلخونو کې تېرولو.

په کلا کې يو سړی په ځانګړې توګه ډېر غمجن ښکارېده. تامس سېټن ليکلي: «هر ماښام، کله به چې عسکرو ماښامنی پيل کړه، جنرال سېل به غلی ووت چې ظاهراً زموږ د کار د پرمختګ کتنه وکړي، خو په حقيقت کې به د خپلې ښځې او لور د ناچاره وضعيت په اړه په فکر کې ډوب و او له ځان سره به يې ارزونې کولې چې دوی څرنگه وژغوري.» سېټن پوه شو چې اوس خو کلابندي ماته شوې او په دې اړه د سېل اندېښنې ليرې شوې وې؛ نو د نوموړي فکر خامخا د خپلې کورنۍ د برخليک په اړه ډېر څرخي، په ځانګړې توګه اوس چې اېلېنبورګ له افغانستان څخه د پوځ د ايستلو په اړه سوچ کولو او داسې ښکارېدل چې د جګړې يرغمل او نور برتمه کسان به په اسارت کې پرېښودل شي. د کلابندۍ په وخت کې داسې ګنګوسې هم وې چې اکبرخان به مېرمن سېل د ښار د دېوالونو مخته راوړي او هغې ته به د سېل پر وړاندې شکنجه ورکړي چې تسليمۍ ته يې اړ کړي. يو ماښام سېټن په پيره درېدلې و او په دې مهال سېل هم يوازې وربښکاره شو. دلته، سېټن خپل زړه راغوند کړ او له جنرال څخه يې پوښتنه وکړه چې که دغه ګنګوسې رښتيا شي، دی به څه وکړي: «زما لوري ته يې، ژېر خو جدي مخ واړولو او په کېدلو ژورو احساساتو يې داسې ځواب راکړ: «زه به د هر توپ ميل د هغې په لور واړوم، زما زاړه هډوکي دې د دغه کلا په ږنګو کې ښځ شي، خو زه به هېڅ کله تسليم نه شم.»^{۱۹}

داسې ښکارېدل چې د سېل له خوا د اکبرخان ماته، مېرمن سېل او نورو اسيرانو ته يو له ښو او بدو څخه ګډ خبر و. لکه د جلال اباد په چوڼۍ کې، دوی غلطې ګنګوسې اورېدلې وې چې پالک ته ماته ورکړل شوې؛ نو دوی په ژور خپګان کې ډوب شوي وو، خو کله چې د سېل د بريا او د خيبر له لارې د پالک له بريالي راتګ څخه خبر شول، دوی ته د اېهام حالت بيا راژوندی شو او له يوولسو اونيو ثبات وروسته، بيا پر اسونو کښېنول او د شمال په لوري ولېږل شول چې د انګرېزانو د ژغورنې له ممکنه هڅې ليرې وساتل شي. دوی وروسته خبر شول چې د جلال اباد له جګړې څخه وروسته، ډېرو مشرانو - په ځانګړې توګه د ختيځ غلزي مشرانو - «غوښتنه کوله چې دوی ټول ووژل شي، خو يوازې په خپله اکبرخان د دوی د ژغورنې له پاره مداخله کوله.»^{۲۰}

مخکې له دې چې دوی بيا لالمانده ولېږل شي، د اکبر خان خسر او په لغمان کې د بابکړخيل غلزيو مشر چې دغه بنديان يې په اسارت کې وو، د دوی د مالونو غوره توکي واخيستل. مېرمن سېل ليکلي: «ده د مېرمن مېکنانې ټولې ګانې واخيستې چې له يو لک روپيو څخه يې ډېر ارزښت درلود او همدا راز د دېرش - څلوېښت زره روپيو په ارزښت شالونه يې هم ترې واخيستل.» خو مېرمن سېل نه غوښتل چې په اسانۍ لوټ شي. نوموړې دوام ورکوي: «دوی زما

جعبه لرونکې بکس په ډېره خوښۍ واخیست - خو ما هسې بې ارزښته چټیات او یو څو کوچني بوتل چې ما ته بې کټې وو، په کې اېښي وو. هیله منه یم چې افغانان د دغه بوتلو مواد د دارو په خیال وځوري او اغېزمن ورته تمام شي. په یو بوتل کې نایتریک اسید او په بل کې د سېلورنایټرېټ محلول و.»^{۲۱}

څو ورځې وروسته د اسیرانو کاروان د ټپي اکبرخان له کاروان سره چې د کابل په لوري روان و، مخامخ شو. کله چې جورج لارنس د دوی له څنګه تېرېده، اکبر خان یې په ډولۍ کې ولید. نوموړي لیکلي:

اکبرخان په رنګ ژېړ او ناروغه ښکارېده او ټپي لاس یې په غاړه کې اچولی و. زموږ سلام ته یې په ډېر ادب ځواب ورکړ او کله یې چې زه له څنګه تېرېدم، ما ته یې موسکا وکړه او په اشاره یې راته وویل چې ورسره یوځای شم. نوموړی په ډېره ازاده بڼه او د یو سرتېري په څېر د سېل د بریا او د خپلې ماتې په هکله وغږېد. زموږ د عسکرو زړورتیا او همدا راز د سېل ښکاره بڼه یې چې د خپلو عسکرو په سر کې پر خپل سپین اس سپور و، وستایله. ده ومنله چې سړیو یې په بیره تېښته وکړه او دی په خپله اړ شو چې له خپلې ډولۍ ووځي او په اس وټېښتي. که چېرې په ده پسې زموږ ځواکونه څو میله د سیند تر غاړې تللي وای، هغه حتماً یرغمل نیول کېده ځکه چې نوموړی څو ساعته هلته تم و څو یوه جاله ورته برابره کړل شي چې له سیند څخه یې تېر کړي.^{۲۲}

وروسته اکبر خان دوی ته د خدای په امانۍ لاس وڅوڅولو او د کابل په لوري روان شو. بنديان په یوه بله لاره د تیزین غاښي په سر کې یوې کلا ته ولېږدول شول. په لاره کې دوی یو ځل بیا د جنورۍ د میاشتې د شاتګ په لاره تېر شول او په وار وار هیبتناکه تېر یادونه یې تازه کېدل. لارنس لیکلي: «ډېر هغه مړي چې په واوره کې پټ پاتې وو، لږ خراب شوي وو خو ډېر نور په اسکلېټ بدل شوي وو.»^{۲۳} تر ټولو غمجنه صحنه د سپاهیانو د لښکر د بېرو او ځنګلي شوو پاتې عسکرو لیدل وو چې ځینې یې تر اوسه د اوچتو غاښیو په غارونو کې پټ وو. مېرمن سېل یو غار ولید چې مخې ته یې د انسانانو ډېر هډوکي انبار پراته وو «او د غار خولې ته څېرمه له وینو څخه داسې ښکارېدل چې د پایښت له پاره دوی یو بل خورل. په غار کې لږ د ننه، ما د اروا په څېر درې څېرې ولیدې چې په خاپوړو خوځېدلې او د تېرېدو په مهال کې مې له دوی څخه د مرستې غږ واورېد.»^{۲۴}

په راتلونکو څو ورځو کې د یرغملو جبري یون په باران او ډېرو خټو کې و. سړوبې ته څېرمه باران دومره ډیر شديد شو چې بلاخره ناروغه الفنسټون یې ختم کړ. لکه څنګه چې ده ډېر مخکې وړاند وینه کړې وه، دی به بیا هېڅ کله په پوله کې د ښایسته سیسیو دیدن ونه شي کړی. که څه هم د دغه ناوړین پړه چې د بنديانو دغه حالت ته یې لاره هواره کړه، یوازې او یوازې د ده په غاړه وه، خو د ده د شخصي جذابیت له وجې، نورو یرغملو یې په وفادارۍ تر پایه پالنه وکړه. ده ته مکزي او لارنس په ځانګړې توګه زړه سوی درلود او د نوموړي د چوپړيال، مور Moore سره یې په نوبت د دغه بوډا جنرال چې ورځ تر بلې یې حالت خرابېدو، پرته له درمل څخه پالنه کوله. مکزي «وتوانېد چې د انارو له پوټکي څخه د سېکمنتیا شربت جوړ کړي او تر یوې کچې د الفنسټون وروستيو خورېدنو ته ارامتیا ورکړي»^{۲۵}. لارنس لیکلي: «ده په وار وار راته وویل چې هیله او حتی دعا کوي چې مړ شي. د شاتګ ډاروونکي هیبت یې په خوب او وېښه کې تل د سترګو مخې ته ولاړ و. زموږ ټولو زړه ډېر ورته بدېده او هڅه مو کوله چې دغه بوډا ته ډاډګرڼه او ارامتیا ورکړو، خو هېڅ ګټه یې نه کوله ځکه چې ذهن او ځان یې له کاره وتلی و او په ښکاره یې د شاتګ پېښو زړه مات کړی و. زخمونه یې جوړ نه شول، خو ده یې پروا نه لرله. د ذهن رېږېدنه یې دومره ډېره وه چې حتی د خپل وجود دردونو ته یې پام نه کېدلو...»^{۲۶}

د ژوند په خپله وروستی شپه کې، الفنسټون له خپل چوپړيال څخه يوه کاسه اوبه او يو پاک کميس وغوښت. له مينځلو او کميس بدلولو وروسته، نوموړي مکتري ته وويل چې هغه دعاوې ولولي چې مړينې ته په نږدې خلکو لوستل کېږي او خپل له زړا څخه ډک چوپړيال ته يې وويل چې سر يې اوچت کړي. د دغه مهال په اړه لارنس داسې ليکلي:

زه خواري جنرال ته نږدې په وچ غولي پرېوتم. [ده] ټوله شپه هېڅ سترګې پټې نه کړې ځکه چې له ډېر درد څخه خوږېده. ما څو ځلې خبرې ورسره وکړې، خو ده به يوازې مننه راڅخه کوله او و به يې ويل چې زه ده ته هېڅ نه شم کولی او ډېر ژر به هر څه پای ته ورسېږي... درد يې ډېر زيات و، خو ده به په زغم او منلو کاللو. په وار وار يې ما ته وويل چې ډېر خواشيني دى چې د شاتګ په بهير کې ونه وژل شو. د ده د مېړانه او نرم طبيعت او د نورو په کارو کې د نه غرض له کبله، موږ ټولو ورته درناوى کولو او که څه هم ده ته يې خپله مړينه تر ټولو خوشحاله خلاصون و، خو موږ ټول يې په مړينه خواشيني وو.^{۲۷}

کله چې اکبرخان د جنرال له مړينې خبر شو، په درناوي او ادب يې امر وکړ چې مړى يې له چوپړيال سره جلال اباد ته ولېږدول شي، خو دا به د الفنسټون په برخليک کې وو چې حتی په مړينه کې هم وځوږېږي. بېرته د جلال اباد په لاره کې يوه ډله لاروي غلزي پوه شول چې څه لېږدول کېږي. دوى تابوت خلاص کړ، بيا يې مړى لوڅ لغړ کړ او په تېرو يې وويشت. اکبر يوه بله اس واله ډله ولېږله چې مړى او ساتونکي يې وژغوري. بيا يې دواړه، مړى او چوپړيال، په جاله کې د کابل سيند له لارې د جلال اباد دروازو ته ولېږل.

هلته د اپريل په دېرشمه، پالک او سېل دغه کم بخته جنرال په بشپړو پوځي تشريفاتو خښ کړ.*

کله چې د اکبرخان د بشپړې ماتې خبر کابل ته ورسېد او د ده ځپل شويو جنګياليو د اپريل د اتمې په ماښام کابل ته نګوښتېدل پيل کړل، هلته ډېره وېره رامنځته شوه او د بارکزيو ډيرو ملاتړو غونډيو ته تېښته پيل کړه.^{۲۸}

د فتح جنګ او سدوزي شهزادګانو چې د خپل پلار له وژنې راهيسې وارخطا په بالاحصار کې ايسار پاتې وو، هيلې بيا راژوندى شوې. دوى د خوراکي توکو، وسلو او مهماتو په غونډولو پيل وکړ او د دوى د اصلي متحد، امين الله خان لوګري په هڅونې يې د کوهستان له تاجکانو سره خبرې اترې پيل کړې چې نور عسکر خپلې داعيې ته جلب کړي. لکه په وار وار د پخوا په څېر، کابل د سدوزيو او بارکزيو تر نفوذ لاندې سيمو وېشل شوى و او نواب زمان خان په نهيلى د امين الله او د ده د سدوزي متحدينو پر وړاندې له خپلو اډو څخه دفاع کوله. د اپريل په لسمه جلال اباد ته په خپله يوه استونه کې موهن لال کشميري داسې راپور ورکړی: «د امين الله خان لوګري واک ورځ تر بلې ډېرېږي. دى د شاه او فتح جنګ د خزاني واک په لاس کې لري او د خپلې قبيلې سړي، لوګريان راتلوي.»^{۲۹}

* په پای کې پالک د ده مړى هند ته ولېږدولو او د کلکتې په پارک سټريټ Park Street هديره کې داسې ځای ښخ شو چې د هغه مقبرې څخه دومره ليرې نه دی په کومه کې چې مېرمن مېکنتان د خپل مېړه هغه پاتې شوني ښخ کړل چې نوموړي يې په موندلو بريالى شوه.

مېرمن سېل د تل په څېر د دغه پېښو په اړه سپينه خبره وکړه او په خپله يادليکچه کې يې ليکلي: «په کابل کې مېلمستياوو زور اخيستی. نواب زمان خان وايي چې دی به پاچا شي، اکبرخان او جبارخان هم همدغه خبره کوي او امين الله خان هم لکه محمدشاه خان او شهزاده فتح جنگ دې ته ورته خيال لري.» نوموړې زياتوي:

عسکر هره ورځ د جگړې له پاره روان وي... اوس د کوزار وخت دی، خو يوازې له دې کبله چې موږ څو کسه د اکبرخان په لاس کې يو، زه د وخت پر ضايع کېدو انديښمنه يم. زموږ د هېواد د درنښت او عزت په پرتله، زموږ ژوند څه ارزښت لري؟ داسې نه ده چې زه د خپل ستوني غوڅېدو ته حاضره يم. برعکس، زه هيله منه يم چې د بريا برتانوي توغ يو ځل بيا په افغانستان کې ووينم، بيا به د امير دوست محمد خان واک ته د رسېدنې په هکله کومه نيوکه ونه لرم. راځئ چې موږ يوازې دوی ته وښيو چې ماتولی يې شو، د دوی خاين مشران وشرمو او د خپلو عسکرو د ناوړه وژنې غچ واخلو او راځئ چې لکه يو په مټروکو شړل شوی سې، له دغه هېواد څخه په پټه وتلو سره د انگرېزانو نوم بد نه کړو... پرېږده چې زموږ لوی والي او اعلیٰ سر قوماندان په دې فکر وکړي او زه خپلو لمسيانو ته د جرايو او بدل وکړم، خو زه له ډېر وخت راهيسې د يو سرتېري ښځه يم؛ نو نه شم کولی په داسې حال کې ارامه کېښم چې زموږ پر عزت لکه ولکول شي... که ما واک درلودای، افغان مشرانو به هېڅ کله زه نه وای هېره کړې ځکه چې ويل کېږي د ښځې غچ ډېر هېښناکه وي، خو له اکبر، سلطان جان او محمد شاه څخه به هېڅ راز غچ اخيستنې زما د غچ تنده ماته نه کړي.^{۳۰}

رکود او اېهام د مې مياشتې په نهمه هغه وخت مات شو چې اکبرخان کابل ته ورسېد. په خپله معموله سېکمنتيا او پرېکندتوب يې سمدلاسه د سدوزيو کلا کلانېد کړه او يو لړ لوی ماینونه يې د تر ټولو اسانه زيانمنېدونکو برجونو لاندې کېښودل. دلته يې هم له هغه تکتیک څخه کار واخيست چې په جلال اباد کې ورته د ملاتړو په ټولولو کې ډېر اغېزمن و. نوموړي يو ځل بيا خپل ځان د اسلام د اتل په څېر څرگند کړ او سدوزي يې د انگرېزانو ملگري او خاين وبلل. ده نورو مشرانو ته وليکل: «دا د گمراه کافرانو پر وړاندې د رښتيني ايمان د خاوندانو د يو موتی کېدو د بېساري ارزښت خبره ده؛ نو ځکه د رښتيني ايمان مخلصو پلويانو په دې خوښه وکړه چې ما د خپل مشر په توگه ومي او زما پر لارښوونه عمل وکړي.»^{۳۱}

يوازې په يوه اونۍ کې اکبرخان وتوانېد چې امين الله خان ته رشوت ورکړي چې د سدوزيو ملاتړ پرېږدي. يوه اونۍ وروسته يې ميرحاجي خپل کړ چې په وسيله يې د «کابل علما او کوهستانيان» هم د ده پلويان شول.^{۳۲} نوموړي له هغه سپاهيانو څخه هم يو غونډ جوړ کړ او وسلوال يې کړل چې د شاتک په مهال يې انگرېزي پوځ پرېښی و. د مې مياشتې په پای کې، ۱۲۰۰۰ کسه د ده تر جنډې لاندې ودرېدل چې د سدوزي دفاعيانو په پرتله درې برابره ډېر وو.^{۳۳} وروسته له دې چې فتح جنگ يوه مياشت تر بمبارۍ او ماين چاودنو لاندې و او د باروتو زېرمه او د توپ گولۍ يې خلاصې شوې، دی بالاخره تسليعی ته اړ شو. د جون په اوومه، اکبرخان ته په بالاحصار کې بلنه ورکړل شوه. د همدغه مياشتې په پای کې فتح جنگ اړ ایستل شو چې ټول واک اکبرخان ته چې رسماً يې خان وزير ټاکلی و، وسپاري؛ نو اکبرخان سمدلاسه ټول واک ترلاسه کړ. فتح جنگ وروسته بيا اړ ایستل شو چې په يو ليک کې پالک ته دغه توضيحات ورکړي: «ما سردار محمد اکبرخان ته د ټولو شتمنيو او هر راز چارو بشپړه اداره وروسپارله او د تل له پاره مې د هر څه په هکله د ټولو موضوعگانو د ارزونې او حل واک ورکړ. نوموړی چې د انگرېزانو سره هر راز جوړښت کوي، زه يې منم او منظوروم او څه بدلون به په کې نه راوستل کېږي.»^{۳۴}

داسې ښکاري چې په پيل کې اکبرخان لا تراوسه د يو سدوزي تش په نامه مشري ته د اړتيا احساس کولو چې خپله واکمني مشروع کړي: د هغه تورې لکې سره سره چې سدوزيو د کرکې وړ کافرانو سره اتحاد کړی و او دغه لکې سدوزي زيانمنول، خو د احمد شاه دراني د اولادې داسې کرشمه وه چې اوس هم اکبرخان د دې اړتيا احساسوله چې د هېواد مشري ته يو سدوزی وساتي،^{۳۵} خو د جولای مياشتې په پيل کې اکبرخان له دغه ناسمې عقيدې څخه ستړی شو او کله يې چې د مياشتې په نيمايي کې د فتح جنگ او پالک تر منځ يو ليک کشف کړ، ده سمدلاسه ټول سدوزي شهزادگان او ړوند بودا شاه زمان راغونډ او د بالاحصار په سر کې يې بنديان کړل. فيض محمد ليکلي: «دغه ليک د عزت، غيرت او وفادارۍ له ټولو دودونو سره په ټکر کې و او هغه تړون يې ماتولو چې شاه د ده سره کړی و؛ نو ځکه يې بندي کړ او ټولې هغه گانې او کران بيه توکي يې ضبط کړل چې فتح جنگ ترلاسه کړي وو، خو د اکبرخان لا تراوسه زړه تش نه و. نوموړي غوښتل چې شاه ته په متروکو جزا ورکړي او ټول شته يې ضبط کړي.»^{۳۶}

کله چې اکبرخان د وزير په توګه د خپل واک په اوج کې و او د بالاحصار مانۍ يې په واک کې وه، ده پرېکړه وکړه چې هغه انګرېز افسران مابنامي ته راوغواړي چې د غزني په سقوط کې يرغمل نيول شوي وو او د ده په امر په دې وروستيو کې کابل ته راوستل شوي وو چې له نورو يرغملو سره يې يو ځای کړي. د دوی په منځ کې يو پټ خولی السټري ځوان هم و چې وروسته يې د هند د تاريخ بهير بدل کړ. نوموړی کپتان جان نېکلسن نومېده او داسې سړی و چې په اسانۍ چا اغېز نه شوی پرې کولی، خو وروسته يې خپلې مور ته داسې ليکلي: «زه هېڅ کله له داسې ښاغليو او مېذب سړيو سره نه وم ناست. دوی ډېر ښايسته دي او د افغان سردارانو په توګه، د ډېر درنښت او وفار خاوندان دي... ما چې د دوی ناستې کړې ته له يوه سره تر بله وکتل، دواړه، پاچا وژونکي او خپلوان وژونکي سړي مې تر سترګو شول - په دې مېلمستيا کې زموږ د استازي قاتل ښايي داسې سړی و چې ترټولو يې لږ لاس پر وينو سره وو.»^{۳۷} د نېکلسن همکار، دويم بريدمن کرافورډ هم د اکبرخان بې عيبه چلند هک پک کړی و. نوموړي وروسته ليکلي:

موږ ته په ډېره مهربانۍ ښه راغلاست وويل شو. ما هېڅ باور نه کولو چې داسې مېړنی، خوش خويه، په زړه کې مېرېانه او صادق سړی به چې زموږ د روغتيا او په مزل کې د ستړيا په اړه يې پوښتنې وکړې د مېکناټن قاتل او زموږ د عسکرو د ټولواژني مشر وي... ده د مابنامي غړ وکړ او په پاتېنګر او تروپ Troup پسې يې سړي ولېږل چې زموږ ليدو ته راشي. کله چې دوی راورسېدل موږ ټول داسې ښې مابنامي ته کېښناستو چې ما په مياشتو نه وه خوړلې. د مابنامي په ترڅ کې وزير په بېلابېلو موضوعگانو خبرې او توکې کولې... سبا سهار ته، دغه شيطان ډېر ښه سېاناری راولېږه... او د جامو او داسې نورو توکو چې موږ اړتيا ورته لرله يو نوملړ يې وغوښت خو موږ ته يې برابر کړي.^{۳۸}

يو سړی چې د نوي وزير له خوا دومره په درنښت چلند ورسره ونه شو، د برنز پخوانی منشي او د څارګرو مشر موهن لال کشميري و. اکبرخان د موهن لال او انګرېزانو تر منځ يو لړ مکاتې کشف کړې وې او په دې هم خبر شوی و چې دغه منشي په فعاله توګه فتح جنگ ته وسلې او مهمات راتولول. د هغه چلند برعکس چې اکبر خان له انګرېزانو سره وکړ، موهن لال سم دلاسه کوټه قلعي او وډبول شو او وروسته شکنجه ورکړل شوه.

موهن لال په يو ليک کې چې په زانندان کې يې په چټکۍ له ډېرو ګرامري تېروتنو سره ليکلی و او بيا وتوانېد چې په قاچاقي توګه يې انګرېزانو ته ولېږي، داسې ليکلي: «زه يې څملولم. بيا پر ما باندې يوه اوږده څوکۍ (کوچ) کېښودل شوه چې خلکو يې په سر ټوپونه وهل. دوی زه په لرګي وهلم او په ډېره لږاکه او بې رحمه بڼه يې شکنجه راکوله. اکبر

۳۰۰۰ روپۍ له ما څخه غواړي او وايي چې که یې ورنه کړم، زما سترګې به وباسي. زما ټول ځان ډېر سخت ډبول شوی. زه د دولت له امر پرته، د هېڅ شي ژمنه نه شم کولی مګر دا چې د خپلې تباهی ننداره وکړم. زما پښې له ډېرې قف پایي څخه پرسېدلې دي.»^{۳۹}

یوه اونۍ وروسته موهن لال بیا یو خبر ولېږه چې حالت یې ډېر خراب شوی دی: «کله کله له لاس او پښو څخه کلک نیول کېږم او په شا مې یوه درنه تېره اېښودل کېږي او په عین وخت کې مې سره مرچ د سترګو او پزې سره سوځول کېږي. کله کله قف پایي کېږم. له هر راز کړاو څخه چې تصور یې کېدای شي، خورېږم. دی له ما څخه ۳۰۰۰ روپۍ غواړي. وروسته له دې چې په لړاکۍ یې له ما څخه کار واخیست، ۱۲۰۰۰ روپۍ یې ترلاسه کړې او وايي که چېرې پاتې روپۍ ورنه کړل شي، زما سترګې به وباسي او په سره اوسپنه به مې وسوځوي.» موهن لال د خپل لیک په دوام کې وايي چې که ووژل شي، حکومت باید په ډهلي کې د ده د بنځې، دوه ماشومانو او بودا پلار پالنه وکړي. له څو نورو ورځو شکنجو وروسته، نوموړی په ناهیلۍ کې ډوب شوی و او د داسې لیکونو لیکل یې پیل کړل لکه دی چې بل څوک وي او د موهن لال په هکله داسې خبرې کوي چې اوس مرسته ورته بې کټې او ناوخته وه: «موهن لال درې ځله ډېر سخت ووهل شو او ډېر ظالمانه او بې عزته چلند ورسره وشو. دی تر اوسه د ۱۸۰۰۰ روپیو ورکړې ته اړ ایستل شوی او خدای خبر دی چې ده ته به نور څه پېښ شي. په خپله مهربانۍ مو له دغه رېږو څخه د ده د ژغورنې له پاره څه وکړئ.»^{۴۰} خو د برنز په نه شتون کې چې له ده ساتنه وکړي، موهن لال د پالک په پوځ کې داسې څوک نه لرل چې له ده سره مرسته وکړي؛ نو له جلال اباد څخه یې کوم لیک یا ډاډکېرنه ترلاسه نه کړه. یوازېني کس چې د ده د خلاصون له پاره یې د پیسو پیدا کولو هڅه وکړه، په ډهلي کې د نوموړي پخوانی د کالج ملګری او اوس څارګر او د وېد منشي، شهابت علي و چې په اېنډور کې یې د کابل له هندو بانکرانو څخه د پور اخیستنې هڅه وکړه چې د ده خلاصون ته لاره هواره کړي او په دې کې بالاخره بریالی شو.^{۴۱} په دې اړه اکبرخان ته د پالک له خوا یو ناوخته اعتراض لیک هم مرستندویه و، خو ظاهراً موهن لال تر هغه وخته پرېښودل شو ترڅو چې مسلمان نه شي.^{۴۲}

په عین وخت کې، اکبرخان د بالاحصار دفاعي برخې بیا جوړې کړې، خندقونه یې وکیندل او خوراکي توکي او مهمات یې زېرمه کړل څو که چېرې انګرېزان د کابل د بیا نیولو هڅه وکړي د دفاع له پاره چمتو وي.^{۴۳} همدارنګه، د تیزین او خردکابل د غاښیو تنګو برخو ته یې سړي ولېږل چې سنگرونه او مورچلې وکیندي.

له درې میاشتو انتظار وروسته، د جولای په دوه ویشتمه بالاخره پالک او نابت هغه امر ترلاسه کړ چې دوی ورته تم وو. اېلېنېوره له داسې کلیمو څخه په کار اخیستنې چې ټول مسوولیت یې د دغه دوو جنرالانو پر غاړه اچولو، دوی ته یې امر وکړ چې که دوی غواړي «نو کولای شي د کابل په لاره له هېواد څخه ووځي». دغه امر یې هم ورکړ چې «د انګرېزي پوځ د ځواک پرېکنده ثبوتونه هلته پرېږدي».^{۴۴} نو اوس د دغه جنرالانو تر منځ لوبه پیل شوه چې څوک به ژر تر ژره کابل ته ورسېږي که څه هم د نابت مزل ډېر اوږد و - شاوخوا ۳۰۰ میلې حال دا چې د پالک پر وړاندې ۱۰۰ میلې پراته وو.

نابت همدغه ماښام په احساساتي بڼه خپلې لور ته لیکلي: «دوی مې ترې لاسونه خلاص کړل. ما ته اوس ګوره، زه به سمدلاسه لاس په کار شم. زه دلته ناست یم او په ډاډمنه توګه لیکم چې زما ښایسته او اصیل غونډونه به دوی ته سم سبق ورکړي.»^{۴۵}

يو بل سړی چې دغه خبر ډېر خوشحاله کړی و، جنرال سېل و چې په دې هکله يې ليکلي: «د خوښۍ احساساتو دومره غلبه راباندې کړې چې سم ليکل نه شم کولی.»

جنرال نابت د تلوسې او ګډوډۍ په حال کې بالاخره د اکست په اتم له ۶۰۰۰ پوځيانو سره له کندهار څخه ستون شو.^{۴۶} د کندهار اداره يې د شاه شجاع کشر زوی، شهزاده صفدرجنګ ته وسپارله. دغه شهزاده چې ويل کېږي د يوې لودياني نڅاګرې زوی و، سوګند وکړ چې ښار به د سدوزيو تر ولکې لاندې ساتي که څه هم نابت اړنګ درلود چې دی به ډېر دوام ونه شي کړی او په شخصي توګه په دې باور و چې «د انګرېزانو له وتلو وروسته به په کندهار کې ډېره ګډوډي او وینه تويونه رامنځته شي».^{۴۷} خو دغه ځوان شهزاده هوډمن و چې که وکړای شي، ښار به تر خپلې ولکې لاندې وساتي. کله چې نابت له کندهار څخه لاړ، صفدر جنګ ډېر ژر په يو ليک کې داسې ورته وليکل: «موږ له ټينګ هوډ څخه پرته بل څه نه احساسوو چې د پاچا د وينې غچ واخلو. همدا اوس زما وينې داسې په خوتېدو دي چې پرته له ښې غچ اخيستنې بل فکر نه شم کولی. زما دې په خدای قسم وي چې تر څو ژوندی يم، زه به بل کار ونه کړم او تول پام به مې غچ اخيستنې ته وي: يا به زما برخليک هم د پلار په څېر شي او يا به د ده د مرګ بدل واخلم.»

يوولس ورځې وروسته، پالک له لږ لوی پوځ، ۸۰۰۰ عسکرو سره له جلال اباد څخه حرکت وکړ، خو د ده لاره ډېره خپګانوونکې وه. څومره ډېر به چې کساتي پوځ وړاندې تله، همدومره ډېر مړي به يې ترسترګو کېدل او همدومره ډېر به د دوی تګ هيبتناکه کېده. لمړی يې د «شپېتو خلکو اسکليټونه د گندمک په غونډۍ کې خواره واره» وليدل. د افسرانو توپير په اسانۍ کېدې شوی ځکه چې «اوږده وېښته يې تر اوسه پر ککړيو سربېښ وو». وروسته چې پوځ جګدک ته ورسېد، تامس سپټن د خپلو سترګو ليدلی حال داسې بيان کړی: «غابښی له مړيو څخه دومره ډک و چې لاره يې بنده کړې وه. موږ اړ شولو چې دوی يوې خواته کړو چې توپونه مو تېر شي. دا يوه ناوړه صحنه وه او موږ ته ژور احساس پيدا شو چې د دغه ناوړين په بدل کې به هېڅ راز غچ بسنه ونه کړي... د ټولې لارې په اوږدو کې، په هره شېبه او په هر ګوټ کې له کابل څخه د تېښتېدلو هغه خلکو اسکليټونه او مړي پراته وو چې يا وژل شوي او يا له ستومانی يا ډېرې يخنۍ مړه شوي وو.»^{۴۸} همدارنګه لمړی بريدمن کړين ووې داسې ليکلي:

د ځينو يوازې اسکليټونه پاتې وو او ځينې نور مړي تر اوسه سم پاتې شوي وو او بڼه يې په بشپړه توګه سمه پاتې وه، خو رنګ يې بدل شوی و. د دوی سترګې په ښکاره ليدل کېدې چې ښکاري مرغانو خورلې وې. دغه مرغانو په هوا کې په دوامداره توګه زما پر سر دورې وهلې او داسې برېښېدل چې زه يې په خپل حريم کې يو پردی او نابللی مېلمه ګڼلم. کله چې د يو لوی کمر ګوټ ته واوښتلو، پنځه، شپږ مړي سر په سر پراته وو او يو ګرګس چې په خورلو يې اخته و، په لنډ واټن کې يې ها خوا بې پروا توپ واچولو او دومره سپين سترګی و چې پرته له دې چې والوزي، خپل لوی وزر يې رپول. ما په خپه زړه له دغه خوابدوونکې صحنې څخه مخ واړولو او په دې هوډ شوم چې زه به پر خپل تول توان هڅه وکړم چې د افغانانو د غچ دغه پور ادا کړم.^{۴۹}

دوی له دې څخه بدتره حالت لا نه و لیدلی او هغه دا چې جگدلیک ته څېرمه د غونځو په دېوال کې یې په سلگونو مري ولیدل چې په تیاره کې هغه وخت ویشتل شوي وو چې د ختلو په موخه یې پر اغزن دېوال منگولې خښې کړې وې او تر اوسه هماغه ځای پراته وو چېرته چې ویشتل شوي و. له دې څخه لږ وړاندې، د جگدلیک د خاورینې کلا د تیتو دېوالونو د ننه چېرته چې د شاتګ په بهیر کې پوځیان یوه ورځ او دوه شپې پاتې شوي وو، دوی له اتیاوو تر سلو د مړیو اسکلپتونه ولیدل چې کوته پراته وو. دغه مري له دوو خواوو څخه هغه وخت د غلزیو د تورټوپکو د ډزو لاندې راغلي وو چې شلپن او الفنسټون اکبرخان ته د خبرواترو له پاره ورغلي وو او دوی یې بې کټې بېرته راتګ ته تم وو. سیتن لیکلي: «دوی په لیکو کې ویشتل شوي وو او همداسې مو په لیکو کې پراته وموندل. غوښې یې لا تر اوسه شته وې او هر مخ په بشپړه توګه هغه چا ته د پېژندنې وړ و چې مخکې یې پېژندلو.» دې ته څېرمه، د درې په سر کې یو ګرد د څار برج و. دلته یې د سلگونو هغه سپاهیانو او ملکيانو مري وموندل چې افغانانو ژوندي نیولي وو، وروسته یې کالي ترې ایستلي او بیا یې واورو ته شړلي وو چې مړه شي.

حتی تر بام پورې، ټول برج له اسکلپتو او مخ په ورستېدو مړیو څخه ډک و او د مړیو یوه ډېری له برج څخه بهر وه. د دغه ډېری یو سر له دروازې څخه نیمايي د ننه او بل سر یې د برج له دېوال څخه نیولې تر اووه ویشټو فوتو پورې اوږد پروت و او زینې ټولې پر مړیو پټې وې. ډېره هیبتناکه صحنه وه. داسې ښکاري چې دغه خوارکیو دلته پناه اخیستې وه. هغوی چې وروسته برج ته د ننه کېدل، هغه چا ته به یې هوا بنده کړه او مړه به شول چې له دوی څخه مخکې د ننه شوي وو او بیا به یې د دوی مري ایسته واچول چې ځان ته ځای پیدا کړي خو د نورو په راتګ سره به دوی هم له منځه لاړل - تر پښو لاندې به شول، ساه به یې بنده شوه او مړه به شول او هغه چا به ایسته واچول چې له دوی څخه وروسته راغلي وو. جکره له ځانسرته تر ټولو هیبتناکه بلا لېږدوي - د غچ روحیه زېږوي، پالنه ورکوي، د بدنې ټولې هغه جذبې پاروي چې د سړي په زړه کې لاسېږي دي او داسې کړنو ته یې هڅوي چې د خدای مخلوق ته نه، بلکې یو شیطان ته ښايي... اوس سپاهیانو هر چېرته چې کولی شول هلته یې له ژونديو او که ژوندي نه وو له مړیو څخه غچ اخیست.^{۵۰}

په هر هغه ځای کې چې باور کېده له اکبرخان سره یې تړاو درلود په ځانګړي ډول سخت چلند کېده. یو ښایسته کلي چې باغونه او بڼونه ترې چاپېر وو، د سپاهیانو په اند د اکبر خان د خوښې دوبنې هستوګنځی و او که څه هم هستوګن یې پرته له جګړې تسلیم شول، د کلي «هر کور وران کړل شو، ونې یې یا چپه او یا یې پوتکي وایستل شول او وروسته د ښکېلو سپاهیانو ډلې د پام وړ ګڼ شمېر سخوند، پسونه او وزې راغونډ او کمپ ته یې راوستل».^{۵۱}

په پیل کې د پالک په پرتله د نات پرمختګ ډېر له دسپلین څخه ډک و او تاوتریخوالی یې لږ و، خو کله چې په یو کلي کې یو شمېر عسکر مړه شول او بیا د غلزیو مشران په رسمي توګه تسلیم شول، یوه بشپړه ټولونه پیل شوه. ټول بالغ نارینه په برجو ووژل شول، پر ښځو جنسي تېري وشول او مالونه یې لوټ شول. نوبل چمبرلین لیکلي: «اوبسکو او زاریو ګټه نه کوله. دان پور به په لوی لاس اوچت کړل شو، ماشه به کش کړل شوه او خوښ به هغه څوک وو چې سمدلاسه به مړه شول. دغه زلنده* قتلونه (چې د خدای پر وړاندې یوازې او یوازې ډېر ناوړه دي) په رښتیا ډېر ناوړه وو... دا په افغانستان کې یوه تر ټوله ښایسته دره ده، خو موږ ورانه او ویجاړه کړه. هندوستانیان د افغانانو پر ضد

*زلند: جابر، ظالم

دومره پارېدلي وو چې هر څه يې وړانولې شوی وړان يې کړل او ټولو کلاوو او مانيو ته يې چې لاس رسېده اور ورته کړ.^{۵۲}

د نابت په پوځ کې عيسوی ملا رېويرد ای. اېن. الډن Rev. I. N. Allen ته دغه پېښو لا ډېر ټکان ورکړی و او ليکلي يې و چې يو مذهبي مشر کابو هېڅ کله د دغسې صحنو ليدو ته نه و اړ ايستل شوی او زياتوي: «هره دروازه به په زور خلاصه کړل شوه، هر سړی به له ليدو سره سم ووژل شو. پوځيان انگر په انگر، برج په برج په دوی پسې وو او ډېر لږ کسان په تېښته بريالي شول. يوه دروازه چې د کور اوسېدونکو نه خلاصوله پر شپږ- پونډه توپ والوزول شوه او د کور ټول اوسېدونکي پر برجو ووژل شول.»^{۵۳} يو عسکر چې په سبا د دغه کلي کلا ته لاړ، وويل چې «شاوخوا ۱۰۰ مړي خواره پراته او شپږ يا اته ماشومان په نيمه سويو سکرو کباب او د سوځېدلو خټلو د کوټې لاندې پټ کړل شوي وو. په کلا کې يوازې يوه ښځه ژوندی وه او بې اسرې د پلار، ورور، مېړه او ماشومانو مړيو ته چې شاوخوا ته يې پراته و، ناسته وه. وروسته يې د دوی مړي يو ځای ته کش کړل او په منځ کې يې کښېناسته».^{۵۴}

کله چې نابت غزني ته نږدې شو، د ولايت د بارکزي والي په مشرۍ ۱۲۰۰۰ درانيانو يوه لنډه خو سخته جګړه د دوی پر ضد پيل کړه. کله چې دفاعيان بېرته د ښار دېوالونو ته د ننه شول، پالک هم داسې ځای واړول چې د توپونو کولی نه ور رسېدلي. په راتلونکې سهار ټول ښار په بشپړ ډول تش و. غلزي وېرېدلي وو که څه هم د سلطان جان په مشرۍ مرستندويه ځواک په دې وروستيو کې ور رسېدلي و، خو د شپې په بهير کې يې ښار پرېښی و. له سپېدو سره سم، نابت د ښار دروازې والوزولې. نوموړي وروسته په خپل راپور کې ډېر لنډ ليکلي: «ما د غزني د ښار، د کلا او ټولو اړونده هنري توکو د وړانولو امر وکړ.»^{۵۵}

خو يوازې د يو وروستي دود سرته رسونه پاتې وه. د هند د تاريخ په نوم يو نومور کتاب اېلېنېوره لوستی و. که څه هم د دغه کتاب ليکوال جېمز ميلر James Mille هېڅ کله هندوستان ته نه و تللی، نه يې کوم هندوستاني پېژنده او نه يې کومه هندي ژبه زده وه، خو په کتاب کې يې اېلېنېوره يوه بشپړه غلطه نظريه منلې وه چې د دې ادعا يې کوله چې د سلطان محمود غزنوي (۹۹۸ - ۱۰۳۰) د مقبرې دروازې له چنډر لږکي څخه جوړې هغه افسانوي دروازې وې چې نوموړي په گجرات کې د سومنات لوی معبد د لوت په مهال پټې کړې وې، خو په حقيقت کې په خپله مقبره او دروازې يې په يولسمه پېړۍ کې د سلجوقيانو د هنر زېږنده وې- رالېنسن يې هم په ليدو سمدلاسه پوه شو چې په دروازو کې حکاکي شوي ليکنې په عربي ژبه وې چې په اسلامي بڼې په شپږ گوټه ستوريو کې چې پېچلې عربي مېناتورۍ ترې چاپېر وې، ليکل شوې وې، خو هر څه چې وو، پروا يې نه کوله ځکه چې اېلېنېوره دغه دروازې غوښتې وې؛ نو خامخا به ورکول کېدې.

نو لکه څنګه چې تمه يې کېده، اېلېنېوره د شمالي او ختيځ هند مشرانو او شهزادګانو ته په خطاب کې يوه اعلاميه خپره کړه چې څنګه يې د ۸۰۰ کلونو سپکاوي غچ واخيست او څنګه يې له ښکېلاکي پېر څخه مخکې پر هندوانو باندې د افغانانو د پېړيو تسلط برعکس کړ. د انګرېزانو له برکته، هغه دروازې چې يو وخت د هندوانو د سپکاوي نښې وې اوس له پوځي اړخه د اباسين پر ها خوا هېوادونو باندې د هند د ځواکمنتيا په نښو بدلې شوې. وروسته، دغه دروازې له يوې جبرې تشریفاتې ډلې سره يو ځای په هند کې سمې وګرځول شوې او په تشریفاتو به هک پک لارويو ته د نندارې له پاره اېښودل کېدې چې د هند خلکو ته د انګرېزي حاکميت مېړاني او پياوړتيا وښيي، خو هندي

شېزادگانو کوم غبرگون ونه ښود. همدې ته ورته، د هندوانو غبرگون لا ډېر سور و ځکه چې په دې هکله نه شېزادگانو او نه هندوانو څه اورېدلي وو.^{۵۶} کله چې رالېنسن د دغه ښايسته سلجوقي دروازو د ايستلو مديريت کولو، نوموړی پوه شو چې دوی به په سختۍ په سومنات کې کېښودل شي ځکه چې د سومنات نه وې. دغه معبد د زرو کلونو راپدېخوا په کنډوالو بدل شوی و او بل دا چې په خپله هندوانو د دغه ټولې ډرامې هېڅ پړوا نه لرله.^{۵۷}

افغانان هم د دروازو په وړلو دومره خپه نه وو. د رالېنسن د ليکنې پر بنسټ، د مقبرې منجور هسې په بې پروايۍ خپلې اوږې وڅوڅولې او وېې ويل: «دغه زاړه لريکي به ستاسې څه په کار شي؟»^{۵۸} خو په دې هکله ميرزا عطا داسې سپينه خبره کړې: «اېلېنبورې امر وکړ چې دروازې هند ته ولېږدول شي چې د خراسان بيا نيول تشهېر کړي او په داسې يو هېواد کې لوی لگښتونه توجهه کړي چې ډېر لږ عايدات يې لرل. لکه څنگه چې وايي، رښتيني ځواک لباسي پروپاگند ته اړتيا نه لري! تر نن پورې د دغسې ځواک دوامداره نښې د گڼ شمېر انگرېزي پوځيانو خوسا کېدونکي مري دي چې تر اوسه يې د خراسان کوچنۍ او لويې لارې بندې کړې دي.»^{۵۹}

د جولای په ټوله مياشت کې، د يرغملو د تبادلې په هکله څو ځلې د خبرو اترو هڅې وشوې. لمړی مکزي او بيا لارنس جلال اباد ته ولېږل شول چې له پالک سره يوې هوکړې ته ورسېږي، خو په پای کې خبرو څه پایله ورنه کړه. دوی دواړه بېرته په درناوي خپل اسارت ته لاړل ځکه چې له اکبرخان سره يې همداسې ژمنه کړې وه.

پاتېنگر يو ځانگړی ليک پالک ته ولېږه او د داسې هوکړې په هکله يې خبردارۍ ورکړ چې ټول انگرېز نارينه او ښځې ازاد کړل شي خو گڼ شمېر يې اسرې سپاهيان په افغانستان کې بند پرېښودل شي. نوموړي ليکلي: «که چېرې موږ يوازې د يو څو انگرېزانو د ازادۍ له پاره پيسې ولکوو؛ نو د انگرېزانو نوم او حيثيت به په هند کې د خپل رعيت او عسکرو پر وړاندې زيانمن شي.»

په داسې حال کې چې په زرگونو بومي عسکر او په دوی پورې تړلي د کمپ ملکي خلک په دغه هېواد کې د مرييتوب حالت ته اړ ايستل شوي، ډېر نور کم بخته چې خپلې پښې، لاسونه او يا د بدن نور غړي يې له لاسه ورکړي خپل ناڅرگند پايښت ته په درېزه دوام ورکوي. که دغه خلک هم ازاد نه کړل شي او که چېرې ټول نه، خو ډېری يې په راتلونکي ژمي کې مړه شي؛ نو ما ته داسې ښکاري چې حکومت به د ځان پر ضد کړکې ته لاره هواره کړي او که يوازې انگرېزان د پيسو په بدل کې ازاد کړل شي، د ناینده پلوی تور به پرې ولگېږي.^{۶۰}

سربېره پر دې، د بند پاتې هنديانو حال ډېرې پاملرنې ته اړتيا لرله. د مرييو يو سوداگر چې هغې کلا ته راغلی و چېرته چې يرغمل په کې ساتل کېدل، مېرمن سېل ته ولي و چې «څلور سوه هندوستانيان په کابل کې په دې ډاډگېرني بند پاتې دي چې جلال اباد ته به په خوندي توگه ورسول شي... نارينه په شپږ څلوېښت او ښځې په دوه ويشت روپيو خرڅېږي». له ازبک سوداگرو څخه چې د کابل په مارکېټ کې ډېری وو او د مرييو سوداگري يې کوله، ډېره وېره کېده ځکه چې دوی په ځانگړي ډول عادتاً پر خپلو مرييو باندې بې رحمۍ او ظالم وو. کله چې جوسايه هارلن د خلم له

منځه تېر شو، د ازبکانو «شیطاني نوښتونه» یې بیان کړل او هغه دا چې ازبکانو به خپل یرغل سم پر خپل زین کنډلي وو: «چې یرغل د دوی تر شا سم روان وي او شا ته پاتې نه شي، دوی به د اس د وېښتو یوه کوڅې په یوه ستن کې چې چنګک غونډې کړه وه پېوډې وه او بیا به یې دغه کوڅې د یرغملو په کروي کې د سینې له هډوکي څو اېنچه لیرې تېره او غوټه کړې وه او بل سر به یې له یوه پړي سره غوټه او پړی به یې د اس پر زین تړلی و؛ نو لاس تر شا تړلی بې اسرې یرغل به اړ وو چې د اس څنګ ته چټک روان وي.»^{۶۱} کله چې اکبر، پالک ته گواښ وکړ چې که دی د کابل د بیا نیولو هڅه وکړي، د جګړې ټول انګېز یرغل به سمدلاسه شمال ته ولېږل شي چې د مریو په څېر د بخارا په مارکېټ کې خرڅ شي، یرغملو ته د اندېښنو له پاره یو بل ښه دلیل پیدا شو.

خو له کابل څخه بهر په یوه کلا کې انګېز یرغملو څه ناڅه په هوساینه کې ژوند کولو. دغه مهال اکبرخان واورېدل چې د پالک او نابت پوځونو له دوه لوريو د ده د پلازمېنې په لور حرکت پیل کړی. د نوموړي تر ټولو نږدې متحد، محمد شاه خان غلزي دی وډومارو چې د کافرانو پر ضد د وروستی جګړې، مرک یا ژوند له پاره تیاري ونیسي. ده خپل زوم ته وویل: «دوی جګړه غواړي؛ نو د خپلو وینو تر وروستي څاڅکي ورسره وجنګېږه. راځه چې دوی ټول نیست او نابود کړو»^{۶۲} نو د جمعې په ورځ اکبرخان پر اس د پلچرخي جومات ته لاړ او له منډ څخه یې د انګېزانو پر ضد د وروستي او پرېکنده جهاد له پاره له احساساتو څخه ډکه غوښتنه وکړه.

کله چې یرغملو د اکست په پنځه ویشتمه شپه د خوب له پاره تابیا نیوله، دوی ته دغه بدمرغه خبر ورکړل شو چې ژر تر ژره به د شمال په لور هندوکش ته ولېږدول شي. همغه شپه د سپوږمۍ په رڼا کې دوی ته امر وشو چې خپل پاتې مالونه په هغه تېوګانو او اوبسانو بار کړي چې اکبرخان ورلېږلي وو. ښځو ته د لمړي ځل له پاره وویل شول چې افغاني بورکې واغوندي. مکزي سخته تبه لرله او فکر یې کولو چې مړ کېږي. دی په یوه کجاوه کې چې د اوبن په یوه خوا کې تړل شوې وه کېښلول شو.^{۶۳} دوی د کابل په لمن کې د بابر د مقبرې د دېوالونو له څنګه تېر او د کوهستان په لاره روان کړل شول او ورته وویل شول چې لمړنی منزل یې د شمال لوري ته د اکبرخان هغه کلا ده چې په بامیانو کې د بودا لرغونې دره لاندې ورته پرته ده. دغه دره د بودا د مجسمو په لرلو نوموړه ده.^{۶۴}

دوی یوې څلور سوه کسيزه اسوالي ډلې لېږدول. د دغه ډلې مشري د صالح محمد خان په نوم یو قزلباش اسوال افسر کوله. نوموړی د شاه شجاع په چوپړ کې و، خو کله چې دوست محمد په ۱۸۴۰ کال کې له بخارا څخه بېرته راغی، د شاه شجاع چوپړ یې پرېښود او له دوست محمد سره یوځای شو. جورج لارنس او هیو جانسن له همغه وخته لږ پېژنده او د ساتونکو په ډله کې پاتېنګر خپل لس پخواني عسکر چې له ده سره یې په ۱۸۳۸ کال کې د هرات د کلابندی په بهیر کې مرسته کړې وه، ولیدل. په دوی کې حتی دوه هغه تورټوپکوال هم وو چې د ادې د کلابندی په وخت کې یې د انګېزانو په پلوی له مکزي سره څنګ په څنګ جګړه کوله.^{۶۵} ټول، پاتېنګر، لارنس، جانسن او مکزي ژر د یو فرصت په شتون پوه شول او له دوی سره یې خبرې پیل کړې چې که له دوی څخه کوم یو رشوت اخیستلو ته څوېمن وي. په لمړیو کې دوی په سنګیني ځان ډډې ته کولو، خو کله چې د شمال په لور د کولو Kulu د بې رحمه غرونو په لړۍ کې د کاروانونو د تګ لوري په ستغه لاره ختل او ورپسې د هزاره گانو د سیمې په اوچتو چاودلو ځمکو کې روان وو او کله چې د پالک او نابت د غوڅو بریاوو د راپورونو رارسېدل پیل شول، د دغه ساتونکو چلند بدل شو.

تر ټولو لمړی جانسن، صالح محمد ته خبره ياده کړه. نوموړی په دې هکله د اګسټ په ۲۵ مه په خپل ژورنال کې داسې ليکلي:

صالح محمد يو خوش طبعه او خوشحاله انډيوال دی او له موږ غوندې کافرانو سره تعصب نه لري. نوموړی د پيسو عسکر دی او د يرغملو دومره پروا نه لري. دی څو مياشتې مخکې په بخارا کې د قاسم په اسارت کې و. زه ټوله لاره ورسره مل وم او د ده کيسو ته مې سات تېر و. دی په خپل اټکل يو لوی اتل دی. د اتلولۍ کيسې يې پای نه لري او زه د دوه دليلونو له کبله ورته سم غور نيسم. لمړی دا چې زما سات تېرېږي او دويم دا چې زما په غوږ نيونه د درناوي او خوښۍ احساس کوي او زه هيله من يم چې په دې به د ځان د کټي له پاره ترې کار واخيستی شم.

څو ورځې وروسته کله چې دوی دواړه يوازې ناست وو، جانسن خبره ور ياده کړه. نوموړي ليکلي: «کله چې زموږ له قوماندان سره زما اشنايي ښه ډېره شوه، يوه ورځ چې موږ دواړه يوازې ناست وو او زه ډاډه وم چې درېيم کس زما خبرې نه اوري او لکه څنګه چې زه نه پوهېدم چې غبرګون به يې څرنگه وي؛ نو په نيمه ټوکه او نيمه جدي بڼه مې ورته وويل چې موږ به د پيسو يو غر ورکړو که چېرې د باميانو پر ځای موږ مخالف لوري ته د ناټ د پوځ په لور بوځي او په عين وخت کې مې په هند کې د خوندونو غوږې ورته کولې چې که زموږ د ازادولو وروسته دی هم هند ته د تک گروهنه پيدا کړي. لمړی زما په وړانديز هک پک شو.»^{۶۶} خو دومره وخت تېر نه شو چې نوموړي په وضاحت وويل چې «غواړي پوه شي چې موږ د خپلې ازادۍ له پاره څه ته تيار يو» او له بنديانو يې غوښتنه وکړه چې پرته له ټوکو ده ته خپل وړانديز ورکړي.^{۶۷}

کله چې دوی باميانو ته ورسېدل، خبرو اترو دوام درلود. موهن لال چې تل د ښه تدبير څښتن و، د دغه خبرو اترو له دوام سره يې مرسته وکړه. ده په کابل کې د خپلو قزلباشو ملګرو په وسيله يو لړ له ژمنو ډک ليکونه يرغمل ساتونکو ته ولېږل. وروسته اکبر خان په يو ليک کې صالح محمد ته امر وکړ چې بنديان نور هم د شمال په لور، خلم ته وخوځوي؛ نو لارنس خپله بولۍ اوچته کړه او صالح محمد ته يې د ۲۰۰۰۰ روپيو نغدې بيانې د سملاسي ورکړې او همدارنګه د نوموړي د ژوند تر پايه په مياشت کې د زرو روپيو د ورکړې وړانديز وکړ. لکه څنګه چې عطا محمد ليکلي: «سره زړ عجب شى دى: په ليدو يې سترګې خوښي مومي او غږ يې خپګان ليرې کوي؛» نو دغه وړانديز د صالح محمد پام ځانته واړولو او دې ته تيار شو چې يرغمل ازاد کړي.^{۶۸}

د صالح محمد په مرسته، يرغملو په يوې اشارې د هغه کلا کنټرول په خپل لاس کې واخيست چې دوی په کې ساتل کېدل. بيا يې له خپلو پخوانيو ساتونکو سره د څلورو مياشتو اضافي تنخوا ژمنه وکړه که چېرې د کلا په دفاع کې د دوی تر ژغورنې ورسره مرسته وکړي. کله چې صالح محمد د دفاع له پاره بنديانو ته ټوپک ورکړل، دوی چې اوس له څو مياشتو لټ اسارت وروسته بالاخره خپل برخليک په خپل لاس کې درلود، دومره هک پک شول چې اوس پيره دارۍ ته په رضا کاره توګه نه حاضرېدل. په دغه شېبه کې مېرمن سېل اوچته شوه چې وروسته يې په اړه داسې ليکلي: «زه په دې اند شوم چې ښايي سړي د خپلې دندې په ترسره کولو کې وېره ولري؛ نو لارنس ته مې وويل چې ما ته ټوپک راکړي چې د پيره دارۍ مشري زه وکړم.»^{۶۹}

د مېرمن سېل د څکو سترګو لاندې ډېر وخت تېر نه و چې يرغملو دومره زړه پيدا کړ چې انګرېزي جنډه يې په لکره کې ورکړه. پاتېنګر هم لکه په کوهستان کې د سياسي اجنټ په توګه دنده پيل کړه او د څېرمه سيمو ټولو مشرانو ته يې

بلنه ورکړه چې د ده دربار ته ورشي او اعزازي جامې ترلاسه کړي. د سپټمبر په څوارلسم جانسن په خپله يادليکچه کې ليکلي:

زموږ توطيه نوره هم په غوړېدو وه. له څو ميلو شاوخوا سيمو څخه کابو ټول بانفوذ مشران زموږ ليدلو ته راغلل... موږ ته يې د وفادارۍ ژمنې وکړې او د اړتيا په وخت کې يې د جنگياليو د مرستې ژمنه هم راسره وکړه. موږ نه پوهېدو چې زموږ پوځ څه کوي او چېرته دی، خو داسې مو کتل چې دوی به کابل ته نږدې شوي وي او ښايي له اکبرخان سره په جگړه بوخت وي؛ نو که همداسي وي، دا د حيرانتيا ځای نه دی چې ښايي اکبرخان له پنځه، شپږ سوه اسوالو سره هره شېبه په دغه دره کې رانېکاره شي. اوس موږ خپل ټول پام له کلا څخه د دفاع مضبوطيا ته اړولی او د مورچلو د غارونو مخې ته مو چې هر څه د ليد مخنيوی کولو، ليرې کرل چې که چېرې زموږ په کلا تېری وکړي، دوی ته تود هر کلی ووايو.^{۷۰}

يوه اونۍ وروسته، دغه پخواني يرغملو د مېرمن سېل په مشرۍ، حتی له تېرېدونکو کاروانونو څخه د ماليې اخيستل پيل کړل.

سهار د وخته د سپټمبر په لومړۍ نېټه، د پالک له کمپ څخه بهر يو اسوال د پالک د يوې څارونکې ډلې په لور مخامخ روان و. کله چې يو عسکر ودراوه، دغه اسوال خپل ځان د شاه فتح جنگ په نوم وروپېژاند.

د اکسټ په پای کې په بالاحصار کې داسې گنګوسې وې چې وروسته له دې چې اکبرخان د سدزويو د تاج دغه ځوان وارث په سرو اوسپنو داغي کړ، اوس يې د وژلو پلان جوړوي. د دغه اوازې په خپرېدو، د بالاحصار پخوانيو کارکوونکو د زندان په خاورين بام کې يو سوری جوړ کړ او فتح جنگ يې د يو ټولن له لارې چې د دېوال لاندې جوړ شوی و، له کلا څخه وايسته او په چنډولو کې يې د قزلباشو مېنې ته بوت. هلته اسونه تيار ورته زين شوي وو او نوموړي څلورويشت ساعته وروسته له جنرال پالک سره سېاناری وکړ.^{۷۱}

د هغه ويناوو پر بنسټ چې فيض محمد په دې هکله کړې دي، دغه ځوان شاه پر انګرېزانو تور ولکاوه چې د ده پلار يې يوازې پرېښود او د دې غوښتنه يې کوله چې انګرېزان بايد په هغه ژمنه عمل وکړي چې د ده له کورنۍ سره يې کړې وه. داسې گڼل کېږي چې فتح جنگ انګرېزانو ته دغه لاندې خبرې هم وکړې:

«انګرېزانو د افغانستان په اشغال کې بله موخه نه درلوده پرته له هغه څه چې د دوی په اند پايله به يې بلاخره دوی ته کتوره وي. دوی هېڅ کله زما له پلار سره مرسته ونه کړه او حتی هېڅ پام يې ورته نه کولو... خو له دې سره سره، زه تر اوسه [درې اړخيزه] تړون ته چې زما د پلار او انګرېزي دولت تر منځ شوی، ځان ژمن ګڼم. زه اوس ځکه تاسې ته راغلی يم چې که تاسې په خپله ژمنه ولاړ ياست؛ نو له ما سره به مرسته وکړئ او د يرغل په موخه به د کابل په لور وخوځېږئ، او که نه، بيا زه هم انګرېزي دولت ته کومه ژمنتيا نه لرم او ستاسې ځان غوښتونکې موخې او بدنيتي به ټولو ته ښکاره شي.» جنرال پالک د فتح جنگ د خبرو په اورېدو د شرم احساس وکړ؛ نو د متانت له وجې او چې د خلکو له شونډو پر انګرېزانو پورې تړلی بد نوم ليرې کړي، د ده مرستې ته تيار شو.^{۷۲}

دا څرګنده نه ده چې د فتح جنگ او انګرېزانو تر منځ پورتنۍ خبرې شوې او که نه، خو پالک په رښتيا د فتح جنگ ښه هر کلی وکړ او له پيل څخه يې داسې په ادب او درنښت چلند ورسره کولو لکه مېکناتن چې له شاه شجاع سره

درې کاله مخکې هغه وخت کولو چې نوموړی په همدغه دره کې د خپل تخت د بیا نیولو له پاره روان و، خو په شخصي توګه، فتح جنګ د پالک خوښ نه و او په اړه یې داسې لیکلي: «دغه ناخوښ شهزاده ... په ښایسته بڼه ډنګر او د ښایسته ونکې خېښتن دی، خو په ماغزو کې د استعداد څه نه لري او نه په اخلاقو کې د درناوي وړ دی. په دې هکله زه د شاه هغه گروهنې ته اشاره کوم کله چې په ۱۸۳۹ - ۱۸۴۰ مو کلونو کې یې په کندهار کې دنده درلوده.» نوموړي کله کله د چوڼۍ پر عسکرو جنسي تېری کولو. ^{۷۳} پالک دا هم لیکلي چې ده په لوی لاس له شاه څخه دغه حقیقت پټ کړ چې دوی به له کابل څخه وروسته له دې ووځي چې خپلو هغه محدودو موخو ته ورسېږي چې اېلنبوره ورته ټاکلې وې: د اکبرخان ماتول، د جنګي بندیانو او یرغملو ازادول، د دومره سپاهیانو موندل چې څومره یې شونتیا وي او افغان قبیلو ته د انګرېزانو په اند د دوی د خیانت په بدل کې د جزا ورکول. ^{۷۴}

یوه اونۍ وروسته د سپټمبر په اتمه، د پالک ځواکونه پر کابل باندې د یرغل له پاره وروستي مزل ته چمتو وو؛ نو له جګد لک څخه یې د تیزین غاښي د خولې په لور حرکت وکړ. د غونډیو له سر څخه پر دوی ډزې د ورځې له تېرېدو سره سمې ډېرېدې. که څه هم پالک په شاوخواو ټولو لورو کې څارونکې ډلې ځای پر ځای کړې وې، خو کله چې تیاره خوره شوه، د تور توپکو غیبي کولی د انګرېزي ځواکونو پر کمپ وږېدې. لمړی بریدمن گرین ووډ لیکلي: «عسکر بهر ته راوغوښتل او تیارسئ وسائل شول. دښمن په دوامداره توګه زموږ پر کمپ له هغه لورو څخه ډزې کولې چې زموږ په کنټرول کې نه وې او د دوی کولی لکه ګلۍ زموږ د څېمو په منځ کې وږېدلې. د غونډیو اړخونه زموږ د عسکرو د دان پورو او د دښمن د تور توپکو د ډزو له څرک څخه رڼا وو.» ^{۷۵} سبا سهار په سپېدو کې، د پالک د څارنې مخکښې ډلې خبر ورکړ چې د محمد شاه خان غلزي او امین الله خان لوګري په ملاتړ، اکبرخان په خرد کابل کې له خپلو جوړو کړو مورچلونو څخه له ۱۶۰۰ عسکرو سره په دغه لور خوځېدلی او اوس له دوی څخه لږ وړاندې د تیزین په لورو کې دی.

پالک خپل ځواکونه په درې ډلو ووېشل. هغه ډلې چې له برسکاتلیدیانو او په اوږدو جامو پټ له افغان تور توپکوالو څخه جوړې شوې وې، د غاښي په دواړو ارغارو یې پورته ختل پیل کړل او د غاښي په بېخ کې، د سېل تر قوماندې لاندې توپچي او د اسوالو مخکښه ډله په احتیاط وړاندې روان شول. گرین ووډ لیکلي: «موږ په ډله ییزه بڼه مخته روان وو، خو په هېڅ لوري کې مو د دښمن د شتون څه نښې نښانې ونه لیدې. کله چې څه ناڅه دوه میله تنګي ته ننوتلو، ناڅاپه د لوړو له دواړو خواوو څخه یوه اوږده لمبه خوره شوه او ګڼ شمېر کولیو زموږ د سرونو شاوخوا ته په شپېلي او بزازي تېرې شوې. غونډۍ د دښمن له لیکو ډکې وې او پر موږ یې ډېرې درنې ډزې پیل کړې.» ^{۷۶} په دغه ځای کې یو له هغه کسانو څخه چې نږدې مړ شوی و، ډاکټر برایدن و چې د لوا د ډاکټر په توګه یې خپله دنده بیا پیل کړې وه. «دی د بانس پر یو تیر چې ډولۍ پرې وړل کېده ناست و کله چې د دښمن یوه شپږ پونډه کولی ولګېده او بانس یې په پرځې بدل کړ، خو دی هېڅ ټپي نه شو.» ^{۷۷}

د تېر ځل برعکس چې برایدن له خپلو همکارانو سره چې سترګې یې واورې وې او په دغه غاښي کې نګوښېده، دا ځل د پالک عسکرو چمتووالی درلود. اېبټ د توپ ډزې پیل کړې او په عین وخت کې «سېر رابرت [سېل] دیارلسې لوا ته امر وکړ چې ښي لوري ته پر لوړو وڅېژي او پر دښمن یرغل وکړي او نهې او یوډېرشې لوا ته یې د کپن لوري پر لوړو د ختلو امر وکړ.» دا هغه څه وو چې گرین ووډ بیان کړي او نوموړی زیاتوي:

مور په بېره او سربدالۍ پورته ختلو. غونډۍ داسې ډېره لوړه او ستغه وه چې سرې په اسانۍ نه شوای ختلې، خو د دښمن ډزو زموږ ختل ګړندي کړل او په لنډ وخت کې دوی ته ورورسېدو. د دښمن ډزې بيخي ډېرې وې او زموږ په منځ کې کولۍ له هر لوري په شپېلي تېرېدې او هاخوا دېخوا لګېدې. دښمنان بېشمېره ډېر وو او داسې ښکارېدل چې دوی د خپل ژوند تر وروستۍ شېبې له غونډۍ څخه د دفاع هوډ درلود، خو کله چې زموږ سړي د غونډۍ سر ته ورسېدل او په خپلو توپکو کې يې برچې ورکړې او بيا يې په لوړه چيغه د هورا په ويلو پر دښمن ورمونده کړې... افغانانو د جګړې چيغې «يا الله يا الله» پيل کړې او په داسې حال کې چې مور يې په بېلابېلو ښايسته نومونو لکه سپيو، کافرانو او داسې نورو نومولو، زموږ په لور رانږدې کېدل او مور ته يې ډاډ راکولو چې هېڅ کله به کابل ته ونه رسېږو. د کيټان براد فوټ عسکرو دوی ته همدې ته ورته سپکې سپورې ويلې.^{۷۸}

کله چې افغانان د خپلو مورچلو پرېښودلو ته اړ ایستل شول، د سېل په قوماند، انګرېزي پوځيانو د مورې په اوږدو کې افغانان څوکه په څوکه په غونډيو کې ځغول. په عين وخت کې د غونډيو په بېخ کې اسوالو د اکبر خان پر توپونو يرغل وکړ. دا هغه توپونه وو چې نوموړي د الفنسټون له ځواکونو نيولي وو او اوس يې توپچيان هغه سپاهيان وو چې د خپل بخت ازمويلو له پاره اکبرخان ته ور اوښتي وو. کله چې اسوال ورنږدې شول، دغه بدبخته تېښتېدلي سپاهيان سمدلاسه «وژل شول».^{۷۹} جګړې ټوله ورځ دوام وکړ. افغانانو په ډېره زړورتيا خپل مقاومت ته دوام ورکولو او حتی يو انچ هم نه شاته کېدل. بالاخره انګرېزي پوځ پر دوی برلاسی شو او د برچو په زور له هرې پرله پسې څوکې څخه وشرل شول. ماسپښين ناوخته، انګرېزانو د ټولو غونډيو څوکې ونيولې او د اکبرخان سړيو ته بله چاره پاتې نه شوه پرته له دې چې شاته شي او په داسې حال کې وتېښتي چې دوی مخته او د دوی مشر او نور غلزي مشران په دوام داره توګه ورپسې روان وو. د دوی ماته دومره بشپړه وه چې سبا ته انګرېزان د خردکابل په لا ډېرو لورو او ستغو لارو کې داسې تېر شول چې حتی يو ډز ته هم اړ نه شول.

د سپټمبر د پنځلسمې په ماښام د پالک ستومانه پوځ بالاخره کابل ته ننوت، خو اوس د اکبرخان په ګډون کابو ټول وګړي له ښار څخه تېښتېدلي وو. په دغه شپه، انګرېزانو د اس د ځغاستې په هغه ډګر کې واړول چې درې کاله مخکې د مېکانتين په امر جوړ شوی و. په راتلونکې ورځ کې فتح جنګ په بالاحصار کې پر تخت کېښېنول شو، خو دا ځل د بالاحصار د بيرغ پر لکنه د انګرېزانو توغ ورپېد.

ناب او د کندهار پوځ يې دوه ورځې وروسته کابل ته ورسېدل او د سپټمبر په يوويشتم، انګرېزانو ته په کابل کې خبر ورسېد چې د جګړې ۱۲۰ يرغمل هم راروان دي.* پالک د خپل يو ځوان افسر، سېر رېچمانډ شېکسپير Sir Richmond Shakespeare په مشرۍ ۶۰۰ قزلباش اسوال د دوی د موندلو له پاره ولېږل. دغه افسر خبر نه و چې يرغملو په خپله ځان ازاد کړي؛ نو کله يې چې دوی وليدل چې د زندان د ساتونکو تر ساتنې لاندې د ده په لور ډاډمن روان دي، نوموړی هک پک شو. ورپسې د خوښۍ او خوشحالي چيغې پورته شوې «موږ وژغورل شوو» خو يوازې يو کس ناراضه ښکارېدلو. د دغه کس په اړه مېرمن سېل داسې ليکلي: «جنرال شلټن د يو لوړپوړي افسر په توګه دا نه هېرول چې بايد درناوی ورته وشي. کله چې سېر رېچمانډ پر ده باندې تر ټولو لمړی غږ ونه کړ او د ده د رارسېدنې راپور يې په مناسبه بڼه تېر نه کړ، سخت د سپکاوي احساس يې وکړ».^{۸۰} مکټزي له ډېرې تې مغشوش او دومره ډېر ناروغه

* قزلباش د يرغملو د ازادولو په خبرو اترو کې انګرېزانو ته ډېر کتور وو او د يرغملو د ازادۍ له پاره يې د رشوت د اړينو پيسو په برابرولو کې مرسته وکړه.

و چې له ځمکې اوچتېدې نه شوی او کله چې ورته وویل شول چې وژغورل شول یوازې «اه» یې وکړل: «او کله یې چې سېر رېچمانډ او صالح محمد ولیدل چې یو بل ته خپلې لونکې ورکوي، یوازې یوه لټه پوښتنه یې په سر کې وگرځېده چې داسې یو ښاغلي لکه رېچمانډ ته په کتو سره چې د یو داسې کرغېرن کس لکه صالح محمد سره راکړه ورکړه کوي؛ نو د شېکسپیر به هم له داسې چټلیو سره سروکار و او کنه.»^{۸۱}

یوه ورځ مخکې له دې چې یرغمل کابل ته ورسېږي، جنرال سېل د شمال په لور د دوی مخې ته د سترې مشي له پاره ورغی. مېرمن سېل چې کابو یو کال خپل مېړه نه و لیدلی، د بیا لېدو په هکله یې داسې لیکلي: «دا موږ ته ناشونې ده چې د ده د راتګ په هکله خپل احساسات په سمه توګه بیان کړو. ما او لور ته مې د خوښۍ راتګ دومره ډېر خنډنی شوی و چې د ده لیدل په نابېره توګه راته دردمن شول او ستوني مو داسې ډک شول چې په ژړا یې راحت نه موندلو.»^{۸۲} مکزي چې تر اوسه تېره لړله په تیندک جنرال ته ورغی او ورته وېي ویل: «تاسې ته مبارکي وایم جنرال!» دغه زړور بوډا ده ته مخ واړولو او د ځواب هڅه یې وکړه، خو احساساتو یې پرې غلبه وکړه. د مخ ونګه یې پرله پسې تروشه او تروه کېده، بیا یې اس ته چوکه ورکړه او په چارګام له دې ځایه چټک لاړ.»^{۸۳}

کله چې د جګړې یرغمل کابل ته ورسېدل، دوی ته د توپ پر یوویشتو ډزو هرکلی وویل شو او کمپ ته د ننوتلو په حال کې په کتار کې ولاړ پلي عسکرو دوی ټولو ته د خوښۍ نارې وهلې. اېنسېن ګریټون سټیپلټن Ensign Greville Stapylton ویلي: «دوی یوه خارق العاده بڼه خپله کړې وه. ټولو اوږدې ږیرې او بېرته پریښي وو او افغاني جامې یې پر تن وې. خلکو په سختۍ خپل ملګري په کې پیژندل.»^{۸۴}

کساتي پوځ په کابل کې یوازې دوه اونۍ پاتې شو. عسکرو لمړی څو ورځې د کابل له باغونو څخه د تازه انګورو او منو خوړلو په مشغولا او د ښار په لیدلو تېرې کړې او ډېری هغه ځایونو ته لاړل چې تېر کال ظلمونه او وژنې په کې شوې وې. هغه چا چې کابل د اشغال په وخت کې لیدلی و، اوس یې په لیدو حیران شول. انځورګر جېمز رټري لیکلي: «زما په نه شتون کې ډېر ناوړه بدلونونه راغلي وو. بشپړ وېجاړ کورونه او تور دېوالونه مې تر سترګو شول. هېڅوک نه ښکاره کېدل. خلکو ښار پرېښی و، هستوګنځي یې تش او تیاره وو. موږ په واټونو کې پر اس سپاره روان وو خو هېڅوک مو ونه لیدل او پرته د یو بې ځېښتنه سږي له انګولا څخه، چې ښايي انګریزي وینې یې ځکې وې، بل هېڅ غېر مو تر غوږ نه شو. زموږ د نیولي غېر او «اسونو د کوښو انعکاس» د تړلي بازار په اوږدو کوڅو کې خوږېدل.»^{۸۵} په ۱۸۳۹ کال کې نوبل چېمبرلین د وروستي ځل له پاره د برنز کور ته د کرېسمس په مهلمستیا کې د ګډون له پاره تللی و. په دغه مهلمستیا کې برنز د بر سکاټلنډ جامې اغوستې وې او په خپله سکاټلنډي لمن کې یې د مېز پر سر سکاټلنډي نڅا وکړه. اوس یې د اور لمبو کور له خاورو سره یو کړی و او سوځېدلي او تور بنسټونه یې خلکو د خزانې د موندلو له پاره کیندلي وو. چېمبرلین په خپل ژورنال کې لیکلي: «د سېر الکساندر کور چې ما ډېرې د خوښۍ شېبې په کې تېرې کړې وې

په کنډواله بدل شوی و او اډه چې ډېرې پیسې مو پرې لګولې وې، ټوله ویجاړه پرته وه. هلته نه یو کور، نه یو بارک او نه کومه ونه پاتې وه.^{۸۶}

هیو جانس لا ډېر هک پک و او وروسته له دې چې کابل ته بیا لاړ، په خپل ژورنال کې یې سمدلاسه داسې ولیکل: «کله چې د خپل پخواني کور د کوڅې په گوټ کې تېرېدم، و مې نه شو کړی چې پرته له لیدو یې بېرته لاړ شم. که څه هم زه په دې تمه وم چې د ټول کور بامونه به نږدې وي، خو داسې یوې بشپړې وړانۍ ته تیار نه وم. نه زما د کور او نه زما د کور څنګ ته د سېر الکساندر برنز د کور یوه خښته پر بله اېښې پاتې وه. پرته د خڅلو او خاورو له کوتې څخه چې زموږ د کم بخته خلکو مړي یې لاندې پراته وو، بل څه نه لیدل کېدل. د سېر الکساندر د حویلي په انګر کې هغه ځای هم راوښودل شو چې دی په کې ښخ و. روح یې دې ارامه وي!»^{۸۷}

خو د ګډوډو او ماتو سپاهیانو لیدنه ډېره زړه دردوونکې وه. دوی د کابل په واټونو کې په سوال او دروېزه له ساره ژمي ژوندي وتلي وو. هغه افسران چې ډېر راستمن وو د خپلو غونډونو د سپاهیانو په راټولولو کې یې هڅې پیل کړې: په دې هڅه کې لمړی بریدمن جان هاتن، هغه څوک چې له پاتېنګر سره یوځای له چاریکاره تښتېدلی و، تر ټولو بریالی و. دی چې د کابل په پټیو، کوڅو او د مریو په مارکېټ کې د دوی په لټون کې و، لږترلږه ۱۶۵ کورخه یې پیدا کړل او په دوی کې یې ډېری حتی له مریټوبه ازاد کړل.

په دې بهیر کې دا جوته شوه چې په ټوله کې شاوخوا ۲۰۰۰ سپاهیان او د کمپ ملکيان ژوندي پاتې وو. دوی ټول راغونډ کړل شول او دوه افسران ورته وګمارل شول چې د دوی د درملنې چارې مخته یوسي. په دې بهیر کې د ځینو د بدن غړي هم پرې کړل شول.^{۸۸}

د هغه زرګونو انګرېزانو او هندوستانیانو د ځښولو له پاره هم ډلې وګمارل شوې چې تر اوسه یې مړي په ښار کې هر ځای پراته وو. لکه څنګه چې موهن لال ویلي: «دوی موږ ته چیغې وهي چې غچ یې واخلو.»^{۸۹} دومره وخت نه و تېر چې عسکرو پر پالک زور واچولو چې د کابل خلکو ته په جزا ورکولو خپل ځواک څرګند کړي. پالک هم همدا غوښتل او دومره ډومارنې ته یې اړتیا نه لرله.

اکبرخان له ماتې وروسته د شمال په لور خلم ته تښتېدلی و او هلته د انګرېزانو لاس نه شوی ور رسېدی، خو امین الله خان لوګري او قومیانو یې د پروان له غازیانو سره یو ځای پرېکړه کړی وه چې له کابل څخه یوازې پنځه ډېرش میله د شمال خواته د مېلو او چکر په سیمه، استالف کې خپله دفاع مضبوطه کړي.

په افغانستان کې استالف یو له هغه ځایونو څخه و چې په بنایست کې یې تل نوم درلود - په شپاړسمه پېړۍ کې امپراتور بابر په دغه ځای مین شو او په خپل دوېني هستوګنځي او د کلابو په بڼ کې به یې د واین مېلمستیاوې جوړولې. درې سوه کاله وروسته، برنز به همدغه ځای ته راتلو او د کابل له دیپلوماتیکې پېچلتیاوو څخه به یې دلته

دغه کوله. د بدر او غوز ونو سربېره، دغه سیمې «تر ټولو ډېر حاصلخیز د انگورو او نورو مېوو باغونه» لرل. له غره څخه د بهانده اوبو ویالې یې له کبانو ډکې وې. پالک د غج اخیستلو له پاره همدغه ځای ته پام واړولو. کله چې د نوموړي پوځ له کابل څخه د شمالي په هوارو کې د انگور باغونو په منځ کې تېرېده، لکه له دوی څخه مخکې چې ډېرو یون کوونکو پر دغه ځای زړه بایللی و، د عسکرو زړه هم په غوندۍ کې د ښارگوټي شاوخوا ته د رڼو اوبو ویالو او شنو پټیو یووړلو، خو سره له دې یې دغه ځای وران وچاړ کړ. ښارگوټي یې کلابند کړ، بیا یې برید ورباندې وکړ او ورپسې یې په سیستماتیکه توګه لوب او تالا کړ. کله چې پوځیانو پنځه سوه مریټوب ته اړ ایستل شوي سپاهیان وموندل چې په برن وضعیت کې په ځنځیرونو تړلي په تلخونو کې ساتل کېدل، دوی په ډلو ډلو ټپي افغانان راغونډ کړل او بیا یې «د خپلو قربانیانو د کتان جامو ته اور واچاوه» او ژوندي یې وسوځول. بیا یې د استالف ښځې په خپل منځ کې د کمسايي د دانې په اچولو ووېشلې.^{۹۰}

د نوبل چمبرلین اسوال د شاتنې ساتونکې ډلې یوه برخه وو. کله چې نوموړی هلته ورسېد، خپل د سترګو لیدلی حال یې داسې بیان کړې:

د دغه صحنې لیدنه له بیان څخه وتلې خبره ده... کېږدی، بکسونه او هر شی په لارو کې او د هغه کم بختو مړیو څنګ ته پراته وو چې له دې ځای څخه یې په تګ کې خنډ کړی و او یا یې په زړورتیا تېښتې ته مخه نه وه کړې او نه یې غوښتل چې ښځینه او ماشومان یې مخکې له دې چې دوی یې په دفاع کې ځانونه قربان کړي، زموږ لاس ته ولوېږي. لکه څنګه چې پوهېږئ، له څوارلس کلنو څخه پورته خلکو باندې درېغ ونه شو... څو کسه زما پر وړاندې ووژل شول، کله کله به ځینې یوازې ټپیان وو او په دویمه کولۍ به ووژل شول... ځینې پوځیانو (په بڼه کې نه، خو په زړه کې بې رحمه خونکارانو) غوښتل چې له ښځو غج واخلي... له دغه برید څخه مخکې، د کابل په لور زموږ د پرمختګ له خبرېدو سره سم، د کابل د مالونو لویه برخه او د غټو مشرانو ښځینه مخکې له مخکې استالف ته لېږدول شوي وو ځکه چې افغانانو دغه ځای نه ماتېدونکي گڼلو... د تاراک صحنې هیبتناکه وې. هر کور له انګرېزي او بومي عسکرو ډک و او په حویلیو کې د ننه یې هر څه په بشپړ ډول له خاورو سره برابر کړي وو. سامان، اسباب، کالي او په کورونو کې چې هر څه وو ټول لارو کوڅو ته غورځول شوي وو... ځینو وسلې واخیستې، ځینو گانې او ځینو کتابونه... کله چې عسکرو خپل زړه تش کړ، د کمپ ملکيانو ته وار ورسېد او دوی د ورانوي او وچاړونې کار بشپړ کړ... عسکرو ته دغه ټوله ورځ دنده ورکړل شوې وه چې ښار وسوځوي او عسکرو او د کمپ ملکيانو هر هغه څه اخیستل چې د لرلو ارزښت یې درلود.

پر نوبل چمبرلین باندې د استالف د بېګناه ښځو او ماشومانو ډېر سخت اغېز وکړ:

کله مو چې ښار نیولو، ما یو تنډ مخی کوچنی ماشوم په لاره کې ناست ولید چې داسې یې ژړل لکه زړه یې چې پرک چوي. دغه خوراکي یوازې پرېښودل شوی و او یا د ډېرې بیړۍ له کبله له مور او پلار څخه یې پاتې شوی و... په یو بل ځای کې مې د یوې بودۍ ښځې په لیدو چې مړه پرته وه سخت ټکان وخوړلو. د دې له څنګ سره یو د درېبو-څلورو میاشتو ژوندی ماشوم هم پروت و، خو دواړه ورنه یې په گولینو سوري او څیرې وو. دی کمپ ته ولېږدول شو، خو ځورېدنې ته یې مرګ ډېر ژر د پای ټکی کېښود. لږ وړاندې یوه بله ښځه له خپل ټپ څخه نالېده او ټوله شپه یې پرته له سرپناه څخه هملته تېره کړې وه؛ یو ماشوم یې کلک په غېږ کې نیولی و او داسې پرېښېدل چې د خپلو دردونو په زیاتېدو یې په ماشوم باندې عاطفه ډېرېده... په لاره کې د زړو او ورو، بدايو او بېوزلو مړي پراته وو... کله چې زه خپه او زړه توری بېرته کمپ ته تلم، یوه ډنګره بودۍ مې ولېده چې له خپل پټنځای څخه په دې خیال راپورته شوې وه چې موږ د وخته بېرته تللي یو. نوموړې په سختۍ د یوې وړې ویالې په لور روانه وه چې خپله تنده ماته کړې... ما یې کوزه ورته ډکه کړه، خو په بدل کې یې یوازې دغه راته وویل: «په پرنګیانو د لعنت وي!» زه په داسې حال کې بېرته کمپ ته لارم چې له خپل

خان، نړۍ او اکاړ مسلک څخه مې کرکه پيدا کړه. په حقيقت کې موږ له جواز لرونکو وژونکو څخه پرته بل هېڅ څه نه يو.^{۹۱}

کساتې پوځ په استالف کې له غرونو ښکته شو او د ولايت مرکز، چاريکار بې لوب او وسوځولو. دا هغه ځای و چې يو کال مخکې پاتېنګر او هاتن له خپلو کورڅه پوځيانو سره کلابند پاتې وو. په تاريخ سلطاني کې سلطان محمد دراني داسې ليکلي: «کساتي پوځ ټولې ولسوالۍ ته اور ورته کړ.» او بيا د لوب له مال سره «بېرته کابل ته روان شو.»^{۹۲}

کله چې بېرته کابل ته ورسېدل، دوی پوه شول چې په کابل کې د دوی پاتې همکاران هم کرار نه وو ناست: د برادفوت عسکرو د لوی سړي او څلور پوريزه يا چار چته بازار په طاق کې چاودېدونکي توکي اېښي وو. دغه بازار د شاه جهان په واکمنۍ کې جوړ شوی و او نه يوازې يې د مغلو د اعلى مهندسۍ د عجايبو په توګه نوم درلود بلکې په ټوله منځنۍ اسيا کې يوه تر ټوله ښه ودانۍ هم وه. ځينې خلکو ويلي چې دغه ښکلې ودانۍ چې په زړه پورې کاشي کاري شوې وه او د لرکي ګومبزي چتونه يې نقاشي شوي وو، په افغانستان کې يوازېنې تر ټولو ښايسته ودانۍ وه، خو پالک يې د وړانولو هوډ کړی و ځکه چې په همدغه ځای کې د مېکناټن مړۍ په چنگک کې د سپکاوي له پاره ځړول شوی و. ميرزا عطا د دې ودانۍ وړانول د انګرېزانو د کمزورتيا او دوه مخۍ يوه بله ښه ګڼلې: «کله چې انګرېزان کابل ته ننوتل، د شانداره څلورپوريزه بازار په ګډون يې د ښار لويې ودانۍ په توپونو وړانې کړې. هغه متل دی چې وايي: «په اوبښ يې زور نه رسېده، په خره باندې بار کجاوې ته يې لرکي ونيول!»^{۹۳} دغه وړانونې د جګړې يو له هغه تناقضاتو څخه وې چې انګرېزانو په لمړي سر کې برنز د خپلو ګټو او سوداګرۍ د پراختيا له پاره اباسين ته لېږلي و، خو اوس له دغه ناورين څخه ډک داستان وروستی پېښه په دې سيمه کې د سوداګرۍ د اصلي مرکز کساتي وړانونه وه؛^{۹۴} نو په اباسين کې د بېرې چلولو له بريده وتلې ستايل شوې طرحه هېڅ شوه او اوس مخکې له دې چې انګرېزان د سوتلېج بلې غاړې ته بېرته لاړ شي، په منځنۍ اسيا کې يې تر ټولو لوی مارکېټ له خاورو سره برابر کړ.

لکه په استالف کې، د لوی بازار وړانونې په کابل کې لوتماريو، وژنو او جنسي تېريو ته لاره هواره کړه. چمبرلېن وروسته له دې چې په اووم د اکتوبر بېرته کابل ته لاړ، داسې ليکلي: «د کندهار او جلال اباد د ادو پوځيان او ملکيان په ښار کې په تالا بوخت وو. هر ځای، دلته او هلته، د لويي تورو لوخړو د مشرانو د کورونو د سوځېدنې څرګندونې کولې... همدارنګه، د ښار يوه برخه هم په لمبو کې وه.»^{۹۵} دغه لمبې هسې تصادفي نه وې. په دې هکله لمړی بریدمن ګرين ووډ ليکلي: «کله مو چې په کابل کې شاوخوا دوه اونۍ تېرې کړې، يو ماښام [موږ ته] امر وشو چې سبا ښار ته د تګ له پاره چمتو اوسو. د تګ موخه راته ونه ويل شوه، خو موږ ښه پوهېدو چې هلته به څه کوو او په دې اړه زموږ اټکل سم وخت. سبا ته مو ټول اصلي چوکونه او بازارونه والوزول او په ښار کې مو ډېرو ځايونو ته اور واچولو. کورونه مو هم په ډېر لږ وخت کې وړان کړل او کالي، د سان جامي، پوستينچي، برستنې او د اغوستلو هر څه مو بهر راويستل او له منځه مو يوړل... زموږ ځينې سړيو يو شمېر د سيسۍ او نورو غوښو سرتړلي انګرېزي کوټي پيدا کړل او ځانونه يې ښه پرې ماړه کړل...»

دغه ويجاړونې د تيارې تر خورېدو او د پوځيانو تر ستومانۍ پورې دوام وکړ:

له اور او لويي څخه زموږ ډېر پوځيان داسې ښکارېدل لکه مک پاكي. په راتلونکو ورځو کې نورې ډلې ښار ته ولېږل شوې چې په پای کې پرته له بالاخصار او د قزلباشو له مېنې څخه ټول کابل په بشپړ ډول وړان او سوځول شوي و... ټول کورونه له وچو لړکيو جوړ شوي وو؛ نو کله به يې چې اور واخيست، بيا يې ژغورنه ناشونې وه. اور لګونو تر هغه وخته چې موږ په څېرمه سيمه کې وو دوام درلود... يو لوی جومات چې افغانانو د الفنسټون پر پوځ باندې د بريا په وياړ جوړ کړی و، والوزول او ويجاړ کړل شو.^{۹۶}

خو د گرین ووډ دغه د خوښۍ څرګندونې د هغه څه په اړه وضاحت نه ورکوي چې د خپلو فرضي دښمنانو د تشو هتیبو او کورونو د نړولو سربېره، انګرېزي لوتمار پوځ داسې کړنې ترسره کړې چې هغوی ته په اوسني وخت کې د خپلو قزلباشو او هندو متحدینو پر ضد د جنګي جرمونو نوم ورکول کېږي. بې اړنګه، د کابل هندي سوداګرو سوله مننه ټولنه په پېړیو د راز راز افغان واکمنانو له لوري د پیسو د ترلاسه کولو په موخه خپل سري نیونې او شکنجې ګاللې وې، خو بیا هم تر اوسه په کابل کې پاتې وو او اوس یوازې په اته څلوېښتو ساعتو کې انګرېزي لوتوماری دوی پوښه کړل. لکه څنګه چې په دې هکله یوې رسمي پلټنې اعتراف کړی: «له بده مرغه په کابل کې له ډیر تشدد څخه کاراخیستنه رښتیا ده.» اګستس اېبټ وروسته اېلېنېوره ته داسې اقرار وکړ:

مخکې له دې چې موږ ور ورسېږو، ټولو افغانانو ښار پرېښی و او یوازې هندوان او پارسیان هلته پاتې وو. هندوانو چې زموږ د کابل پوځ له تباهی څخه وروسته یې لوی خطر پر ځان منلی و او زموږ په سلګونو کم بخته عسکرو ته یې ډوډۍ او پناه ورکړې وه، په طبیعي توګه تمه درلوده چې موږ به یې ساتنه وکړو؛ نو دوی په خپله مېنه کې په بشپړه توګه له خپلو کورنیو او شتمنیو سره پاتې شوي وو. پارسیانو [قزلباشو] زموږ د یرغل افسرانو او عسکرو په موندلو کې راسره مرسته کړې وه؛ نو دوی ته هم د دوستانو په سترګه کتل کېدل، خو د هندوانو د سیمې په پرتله، چنډول چې قزلباش په کې اوسېدل دومره کمزورې مېنه نه وه چې له امر څخه د یوې سرغړونکې ډلې تر خطر لاندې وي. لږ لنډ وخت وروسته، د ۱۸۴۲ کال د اکتوبر په نهمه، یوه ډله انجنیران ووتل چې د ښار مارکېټ وران کړي. په پوځي کمپ کې داسې یوه عمومي انګېرنه رامنځته شوې وه چې کابل به چور ته پرېښودل شي؛ نو سپاهیان، ډېر اروپایي عسکر او په زرګونو د کمپ ملکيان د ښار په لور وخوځېدل او ښار ته چې نیمګړي دېوالونه ترې چاپېر وو، پرته له کومې ستونزې ننوتل. هغه عسکر چې د انجنیرانو د ساتنې له پاره لېږل شوي وو، د ښار په یوه یا دوو دروازو او همدار راز مارکېټ ته نږدې په یو ځای کې غونډ شوي وو؛ نو دوی له هغه تاوتریخوالي څخه هېڅ خبر نه وو چې د هندوانو په مېنه کې ترسره کېده. هلته، د کورونو دروازې ماتې کړل شوې، په ښځو جنسي تېري وشول، شتمنۍ په زور لوټ او مالکان یې لکه سپي په ډزو وویشتل شول...^{۹۷}

هنري لارېنس، هغه سړی چې په ۱۸۳۷ کال کې یې د افغانستان پولې ته څېرمه د وېټکېوېچ په لیدو سره د جګړې لمرنیو ګامونو ته لاره هواره کړې وه او تر دغه وخته یې د انګرېزي واکمنۍ پر مېړانۍ باور درلود، د کابل د اشغال په وروستیو ورځو کې د انګرېزي ځواک داسې سپکې ځان ښودنې یې سخته کرکه وپاروله. نوموړي په خپل ژورنال کې داسې لیکلي:

کڼ شمېر خلک بېرته کابل ته راغلل ځکه چې زموږ د ساتنې په ژمنو یې تکیه کړې وه. ډېرو یې خپلې حقې بېرته پرانیستې، خو اوس دغه خلک له خاورو سره برابر کړل شول. مال یې تالا شو او د دوی مخته یې کورونه وسوځول شول. هندوانو، چې شمېر یې څه نا څه ۵۰۰ کورنیو ته رسېدلو، هر څه له لاسه ورکړل او دې ته اړ شول چې په زاریو زموږ د پوځ تر شاه هند ته ستانه شي. چنډول هم نږدې د همدغسې برخلیک سره مخ شوی و. که چېرې غلام خاني [د قزلباشو د مېنې خاص ساتونکي] وسلې ته لاس نه وی اچولی او د خپل ژوند تر پایه یې له خپلې شتمنۍ څخه د دفاع هوډ نه درلودی، نو زموږ لوتماران به د دوی په لور هم ورغلي وی.^{۹۸}

نات هم په همدې کچه ناهیلی شوی و. ده په نهم د اکتوبر لیکلي: «پرته له دې چې د افغانانو او د ټولې نړۍ د خندا وړ شوو، زه بیخي نه پوهېږم چې موږ د څه له پاره دلته پاتې یوو.»^{۹۹}

د اکتوبر په لسم سهار، انګرېزانو د ژمي لمړنۍ واوره ولېده چې د کابل غونډۍ يې ګردجنې کړې وې. اوس يې چې کابو ټول ښار سوځولی و، پالک په همدغه سهار امر وکړ چې دوې ورځې وروسته به له افغانستان څخه وځي خو د داسې واورې له توپان سره مخ نه شي لکه کوم چې د الفنسټون د پوځ په تباهي کې يې مرسته کړې وه.

انګرېزانو له افغانستان څخه خپله وتنه پټه ساتلې وه او د کابل ډېر اشرافيان چې له انګرېزانو سره يو ځای شوي وو، داسې گڼلې وه چې اشغال به د پخوا په څېر دوام ولري. موهن لال چې ډېر کله يې د انګرېزانو او افغان اشرافيانو په منځ کې اړيکې ټينګولې سخت خوا بدی شو او دا يې په نېغه له دې افغانانو سره خيانت وبللو. نوموړي وروسته ليکلي: «زموږ د تګ په وخت کې مې دوی ته نه شوی کتلی. دوی ټول په ژړا راغلل او وې ويل: «موږ خپل ملګري وغولول او جزا مو ورکړه او دې ته مو اړ ايستل چې د خپلو وطنوالو پر ضد ودرېږي او اوس يې د زمريانو خولې ته يوازې پرېږدو.»» د موهن لال په کېدون ټول پوهېدل چې د انګرېزانو له تګ وروسته به اکبر خان کابو په يقيني توګه سمدلاسه بېرته کابل ته راشي او «ټولو هغه خلکو ته به جزا ورکړي چې زموږ پلوي يې کړې وه، بنديان به يې کړي او په زور به پيسې ورڅخه واخلي.»^{۱۰۰} شاه فتح جنګ هم په همدې اند و. د پالک له اعلان څخه يوه ورځ تېره شوې نه وه چې نوموړي خپل تخت پرېښود او اعلان يې وکړ چې له خپل رانده تره، شاه زمان سره هند ته ځي. د ده کشر ورور او پر شجاع باندې تر ټولو ګران زوی، شاپور په خپله دې ته حاضر شو چې د شاه فتح ځای ونيسي، خو ډېرو کمو خلکو دا باور درلود چې د ده واکمني به له څو اونیو څخه ډېر پايښت ولري.

په يوه هڅه کې پالک غوښتل چې د شاپور واکمني ته د پايښت يو فرصت برابر کړي؛ نو د اکتوبر په يوولسم يې د کابل پاتې اشرافيان په زور وهڅول چې بالاخصار ته لار شي او شاپور ته د وفادارۍ سوگند وکړي. هلته، يو د وفادارۍ د ژمنې سند په بېره جوړ کړل شو او دوی ټولو خپل مېړونه پرې ولګول. بيا دوی جلا جلا په قران لاس کېښود چې د خپلې ژمنې پخلى وکړي: «په دغه خوشحاله شېبه کې چې سلطان (شاپور) چې د سلطان زوی دی زموږ حاکم شوی او موږ سوگند يادوو او خدای او پيغمبر ته يې او ټولو پيغمبرانو ته... د دې پخلى کوو چې موږ به له دغه دروند او نوميالي حاکم څخه پرته بل حاکم غوره نه کړو. موږ به له ده څخه خپل چوپړ ونه سپموو او دا پر خپل ځان، هېواد، عسکرو او وګړو فرض ګڼو چې امرونه يې سرته ورسوو.»^{۱۰۱} خو د راتول کړل شويو اشرافيانو له غوښتنو سره سره، پالک دوی ته د وسلو او مهماتو ورکړه ونه منله؛ نو په دې توګه يې دوی ته دا ناشونې کره چې خپلې ژمنې او سوگند وساتي.^{۱۰۲} د پوځ بېړنۍ وتې نه يوازې انګرېز پلوه اشرافيان د مرګ له خطر سره مخ کړل بلکې خپل ډېر سپاهيان يې هم په اسارت کې پرېښودل. خوابدي مکزي په دې هکله ليکلي: «موږ بايد د خپلو عسکرو د موندلو له پاره ډېره موده پاتې شوي وای. په سلګونو دغه سپاهيان په مريټوب کې بند پاتې شول.»^{۱۰۳}

کلونه وروسته، مکزي يو داسې سپاهي وليد چې مريټوب ته اړ ايستل شوی و او بيا په تېښته بريالی او هند ته بېرته راغلی و. لکه څنګه يې چې همداسې ګمان کولو، دغه سپاهي ورته وويل چې «په هغه وخت کې غرونه له اسيرانو ډک وو. [وروسته] ډېر اسيران د مرييو په څېر بلخ ته ولېږدول شول. په دوی کې انګرېزان هم وو. که چېرې زموږ عسکرو ته د څو نورو ورځو د پاتې کېدو اجازه ورکړل شوې وای؛ نو دغه اسيران به يې ازاد کړي وای.»^{۱۰۴}

د ۱۸۴۲ کال د اکتوبر په دوولسمه له لمړختو سره سم، انګرېزانو له بالاخصار څخه انګرېزي توغ ښکته کړ. ريو. ای. ان الن د دغه شېبې په اړه داسې ليکلي: «خپلو پخوانيو شرمېدنو او اوسني ځاځ ته مو شا واړوله - دا يوه د خپګان او

بې عزتۍ صحنه وه.»^{۱۰۵} نوبل چمبرلین د دوی تر شا د خپلو سترگو لیدلې حال داسې بیان کړی: «ټول اسمان د اور له لمبو څخه سور رنګ درلود.» پرته له یو څو مېنو څخه چې تر اوسه شته وې، د کابل ټول ښار یا د بنونو ښار چې د برنز په اند په سیمه کې تر ټولو ښکلی و، اوس په خوځندو ویجاړو بدلېدلو. منشي عبدالکریم لیکلي: «ورانوې او غچ اخیستنې د کورنیو او هستوګنځایونو بېخ وایسته. ډېر لږ معزز ښاریان بې زیانه پاتې شول. بازار ویجاړ کړل شو، تش ځایونه په مړیو ډک کړل شول او چټلۍ او تورېم هوا ککړه کړې وه. داسې ځایونه چې یو وخت ښایسته باغونه وو اوس کرکس او کونک په کې ګرځېدل. خلک داسې ناچاره شول چې اوس د دروېزګرو په څېر له سختې بې وزلۍ سره لاس او کرېوان وو.»^{۱۰۶}

که ډېر عسکر دې ته خوشحاله وو چې بېرته د هند په لور خپلو اډو ته ستانه دي، خو له کابل څخه دغه د تګ لړۍ یوه له خپګان څخه ډکه ننداره وه ځکه چې ډېرې بېلابېلې ډلې چې د اګلنډ د ناکامې او خطرناکې تجربې ښکار شوې وې، په انګرېزانو پسې په غناسکي* وې: هغو اشرافیانو چې د انګرېزانو پلوي یې کړې وه، په تېره بیا انګرېز پلوه قزلباشانو اوس بله چاره نه لرله پرته له دې چې په خپلو بېرته تلونکو متحدینو پسې لاړ شي. پر دوی سربېره، د هغه ګود او ماتو سپاهیانو اوږدې لیکې هم ورپسې وې چې د الفنسټون افسرانو د شاتګ په وخت کې یوازې پرېښي وو او اوس چې د ډېرو یې د بدن غړي ترې غوڅ شوي وو په ډولیانو او د اوبسانو په کجاوو کې په منجهډو لېږدول کېدل. هغه پنځه سوه بې وزله هندو کورنۍ هم په دوی پسې روانې وې چې لوټ شوې وې، کورونه یې وړان کړل شوي وو او جنسي تېري ورباندې شوي وو. د کنار په شا کې، د سدوزي کورنۍ پاتې ژوندي غړي او د شاه شجاع، شاه زمان او فتح جنګ حرم و چې د پاچاهۍ د بېرته ترلاسه کولو هیلې یې بې کفایته او ناګران اشغال شنډې کړې وې او اوس بیا په یو پردي هېواد کې د ناڅرګنده راتلونکې سره مخ کېدل. لکه څنګه چې محمد حسین هراتي د پایلې په څېر د خپل کتاب، واقعیت شاه شجاع، په پای کې لیکلي: «نو په دې توګه انګرېزانو د سدوزیو شاهي کورنۍ تباهي بشپړه کړه!»^{۱۰۷}

کله چې پالک خپل ستومانه پوځ د خردکابل له کروونکې او غمجنې* لارې چې اسکلبټونه هاخوا دېخوا په کې پراته وو، بېرته روان کړی و او د الفنسټون د پوځ له پاتې شونو څخه تېرېدلو - «داسې توکو لکه جراې، لاس ماغو، رمنځې، مات چيني لوبني او د توپونو اراې چې د مړو عسکرو په ککړیو لګېدلي وې، موږ ته د خپلو عسکرو سپکاوی راپادولو» - په همدغه وخت کې خبر راغی چې ابلېنېوره له هغه کورنۍ سره د یو وروستي خیانت مشري وکړه د کومې په نوم چې انګرېزي دولت پر افغانستان یرغل کړی و.^{۱۰۸} دوه اونۍ مخکې، د اکتوبر په لمړۍ نېټه، له شېملې څخه لوی والي یوه اعلامیه خپره کړه چې له سدوزیو سره یې د انګرېزي دولت د اړیکو د شلولو خبرتیا په کې ورکړې وه. نوموړي دغه پرېکړه په بشپړو ناسمو دلپونو کړې وه او هغه دا چې شاه شجاع داسې کړنې ترسره کړې چې له کبله یې «خپله وفاداري هغه دولت ته تر پوښتنې لاندې راوسته چې دی یې واک ته رسولی و». دا په ښکاره دروغ خبره وه: له خپلو ټولو ناکامیو سره سره، شاه شجاع انګرېزانو ته کلک وفادار پاتې و او حتی هغه وخت هم چې انګرېزانو په یوه اړخیزه توګه

* غناسکي: په رېرو او کړاو تګ

* دلته لیکوال د ډولاروسه Dolorosa کلیمه کارولې چې د غم یا درد او عذاب لارې ته وايي او د عیسویانو په باور په بیت المقدس کې هغه لاره ده په کومه چې عیسی ع پر صلیب باندې مېخ کولو ته بوتل شو. (ژباړن)

د ده سره کړی تړون مات کړ او دی یې د ۱۸۴۱ کال د ډسمبر په میاشت کې خپل برخلیک ته یوازې پرېښود. اېلېنبره په اعلامیه کې خپلو څرګندونو ته داسې دوام ورکړی: «لوی والي به افغانان پرېږدي چې په اوسنۍ انارشۍ کې چې د دوی د خپلو جرمونو له کبله رامنځ ته شوې، یو حکومت جوړ کړي.» د دغه اعلامیې په پای کې داسې څه لیکل شوي وو چې د اوولین Orwellian* له نظریې سره یې ښه سمون درلود: «د یو ملت له خوښې پرته پر دوی د یوه حاکم تېل به د برتانې د حکومت له پالیسیو سره په ټکر کې وي. لوی والي به په خوښۍ هر هغه حکومت په رسمیت وپېژني چې د خلکو په خوښه جوړ شوی وي او د خپل ګاونډ هېوادونو سره ښې اړیکې وپالي.»^{۱۰۹}

په حقیقت کې اېلېنبره په دې باور و چې یوازې یو سړی کولی شي په افغانستان کې بېرته نظم راوړي. د پورتنۍ اعلامیې له خپرولو سره سم، امیر دوست محمد خان په چوپټیا له څارنې څخه په مسوري کې ازاد کړل شو. میرزا عطا لیکلي: امیر مخکې له دې چې فېروز پور ته لاړ شي، ټولو ته یې یوه د خوشحالی مېلمستیا ونيوله. هلته یې له لوی والي سره وکتل او وروسته، د فېروز پور په لور په رسمي توګه ۵۰۰ اسوالو او پلو عسکرو بدرګه کړ. د بار د لېږد له پاره د غوايو بکۍ، پیلان او اوبښان هم ورکړل شول. د امیر زوی حیدر خان [چې د غزني په سقوط کې ژوندی نیول شوی و] او حاجي خان کاکړ [چې د اوترم د پلټنې ډله یې وځنډوله او دوست محمد ته یې بخارا ته د تېښتې فرصت ورکړ] لودیاني ته ولېږل شول چې د امیر له بدرکې سره یوځای شي. دوی دوه میاشتي وروسته د افغانستان په لور حرکت وکړ؛ لارډ اېلېنبره یوه ګران بیه اعزازي چپنه ورکړه او یوه اوږده خصوصي ناسته یې ورسره درلوده. نوموړي دوست محمد ته په ټینګار وویل چې هېڅ کله د برتانوي دولت پر وړاندې ونه درېږي او مخالفت یې ونه کړي، له سېکانو سره ښې اړیکې ټینګې کړي او له دښمنۍ څخه لاس واخلي. ده دا مشوره هم ورکړه چې خپل زوی، اکبرخان لارې ته راوړي. ورپسې دوی خدای په امانې وکړه او اېلېنبره امر وکړ چې د دوست محمد ورځنی خرڅ دې تر هغه وخت پورې ورکړل شي څو چې خيبر ته نه وي تللی.^{۱۱۰}

له کابل څخه دویم شاتګ په ارامۍ پیل شو. د عسکرو، مهاجرو او د کمپ د ملکيانو اوږدې لیکې د خردکابل او تیزین له غاښیو پرته له دې چې یو ډز وشي تېرې شوې، خو کله چې له جګد لک څخه لږ مخکې د غلزيو اصلي سیمې ته نږدې شول، ښې ویشتونکې ډزې پیل شوې. نوبل چمبرلېن چې د پوځي ډلې په وروستۍ برخه کې و، لیکلي:

په داسې حال کې چې زه ټوپک په لاس او د قوماندې پر اس سپور د ټولو هغه پوځیانو شاته روان وم چې زما تر قوماندې لاندې وو، سپین سترګي دښمن پر ما او ما پر دوی ډزې کولې. په دغه وخت کې مې د اس له ورمېر څخه کولی تېرې شوې او بیا څو ګامه وروسته زه په خپله په کولی ولګېدم. له لګېدو سره سم ګرد وچورلېدم او په ځمکه ولوېدم، خو ډېر ژر بېرته اوچت شوم او له ډېر درد سره وړاندې نگوښېدم. ما هوډ درلود چې افغانان به زما د وژل کېدو خوند ونه ويني. کله مې چې خپلې شا ته لاس کړ، ما فکر وکړ چې ژوند مې نور په ختمېدو دی، خو کمپ ته له رسېدو وروسته، موږ ته څرګنده شوه چې کولی مې تر پوستکي نه وه تېره شوې او کله چې

* اوولین یو ستاینوم دی چې د جورج اوویل George Orwell د ټولنیز وضعیت په اړه هغه نظریې ته اشاره کوي کومه چې نوموړی یې یوې ازادې ټولنې ته زیانمنه بولي. دا نظریه هغه پالیسی څرګندوي چې د پروپاګندا، څارنې، له حقیقت څخه په انکار او د غلطو مالوماتو په خپرولو ډېر سخت قوانین رامنځته کوي. (ژباړن)

ډاکټر کوټه وروره، کولی لاندې د ډاکټر پر مېز ولوبېده.^{۱۱۱}

خو ځینې نورو دومره ښه بخت نه درلود. چمبرلین لیکلي چې د لمړي شاتګ په څېر اوس د کمپ ملکيان او مهاجر د لارې په غاړه چېرې کېدل. دوی هملته پرېښودل شول «چې غلزي يې ووژني ځکه چې موږ د دوی د لېږد له پاره کومې وسيلې نه لرلې. ما خپلو سړيو ته وويل چې له اسونو ښکته شي او خپل اس مې هم ورکړ چې دغه خوارکي پرې ولېږدوي، خو دوی داسې کمزوري شوي وو چې پر اسونو يې ځانونه نه شوی نیولی؛ نو زه دې ته اړ شوم چې دوی د هغه بې رحمۍ بدماشانو چرو ته پرېږدم چې د بې وزله، ډنګر او بې اسرې مخلوق د ستوني په غوڅولو يې جلال موندلو. له هرې سيمې څخه چې موږ تېرېدو، د هغه خلکو مړي به مو ليدل چې له موږ څخه مخکې ډلو پرېښي وو».^{۱۱۲} کله چې چمبرلین جلال اباد ته ورسېد، برادفوت د هغه کلا په دېوالونو کې ماینونه خښول چې دوی دوه ځله بیا رغولې او په برياليتوب يې ترې دفاع کړې وه. د هر برج لاندې ډېر لوی ماینونه او د سنجونو په اوږدو کې لږ واړه مینونه کېښودل شول.^{۱۱۳} د اکتوبر په ۲۷، وروسته له دې چې پالک حرکت وکړ، سمدستي یوه لویه چاودنه وشوه او د کابل په څېر، جلال اباد هم د ويجاړۍ په لوګیو کې پرېښودل شو.^{۱۱۴}

د شاتګ په دویم پړاو کې کله چې خيبر ته ښکته کېدل، انګرېزان له تر ټولو سخت مقاومت سره مخامخ شول. افریدي د معمول په څېر د خپلو غرنیو کلیو څخه را و بهېدل چې پر انګرېزانو یرغل وکړي، وېي وژني او لوټ يې کړي. دلته انګرېزانو بیا په غچ اخیستنې پیل وکړ. د اکتوبر په ۲۹ مه شپه چمبرلین په چټکۍ لیکلي: «په چارم نه کېدلو. موږ له ۱۵۰ څخه تر ۲۰۰ کسه ووژل... ټولې زېرمې او کلي تالا او وسوځول شول». د نومبر په لمړۍ نېټه، جان نېکلسن د لنډ وخت له پاره له خپل کشر ورور الکساندر سره ولیدل مخکې له دې چې د غاښي په سر کې د کتار وروستی برخې ته ولېږل شي څو له چمبرلین سره یو ځای شي.

سبا ته، د عیسوي ملا، الن په ملتیا، چمبرلین او نېکلسن له علي مسجد څخه ښکته په کره وړه لاره مزل پیل کړ. کله چې په لاره کې یو تېره کوټ ته واوښتل، هلته یې لاره د خپلو هغه همکارانو له مړیو څخه ډکه ولیده چې پرون ماسپښین له دوی څخه بېل شوي وو. د دوی ټوله ډله د افریدي د غلچکي برید لاندې راغلې وه او افریدي ورباندې برلاسي شوي وو. اوس د دوی «ټوک ټوک او لوڅ او لغړ مړي دلته، هلته پراته وو او په غوښو يې سپیانو او ښکاري مرغانو له وخته پیل کړي و. په دوی که دوې بومي ښځې هم وې چې یوه یې ځوانه او ښایسته وه».^{۱۱۵} په مړیو کې د نېکلسن کشر ورور هم لوڅ لغړ او ټوټې ټوټې پروت و. د افریدي د دود سره سم، د الکساندر د بدن تناسلي غړي غوڅ او په خوله کې یې ورکړل شوي وو.^{۱۱۶} دغه پېښې، نېکلسن په یو احساساتي عقلي ناروغ بدل کړ او له ټولو مسلمانانو سره یې داسې کرکه پیدا شوه چې د دوی د تباهی هیلې یې په سر کې پاللې. نوموړي په راتلونکو ډېرو کلونو کې کله کله د دوی پر ضد جکړو کې برخه اخیستله او د ۱۸۵۷ کال په لوی پاڅون کې یې خپل زړه تش کړ.^{۱۱۷} سبا سهار چې په افغانستان کې د دوی وروستی ورځ وه، دا ځل د چمبرلین وار و چې تر غلچکي برید لاندې راشي. دی یو ځل بیا په شاتګ ساتونکې ډله کې و او کله چې د لارې په وروستی برخه کې د جمرود کلا په لور ښکته کېده، تور ټوپک ښې ویشتونکو چې په لوړو شپلو کې پټ وو، د ده پر ډله یې د گولیو باران جوړ کړ. چمبرلین لیکلي:

زه له خپلې ډلې څخه څو ګامه مخکې پر اس سپور روان وم، ډزې ډېرې نږدې لګېدې. ما خپلې ډلې ته مخ واړولو او يو افسر ته مې وويل: «دغه خلک په نېشه کې دومره بد نه دي.» دا رښتيا وه او يوه شېبه وروسته زه ولګېدم. کولی داسې کلکه راباندې ولګېده چې غږ يې زما يو ملګري واوږد او راته وپې ويل: «زده انډيواله، ولګېدې.» خو ما يې خبرېدو ته اړتيا نه لرله. لوا خپل اسونه په چارګام کړل چې له ډزو څخه ځانونه وباسي. زه دې ته اړ شوم چې له اس څخه ښکته شم يا که رښتيا ووايم له اس څخه نيمه لوېدلی وم چې ښکته شوم او بيا په داسې حال کې چې يو سپاهي نيولی وم څو ونه لوېږم، اس مې وړاندې کش کولم. بيا، د يو لوی کمر شاته پرېوتم چې له ډزو څخه خوندي اوسم تر څو چې لږ وخت وروسته يوه ډولۍ راته راوړل شوه او د جمرود کمپ ته ولېږدول شوم.^{۱۱۸}

چمبرلېن د جګړې په وروستۍ کولۍ تپي شو. جمرود لکه يوه پوله چې په سترګو نه ليدل کېده هغه ځای و چې د افغانستان له وژنو څخه ډک تاوتریخوالی په کې ناڅاپي په تپه ودرېد. ريو. ای. ان الن د پېښور په لمنو کې يوې بلې بدلې نړۍ ته په ماښام کې ورسېد. نوموړي په حيرانتيا ليکلي: «خلک د واټونو په غاړه ناست او غله دانه او خواږه خوراکي توکي يې خرڅول. موږ چې له څو مياشتو راهيسې پرته له دښمن څخه بل انسان نه و ليدلی، دا موږ ته عجيبه صحنه ښکارېده.»^{۱۱۹}

ورپسې د پنجاب له لارې د کمپنۍ تر واکمنۍ لاندې، فېروزپور ته څېرمه د سوتلېج سيې ته د پنځو اونيو اوږد يون پيل شو. چمبرلېن ټوله لار په ډولۍ کې يووړل شو: «دومره ناجوره وم چې له منظر څخه مې خوند نه شوی اخيستی... د يون په بهير کې په سلګونو خلک د ډېرې ستومانۍ او تپونو له کبله مړه شول. زه د نورو په پرتله، يو له نېک بختو څخه وم چې ژوندی پاتې شوم. زه هيله لرم چې بيا هېڅ کله له داسې رېږو سره مخ نه شم.»^{۱۲۰}

د پوځيانو لمرنۍ ډله له کرېسمس څخه لږ وړاندې د ډسمبر په درويشتمه فېروزپور ته ورسېده. کله چې له کښتيو څخه په جوړ شوي پله تېرېدل، لارډ اېلېنبورې د سيند په بله غاړه کې د دوی د ښه راغلاست له پاره درېدلی و او د لوا يوې تشريفاتي ډلې دغه سندره غږوله: «سوېمنو* اتلانو ته ګورئ چې راغلل.» د کالن مکزې ښينې/ ورېنډارې جوليې مارګرېټ کمرون Julia Margaret Cameron چې يوه لمرنۍ مخکښه عکاسه وه، د اېلېنبورې په هکله داسې د يادښت وړ خبره کړې: «اېلېنبورې په ټولو اداري موضوعګانو کې جګړه مار او له ادارې وتلی دی... [خو] په پوځي موضوعګانو کې بې کچې څوېمن او لېوال دی او يوازې پوځي چارو د ده پام ځانته اړولی دی.»

د ښه راغلاست له پاره، د بانس يو لوی طاق درول شوی او د کتان په رنگينو ټوټو ښکلی شوی و. مکزې ليکلي: «دغه طاق د پانسي يو لوی دار ته دومره ډېر ورته و چې له لاندې يې عسکر په کرسارې خندا تېرېدل.»^{۱۲۱} له دې څخه پاس د ۲۵۰ پيلانو دوه ميله اوږده ليکه د لارې په اوږدو کې جوړه وه. پر پيلانو ښکلې نملې اچول شوې وې او په خپله لوی والي د دوی د شونډکونو په رنگولو کې برخه اخيستی وه.^{۱۲۲} نوموړي د لمانځنې يوه لړۍ رسم گذستونه هم په هغه ځايونو کې په لاره واچول چې دوی ورڅخه درې کاله مخکې د افغانستان په لور ستانه شوي وو څو د ده په خبره د پوځ بريالی بېرته راتګ ولمانځي. د سېل، پالک او نابت د درناوي له پاره د توپ يوويشت ډزې وشوې. حتی د هغه دروازې له پاره چې د سومنات د معبد يې ګڼله، هغه وخت د توپ يو ډز وشو چې د جعفري ګلانو په هارونو کې پټه اډې ته راوړل شوه. ورپسې په تجيرونو کې پرله پسې مېلمستياوې جوړې شوې که څه هم وروسته له هغه څه چې په پوځيانو باندې تېر شوي وو، ډېرو کسانو د داسې خوشحاليو نابت نه درلود. په يوه مېلمستيا کې مکزې بېرته خپلې کېږدۍ ته

لار او وېي لیکل: «ډېرو لږو کسانو هغه خوشحالي احساسوله چې دوی یې تمه کوله... ټول [پخواني] یرغل له روحي خپګان څخه ځورېږي، ځینې لکه ایډر بیخي ډېر اغېزمن شوي او ځینې میرمنې هغه څه په خوب ویني چې دوی یې هره شپه د څو میاشتو له پاره شاهدانې وې.»^{۱۲۳}

اعلی سر قوماندان سېر جېسپر نېکولس هم دغو لمانځنو ناهیلی کړی و. وروسته له دې چې د یو څه وخت له پاره یې د عسکرو د مارش ننداره وکړه، بېرته خپل دفتر ته لاړ چې یو رسمي راپور ولیکي چې ولې د ده پوځ د داسې بېساري مصیبت سره مخ شو. نوموړي لیکلي: «ما به د هېڅ راز درناوي او اعزاز په بدل کې د دغه یرغل مشوره نه وای ورکړې.»^{۱۲۴} او بیا یې په پایله کې داسې لیکلي: «دغه ګران بیه جګړې چې قانونیت یې شکمن و، وروسته له دې چې نه یوازې ډېرې تباهی او تاوانونه یې راواړول بلکې د انګرېزانو د وسلوال پوځ پر عزت او شهرت یې تور داغ ولکاوه او د انګرېزانو واکمني یې کمزورې کړه، وروسته له دې چې پنځلس میلیونه پونډه پرې ولګول شول [په اوسني وخت کې له پنځوسو ملیاردو پونډو څخه ډېر] چې له کبله یې د هند خزانه تشه شوه، د هند د بانکي پور شبکه یې د ړنګېدو مورکې ته بوتله او د تل له پاره یې د ختیځ هند کمپنۍ د پور د بېرته ورکړې توان زیانمن کړ، وروسته له دې چې بنایي ۴۰۰۰ خلک ووژل شول او ۵۰۰۰ اوښان له منځه لاړل او وروسته له دې چې د بنګال پوځ یې داسې راڅخه پردی کړ چې اوس د بغاوت له پاره چمتو دی، انګرېزانو افغانستان داسې له لاسه ورکړ لکه په کومه توګه یې چې ترلاسه کړی و.» په داسې وخت کې چې دوست محمد له جلا وطنۍ څخه بېرته هېواد ته د تګ په درشل کې او د تخت د بیا لاسته راوړنې په مورکه کې و، د چټک ډاکي په وسیله خبر راوړسېد چې په قبیلوي اړودور کې شهزاده صفدر جنګ په کندهار کې او شهزاده شاپور په کابل کې بارکزیو دښمنانو د واک پرېښودلو ته اړ ایستل. په حقیقت کې پرته له یوازې غوریالي لوی والي څخه، افغانان خو پرېږده، بل هېچا د انګرېزي بریا خبره نه کوله. په دې هکله میرزا عطا لیکلي:

کله چې پاتې عسکر په خوندي توګه له افغانستان څخه ووتل، لوی والي په خپلو ویناوو دوی ته ښه راغلاست وویل. هغه متل دی چې وایي: افغانستان د بازانو کور دی، خو هند د خوساکېدونکو مرو کارغانو ځای دی. ... وایي چې انګرېزان د دویم ځل له پاره افغانستان ته یوازې په دې موخه ننوتل چې انګرېز یرغل ازاد کړي، خو په لکونو پیسې یې افغانانو ته په رشوت ولګولې چې لاړه ورکړي او له دې سره سره یې په زرګونو نور سړي هم له لاسه ورکړل. بیا یې د کابل مارکېټ په وړاندو خپله اصلي څېره وښوده او سمدلاسه بېرته هند ته لاړل. دوی هیله درلوده چې په افغانستان کې ځانته ځای پیدا کړي چې د روسیې د پرمختګ مخه ونیسي - خو د ډېرو پیسو د لګولو او د خپلو ډېرو خلکو له قربانولو سره سره، یوازینۍ پایله یې خپله تباهي او شرمېدنه وه. که انګرېزانو د دې توان درلودی چې افغانستان فتح او اشغال ته یې دوام ورکړي؛ نو دوی به له داسې هېواد څخه بېرته تللي وی چې څلور څلوېښت ډوله انګور لري او نورې مېوې لکه مې، انار، ناشپاتي، رواشې، توت، خوږې هندوانې، موشکي خټکي، خوبانی او شفتالو لري؟ او داسې سړي اوبه چې په ټول هند کې نه موندل کېږي؟

پر افغانستان باندې د انګرېزي هند یرغل چې پیسې او پوځي وسیلې یې ضایع کړې او د ډېرو عسکرو، د سپینو او تورو، ژوند یې واخیست، د خاینو هندي کارغانو او زوروو افغان بازانو تر منځ یې یوه بې اندوله جګړه رامنځته کړه: کله به چې دوی یو غر ونیو، دې ته به څېرمه بل غر تل په بغاوت کې و. په حقیقت کې انګرېزانو به هېڅ کله، هېڅ وخت او حتی په کلونو کلونو خراسان اېل کړي نه وی. د انګرېزانو او د دوی کارغانو ته ورته عسکرو هډوکي د افغانستان دغرونو په ارغارو کې خواره او ناخښ پراته دي. په دې جګړه کې زروورو افغانانو شهادت ته هوډ کړی و او هم په دې نړۍ او هم په هغه بله کې د بریا خېښتن شول: بې اړنګه، رحمت پر

هغه چا دی چې د شهادت جام يې وخښه!^{۱۲۵}

دا چې د ميرزا عطا غازيانو له جګړې څخه وروسته په افغانستان يا په جنت کې رحمت ترلاسه کړ او کنه، څرګنده نه ده، خو دا بې اړنگه رښتيا دي چې د ډېرو لږو هغو خلکو، په تېره بيا د انګرېز- سدوزي نظام پلويانو، چې په جګړه کې يې برخه اخيستې وه، ژوند سمون وموند. حتی له جګړې څخه مخکې، ډېرو افغانانو انګرېزانو ته خبردارۍ ورکړې و چې کم بخت شاه شجاع ته ښېرا شوې؛ نو ځکه يې تر ټولو ښه پلانونه هر کله په مصيبت ختمېږي.^{۱۲۶} د شاه شجاع له مړينې ډېر وخت وروسته؛ دغه بد بخت داسې بربښېده چې هر هغه چا ته په برخه شوی و چې له واک څخه د دوست محمد د شړلو په هڅه کې يې برخه اخيستې وه. رنجيت سېنګ، ويتکېويچ او مېکناتن خو لا د مخه مړه شوي وو. د خالصه په غوښتنه، وېد په پوله کې له هغه څوکۍ څخه ليرې کړل شو چې ده يې په حسادت ساتنه کوله او د منځني هند په انډور کې يوه کم ارزښته څوکۍ ورکړل شوه. د برنز هغه کم بخته د بار اسونه چې په ډېره سختۍ يې اباسين ته لېږدولي وو، هم مړه شول: کله چې دا په ډاګه شوه چې دغه اسونه د ځغاسټي نه وو، د رنجيت سېنګ مينه ورسره پای ته ورسېده او شپول يې ځای شو؛ نو لکه څنګه چې خلک نه پوهېدل چې له دوی سره څه وکړي، دومره وخت نه و تېر چې مړه شول.

چارلس مسون، هغه کس چې له جګړې څخه وړاندې هم په کابل کې و، له يو خواشينوونکي برخليک سره مخ شو. په ۱۸۳۸-۱۸۳۷ کلونو کې د برنز له ناکامه ماموريت څخه وروسته، کمپنۍ له مسون څخه پام واړولو او دی يې گوښې ته کړ ځکه چې اوس دغه کمپنۍ له افغانستان سره د جګړې په تياريو بوخته شوې وه که څه هم نوموړی د هر بل انګرېز په پرتله د افغانستان په اړه ډېر پوهېده. دی په ۱۸۴۰ کال کې د کابل په لور په هغه لاره روان شو چې د اباسين پوځ پرې تللی و او بيا نوموړي ويلي وو چې په دغه لاره د پوځ د تېرېدو له کبله سيمې ډېرې زيانمنې شوې وې. دی تر کلات پورې ورسېد او کله چې انګرېزانو د کلات پر ښار يرغل وکړ، دی يې ونيو او د خيانت او جاسوسۍ په تور يې بندي کړ. ده په شپږو مياشتو کې خپله بېګناهي ثابته کړه او ازاد کړل شو. بيا، کله چې لارېښ من وروسته له ډېرو پلټنو په کراچۍ کې پېدا کړ، په ليدو يې هک پک شو چې په دغه سړي څه شوي وو چې ده يې د سيمې د يو لوی لرغونپوه په توګه ډېر درناوی کړلو. په دې هکله يې وروسته داسې ليکلي:

کله چې د کراچۍ په کمپ کې وم، ښار ته لاړم چې د هغه سړي (مسون) ليدنه وکړم چې ما يې په هکله ډېر اورېدلي او لوستلي وو. دی مې په يوه خرابه کوډخه کې له څو بلوڅانو سره نيم لوڅ او نېشه پيدا کړ. زه څو ساعته ورسره پاتې شوم او د هر څه په ليدو يې سخت ودرېدل. په پيل کې يې داسې پوځه ژبه کاروله چې ما د لېونتوب خيال ورباندې وکړ، خو وروسته يې راته وويل چې تېره شپه په ليکنو بوخت و او يو بوتل واين يې د ماښامۍ په خورلو کې څښلی و او اوس چې ورځ شوې وه، نېشه يې تر اوسه په سر کې وه، خو له دې سره سره، زه په دې اند شوم چې نوموړی به خپل سد له لاسه ورکړي. ما ته يې خپلې يو شمېر ليکنې راکړې، خو په داسې کونکه او توکمماره بڼه ليکل شوې وې لکه څنګه چې دی پرې غږېده او ما ته داسې ښکارېدل چې خپل ټول مالومات يې د خپلو ليکنو په بڼه کې کونک کړي وو. د برنز، اکلنډ او وېد په اړه يې کابو ترڅې خبرې کولې... د خپلو يونونو په هکله او په افغانستان کې د خپل کار

په اړه یې تر اوسه دوه ټوکه کتابونه بشپړ کړي وو او اوس په درېیم ټوک بوخت و. د کتابونو ډېرې برخې یې چې ما ته وښودې عجیبه او غیر معمولي وې؛ نو دغه کتابونه به چاپ او خپاره نه شي - لېکنې یې روانې نه دي او تسلسل نه لري. همدارنګه نظریې یې داسې په کونګه توګه خیالي او لنډې لیکل شوې چې د اوسني وخت په خوند برابرې نه دي. که پاتېنګر یې په همدې بڼه چې اوس دي د چاپ اجازه ورکړي، مسون به د یو ځانمن غي په توګه وپېژندل شي، نه د یو خواړیکن، راستکاره او شعوري سړي په څېر چې دی په رښتیا همداسې دی. زه هیله لرم چې بمبېي ته د ده د تګ له پاره څه لارې چارې ترسره شي.^{۱۲۷}

خو په دې هکله هېڅ څه ترسره نه شول او مسون دې ته اړ شو چې پر خپل ځای کرار کښېني او په افغانستان کې د مېکناتن د مرګونې تېروتنو ننداره وکړي. نوموړي بل څه نه شوی کولی پرته له دې چې رسنیو ته یې نومه ترڅې لیکنې ولېږي. په یوه لیکنه کې یې داسې لیکلي: «نن مې ستاسې په ورځپاڼه کې ولوستل چې ځین خلک به په افغانستان کې وګمارل شي. د دغه کړنې دلیل څه کېدای شي؟ ایا دغه اوبښان هلته ستړي شوي دي؟ دغه ځین چې په سیاسي څانګو کې له ډېر وخت راهیسې کار کوي، ایا په پوځي چارو کې د دوی ګمارل د یو نوي سیستم پیلامه ده چې په پوځ کې یوشانتوب رامنځته شي؟»^{۱۲۸} نوموړی بالاخره انګلنډ ته لار چېرته یې چې خپرونو داسې سړي کره کتنې وژېږولې لکه څنګه چې لارېنس یې وړاندوینه کړې وه او په هېواد کې مېشتو سیالانو یې د یو لرغونپوه په توګه نوموړتوب زیانمن کړ. دی په بېوزلۍ کې پاتېز بار Potter's Bar ته څېرمه په ۱۸۵۳ کال کې «د مغزو د یوې ناڅرګندې ناروغۍ له کبله مړ شو»، خو نوموړی په دې نه پوهېدو چې ۱۶۰ کاله وروسته به د افغان لرغونپوهنې د پلار په توګه درناوی ورته وشي. البرېډ پاتېنګر چې په افغانستان کې د خپل چوپړ په بدل کې کوم انعام ترلاسه نه کړ، په کمپنۍ کې یې له دندې څخه استعفا وکړه او خپل تره/ماما، سېر هنري پاتېنګر ته د اوسېدو له پاره هانګانګ ته لاړ. هانګانګ ته د ده له تګ څخه لږ وخت مخکې، مشر پاتېنګر چینایان دې ته اړ ایستلي وو چې دغه ټاپو ده ته وروسپاري؛ نو هلته له رسېدو سره سم، د لوېې لوېې پخواني لوېغارې خپل ځان د دغه ټاپو لمرنی والي کړ. نوموړی هملته په ۱۸۴۳ کال کې د خپلو ټپونو، سخت ژوند او د فزیکي او روحي خپګان د اغېزو له کبله مړ شو.^{۱۲۹}

برید جنرال شلټن ته په څه نا څه حیرانوونکې توګه په پوځي محکمه کې د هغې پرې په هکله برأت ورکړل شو چې د پاڅون پر وړاندې یې له ناورین څخه ډک چلند کړی و، خو له نوموړي څخه د تل په شان کرکه کېدله. په ۱۸۴۴ کال کې کله چې په دوبلین کې له اس څخه ولوېد او مړ شو، لاس لاندې یې د پرېټ ډګر ته راووتل او د ده مرک یې د خوشحالی په درېیو چیغو ولمانځه.

په افغانستان کې د مېرمن سېل او د هغې د مېړه د ژوند په اړه د نوموړې یوه نسخه په استلي سرکس Astley's Circus کې د ډرامې په یوه نوموړه لوبه بدله شوه. دغه لوبې ته «د کابل یرغل» نوم ورکړل شوی و، خو درې کاله وروسته په ۱۸۴۵ کال کې د انګرېزانو او سېکانو تر منځ د جګړې په بهیر کې، په خپله «جګړه مار باب» سېل له جورج برادفوت سره یو ځای د موډکي Moodki په جګړه کې هغه وخت مړ شو چې کمپنۍ له فرصت څخه په کار اخیستنې غوښتل د پنجاب شتمنې سیمې تر خپل واک لاندې راوړل. وروسته کونډې مېرمن سېل سوېلي افریقا ته مهاجرت وکړ او په ۱۸۵۳ کال کې په کېپ ټون Cape Town کې مړه شوه. د قبر په شناخته یې داسې لیکل شوي: «له دغه تېرې لاندې مېرمن سېل پرته ده.»^{۱۳۰}

ډاکټر برايدن چې له کابل څخه د انګرېزانو د شاتګ په بهير کې د کمپنۍ يوازينی اروپايي کس و چې جلال اباد ته ژوندی ورسېد، په راتلونکو کلونو کې په يو بل لوی ښکېلاکي ناورين کې ښکېل شو: پنځلس کاله وروسته په ۱۸۵۷ کال کې په سيمه کې د لوی پاڅون په بهير کې نوموړي د لارنس د کشر ورور، هنري تر مشرۍ لاندې په لکنېو کې د ولايتي ادارې په دفاع کې برخه واخيسته. بلاخره دی په ۱۸۷۳ کال کې هغه وخت په خپل کټ کې مړ شو چې د تقاعد ارامه ژوند يې په نېګ Nigg کې چې په برسکاټلنډ کې مخامخ بلک ایل Black Isle ته پروت دی تېر کړ.

اکلنډ خپل پاتې ژوند په څه ناڅه شرم کې په کېنټېنکټن کې تېر کړ او يوازې په ۶۵ کلنۍ کې په ۱۸۴۹ کال کې مړ شو. درې مياشتې وروسته يې خور، فني هم ورپسې لاړه.^{۱۳۱} وروسته دا هم ثابته شوه چې د امپراتورۍ جوړونه د دغه کورنۍ په استعداد پورې تړلې نه وه: د دغې کورنۍ راتلونکي غړي، انتوني ايډن Anthony Ede يوسل او څوارلس کاله وروسته بيا همداسې هڅه وکړه او په سوېز کې له شرموونکې ناکامۍ سره مخ شو.*

اتل او څپرک موهن لال ته هغه لوی پوړونه چې د کلابندۍ په بهير کې د مېکنانېن په ګټه د ځان په نامه اخيستي وو چې د افغان مخالفو مشرانو د همدې وژنو له پاره پيسې برابرې کړي او بيا هغه نور پوړونه چې په ۱۸۴۲ کال کې يې واخيستل چې د يرغملو په ازادولو کې يې وکاروي، هېڅ کله بېرته ورته کړل شول. ده ويل چې په ټوله کې ۷۹۴۹۶ روپۍ پوړوړی و؛ نو له دې امله نوموړی د خپل ژوند تر پايه په پوړونو کې ډوب پاتې شو. د عدالت د اعادي له پاره، دی بلاخره له خپل هم پوري منشي شاه محمد علي سره برتانيې ته لاړ چېرته چې د کمپنۍ د مشرانو د ملاتړ ترلاسه کولو په هڅو کې يې نوي تقاعد شوي ډګروال وېډ او ځوانې ناوې يې په ایل اف وېټ Isle of Wight کې مېلمه پالنه وکړه. دی سکاټلنډ ته هم لاړ چې په مانتروز کې د برنز کورنۍ ته د نوموړي ليکونه او ژورنال وروسپاري. په اېډنبورګ کې نوښتګرو سکاټلنډي عکاسانو، ډېوډ اکتويوس هېل David Octavius Hill او رابرټ اډمسن Robert Adamson د ده عکسونه په ګډو افغان-کشميري جامو کې واخيستل. دغه جامو ته د ټايمز مجلې د «شانداره هندي جامو» نوم ورکړ.^{۱۳۲} په برتانيه کې يې له برنز سره د خپلو يونونو يو يادښت کتاب چاپ کړ او همدارنګه د دوست محمد ژوندليک يې په يوه لوی نځه سوه مخه ييزه کتاب کې په دوه ټوکونو کې خپور کړ. ده حتی له ملکې وېکټوريا او شهزاده البرټ Albert سره هم ليدنه درلوده، خو افغان جګړې يې پر ژوند اغېز کړی و او د ده کاري ژوند ته يې عملاً د پای ټکی اېښی و.

کله چې بېرته هند ته لاړ، ده ته د لکنېو او حيدرآباد په معتبرو ولايتي ادارو کې د پارسي منشي په توګه هغه څوکۍ ورته کړل شوې چې ده يې غوښتنه کړې وه. انګرېزي مامورينو پر ده اعتبار نه درلود او په وار وار يې د ده په هکله ليکلي وو چې دی «ځانمن» دی او له «خپل لمځي څخه پښې ډېرې اوږدې غځوي». نوموړی نه يوازې دا چې اوزګاره پاتې شو، بلکې خپلې کشميرې پندېټ ټولنې يې هم ورتلو او له ټولنې يې وشړلو. د ۱۸۵۷ کال په پاڅون کې، بغاوتي سپاهيانو په دې تور چې د انګرېزانو خواخوږی دی د ده د وژنې تکل درلود، خو دی په تېښته بريالی شو. دی بلاخره په بېوزلۍ او ورکنومۍ کې په ۱۸۷۷ کال کې په داسې حال کې مړ شو چې ښکېلاکي او تر ښکېلاک لاندې خواوو له ځانه شړلی و.^{۱۳۳} د سدوزيو شهزادګانو همدې ته ورته برخليک درلود. د ۱۸۴۳ کال د مارچ په مياشت کې دوی ټول په لاهور کې بند پاتې

* خو په نيوزيلنډ کې د ايډن کورنۍ ځان ته يو تل پاتې نوم جوړ کړ. د دغه هېواد د هغه وخت پلازمېنه د جورج په نوم ونومول شوه او د کريکټ اوسنی لوبغاړی د ايډن پارک په نوم دی. لارډ اېلېنبورګ چې په هغه وخت کې صدراعظم و، خپل نوم ته يې د استراليا په نقشه کې ځای وموند.

وو چې نه بهرته افغانستان ته او نه انگرېزي هند ته تللی شوی او لکه پلار يې دېرش کاله مخکې، هره ورځ يې په دې وېره کې تېروله چې سېک کوربه وال به يې پاتې شتمني لوټ کړي.^{۱۳۴} دوی ته بلاخره له پولې څخه د تېرېدو او خپل د کوچنيوالي ښار ته د تګ اجازه ورکړل شوه، خو دا هم په واضح توګه ورته وويل شول چې دوی ته به يې د پلار په څېر لوی هستوګنځي ورنه کړل شي او څرخ به يې هم کوچنی وي.^{۱۳۵} په پای کې ټول سدوزي په پورونو کې دوب شول او په ملي ارشيفونو کې د دوی د پورورکونکو او حکومت تر منځ يوه لړۍ مکاتېې شته چې پر دوی باندې يې د پور د نه ورکړې عريضې کړې وې. دوی ټول، پرته له کومې استثنا په بې وزلۍ کې مړه شول.

کالن مکزي چې په لوديانه کې د سرحدې غونډ د جوړولو له پاره ګمارل شوی و، په داسې حال کې چې نوی واده يې کړی و، په ۱۸۴۷ کال کې لوديانې ته ورسېد. هلته يې د افغان مهاجر ټولنې په اړه له خپګان څخه ډکه ليکنه کړې. دغه افغانان په ورځني ژوند کې د پايښت له پاره له ډېرو ستونزو سره لاس او ګرېوان وو. مکزي په خپل يادښت کتاب کې ليکلي: «کومې رېږې چې موږ په خپل تېري هغه خلکو ته ورواړولې چې موږ يې د مرستې ادعا کوله بايد هېرې نه شي. په خواشينۍ سره، ډېر لوړ پوړي او معزز خلک اوس د بشپړې بې وزلۍ کچې ته راتپي شوي دي. يو پلار او زوی چې د شاه شجاع له کورنۍ سره يې نږدې اړيکې درلودې، هېڅ کله د دوی ليدو ته يوځای نه ورتلل ځکه چې يوازې يوه چوخه يې درلوده. يو بل لوړ پوړی سړی دې ته اړ شو چې حتی خپله توره د ډوډۍ په بدل کې وپلوري. د شاه شجاع يو پخواني چوپړيال په خپګان وويل: «زه له لوړې روژه نيسم او کومه ورځ چې لږ دال پاخه کړو، زموږ په کور کې اختر وي.»^{۱۳۶}

د رانده او بودا شاه زمان غوښتنه چې د سېرهند د صوفيانو په زيارت کې د دروېش په څېر ژوند وکړي، د پتياپالي Patiala مهاراجا ونه منله،^{۱۳۷} خو کله چې په ۱۸۴۴ کال کې مړ شو، دغه مهاراجا له ځانه نرمښت وښود او د شاه زمان مړی يې پرېښود چې په دغه زيارت کې د خپلې وربندارې، د شاه شجاع مشره ښځه او د دوست محمد خور وفابېګم، د قبر تر څنګ ځينې شي.^{۱۳۸}

د سدوزي شهزادګانو وروستی څرک د رابرټ واربرټن Robert Warburton په يادښت کتاب کې موندل کېږي. دی د يو انګرېز افسر او شاه جهان بېګم د خوشحاله واده ثمره و. شاه جهان بېګم د دوست محمد خور څه/ورېره وه چې د لوديانې په افغان تبعيدي ټولنه کې ستره شوې وه.

دوی چې په دولتي او اولسي کچه هرې نيمکړتياوې لرلې، هغه وخت زما عمر دومره نه و چې زه يې قضاوت وکړم، خو پر ما باندې له هغوی څخه د ځينو مهرباني چې په کلونو يې دوام درلود تل يو شاته او نه بدلېدونکې وه. زه د دوی له حرمسرای څخه نه منع کېدم او په پارسي ژبه کې زما بلدتيا ما ته د دې توان راکړی و چې زه د ټولو شهزادګانو له ښځو سره خبرې اترې وکړم... هلته دوه وروڼه وو، شهزاده شاپور او شهزاده نادر چې دواړه د بدقسمته شاه شجاع الملک کشري زامن وو. دغه دواړه په ځانګړي ډول زما ځکه ډېر خوښ شول چې په خپلو جنجالونو کې يې له زغم څخه کار اخيست، په هر هغه چا مهربانه وو چې له دوی سره په اړيکه کې کېدل او د نورو خلکو احساساتو او هيلو ته يې پام اړولو. ما په دغه بڼه ډېر لږ رښتيني ښاغلي ليدلي لکه دوی چې وو. هندي دولت د مياشتې ۵۰۰ روپۍ مشر ته او ۱۰۰ روپۍ کشر ته ورکولې - دا په رښتيا ډېرې کمې پيسې وې چې دوی نه يوازې خپلې کورنۍ ورباندې چلولې بلکې هغه چوپړيالانو ته يې هم اذوقه پرې برابروله چې په کابل کې له خپلو کورونو څخه شړل شوي وو او د هند په تودو ډاکونو کې يې په دې هيله مزل کړی و چې دغه شاهي کورنۍ يې مرستندويه شي.^{۱۳۹}

د جګړې افغان برېمنو ته هم خوشحاله پايې ور په برخه نه شوې. دوست محمد خان په چټکۍ نواب زمان خان بارکزی گوښې ته کړ او نوموړي ته بيا هېڅ کله لويه دولتي څوکۍ ور نه کړل شوه.^{۱۴۰} امين الله خان لوګري اخلاوونکي او ډېر ځانپاله وګڼل شو او د جګړې له پای څخه سمدلاسه وروسته په عمري قيد محکوم شو. نوموړی د خپلې هغه گروهې له وجې بندي شو چې د فيض محمد د ليکنې پر بنسټ: «سوله من خلک يې ناوړه کړنو ته هڅول.»^{۱۴۱} د امين الله ورور چې په لوديانه کې مهاجر شوی و، مکزي ته وروسته وويل چې دوست محمد «د امين الله له لور سره واده وکړ او وروسته يې په خپلو لاسونو د ده پر خوله بالېښت کېښود، ساه يې پرې بنده کړه او مړ يې کړ.»^{۱۴۲}

د انګرېزانو له تګ څخه وروسته، وزير اکبرخان يو کال په واک کې پاتې شو، خو کله يې چې پلار په ۱۸۴۳ کله بېرته راغی، دی د لغمان او جلال اباد د والي په توګه هلته ولېږل شو. بيا، دومره وخت نه و تېر چې د نوموړي دربار ته د دوست محمد د مخالفينو د مرکز په سترګه کتل کېدل. کله چې اکبرخان ته په ۱۸۴۷ کال کې زهر ورکړل شول، ډېرې پراخه ګنګوسې خپرې شوې چې دا کار د ده د پلار په امر ترسره شوی.^{۱۴۳} له مړينې څخه لږ وخت مخکې، اکبر په يو ليک کې له مکزي څخه «په مينه کيله کړې وه چې په ملګرتيا کې سست دی او خپل حال او احوال ده ته نه ورلېږي». دولت، مکزي منع کړ چې د ليک ځواب ورکړي «ځکه چې دغه ليک د دښمن له خوا و»،^{۱۴۴} خو مکزي د محمد شاه خان غلزي يو ليک ته ځواب ورکړ. له محمد شاه خان سره هم د دوست محمد نات لږ شوی و ځکه چې د ده په اند، واک يې بې کچې ډېر شوی و؛ نو د خپل زوم له مړينې څخه وروسته، دی هم سمدلاسه د لتارونې سره مخ او په کافرستان کې تبعيد ته اړ شوی و. نوموړي مکزي ته يو ليک ولېږه چې خپله ملګرتيا ور په ياد کړي او ترې وپوښتي چې ايا د مکزي په اند دغه ملګرتيا تر اوسه شته؟

مکزي ته يو سيد ليک راوړی و. محمد شاه خان دغه سيد ته يوه نښه هم ويلې وه چې د ليک له ورکړې څخه مخکې يې له مکزي څخه ځواب وغواړي چې د ده په اړه د نوموړي مزاج مالوم کړي. سيد خبرې داسې پيل کړې: «محمد شاه خان له تا نه پوښتي: «کله چې [د مېکناټن له مرک څخه وروسته] د محمدخان په کلا کې ستا ژوند په خطر کې و، ما څه وکړل؟» مکزي په ځواب کې ورته وويل: «کله چې پر ما باندې يو چا توره پورته کړه، محمد شاه خان زما تر غاړې لاسونه تاو کړل؛ نو توره د ده په اوږه ولګېده او وينې يې کړه.» بيا سيد ليک ورکړ او د ليک له لوستلو وروسته، مکزي وويل: «زه يې تل خپل ملګری ګڼم.»^{۱۴۵}

يوازېنې سړي چې د افغان - انګرېز له لمړۍ جګړې څخه کټه پورته کړه هغه څوک و چې د تخت د چپه کولو په موخه يې جګړه پيل شوې وه. د ۱۸۴۳ کال د اپريل په مياشت کې وروسته له دې چې له خالصه سېکانو سره يوه موده مېلمه و، دوست محمد پېښور ته ستون شو او د خيبر غاښي په ستغو لارو علی مسجد ته ورسېد. هلته، اکبرخان د ښه راغلاست له پاره ورغلی و او دی يې تر کابل پورې بدرګه کړ. فيض محمد ليکلي: «د ښار په لارو کې خلک په ليکو کې ولاړ وو او زرو او ورو يې پر راتګ خوشحالی کولې. په ليدو به يې د ملاتړو سترګې رڼا او سينې به يې له وياړ څخه ډکې شوې. خوښي او خوشحالي بيخي ډېره وه. اووه ورځې او شپې د خوښۍ لمانځنې ترسره شوې. پر څراغونو شپې روښانه شوې وې او د ورځې به غزلې او سندرې ويل کېدې. د جشنونو او ښاديو انګازې اوچتېدې او هر ځای د خوشحالی چيغې وې.»^{۱۴۶}

کوم څارګريزه راپورونه چې انګرېزانو په افغانستان کې له خپلو جاسوسانو او خواخوږو څخه په ۱۸۴۳ کال کې ترلاسه کول، د دې څرګندونه کوله چې «د امير او د ده د کورنۍ واکمني هسې په نامه ده او له کوهستانيانو، غلزيو، د

کنړ له خلکو او خیبریانو څخه هېڅ شی نه اخلي. دوست محمد خپل وخت او پیسې پر بې گټو هڅو لگوي چې دسپليني کنډکونه جوړ کړي او هسې په شوده کې د هندي شهزادگانو تقلید او له دوی سره سیالي کوي». ^{۱۴۷}

خو لکه پخوا، انگرېزي څارگرې ادارې د دوست محمد د وړتیا په اړه سم اټکل نه و کړی. امیر کرار خپل واک ډېر کړ او په ختیځ افغانستان کې یې خپله واکمني پراخه کړه؛ نو په دې توګه یې د خپلو راتلونکو لاسته راوړنو له پاره بنسټ کېښود چې لمړی بامیان او بیا بدخشان او ورپسې خلم او تول شمالي افغانستان فتح کړي. د ۱۸۵۰ مو کلونو په پیل کې یې د غزني په شاوخوا کې غلزي قبیلې ځانته تابع کړې او په ۱۸۵۵ کال کې یې په کندهار کې خپل میرني وروڼه له واکه وشړل. دی د خپلې مړینې تر وخت، ۱۸۶۳، پورې له انګرېزانو سره کړو تړونونو ته وفادار پاتې شو، د ماليې راتولونه یې له ۲،۵ میلیونو څخه ۷ میلیونو ته ورسوله او د مېړن افغانستان پر کابو ټولو سیمو یې واکمني درلوده. د هرات په ګډون، د دوست محمد د فتحو وروستی ټولو د اوسني افغانستان پولې جوړې کړې، خو له ده څخه پېښور پاتې شو - دغه سیمه تر اوسه د افغانانو، په تېره بیا د پښتون نښلېستانو د ناراضتیا سرچینه ده.

عجیبه دا وه چې له هغه اداري اصلاحاتو څخه دوست محمد ګټه پورته کړه کوم چې مېکنانن ترسره کړل څو د شاه شجاع واکمني مضبوطه کړي. مېکنانن د دراني قبیلو د مشرانو واک لږ کړ، یو مسلکي پوځ یې جوړ او د ماليې راتولولو یو کارنده جوړښت یې رامنځته کړ. ^{۱۴۸} بې اړنګه، دا یوازې یوه له هغه ګڼ شمېرو کړنو څخه وه چې انګرېزي ښکېلاک د افغان دولت په داسې جوړونه کې ونډه واخیسته چې له اشغال څخه د مخکني وخت په پرتله اوس په افغانستان کې د یو دولت شتون په ښکاره احساسېده، خو اوس دغه سم راغونډ او منظم افغانستان چې دوست محمد په کې واکمني کوله، په خپل تاریخ کې د هر وخت په پرتله ډېر بېوزله او په انزوا کې و. دغه هېواد نور د ورېښمو شتمنه څلورلاره نه و او نه د تیموریانو پارسي کلتور پرتمینې ورځې بېرته راتلې. په خپل تاریخ کې د لمړي ځل له پاره د بارکزیو تر واکمنۍ لاندې افغانستان څه نا څه وروسته پاتې هېواد شو.

هرات وروستی ښار و چې دوست له خپلې مړینې څخه لږ مخکې کلابند او بیا فتح کړ. د خپل سیال، شاه شجاع برعکس چې ښايي بې نومه قبر یې د خپل پلار، تیمورشاه د مقبرې په تل خونه کې وي، دوست محمد هملته د گذرګاه په صوفي زیارت کې چې په افغانستان کې تر ټولو ښکلی زیارت دی، ښخ کړل شو. نوموړی له یوه ښایسته او لوی څلي لاندې چې په حکاکي شوو مرمرو ښکلې شوی، د سیمې د یو ډېر پېژندل شوي بزرګ صوفي او شاعر، خواجه عبدالله انصاري څنګ ته د معززو په ځای کې ښخ دی. د دوست محمد اولادې د ۱۹۷۰ مو کلونو تر انقلابونو پورې پر یو موټي افغانستان واکمني وکړه.

اوس په افغانستان کې هرات تر ټولو ارامه او ښه پراخه دی او گذرګاه تر اوسه د زیارت کولو له پاره ډېر نوموړ ځای دی. رابرټ بایرن Robert Byron په ۱۹۳۰ مو کلونو کې لیکلي: «هر څوک گذرګاه ته ځي، بابر تللی و، همایون لاره، شاه عباس یې د اوبو رسونې سیستم ته سمون ورکړ او تراوسه د چکر له پاره د هراتیانو د خوښې ځای دی.» او اوس چې اتیا کاله تېر شوي، همغسې ښکلی ځای پاتې دی. دغه زیارت د هغه غونډیو په څنډه کې دی چې تر ښار چاپېرې دي. یو لوی تیموري ور، یو ارامه او ساره انګر ته لاره پرانيزي چېرته چې پر قبرونو او یادګاري څلیو ډېرې ښکلې خطاطۍ شوې دي. توتکی د نښتر او څپرې په ونو کې په چټکۍ ها خوا دېخوا الوتنې کوي، زاړه سړي په سیورو کې په خوب

ويده او خپل سپين دستارونه يې سر ته بالېست کړي وي، ځينې نور په نرمۍ خپلې تسبيح اړوي او شاوخوا ته يې کوترې کو کو غاړې کوي.

د افغانستان او پاکستان په نورو ځايونو کې، د طالبانو له بېرته راتګ سره د صوفيت مريدي چې د دوی له عقيدې سره په ټکر کې ده منع کړل شوه: زيارتونه يا وتړل او يا والوزول شول او د سازندگانو د موسيقي الې ماتې کړل شوې، خو په گذرگاه کې صوفيان پرته له دې چې څوک څه ورته ووايي تر اوسه شته. کله چې په ۲۰۰۹ کال کې زه هلته وم، د مريدانو يوې ډلې سمدلاسه د دوست محمد د مقبرې شاته په ذکر پيل وکړ. دوی ټول په گوندو گرد ناست وو او کله چې يو د اوږدو څڼو مشر سندرغاړي د خواجه صيب يو شعر په اوچت اوازه بللو، نورو چکه ورته وهله او «حق! حق! حقيقت! حقيقت!» نارې يې وهلې او بيا يې نارې تر هغه وخته چټکې او اوچتېدې چې دوی د روحانيت وروستی کچې ته ورسېدل. بيا د شا په تخته پر قالينو پرېوتل او په ډېره خوښۍ او په اوږده ساه يې اسوېلي ايستل چې دمه يې جوړه شي.

د ۱۸۴۴ کال په دوېي کې وروسته له دې چې دوست محمد بېرته په تخت کېنېناست او د خپلې لوت او ړنگې پاچاهۍ پر بيا يووالي او بيا رغولو يې پيل وکړ، د نړۍ په بله برخه کې تزار نېکولس سمدلاسه پرته له بلنې د وېنسر په کلا کې د ملکې وېکتوريا او شهزاده البرټ مېلمه شو.

له تزار سره يې د بهرنيو چارو وزير کونت نېسلرود مل و. نوموړی هغه څوک و چې په ۱۸۳۷ کال کې يې وېکتېوېچ د يو ماموريت د ترسره کولو له پاره دوست محمد ته لېږلی و؛ نو که د روسانو او انګرېزانو تر منځ سيالی او پر يو بل باندې بدګمانيو د افغان جګړې ناوړين وزېږولو، اوس دا وخت رارسېدلی و چې د شخړې له سکاسې* څخه په سوله ييزه توګه مخ واړوي.

تزار چې له خپلو درباريانو سره په پټه او بدل نوم (کونت اورلو) يون کولو چې د پولندي ترورېستانو د هدي وژنې ښکار نه شي، په يو هالنډي انګوت کې په نابېره توګه د جون په لمړۍ نېټه د وولېچ Woolwich لنګرځای ته ورسېد. کله يې چې يوه شپه د روسيې په سفارت کې چې د وېسټ مېنسټر په اشبرنهم هوس Ashburnham House کې و، تېره کړه، بيا په اورګاډي کې وېنسر ته لاړ.

وېکتوريا چې پنځه ويشت کلنه او اميندواره وه، د داسې اکاډر تاتار د راتګ تمه يې نه لرله او يوه بدګماني هغه وخت رامنځته شوه چې د تزار له راتګ سره سم د نوموړي يو کس کادانې ته ولېږل شو چې يوه د څرمې کڅوړه له بوسو څخه ډکه کړي. تزار له دې څخه د توشکې کار اخيسته او د کمپ په پوځي کټ کې به هر وخت ورباندې ويده کېده، خو په پای کې، د ملکې دغه مېلمه خوښ شو. دې د جون په څلورمه خپل تره ته ليکلي:

دی بې اړنګه ډېر د پام وړ سړی دی او ښکلی هم دی، ونګه يې بڼیالی او چلند يې دروند دی. خورا ډېر بانزاکته او په حيرانوونکې توګه ډېر مودب او پامیالی دی، خو د سترګو بڼه يې ډېره ډاروونکې ده او ماهېڅ کله دې ته ورته څه نه دي ليدلي. ما او البرټ ته نوموړي

* سکاسه: د انسان او يا ژوي په بڼه هغه وهي څېره چې په شپه کې وېرېدلي کس ته ښکاري

داسې خیال راکړ چې دی یو خوشحاله سړی نه دی او د خپل لوی واک او ځواک دروند پټی یې پر اوږو په دروونکې توګه پروت دی. خندا کابو هېڅ نه کوي او کله چې وځاندي، ونګه یې خوشحاله نه ښکاري، خو له نوموړي سره مجلس ډېر اسانه دی.^{۱۴۹}

د لیدنو په پای کې شهزاده البرټ، تزار د چېزېک هوس Chiswick House کوټی ته بوت - د لندن په لوېدیځ کې د کلیوالي سیمو او پالېزونو په منځ او د تېمز سیند Thames په غاړه کې یوه وېنېټو پلېډیني* Palladian ودانۍ ده چې په عجیبه توګه هلته یوازې یوه جوړه شوې. دلته د ډېون شیر Devonshire ډیوک، هغه څوک چې د وېګ بنسټ ته ډېر ارزښتمن و، د تزار په ویاړ یو لوی تشریفايي سېټلر جوړ کړی و چې د هېواد ډېرو واکمنو سیاستوالو او ټولې دیپلوماتیکې کړۍ په کې برخه اخیستې وه. د دغه لیدنې د اصلي موضوع په هکله په یو باور نه کېدونکي ځای کې خبرې ترسره شوې. دغه ځای د چېزېک سرپټي بازار د سیندغاري له پلې لارې څخه لږ بر پروت و. د جون په اتمه، د دوېي د یوې ځلانده ورځې په پنځه پاتې دوو بجو، شاهي اسواله ډله د چېزېک هوس په دروازه ننوتله. له دغه ډلې څخه مخکې یوه د بدرکې اسواله ډله چې ملي تشریفايي یونیفورم یې درلود راغله او په عین وخت کې د کولډسټریم ګارډس Coldstream Guards او هارس ګارډس Horse Guards هنري ډلو د روسيې ملي سرود وغږولو. د امپراتورۍ توغ د سمر پالر Summer Parlour او شاهي توغ د ارکید Arcade پر سر اوچت کړل شول او د توپ یوویشټ ډزې له هغه توپخانې وشوې چې د کوټۍ په انګر کې ځای پر ځای شوې وه. ورپسې تزار په داسې لاره سالون ته بوتلل شو چېرته چې د ډیوک څلور زرافې ولاړې وې. سالون د منځنیو پېړیو د لوپې خېبې په بڼه تیار شوی و. د مېلمستیا په بهیر کې تزار ډېرې خبرې له ډیوک اف ولېنګټن سره کولې او د لارډ مېلبورن Lord Melbourne او د صدراعظم سېر رابرټ پیل سره یې هم مجلس وکړ. کونټ نېسلرود نېغ خپل پخواني سیال، لارډ پامسټن ته ورغی. پامسټن په خپل دولتي کاري ژوند کې د روسيې په مخالفت کې نوم درلود. دوی دواړو ټول ماسپینین له یو بل سره په خبرو تېر کړ.^{۱۵۰}

د دې لیدنې موخه د دغه دوو لویو قدرتونو په منځ کې د اړیکو ټینګول وو چې د داسې ناسم پوهاوي او بدګمانۍ مخنیوی وکړي کومه چې په منځنۍ اسیا کې د ډېرې وینې توپونې وجه وګرځېده. لکه څنګه چې تزار، رابرټ پیل ته وویل: «زه هیله لرم چې د خپلو دوستانه خبرو په وسیله د دغه دوو هېوادونو په منځ کې بدنیتۍ له منځه یوسو.»^{۱۵۱} د عامه اړیکو له پلوه، د تزار لیدنه یې اړنګه یوه لویه بریا وه. نوموړي په خپله ښایسته ونکې او دروند چلند د لندن ټولنې ښځې اغېزمنې کړې وې. برون سټاکمر Baron Stockmar لیکلي: «دی د ښځینه ښایست مینه وال دی او خپلو پخوانیو انګرېزي معشوقو ته یې ډېره پاملرنه لرله»، خو ټوکې یوې خوا ته، له ښه نیت سره سره، د چېزېک سېټلر په ترڅ کې خبرو اترو د راتلونکو شخړو له پاره تخم وشینده.

تزار چې د انګرېزي پارلمان او مخالفو سیاسي ګوندونو د نفوذ په اړه دومره مالومات نه لرل، له برتانیې څخه په دې باور لار چې د ملکې او نورو مخکښو وزیرانو، په ځانګړې توګه د سېر رابرټ پیل او د ده د بهرنیو چارو وزیر لارډ ابرډین Lord Aberdeen سره خصوصي او شخصي خبرې اترې د حکومت د پالیسۍ په مانا وې. دی په ځانګړې توګه

* وېنېټو پلېډین هغه ودانیو ته وايي چې په جوړولو کې یې د مهندس اندریه پلېډیو Andrea Palladio له ډېزان څخه الهام اخیستل شوی وي. نوموړی د ایټالیا د وېنیشن Venetian ښار هستوګن و. (ژباړن)

په دې باور و چې برتانيه به اوس له روسيې سره لاس يو کړي چې عثماني امپراتوري توک توک کړي، خو انګرېزانو دغه خصوصي خبرو اترو ته يوازې د شخصي نظريو د تبادلې په سترګه کتل، نه د داسې کومې ژمنې په سترګه چې تزار ګڼلې و.^{۱۵۲}

سببنازي په سمبوليک ډول په ډېره ګډوډۍ او لېونتوب پای ته ورسېد: د زاكسني Saxony پاچا په ګډون ځينې مېلمانه په جالو کې چې د ډيوک جالوانو چلوې له ډنډ څخه تېر شول چې د ډيون شير زرافي وګوري، خو زرافي په اوبو کې مخامخ لوري ته واوښتي او د چېزېک هوس د انګر په چمن کې يې د تزار د ډلې هغه خلک تر پښو لاندې کړل چې په بله غاړه کې تم ولاړ وو. د پارک کارکوونکو، چې تشریفاتي دولتي يونيفورم يې اغوستی و، بالاخره زرافي له دغه ځای څخه وايستلې، خو له دغه شېبې څخه يو لړ پېښو، لفظي تېروتنو او ديپلوماتيکي ناسم پوهاويو په ۱۸۵۳ کال کې د روسيې او برتانيې تر منځ داسې يوې جګړې ته په کریميا کې لاره هواره کړه چې مخنيوی يې ناشونی و. دا ځل د انګرېزانو او روسانو سيالی د اته لکو خلکو ژوند واخيست.

د کېم Kim د کيسې په پای کې، کېپلېنګ Kipling د خپلې کيسې اتل ته دغه خبره په خوله کې ورکوي: «لويه لوبه مخکې نه، بلکې هغه وخت پای ته رسېږي چې ټول مړه شي.» په ۱۹۸۰ مو کلونو کې له ناکام اشغال څخه وروسته، له افغانستان څخه د روسيې بېرته وتې د شوروي اتحاد د انحلال لاره هواره کړه. کابو شل کاله وروسته، په ۲۰۰۱ کال کې، انګرېز او امريکايي عسکر افغانستان ته ننوتل، داسې ځای ته چې که برتانيې ته پام واړوو، انګرېزانو د څلورم ځل له پاره په دغه هېواد کې د خپلې څلورمې ماتې له پاره خپلې مټې ونغاړلې. د پخوا په څېر، د ميلياردونو ډالرو د لګولو، د ټول افغان پوځ د روزنې او د اشغالګرو د بې سارو پرمختللو وسلو سره سره، په پای کې افغان مقاومت وتوانېد چې کرکجن کافران لمړی کلابند او بيا يې شرموونکې وتې ته اړ باسي. په دواړو حالاتو کې، اشغالګرې قوې د ډېرو لګښتونو په بدل کې د لږ لاسته راوړنو له وجې د جګړې د دوام هوډ له لاسه ورکړ.

له ډېرو توپيرونو سره سره، په يوويشتمې پېړۍ کې د افغانستان د اشغال او په ۱۸۳۹-۱۸۴۲ کلونو کې د دغه هېواد د اشغال ترمنځ بې اړيکه ورته والی هم شته. د دواړو شخړو په تکامل کې د سياسي جغرافې اغېز په رښتيا شته. په خپله د کابل موقعيت يوه موضوع ده - چې له يوه لوري د کوهستان تاجک وګړو ته نږدې دی او په بل لوري کې يې د ختيځ غلزي مېشت دي او بله د قبيلو موضوع ده. اوس يو بل پوښلی، حامد کرزی د ختيځ غلزيو په مشرۍ له چريکي بريدونو سره لاس او ګرېوان دی. کرزی د نفوذ او ملاتړ سيمه نه لري او په حيرانوونکې توګه له هغه فرعي قبيلې څخه دی له کومې چې شاه شجاع و او نن غلزي د طالبانو د جنګياليو لويه برخه جوړوي او مشري يې يو بل قومي مشر، ملا عمر کوي چې د هوتک له حاکم تېر څخه دی.^{۱۵۳}

* ملا عمر د سويلي افغانستان د لمړني واکمن، ميرويس هوتکي ليرې خپلوان دی.

د دغه کتاب له پاره د پلټنو په بهیر کې، په ۲۰۰۹ او ۲۰۱۰ مو کلونو کې افغانستان ته زما د اوږده یون په پیل کې ما ځانته دوه موخې وټاکلې. لمړی دا چې ما غوښتل چې د دغه جکرې په هکله لږ مونده افغان سرچینې چې ما یې په شتون باور درلود ومومم. زه په دې کار کې بریالی شوم او په دغه کتاب کې مې ترې کار واخیست. دویم دا چې زه د دې کارمن وم چې پر افغان انګرېز لمړی جکرې پورې تړلې دومره ډېرې سیمې په خپلو سترګو ووينم څومره یې چې په داسې حالاتو کې شونتیا وه ځکه چې پر افغانستان باندې د ایساف* د کنټرول منګولې په ښکاره ورځ تر بلې سستېدې. په ۲۰۱۰ کال کې طالبانو د افغانستان په اویا سلنه خاوره کې شتون درلود او د کرزي حکومت له ستراتیژیکي اړخه له ۱۲۱ مهمو ولسوالیو څخه یوازې پر ۲۱ ولسوالیو بشپړ کنټرول درلود. په پورته یاده شوې اویا سلنه خاوره کې هغه سیمې راتلې چې د ۱۸۴۲ کال د جنورۍ په میاشت کې د انګرېزانو د شاتګ لارې په کې پرتې وې. زه په دې پوهېدم چې په دغه کتاب کې د انګرېزانو د شاتګ لارې په اړه د لیکنې په موخه باید دغه سیمو ته لار شم چې د جغرافیې په اړه یې ځان سم پوه کړم. ما په ځانګړې توګه غوښتل چې ګندمک ته لار شم او هغه ځای ووينم چېرته چې انګرېزانو خپل وروستی مقاومت وکړ.

د ۱۸۴۲ کال د شاتګ لاره د غرونو هغه لړۍ ته وځي چېرته چې توره بوره او د پاکستان پوله پرته ده. د کوټې په ګډون چې د طالبانو د جلب سیمه ده، دغه سیمې تل د غلزيو ټاټوبي وې او دي. ما ته مشوره راکړل شوه چې له ځايي ساتونکو پرته دغه سیمو ته د تګ هڅه ونه کړم؛ نو بالاخره د یو سیمه ییز قومي مشر په ملتیا چې د کرزي په حکومت کې وزیر هم و، هلته لاړم. دا د جګدک په نوم یو پلونډ سړی و چې په ۱۸۸۰ مو کلونو کې یې په جمعیت اسلامي کې د روسانو پر ضد جهاد کې نوم پیدا کړ.

د همدغه جګدک غلزي نیکونه وو چې په ۱۸۴۲ کال کې یې انګرېزي پوځ ته ډېرې بدې مرګ ژوبلې واړولې. په خپله جګدک هم کله چې په همدغه غاښیو کې په ګاډي کې ورسره روان وم څو ځله همدغه خبره یاده کړه. ده وویل: «دوی موږ دې ته اړ ایستو چې وسله واخلو او له خپل عزت څخه دفاع وکړو؛ نو موږ دغه حرموني ټول ووژل.» که څه هم په دې موضوع پورې اړه نه لري، خو اوس خبره راغله او هغه دا چې د نوموړي دومره خبرو د ده مخه ونه نیوله چې خپله کورنۍ له کابل څخه د لندن په شمال کې د نارټالټ Northolt خوندي سیمې ته ولېږي.

په هغه ورځ چې موږ ګندمک ته تللو، ما ته ویل شوي وو چې باید د سهار په اوو بجو د جګدک وزارت ته ورشم چې د کابل په هغه اداري محله کې و چې اوس د وزیراکبرخان په نوم یادېږي؛ نو ما هم په کږو وړو امنیتي کتنځایونو او پټري تارونو razor wire کې چې تر وزارت چاپېر وو خپله لار وایسته چې جګدک ته ورشم. هلته مې کتل چې د جګدک حاضرېاشو ساتونکو نوموړی په بیره د مضبوطو زغروالو اس او وي SUV ګاډو کتار ته ور د ننه کوي او شاوخوا د لاسي مخابرو شغاری دی او توپک ډزو ته تیار دي.

جګدک په خپله ګاډی چلولو او تر شاپي له وسلوالو افغان ساتونکو څخه ډک د پیک اپ ګاډي روان وو. کله چې موږ له پلازمېنې وتلو، د اوسني اشغال د ناکامۍ نښې هر ځای لیدل کېدې. کابل د نړۍ یوه تر ټولو بې وزله او ګډوډه پلازمېنه پاتې ده. که څه هم د امریکا متحده ایالاتو شاوخوا ۸۰ میلیارده ډالر افغانستان ته وپهول، خو کابو ټولې

*نړیوال مرستندوی امنیتي ځواک چې په ۲۰۰۱ کال کې ملګرو ملتونو جوړ کړ او په ۲۰۰۳ کال کې یې ناټو ځای ناستی شو

دغه پیسې په دفاعي او امنیتي چارو کې ورکې شوې او د پاکستان د ولایتي ښارګوټو د وایټونو په پرتله چې ډېر له پامه غورځول شوي د کابل وایټونه تر اوسه ډېر ویاړي ویاړي وو. په وایټونو کې څراغونه نه وو او ظاهراً د کثافاتو د ټولولو څرک هم نه لیدل کېده. د جګدک د خبرې پر بنسټ، دا یوازې د پټې سردۍ له ۲۰۰۱ کال څخه را په دېخوا، له څه باندې یوې لسیزې راهیسې، د یو درجن هېوادونو او کابو زر اېجنسیو له هڅو سره سره، افغانستان لاتراوسه په بد حالت کې دی: په افغانستان کې یو پر څلورمه برخه ښوونکي نالوستي دي، په ډېرو سیمو کې حکومت کابو هېڅ نه شته: نیمایي والیان خپل دفتر او ډېر یې برېښنا نه لري. د عامه خدمتونو کارکوونکي ډېرې بنسټیزه زده کړې او وړتیاوې نه لري.

موږ د کابل ښار په کنډ او کپړ وایټونو کې او د امریکا سفارت د استحکامي دېوالونو او د نایټو د هغه بارکونو له څنګه تېر شوو چې ټیک په هغه ځای کې یې جوړ کړي وو چېرته چې ۱۷۰ کاله مخکې انګرېزانو خپله اډه جوړه کړې وه. ورپسې بت خاک ته ورسېدلو او بیا په کره وړه لاره د غاښیو په سپړه لیکه کې وړاندې روان وو. لمړی خردکابل او بیا تیزین ته، چې کابل له خيبر سره نښلوي ورسېدلو.

دا رښتیا ډېره ډراماتيکه او احساساتي منظره وه. زموږ په دواړو خواوو کې په اوچتو پرتو باروت رنګه کمرونو کې د خپل شوو او ماتو ډېرو د پوښو چاودلو لیکو هاخوا دېخوا په زګېرو لاره ایستلې وه او پاس، د غاښورو غرونو څوکې د گرد په ډاروونکو ورېځو کې پټې وې. د لارې په اوږدو کې جګدک په ترڅه بڼه له خپل حکومت سره د لوېدیځې نړۍ د چلند په اړه سر وټکاوه. کله چې موږ له لومړي غاښي څخه په ښکته کېدو کې وو، ده په کرار غږ وویل: «په ۱۹۸۰ مو کلونو کې چې موږ امریکایانو ته روسان وژل، موږ یې د ازادۍ جنګیالي نومولو، خو اوس موږ جنګسالار بولي او مخ راڅخه اړوي.» په سروبي کې، چېرته چې غرونه یوې سرې بخونې اوچتې دښتې ته غېږه پرانیزي چې په کې ځای ځای د غلزي کوچیانو خېبې لیدل کېدې، موږ له اصلي سړک څخه ووتو او د طالبانو د سیمې په لور ستانه شوو. پنځه نور د پیک اپ گاډي چې د جګدک له پخوانیو مجاهدینو ډک وو له یوې فرعي لارې رابښکاره او له موږ سره یوځای شول. ټولو خپل راکټونه پورته پورته خوځول او خپل مخونه یې په خپلو لونګیو کې پټ کړي وو. د ۱۸۴۲ کال د جنورۍ په دوولسمه، وروستي ۲۰۰ یخنی سوي انګرېز عسکر د جګدک په کلي کې د زرګونو غلزيو له لوري کلابند شول. یوازې څو کسه په دې وتوانېدل چې د غونځو له دېوال څخه ها خوا تېر شي، خو شکر دی چې په دغه ځای کې موږ ته تود هرکلی وشو. دا زما د کوربه لمړی ځل و چې وروسته له وزیر کېدو څخه خپل کلي ته راغی او ویاړمنو کلیوالو یې د تېرو وختونو په یاد خپل پخوانی قوماندان داسې غونډیو ته د چکر لپاره بوت چې د سارابي وېلي او ترڅې بوی په کې خور و او بیا یې د غرونو لمنو ته بوت چې د خپرو پر کلانو او د توت پر ونو پټې وې او سپېدارو خپل سوری پرې غوړولی و. دلته د شاوخوا څوکو په سر کې، د څار هغه برج ته څېرمه چې برېښو او یخۍ وهلو سپاهیانو په کې پناه اخیستې وه، د جګدک د پخوانیو مجاهدینو د هغه خندقونو او تلخونو پاتې شوني پراته وو چې د روسانو پر ضد یې ترې کار اخیسته. کله چې دغه چکر پای ته ورسېد، د کلي خلکو د تیموریانو په بڼه د درې په بېخ کې د خوبانیو په یو باغ کې موږ ته مېلمستیا وکړه. هلته پر قالینو د انارو د غوټیو او د انګورو تر چیلې لاندې کښېناستو او زموږ مخ ته د کباب او قابلې پلو پرله پسې غوري کېښودل شول. په داسې حال کې چې د غرمې په بهیر کې کوربه والو کله کله د غونځو دېوال او په کلي کې نورو هغه ځایونو ته اشاره کوله چې په ۱۸۴۲ کال کې انګرېزان په

کې سټ شوي وو، موږ د دغه جگړې په هکله د خپلو کورنيو تېر يادونه سره پرتله کړل. ما د خپل تر نيکه د ورور، کالن مکزي چې دغه ځای ته څېرمه يرغل نيول شوی و، په هکله خبرې وکړې او له دوی څخه مې پوښتنه وکړه چې د هغه وخت او اوسني وضعیت په هکله دوی کوم ورته والی ويني. جگدکله په ځواب کې وويل: «اوسنی حالت کټ مټ همغه وخت ته ورته دی. په دواړو پېښو کې بهرنيان د خپلو گټو له پاره راغلل، نه زموږ د گټو له پاره. دوی وايي: «موږ ستاسې ملګري يو او غواړو چې مرسته درسره وکړو.» خو دروغ وايي.» محمد خان، زموږ کوربه او د دغه باغ څېښتن چې موږ په کې ناست وو، له جگدکله سره همغږی و او وېي ويل: «حتی اوس هم که څوک افغانستان ته راځي، دوی به د برنز، مېکناتین او ډاکټر برايډن برخليک ولري.» ټولو حاضرینو په هوښیاری د هو سر وخوځولو. په خپلو هېوادونو کې د هغه پوځيانو نومونه چې د ۱۸۴۲ کال په جگړه کې مړه شوي وو، ډېر مخکې هېر شوي، خو دلته هغه پېښې لاتراوسه يادېږي.

يو بوډا سړي چې زما ښي لوري ته ناست و، وويل: «له انګرېزانو څخه وروسته، روسان راغلل، او دوی مو هم وشړل، خو وروسته له هغې چې زموږ د کلي ډېر کورونه يې بمباري کړل.» نوموړي زموږ شاته په غونډيو کې يوې موږې ته اشاره وکړه چې د خټو له زنګو کورونو څخه ډکه وه. بيا، محمد خان وويل: «موږ د نړۍ بام يو. له دغه ځای څخه هر ځای ليدی او کنټرولېدی شي.» ورپسې جگدکله له محمد خان سره په همغږۍ وويل: «افغانستان د هر هغه ملت له پاره چې ځواکمن کېږي، د يوې څلورلارې په څېر دی، خو موږ د دې وس نه لرو چې خپل برخليک په خپله کنټرول کړو. زموږ برخليک زموږ ګاونډيان ټاکي.»

د مازديگر کابو پنځه بجې وې چې له دسترخان څخه د ډوډۍ وروستی ټوټه پورته کړل شوه او په دغه وخت کې موږ ته څرګنده شوه چې اوس ګندمک ته د تګ له پاره بيخي ناوخته دی. نو پر ځای يې پر اصلي لاره نېغ جلال اباد ته لاړو چې څه ناڅه خوندي ښار و. هلته پوه شوو چې موږ له لوی خطر څخه بچ شوي يو. په همغه سهار په ګندمک کې د دولتي ځواکونو او د کليوالو د يوې ډلې تر منځ چې طالبانو يې ملاتړ کولو نېسته شوې وه؛ نو د مېلمستيا لوبې کچې، اوږدوالي او زموږ خېټورتوب له دې څخه وژغورلو چې نېغ د غلچکي بريد په لور ستانه شوو. دغه نېسته ټيک هغه ځای شوې وه چېرته چې په ۱۸۴۲ کال کې انګرېزانو خپل وروستی مقاومت کړی و.

سبا سهار په جلال اباد کې د غلزيو د مشرانو يوې جرګې ته لاړو چېرته چې د اوربند تر جنې لاندې د ګندمک شنه ږيري راغلي وو چې د پروني نېستې د پېښېدو په اړه خبرې اترې وکړي. د کډوونوالو کيسې د هغه څه په اړه وې چې ما د معمول په څېر د کرزي د حکومت په اړه اورېدلې وې او دا يې وښوده چې څرنګه د فساد، بې کفایتي او بې احساسۍ يوې ګډولې د طالبانو بېرته راتګ ته چې مخکې کرکه ترې کېده لاره هواره کړه.

په داسې حال کې چې وژونکو بې پيلوټه الوتکو په څېرمه هوايي ډګر کې په دوامداره توګه ناستې او الوتنې کولې، غلزي سپينږيرو د هغه پېښو يادونه کوله چې څرنګه تېر کال دولتي عسکرو د دوی د کوکنارو حاصلات له منځه يووړل. حکومت له کليوالو سره ژمنه کړې وه چې که چېرې دوی يې عسکرو ته د منځه وړلو اجازه ورکړي؛ نو دوی ته به بشپړ تاوان ورکړل شي، خو هېڅ کله تاوان ور نه کړل شو. ورپسې د کرنې په موسم کې، د ګندمک خلک يو ځل بيا جلال اباد ته لاړل چې له دولت څخه غوښتنه وکړي چې د کوکنارو پر ځای د نورو حاصلاتو په کرنه کې مرسته ورسره وکړي. دولت ژمنې وکړې، خو بيا دغه خلکو ته هېڅ شی ور نه کړل شول؛ نو دوی کوکنار وکړل او سيمه ييزو دولتي چارواکو

ته یې خبر ورکړ چې که دا ځل یې د حاصلاتو د له منځه وړلو هڅه وکړه، دوی به بله چاره ونه لري پرته له دې چې مقاومت ته مخ کړي. کله چې عسکر بیا هغه وخت ورغلل چې موږ گندمک ته څېرمه په جګد لک کې وو، د کلي خلک دوی ته تیار تم ناست وو او له ځایي طالبانو څخه یې د مرستې غوښتنه هم کړې وه. په دغه نېسته کې نهه پولیس ووژل شول، شپږ ګاډي له منځه لاړل او لس پولیس یرغمل ونيول شول.

کله چې جرګه پای ته ورسېده، د گندمک دوه سپین ږيري موږ ته راغلل او په یوه چاپنکه شین جای مو بندار وکړ. یوه یې وویل: «تېره میاشت ځینې امریکایي افسرانو موږ یوه هوټل ته د مجلس له پاره وروغوښتلو. د امریکایانو یو افسر له ما څخه وپوښتل: «تاسې ولې زموږ څخه کرکه لرئ؟» ما ځواب ورکړ: «ځکه چې تاسې زموږ دروازې الوزوئ، زموږ کورونو ته ننوزئ، بنځینه مو له وېښتانو کش کوئ او ماشومان مو په لغته وهي. موږ دا نه شو منلی او ځوابیه جګړه به وکړو. ستاسې غاښونه به مات کړو او کله مو چې غاښونه مات شول، هغه وخت به تاسې بېرته داسې لار شئ لکه له تاسې مخکې انګرېزان چې ووتل. دا کار به خامخا کېږي.»

«بیا هغه څه درته وویل؟»

«هغه خپل ملګري ته مخ واړولو او وې ویل: «چې سپین ږيري یې داسې دي؛ نو ځوانان به یې څرنګه وي؟» په حقیقت کې دلته ټول امریکایان پوهېږي چې خبره یې خلاصه ده. یوازې د دوی سیاستوال له دغه حقیقت څخه انکار کوي.»

ورپسې هغه بل سپینږيري وویل: «دا د امریکایانو وروستی ورځې دي. بل ځل به د چینایانو وار وي.»

د ليکوال يادښت

په ۱۸۴۳ کال کې، کله چې په جلال اباد کې د پوځ عيسوي ملا ربو. ج. ر. کليک د افغان-انګلیس د لمړۍ جګړې له کوتلې* بېرته راغی، د دغه له ناوړين څخه ډکې لښکرګڼۍ په اړه يې يو يادښت کتاب وليکه. نوموړی يو له هغه نیک بخته کسانو څخه و چې له دغه جګړې څخه ژوندی وتلی و. ده ليکلي: «جګړه د يوې نابښدې موخې له پاره پيل شوه، د بېرې او وېرې په عجيبه ګډوله کې مخته وړل کېده او د افت، ځور او کړاو له زغملو وروسته داسې پای ته ورسول شوه چې نه يې حکومت ته چې دغه جګړه يې اداره کوله، او نه يې د پوځ لويې برخې ته چې جګړه يې مخته وړله، کوم برم او جلال ور په برخه کړ. د دغه جګړې په ترسره کولو سره نه يوه سياسي او نه يوه پوځي ګټه ترلاسه شوه او له کبله يې له افغانستان څخه زموږ بېرته وتننه د يو مات پوځ شاتګ ته ورته وه.»^۱

د څلور څلوېښتې پلې قوې په نوم د ويليم بارنز ولن William Barnes Wollen يوه نوموړه نقاشي شته چې په کې د کنډمک د غونډۍ پر سر يوه ډله شډل خو هوډمن عسکر داسې انځور شوي چې له برچو سره په يوه نرۍ کړۍ کې ولاړ دي په داسې حال کې چې پښتانه قبایلي جنګيالي ورنږدې کېږي. دغه نقاشي د خپل وخت تر ټولو نوموړ انځور وګرځېد. همدې ته ورته، د «پوځ وروستی پاتې شونی» په نوم د مېرمن بتلر Butler يو اثر هم ډېر نوموړ شو چې په کې ډاکټر بربېدن چې ګواکي يوازېنې ژوندی پاتې پوځي و داسې انځور شوی چې پر خپل ستومانه او مخ په لوېدو اس بانډې د جلال اباد د کلا د دېوالونو مخې ته رسېږي.

تيک هغه وخت چې په ۲۰۰۶ کال کې د لوېديځ له لوري د افغانستان د اشغال خوند تريو کېده، ما ته د افغانستان د اشغال له پاره د برتانيې د لمړۍ ناکامې هڅې په اړه د يو نوي تاريخ د ليکلو اند پيدا شو. له يوې اسانه فتحې او د يو لوېديځ پلوه ګوداکي واک ته له رسولو وروسته، کښېنول شوی رژيم له ډېرېدونکي مقاومت سره مخ کېده او تاريخ بيا تکرارېده.

د لمړنيو پلټنو په بهير کې، زه ډېرو هغو ځايونو ته لاړم چې له پورتنۍ جګړې سره يې تړاو درلود. په افغانستان کې په لمړۍ ورځ زه د شمالي ډاکونو ته لاړم چې په چاريکار کې د الدربد پاتېنګر د بارکونو پاتې شوني ووينم. په بکرام کې اوس له دغه ځای څخه په لږ واټن کې د امريکايانو د هوايي قواوو اډه پرته ده. په هرات کې د دوست محمد خان مقبرې ته چې د گذرګاه په صوفي زيارت کې ده، لاړم. په جلال اباد کې د کابل په سيندغاړه کې کښېناستم او همغسې په سکرو کباب خوندور د سيند کبان، شير ماهي مې وخوړل چې ۱۷۰ کاله مخکې انګرېزي کلابند عسکر ورباندې پايېدل او په ځانګړي ډول د «جګړه مار باب» سېل ډېر خوښېدل. کندهار ته چې ورسېدم، هغه ګاډی چې په ما پسې هوايي ډګر ته استول شوی و، پر شاتنۍ بڼېښه يې هغه وخت د نښې وېشتونکي ګولۍ ولګېده کله چې محوطې ته نږدې کېده. وروسته زه د بابا ولي زيارت ته چې د ښار په څنډه کې و، لاړم. دا يو له هغه ځايونو څخه و چې د هنري لارښن خويندېدلو. بيا مې يوه امريکايي ګزمه وليده چې د ارغنداب له سيند څخه د تېرېدو په مهال کې پر IED ماين والوزول شوه. دا هغه ځای و چې لکه د انګرېزانو په لمړي اشغال کې، اوس يې هم د اشغال شوې سيمې او د افغان مقاومت تر واک لاندې سيمو تر منځ پوله جوړه کړې وه. په کابل کې وتوانېدم چې د بالاحصار د ليدو اجازه ترلاسه کړم. هغه

* کوتلې: قصابخانه

وخت د شاه شجاع مانۍ وه او اوس په کې د افغان پوځ د څارگرې ادارې مرکزي دفترونه دي چېرته چې د جګړې له لمړۍ کړنې څخه راغلي راپورونه ارزول کېږي او شاوخوا يې د ۱۸۴۲ کال انګرېزي سوري توپونه او د ۱۹۸۰ مو کلونو روسي T72 ټانګونه سرچېه پراته دي.

څومره چې زه ډېر ورته ځير کېدم، همدومره ډېر داسې راته برېښېدل چې په افغانستان کې د لوېديځ له ناورين څخه ډکې لمړنۍ بند پاتې کېدنې په ښکاره هغه انګازې درلودې کومې چې اوس، زموږ په پېر کې خطرناکې نوې ښکېلاکي neo-colonial هڅې رامنځته کړې دي، ځکه چې د ۱۸۳۹ کال جګړه د يو داسې ګواښ په اړه د تحريف شوو څارګريزه راپورونو پر بنسټ پيل شوه چې کابو هېڅ نه شته وو: په دغه قضيه کې يوې ډلې ځانپالو او ايډيالېسټ جګړه پلوی په کابل کې يوازې د يوه روسي پلاوي په اړه مالومات تحريف کړل او بيا يې په اړه له مبالغې څخه کار واخيست چې د يو خيالي روسي يرغل په هکله وېره رامنځته کړي. لکه څنګه چې په تهران کې د برتانيې سفیر جان مکینل چې له روسانو څخه يې کرکه لرله په ۱۸۳۸ کال کې له تهران څخه ليکلي وو: «موږ بايد دا په ډاګه اعلان کړو چې هغه څوک چې زموږ پلويان نه دي؛ نو زموږ پر ضد دي... موږ بايد افغانستان ونيسو.»^۲ نو په دې توګه يوه داسې نااړينه او کران بيه جګړه رامنځته شوه چې په بشپړه توګه يې مخنيوی کېدای شوای.

د دغه دوه يرغلونو ورته والی چې زه ورباندې پوه شوم، نه يوازې دا چې بې بنسټه نه دی، بلکې پر حقايقو ولاړ دی. يو سل او اويا کاله وروسته، همغسې قبيلوي سيالی او همغسې جګړې له نويو بهرغونو، نويو ايډيالوژيو او د نويو کوداکي لرونکو په څېره کې دوام درلود. په همغه ښارونو کې داسې بهرنيانو چې په همغه ژبه غږېدل ادې جوړې کړې او له همغه غونډيو او اوچتو غاښيو څخه بريدونه ورباندې کېدل.

په دواړو قضيو کې، يرغلګر په دې اند وو چې دوی به هېواد ته ورننوځي، رژيم به بدل کړي او په دوو کلونو کې به بېرته ووځي. په دواړه قضيو کې دوی ونه توانېدل چې په لويه او پراخه شخړه کې بند پاتې نه شي. همغسې چې د ۱۸۴۱ کال د پېښو په کابو کولو کې د انګرېزانو بې وسي نه يوازې د مشرتابه د ناکامۍ زېږنده وه بلکې د مېکناټن او شاه شجاع تر منځ د ستراتيژيکو اړيکو پرېکېدنه يې هم وجه وګرځېده، اوس هم د ايساف د مشرتابه او اولسمشر کرزي ترمنځ سړې اړيکې د اوسنيو پېچلو حالاتو لوی لامل شوې. کله چې زه په ۲۰۱۰ کال کې کابل ته لاړم، په هغه وخت کې د برتانيا خاص استازي، سېر شېرډ کوپر کولز Sir Sherard Cowper-Coles د هالبروک Holbrook په اړه داسې وويل: «هالبروک يو داسې غوښی دی چې هر ځای ته ځي، له ځان سره خپله د چيني لوبښو هټ وړي.» (داسې سړی دی چې په خپلو بې پروا کړنو او خبرو وضعيت لا ډېر ترينګلی کوي. ژباړن). دا دغسې تعريف دی چې ۱۷۴ کاله مخکې د مېکناټن بڼه په بشپړ ډول خلاصه کوي. شېرډ د «له کابل څخه تلګرافونه» په نوم يو يادښت کتاب ليکلی. د اوسني اشغال د ناکامۍ په اړه د نوموړي شنې په حيرانوونکې توګه د اکلنډ او مېکناټن شننو ته ورته دي: «هېواد ته ننوځو خو په دې سم نه پوهېږو چې څنګه به بېرته ورڅخه وځو.» دا کابو داسې ښکاري لکه په لوی لاس چې اصلي ننګونې نه په ګوتو کېږي. دا ځکه چې په دوامداره توګه موخې بدلېږي، يو ثابت، څرګند او منظم پلان نه شته، ماموريت په بېسارې کچه ورو مخ ته ځيږي، د سياسي او پوځي قوماندې په مشرتابه کې يوالی نه شته او داسې نه شتون هم بېسارې کچې ته رسېدلی. په ډېر نازک وخت کې پام بل لوري ته واړل شو او سرچينې هم بلې خوا ته وګرځول شوې (په

اوسنۍ قضیه کې عراق ته، او هغه وخت د تریاکو جګړې ته)، د سیمه ییزو متحدینو غوراوی ناسم و او سیاسي مشرتابه کمزورې وه.^۳

لکه اوس، هغه وخت هم په افغانستان کې بېوزلی دا ناشونې کړې وه چې له خلکو څخه ماليې ټولې کړي چې په وسیله یې خپل اشغال تمویل کړي؛ نو په لیرې پرتو سیمو کې د قانون د پلي کولو لګښت د اشغالګرو سرچینې تشې کړې. اوس امریکا په کال کې لس میلیارده ډالر په افغانستان کې لګوي. هغه پیسې چې امریکا یې په هلمند کې د دوو سمندري کنډکونو په ساتنه کې لګوي، د هغه پراختیایي او پوځي مرستې په پرتله ډېرې دي چې دغه هېواد یې له ټول مصر سره کوي. په دواړو قضیو کې له افغانستان څخه د پوځیانو د ایستلو پرېکړه د داسې فکتورونو پر بنسټ وشوه چې له افغانستان سره یې دومره تړاو نه درلود لکه دومره یې چې د اشغالګرو هېوادونو په مالي وضعیت او د سیاست په ناڅاپي بدلونونو تېښت درلود.

کله چې زه په خپلو پلټنو کې مخته روان وم، ما ته د دې کتل حیرانوونکي وو چې اوس څنګه د ورځپاڼو په سرمقالو کې په همغسې اوږده بڼه په اخلاقي اصولو شخوند وهل کېږي لکه د افغان-انګلیس د لمړۍ جګړې په لیکونو کې چې وهل کېده. لکه څنګه چې یو انګرېز افسر په ۱۸۴۰ کال کې ویلي وو، ایا موږ باید د انسانیت کټو ته وده ورکړو او د داسې دودونو لکه د زناکارو ښځو سنګسارولو په منع کولو سره د ټولنیزو او نورې اصلاحاتو کلک ملاتړ وکړو؟ او یا باید، پرته له دې چې خلک وپاروو، یوازې د هېواد اداره کولو ته خپل پام واورو؟ که چېرې ستا متحد خپل دښمنان ژوندي سوځوي او په اوبو کې یې اېښوي، ته به مداخله وکړې؟ ایا د لوېدیځ سیاسي سیستمونو د پلي کولو هڅه کوې؟ لکه څنګه چې د څارګرې ادارې مشر سپر کلاډ وېډ په ۱۸۳۹ کال کې د یرغل له پیل څخه مخکې خبرداری ورکړی و: «زموږ د بنسټونو د فضیلت په اړه له هغه اوچت باور څخه پرته چې موږ ورسره اشنا یو او په یوه نوې او نه ازمویل شوې خاوره کې د دوی په پلي کولو کې زموږ د اندېښنې له څرګندونې څخه پرته، بل هېڅ داسې څه نه شته چې وېره ترې وشي او یا له هغوی څخه خوندي وساتل شي. دغسې لاسوهنه، که له تاوتریخوالي څخه ډک غبرګون نه زېږوي؛ نو لږترلږه به تل ترخې شخړې رامنځته کړي.»^۴

د افغان-انګلیس د لمړۍ جګړې ناورین، اوس په افغانستان کې لوېدیځوالو ته یوه نارامه کوونکې بېلګه ده. دا هېڅ تصادفي نه وو چې په کابل کې د بهرنیو خبریالانو بندارځای ته د ګندمک هستوګنځي نوم ورکړل شو او د افغانستان په سوېل کې د انګرېزانو پر یوې اصلي اډې د سوتر کمپ Camp Souter نوم کېښودل شو. سوتر د څلور څلوېښتمې پلې قوي یوازینی پوځي و چې په وروستي مقاومت کې ژوندی پاتې شوی و.

خو برعکس، د افغانانو له پاره د انګرېزانو د ۱۸۴۲ کال ماته له بهرني اشغال څخه د ازادۍ سمبول وګرځېده او د هر بهرني ځواک د واکمنۍ په نه منلو کې یې د هوډ نښه شوه؛ نو له همدې کبله په کابل کې دیپلوماتیکي سیعې ته د وزیراکبر خان نوم ورکړل شوی، هغه څوک چې د بارکزیو په پروپاګندا کې د ۱۸۴۱-۱۸۴۲ کلونو د ازادۍ یو مخکښ جنګیالی پاتې شوی دی.

په لوېدیځ کې موږ ښايي دا هېر کړي وي چې د دغه تاریخ جزیاتو د بهرنۍ واکمنۍ پر ضد د افغانانو کرکې ته ښه ورکړه، خو دغسې جزییات د افغانانو هېر نه دي. شاه شجاع ته په ځانګړي ډول د یو داسې خاین په سترګه کتل کېږي چې بهرني اشغالګر ته یې د خپل هېواد د اشغالولو لاره ورکړه. طالبان له خپلو ځوانانو څخه پوښتنه کوي: «غواړئ چې د

شاه شجاع د زمانو په څېر په ياد کې پاتې شئ او يا د دوست محمد؟» کله چې واک ته ورسېد، ملا عمر په لوی لاس د دوست محمد په څېر په کندهار کې د محمد خرغه شريفه له زيارت څخه راوايستې او تر ځان يې تاو کړه او لکه دوست محمد خان، خپل ځان يې اميرالمومنين اعلان کړ. دا په نېغه او لوی لاس د افغان-انګليس د جګړې د پېښو بيا راژوندي کول وو چې په انګازو يې سمدلاسه ټول افغانان پوه شول.

تاريخ هېڅ کله سل په سلو کې يو شان نه تکرارېږي او دا رښتيا دي چې د ځينې مهمو پېښو تر منځ چې اوس پېښېږي او په ۱۸۴۰ مو کلونو کې پېښې شوې وې، توپير شته. د افغان مقاومت په هسته کې اوس يوه داسې يو موتی کوونکې څېره نه شته چې ټول افغانان يې د مشروعيت او عدالت سمبول وګڼي. ملا عمر، دوست محمد او يا وزير اکبرخان نه دی او قومونه هم په ده پسې داسې ونه درېدل لکه په ۱۸۴۰ مو کلونو کې چې د يو مشر تر شا ودرېدل. د محافظه کارو او په دفاع کې ښکېل قومي پاڅون کوونکو چې د سدوزيو- انګرېزانو واکمني يې په ښکېلاکي پېر کې پای ته ورسوله او د اخواني انقلابي طالبانو تر منځ چې غواړي په افغانستان کې وارده شوې سوچه وهابي ايډيالوژي پر بېلابېلو مذهبي کلتورونو وټي، څرګند توپير شته. او تر ټولو مهم توپير د کرزي هغه هڅه وه چې يو پراخ بنسټه او په دموکراتيکه توګه ټاکلی حکومت جوړ کړي. له ډېرو عيبونو او بې کچې فساد سره سره، د کرزي حکومت بيا هم د سدوزي شاه شجاع د رژيم په پرتله ډېر استازوال او محبوب دی، خو د سيمې د توپوګرافي، وټې، مذهبي لېوالتياوو او قومي جوړښتونو د نه بدلېدو له کبله، د يوسلو اويا کلونو پخوانۍ ماته موږ ته تر اوسه ځينې مهم ګواښونه په ګوتو کوي. اوس هم دومره ناوخته نه دی چې په ۱۸۴۲ کال کې د برتانيې له تېروتنو درس واخلو، او که نه، دا يقيني برېښي چې په دغه هېواد کې د لوېديځ څلورمه جګړه به له دومره لږو سياسي کتو سره پای ته ورسېږي لکه مخکنۍ درې جګړې او لکه همدغه تېرې جګړې، وروسته له شرموونکې ماتې څخه به ځواکونه په سپکاوي ترې وايستل شي، افغانستان به يو ځل بيا په قومي ګډوډيو کې پرېښودل شي او دا به ډېره شونې شي چې هغه څوک بيا واک ترلاسه کړي چې د پرځولو په موخه يې جګړه پيل شوه.

لږ وخت مخکې له دې چې انګرېزان دېرش کاله وروسته بيا په شوده کې د افغان-انګليس په دويمه جګړه کې ځان ښکېل کړي، جورج لارنس په لندن کې د تايمز ورځپاڼې ته وليکل: «اوس نوي نسل سر راپورته کړی او د دې پر ځای چې له تېرو درسونو څخه په صداقت ګټه پورته کړي، دوی غواړي او د دې لېوال دي چې يو ځل بيا موږ په دغه کرکېچن او ناخوښ هېواد کې ښکېل کړي... که څه هم کېدای شي د پوځي ناورين مخنيوي وشي او که له پوځي اړخه پرمختګ هر څومره بريالی هم وي، دا شونې ده چې له سياسي اړخه به يې پايلې بې کټې وي... له کابل څخه د شاتګ ناورين بايد د تل له پاره راتلونکو مشرانو ته د يو خبرداري په څېر پاتې شي څو بيا داسې پاليسۍ تکرار نه شي لکه کومې چې په ۱۸۳۹-۱۹۴۲ کلونو کې يې ترخه مېوه ثمر شوه.

د دغه سيمې له مرکزي ستراتيژيکي ارزښت سره سره، د افغانستان د تاريخ په هکله په حيرانوونکې توګه ښې ليکنې لږ دي او کومې چې شته دي، هرې يوې يې په انګرېزي ژبه د چاپي بيانونو او يا په لندن کې د ډېرو کتل شوو هندي دفتر له ارشيفونو څخه کار اخيستی. که څه هم له لوی وېکتوريایي تاريخ درې توکې ييز کتاب څخه نيولې، د فلش من Flashman تر انټيکونو پورې، دافغان-انګليس د جګړې کيسه ډېر ځل ويل شوې ده، خو د جګړې په هکله حتی په تخصصي اکاډميکو خپرونو کې هېڅ داسې چاپي څه نه شته چې د نولسمې پېړۍ په لمړيو کې يې له افغان معاصرو

سرچينو او له داسې اسنادو څخه کار اخيستی وي چې په خپله د افغانانو چې تېری ورباندې شوی و او تر اشغال لاندې شوي وو بيان په کې وي او يا د ښکېلاک پرضد د افغان مقاومت په اړه يې له اسنادو گټه پورته کړې وي.^۵ د افغان-انگليس لمړۍ جګړه په بې سارې توګه ښه مستنده ده او ما د جګړې د ټولو لوريو له بېلابېلو نويو سرچينو څخه گټه پورته کړه. په تېرو څو کلونو کې، د هغه انګرېزانو چې په جګړه کې ښکېل وو په سلګونو زاړه او ځيرې ليکونه او په وينو ککړې يادليکې د خپلو کورنيو په بام لاندې تحويلځانو کې رابرسېره شوې او ما دغه نويو اسنادو ته چې د بېلابېلو کورنيو په کلکسيونونو، په چلسي Chelsea کې د ملي پوځ په موزيم او برتېش کتابتون کې وو، لاس رسى وموند.

دلته په ډهلي کې د تېرو څلورو کلونو راهيسې، د هند په ملي ارشيف کې د ۱۸۳۹-۱۸۴۲ کلونو د اشغال په پندو اسنادو کې پلټنې کوم. په پورتنیو اسنادو کې د اشغال په اړه کابو ټولې هغه مکاتې، استونې او په لاس ليکلي يادښتونه شته چې په کلکته کې د اکلنډ په پوځ او اداره کې رامنځته شوې وې. په هغه د پام وړ څيزونو کې چې ما وموندل، په دې کيسه کې د يو اساسي انګرېز لوبغاړي، الکساندر برنز داسې ليکونه شته چې تر اوسه خپاره شوي نه وو او همدارنګه د انګرېزي پوځ د ظلمونو په اړه يوه پلټنه ده چې داسې ښکاري لکه د وېکتوريایي د پېر ويکي ليک. سربېره پر دې، ځينې ډېرخواشينوونکي اسناد هم شته چې د هغه سپاهيانو د پوځي محاکمو په اړه دي چې مرييتوب ته اړ ايستل شوي او وروسته په تېښته بريالي شوي وو. دوی چې کله بېرته خپلو غونډونو ته راغلل، له پوځ څخه د تېښتې په تور محاکمه شول.

د جګړې په هکله د هند په ملي ارشيف کې په فارسي ژبه يو ليکل شوی تاريخ هم و چې تر اوسه نه و ژباړل شوی او کار ترې نه و اخيستل شوی. دغه کتاب، *محاربه کابل و قندهار منشي عبدالکريم ليکلی*. نوموړي له يو انګرېز افسر سره چې په دغه جګړه کې ښکېل و د منشي په توګه کار کولو. ده ليکلي چې د ۱۸۵۰ مو کلونو په پيل کې يې دغه پروژه په دې هيله پيل کړه چې په زاړه عمر کې د يوازيټوب پام پرې غلط کړي او چې خپلو اولادونو او لمسيانو ته په نړۍ کې د حقايقو په هکله درس ورکړي، خو زياته کړې يې ده چې «داسې ښکاري چې اوسنۍ پېښې په ځانګړې توګه د هند په تړاو وي».^۶ کېدای شي دغه خبره په هند کې د کمپنۍ پر ضد پاڅون ته يوه پته اشاره وه او په رښتيا په ۱۸۵۷ کال کې همداسې يو پاڅون رامنځته شو. پاڅونونه لمړۍ په هغه غونډونو کې پيل شول چې سپاهيان يې انګرېز افسرانو په ۱۸۴۲ کال کې له کابل څخه د شاتګ په بهير کې يوازې پرېښي وو.

د پاکستان د لاهور په پنجاب ارشيف کې مې د کلاډ وېب داسې ليکني او يادښتونه وموندل چې تر اوسه کار نه و ترې اخيستل شوی. دی د لويې لويې لمړنۍ څارګر مشر و او په ۱۸۳۵ کال کې د ده تر مشرۍ لاندې د شمال لوېديځ پوله ييزه اېجنسۍ ي North West Frontier Agency جوړه شوه. په دغه ارشيف کې د نوموړي د څارګرې شبکې د هغه کارکوونکو ټول راپورونه شته چې په پنجاب، هماليا او له هندوکش څخه هاخوا تر بخارا پورې خواره وو. همداراز، د پنجاب په ارشيف کې د شاه شجاع ټولې هغه مکاتې هم شته چې په لوديانه کې د ده د تبعيدي ژوند او د تخت د بېرته نيولو د هڅو په اړه دي.

په روسي سرچينو کې زه وتوانېدم چې د وېب تزارې سيال، کونټ پېروفسکي او د ده تر نظر لاندې زده کړيال، ايون ويتکېويچ چاپي اسنادو ته لاس رسى ومومم. تل داسې گڼل کېدل چې مخکې له دې چې د سن پيټرزبورګ په مېلمستون

کې خپل سر په کولی والوزوي، ویتکېوېچ خپل ټول اسناد له منځه وړي وو، خو دا څرګنده شوه چې د برنز په اړه د ده د لیکنې او په بخارا کې د ټولې انګرېزي څارګرې شبکې د برېښدولو د اسنادو په ګډون، د نوموړي یو شمېر څارګریزه راپورونه تر اوسه شته. دغه راپورونه د لمړي ځل له پاره په انګلیسي ژبه دلته ترسټرګو کېږي.

خو د سرچینو په موندلو کې مې تر ټولو ښه پرمختګ په حیرانوونکې بڼه په کابل کې د افغان بډایه سرچینو موندنه وه. په ۲۰۰۹ کال کې کله چې د کرزون Curzon د دورې سوځېدلي برتانوي سفارت ته څېرمه، د رای سټیورټ د خټو په کلا کې مېشت وم، په افغان ارشیف کې مې پلټنې پیل کړې. دغه ارشیف د نولسمې پېړۍ په یوه ښایسته ماڼۍ کې دی چې په عثماني بڼه د کابل په مرکز کې جوړه شوې او په حیرانتیا سره زیانمنه شوې نه ده، خو دلته د شاه شجاع او دوست محمد د پېر اسناد د ناهیلټیا تر کچې لږ وو، خو کله چې په ارشیف کې په پلټنو بوخت وم، له جوان شیر سره مې اشنایي پیدا کړه. دی یو ځوان افغان تاریخ پوه او د فول برایت Fulbright فارغ دی. د یوې غرمۍ په مهال، نوموړي د زاړه ښار په جوی شیر کې د زرو کتابونو یو پلورونکي ته بوتلم. د دغه پلورونکي د کتابونو له غرنۍ څخه ما ته داسې وېرېدېدل چې زما د اړتیا څه شی به ونه لري، خو وروسته څرګنده شوه چې نوموړي د ډېرو هغه اشرافیانو شخصي کتابتونونه پېرودلي وو چې په ۱۹۷۰-۱۹۸۰ مو کلونو کې یې مهاجرت کړی و؛ نو له یو ساعت څخه په لږ وخت کې مې د افغان-انګلیس د لمړي جګړې په هکله اته داسې پارسي سرچینې وموندې چې مخکې ترې کار نه و اخیستل شوی او ټولې د جګړې په وخت او د انګرېزانو له ماتې څخه وروسته په افغانستان کې لیکل شوې وې، خو یو شمېر یې د ۱۸۵۷ کال له لوی پاڅون څخه مخکې د هند په پارسي مطبعو کې د ځایي کار اخیستنې له پاره چاپ شوې وې.

په دغه سرچینو کې د اتلولۍ حماسي شعرونو دوه ټولګې دي. یوه یې اکبرنامه یا د وزیر اکبرخان تاریخ دی چې مولانا حمید کشمیري لیکلی او دویمه یې جنګ نامه یا د دغه جګړې تاریخ دی چې محمد غلام کوهستانی غلامي لیکلی. د دغه دواړو لوستل داسې دي لکه د رولند سندري The Song of Roland* افغاني بڼه چې سړی لولي او دواړه په ۱۸۴۰ مو کلونو کې په اغېزمنه پارسي د لرغونې فردوسي شېنمې په څېر د افغان مقاومت د مشرانو په ستاینه کې لیکل شوي. داسې ښکاري چې د هغه شعرونو له بډایه ټولګې څخه چې افغان بريا ته ځانګړي او ډالۍ شوي وو یوازې پورتي دوه کتابونه پاتې شوي. د داسې حماسي شعرونو ډېره برخه په کرنۍ بڼه له یو سندرغاړي څخه بل ته او له یو ښارګر* څخه بل ښارګر ته پاتې شوې ځکه چې د افغانانو له پاره د انګرېزانو پر ضد د دوی بری کابو یوه معجزه وه. دا داسې یوه لویه بريا وه چې د ترفلګر، واترلو او د برتانيې جګړې بریاوې یې په ګډه کچې ته رسېږي.^۷

(Trafalgar, Waterloo, Battle of Britain د برتانيې درې بريالۍ جګړې دي. ژباړن)

د جنګنامې یوازينۍ کاپي په ۱۹۵۱ کال کې په پروان کې وموندل شوه. لمړی او وروستی پاڼې یې نه وې او ظاهراً په چاریکارو کې د ختیځ هند کمپنۍ د انګرېزي ادې پر لوب شوو کاغذ پاڼو لیکل شوې ده. جنګنامه د مقاومت کوهستانی مشر میر مسجدي په اړه څرګندونې کوي. نوموړی نقش‌بنديده صوفي پیر و او په پاڅون کې یوه مهمه څېره و، خو

* د رولند سندره د هغه جګړې په اړه د حماسي شعرونو یو فرانسوي کتاب دی چې په ۷۷۸ عیسوي کال کې د فرانسې او بسک Basque (اوس د فرانسې او هسپانیا یوه برخه) تر منځ شوې وه. ژباړن

* ښارګر: مجلسي سندرغاړی

جنگنامه وایي چې نوموړي په مقاومت کې مرکزي ونډه درلوده. اکبرنامه چې دا ځل په ۱۹۵۱ کال کې په پېښور کې وموندل شوه، د جنگنامې برعکس د اکبرخان ستاینه کوي. مولانا کشمیري لیکلي: «لکه لوی رستم، په دغه کتاب کې به د اکبرخان نوم د تل له پاره په یاد پاتې شي. اوس چې دغه حماسي شعرونه بشپړ شول، د نړۍ په هېوادونو کې به خپاره شي او د لویو خلکو مجلسونو ته به ښکلا ورکړي. دا به اوس له کابل څخه هرې غونډې ته داسې یون کوي لکه د پسرلي وړمه چې له یو بڼې څخه بل بڼې ته خورېږي.»^۸

د عین الوقایع کتاب چې لږ وروسته لیکل شوی د پاڅون په اړه د هراتیانو د نظر څرګندوی دی. هرات د افغانستان په لوېدیځ کې له پارس سره پوله لري. د نولسمې پېړۍ دوه نور کتابونه، تاریخ سلطاني او سراج التواریخ یا د تاریخ خراغ د افغانستان د پاچاهانو رسمي درباري تاریخونه دي چې د پېښو په اړه د دوست محمد خان د ځای ناستو له انده څرګندونې کوي.^۹ په دې وروستیو کې د مقاومت د یو مخکښ مشر امین الله خان لوګري پاتې پارسي لیکونه چې په ملي موزیم کې د طالبانو تر لوتولو روغ پاتې شول، د نوموړي اولادې بیا چاپ کړل. د دغه ټولګې نوم پادشاه خدمتگذار صادقین غازي نایب امین الله خان لوګری دی.^{۱۰}

د مېرزا عطا محمد څاڅمن او خوابدي، خو له بصیرت څخه ډک د «نواى معرکه» کتاب د جګړې په هکله د یو شکارپورې ټیټ پورې افسر له نظره څرګندونې کوي. (شکار پور اوس په پاکستان کې دی، خو هغه وخت هسې په نوم د کابل تر واکمنۍ لاندې و.) دغه افسر لمړی د شاه شجاع په چوپړ کې بوخت و، خو وروسته د کافرانو په مرسته د شاه شجاع ډډه لګونې ناهیلې کړ او بیا یې په ډېرېدونکې خواخوږۍ د مقاومت په اړه لیکنې کولې. د لیکنې بڼه یې د اطرافي مغلو په څېر ډېره مفصله او د هغه وخت د لیکوالانو د لیکنو په پرتله ډېره ټوکماره او ژوندۍ ده. دغه کتاب چې د انګرېزانو د ماتې په اړه په دوامداره توګه کرکجنې څرګندونې کوي، په حیرانوونکې توګه د شکارپور د لمړني انګرېز ماليې ټولونکي، اي بی ایسټ وېک E B Eastwick په غوښتنه لیکل شوی. میرزا عطا په سريزه کې په ترهېدلې بڼه ده ته په عذر لیکلي: «هغه متل دی چې رښتیا ویل ترڅه دي، که څه هم ما د ښو او بدو پېښو په بیان کې هڅه وکړه چې له داسې کلیمو څخه کار واخلم چې چا ته په کې سپکاوی ونه شي، زه هیله لرم چې د دولت لوړپوړو چارواکو سپکاوی نه وي شوی، خو په هر صورت، د دغه فاني او بې ایمانه نړۍ خوښي او غم تلپاتې نه دي.» دغه نړۍ د یو خوب په څېر ده - ته یې چې هر رنګ انځور په خپل سر کې جوړوې، جوړ یې کړه خو نړۍ تېرېدونکې ده، تر هغه وخته پورې چې ته هم په خپله له دې نړۍ څخه لاړ شې.»^{۱۱}

ښايي داسې سرچینه چې تر ټولو ډېر په زړه پورې او مهم مالومات لري واقعیت شاه شجاع وي. دا په خپله د شاه شجاع رنګین او د زړه خوړي کتاب دی چې له جګړې څخه یې مخکې په تبعید کې په لودیانه کې لیکلی او وروسته له دې چې ووژل شو د ده یو ملاتړي نوي مالومات ور زیات کړل. شاه شجاع په سريزه کې لیکلي: «هغه پوهانو ته چې د بصیرت خاوندان دي دا څرګنده ده چې لویو شاهانو تل د خپل سلطنت پېښې او هغه بریالۍ جګړې چې دوی په کې برخه اخیستې ثبت کړې دي. ځینو ته چې خدای استعداد ورکړی، په خپله یې د خپل سلطنت په دوران کې پېښې لیکلي، خو ډېرو دغه دنده وتلو لیکوالانو ته سپارلې ده چې دغسې د ملغلرو ټولګې د تاریخ په حافظه کې پاتې شي؛ نو د مهربان خدای په دربار کې دغه عاجز بنده هم هوډ وکړ چې له هغه وخت څخه چې په اوولس کلنۍ په تخت کېنېانستم، د خپل سلطنت د دورې جګړې او پېښې ولیکم چې د خراسان تاریخ پوهان د دغه پېښو او جګړو په واقعي تفصیل

يوه وي او مفکر لوستونکي له دغه بېلګو څخه درس واخلي.^{۱۲} په دغه کتاب کې په افغان لوري کې د اصلي لوبغاړو هيلې او وېرې څرګندې شوې چې د دغه دورې ليکنو ته يوه حياتي زياتونه ده. عجيبه دا ده چې په داسې حال کې چې ډېرې دغه سرچينې دري ژبو افغان تاريخ پوهانو ته ښې مالومې وې، او دوی په نښلستې دري تاريخونو کې په ۱۹۵۰ او ۱۹۷۰ مو کلونو کې ورڅخه کار اخيستې، خو له دغه سرچينو څخه حتی يوازې له يوې څخه هم په انگليسي ژبه د دغه جګړې په تاريخونو کې کار نه دی اخيستل شوی او يوه يې هم په انگليسي ژبه نه ده اړول شوې که څه هم يوازې د واقعيت شاه شجاع د څو څپرکو لنډيز بڼه په ۱۸۴۰ مو کلونو کې د کلکتې په يوه مجله کې چاپ شوې. همدارنګه د کولمبيا په پوهنتون Columbia University کې د سراج التواريخ په بشپړه ژباړه باندې اوس رابرټ مکچزني Robert McChasney کار کوي او ما ته په سخاوت دې ته د لاس رسي فرصت راکړل شو.

دغه بډايه او مفصله سرچينې موږ ته ډېر داسې څه وايي چې اروپايي سرچينو له پامه غورځولي او يا ورڅخه خبرې نه دي. د بېلګې په توګه، برتانوي سرچينې په خپل پوځ کې د بېلابېلو ډلو په شتون ښې خبرې دي او په اړه يې ليکني کړي، خو داسې برېښي چې په لويه کچه له هغه ترينګلتياوو څخه خبر نه دي چې په افغان لوري کې يې د مخالفينو بېلابېلې ډلې وېشلي وې. د افغانانو په بيان کې، دا واضح څرګندېږي چې افغان مقاومت ژور درزونه لرل. بېلو ډلو د بېلو قوماندانانو تر مشرۍ لاندې په بېلو ځايونو کې اډې جوړې کړې وې او په خورا لږ همغږۍ يې چارې پر مخ وړلې. سربېره پر دې، سيالو ډلو بېلابېلې موخې درلودې او د خپلو ګټو له پاره يې تل اثلافونه جوړول او پرېښودل. په دې اړه يوه ځانګړې حيرانتيا دا وه چې په پيل کې څومره مخالفينو غوښتل چې شاه شجاع د دوی د پاچا په څېر پاتې شي او يوازې يې له ده څخه دا غوښتل چې خپل انګرېز ملاتړي وڅري. وروسته له دې چې انګرېزي پوځ د خپلې تباھۍ په لور د خردکابل غاښيو ته ستون شو، شاهي پلوه قوي سمدلاسه بېرته شاه شجاع ته واوښتې. تېک داسې لکه د روسانو ګواکې چې د ټولو د تې خلاف په ۱۹۸۰ مو کلونو کې د روسانو له وتلو وروسته ډېر وخت په واک کې پاتې شو، کيدای شوی چې شاه شجاع هم تر ناڅرګند وخت پورې په واک کې پاتې شوی وي که چېرې خپل زوی بللي يې د شخصي خپګان له کبله په ځايه توګه نه وي وژلي.

د افغان سرچينو د مقاومت لوبغاړي له هغو افغان لوبغاړو څخه څه نا څه توپير لري چې په انګرېزي سرچينو کې ياد شوي. د انګرېزي بيانونو په پرتله په افغان سرچينو کې ميرمسجدي کوهستاني او امين الله خان لوګري او د ده لوګريان ډېر وتلي او څرګند دي او په تېره بيا په هغه بيانونو کې چې وروسته د بارکزيو تر ملاتړ لاندې ليکل شوي او په پاڅون کې د دغه برېمنې کورنۍ په مرکزي ونډې ټينګار کوي، هغه څه چې يوازې د انقلاب په وروستي پړاوونو کې رښتيا وو.

بله ډېره مهمه خبره دا ده چې د افغان سرچينو په برکت د افغان مقاومت مشران ناڅاپه داسې سم سړي څرګند شول چې له خپلو ټولو حواسو سره ښه انسانان وو چې خپل انفرادي اندونه او انګېزې يې درلودې، خو انګرېزي سرچينو په ټوليزه توګه يوازې د ډيرورو تنګ نظرو او متعصبو په سترګه ورته کتلي. د افغان سرچينو په برکت اوس د دې پوهېدل شوني شول چې ولې افغان مشرانو چې ډېر يې د شاه شجاع وفادار ملاتړي وو خپل ژوند په خطر کې واچولو او د کمپنۍ ظاهراً نه ماتېدونکو ځواکونو پر ضد يې وسله واخيسته. دروند او د عزت څېښتن امين الله خان

ته یو ټیټ پوري انګرېز افسر سپکاوی وکړ او خپلې ځمکې یې هغه وخت له لاسه ورکړې کله یې چې د اوچتې مالېی ورکړه ونه منله. د تند خوږه ځوان عبدالله خان اڅکزي معشوقه الکساندر برنز لېشه کړه او کله یې چې د بېرته راوستلو هڅه وکړه، ملنډې ورباندې ووهل شوې. میر مسجدي نږدې و چې تسلیم شي، خو وروسته په دې اړه له پوهاوي او خبرتیا سره سره، انګرېزانو د ده پر کلا برید وکړ او ټوله کورنۍ یې ووژله. بیا یې کلا ضبط شوه او د انګرېزانو مرکزي ولایتي دفتر په کې جوړ شو. ځمکه یې د دښمنانو په منځ کې ووېشل شوه. د اکبرخان پرمختلې او پېچلې څېره تر ټولو بشپړه انځور شوې. د ده یوناني کندهاري مجسمې خوښېدې، غوښتل یې چې د لوېدیځ زده کړې په خپل هېواد کې دود کړي او په کابل کې د مقاومت تر ټولو زړه وړونکي او سرتېري مشر ګڼل کېدلو. په اکبرنامه کې حتی د ده د واده د کټ خوندونه په تفصیل لیکل شوي؛ نو اوس د انګرېزي سرچینو کاریکاتورونه «خاین مسلمانان» زموږ په سترګو کې د ماسپښیني فلمونو په اتلانو بدلېږي.

افغان سرچینې موږ ته یوه هنداره هم راکوي چې د الکساندر برنز د تره/ ترور د زوی، رابې برنز Robbie Burns په څېره «خپل خان په کې داسې وویښو لکه څنګه چې نور خلک مو ویني.»^{۱۳} دا ځکه چې د اروپايي بیانونو برعکس چې برنز یې یو مینه ناک سربښدونکی بللی، د افغان حماسي شاعرانو د شعرونو پر بنسټ، برنز یو د شیطاني جاذبې درلودونکی دوکه باز، او په غوره مالۍ او خیانت کې استاد و. ده د کابل اشرفیان په فساد ککړ کړل. یو اشرافي دوست محمد ته وایي: «برنز په ظاهر کې یو سړی خو په باطن کې یو ریښتینی شیطان دی.»^{۱۴} همدې ته ورته، د افغانانو په اند لوېدیځ پوځونه په بې رحمۍ، د ډېرو بنسټیزو اخلاقي اصولو په نه لرلو او په ځانګړې توګه د ملکي وګړو د مرګ ژوبلې په هکله په بې پروايۍ کې د پام وړ وو. په اکبرنامه کې دوست محمد خپل زوی اکبرخان ته داسې خبرداری ورکوي: «د دوی غوسه او د زیان رسونې لېوالتیا د کورونو د سوځولو او په لمبو کې د پټو دېوالونو په مانا ده.»

نو په دې ډول دوی خپل ځواک ښيي

څوک یې چې مخې ته درېږي په ترور کې یې اچوي

د دوی دود دی چې خلک ځانته مطیع کړي

چې هېڅوک د مساواتو ادعا ونه کړي

سربېره پر دې، په افغان سرچینو کې په دوامداره توګه سرتېکونې شوې چې انګرېزانو ښځو ته هېڅ درناوی نه درلود. دوی به چې هر ځای تلل، بې عزتي او جنسي تېري به یې کول. او «شپه او ورځ به پرته له کنټرول څخه د شهوت پر اس» سپاره وو. نو په بله وینا، په افغان سرچینو کې انګرېزان خاین، پر ښځو تېري کوونکي او څپونکي ترورېستان دي. په داسې سترګو موږ ته کتل هغه بڼه نه ده چې موږ یې له افغانانو څخه تمه لرو.

د ټولو افغان سرچینو په زړه کې په خپله د شاه شجاع مرموزه څېره پرته ده. شاه شجاع د خپلو او د ده د ملاتړو له لیکنو څخه یو داسې پېچلی او ډېر ځیرک سړی راڅرګندېږي چې د پخوانیو تیموري شاهانو بڼه یې ځانته غوره کړې وه. په واقعیت شاه شجاع کې د ځان په اړه د څرګندونو پخلی یې د هغه نورو لیکوالانو په لیکنو کې کېږي چې دی یې یو داسې هوډمن، زړور او نه ماتېدونکی سړی بللی چې د خپل برخلیک د هر راز ناخوالو پر وړاندې ودړېد. دغه انځور په حیرانونکې توګه له هغه فاسد او بې کفایتۍ انځور سره توپیر لري چې انګرېزي ځانته چارواکو نوموړی له پامه

غورځولی و حال دا چې لمړی یې د دراني امپراتورۍ دغه وارث بیا واک ته ورسوالو او بیا یې هڅې پیل کړې چې ځنډې ته یې کړي. همدارنګه نوموړی د بارکزیو د یوسل اویا کلونو له پروپاګند څخه وروسته په اوسني افغانستان کې د یو کمزوري هېواد پلورونکي خاین په څېر بد نوم لري. شاه شجاع په خپل چارچاپېر کې یوه تهذيبي پارسي نړۍ جوړه کړې وه - هېڅ داسې نښې نه شته چې د شاه پښتو زده وه او بې اړنګه په پښتو یې لیکنه نه ده کړې. ده د یوې داسې ګرځنده پاچاهۍ ژوند وکړ لکه له ده څخه مخکې مغولو چې کړی و او په ډېرو برخو کې داسې راڅرګندېږي لکه د تیموریانو وروستی پاچا چې وي. نوموړي په داسې ځای کې واکمني کوله چې د ایران، منځنۍ اسیا، چین او هندوستان په څلور لاره کې پروت و، نه په داسې ځای کې چې تر ځنډو یې غرونه چاپېر وي لکه وروسته چې همداسې شو.

که تېر ته نظر واچول شي، د شاه شجاع واکمني د یوې نړۍ د پای او د بلې د پیل په مانا وه. له ډېرو ګران بیه تېروتنو سره سره، د افغان-انګلیس لمړۍ جګړې مهې او اوږدمهاله اغېزې درلودې. د انګرېزانو له پاره یې یوه ثابته پوله جوړه کړه. د څو کلونو په ترڅ کې انګرېزانو پنجاب چې د سېک خالصانو تر واکمنۍ لاندې و او د اباسین کوزې سیمې چې د سند امیرانو تر واکمنۍ لاندې وې ځان سره مدغم کړې، خو دوی دغه سبق هم زده کړ چې پېښور به د دوی د راج شمال لوېدیځه پوله وي.

دغه جګړې د افغانانو له پاره د دوی هېواد د تل له پاره بدل کړ. کوم اصلاحات چې انګرېزانو راوستي وو، دوست محمد ته په میراث پاتې شول او دغه اصلاحاتو ورسره مرسته وکړه چې داسې یو افغانستان مطبوع کړي چې له جګړې څخه د مخکې پېر په پرتله اوس ډېر جوت و. بې اړنګه، شاه شجاع او د ده ډېرو هم پېرو هېڅ کله د افغانستان کلیمه نه وه یاده کړې. - ده ته دا د کابل یو سلطنت و چې د دراني امپراتورۍ وروستی پاتې توتیه وه چې د جغرافیا په یوه څنډه کې پرته او ده د خراسان په نوم بلله، خو د یو نسل په ترڅ کې د افغانستان نوم په پراخه کچه د هېواد د ننه او بهر په نقشو کې شتون وموند. په دغه هېواد کې خلکو خپل ځانونه افغان یادول. د شاه شجاع بېرته راتګ او ناکامه ښکېلاکي جګړه چې د ده د بیا واک ته رسولو په موخه پیل شوه د سدوزي کورنۍ واک یې بالاخره له منځه یووړ او د دراني امپراتورۍ وروستی یادونو ته چې دوی یې بنسټ اېښی و د پای ټکی کېښود؛ نو په دې توګه دغه جګړې د اوسني افغانستان د پولو په تعریفولو کې لویه ونډه درلوده او د تل له پاره یې د یو هېواد نظریه چې نوم یې افغانستان دی پیاوړې کړه.

که د افغان انګلیس لمړۍ جګړې د یو هېواد په توګه د افغانستان په مضبوطیتیا کې مرسته وکړه، اوس پوښتنه دا ده چې اوسنۍ لوېدیځه مداخله به د یو هېواد په توګه د افغانستان په مړینه کې مرسته وکړي.

دغه کتاب د لیکنې په مهال د لوېدیځ پوځ بیا د یو کمزوري پوپلزي په مشرۍ حکومت ته د افغانستان د پرېښودلو تابیا نیوله. دا ناشونې ده چې د دغه رژیم او د یو توتې توتې او وېشلي افغانستان د برخلیک وړاندوینه وشي، خو هغه څه چې میرزا عطا له ۱۸۴۲ کال څخه وروسته لیکلي اوس هم همغسې رښتیا دي: «بې اړنګه، دا اسانه کار نه دی چې د خراسان پر سلطنت یرغل او واکمني وشي.»

اخځليک

Chapter 1: No Easy Place to Rule

- 1 Alexander Burnes, *Cabool: A Personal Narrative of a Journey to, and Residence in that City in the Years 1836, 7 and 8*, London, 1843, p. 273, for details of the Kabul spring.
- 2 Sultan Mohammad Khan ibn Musa Khan Durrani, *Tarikh-i-Sultani*, p. 219.
- 3 Khurasan also included much of eastern Iran, but was not usually thought to include northern Afghanistan.
- 4 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, The Eighteenth Event.
- 5 Sultan Mohammad Khan Durrani, *Tarikh-i-Sultani*, p. 226.
- 6 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, The Eighteenth Event.
- 7 Dominic Lieven, *Russia against Napoleon*, London, 2009, pp. 45–7.
- 8 Quoted in Sir John Malcolm, *Political History of India*, 2 vols, London, 1826, vol. I, p. 310.
- 9 Iradj Amini, *Napoleon and Persia*, Washington, DC, 1999, p. 112; Muriel Atkin, *Russia and Iran 1780–1828*, Minneapolis, 1980, p. 125.
- 10 OIOC, Board's Collections: Sec Desp to India, vol. III, Draft to Governor General-in-Council, 24 September 1807, no. 31; J. B. Kelly, *Britain and the Persian Gulf, 1795–1880*, Oxford, 1968, pp. 82–3. For the Russian nobleman beneath the barge see Peter Hopkirk, *The Great Game*, London, 1990, p. 33.
- 11 Amini, *Napoleon and Persia*, p. 129.
- 12 Sir John William Kaye, *Lives of Indian Officers*, London, 1867, vol. I, p. 234.
- 13 There is a wonderful account of the two boys' trip written by Edward's descendant Barbara Strachey in *The Strachey Line: An English Family in America, India and at Home from 1570 to 1902*, London, 1985, pp. 100–5. The diaries of both boys survive in the India Office Library, though Elphinstone's writing is so scruffy as to be partly illegible. Mountstuart Elphinstone's is in BL, OIOC, Mss Eur F88 Box 13/16[b] and Edward Strachey's at Mss Eur F128/196.
- 14 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 40. The 1761 Battle of Panipat was the fifth at the site.
- 15 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, Introduction, pp. 1–9.
- 16 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 63.
- 17 Olaf Caroe, *The Pathans*, London, 1958, p. 262; Syad Muhammad Latif, *History of the Punjab*, New Delhi, 1964, p. 299; Robert Nichols, *Settling the Frontier: Land, Law and Society in the Peshawar Valley, 1500–1900*, Oxford, 2001, p. 90.
- 18 H. T. Prinsep, *History of the Punjab, and of the rise, progress, & present condition of the sect and nation of the Sikhs [Based in part on the 'Origin of the Sikh Power in the Punjab and political life of Muha-Raja Runjeet Singh']*,

London, 1846, vol. I, p. 260; Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 84; Mountstuart Elphinstone, *An Account of the Kingdom of Caubul, and its dependencies in Persia, Tartary, and India; comprising a view of the Afghaun nation, and a history of the Dooraunee monarchy*, London, 1819, vol. I, p. 317.

19 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 57–75.

20 Ibid., *Waqi'at-i-Shah Shuja*, Introduction.

21 Sultan Mohammad Khan Durrani, *Tarikh-i-Sultani*, p. 212.

22 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, Introduction.

23 Ibid., The Seventh Event.

24 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 95.

25 Sultan Mohammad Khan Durrani, *Tarikh-i-Sultani*, p. 217.

26 Ibid., p. 215.

27 Ibid., pp. 244–69. Afghans still have a tendency to talk about Indians and even Pakistanis in this way. As rice and meat eaters they see themselves as infinitely superior human beings.

28 Robert Johnson, *The Afghan Way of War – Culture and Pragmatism: A Critical History*, London, 2011, p. 48.

29 B. D. Hopkins, *The Making of Modern Afghanistan*, London, 2008, pp. 129, 159; Noelle, *State and Tribe in Nineteenth-Century Afghanistan*, p. 281.

30 Noelle, *State and Tribe in Nineteenth-Century Afghanistan*, p. 288.

31 Elphinstone, *Kingdom of Caubul*, vol. I, pp. 2–7.

32 Ibid., p. 13.

33 Ibid., p. 21.

34 Ibid., pp. 52–4.

35 BL, OIOC, Forster Papers, Mss Eur B 14/Mss Eur K 115, 12 July 1785.

36 Adapted from Caroe, *The Pathans*, p. 244.

37 Though widely attributed to Khushhal, many scholars doubt the authenticity of this celebrated couplet.

38 Elphinstone, *Kingdom of Caubul*, vol. I, pp. 67–8.

39 Private Collection, Fraser Papers, Inverness, vol. 30, p. 171, WF to his father, 6 March 1809.

40 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, The Twenty-Sixth Event.

41 Sayed Qassem Reshtia, *Between Two Giants: Political History of Afghanistan in the Nineteenth Century*, Peshawar, 1990, p. 18; Noelle, *State and Tribe in Nineteenth-Century Afghanistan*, p. 8.

42 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 86.

43 Elphinstone, *Kingdom of Caubul*, vol. I, pp. 82–3, 282.

- 44 Ibid., pp. 80–1.
- 45 Ibid., p. 399.
- 46 Ibid., vol. II, p. 276.
- 47 Private Collection, Fraser Papers, Inverness, vol. 30, p. 149, WF to his father, 22 April 1809.
- 48 Johnson, *The Afghan Way of War*, p. 44.
- 49 Ibid., p. 42.
- 50 Elphinstone, *Kingdom of Caubul*, vol. II, p. 276.
- 51 Hopkins, *The Making of Modern Afghanistan*, p. 1.
- 52 Noelle, *State and Tribe in Nineteenth-Century Afghanistan*, pp. 164–5.
- 53 Johnson, *The Afghan Way of War*, p. 43.
- 54 Private Collection, Fraser Papers, Inverness, vol. 30, p. 177, WF to his father, 7 May 1809.
- 55 Elphinstone, *Kingdom of Caubul*, vol. I, p. 87.
- 56 Ibid., p. 89.
- 57 Sultan Mohammad Khan Durrani, *Tarikh-i-Sultani*, p. 223.
- 58 Private Collection, Fraser Papers, Inverness, vol. 30, pp. 201–6, WF to his father, 19 June and 6 July 1809.
- 59 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 115.
- 60 Sultan Mohammad Khan Durrani, *Tarikh-i-Sultani*, p. 229.
- 61 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, The Twenty-Sixth Event.

Chapter 2: An Unsettled Mind

- 1 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 10–12.
- 2 Khuswant Singh, *Ranjit Singh: Maharaja of the Punjab*, London, 1962.
- 3 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, The Twenty-Sixth Event.
- 4 Ibid.; Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 13–15. Sikh sources give a rather different account.
- 5 Prinsep, *History of the Sikhs*, vol. II, pp. 14–15.
- 6 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, The Twenty-Sixth Event.
- 7 Turk Ali Shah Turk Qalandar, *Tadhkira-i Sukhunwaran-Chashm-Didah*, n.d.
- 8 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, The Twenty-Sixth Event.
- 9 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 135.
- 10 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, The Twenty-Seventh Event.
- 11 Private Collection, Fraser Papers, Inverness, vol. 30, pp. 171–2, WF to his father, 9 May 1809.

- 12 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 136.
- 13 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, The Twenty-Eighth Event; Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, pp. 136–7; Prinsep, *History of the Sikhs*, vol. II, p. 22.
- 14 Arthur Conolly, *Journey to the North of India, 1829–31*, London, 1838, vol. II, pp. 272, 301.
- 15 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, The Twenty-Ninth Event.
- 16 Eruch Rustom Kapadia, 'The Diplomatic Career of Sir Claude Wade: A Study of British Relations with the Sikhs and Afghans, July 1823–March 1840', unpublished PhD thesis, SOAS, c.1930, p. 18. Wade did his best to stamp out the trade: Sir C.M. Wade, *A Narrative of the Services, Military and Political, of Lt.-Col. Sir C.M. Wade*, Ryde, 1847, p. 33.
- 17 Jean-Marie Lafont, *La présence française dans le royaume sikh du Penjab 1822–1849*, Paris, 1992, p. 107.
- 18 Ibid., p. 110.
- 19 Punjab Archives, Lahore, from Metcalfe, Resident in Delhi, to Ochterlony in Ludhiana, 6 January 1813, book 8, no. 2, pp. 5–8.
- 20 Sadly this much repeated and thoroughly delightful story may well be apocryphal: certainly I have been unable to trace it back further than Edward Thompson's *The Life of Charles Lord Metcalfe*, London, 1937, p. 101, where it is described as 'local tradition . . . this sounds like folklore'. It may well have been inspired by the famous miniature of Ochterlony in the India Office Library. In his will, BL, OIOC L/AG/34/29/37, Ochterlony only mentions one bibi [an Indian consort, either a legal wife or a mistress], 'Mahrutun, entitled Moobaruck ul Nissa Begum and often called Begum Ochterlony', who was the mother of his two daughters, although his son Roderick Peregrine Ochterlony was clearly born of a different bibi. Nevertheless it is quite possible that the story could be true: I frequently found Old Delhi traditions about such matters confirmed by research, and several Company servants of the period kept harems of this size. Judging by Bishop Heber's wonderful description of him, Ochterlony was clearly Indianised enough to have done so.
- 21 Punjab Archives, Lahore, from Ochterlony in Ludhiana to John Adam, Calcutta, 9 July 1815, book 14, no. 226, pp. 5–8.
- 22 Punjab Archives, Lahore, Captain Birch to Adam, Ludhiana, 2 December 1814, book 15, no. 6.
- 23 Punjab Archives, Lahore, vol. 18, part II, Letters 117 and 118, p. 535. In Urdu the address reads: Banam-i Farang Akhtar Looni Sahib. Ochterlony's name – or rather its Urduised rendering, Akhtar Looni – translates as Crazy Star.
- 24 Punjab Archives, Lahore, Fraser, Ramgurh to Ochterlony, Ludhiana, 3 September 1816, vol. 18, part II, Case 118, pp. 538–9.
- 25 Punjab Archives, Lahore, Captain Murray to Sir D. Ochterlony Bart. K.C.B., vol 18, part II, Case 150, pp. 653–8.
- 26 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, p. 39; *Waqi'at-i-Shah Shuja*, Introduction.
- 27 Punjab Archives, Lahore, Adam to Ochterlony, 5 October 1816, book 9, no. 98, pp. 637–9.
- 28 Punjab Archives, Lahore, Ludhiana Agency, Murray to Ochterlony, 20 January 1817, book 92, Case 17.

- 29 Punjab Archives, Lahore, Adam to Ochterlony, 5 October 1816, book 9, no. 98, pp. 637–9.
- 30 Mohan Lal Kashmiri, *Life of Amir Dost Mohammad of Kabul*, London, 1846, vol. I, pp. 104–5. This was presumably a euphemism for rape.
- 31 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 29–39.
- 32 Patrick Macrory, *Signal Catastrophe: The Retreat from Kabul 1842*, London, 1966, p. 35.
- 33 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 140.
- 34 Punjab Archives, Lahore, R. Ross, Subhatu to Sir D. Ochterlony, Kurnal, 2 September 1816, book 18, Serial no. 116. Ross reported: 'I am writing to you in Goorkhalee libas [dress/disguise] a most perfect image in which after closing this I shall slip out of my house by a by-path into the beds of the Ganges whence I shall proceed with a Subadar and a Sipahi (*Nusseeree*), out of uniform and like myself in Goorkhalee dress to look at the royal party'.
- 35 Charles Masson, *Narrative of Various Journeys in Baluchistan, Afghanistan and the Panjab, 1826 to 1838*, London, 1842, vol. III, p. 51.
- 36 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, The Thirtieth Event.
- 37 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 39–56.
- 38 Josiah Harlan, 'Oriental Sketches', insert at p. 42a, mss in Chester Country Archives, Pennsylvania, quoted in Ben Macintyre, *Josiah the Great: The True Story of the Man Who Would be King*, London, 2004, p. 18.
- 39 Harlan's 'Sketches', p. 37a, quoted in Macintyre, *Josiah the Great*, pp. 22–3.
- 40 Godfrey Vigne, *A Personal Narrative of a Visit to Ghuzni, Kabul and Afghanistan and a Residence at the Court of Dost Mohamed with Notices of Runjit Singh, Khiva, and the Russian Expedition*, London, 1840, p. 4.
- 41 Punjab Archives, Lahore, Ludhiana Agency papers, Wade to Macnaghten, Press List VI, Book 142, serial no. 44, 9 July 1836. Shah Mahmood Hanifi, 'Shah Shuja's "Hidden History" and its Implications for the Historiography of Afghanistan', *South Asia Multidisciplinary Academic Journal* [online], Free-Standing Articles, online since 14 May 2012, connection on 21 June 2012, <http://samaj.revues.org/3384>.
- 42 See, for example, Punjab Archives, Lahore, Captain C. M. Wade, Pol. Assistant, Loudhianuh to J. E. Colebrooke, Bart., Resident, Delhi, 1 June 1828, Ludhiana Agency Records, book 96, Case 67, pp. 92–4, for one round of the slave-girl saga. See also Kapadia, 'The Diplomatic Career of Sir Claude Wade', p. 6.
- 43 Victor Jacquemont, *Letters from India (1829–1832)*, London, 1936, p. 162.
- 44 Jean-Marie Lafont, *Indika: Essays in Indo-French Relations 1630–1976*, New Delhi, 2000, p. 343.
- 45 Ibid.

- 46 Public Records Office (now The National Archives, Kew), PRO 30/12, Ellenborough, Political Diary, 3 September 1829.
- 47 M. E. Yapp, *Strategies of British India: Britain, Iran and Afghanistan, 1798–1850*, Oxford, 1980, pp. 247, 111–12; Mark Bence-Jones, *The Viceroy of India*, London, 1982, p. 15.
- 48 Macrory, *Signal Catastrophe*, p. 39.
- 49 Norris, *The First Afghan War 1838–1842*, p. 15.
- 50 Laurence Kelly, *Diplomacy and Murder in Tehran: Alexander Griboyedov and Imperial Russia's Mission to the Shah of Persia*, London, 2002, ch. XIX, pp. 153–61.
- 51 Edward Ingram, *The Beginning of the Great Game in Asia, 1828–1834*, Oxford, 1979, p. 49; Wellington to Aberdeen, 11 October 1829, Arthur Wellesley, Duke of Wellington, *Supplementary Despatches and Memoranda of Field Marshall Arthur Duke of Wellington*, ed. by his son, the 2nd Duke of Wellington, London, 1858–72, vol. VI, pp. 212–19.
- 52 Kelly, *Diplomacy and Murder*, p. 54.
- 53 Orlando Figes, *Crimea: The Last Crusade*, London, 2010, p. 5.
- 54 Peter Hopkirk, *The Great Game*, London, 1990, p. 117.
- 55 Ibid., p. 117; PRO, Ellenborough, Political Diary, II, 122–3, 29 October 1829.
- 56 BL, OIOC, Secret Committee to Governor General, 12 January 1830, IOR/L/PS/5/543.
- 57 Hopkirk, *The Great Game*, p. 119.
- 58 Cobden, quoted by Norris in *First Afghan War*, p. 38.
- 59 National Archives of India (NAI), Foreign, Political, 5 September 1836, nos 9–19, Minute of Charles Trevelyan.
- 60 Ingram, *Beginning of the Great Game*, p. 169.
- 61 James Lunt, *Bokhara Burnes*, London, 1969, p. 39.
- 62 The two cousins may have spelled their surnames differently, but were in fact closely related.
- 63 Thanks to Craig Murray for pointing out that Burnes was not educated at the Trades School as Kaye had maintained.
- 64 Alexander Burnes, *Travels into Bokhara, Being the Account of a Journey from India to Cabool, Tartary and Persia, also a Narrative of a Voyage on the Indus from the Sea to Lahore*, London, 1834, vol. I, p. 127.
- 65 Hopkins, *The Making of Modern Afghanistan*, p. 51.
- 66 Jacquemont, *Letters from India*, pp. 171–3.
- 67 Burnes, *Travels into Bokhara*, vol. I, p. 132.
- 68 Ibid., p. 143.

- 69 Ibid., p. 144.
- 70 Lunt, *Bokhara Burnes*, p. 49. The dray horses were all dead by 1843. According to Norris, they 'died in luxury, far from their Kentish meadows, from over-feeding': *First Afghan War*, p. 47. See also Yapp, *Strategies*, pp. 247, 208.
- 71 Sir John William Kaye, *Lives of Indian Officers*, vol. II, pp. 231–3.
- 72 Burnes, *Travels into Bokhara*, vol. II, p. 334.
- 73 Lafont, *Indika*, p. 343.
- 74 Burnes, *Travels into Bokhara*, vol. II, pp. 313, 341; vol. III, p. 185.
- 75 Ibid., vol. II, pp. 330–2.
- 76 Quoted in Norris, *First Afghan War*, p. 57.
- 77 BL, OIOC, Enclosures to Secret Letters (ESL) 3: no. 69 of no. 8 of 2 July 1832 (IOR/L/PS/5/122), Wade to Macnaghten, 11 May 1832.
- 78 Ibid.
- 79 Ibid., attached letter, 'Translation of a note from Shah Shoojah ool Moolk to Hajee Moolah Mahomed Hussein, the Shah's Agent with Capt. Wade'.
- 80 BL, OIOC, F/4/1466/5766, Extract Fort William Political Consultations of 12 February 1833: Shah Shuja to the Secretary and Deputy Secretary to Govt, received 18 December 1833, and F/4/1466/57660, Macnaghten to Fraser, 8 December 1832.
- 81 BL, OIOC, Board's Collections, F/4/1466/57660, no. 52479.
- 82 BL, OIOC, IOR/P/BRN/SEC/372, Item 34 of Bengal Secret Consultations, 19 March 1833, From the Governor General to Dost Mahomed, written 28 February 1833.
- 83 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, The Thirty-Second Event.
- 84 Lafont, *Indika*, p. 351.
- 85 Cited in Kapadia, 'The Diplomatic Career of Sir Claude Wade', pp. 178–9.
- 86 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, p. 146.
- 87 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, The Thirty-Third Event.
- 88 NAI, Foreign, Secret Consultations, 10 April 1834, no. 20.
- 89 Ibid.
- 90 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, p. 148.
- 91 Ibid., pp. 148–62.

92 NAI, Foreign, Political Consultations, 5 September 1836, nos 9–19, Minute of Charles Trevelyan. Trevelyan and Arthur Conolly were the ones who really formed the Indus Policy of Lords Ellenborough and Auckland.

93 Macintyre, *Josiah the Great*, p. 18.

Chapter 3: The Great Game Begins

- 1 Elizabeth Errington and Vesta Sarkhosh Curtis, *From Persepolis to the Punjab: Exploring Ancient Iran, Afghanistan and Pakistan*, London, 2007, p. 5.
- 2 George Rawlinson, *A Memoir of Major-General Sir Henry Creswicke Rawlinson*, London, 1898, p. 67.
- 3 Royal Geographical Society, Rawlinson Papers, HC2, Private Journal Commenced from 14 June 1834, entry for 24 October 1834.
- 4 Ivan Fedorovitch Blaramberg, *Vospominania*, Moscow, 1978, p. 64.
- 5 Yapp, *Strategies*, pp. 138–9.
- 6 I. O. Simonitch, *Précis historique de l'avènement de Mahomed-Schah au trône de Perse par le Comte Simonitch, ex-Ministre Plénipotentiaire de Russie à la Cour de Téhéran*, Moscow, 1967, quoted by Alexander Morrison, *Twin Imperial Disasters: The Invasion of Khiva and Afghanistan in the Russian and British Official Mind, 1839–1842* (forthcoming).
- 7 Sir John MacNeill, *The Progress and Present Position of Russia in the East*, London, 1836, p. 151.
- 8 Rawlinson, *Memoir*, p. 67.
- 9 Ibid., p. 68.
- 10 NAI, Foreign, Secret Consultations, 17 October 1838, nos 33–4.
- 11 Rawlinson, *Memoir*, p. 68.
- 12 NAI, Foreign, Secret Consultations, 17 October 1838, nos 33–4.
- 13 Errington and Curtis, *From Persepolis to the Punjab*, p. 5.
- 14 NAI, Foreign, Secret Consultations, 17 October 1838, nos 33–4.
- 15 Blaramberg, *Vospominania*, p. 60; Melvin Kessler, *Ivan Viktorovitch Vitkevich 1806–39: A Tsarist Agent in Central Asia*, Central Asia Collectanea, no. 4, Washington, DC, 1960, pp. 5–8; V. A. Perovsky, *A Narrative of the Russian Military Expedition to Khiva under General Perofski in 1839*, trans. from the Russian for the Foreign Department of the Government of India, Calcutta, 1867; Mikhail Volodarsky, 'The Russians in Afghanistan in the 1830s', *Central Asian Survey*, vol. 3, no. 1 (1984), p. 72.
- 16 'Peslyak's Notes', *Istorichesky Vestnik*, no. 9, 1883, p. 584.
- 17 Letter from V. A. Perovsky, Military Governor of Orenburg, to K. K. Rodofinikin, head of the Asian Department at the Ministry of the Foreign Affairs, 14 June 1836, quoted by N. A. Khalfin, preface to *Zapiski i Bukharskom Khanstve* (preface to Notes on the Khanate of Bukhara), Moscow, 1983.

- 18 Blaramberg, *Vospominania*, p. 60.
- 19 Perovsky, *A Narrative of the Russian Military Expedition to Khiva*, pp. 73–5. Morrison in *Twin Imperial Disasters* points out that this passage was in fact written by Ivanin, not Perovsky.
- 20 Khalfin, *Zapiski î Bukharskom Khanstve* (Notes on the Khanate of Bukhara)
- 21 Blaramberg, *Vospominania*, p. 60.
- 22 Khalfin, *Zapiski î Bukharskom Khanstve* (Notes on the Khanate of Bukhara).
- 23 Volodarsky, 'The Russians in Afghanistan in the 1830s', p. 70.
- 24 Khalfin, *Zapiski î Bukharskom Khanstve* (Notes on the Khanate of Bukhara).
- 25 Volodarsky, 'The Russians in Afghanistan in the 1830s', pp. 73–4.
- 26 Ibid., p. 70; Morrison, *Twin Imperial Disasters*, pp. 16–17.
- 27 Khalfin, *Zapiski î Bukharskom Khanstve* (Notes on the Khanate of Bukhara).
- 28 Cited by Morrison in *Twin Imperial Disasters*, p. 16.
- 29 Volodarsky, 'The Russians in Afghanistan in the 1830s', p. 72.
- 30 N. A. Khalfin, *Vozmezdie ozhidaet v Dzhagda* (Drama in a Boarding House), *Voprosy Istorii*, 1966, No. 10; also Yapp, *Strategies*, p. 234. The original source for this is Duhamel's memoirs.
- 31 Kessler, *Ivan Viktorovitch Vitkevich*, p. 12.
- 32 Volodarsky, 'The Russians in Afghanistan in the 1830s', p. 74.
- 33 Ibid.
- 34 Blaramberg, *Vospominania*, p. 60.
- 35 Ibid., p. 64.
- 36 Burnes, *Cabool*, p. 104.
- 37 Volodarsky, 'The Russians in Afghanistan in the 1830s', p. 70.
- 38 See Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, pp. 184–8; Masson, *Narrative of Various Journeys*, vol. III, pp. 307–9; Hopkins, *The Making of Modern Afghanistan*, pp. 101–7; Noelle, *State and Tribe in Nineteenth-Century Afghanistan*, pp. 15–17; Kapadia, 'The Diplomatic Career of Sir Claude Wade', p. 203.
- 39 NAI, Foreign, Secret Consultations, 15 May 1837, no. 08, Masson to Wade, 25 February 1837.
- 40 Ibid.
- 41 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 186. The Amir who commissioned the *Siraj* left a marginal note on the mss: 'I heard from some elderly men that Hari Singh was riding on an elephant and heading into the fray when suddenly a bullet struck him in a fatal spot and he died. It is not known who killed him.' Whatever the truth, Afghan literature has

always assumed that it was Akbar Khan who personally despatched Hari Singh, and he is credited with the deed in Kashmiri's *Akbarnama* and several other epics.

42 Norris, *First Afghan War*, p. 114.

43 Burnes, *Cabool*, p. 139, and his letter to Calcutta, 9 October 1837, NAI, Foreign, Political Consultations, letters from Secretary of State, 28 September 1842, no. 21.

44 Masson, *Narrative of Various Journeys*, vol. III, p. 445.

45 Ibid., pp. 447–9.

46 See for example Maulana Hamid Kashmiri, *Akbarnama*.

47 Ibid.

48 Ibid., ch. 9.

49 Masson, *Narrative of Various Journeys*, vol. III, p. 97.

50 Vigne, *Visits to Afghanistan*, pp. 176–7.

51 Burnes, *Cabool*, p. 140.

52 Ibid.

53 Ibid., pp. 142–3.

54 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 162–72.

55 Kashmiri, *Akbarnama*, ch. 10.

56 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 192.

57 Kashmiri, *Akbarnama*, ch. 11.

58 Masson, *Narrative of Various Journeys*, vol. III, pp. 452–3.

59 Ibid. A more accurate translation of Garib Nawaz would be 'He Who Cherishes the Poor'.

60 NAI, Foreign, Secret Consultations, 19 August 1825, Burnes to Holland, nos 3–4.

61 Sir Penderel Moon, *The British Conquest and Dominion of India*, London, 1989, p. 492.

62 This was of course the same Macaulay who ignorantly remarked in his Minute on Education that 'a single shelf of a good European library was worth the whole native literature of India and Arabia . . . the historical information which has been collected from all the books written in the Sanscrit language is less valuable than what may be found in the most paltry abridgments used at preparatory schools in England'. In the 'anglicist' vs 'Orientalist' debate which followed, Macaulay and Macnaghten were on opposing sides. For the procession see Emily Eden, *Up the Country: Letters written to her Sister from the Upper Provinces of India*, Oxford, 1930, p. 1.

63 Emily Eden, *Miss Eden's Letters*, ed. by her great-niece, Violet Dickinson, London, 1927, p. 293.

- 64 W. G. Osborne, *The Court and Camp of Runjeet Sing*, London, 1840, pp. 209–10. The Venetians, masters of a previous trading empire, had a similar approach.
- 65 Eden, *Miss Eden's Letters*, p. 263.
- 66 Ibid.
- 67 Eden, *Up the Country*, p. 18.
- 68 Fanny Eden, *Tigers, Durbars and Kings: Fanny Eden's Indian journals, 1837–1838*, transcribed and ed. by Janet Dunbar, London, 1988, p. 72.
- 69 Eden, *Miss Eden's Letters*, p. 299; Eden, *Up the Country*, p. 3.
- 70 Eden, *Up the Country*, p. 156.
- 71 Eden, *Tigers, Durbars and Kings*, pp. 77–80.
- 72 Eden, *Up the Country*, pp. 4, 46.
- 73 Eden, *Tigers, Durbars and Kings*, p. 124.
- 74 Ibid., p. 60.
- 75 Mohan Lal, *Life of Amir Dost Mohammad*, vol. I, pp. 249–50.
- 76 Yapp, *Strategies*, p. 245; A. C. Banerjee, *Anglo-Sikh Relations: Chapters from J. D. Cunningham's History of the Sikhs*, Calcutta, 1949, p. 53.
- 77 Mohan Lal, *Life of Amir Dost Mohammad*, vol. I, pp. 250–2.
- 78 BL, OIOC, ESL 48: no. 87 of no. 1 of 8 February 1838 (IOR/L/PS/5/129), Extract of a letter from Wade to Macnaghten, 1 January 1838.
- 79 BL, OIOC, ESL 50: no. 18; Kapadia, 'The Diplomatic Career of Sir Claude Wade', p. 385.
- 80 BL, OIOC, ESL 48: no. 87 of no. 1 of 8 February 1838 (IOR/L/PS/5/129), Extract of a letter from Wade to Macnaghten, 1 January 1838.
- 81 NAI, Foreign, Political Consultations, 11 September 1837, no. 4.
- 82 Volodarsky, 'The Russians in Afghanistan in the 1830s', p. 76.
- 83 NAI, Foreign, Political Consultations, 6 June 1838, nos 21–2.
- 84 BL, Broughton Papers, Add Mss 37692, fol. 71, Auckland to Hobhouse, 6 January 1838; Norris, *First Afghan War*, p. 139.
- 85 Johnson, *The Afghan Way of War*, p. 42.
- 86 Herawi, *Ayn al-Waqayi*, p. 29; Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, pp. 189–90.
- 87 Norris, *First Afghan War*, pp. 129–30.

- 88 NAI, Foreign, Secret Consultations, 19 August 1825, nos 3–4, 1, 11–14. Extracts from private letters from the late Sir Alex Burnes to Major Holland between the years 1837 and 1841 relating to affairs in Afghanistan.
- 89 Burnes, *Cabool*, pp. 261–2.
- 90 BL, OIOC, L/PS/5/130, Burnes to Macnaghten, 18 February 1838.
- 91 BL, OIOC, ESL 48: no. 100 of no. 1 of 8 February 1838 (IOR/L/PS/5/129), Burnes to Auckland, 23 December 1837.
- 92 NAI, Foreign, Secret Consultations, 19 August 1825, nos 3–4, 1, 11–14.
- 93 Norris, *First Afghan War*, p. 141.
- 94 Volodarsky, 'The Russians in Afghanistan in the 1830s', p. 76.
- 95 Masson, *Narrative of Various Journeys*, vol. III, p. 465.
- 96 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 162–72.
- 97 Norris, *First Afghan War*, p. 151.
- 98 NAI, Foreign, Secret Consultations, 22 August to 3 October 1838, no. 60, Pottinger to Burnes.
- 99 Mohan Lal, *Life of Amir Dost Mohammad*, vol. I, p. 281.
- 100 Michael H. Fisher, 'An Initial Student of Delhi English College: Mohan Lal Kashmiri (1812–77)', in Margrit Pernau (ed.), *The Delhi College: Traditional Elites, the Colonial State and Education before 1857*, New Delhi, 2006, p. 248.
- 101 Mohan Lal, *Life of Amir Dost Mohammad*, vol. I, pp. 307–9.
- 102 Burnes to Macnaghten, 24 March 1838, Parliamentary Papers [PP] 1839, Indian Papers 5. For fuller text see PP 1859.
- 103 NAI, Foreign, Secret Consultations, 22 August to 3 October 1838, no. 602, Burnes to Macnaghten.
- 104 Kashmiri, *Akbarnama*, ch. 11.
- 105 Volodarsky, 'The Russians in Afghanistan in the 1830s', p. 77.
- 106 Morrison, *Twin Imperial Disasters*, p. 22.
- 107 NAI, Foreign, Secret Consultations, 19 August 1825, nos 3–4, no. 04, Burnes to Holland, Peshawar, 6 May 1838.
- 108 BL, OIOC, ESL 49: no. 12 of no. 11 of 22 May 1838 (IOR/L/PS/5/130), Auckland's Minute of 12 May 1838.
- 109 Eden, *Up the Country*, p. 125.
- 110 Norris, *First Afghan War*, p. 161.
- 111 Eden, *Miss Eden's Letters*, p. 293.
- 112 BL, OIOC, ESL 49: no. 12 of no. 11 of 22 May 1838 (IOR/L/PS/5/130), Auckland's Minute of 12 May 1838.
- 113 Eden, *Miss Eden's Letters*, pp. 299–300.

- 114 Eden, *Up the Country*, p. 186.
- 115 Osborne, *The Court and Camp of Runjeet Sing*, pp. 70–89.
- 116 Ibid., p. 90.
- 117 Ibid., p. 190.
- 118 Major W. Broadfoot, *The Career of Major George Broadfoot, C.B.*, London, 1888, p. 121; also Henry Lawrence, in Yapp, *Strategies*, p. 247.
- 119 BL, OIOC, Mss Eur E359, Diary of Colvin, entry for 1 June 1838.
- 120 Norris, *First Afghan War*, p. 182.
- 121 *Calendar of Persian Correspondence of the Punjab Archives abstracted into English*, Lahore, 1972–2004 vol. 2, p. 158. Mirza Haidar Ali, an attendant to Shah Shuja ul-Mulk, to the Political Agent, Ludhiana, 15 September 1837.
- 122 Maulana Mohammad-Ghulam Akhund-zada Kohistani, b. Mulla Timur-shah, *mutakhallis ba ‘Gulam’* (or Gulami Mohammad Ghulam), *Jangnama. Dar wasfi-i mujahidat-i Mir Masjidi-khan Gazi wa sair-i mudjahidin rashid-i milli-i aliya-i mutajawizin-i ajnabi dar salha-yi 1839–1842 i. Asar: Maulina [sic] Muhammad-Gulam Kuhistani mutakhallis ba ‘Gulami’*, Kabul 1336 AH/1957 (*Anjuman-i tarikh-i Afgh^hanistan*, No. 48) [preface by Ahmad-Ali Kohzad, without index], pp. 184–6.
- 123 Osborne, *The Court and Camp of Runjeet Sing*, pp. 207–8.
- 124 *Waqi‘at-i-Shah Shuja*, The Thirty-Fifth Event.
- 125 Eden, *Miss Eden’s Letters*, p. 290.
- 126 Ibid., p. 311.
- 127 Moon, *The British Conquest and Dominion of India*, p. 505.
- 128 NAI, Foreign, Secret Consultations, 21 November 1838, no. 104, Mackeson to Macnaghten, 16 August 1838.
- 129 Masson, *Narrative of Various Journeys*, vol. III, p. 495.
- 130 Yapp argues convincingly for Macnaghten being the main driving force behind the invasion – see *Strategies*, pp. 246–7.
- 131 Colonel William H. Dennie, *Personal Narrative of the Campaigns in Afghanistan*, ed. W. E. Steele, Dublin, 1843, p. 30.
- 132 Sir John William Kaye, *Lives of Indian Officers*, vol. 2, p. 254.
- 133 Yapp, *Strategies*, p. 253.
- 134 Sir John William Kaye, *History of the War in Afghanistan: From the unpublished letters and journals of political and military officers employed in Afghanistan*, London, 1851, vol. I, p. 375.

135 Henry Marion Durand, *The First Afghan War and its Causes*, London, 1879, p. 81.

Chapter 4: The Mouth of Hell

1 BL, Broughton Papers, Add Mss 36474, Wade to Auckland, 31 January 1839.

2 Yapp, *Strategies*, p. 263.

3 Dennie, *Personal Narrative of the Campaigns in Afghanistan*, p. 51.

4 Norris, *First Afghan War*, p. 254.

5 Ibid., p. 248.

6 Ibid.

7 *Calendar of Persian Correspondence*, vol. 2, p. 1119, 11 December 1838, Shah political Agent, Ludhiana

8 Eden, *Miss Eden's Letters*, p. 305.

9 Eden, *Tigers, Durbars and Kings*, p. 162.

10 Ibid., p. 159.

11 J. H. Stocqueler, *The Memoirs and Correspondence of Sir William Nott, GCB*, London, 1854, vol. I, p. 79.

12 Osborne, *The Court and Camp of Runjeet Singh* pp. 213–14.

13 Eden, *Up the Country*, pp. 205–6.

14 Henry Havelock, *Narrative of the War in Affghanistan in 1838–9*, London, 1840, vol. I, p. 72; Kaye, *History of the War in Afghanistan*, vol. I, p. 392.

15 Eden, *Tigers, Durbars and Kings*, p. 182.

16 Ibid., p. 175.

17 Kaye, *History of the War in Afghanistan*, vol. I, p. 393.

18 Saul David, *Victoria's Wars: The Rise of Empire*, London, 2006, p. 27.

19 Stocqueler, *The Memoirs and Correspondence of Sir William Nott*, vol. I, p. 91.

20 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, p. 162, The English in Sindh and the Bolan Pass.

21 Ibid.

22 Kaye, *History of the War in Afghanistan*, vol. I, p. 419.

23 Ibid., p. 415.

24 NAI, Foreign, Secret Consultations, Burnes to Holland (pte), 21 March 1839, 8/43, 28 September 1842.

25 Kashmiri, *Akbarnama*, ch. 11.

26 Major-General Sir Thomas Seaton, *From Cadet to Colonel: The Record of a Life of Active Service*, London 1873, p. 74.

- 27 Broadfoot, *The Career of Major George Broadfoot*, p. 7.
- 28 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, p. 162, The English in Sindh and the Bolan Pass.
- 29 Seaton, *From Cadet to Colonel*, p. 85.
- 30 G. W. Forrest, *Life of Field Marshal Sir Neville Chamberlain GCB*, Edinburgh, 1909, pp. 31–2.
- 31 *Calendar of Persian Correspondence*, vols. 2 and no. 3, contains many of the letters sent out by Shah Shuja and Wade in an attempt to raise the tribes of Afghanistan for the Sadozai restoration. E.g. vol. 3, no. 206, 19 February 1839, p. 30.
- 32 Kaye, *Lives of Indian Officers*, vol. I, pp. 262–3.
- 33 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, p. 198.
- 34 Major William Hough, *A Narrative of the March and Operations of the Army of the Indus 1838–1839*, London, 1841, pp. 83–4.
- 35 Seaton, *From Cadet to Colonel*, p. 89.
- 36 Stocqueler, *The Memoirs and Correspondence of Sir William Nott*, vol. I, p. 122.
- 37 Hough, *March and Operations of the Army of the Indus*, p. 68.
- 38 George Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, London, 1875, p. 7.
- 39 Sita Ram Panday, *From Sepoy to Subedar*, trans. Lt. Col. J. T. Norgate, London, 1873, pp. 88–9. This is an irresistible text, but also a somewhat problematic one. The Hindustani original, supposedly written down in Devanagari by Sita Ram in retirement, has never come to light, and the earliest version of it appeared in English in the 1870s. It was then translated *back* into Arabic-script Hindustani (as the *Khwab o Khiya*) for use as an examination text for the Indian Civil Service (ICS). It is always possible that there is no original, and that the text was actually written by the British officer who first published it. However, having read many other letters allegedly written by sepoys to the Delhi press, and in fact clearly written by their British officers, I am inclined to accept the authenticity of this text.
- 40 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, p. 170, The English in Sindh and the Bolan Pass.
- 41 *Calendar of Persian Correspondence*, vol. 3, p. 155, no. 1000, 9 June 1839, Shah Shuja to Colonel Wade.
- 42 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, p. 171, The English in Sindh and the Bolan Pass.
- 43 National Army Museum, NAM 2008–1839, Gaisford Letters, p. 1, Camp Artillery Brigade Near Kabool, 20 August 1839.
- 44 Stocqueler, *The Memoirs and Correspondence of Sir William Nott*, vol. I, p. 101.
- 45 National Army Museum, NAM 1983–11–28–1, Gaisford Diary, p. 1.
- 46 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, pp. 12–13.
- 47 Stocqueler, *The Memoirs and Correspondence of Sir William Nott*, vol. I, p. 115.
- 48 National Army Museum, NAM 1983–11–28–1, Gaisford Diary, p. 1.

- 49 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, p. 206.
- 50 Haji Khan Kakar had already sent a verbal message to Shah Shuja, but this was the first sign that he was planning to act on his word – see NAI, Foreign, Secret Consultations, 16 October 1839, no. 70, Abstract of letters received by Shah Shooja from different Chiefs West of Indus in reply to communications addressed to them by His Majesty; sent for the perusal of Captain Wade.
- 51 Kashmiri, *Akbarnama*.
- 52 Letter of Alexander Burnes quoted by Emily Eden, *Up the Country*, p. 291.
- 53 National Army Museum, NAM 2008–1839, Gaisford Letter, p. 1, Camp Artillery Brigade Near Kabool, 20 August 1839.
- 54 BL, Broughton Papers, Add Mss 36474, Macnaghten to Auckland, 6 May 1839.
- 55 William Taylor, *Scenes and Adventures in Afghanistan*, London, 1842, p. 95.
- 56 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, p. 104, The Thirty-Fifth Event.
- 57 Ibid.
- 58 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 225.
- 59 Amini, *Paadash-e-Khidmatguzaari-ye-Saadiqaane Ghazi Nayab Aminullah Khan Logari*, p. 4.
- 60 Rev. G. R. Gleig, *Sale's Brigade in Afghanistan*, London, 1843, p. 39.
- 61 Sita Ram, *From Sepoy to Subedar*, London, 1843, pp. 91–2.
- 62 Forrest, *Life of Field Marshal Sir Neville Chamberlain GCB*, p. 35.
- 63 BL, Broughton Papers, Add Mss 36474, fols 63–8, Auckland to Hobhouse, 18 June 1839.
- 64 *Calendar of Persian Correspondence*, vol. 3, p. 111, no. 762, 16 May 1839, Political Agent, Ludhiana to Shah Dad Khan; Noelle, *State and Tribe in Nineteenth-Century Afghanistan*, p. 169.
- 65 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, p. 259; Noelle, *State and Tribe in Nineteenth-Century Afghanistan*, p. 43.
- 66 NAI, Foreign, Secret Consultations, 16 October 1839, no. 70, Abstract of letters received by Shah Shooja from different Chiefs West of Indus in reply to communications addressed to them by His Majesty; sent for the perusal of Captain Wade.
- 67 William Barr, *Journal of a March from Delhi to Peshawar and thence to Cabul*, London, 1844, pp. 134–5.
- 68 *Calendar of Persian Correspondence*, vol. 3, p. 50, no. 334, 19 March 1839, Political Agent, Ludhiana to Maharajah Ranjit Singh.
- 69 Ibid., p. 52, no. 356, 21 March 1839, Political Agent, Ludhiana to Maharajah Ranjit Singh.

- 70 Ibid., p. 56, no. 382, 27 March 1839; p. 58, no. 399, 1 April 1839; p. 60, no. 410, 3 April 1839; p. 64, nos 443 and 444, 8 April 1839; all Political Agent, Ludhiana to Maharajah Ranjit Singh.
- 71 Ibid., p. 57, no. 394, 31 March 1839, Khalsa sarkar to General Avitabile.
- 72 Ibid., p. 87, no. 604, 1 May 1839, Political Agent, Ludhiana to Maharajah Ranjit Singh.
- 73 Ibid., p. 29, no. 200 and p. 104, no. 716, 13 May (for demands of the Khyber chiefs) and p. 107, no. 735, 15 and 21 May 1839, Maharajah Ranjit Singh to Political Agent, Ludhiana.
- 74 Osborne, *The Court and Camp of Runjeet Sing*, pp. 223–4.
- 75 Eden, *Up the Country*, pp. 292, 310.
- 76 Yapp, *Strategies*, pp. 363–5.
- 77 Kaye, *Lives of Indian Officers*, vol. II, p. 264.
- 78 BL, OIOC, ESL 79: no. 5 of Appendix VI in no. 3 of no. 71 of 20 August 1840 (IOR/L/PS/5/160), Extract from a demi-official letter from Todd to Macnaghten, 15 June 1840.
- 79 BL, Broughton Papers, Add Mss 36474, Wade to the Governor General, 31 January 1839.
- 80 NAI, Foreign, Secret Consultations, 12 June 1839, no. 75, Wade to Maddock, 18 July 1839.
- 81 Taylor, *Scenes and Adventures in Afghanistan*, pp. 101–2.
- 82 Durand, *The First Afghan War and its Causes*, p. 171.
- 83 BL, OIOC, Mss Eur D1 118, Nicholls letters, Keane to Nicholls, August 1839.
- 84 Sita Ram, *From Sepoy to Subedar*, p. 97.
- 85 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 39–56.
- 86 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, pp. 226–7.
- 87 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, pp. 238–42.
- 88 Durand, *The First Afghan War and its Causes*, p. 174.
- 89 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, The Thirty-Fifth Event.
- 90 Sita Ram, *From Sepoy to Subedar*, p. 98.
- 91 Durand, *The First Afghan War and its Causes*, pp. 178–9.
- 92 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, The Thirty-Fifth Event.
- 93 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 173–6.
- 94 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 17.
- 95 Forrest, *Life of Field Marshal Sir Neville Chamberlain*, p. 46.

96 National Army Museum, NAM 1983–11–28–1, Gaisford Diary, pp. 71ff.

97 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 173–6.

98 Johnson, *The Afghan Way of War*, p. 53.

99 Durand, *The First Afghan War and its Causes*, pp. 166–7.

100 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 173–6.

101 Ibid.

102 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 228.

103 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, p. 307.

104 Havelock, *Narrative of the War in Afghanistan*, vol. II, p. 97.

105 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, pp. 236–7.

106 Johnson, *The Afghan Way of War*, p. 53.

107 Kashmiri, *Akbarnama*, ch. 14.

108 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 25.

109 Kaye, *History of the War in Afghanistan*, vol. I, p. 461.

110 Hough, *March and Operations of the Army of the Indus*, pp. 251–2.

Chapter 5: The Flag of Holy War

1 Khalfin, *Vozmezdie ozhidaet v Dzhagda* (Drama in a Boarding House).

2 BL, Add Mss 48535, Clanricarde to Palmerston, 25 May 1839.

3 Kaye, *History of the War in Afghanistan*, vol. I, p. 209n.

4 NA, Foreign, Secret Consultations, 18 December 1839, no. 6, Translation of a letter from Nazir Khan Ullah at Bokhara to the address of the British Envoy and Minister at Kabul dated 15th Rajab / 24 September 1839.

5 Perovsky, *A Narrative of the Russian Military Expedition to Khiva*, pp. 73–5. Also quoted, in a slightly different translation, in Morrison, *Twin Imperial Disasters*, pp. 22–4. Morrison says only four letters from Vitkevitch in Kabul survive in his file in the Russian archives.

6 Khalfin, *Vozmezdie ozhidaet v Dzhagda* (Drama in a Boarding House); also Morrison, *Twin Imperial Disasters*, p. 23.

7 Khalfin, *Vozmezdie ozhidaet v Dzhagda* (Drama in a Boarding House), pp. 194–206.

8 Sungurov's notes were assembled into a memoir by his cousin I. A. Polferov in 'Predatel' (The Traitor), *Istoricheskij vestnik*, St Petersburg, vol. 100 (1905), p. 498 and note. See also Kessler, *Ivan Viktorovitch Vitkevitch*, pp. 16–18.

9 Blaramberg, *Vospominania*, p. 64.

- 10 Morrison, *Twin Imperial Disasters*, p. 32.
- 11 George Pottinger and Patrick Macrory, *The Ten-Rupee Jezail: Figures in the First Afghan War 1838–42*, London, 1993, p. 7.
- 12 Yapp, *Strategies*, p. 268; David, *Victoria's Wars*, p. 35.
- 13 Eden, *Up the Country*, pp. 205–6.
- 14 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, p. 126, The Thirty-Fifth Event.
- 15 Gleig, *Sale's Brigade in Afghanistan*, p. 69.
- 16 Hopkins, *The Making of Modern Afghanistan*, pp. 144–8.
- 17 James Rattray, *The Costumes of the Various Tribes, Portraits of Ladies of Rank, Celebrated Princes and Chiefs, Views of the Principal Fortresses and Cities, and Interior of the Cities and Temples of Afghaunistan*, London, 1848, p. 16.
- 18 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 211–24.
- 19 Gleig, *Sale's Brigade in Afghanistan*, pp. 69–70.
- 20 Ibid., pp. 71–2.
- 21 Rattray, *The Costumes of the Various Tribes*, p. 16.
- 22 Many thanks to Craig Murray for bringing this to my attention. Both Alexander and James Burnes, as well as Mohan Lal Kashmiri, were enthusiastic Masons
- 23 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 27.
- 24 Eden, *Miss Eden's Letters*, p. 315.
- 25 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 228.
- 26 Mohammad Ghulam Kohistani, *Jangnama*, p. 70.
- 27 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 20.
- 28 J. H. Stocqueler, *Memorials of Affghanistan: State Papers, Official Documents, Dispatches, Authentic Narratives etc Illustrative of the British Expedition to, and Occupation of, Affghanistan and Scinde, between the years 1838 and 1842*, Calcutta, 1843, Appendix I, 'The Pursuit of Dost Mohammad Khan by Major Outram of the Bombay Army', p. iv.
- 29 Ibid., p. ix.
- 30 Ibid.
- 31 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 211–24.
- 32 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, pp. 228–31.
- 33 BL, OIOC, Elphinstone Papers, Mss Eur F89/3/7; Yapp, *Strategies*, p. 332.

- 34 Forrest, *Life of Field Marshal Sir Neville Chamberlain*, pp. 54–5.
- 35 Macintyre, *Josiah the Great*, pp. 264, 308.
- 36 Gleig, *Sale's Brigade in Afghanistan*, p. 71.
- 37 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, pp. 305–12; Noelle, *State and Tribe in Nineteenth-Century Afghanistan*, p. 226; Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, p. 197.
- 38 Thomas J. Barfield, 'Problems of Establishing Legitimacy in Afghanistan', *Iranian Studies*, vol. 37, no. 2, June 2004, p. 273.
- 39 BL, Broughton Papers, Add Mss 36474, fol. 188, Auckland to Hobhouse, 21 December 1839.
- 40 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, p. 127, The Thirty-Fifth Event.
- 41 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 32.
- 42 Seaton, *From Cadet to Colonel*, p. 109.
- 43 Sultan Mohammad Khan Durrani, *Tarikh-i-Sultani*, p. 258.
- 44 NAI, Foreign, Secret Consultations, 18 December 1839, no. 6, Translation of a letter from Nazir Khan Ullah at Bokhara to the address of the British Envoy and Minister at Kabul dated 15th Rajab / 24 September 1839.
- 45 Ibid.
- 46 NAI, Foreign, Secret Consultations, 8 September 1842, no. 37–38, Sir A. Burnes Cabool to Captain G. L. Jacob, Rajcote, Private, Cabool, 19 September 1839.
- 47 Yapp, *Strategies*, p. 339.
- 48 Eden, *Miss Eden's Letters*, p. 323.
- 49 Quoted in Yapp, *Strategies*, p. 344.
- 50 Gleig, *Sale's Brigade in Afghanistan*, pp. 49–50.
- 51 Ibid., p. 50.
- 52 National Army Museum, NAM 7101–24–3, Roberts to Sturt, 10 May 1840.
- 53 Yapp, *Strategies*, pp. 322–3.
- 54 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 211–24.
- 55 Kaye, *Lives of Indian Officers*, vol. II, pp. 282–3.
- 56 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, p. 399.
- 57 National Army Museum, NAM 7101–24–3, Roberts to Sturt, 10 May 1840.
- 58 Jules Stewart, *Crimson Snow: Britain's First Disaster in Afghanistan*, London, 2008, p. 64.
- 59 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, p. 124, The Thirty-Fifth Event.

- 60 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, pp. 235–6.
- 61 NAI, Foreign, Secret Consultations, 5 October 1840, no. 66, Macnaghten to Auckland.
- 62 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, pp. 314–15.
- 63 BL, Broughton Papers, Add Mss 36474, fol. 188, Auckland to Hobhouse, 21 December 1839.
- 64 NAI, Foreign, Secret Consultations, 8 June 1840, no. 95–6, Auckland to Shah Shuja.
- 65 M. E. Yapp, 'The Revolutions of 1841–2 in Afghanistan', *Bulletin of the School of Oriental and African Studies*, vol. 27, no. 2 (1964), p. 342. See also Thomas Barfield, *Afghanistan: A Cultural and Political History*, Princeton, 2010, pp. 118–20.
- 66 BL, OIOC, ESL, 88, no. 24 of no. 32 of 17 August 1842, Lal, Memorandum, 29 June 1842.
- 67 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, pp. 380–1.
- 68 Noelle, *State and Tribe in Nineteenth-Century Afghanistan*, p. 50.
- 69 NAI, Foreign, Secret Consultations, 15 January 1840, no. 75–77, Shah Shuja to Auckland.
- 70 Durand, *The First Afghan War and its Causes*, p. 245.
- 71 NAI, Foreign, Secret Consultations, 24 August 1840, covering letter of Macnaghten of 22 July 1840.
- 72 NAI, Foreign, Secret Consultations, 15 January 1840, no. 75–77, Shah Shuja to Auckland.
- 73 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, pp. 314–15.
- 74 Waqi'at-i-Shah Shuja, pp. 124–5, The Thirty-Fifth Event.
- 75 Rattray, *The Costumes of the Various Tribes*, p. 3, and Lockyer Willis Hart, *Character and Costumes of Afghanistan*, London, 1843, p. 1.
- 76 Shahmat Ali, *The Sikhs and Afghans in Connexion with India and Persia*, London, 1847, p. 479.
- 77 NAI, Foreign, Secret Consultations, 24 August 1840, Sir A. Burnes' report of an interview with Shah Shooja with some notes of Sir Wm Macnaghten to GG. Capt. Lawrence accompanied Burnes.
- 78 NAI, Foreign, Secret Consultations, 5 October 1840, no. 66, Macnaghten to Auckland.
- 79 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 245.
- 80 BL, OIOC, IOR L/PS/5/162.
- 81 BL, OIOC, ESL 74: no. 5 of no. 24 of no. 13, 19 February 1841.
- 82 BL, OIOC, ESL 70: no. 35 of no. 99 of 13 September 1840, Burnes Memo of a conversation with Shah Shuja, 12 July 1840.
- 83 National Army Museum, NAM 7101–24–3, Roberts to Osborne, 18 February 1840.
- 84 Stocqueler, *The Memoirs and Correspondence of Sir William Nott*, vol. I, pp. 256–7 .

- 85 Kaye, *Lives of Indian Officers*, vol. I, p. 272.
- 86 Kashmiri, *Akbarnama*, ch. 17.
- 87 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, pp. 314–15.
- 88 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 237.
- 89 Kashmiri, *Akbarnama*, ch. 17.
- 90 Ibid.
- 91 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, p. 197; BL, OIOC, no. 7 of no. 122 of 16 October 1840 (L/PS/5/152), Macnaghten to Torrens, 22 August 1840.
- 92 Dennie, *Personal Narrative*, p. 126.
- 93 Mohammad Ghulam Kohistani, *Jangnama*, pp. 184–6.
- 94 Ibid, pp. 157–8.
- 95 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, pp. 349–50.
- 96 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 205–10.
- 97 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, p. 360.
- 98 Mohammad Ghulam Kohistani, *Jangnama*, pp. 193–5.
- 99 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, pp. 49–52.
- 100 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, p. 126, The Thirty-Fifth Event. For the tradition of rulers surrendering see the perceptive analysis in Barfield, *Afghanistan: A Cultural and Political History*, pp. 117–18.
- 101 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, p. 209.
- 102 Kaye, *History of the War in Afghanistan*, vol. II, p. 98.
- 103 Kaye, *Lives of Indian Officers*, vol. II, pp. 280–1.
- 104 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, p. 210.
- 105 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 240.
- 106 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, pp. 126–7, The Thirty-Fifth Event.
- 107 Stewart, *Crimson Snow*, p. 71.
- 108 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, p. 211.
- 109 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 53.

Chapter 6: We Fail from Our Ignorance

- 1 Eden, *Up the Country*, p. 389.
- 2 Ibid.
- 3 Eden, *Miss Eden's Letters*, p. 334.

- 4 Karl Meyer and Shareen Brysac, *Tournament of Shadows: The Great Game and the Race for Empire in Europe*, London, 1999, p. 93.
- 5 Eden, *Up the Country*, p. 390.
- 6 BL, Broughton Papers, Add Mss 37703, Auckland to Elphinstone, 18 December 1840.
- 7 Helen Mackenzie, *Storms and Sunshine of a Soldier's Life: Lt. General Colin Mackenzie CB 1825–1881*, 2 vols, Edinburgh, 1884, vol. I, p. 65.
- 8 Ibid., p. 75.
- 9 National Army Museum, NAM 1999–02–116–9–1, Magrath Letters, Letter 9, Cantonment Caubul, 22 June 1841.
- 10 BL, OIOC, ESL 86: no. 38 of no. 14, 17 May 1842, Elphinstone Memo, December 1841.
- 11 BL, OIOC, Mss Eur F89/54, Major-General William Elphinstone to James D. Buller Elphinstone, 5 April 1841.
- 12 Eden, *Miss Eden's Letters*, p. 343.
- 13 BL, Broughton Papers, Add Mss 37705, Auckland to George Clerk, 23 May 1841. See also Hopkins, *The Making of Modern Afghanistan*, p. 67.
- 14 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 291; Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, p. 382; see also Yapp, *Strategies*, p. 366.
- 15 See for example the letter from Malik Mohamad Khan and Abdah Sultan in Ghazni to Naib Aminullah Khan Logari, undated but c.1841, reproduced in Amini, *Paadash-e-Khidmatguzaari-ye-Saadiqaane Ghazi Nayab Aminullah Khan Logari*, p. 167. The original was in an album of letters (which now seem to have disappeared) in the Kabul museum.
- 16 M. E. Yapp, 'Disturbances in Western Afghanistan, 1839–41', *Bulletin of the School of Oriental and African Studies*, vol. 26, no. 2 (1963), p. 310.
- 17 BL, OIOC, ESL 75: no. 37 of no. 34 of 22 April 1841 (IOR/L/PS/5/156), Aktar Khan's address to Naboo Khan Populzye, and forwarded by that Chief to Ata Mahomed Khan (Sirdar), who transmitted it to Candahar. Translated by H. Rawlinson, February 1841.
- 18 Stocqueler, *The Memoirs and Correspondence of Sir William Nott*, vol. I, pp. 272–3.
- 19 Rawlinson, *A Memoir of Major-General Sir Henry Creswicke Rawlinson*, p. 81.
- 20 BL, OIOC, ESL 81: no. 64a of no. 109 (IOR/L/PS/5/162), Extract from a letter from Macnaghten to Rawlinson dated about 2 August 1841.

- 21 Colonel (John) Haughton, *Char-ee-Kar and Service There with the 4th Goorkha Regiment, Shah Shooja's Force, in 1841*, London, 1878, pp. 5–6; George Pottinger, *The Afghan Connection: The Extraordinary Adventures of Eldred Pottinger*, Edinburgh, 1983, p. 117.
- 22 BL, OIOC, ESL 88: no. 47a of no. 32 of 17 August 1842 (IOR/L/PS/5/169), Pottinger to Maddock, 1 February 1842.
- 23 Kashmiri, *Akbarnama*, ch. 21.
- 24 BL, OIOC, Board's Collections of Secret Letters to India, 13, Secret Committee to Governor General in Council, 694/31 December 1840.
- 25 Burnes to Wood, February 1841, in John Wood, *A Personal Narrative of a Journey to the Source of the River Oxus by the Route of the Indus, Kabul and Badakshan, Performed under the Sanction of the Supreme Government of India, in the Years 1836, 1837 and 1838*, London, 1841, pp. ix–x.
- 26 NAI, Foreign, Secret Consultations, 28 September 1842, nos 43, Burnes to Holland, 6 September 1840.
- 27 NAI, Foreign, Secret Consultations, 28 September 1842, no. 37–38, A. Burnes to J. Burnes.
- 28 Norris, *First Afghan War*, p. 317. For the cost of the Afghan War to the Company economy see also Yapp, *Strategies*, pp. 339–42; Shah Mahmood Hanifi, 'Impoverishing a Colonial Frontier: Cash, Credit, and Debt in Nineteenth-Century Afghanistan', *Iranian Studies*, vol. 37, no. 2 (June 2004); and Shah Mahmood Hanifi, *Connecting Histories in Afghanistan: Market Relations and State Formation on a Colonial Frontier*, Stanford, 2011. See also Hopkins, *The Making of Modern Afghanistan*, pp. 25–30.
- 29 Yapp, *Strategies*, p. 341.
- 30 BL, OIOC, IOR/HM/534–45, Papers Connected to Sale's Brigade, vol. 39, Nicholls Papers and Nicholls's Journal, 26 March 1841.
- 31 National Army Museum, NAM, 1999–02–116–9–1, Magrath Letters, Letter 8 and 9, Cantonment Caubul, 21 May and 22 June 1841.
- 32 Lady Florentia Sale, *A Journal of the Disasters in Affghanistan 1841–2*, London 1843, p. 29.
- 33 Broadfoot, *The Career of Major George Broadfoot*, p. 14.
- 34 Ibid., pp. 15–17.
- 35 Ibid., p. 8.
- 36 Ibid., p. 121.
- 37 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, p. 99.
- 38 Broadfoot, *The Career of Major George Broadfoot*, p. 20.
- 39 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, p. 99.
- 40 NAI, Foreign, Secret Consultations, 25 January 1841, nos 80–82, Translation of a letter from His Majesty Shah Shooja ool Moolk to Her Majesty the Queen of England.

- 41 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 54.
- 42 Yapp, *Strategies*, p. 315.
- 43 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, pp. 124–5, The Thirty-Fifth Event.
- 44 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, pp. 244–5.
- 45 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, p. 387.
- 46 Kaye, *Lives of Indian Officers*, vol. II, p. 286.
- 47 For the degree to which Afghan debts endangered the financial underpinnings of the East India Company, see Hanifi, *Connecting Histories in Afghanistan*, and Shah Mahmoud Hanifi, 'Inter-regional Trade and Colonial State Formation in Nineteenth Century Afghanistan', unpublished PhD dissertation, University of Michigan, 2001.
- 48 David, *Victoria's Wars*, p. 45.
- 49 Quoted in Macrory, *Signal Catastrophe*, p. 138.
- 50 BL, OIOC, ESL 81 (IOR/L/PS/5/162), Extract from a letter from Macnaghten to Auckland, dated Cabool, 28 August 1841.
- 51 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, p. 96.
- 52 BL, OIOC, ESL 88: no. 24 of no. 32, dated 17 August 1842 (IOR/L/PS/5/169), Mohan Lal's Memo.
- 53 Barfield, 'Problems of Establishing Legitimacy in Afghanistan', p. 273; also Barfield, *Afghanistan: A Cultural and Political History*, p. 120; Hanifi, 'Inter-Regional Trade and Colonial State Formation in Nineteenth Century Afghanistan', p. 58.
- 54 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, p. 319.
- 55 Ibid., p. 381.
- 56 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, pp. 131–2, The Thirty-Fifth Event.
- 57 Kashmiri, *Akbarnama*, ch. 21.
- 58 BL, OIOC, Mss Eur F89/54, Extract of a letter from Asst. Surgeon Campbell in Medical Charge of the 54th N.I., dated Cabool, 26 July 1841.
- 59 Pottinger, *The Afghan Connection*, p. 120.
- 60 BL, OIOC, Mss Eur F89/3/7, Broadfoot to W. Elphinstone.
- 61 Broadfoot, *The Career of Major George Broadfoot*, pp. 26–8.
- 62 BL, OIOC, Mss Eur F89/54, Captain Broadfoot's Report.
- 63 Macrory, *Signal Catastrophe*, pp. 141–2.
- 64 Seaton, *From Cadet to Colonel*, p. 138.

- 65 Gleig, *Sale's Brigade in Afghanistan*, p. 80.
- 66 BL, OIOC, ESL 81: no. 10 of no. 109 of 22 December 1841 (IOR/L/PS/5/162), Macnaghten to Maddock, 26 October 1841.
- 67 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 11.
- 68 Quoted in Macrory, *Signal Catastrophe*, p. 149.
- 69 Seaton, *From Cadet to Colonel*, p. 149.
- 70 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 15.
- 71 Gleig, *Sale's Brigade in Afghanistan*, p. 93.
- 72 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 20.
- 73 Ibid., p. 24.
- 74 Durand, *The First Afghan War and its Causes*, p. 338.
- 75 National Army Museum, NAM 1999–02–116–10–4, Magrath Letters, Camp Tezeen 25 October 1841.
- 76 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 25.
- 77 Seaton, *From Cadet to Colonel*, p. 157.
- 78 Ibid., pp. 156–7.
- 79 Gleig, *Sale's Brigade in Afghanistan*, p. 118.
- 80 Seaton, *From Cadet to Colonel*, p. 165.
- 81 NAI, Foreign, Secret Consultations, 13 December 1841, nos 1–2, Sale to Nicholls, 13 November 1841.
- 82 Quoted in Hopkirk, *The Great Game*, p. 238.
- 83 Stocqueler, *The Memoirs and Correspondence of Sir William Nott*, vol. I, pp. 35–9.
- 84 Ibid., vol. I, pp. 350, 360.
- 85 Kaye, *History of the War in Afghanistan*, vol. II, p. 161.
- 86 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 22.
- 87 BL, OIOC, ESL 81: no. 64a of no. 109 (IOR/L/PS/5/162), Extract from a letter from Macnaghten to Auckland, dated Cabool, 29 September 1841.
- 88 Kaye, *Lives of Indian Officers*, vol. II, p. 286.
- 89 Ibid., p. 287.
- 90 Kashmiri, *Akbarnama*, ch. 22, The killing of Burnes.
- 91 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, pp. 390–1.

92 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 215–20.

93 Kaye, *Lives of Indian Officers*, vol. II, p. 289.

94 BL, OIOC, ESL 88: no. 24 of no. 32, dated 17 August 1842 (IOR/L/PS/5/169), Mohan Lal's Memo.

95 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 215–20.

Chapter 7: All Order Is at an End

1 Private Collection, The Mss Journal of Captain Hugh Johnson, Paymaster to Shah Soojah's Force, p. 1, entry for 2 November 1841.

2 Ibid., pp. 1–2.

3 Pottinger, *The Afghan Connection*, p. 141.

4 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 62.

5 Ibid., pp. 63–4.

6 Ibid., p. 65.

7 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, pp. 401–2.

8 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, p. 105.

9 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, p. 407.

10 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 211–24, Events leading to the murder of Burnes and the great revolt.

11 Karim, *Muharaba Kabul wa Kandahar*, pp. 54–7.

12 Kaye, *History of the War in Afghanistan*, vol. II, pp. 163ff.

13 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, pp. 408–9.

14 Kashmiri, *Akbarnama*, ch. 22, The killing of Burnes.

15 BL, Wellesley Papers, Add Mss 37313, James Burnes to James Carnac, 1 February 1842, Extract of a Persian Letter in exhortation from the Khans of Cabaul to the Chiefs of the Afreedees, a copy of which was received from Captain Mackinnon by Mr. Robertson at Agra on 20 December.

16 Macrory, *Signal Catastrophe*, p. 155.

17 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 249.

18 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 29; Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 211–24, Events leading to the murder of Burnes and the great revolt.

19 Quoted by Yapp, 'The Revolutions of 1841–2 in Afghanistan', p. 380.

20 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, p. 132, The Thirty-Fifth Event.

21 Ibid., p. 137.

22 Ibid.

- 23 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, pp. 106–7.
- 24 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 75.
- 25 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 39.
- 26 Major-General Sir Vincent Eyre, *The Kabul Insurrection of 1841–2*, London, 1879, p. 87.
- 27 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, p. 133, The Thirty-Fifth Event.
- 28 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 39.
- 29 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, p. 133, The Thirty-Fifth Event.
- 30 Stocqueler, *The Memoirs and Correspondence of Sir William Nott*, vol. I, p. 369.
- 31 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, p. 133, The Thirty-Fifth Event.
- 32 Eyre, *The Kabul Insurrection of 1841–2*, p. 89.
- 33 Kaye, *History of the War in Afghanistan*, vol. II, p. 187.
- 34 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, pp. 29–32.
- 35 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, pp. 67–9.
- 36 Ibid., p. 69.
- 37 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 35.
- 38 'Personal Narrative of the Havildar Motee Ram of the Shah's 4th or Ghoorkha Regiment of Light Infantry, Destroyed at Char-ee-kar', appendix to Haughton, *Char-ee-Kar and Service There with the 4th Goorkha Regiment*, pp. 47–8.
- 39 BL, OIOC, ESL 88: no. 47a of no. 32 of 17 August 1842 (IOR/L/PS/5/169), Pottinger to Maddock, 1 February 1842.
- 40 'Personal Narrative of the Havildar Motee Ram of the Shah's 4th or Ghoorkha Regiment of Light Infantry, Destroyed at Char-ee-kar', appendix to Haughton, *Char-ee-Kar and Service There with the 4th Goorkha Regiment*, pp. 47–8, 51.
- 41 Haughton, *Char-ee-Kar and Service There with the 4th Goorkha Regiment*, p. 15.
- 42 Ibid., pp. 21–4.
- 43 Yapp, *Strategies*, p. 179.
- 44 BL, OIOC, ESL 88: no. 74 of no. 32 of 17 August 1842 (IOR L/PS/5/169), Court Martial of Himmat Bunneah, 'An European Special Court of Inquiry held at Candahar by order of Major Genl. Nott commanding Lower Afghanistan for the purpose of enquiring into such matter as may be brought before it', Candahar, 15 June 1842.
- 45 Stocqueler, *The Memoirs and Correspondence of Sir William Nott*, vol. I, pp. 394–5.
- 46 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 38.
- 47 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, p. 413.

- 48 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, pp. 74–5.
- 49 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, pp. 106–7.
- 50 Ibid., p. 107.
- 51 Ibid., pp. 108–10.
- 52 Private Collection, Journal of Captain Hugh Johnson, Paymaster to Shah Soojah's Force, p. 8, entry for 3 November 1841.
- 53 Karim, *Muharaba Kabul wa Kandahar*, pp. 57–8.
- 54 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 46.
- 55 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, p. 109.
- 56 Private Collection, Journal of Captain Hugh Johnson, Paymaster to Shah Soojah's Force, p. 15, entry for 2 December 1841.
- 57 Ibid., p. 16.
- 58 Ibid., p. 15.
- 59 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 47.
- 60 Ibid., p. 82.
- 61 Sita Ram, *From Sepoy to Subedar*, pp. 110–13.
- 62 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, pp. 108–10.
- 63 Eyre, *The Kabul Insurrection of 1841–2*, p. 116.
- 64 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, p. 133.
- 65 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 66.
- 66 Ibid., p. 47.
- 67 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, p. 137, The Thirty-Fifth Event.
- 68 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 84.
- 69 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 211–24, Events leading to the murder of Burnes and the great revolt.
- 70 Eyre, *The Kabul Insurrection of 1841–2*, p. 124.
- 71 BL, OIOC, ESL 88: no. 47a of no. 32 of 17 August 1842 (IOR/L/PS/5/169), Pottinger to Maddock, 1 February 1842.
- 72 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, p. 416; 'Personal Narrative of the Havildar Motee Ram of the Shah's 4th or Ghoorkha Regiment of Light Infantry, Destroyed at Char-ee-kar', appendix to Haughton, *Char-ee-Kar and Service There with the 4th Goorkha Regiment*, pp. 47–8, 54.

- 73 'Personal Narrative of the Havildar Motee Ram of the Shah's 4th or Ghoorkha Regiment of Light Infantry, Destroyed at Char-ee-kar', appendix to Haughton, *Char-ee-Kar and Service There with the 4th Goorkha Regiment*, p. 55.
- 74 Ibid., p. 56.
- 75 Eyre, *The Kabul Insurrection of 1841–2*, p. 176.
- 76 Ibid., p. 162; Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, p. 121.
- 77 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 85.
- 78 Sultan Mohammad Khan Durrani, *Tarikh-i-Sultani*, p. 271.
- 79 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 86.
- 80 Sultan Mohammad Khan Durrani, *Tarikh-i-Sultani*, p. 271.
- 81 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 93.
- 82 Ibid.
- 83 Fayz Mohammad, *Siraj al-Tawarikh*, vol. I, pp. 251–3.
- 84 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, p. 123.
- 85 Eyre, *The Kabul Insurrection of 1841–2*, p. 182.
- 86 Kashmiri, *Akbarnama*, ch. 25, Akbar Khan returns to Kabul.
- 87 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 120.
- 88 Yapp, 'The Revolutions of 1841–2 in Afghanistan', p. 347.
- 89 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 224–9, Sardar Muhammad Akbar Khan arrives back in Kabul after being detained in Bukhara, and kills Macnaghten.
- 90 Kashmiri, *Akbarnama*, ch. 25, Akbar Khan returns to Kabul.
- 91 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 224–9, Sardar Muhammad Akbar Khan arrives back in Kabul after being detained in Bukhara, and kills Macnaghten.
- 92 BL, OIOC, ESL 88: no. 47a of no. 32 of 17 August 1842 (IOR/L/PS/5/169), Enclosure AA: Macnaghten to Maddock, n.d.
- 93 Macrory, *Signal Catastrophe*, p. 178.
- 94 BL, OIOC, ESL 88: no. 47a of no. 32 of 17 August 1842 (IOR/L/PS/5/169), Enclosure AA: Macnaghten to Maddock, n.d.
- 95 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, p. 123.
- 96 Macrory, *Signal Catastrophe*, p. 180.
- 97 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, pp. 100–1.

- 98 BL, OIOC, ESL 88: no. 47a of no. 32 of 17 August 1842 (IOR/L/PS/5/169), Enclosure AA: Macnaghten to Maddock, n.d.
- 99 Macrory, *Signal Catastrophe*, p. 188.
- 100 BL, OIOC, ESL 88: no. 47a of no. 32 of 17 August 1842 (IOR/L/PS/5/169), Enclosure AA: Macnaghten to Maddock, n.d.
- 101 Ibid., Macnaghten to Auckland, Encl with Lawrence to Pottinger, 10 May 1842.
- 102 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, pp. 138, The Thirty-Fifth Event, The death of Macnaghten.
- 103 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 110.
- 104 Eden, *Miss Eden's Letters*, p. 323.
- 105 Ibid., p. 329.
- 106 Ibid.
- 107 Ibid., p. 355.
- 108 BL, Broughton Papers, Add Mss 37706, fol. 197, Auckland to Nicholls, 1 December 1841.
- 109 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 224–9, Sardar Muhammad Akbar Khan arrives back in Kabul after being detained in Bukhara, and kills Macnaghten.
- 110 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 111.
- 111 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, p. 124.
- 112 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 111.
- 113 Ibid., pp. 111–12.
- 114 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, pp. 253–7.
- 115 Yapp, 'The Revolutions of 1841–2 in Afghanistan', p. 349.
- 116 NAI, Foreign, Secret Consultations, 28 December 1842, no. 480–82, quoted in Mohan Lal's Memo.
- 117 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 224–9, Sardar Muhammad Akbar Khan arrives back in Kabul after being detained in Bukhara, and kills Macnaghten.
- 118 Hari Ram Gupta, *Panjab, Central Asia and the First Afghan War, Based on Mohan Lal's Observations*, Chandigarh, 1940, p. 246. Mohan Lal appears to have doubted the truth of Abdul Aziz's claim.
- 119 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, pp. 421–2.
- 120 BL, OIOC, ESL 88: no. 47a of no. 32 of 17 August 1842 (IOR/L/PS/5/169), Macnaghten to Auckland, Encl. with Lawrence to Pottinger, 10 May 1842.

- 121 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 224–9, Sardar Muhammad Akbar Khan arrives back in Kabul after being detained in Bukhara, and kills Macnaghten.
- 122 NAI, Foreign, Secret Consultations, 28 December 1842, no. 480–82, Mohan Lal's Memo.
- 123 Eyre, *The Kabul Insurrection of 1841–2*, p. 216.
- 124 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 139.
- 125 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, p. 127.
- 126 BL, OIOC, ESL 88: no. 47a of no. 32 of 17 August 1842 (IOR/L/PS/5/169), Macnaghten to Auckland, Encl with Lawrence to Pottinger, 10 May 1842; Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. II, p.32.
- 127 Karim, *Muharaba Kabul wa Kandahar*, pp. 66–72.
- 128 BL, OIOC, ESL 82: Agra Letter, 22 January 1842, (IOR/L/PS/5/163), Pottinger to MacGregor (date unclear).
- 129 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 224–9, Sardar Muhammad Akbar Khan arrives back in Kabul after being detained in Bukhara, and kills Macnaghten.

Chapter 8: The Wail of Bugles

- 1 Private Collection, The Mss Journal of Captain Hugh Johnson, Paymaster to Shah Soojah's Force, p. 30, entry for 6 January 1842.
- 2 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 143.
- 3 Kashmiri, *Akbarnama*, ch. 28.
- 4 Ibid.
- 5 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, pp. 132–4.
- 6 Ibid., p. 147.
- 7 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 96.
- 8 Quoted by Peter Hopkirk in *The Great Game*, p. 258.
- 9 Eyre, *The Kabul Insurrection of 1841–2*, pp. 247–8.
- 10 Private Collection, Journal of Captain Hugh Johnson, Paymaster to Shah Soojah's Force, p. 30, entry for 29 December 1841.
- 11 Gupta, *Panjab, Central Asia and the First Afghan War, Based on Mohan Lal's Observations*, pp. 176–8.
- 12 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 141.
- 13 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, p. 138, The Thirty-Fifth Event, The death of Macnaghten.
- 14 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, pp. 428–9.

- 15 NAI, Foreign, Secret Consultations, 1 June 1842, no. 19, Shuja's letter to the Governor General on the causes which led to the murder of Sir Wm Macnaghten (free translation).
- 16 Ibid.
- 17 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 142.
- 18 Eyre, *The Kabul Insurrection of 1841–2*, p. 249.
- 19 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 142.
- 20 Ibid., p. 143.
- 21 Private Collection, Journal of Captain Hugh Johnson, Paymaster to Shah Soojah's Force, pp. 30–1, entry for 6 January 1842.
- 22 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 144.
- 23 Eyre, *The Kabul Insurrection of 1841–2*, p. 258.
- 24 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, p. 135.
- 25 Ibid.
- 26 Eyre, *The Kabul Insurrection of 1841–2*, p. 259.
- 27 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, pp. 145–6.
- 28 Ibid., p. 146.
- 29 Eyre, *The Kabul Insurrection of 1841–2*, p. 261.
- 30 Ibid.
- 31 Brydon Diary, quoted in John C. Cunningham, *The Last Man: The Life and Times of Surgeon Major William Brydon CB*, Oxford, 2003, p. 88.
- 32 Eyre, *The Kabul Insurrection of 1841–2*, pp. 261, 265.
- 33 Private Collection, Journal of Captain Hugh Johnson, Paymaster to Shah Soojah's Force, p. 31, entry for 7 January 1842.
- 34 Ibid.
- 35 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 149.
- 36 Eyre, *The Kabul Insurrection of 1841–2*, p. 264.
- 37 Seaton, *From Cadet to Colonel*, p. 138.
- 38 Private Collection, Journal of Captain Hugh Johnson, Paymaster to Shah Soojah's Force, p. 33, entry for 8 January 1842.
- 39 Eyre, *The Kabul Insurrection of 1841–2*, p. 265.

- 40 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 151.
- 41 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 155.
- 42 Private Collection, Journal of Captain Hugh Johnson, Paymaster to Shah Soojah's Force, p. 34, entry for 8 January 1842.
- 43 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, pp. 154–5.
- 44 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan 1841–2*, p. 155.
- 45 Kashmiri, *Akbarnama*, ch. 28.
- 46 BL, OIOC, Mss Eur C703, Diary of Captain William Anderson, entry for 9 January 1842.
- 47 Karim, *Muharaba Kabul wa Kandahar*, pp. 66–72.
- 48 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan 1841–2*, p. 158.
- 49 Karim, *Muharaba Kabul wa Kandahar*, pp. 66–72.
- 50 Private Collection, Journal of Captain Hugh Johnson, Paymaster to Shah Soojah's Force, p. 41, entry for 9 January 1842.
- 51 National Army Museum, Diary of Surgeon-Major William Brydon, NAM 8301/60, entry for 10 January 1842.
- 52 BL, OIOC, Mss Eur F 89/54, First Elphinstone Memorandum, n.d.
- 53 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 163.
- 54 Private Collection, Journal of Captain Hugh Johnson, Paymaster to Shah Soojah's Force, p. 36, entry for 10 January 1842.
- 55 Ibid.
- 56 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, p. 142.
- 57 Sita Ram, *From Sepoy to Subedar*, pp. 114–15.
- 58 National Army Museum, Diary of Surgeon-Major William Brydon, NAM 8301/60, entry for 13 January 1842.
- 59 'Personal Narrative of the Havildar Motee Ram of the Shah's 4th or Ghoorkha Regiment of Light Infantry, Destroyed at Char-ee-kar', appendix to Haughton, *Char-ee-Kar and Service There with the 4th Goorkha Regiment*, pp. 57–8.
- 60 Seaton, *From Cadet to Colonel*, p. 188; Pottinger and Macrory, *The Ten-Rupee Jezail*, p. 197.
- 61 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 160.
- 62 National Army Museum, NAM 6912–6, Souter Letter, Lieutenant Thomas Souter to his Wife.
- 63 Ibid. The colours were later returned 'though divested of the tassels and most of its tinsel'.
- 64 National Army Museum, NAM 8301/60, Diary of Surgeon-Major William Brydon, entry for 13 January 1842.

- 65 Seaton, *From Cadet to Colonel*, p. 186.
- 66 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 230–2, Pottinger succeeds Macnaghten, leaves Kabul and is plundered.

Chapter 9: The Death of a King

- 1 *Delhi Gazette*, 2 February 1842.
- 2 Munshi Abdul Karim's *Muharaba Kabul wa Kandahar* was for example published in Lucknow in 1849 and in
- a. Kanpur in 1268/1851; Qasim-Ali-khan 'Qasim' Akbarabadi's *Zafar-nama-i Akbari* (as in Sprenger), or *Akbar-nama* (as in Peshawar catalogue, completed in 1260/1844), was published in Agra, 1272/1855–6.
- 3 Charles Allen, *Soldier Sahibs: The Men Who Made the North-West Frontier*, London, 2000, p. 43.
- 4 BL, Broughton Papers, Add Mss 37707, fols 187–8, Auckland to Hobhouse, 18 February 1842.
- 5 Hopkirk, *The Great Game*, pp. 270–1.
- 6 PRO, Ellenborough Papers, 30/12/89, Ellenborough to Peel, 21 February 1842.
- 7 Pottinger and Macrory, *The Ten-Rupee Jezail*, pp. 162–3.
- 8 NAI, Foreign, Secret Consultations, 31 January 1842, no. 70a, Clerk to Captain Nicholson, i/c of Dost Mohammad Khan, camp, Saharanpore, 12 January 1842.
- 9 NAI, Foreign, Secret Consultations, 15 June 1842, no. 34, Captain P. Nicholson with Dost Mohammad Khan, to Clerk, Mussoorie, 2 May 1842.
- 10 Seaton, *From Cadet to Colonel*, p. 190.
- 11 BL, Hobhouse Diary, Add Mss 43744, 26 August 1842.
- 12 BL, Broughton Papers, Add Mss 37707, fols 187–8, Auckland to Hobhouse, 18 February 1842.
- 13 There is an excellent analysis of this in Yapp, 'The Revolutions of 1841–2 in Afghanistan', pp. 350–1. See also Kaye, *History of the War in Afghanistan*, vol. III, p. 104.
- 14 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, p. 141, The Thirty-Fifth Event, The death of Macnaghten.
- 15 Kashmiri, *Akbarnama*, ch. 29, Shuja-ul-Mulk sets out for Jalalabad and is killed at the hands of Shuja-ud-Daula.
- 16 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 236–9, Muhammad Akbar Khan besieges Jalalabad, Shuja al-Mulk is killed in Kabul.
- 17 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, pp. 436–8.
- 18 NAI, Foreign, Secret Consultations, 8 April 1842, no. 32–3, MacGregor to Maddock, Translation of letters received from Captain MacGregor at Jellalabad on 22 March 1842.
- 19 Ibid., From Shah Shoojah to Captain Macgregor dated 8th Feb and written *seemingly* in H.M.'s own hand'.

- 20 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, pp. 173–4, 168.
- 21 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, pp. 180–3.
- 22 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, pp. 173–4, 170.
- 23 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, pp. 180–3.
- 24 Karim, *Muharaba Kabul wa Kandahar*, pp. 72–4.
- 25 BL, OIOC, ESL 88: no. 36 of no. 32 of 17 August 1842 (IOR L/PS/5/169), Eldred Pottinger to Pollock, 10 July 1842.
- 26 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, pp. 173–4, 191.
- 27 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, pp. 146–7.
- 28 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 176.
- 29 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 237.
- 30 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, p. 149.
- 31 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, pp. 190–1.
- 32 Seaton, *From Cadet to Colonel*, pp. 192–4.
- 33 NAI, Foreign, Secret Consultations, 29 June 1842, no. 8, To: T. A. Maddock Esq, Secr. to the Govt, Political Dept, From: R. Sale, Major General, Dated Jellalabad, 16 April 1842.
- 34 Seaton, *From Cadet to Colonel*, p. 195.
- 35 Broadfoot, *The Career of Major George Broadfoot*, p. 82.
- 36 Seaton, *From Cadet to Colonel*, pp. 195–6.
- 37 Ibid., pp. 197–8.
- 38 Pottinger and Macrory, *The Ten-Rupee Jezail*, p. 167.
- 39 BL, OIOC, ESL 85: no. 20 of no. 3 of 21 April 1842, MacGregor to Pollock, 14 March 1842.
- 40 See Hopkins, *The Making of Modern Afghanistan*, pp. 75–80, 98–102, 105–7.
- 41 BL, OIOC, ESL 83: Agra Letter, 19 February 1842 (IOR/L/PS/5/164), Mahomed Akbar Khan to Sayed Ahai-u-din.
- 42 Ibid., Translation of a letter from Mahomed Akbar Khan to Turabaz Khan Ex Chief of Lalpoora.
- 43 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 236–9, Sardar Mohammad Akbar Khan besieges Jalalabad.
- 44 Seaton, *From Cadet to Colonel*, p. 198.
- 45 Ibid., pp. 207–8.
- 46 NAI, Foreign, Secret Consultations, 8 April 1842, no. 14–15, n.d., Pollock transmits letter from Captain Mackeson on the wounding of Mohammad Akbar Khan.
- 47 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 236–9, Sardar Mohammad Akbar Khan besieges Jalalabad.

- 48 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 272.
- 49 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 183.
- 50 For the complicated politics of Kabul at this period, see Yapp, 'The Revolutions of 1841–2 in Afghanistan', pp. 350–1.
- 51 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 273.
- 52 BL, OIOC, ESL, 86: no. 30 of no. 14 of 17 May 1842, Lal to Macgregor, 30 January 1842.
- 53 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, p. 141, The Thirty-Fifth Event, The murder of the Shah.
- 54 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 274.
- 55 BL, OIOC, ESL, 86: no. 30A of no. 14 of 17 May 1842, Lal to Colvin, 29 January 1842; also ESL, 84: no. 27 of no. 25 of 22 March 1842, Conolly to Clerk, 26 January 1842.
- 56 BL, OIOC, ESL, 85: no. 24 of no. 3 of 21 March 1842, Shuja to MacGregor, recd 7 March 1842.
- 57 BL, OIOC, ESL, 86: no. 30 of no. 14 of 17 May 1842 (IOR/L/PS/5/167), Lal to MacGregor, 18 March 1842.
- 58 Kashmiri, *Akbarnama*, ch. 29, Shuja-ul-Mulk sets out for Jalalabad and is killed at the hands of Shuja-ud-Daula.
- 59 NAI, Foreign, Secret Consultations, December 1842, no. 480–2, Mohan Lal's Memorandum of 29 June enclosed with a letter from General Pollock, Commanding in Afghanistan, to Maddock, Secretary to the Governor General, dated Jelalabad, 10 July 1842.
- 60 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, p. 141, The Thirty-Fifth Event, The murder of the Shah.
- 61 NAI, Foreign, Secret Consultations, December 1842, no. 480–82, Mohan Lal's Memorandum of 29 June enclosed with a letter from General Pollock, Commanding in Afghanistan, to Maddock, Secretary to the Governor General, dated Jelalabad, 10 July 1842.
- 62 Kaye, *History of the War in Afghanistan*, vol. III, p. 109n.
- 63 NAI, Foreign, Secret Consultations, 8 April 1842, no. 31, Translation of a letter from His Majesty Shah Soojah ool Moolk to Captain MacGregor written by the Shah himself.
- 64 Pottinger and Macrory, *The Ten-Rupee Jezail*, p. 165.
- 65 Ibid., pp. 166–7.
- 66 Ibid., pp. 169–70.
- 67 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, p. 149, The Thirty-Fifth Event, The murder of the Shah.
- 68 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 237–9, Shuja' al-Mulk is killed in Kabul.
- 69 Ibid.
- 70 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, p. 149, The Thirty-Fifth Event, The murder of the Shah.

- 71 Ibid.
- 72 Gleig, *Sale's Brigade in Afghanistan*, pp. 303, 309.
- 73 Kashmiri, *Akbarnama*, ch. 29, Shuja-ul-Mulk sets out for Jalalabad and is killed at the hands of Shuja-ud-Daula.
- 74 Punjab Archives, Lahore, from Fraser, Ramgurh to Ochterlony, Ludhiana, 3 September 1816, vol. 18, part 2, Case 118, pp. 538–9.
- 75 NAI, Foreign, Secret Consultations, 10 April 1834, no. 20, Wade to Bentinck, Translation of a letter from Shah Shuja, 12 March 1834.
- 76 Sultan Mohammad Khan Durrani, *Tarikh-i-Sultani*, p. 212.
- 77 These were the words of Josiah Harlan on meeting Shuja for the first time in Ludhiana. Josiah Harlan, 'Oriental Sketches', insert at p. 42a, Mss in Chester County Archives, Pennsylvania, quoted in Macintyre, *Josiah the Great*, p. 24.
- 78 Masson, *Narrative of Various Journeys*, vol. I, p. ix.
- 79 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, p. 149, The Thirty-Fifth Event, The murder of the Shah.
- 80 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 200.

Chapter 10: A War for No Wise Purpose

- 1 Gleig, *Sale's Brigade in Afghanistan*, pp. 158–9.
- 2 Seaton, *From Cadet to Colonel*, p. 209.
- 3 Ibid., p. 210.
- 4 Quoted in Stewart, *Crimson Snow*, p. 179.
- 5 Seaton, *From Cadet to Colonel*, pp. 210–11.
- 6 Gleig, *Sale's Brigade in Afghanistan*, p. 162.
- 7 Charles Rathbone Low, *The Life and Correspondence of Field Marshal Sir George Pollock*, London, 1873, p. 276.
- 8 Lieutenant John Greenwood, *Narrative of the Late Victorious Campaign in Afghanistan under General Pollock*, London, 1844, p. 169.
- 9 Charles Rathbone Low, *The Journal and Correspondence of Augustus Abbott*, London, 1879, p. 315.
- 10 Ibid., p. 306.
- 11 BL, OIOC, Mss Eur F89/54, Broadfoot to Lord Elphinstone, 26 April 1842.
- 12 Stocqueler, *The Memoirs and Correspondence of Sir William Nott*, vol. II, p. 35.
- 13 Quoted by Hopkirk, *The Great Game*, p. 273.
- 14 Stocqueler, *The Memoirs and Correspondence of Sir William Nott*, vol. II, p. 57.

- 15 Low, *The Journal and Correspondence of Augustus Abbott*, p. 320.
- 16 Ibid., p. 317.
- 17 Ibid., pp. 318–19.
- 18 Greenwood, *Narrative of the Late Victorious Campaign*, pp. 173–4.
- 19 Seaton, *From Cadet to Colonel*, p. 215.
- 20 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 185.
- 21 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 203.
- 22 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 187.
- 23 Ibid., p. 197.
- 24 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 211.
- 25 BL, OIOC, Mss Eur F89/54, Broadfoot to Lord Elphinstone, 26 April 1842.
- 26 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 190.
- 27 Ibid., p. 194.
- 28 Gupta, *Panjab, Central Asia and the First Afghan War*, pp. 198–9.
- 29 BL, OIOC, ESL 86: no. 30 of no. 14 of 17 May 1842 (IOR/L/PS/5/167), Lal to MacGregor, 10 April 1842.
- 30 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, pp. 217, 254.
- 31 Kaye, *History of the War in Afghanistan*, vol. III, pp. 453–5.
- 32 Noelle, *State and Tribe in Nineteenth-Century Afghanistan*, p. 53.
- 33 NAI, Foreign, Secret Consultations, December 1842, no. 480–82, Mohan Lal's Memorandum of 29 June enclosed with a letter from General Pollock, Commanding in Afghanistan, to Maddock, Secretary to the Governor General, dated Jelalabad, 10 July 1842.
- 34 Ibid.
- 35 Barfield, *Afghanistan: A Cultural and Political History*, pp. 125–6.
- 36 Fayz Mohammad, *Siraj al-Tawarikh*, vol. I, p. 284.
- 37 Quoted in Allen, *Soldier Sahibs*, p. 47.
- 38 Stocqueler, *The Memoirs and Correspondence of Sir William Nott*, vol. II, pp. 316–17.
- 39 Gupta, *Panjab, Central Asia and the First Afghan War*, p. 186.
- 40 Ibid., p. 187.
- 41 Fisher, 'Mohan Lal Kashmiri (1812–77)', p. 249.

- 42 Gupta, *Panjab, Central Asia and the First Afghan War*, p. 189. Mohan Lal's conversion to Islam is recorded in the *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 282: 'An Indian munshi disobeyed this order by delivering small quantities of powder to the Bala Hisar. When it was discovered, Sardar Muhammad Akbar Khan had the man jailed. After his imprisonment, the Indian converted to Islam and was immediately freed'. Mohan Lal had long used a Shia alias and his conversion may have been part of a much longer game of double identity that he had been playing for several years.
- 43 BL, OIOC, ESL 88: no. 28 of no. 32 of 17 August 1842 (IOR L/PS/5/169), Pollock to Maddock, 11 July 1842.
- 44 Stocqueler, *The Memoirs and Correspondence of Sir William Nott*, vol. II, pp. 79–84, 109–10.
- 45 Ibid., p. 43.
- 46 The Rev. I. N. Allen, *Diary of a March through Sindhe and Afghanistan*, London, 1843, p. 216.
- 47 Ibid., p. 217.
- 48 Seaton, *From Cadet to Colonel*, p. 209.
- 49 Greenwood, *Narrative of the Late Victorious Campaign in Afghanistan under General Pollock*, pp. 191–2.
- 50 Seaton, *From Cadet to Colonel*, p. 221.
- 51 Gleig, *Sale's Brigade in Afghanistan*, p. 169.
- 52 Forrest, *Life of Field Marshal Sir Neville Chamberlain*, p. 136.
- 53 Allen, *Diary of a March through Sindhe and Afghanistan*, pp. 241–2.
- 54 BL, OIOC, Mss Eur 9057.aaa.14, 'Nott's Brigade in Afghanistan', Bombay, 1880, p. 81.
- 55 Stocqueler, *The Memoirs and Correspondence of Sir William Nott*, vol. II, p. 126.
- 56 Romila Thapar, *Somanatha: The Many Voices of a History*, New Delhi, 2004, pp. 174–5.
- 57 Yapp, *Strategies*, p. 443.
- 58 Rawlinson, *A Memoir of Major-General Sir Henry Creswicke Rawlinson*, p. 132.
- 59 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 244–69, The second coming of the English to Kabul and Ghazni.
- 60 BL, OIOC, ESL 88: no. 36 of no. 32 of 17 August 1842 (L/PS/5/169), Pollock to Maddock, 14 July 1842.
- 61 Josiah Harlan, *Central Asia: Personal Narrative of General Josiah Harlan, 1823–41*, ed. Frank E. Ross, London, 1939, p. 228.
- 62 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 210.
- 63 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, p. 187.
- 64 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 260.
- 65 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, p. 189.

- 66 Private Collection, The Mss Journal of Captain Hugh Johnson, Paymaster to Shah Soojah's Force, p. 98, entry for 29 August 1842.
- 67 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 220.
- 68 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 348–54, The march to Bamiyan to release the prisoners.
- 69 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 272.
- 70 Private Collection, The Mss Journal of Captain Hugh Johnson, Paymaster to Shah Soojah's Force, p. 111, entry for 14 September 1842.
- 71 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, p. 141, The Thirty-Fifth Event, p. 147, The fate of Princes Shahpur and Timur.
- 72 Fayz Mohammad, *Siraj al-Tawarikh*, vol. I, p. 284.
- 73 Low, *The Journal and Correspondence of Augustus Abbott*, p. 349. For Fatteh Jang's alleged penchant for homosexual rape, see Yapp, *Strategies*, p. 318.
- 74 BL, OIOC, ESL 90: no. 30 of no. 52 of 19 November 1842 (IOR/L/PS/5/171), Pollock to Maddock, 21 October 1842.
- 75 Greenwood, *Narrative of the Late Victorious Campaign in Afghanistan under General Pollock*, p. 212.
- 76 Ibid., p. 213.
- 77 Ibid., p. 222.
- 78 Ibid., pp. 213–14.
- 79 Ibid., p. 223.
- 80 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, p. 273.
- 81 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, p. 190.
- 82 Sale, *A Journal of the Disasters in Afghanistan*, pp. 275–6.
- 83 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, p. 191.
- 84 National Army Museum, NAM 9007–77, Ensign Greville G. Chetwynd Stapylton's Journal, entry for 21 September 1842.
- 85 Rattray, *The Costumes of the Various Tribes*, p. 16.
- 86 Forrest, *Life of Field Marshal Sir Neville Chamberlain*, pp. 142, 152.
- 87 Private Collection, Journal of Captain Hugh Johnson, Paymaster to Shah Soojah's Force, p. 116, entry for 21 September 1842.
- 88 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, p. 194.
- 89 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, p. 88.

- 90 Joseph Pierre Ferrier, *A History of the Afghans*, London, 1858, p. 376.
- 91 Forrest, *Life of Field Marshal Sir Neville Chamberlain*, pp. 143–9.
- 92 Sultan Mohammad Khan Durrani, *Tarikh-i-Sultani*, p. 280.
- 93 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 244–69, The second coming of the English to Kabul and Ghazni.
- 94 Hopkins, *The Making of Modern Afghanistan*, p. 69.
- 95 Forrest, *Life of Field Marshal Sir Neville Chamberlain*, p. 151.
- 96 Greenwood, *Narrative of the Late Victorious Campaign in Afghanistan under General Pollock*, p. 243.
- 97 NAI, Foreign, Secret Consultations, 3 May 1843, no. 20, A. Abbott to Ellenborough, 29 March 1843.
- 98 Low, *The Life and Correspondence of Field Marshal Sir George Pollock*, p. 415
- 99 Stocqueler, *The Memoirs and Correspondence of Sir William Nott*, vol. II, p. 163
- 100 Mohan Lal, *Life of Dost Mohammad*, vol. II, p. 490.
- 101 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 254–69, The return of Amir Dost Muhammad Khan to Kabul.
- 102 Yapp, 'The Revolutions of 1841–2 in Afghanistan', p. 483.
- 103 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, p. 194.
- 104 Ibid., vol. II, p. 30.
- 105 Allen, *Diary of a March through Sindhe and Afghanistan*, pp. 321, 325.
- 106 Karim, *Muharaba Kabul wa Kandahar*, pp. 82–4; Forrest, *Life of Field Marshal Sir Neville Chamberlain*, p. 152.
- 107 *Waqi'at-i-Shah Shuja*, p. 149, The Thirty-Fifth Event, The murder of the Shah.
- 108 Allen, *Diary of a March through Sindhe and Afghanistan*, p. 326.
- 109 The text of the Simla Proclamation is given in full in Norris, *First Afghan War*, pp. 451–2.
- 110 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 254–69, The return of Amir Dost Muhammad Khan to Kabul.
- 111 Forrest, *Life of Field Marshal Sir Neville Chamberlain*, p. 154.
- 112 Ibid., p. 155.
- 113 Allen, *Diary of a March through Sindhe and Afghanistan*, p. 344.
- 114 BL, OIOC, BSL (1) 27,873, Governor General to Secret Committee 48/, 19 October 1842.
- 115 Allen, *Diary of a March through Sindhe and Afghanistan*, p. 352.
- 116 Allen, *Soldier Sahibs*, pp. 53–5.
- 117 I have written at length about John Nicholson's psychopathic behaviour in 1857 in my *The Last Mughal: The End of a Dynasty, Delhi 1857*, London, 2006.
- 118 Forrest, *Life of Field Marshal Sir Neville Chamberlain*, p. 158.

- 119 Allen, *Diary of a March through Sindhe and Afghanistan*, p. 359.
- 120 Forrest, *Life of Field Marshal Sir Neville Chamberlain*, p. 158.
- 121 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, p. 198.
- 122 Ibid.
- 123 Ibid., p. 194.
- 124 BL, OIOC, HM/434, Nicholls Papers, Nicholls's Journal, vol. 40, 7 January 1843. See also Pottinger, *The Afghan Connection*, pp. xi-xii.
- 125 Mirza 'Ata, *Naway Ma'arek*, pp. 244–69, The second coming of the English to Kabul.
- 126 Lawrence, *Reminiscences of Forty Three Years in India*, p. 12.
- 127 Royal Geographical Society, Rawlinson Papers, HC4, Masson Diary, entry for 1 December 1839.
- 128 BL, OIOC, Mss Eur E162, letter 4.
- 129 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. I, p. 199.
- 130 Pottinger and Macrory, *The Ten-Rupee Jezail*, p. 167.
- 131 Eden, *Up the Country*, p. xix.
- 132 *The Times*, 25 October 1844.
- 133 See Michael Fisher's excellent essay 'Mohan Lal Kashmiri (1812–77)', in Margrit Pernau (ed.), *The Delhi College*, pp. 231–66. See also Gupta, *Panjab, Central Asia and the First Afghan War*. The book has an admiring introduction by the young Jawaharlal Nehru.
- 134 NAI, Foreign, Secret Consultations, 29 March 1843, no. 91, From the Envoy to the Court of Lahore, Ambala, 4 March 1843.
- 135 NAI, Foreign, Secret Consultations, 23 March 1843, no. 539, From Colonel Richmond, Camp Rooper, 18 December 1843.
- 136 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. II, pp. 27, 29.
- 137 NAI, Foreign, Secret Consultations, 23 March 1843, no. 539, From Colonel Richmond, Camp Rooper, 18 December 1843.
- 138 Aziz ud-Din Popalzai, *Durrat uz-Zaman*, Kabul, 1959, ch. The Private Life of Zaman Shah from His Dethronement till His Death.
- 139 Robert Warburton, *Eighteen Years in the Khyber 1879–1898*, London, 1900, p. 8.
- 140 Noelle, *State and Tribe in Nineteenth-Century Afghanistan*, p. 57.

- 141 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 198. See also NAI, Foreign, Secret Consultations, 23 March 1843, no. 531, From Colonel Richmond, Agent of the Governor General in the North West Frontier, Ludhiana, 27 November 1843.
- 142 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. II, p. 33.
- 143 BL, OIOC, ESL no. 20 of 3 March 1847 (IOR L/PS/5/190), Lawrence to Curvie, 29 February 1847.
- 144 Mackenzie, *Storms and Sunshine*, vol. II, p. 23.
- 145 Ibid., p. 32.
- 146 Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, vol. I, p. 297.
- 147 NAI, Foreign, Secret Consultations, 23 March 1844, no. 531, From Colonel Richmond, Agent of the Governor General in the North West Frontier, Ludhiana, 27 November 1843.
- 148 Barfield, *Afghanistan: A Cultural and Political History*, p. 127.
- 149 *The Letters of Queen Victoria: A Selection from Her Majesty's Correspondence between the Years 1837 and 1861*, ed. Arthur C. Benson and Viscount Esher, vol. II: 1844–1853, London, 1908.
- 150 James Howard Harris Malmesbury, *Memoirs of an Ex-Minister: An Autobiography*, London, 2006, vol. I, entry for 6 June 1844, pp. 289–90.
- 151 Quoted by Figes, *Crimea*, p. 68.
- 152 Ibid., pp. 61–70.
- 153 I'd like to thank Michael Semple for pointing this out to me.

Author's Note

- 1 Gleig, *Sale's Brigade in Afghanistan*, p. 182.
- 2 J. A. Norris, *The First Afghan War 1838–1842*, Cambridge, 1967, p. 161.
- 3 Sherard Cowper-Coles, *Cables from Kabul: The Inside Story of the West's Afghanistan Campaign*, London, 2011, p. 289–90.
- 4 BL, Broughton Papers, Add Mss 36474, Wade to the Governor General, 31 January 1839.
- 5 The one striking exception to this is Christine Noelle's remarkable *State and Tribe in Nineteenth-Century Afghanistan: The Reign of Amir Dost Muhammad Khan (1826–1863)*, London, 1997, but its treatment of the First Afghan War is very brief and she has accessed only a small number of the available Dari sources for the period.
- 6 Munshi Abdul Karim, *Muharaba Kabul wa Kandahar*, Kanpur, 1851, Introduction.
- 7 In his *Chants Populaires des Afghans*, Paris, 1888–90, p. 201, James Darmesteter mentions a whole body of song and poetry about the war, and adds that Muhammad Hayat sent him a collection from the war, but that it hadn't arrived by the time of publication.

- 8 Maulana Hamid Kashmiri, *Akbarnama. Asar-i manzum-i Hamid-i Kashmiri*, written c.1844, published Kabul, 1330 AH/1951, preface by Ahmad-Ali Kohzad, ch. 34.
- 9 Muhammad Asef Fekrat Riyazi Herawi, *'Ayn al-Waqayi: Tarikh-i Afghanistan*, written c.1845, pub. Tehran 1369/1990; Sultan Mohammad Khan ibn Musa Khan Durrani, *Tarikh-i Sultani*, began writing on 1 Ramzan 1281 AH (Sunday 29 January 1865) and published first on 14 Shawwal 1298 AH (Friday 8 September 1881), Bombay; Fayz Mohammad, *Siraj ul-Tawarikh*, pub. Kabul, 1913, trans. R. D. McChesney (forthcoming).
- 10 Muhammad Hasan Amini, *Paadash-e-Khidmatguzaari-ye-Saadiqaane Ghazi Nayab Aminullah Khan Logari* (The Letters of Ghazi Aminullah Khan Logari), Kabul, 2010.
- 11 Mirza 'Ata Mohammad, *Naway Ma'arek* (The Song of Battles), pub. as *Nawa-yi ma'arik. Nuskha-i khatt-i Muza-i Kabul mushtamal bar waqi'at-i 'asr-i Sadoza'i u Barakza'i, ta'lif-i Mirza Mirza 'Ata'-Muhammad*, Kabul, 1331 AH/1952.
- 12 Shah Shuja ul-Mulk, *Waqi'at-i-Shah Shuja* (Memoirs of Shah Shuja) written in 1836, supplement by Mohammad Husain Herati 1861, published as *Waqi'at-i Shah-Shuja. Daftar-i avval, duvvum: az Shah-Shuja. Daftar-i sivvum: az Muhammad-Husain Harati*, Kabul, 1333 AH/1954 (*Nashrat-i Anjuman-i tarikh-i Afghanistan*, No. 29) [pub. after the text of the Kabul manuscript, without notes or index, with a preface by Ahmad-'Ali Kohzad].
- 13 Robert Burns, 'To a Louse', *The Collected Poems*, London, 1994.
- 14 Kashmiri, *Akbarnama*, ch. 10.
- 15 Ibid., ch. 32.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library